உ

சிவமயம்

தமிழ்த் தெய்வந் துணை

தொல்காப்பியப் பொருளதிகார

இரண்டாம்பாகம்

(பேராசிரியம்)

இது

யிலாப்பூர் - P. S. உயர்தர கலாசாலைத் தலைமைத் தமிழாசிரியர்

பிரமஸ்ரீ. வே. துரைசாமி ஐயரவர்களால்

ஏட்டுப்பிரதியோடு ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்து திருத்தப்பட்டு,

மன்னார்குடி இயற்றமிழாசிரியர்

திரு. ம. நா. சோமசுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள் எழுதிய

அரிய ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களுடன்

திரிசிரபுரம்

S. கனகசபாபதி பிள்ளை அவர்களால்

சென்னை இராயப்பேட்டை

சாது அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

பவ ஆண்டு பங்குனித்திங்கள்

1935

உள்ளுறை

		பக்கம்
1.	முகவுரை	... 775
2.	பேராசிரியர் வரலாறு	... 779
3.	சூத்திர முதற்குறிப்பகராதி	... 782
4.	சூத்திர மூலம், பேராசிரியருரை, குறிப்பு முதலியன	785—1420
	i. மெய்ப்பாட்டியல்	... 785
	ii. உவமவியல்	... 854
	iii. செய்யுளியல்	... 915
	iv. மரபியல்	... 1295

சிவமயம்

முகவுரை

"கல்லாலந் தண்ணிழற்கீழ்க் கல்வித் துறைபயந்த காமர்காட்சி
நல்லானை நல்லா ளொருபாக மாகிய ஞானத்தானை
யெல்லாரு மேத்தத் தகுவானை யெஞ்ஞான்றுஞ்
சொல்லாதார்க் கெல்லாத் துயரல்ல தில்லை தொழுமின் கண்டீர்."

"அகத்தியர் வழித்தோன்றிய ஆசிரியரெல்லாருள்ளுந் தொல்காப்பியனாரே தலைவரென்பது எல்லா வாசிரியருங் கூறுப" (ப. 1353) என்னும் பேராசிரியர் கூற்றால் தொல்காப்பியர் பெருமை இனிது விளங்கும். "ஆதியூழியின் அந்தத்தே இந்நூல் செய்தலின்" (ப. 569) என்ற நச்சினார்க்கினியருரையும், "இடைச் சங்கத்தார்க்கும் கடைச் சங்கத்தார்க்கும் நூலாயிற்றுத் தொல்காப்பியம்" (ப. 1353) என்ற இறையனார் களவியலுரைகாரர் கருத்தும், அதைத் தழுவியுள்ள பேராசிரியர் கொள்கையும் (ப. 1357) தொல்காப்பியத்தின் பழமையையும் தலைமையையும் நன்கு விளக்கும். பல ஆண்டுகட்குமுன் வெளிவந்த இந்நூலின் பொருளதிகாரப் பதிப்புக்கள் இரண்டின் விவரம் இதன் முதற்பகுதி (நச்சினார்க்கினியம்) முன்னுரையில் கூறப்பட்டுள்ளது.

மேற்கூறிய முதற்பகுதி சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழகராதிப் பதிப்பாளர் திரு. S. வையாபுரிப் பிள்ளை, B. A., B. L., அவர்கள் சோதித்துத் திருத்திய திருத்தங்களுடன் 1934-ம் வருடம் வெளிவந்து தமிழகத்தில் உலாவுவது எல்லோரு மறிந்ததே. திருமிகு. பிள்ளையவர்கள் தமிழகராதி வேலையில் முழுநேரத்தையும் செலவிட வேண்டி

இதன்மேலெல்லாம் அகத்திணைக்கும் புறத்திணைக்கும் பொதுவாகி வரும் மெய்ப்பாடு கூறினான். இனி அகத்திணையுட் பெரும்பான்மையவாகி வரும் மெய்ப்பாடு கூறுவான் தொடங்கி, அவற்றுள்ளுங் களவிற்குச் சிறந்து வரும் மெய்ப்பாடு கூறுவான், ஒருவனும் ஒருத்தியும் எதிர்ப்பட்ட வழி அவ்வெதிர்ப்பாடு தொடங்கிப் புணர்ச்சியளவும் மூன்று பகுதியவாம் மெய்ப்பாடெனவும், புணர்ச்சிப் பின்னர்க் களவு வெளிப்படுந்துணையும் மூன்றுபகுதியவாம் அவை யெனவும், அவையாறும் ஓரோவொன்று நந்நான்கு பகுதியான் ஒன்றன்பின்னொன்று பிறக்கு மெனவுங் கூறுகின்றான். அவற்றுண் முதலனமூன்றினும் முன்னர் நின்ற ஒருகூற்றினை இந்நாற் பகுதித்தென்கின்றது இச்சூத்திரமென உணர்க. ஒருவனும் ஒருத்தியும் எதிர்ப்பட்டவழிக் கரந்தொழுகும் உள்ள நிகழ்ச்சி பெண்பாலதாகலாற் பெரும்பான்மையும் அவள் கண்ணே ஈண்டுக் கூறுகின்ற மெய்ப்பாடு சிறந்ததென்பது.

இதன்பொருள்:—*[1]புகுமுகம் புரிதல்என்பது, ஒருவனும் ஒருத்தியும் எதிர்ப்பட்டவழித் தன்னை அவன் நோக்குதற்கண் விரும்பும் உள்ள நிகழ்ச்சியும்; புகுதலென்பது, தலைமகன் நோக்கிய நோக்கெதிர் தான் சென்று புகுதல்; முகமென்பது அங்ஙனந் தான்புகுதற்கிடமாகிய நோக்கு; நோக்கெதிர் நோக்குதலை †முகநோக்குதல் என்பவாகலின் இந்நோக்கினை முகமென்றா னென்பது. புரிதலென்பது, மேவுதல் என்றவாறு: அஃதாவது, தலைமகன் ‡காண்டலைத் தலைமகள் வேட்டல் என்றவாறும். மற்றிது தலைமகற்கு உரித்தன்றோவெனின், அவன் தான்காண்பினல்லது தற்காண்டலை நயவான்; அது தலைமையன்றாகலி னென்பது; அது,

*267-பேர்: 'அன்ன பிறவு மவற்றொடு சிவணி' வருவனயாவை யெனின்.................புகுமுகம் புரிதலா யடங்கும் என்பது.

†"முகநோக்கி நிற்க வமையு மகநோக்கி
யுற்ற துணர்வார்ப் பெறின்." (குறள் - 708.)

‡சீவக - 731. நச். உட்கும் நாணும் ஒருங்கு வருதலின் நுதல்வியர்ப்ப என்றார். அது 'புகுமுகம் புரிதல் பொறி நுதல் வியர்த்தல்' என்னும் சூத்திரத்தால் உணர்க. இது தன்னை அவனோக்கிய வழிப் பிறந்த மெய்ப்பாடு.

"யானோக்குங் காலை நிலனோக்கு நோக்காக்காற்
றானோக்கி மெல்ல நகும்." (குறள் - 1094.) எனவரும்.

[2]பொறிநுதல் வியர்த்தல் என்பது, தலைமகன் தன்னை நோக்கியவழி உட்கும் நாணும் ஒருங்குவந் தடைதலின் வியர்பொறித்த நுதலளாதலும்; அது,

"பெரும்புழுக் குற்றநின் பிறைநுதற் பொறிவிய
ருறுவளி யாற்றச் சிறுவரை திறவென." (அகம் - 136.)

என வரும். இம்மெய்ப்பாடுந் தலைமகற்குரித்தன்று; உட்கும் நாணும் அவற்கின்மையின்.

[3]நகுநய மறைத்தல் என்பது, அதன் பின்னர்த் தலைமகன்கட் டோன்றிய குறிப்புக்களான் அதற்கேதுவாகிய நயனுடைமை மனத்திற் பிறந்த வழியும் நகாது நிற்றலும்; அது,

"முகைமொக்கு ளுள்ளது நாற்றம்போற் பேதை
நகைமொக்கு ளுள்ளதொன் றுண்டு." (குறள் - 1274.)

என வரும். மடமையால் தோன்றிய நகையாகலான் இது மறைத்தலுந் தலைமகட்குரித்தன்று; எனவே, அவட்காயின் நகைதோன்றப்பெறுமென்பது; மற்று,

"சுரஞ்செல் யானைக் கல்லுறு கோட்டின்." (குறுந் - 169.)

என்னும் பாட்டினுள் 'நும்மொடு நக்க வால்வெள் ளெயிறே' என நகை கூறிற்றாலெனின், அங்ஙனம் மறைக்கப் பட்ட நகை தலைமகன் அறிந்தது மெய்ப்பாடாமாகலான் அவ்வாறு கூறினனென்பது.

[4]சிதைவு பிறர்க்கின்மை என்பது, அங்ஙனம் நகுநய மறைத்தவழியும் உள்ளஞ் சிதைந்து நிறையழியுமாகலின் அச்சிதைவு [தலைவிக்கன்றிப்] புறத்தார்க்குப் புலனாகாமை நெஞ்சினை நிறுத்தலும் என்றவாறு; அது,

"அகமலி யுவகைய ளாகி முகனிகுத்
தொய்யென விறைஞ்சி யோளே." (அகம் - 86.)

எனத் தலைமகன் அறிய மெய்ப்பட்டதென்பது. இதுவுந்

தலைமகற்குரித்தன்று; தன்சிதை வுணர்த்தினல்லது மறைக்குந்துணைச் சிதைவின்மையின்; என்னை?

"பெருமையு முரனு மாடூஉ மேன." (98.) என்பவாகலின்.

இவை களவிற் சிறந்தனவாவதல்லது கற்பினுள் வருவனவல்ல என்றுணர்க. 'சிதைவு பிறர்க்கின்மை' எனவே, சிதைவு தலைமக னுணருமென்றாணும்.

தகுமுறை நான்கு என்பது, இங்ஙனம் ஒன்றன்பின் ஒன்று தோன்றுதற்குத் தகுமெனப்பட்ட முறையானே வந்த அந் நான்கும் என்றவாறு; ஒன்றென மொழிப - களவிற்கு முதற்கூறென்ப என்றவாறு.

இனி, இவை நான்கும் முறையானே ஒருங்குவந்த செய்யுள் வருமாறு:

"யான்றற் காண்டொறுந் தான்பெரிது மகிழாள்
வாணுதல் வியர்ப்ப நாணின ளிறைஞ்சி
மிகைவெளிப் படாது நகைமுகங் கரந்த
நன்னுத லரிவை தன்மனஞ் சிதைந்ததை
நீயறிந் திலையா னெஞ்சே
யானறிந் தேனது வாயா குதலே." (பக் - 392.)

இஃது, இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்து நீங்கிய தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது. இதனுள், 'தான் பெரிது மகிழாள்' என்புழிச் சிறிது மகிழுமென்றமையான் இது புகுமுகம் புரிதலாயிற்று. 'வாணுதல் வியர்ப்ப நாணின ளிறைஞ்சி' என்பது பொறிநுதல் வியர்த்தல். 'நகைமுகங் கரந்த' என்பது நகுநய மறைத்தல். 'மிகை வெளிப்படாது' என்புழி மேல் 'அன்ன பிறவு மவற்றொடு சிவணி' (267.) என்னும் புறனடையாற்றழீஇயின நகை மொக்குளும் பெற்றாம். 'தன்மனஞ் சிதைந்ததை, நீயறிந்திலையால்' என்பது சிதைவு பிறர்க்கின்மை. பிறவும் அன்ன. (கஉ

262. கூழை விரித்தல் காதொன்று களைத
லூழணி தைவர லுடைபெயர்த் துடுத்தலோ
டூழி நான்கே யிரண்டென மொழிப.

இஃது, இரண்டாம் மெய்ப்பாடுணர்த்துதல் நுதலிற்று; என்னை? உள்ளத்துச் சிதைவறிந்தவழியன்றித் [1]தலைமகளிடைத் தலைமகன் சென்று கையுங்காலும் மெய்யுறத்தீண்டிக் கண்ணுறுகலின், அங்ஙனஞ் சிதைவுபிறந்தது எழுவாயாகப் பின்னர்த் தலைமகன் மெய்யுற்றவழி நிகழ்ந்த உள்ள நிகழ்ச்சியை இரண்டாவதென்றானென்பது.

இதன்பொருள்:—கூழைவிரித்தன் முதலாகிய நான்கும் முறையானே இரண்டாவதெனப்படும் என்றவாறு.

இவற்றுக்குத் தலைமகள் ஏதுவாவதல்லது இவைதாம் அவட்கு நிகழாவென்பது.

[5]**கூழைவிரித்தலென்பது,** மெய்யுமெய்யுந் தீண்டியவழி மெல்லியன் மகளிர்க்குவரும் வேறுபாடு நான்கனுண் முதற் கண்ணதெனப்படும்; என்னை? தன்னுள்ளத்தில் நிகழ்ந்த வேறுபாட்டினை அக்காலத்துத் தலைமகள் நிறையுடையளாதலாற் கரந்தொழுகுதற்பாலளே; அங்ஙனங் கரக்குங் கால் தன்வயத்ததாகிய உடம்புபற்றிவரும் வேறுபாட்டினைத் தாங்கும்; அங்ஙனந் தாங்குங்கால் உடம்பொடு தொடர்புடையவாகி வேறுபட்ட தலைமயிரினது முடி உள்ளநெகிழ்ச்சியானே தன்வஃத்ததன்றி ஞெகிழும்; ஆகலின் இது முற் கூறப்பட்டது. பிறசுவைபற்றியும் உலகினுண் மயிர்க்கு வந்த வேறுபாட்டினைக் கூறுப; என்னை? ஒன்றன் மதுரச் சுவைக்கு அதிசயங் கூறுவார் மயிரினைச் செவ்வனின்றன வென்பதுபோலக் கொள்க.(?) அக்கூழை விரித்தற்கு ஏது வாயினாள் இவளாகலின் அதனைச் சினைவினையானன்றி முதல் வினையாற் கூறினானென்பது.

[6]**காதொன்று களைதலென்பது,** உறுப்பிடைப் பூட்டுறப் புனையாது பெய்து வைத்தனவாதலால் தோடு முதலாயின

(பி - ம்)—[1]தலைமகளிரைத் தலைமகன்.

எளிதின் வீழ்வனவாயின; மற்றவை வீழ்தற்கு ஏதுவாய நெகிழ்ச்சி நிரம்பத்தோன்றாது இடைநிகர்த்ததாகலின் ஒன்று நிற்ப வொன்று வீழ்தலென்றானென்பது. இது கூழைபோலாது, ஊறுணர்வுடைய உறுப்பாகலிற் காதின் வேறுபாட்டினைக் கூழைவேறுபாட்டின்பின் வைத்தான்; என்னை? கூழையிற் காது தனக்கு உறவுடைமையின்.[1]

[7]ஊழணிதைவரலென்பது, அக்கூழையுந் தோடும்போலப் பெய்யப்படு முறைமையவாகிய அணிகளை முன்கைமேல் இறுகச் செறித்தலும் விரற்செறியினைத் திருத்தலும் முதலாயின. இவை தோடுபோலச் செறிவில்லன அன்மையின் அவற்றுப் பின் வைத்தான்.

[8]உடைபெயர்த்துடுத்த லென்பது, உடுத்த உடையினைப் பலகாலும் அழித்துடுத்தல், அது கழறொடிபோலாது செறிவுடைமையின் அவ்வுடை நெகிழ்ச்சியைத் தொடி நெகிழ்ச்சிக்குப் பின் வைத்தானென்பது; மற்று,

"தொடிஞெகிழ்ந் தனவே தோளசா யினவே." (குறுந் - 239.)

எனப் பிரிவின்கண்வந்த வேறுபாட்டினை ஈண்டுக் கூறாரோவெனின், அவை இன்னதன்பின்னர் இன்னது தோன்றுமென்னும் முறைமைய வல்லவாகலின் ஈண்டுக் கூறார்; அவை,

'வினையுயிர் மெலிவிடத் தின்மையு முரித்தே' (268.)

என்புழிச் சொல்லப்படுமென்பது. இவற்றிற்குச் செய்யுள் :

"விண்ணுயர் விறல்வரைக் கவாஅ னொருவன்
கண்ணி னோக்கிய தல்லது [2]தண்ணென
வுரைத்தலு மில்லை மாதோ வவனே
வரைப்பாற் கடவுளு மல்ல னதற்கே
யோதி முந்துறக் காதொன் றுஞெகிழ
நிழலவிர் மணிப்பூ ணெஞ்சொடு கழலத்

(பி - ம்)—[1]கூழைக்குப் பின்னர்க் காதுதோற்றன ளென்றவாறு. [2]கண்ணென.

துகிலும் பன்முறை நெடிதுநிமிர்ந் தனவே
நீயறி குவையத்தன் முதலே
யாதோ தோழியது கூறுமா றெமக்கே." (இ - வி - ப - 532.)

என்றது, தோழிக்குத் தலைமகள் அறத்தொடுநின்றது; இதனுள் 'ஓதி முந்துற ஞெகிழ' என்பது கூழைவிரித்தல்; 'காதொன்றுஞெகிழ' என்பது காதொன்று களைதல்; 'நிழலவிர்மணிப்பூ ணொஞ்சொடு கழல' என்பது ஊழணி தைவரல்; 'நெடிது நிமிர்ந்தன துகிலும் பன்முறை' என்பது உடைபெயர்த்துடுத்தலாயிற்று. இவை பாடாண்கைக்கிளையுள் இக்காலத்துப் பயின்றன. பிறவும் அன்ன. (கச)

263. அல்கு றைவர லணிந்தவை திருத்த
லில்வலி யுறுத்த லிருகையு மெடுத்தலொடு
சொல்லிய நான்கே மூன்றென மொழிப.

இது, முறையானே மூன்றாவது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: அல்குறைவரல் முதலாகக் கூறப்பட்டன நான்கும் மூன்றாவதெனப்படும் என்றவாறு.

மேலது உடைபெயர்த்துடுத்தலாகலான் அதன் வழித் தோன்றுவது உடை பெரிதும் ஞெகிழ்ந்து காட்டுதலாயிற்று; அதனைப் பாதுகாத்தலான் அவ்வற்றம் மறைக்குங் கையினை [9]'அல்குறைவரல்' என்றானென்பது.

[10]அணிந்தவை திருத்தலென்பது, கடிசூத்திரமுதலாயின திருத்தல்; அஃது உடைஞெகிழ்ச்சிபோலப் போற்றிச் செய்வதாகலான் அதனை அல்குறைவரலின்பின் வைத்தான்.

[11]இல்வலியுறுத்தலென்பது, புணர்ச்சியை வேண்டாதாள் போல்வதோர் வன்மை படைத்துக்கொண்டு செய்தல்; என்னை? இல்லாத வலியை மிகுத்தலென்றமையின் அப்பொருட்டாயிற்று. அல்குறைவரலும் அணிந்தவைதிருத்தலுந் தன்வலியின்மை காட்டவும் வலிதோற்றிக் கொண்டு செய்வதாகலின் அதனை இல்வலியுறுத்தலென்று மூன்று

முறைமைக்கண் வைத்தானென்பது. இனி, இற்பிறத்தலான [1]தன்வலி தோற்றுவதெனவுஞ் சொல்லுப; அஃதாவது, முற்பிறந்தவற்றிற்கு முன்னே கூறினென்பது.

[12]இருகையுமெடுத்தலென்பது, அங்ஙனம் படைத்துக் கொண்டவலியானுந் தடுக்கப்படாது நிறையழிதலிற் கைகள் தாமே முயங்கல் விருப்பத்தான் எழுவனபோல்வதோர் குறிப்பு. இந்நான்கும் மேலனவுமெனப் பன்னிரண்டு பகுதியும் புணர்ச்சிக்குமுன் நிகழ்வனவாம்.

'சொல்லிய' என்றதனான் இவையெல்லாஞ் சொல்லப்படுவ தல்லது ஈண்டுச்சொல் [2]நிகழ்தல் வேண்டிலதென்பது. எண்ணு நிலைவகையால் தொகைபெற்ற நான்கென்னும் எழுவாய்க்கு மூன்றென்பது பெயர்ப் பயனிலையாய் வந்தது. இவை நான்குந் தலைமகற்குரியவல்ல; தான் அவற்றுக்கு ஏதுவாவதல்லதென உணர்க. இவற்றுக்குச் செய்யுள் :

"ஒதியு நுதலு நீவி யான்றன்
மாதர் மென்முலை வருடலிற் கலங்கி
[3]யுள்ளத் துகுநள் போல வல்குலின்
ஞெகிழ்நூற் கலிங்கமொடு புகுமிட னறியாது
[4]மெலிந்தில ளாகி வலிந்துபொய்த் தொடுங்கவும்
யாமெடுத் தணைத்தொறுந் தாமியைந் தெழுதலி
னிம்மை யுலகத் தன்றியு நம்மை
நீளரி நெடுங்கட் பேதையொடு
கேளிர் தனகொலிவள் வேய்மென் றோளே."

(இ - வி - ப - 532.)

இஃது இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கட் டலைவன்* தன்னிலையுரைத்தது. இதனுள் உடம்பும் உள்ளத்துகுவன போன்றனளென்பது அல்குறைவரல்; என்னை? அவ்வேறுபாட்டானே அற்றப்படுதலின்.

"அல்குலின், ஞெகிழ்நூற் கலிங்கம்."

என்பது அணிந்தவை திருத்தல்; அல்குலின் யாத்த நூலிற்கு ஞெகிழ்ச்சி கூறினமையின்.

(பி - ம்)—[1]அதன்வலி தோன்றுதல். [2]நிகழாமல் வேண்டுமென்பது. [3]உள்ளமொடுங்குநள். [4]மெலிந்தனளாகி.

'மெலிந்தில ளாகி வலிந்துபொய்த் தொடுங்கவும்.'

என்பது, இல்வலியுறுத்தல்;

'யாமெடுத் தணைத்தொறுந் தாமியைந் தெழுதல்.'

என்பது, இருகையுமெடுத்தல்; அங்ஙனம் ஒடுங்கியவழியும் உயிர்ப்பினளல்லள்போலத் தோள்களைத் தன்வயத்தவாயின என்றமையின்.

'இம்மை யுலகத் தன்றியு நம்மைக், கேளறிந்தன.'

என்றமையின், இருவர் அன்பும் எழுமையுந் தொடர்ந்த உழுவலன்பெனச் சொல்லித் தன்னிலை யுரைத்தானும். பிறவும் அன்ன. (கரு)

264. பாராட் டெடுத்தன் மடந்தப வுரைத்த
வீரமில் கூற்ற மேற்றலர் நாணல்
கொடுப்பவை கோட லுளப்படத் தொகைஇ
யெடுத்த நான்கே நான்கென மொழிப.

இது, நான்காம் பகுதி கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் :—[13]பாராட்டெடுத்தல்-புணர்ச்சிநிகழ்ந்த பின்னர்த் தலைமகனை இயற்பட நினையுங் குறிப்பும்; இது பாராட்டென்னாது எடுத்தலென்றதனால் அதனை உள்ளமெடுத்தன்மேற்கொள்க. இது தலைமகற்கும் ஒக்கும்.

[14]மடந்தப வுரைத்தல் - விளையாடும் பருவத்து நிகழ்ந்த அறிமட நீங்கக் காமப்பொருட்கண்ணே சிறிது அறிவு தோன்றுதலும்; உரைத்தலென்றதனால் அக்காலத்துப் பாங்கிக்குச் சில கூற்றுமொழி கூறவும் பெறுமென்பதுகொள்க. அவை மேலையோத்துக்களுட் கூறப்பட்டன. மடந்தபவுரைத்தற்கு ஏதுவாகிய கருத்து ஈண்டு மெய்ப்பாடெனப்படும்.

[15]ஈரமில் கூற்றமேற்றலர் நாணல் - அங்ஙனம் அறிமடங் கெடச் சொற்பிறந்தவழி இன்றளவுந் தமராற் கூறப்படாத கடுஞ்சொல் உளவாமன்றே, அவற்றை முனியாது ஏற்றுக் கொண்டு புறத்தார்க்கு இது புலனாங்கொலென்று நாணுதலும்:

[16]கோடுப்பவை கோடல் - தலைமகனாற் கொடுக்கப்பட்ட தழையுங் கோதையுந் தாருங் கண்ணியுந் தோண்மாலையு முதலாயின கொண்டு கையுறை பாராட்டுதலும்; உளப்படத் தொகைஇ எடுத்த நான்கே நான்கென மொழிப - கொடுப்பவை கோடலகப்படத் தொகுத்தோதிய நான்கும் நான்காவது என்றவாறு.

'எடுத்த' என்றதனாற் கொடுப்பவை கொள்ளாது மறுத்தன் முதலியனவுங் கொள்க.

புணர்ச்சிப் பின்னரல்லது பாராட்டுள்ளம் பிறவாமையானும் அதன் பின்னரல்லது பிறரொடு கூற்று நிகழாமையானும் அக்கூற்றுக் கேட்டல்லது தமரான் ஈரமில் கூற்றங் கோடலின்மையானும் அவை யெல்லாம் முடிந்தவழித் தலைவன்மேற் சென்ற உள்ளத்தாற் கொடுப்பவைகோடற் குறிப்பினளாமாகலானும் அம்முறையான் வைத்தா னென்பது. இவற்றுக்குச் செய்யுள்:

"ஒருநாள் வந்து பலநாள் வருத்து
நின்னே போலுநின் றழையே யென்வயி
னிற்பா ராட்டியுஞ் சொற்கொள வின்றியும்
யாயெதிர் கழறவிற் பேரலர் நாணியு
மயல்கூர் மாதர்க்குத் துயர்மருந் தாயினு
நோய்செய் தன்றாற் றானே
நீதொடக் கரிதலி னேரிடத் தாளே." (இ - வி - ப - 533.)

இது கையுறை மறுத்தது; இதனுள் 'நிற்பாராட்டி' என்பது பாராட்டெடுத்தல், 'சொற்கொளவின்றி' என்பது மடந்தப வுரைத்தல்; என்னை? கொளுத்தக் கொள்ளாதுவிடின் அது மடனாகாமையின். 'யாயெதிர் கழறவிற் பேரலர்நாணி' என்பது ஈரமில்கூற்ற மேற்றலர்நாணல்; 'துயர் மருந்தாயினும்' என்பது கொடுப்பவை கோடல். இத்தழை நின்கைப் பட்டவழிக் கரிந்து காட்டி நின்மெய் வெப்பங் கூறுதலின் இதனை அவள் காணின் ஆற்றாளாமெனப் பின்னொரு காலத்து மறுத்தா ளென்பது. (கசு)

265. தெரிந்துடம் படுத றிளைப்புவினை மறுத்தல்
கரந்திடத் தொழிதல் கண்டவழி யுவத்தலொடு
பொருந்திய நான்கே யைந்தென மொழிப.

இஃது, ஐந்தாங் காலத்து மெய்ப்பாடுணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் :—மேற்கூறிய கொடுப்பவை கோடல் நிகழ்ந்தவழி அவ்வொழுகலாறு புறத்தார்க்கெல்லாம் ஐயமாகலின் அதன்வழித் தோன்றுவது தெரிந்துடம்படுத லென்றவா றென்பது.

[17]தெரிந்துடம்படுதல் - தலைமகனைத் தலைமகள் இவ்வொழுகலாறு நிகழ்ந்தவாற்றைப் பட்டாங்குணராதார் தலைமைசெய்தனளிவளெனவுந் தகாதவொழுக்கின ளிவளெனவும் பல்லாற்றானும் இவள் கண்ணே ஏதமிட்டுத் துணிந்துந் துணியாதும் உரைப்பாராகலான், அதற்கு நாணி, இனியாது கொல்லோ செயற்பாலதென்று ஆராய்ந்து, இவ்வொழுகலாற்றினை அறிவிப்பேங்கொல் அறிவியேங்கொ லெனத் தடுமாறிப், பின்னொருவகையான் ஆராய்ந்து, முழுவதூஉஞ் சொல்லாது தன் குலத்திற்கும் ஒழுக்கத்திற்கும் பெண்டன்மைக்கும் ஏற்றவகையான் வேண்டுவன தெரிந்துகொண்டு, இன்னவாறு பட்டதென்று தோழிக்கு உடம்படுதலுந் தோழியாற் செவிலிக்கு உடம்படுதலுமென இன்னோரன்ன குறிப்பினைத் தெரிந்து உடன்படுதலும் :

[18]திளைப்புவினை மறுத்தல் - அங்ஙனந் தமர்க்குத் தானுடம்பட்டதன் பின்னர்த் தலைமகனோடு பகலுமிரவும் பண்டு திளைத்தவாறு திளைத்தலை அச்சமு நாணு மடனுங் காரணமாக மறுத்தலும் : உடம்பாட்டின் பின்னர் மறுக்குமாதலின் அதனைத் திளைப்புவினை மறுத்தலென்று இரண்டாவது வைத்தானென்பது.

[19]கரந்திடத்தொழிதல் - அக்காலத்து இற்செறிக்கப்படுதலால் தான் அவனை மறுத்த ஏதத்திற்கு நாணியும்அஞ்சியும் அவற்கு வெளிப்படாதொழுகுதலை உடையளாதலும் :

தன்னிடத்தே தங்குதலை 'இடத்தொழிதல்' என்றான்.

[20]கண்டவழியுவத்தல் - அங்ஙனங் கரந்தொழுகுங் காலத்து அவனை ஒருஞான்று கண்டவழிக் கழியுவகை மீதூர்தலும்: இது தலைமகற்கும் உரித்து.

பொருந்திய நான்கே ஐந்தெனமொழிப - இவை நான்கும் ஐந்தாங்கூறெனப்படும் என்றவாறு.

'பொருந்திய நான்கு' என்றது, இவை இடையறவின்றி ஒருங்கு தொடர்தலுமுடைய வென்பது. இதனானே இவை நந்நான்கினோடு வருகின்றதற்குச் சிறிது இடையறவும்படுமென்பதுகொள்க.

புகுமுகம் புரிதன் முதலாயினநான்குந் தலைமகளனவேயாகி ஓரினத்தவாயின. அவற்றுப் பின்னர்த் தலைமகன் அவளைப் பொருந்தியவழிக் கூழைவிரித்தன் முதலாயின நான்கும் நிகழ்ந்தமையின் அவையும் அவற்றோடு சிறிது இடையறவுபட்டன. அல்குறைவரன் முதலாயின நான்கும் புணர்ச்சிக்கு மிகவும் இயைபுடைமையின் மேலவற்றோ டொன்றாது வேறாயின. பாராட்டெடுத்தன் முதலாயின புணர்ந்து நீங்கியபின் நிகழ்ந்தமையின் அவையும் அவற்றிற் சிறிது வேற்றுமையுடைய. தெரிந்துடம்படுதன் முதலாயின களவுவெளிப்படுத்தற் குறிப்பினவாகலின் மேலனவற்றோடு தழுவாது வேறாயினவென்பது. இவற்றொடும் வருகின்ற நான்கன் வேறுபாடு ஆண்டுச்சொல்லுதும். அவ்வாறு நோக்கியன்றே இவ்வாறு சூத்திரப்பொருளினையும் இருபத்து நான்காக உடனோதாது வேறுபடுத்தோதிய கருத்தென்பது. இங்ஙனம் பொருத்தமின்றி வருவனவல்ல நந்நான்கு பகுதியாற் கூறியவை தம்முட் டாமென்பான் 'பொருந்திய நான்கு' என்றானென்பது. இவற்றுக்குச் செய்யுள்:

"அறியாய் கொல்லோ நீயே தெறுவர
நோக்குதொறும் பனிக்கு நெஞ்சமொ டிவளே
யாய்க்கறி வுறாலி னின்னெதிர் நாணி
மனைவயிற் பிரியலண் மன்னே யதற்கே

நினைவில ளிவளென வுரைத்தி
புனைதார் மார்ப காண்டியோ வதுவே." (இ - வி - ப - 534.)

என்பது, பகற்குறிக்கட் டலைமகளை இடத்துய்த்து வந்து தலைமகனை எதிர்ப்பட்டு நின்று தோழி வரைவுகடா யது. இதனுள் 'யாய்க்கறிவுறுலின்' என்பது, தெரிந்துடம் படுதலென்பது; என்னை? அவள் நோக்குதோறும் பனித் தலென்றறிவுறுத்தா ளென்றமையின். 'நின்னெதிர்நாணி' என்பது, திளைப்புவினைமறுத்தல்; என்னை? தமர்க்கு மறைத் தாள் இம்மறையினையென்று தலைமகன் குறிக்குமென நாணி எதிர்ப்படாமையின். 'மனைவயிற்பிரியலள்' என்பது கரந் திடத்தொழிதல். 'புனைதார் மார்ப காண்டியோ வதுவே' என்பது, கண்டவழி உவத்தல்; என்னை? நிற்கண்டவழி நுதலுந்தோளும் பசலைநீங்கியவாறு கண்டிலையோவென்னுங் குறிப்பினாற் கூறினமையின். பிறவும் அன்ன. (கஎ)

266. புறஞ்செயச் சிதைதல் புலம்பித் தோன்றல்
கலங்கி மொழிதல் கையற வுரைத்தலொடு
[1]புலம்பிய நான்கே யாறேன மொழிப.

இஃது ஆறுவது கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:—[21]புறஞ்செயச் சிதைதல் - பூவுஞ் சாந் தும் பூணுந்துகிலும் முதலாயினகொண்டு புறத்தே கோலஞ் செய்ய அகத்தே சிதைவுண்டாதலும்:

மேல்நின்றது கண்டவழி உவத்தலாகலானும் இது காணாதவழி நிகழ்கின்றதாகலானும் அதற்கினமின்றியும் அதன்வழித் தோன்றியதெனப் படுமாகலான் இதனை இச் சூத்திரத்தின் முன்வைத்தானென்பது.

[22]புலம்பித்தோன்றல் - அங்ஙனம் புனைந்தகோலந் துணை யொடுகழியப் பெறுமையிற் புல்லென்றழிந்த நெஞ்சினளாக லான் எல்லாச் சுற்றத்தார்க்கும் இடைநின்றேயுந் தனியளென்பது அறிவியாநிற்றலும்:

(பி - ம்) [1]விளம்பிய நான்கே.

[23]கலங்கிமொழிதல் - கையொடுபட்ட கள்வரைப்போலச் சொல்லுவனவற்றைத் தடுமாற்றந் தோன்றச்சொல்லுதலும்; அஃதாவது, தன்மனத்து நிகழாநின்றன தன்னையறியாமற் சில புலப்படச் சொல்லுதலாயிற்று.

[24]கையறவுரைத்தல் - கலங்காது சொல்லுங்காற் செயலறவு தோன்றச் சொல்லுதலும்; அஃதாவது, வன்புறை யெதிரழிந்து சொல்லுவனபோல்வன.

புலம்பியநான்கே ஆறெனமொழிய - இவை நான்குந் தனிமை விகற்பமாகிய ஆறுங்கூற்று[1] என்றவாறு.

கையறவுரைத்தலென்பதனை ஈற்றுக்கண் வைத்தான் களவொழுக்கத்தினுள் இதனினூங்கு மெய்ப்பாடு கூறப்படாதென்றற்கு; என்னைகாரணமெனின், கையறவுரை தோன்றியதற்பின்னர் நிகழ்வன கைக்கிளைக்கும் பெருந்திணைக்கும் மெய்ப்பாடாவதன்றி நற்காமத்துக்கு ஆகாவென்பது கருத்து; என்னை? கையறவுரைத்தலென்பது 'சொல்லாமரபி னவற்றொடு கெழீஇச், செய்யாமரபிற் றொழிற்படுத் தடக்குதலை' (196) எல்லையாகவுடைமையின், அதனினும் இறப்பத் தோன்றுவன மன்றத்திருந்த சான்றவரறியத் தன் துணைவன் பெயரும் பெற்றியுங்கூறி அழுதும் அரற்றியும் [1]பொழுதொடு புலம்பியும் புள்ளொடு சொல்லியுந் நிகழும் மெய்ப்பாடாகலான், அவை 'நடுவணைந்திணை' (2) எனப்பட்ட நற்காமத்திற்கு இலக்கணவகையான் ஏலாவாகலினென்பது.

கையறவு உரைத்தலென்றதனான் இம்மெய்ப்பாடு மனத்தளவே யன்றி மாற்றத்தானும் பிறர்க்குப் புலனாக வெளிப்படுமென்பது கொள்க.

இவை எல்லாம் முறையானே நிகழ்ந்தமை நோக்கி யாமோர் கூட்டத் தொன்மையுந் (549) தோலும் (550) போலப் பொருட்டொடர் நிலையாக்கி உரைப்பாரு முளர். அஃது ஆகாமைக்குக் காரணங் களவியலுட் (101) கூறினமென்பது. இவற்றுக்குச் செய்யுள்:

---

[1]பொருள். சூ. 236 - நச்.

"இவளே, அணியினும் பூசினும் பிணியுழந் தசைஇப்
பல்கிளை நாப்ப ணில்கிளை போல
மொழிவகை யறியாள் பொழிகண் ணீர்துடைத்
தியானே கையற வலம்வருங்
கூருய் பெருமகிற் றேறு மாறே." (இ - வி - ப - 535.)

என்பது, வரைவு கடாயது; இதனுள் 'அணியினும் பூசினும் பிணியுழந் தசைஇ' என்பது புறஞ்செயச் சிதைதல். 'பல்கிளை நாப்ப ணில்கிளை போல' என்பது புலம்பித் தோன்றல். 'மொழிவகை யறியாள்' என்பது கலங்கிமொழிதல். 'யானே கையற வலம்வரும்' என்பது கையறவுரைத்தல்; என்னை? தன் கண்ணீர் துடைத்தலும் ஆற்ருளென்றமையின். பிறவும் அன்ன. (கஅ)

267. அன்ன பிறவு மவற்றெடு சிவணி
மன்னிய வினைய நிமித்த மேன்ப.

இது, மேலனவற்றுக்கு ஓர் புறனடை.

இதன் பொருள்:-அன்ன பிறவும் - மேற்சொல்லப்பட்ட இருபத்து நான்கு மெய்ப்பாடு போல்வன பிறவும், அவற்றெடு சிவணி - அவற்றின் வேறன்றி அவை தம்முட் பகுதியாகி வருவன பிறவும், மன்னிய வினைய நிமித்தம் என்ப - நிலைபெறத் தோன்றுங் காமவொழுக்கத்து நிமித்த மென்று சொல்லுவர் புலவர் என்றவாறு.

'மன்னியவினைய' என்பது நடுவணைந்திணைக்கே யுரிய மெய்ப்பாட்டினவை என்றவாறு; என்னை? கந்தருவ வழக்க மல்லனவற்றை மன்னியகாம மென்ஞரன்றே, அஃது இடையறவு படாதாகலின். எனவே, கைக்கிளைக்கும் பெருந்திணைக்கும் வரையறையின்றி வேண்டியவாறு வரப்பெறு மென்பதாம்; அவை மன்னியவினை யல்லாமையின்; என்னை? 'காமஞ் சாலா விளமை யோள்வயி - னேமஞ் சாலா விடும்பை யெய்துதலும்' (50) நாற்பத்தெட்டியாண்டையாளுேடு பன்னீராட்டையாள் கூட்டஞ் சொல்லுதலும் ஒத்தகாம மெனப்படா வாகலி னென்பது. இவ்வாறு கூறவே, கைக்கிளைக்கும்

பெருந்திணைக்கும் இவை வைத்த முறையான் வரையறுத்துக் கூறப்படா வெனவும், அவை வருவன வந்துழிக் கொளப் படூஉ மென்பதும் பெற்றாம். இது புலனெறி வழக்கமல் லாத கந்தருவ மணத்திற்கும் ஒக்கும்.

'அன்ன பிறவு மவற்றொடு சிவணி' (267) வருவன யாவை யெனின், புகுமுகம் புரிதற்கட் டலைமகன் நோக்கியவழி ஒரு வல்லிப் பொதும்பரானும் மற்றொன்றானுஞ் சார்புபெற்று மறைதலும் அவையில்லாதவழி இடர்ப்படுதலு மென்றாற் போல்வன புகுமுகம் புரிதலா யடங்கும்.

நகுநய மறைக்குங்கால் தலைமகன்கட் டோன்றிய நகை முதலாகிய குறிப்பேதுவாக நகை தோன்றியதனை மறைக் குங்கால் இதழ்மொக்குளுள் தோன்றுவது நகையெனப் படாது நகுநய மறைத்தலின்பாற் படுமென்பது.

இனிச் சிதைவு பிறர்க்கின்மையின் கண்ணும்,

"நாட்ட மிரண்டு மறிவுடம் படுத்தற்குக்
கூட்டி யுரைக்குங் குறிப்புரை யாகும்." (96.)

என்றமையாற் கண்ணின் வேறுபாடுளவாமன்றே, அவை சிதைவு பிறர்க் கறிவிக்குமாயினும் ஆண்டுத் தானது மறைத்தா ளென்னுங் கருத்தினளாகலின் அதுவுஞ் சிதைவு பிறர்க்கின்மையா மென்பது; அவையாவையெனின், அமர்த்து நோக்காது அலமர நோக்குதலும் நிலங் கிளைத்தலும் போல்வன.

மற்றுப் பொறிநுதல் வியர்த்தற்குப் புறனடையாற் கொள்வன யாவை யெனின்,—புறனடையாற் கோடல் ஆணையன்றாகலான் உள்ளனவற்றிற்குக் கொண்டொழிக வென்றவாறு. ஒழிந்தனவற்றிற்கும் இவ்வாறே வருவன அறிந்து அடக்கங் கூறுக.

மற்றும், 'பிறவுமவற்றொடு சிவணி' எனவே, மேற் கூறியவற்றொடு பொருந்த வருவன கோடுமன்றே? 'அன்ன' என்றதென்னை யெனின், அதனானே தலைமகற்குரிய மெய்ப் பாடு வேறுளவாயினுங் கொள்க; அவை, ஐயப்படுதலும் ஆராய்தலுந் துணிதலு முதலாயின.

மற்றுத் தலைமகட்குரிய மெய்ப்பாடுபோலத் தலைமகற் குரியனவும் இன்னமுறையனவென்று வரையறுத்துக் கூறு ரோவெனின், அற்றன்று; தலைமகன் குறிப்புச் சில பற்றித் தலைமகள் குறிப்புப் பலபிறக்கு மாகலானும் ஐயமுதலாயின மெய்ப்பாடு காமப் புணர்ச்சிக்கு இன்றியமையாதன இன்மை யானுந் தலைமகட்குரிய மெய்ப்பாடே சிறந்தனவென்று அவற்றை வரையறுத்துக் கூறினனென்பது. மற்றிவற்றை 'நிமித்தம்' என்றதென்னையெனின், இவை முறையானே நிகழ்ந்து புணர்ச்சி நிகழுமாகலினென்பது. 'வினைய' என்பது ஆறும் வேற்றுமைப் பன்மை யுருபு.

இம்மெய்ப்பாட்டினுட் கைக்கிளை பெருந்திணைக்கு வரு வன வருமாறு:

"ஒருக்குநா மாடுங் குரவையு ளம்மை
யருக்கினன் போனெக்கி யல்லனெய் செய்தல்
குரூஉக்கட் கொலையேறு கொண்டேன்யா னென்னுந்
தருக்கன்றோ வாயர் மகன்." (கலி - 104.)

எனப் புகுமுகம்புரிதல் கைக்கிளைக்கண் வந்தது.

'முன்னைய மூன்றுங் கைக்கிளைக் குறிப்பே.' (105)

என்பதனான் இது கைக்கிளை யெனப்பட்டது. மற்றிது முல்லைத்திணைப்பாட் டன்றோ வெனின், அது நிலத்தான் முல்லையாயிற் றென்பது அகத்திணையியலுட் கூறினாம்.

இனித் தொன்மையுந் (549) தோலும் (550) முதலா யின வனப்புக்களுட் புகுமுகம்புரிதன் முதலாயின பெருந் திணைப் பொருள்பற்றி வருவன வருமாறு அறிந்து கொள்க.

மற்றிவ் விருபத்து நான்கு மெய்ப்பாடுங் கற்பினுள் இம் முறையானே வரப்பெறுவோ வெனின், அதற்கு இம்முறை யான் இவையனைத்தும் வரல்வேண்டுவ தின்மையிற் களவிற் கே விதந்து கூறினனென்பது. அஃதென்னை பெறுமா றெனின், 'பல்பொருட் கேற்பின் நல்லது கோடல்' (665) என்னும் உத்திவகை.

இனிக் கற்பினுள் வருவன வருமாறு:

"இனிதெனக் கணவ னுண்டலி
னுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன் றொண்ணுதன் முகனே."
(குறுந் - 167.)

என்பதனுள், நகுநயமறைத்தல் வந்தது.

"மாணமறந் துள்ளா நாணிலிக் கிப்போர்
புறஞ்சாய்ந்து கண்டைப்பாய் நெஞ்சே யுறழ்ந்திவனைப்
பொய்ப்ப விடேஎ மெனநெருங்கிற் றப்பினே
னென்றடி சேர்தலு முண்டு." (கலி - 89.)

இதனுட், சிதைவுபிறர்க்கின்மை வந்தவாறு; ஒழிந்தனவும் அன்ன.

"நோய்சேர்ந்த திறம்பண்ணி நின்பாண னெம்மனை
நீசேர்ந்த வில்வினாய் வாராமற் பெறுகற்பின்." (கலி - 77.)

என்பது, மடந்தபவுரைத்தல். இவையெல்லாங் கற்பின்கண் வந்தன.

"அன்னை சொல்லு முய்க மென்னதூஉ
மீரஞ் சேரா வியல்பிற் பொய்ம்மொழிச்
சேரியம் பெண்டிர் கௌவையு மொழிக." (அகம் - 65.)

என்பதோவெனின், அது 'பாராட்டெடுத்தல் மடந்தபவுரைத்தல்' (264) என்புழி அடங்குமென்பது. (கக)

268. வினையுயிர் மெலிவிடத் தின்மையு முரித்தே.

இது, மேலனவற்றுக்கே ஆவதோர் விதிகூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:—'மன்னியவினைய' (267) எனப்பட்ட புணர்ச்சி மேல் அறுவகையான் இருபத்து நான்கெனக் கூறப்பட்ட மெய்ப்பாட்டினை அம்முறையானே நிமித்தமாகக் கொண்டு வருதலின்மையும் உரித்தெனப்படும், ஆற்றாமை வந்தவிடத்து என்றவாறு.

மேற்கூறிய இருபத்து நான்கினையின்மை உரித்தென்பது அதிகாரத்தாற் கொள்க.

"தன்னசை யுள்ளத்து நந்நசை வாய்ப்ப
வின்னுயிர் குழைய முயங்குதொறு மெய்ம்மலிந்து

நக்கனெ னல்லனோ யானே யெய்த்த
நோய்தணி காதலர் வரவீண்
டேதில் வேலற் குலந்தமை கண்டே." (அகம் - 22.)

"வனைந்துவர விளமுலை ஞெமுங்கப் பல்லூழ்
விளங்குதொடி முன்கை வளைந்துபுறஞ் சுற்ற
நின்மார் படைதலி னினிதா கின்றே." (அகம் - 58)

என இவை, களவியலுள் (111) உயிர்மெலிந்தவிடத்துப் புணர்ச்சி நிமித்தமெனக் கூறப்பட்டவையின்றியும் புணர்ச்சி நிகழ்ந்தவாறு ; என்னை? முயங்குதொறு நகைதோன்றிற் றெனவே, பாராட்டெடுத்தன் முதலாயினவின்றியும் புணர்ச்சி நிகழ்ந்ததாம். ஒழிந்தனவும் அவ்வாறேகொள்க. இவைகண்ட வழி யுவத்தலாகாவோவெனின், ஆண்டுத் தன்னுவகை கூறு ளன்றே கரந்திடத் தொழிந்தாளாகலினென்பது.

"தண்டுளிக் கேற்ற பலவுழு செஞ்செய்
மண்போன் ஞெகிழ்ந்தவற் கலுழ்ந்தே
நெஞ்சறை போகிய வறிவி னேற்கே." (அகம் - 26.)

என்புழி, பாராட்டெடுத்தன் முதலாகிய பன்னிரண்டு நிமித்தமுமின்றி ஆற்றாமைநிமித்தமாகக் கற்பினுட் புணர்ச்சி நிகழ்ந்தது. உம்மை, எதிர்மறை. உயிர்மெலிவிடத்து உடைமையுடைத்துமாம் அவ்வினையென்பது.

"தொடிஞெகிழ்ந் தனவே தோளசா யினவே." (குறுந் - 239.)

என்பதனுள், ஊழணிதைவரலென்னும் மெய்ப்பாடு வந்தது. பிறவும் அன்ன.

இனி மேற்கூறிய ஆறுமேயன்றி இன்னும் இவற்றொடு நான்குகூட்டிப் பத்தென்பாருமுளர் ; அவை இன்பமாதற்குரியனவன்மையின் வரையறை கூறுதொழிந்தானென்பது. (உ0)

269. அவையு முளவே யவையலங் கடையே.

இஃது, எதிரதுபோற்றி இறந்தது காத்தது.

இதன்பொருள் :—அவையு முளவே-எதிர்வருகின்றனவும் உளவாவது, அவையலங்கடையே - இறந்தனவற்றுக்கு இடனல்லாதவிடத்தே என்றவாறு.

இதனது கருத்து : மேற்கூறிய இருபத்துநான்கு மல்லாதவழி இன்பத்தை வெறுத்தல் (270) முதலாக இனிக் கூறுகின்ற மெய்ப்பாடும் உளவாம் என்றவாறு. அவையல்லாதவிடத்து இவையும் உளவாமெனவே, வருகின்ற மெய்ப்பாடுங் களவிற்குங் கற்பிற்குமுரியவெனவும், களவிற்குவருங்கான் முதற்கூறிய இருபத்துநான்கின் பின்னுமே இவை பெரும்பான்மையான் வருமெனவும், கற்பிற்காயிற் பயின்றுவருமெனவுங் கூறியவாறு. அவை இனிக் கூறுகின்றான். (உக)

270. இன்பத்தை வெறுத்த றுன்பத்துப் புலம்ப
லெதிர்பெய்து பரித லேத மாய்தல்
பசியட நிற்றல் பசலை பாய்த
லுண்டியிற் குறைத லுடம்புநனி சுருங்கல்
கண்டுயின் மறுத்தல் கனவோடு மயங்கல்
பொய்யாக் கோடன் மெய்யே யென்ற
லையஞ் செய்த லவன்றம ருவத்த
லறனளித் துரைத்த லாங்குநெஞ் சழித
லெம்மெய் யாயினு மொப்புமை கோட
லொப்புவழி யுவத்த லுறுபெயர் கேட்ட
னலத்தக நாடிற் கலக்கமு மதுவே.

இது, மேல் 'அவையுமுள' (269) எனப்பட்ட மெய்ப்பாடு கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் :—எண்ணப்பட்ட இருபதும் 'மன்னிய வினைய நிமித்தம்' (267) என்பான் 'நலத்தகநாடின் அதுவே யாமென்றானென்பது. இவை புணர்ச்சிக்கு நிமித்தமாகாதனபோன்று காட்டினும் அவற்றை மிகவும் ஆராய்ந்துணரிற் புணர்ச்சிநிமித்தமேயாம் என்றவாறு.

[1]இன்பத்தை வெறுத்தலென்பது, யாழுங்குழலும் பூவுஞ் சாந்தும் முதலாக இன்பத்திற்கேதுவாகிய பொருள்கண்டவழி அவற்றின்மேல் வெறுப்புத் தோன்றுதல். அவை காமத்திற்கு ஒருவகையான் ஏதுவாகலின் 'மன்னியவினைய

நிமித்தம்' (267) எனப்படுமாகலான் அவற்றை வெறுத்தல் புணர்ச்சிக் கேதுவாகா தன்றேயாயினும் அதனை ஆராய்ந் துணரின் நிமித்தமென வேண்டுமென்பான் 'நலத்தகநாடி னதுவே' என்றானென்பது. 'கலக்கமும்' என நின்ற உம்மை மேற்கூறிய பத்தொன்பானையுந் தழுவலின் இறந்தது தழீஇ யிற்றும்.

"கல்லாக் கோவல ரூதும்
வல்வாய்ச் சிறுகுழல் வருத்தாக் காலே." (அகம் - 74.)

என்புழி, இன்பத்தை வெறுத்தனளாயினும் புணர்ச்சிக் கேதுவாமென்பது கருத்து.

"எல்லி, மனைசேர் பெண்ணை மடிவா யன்றி
றுணையொன்று பிரியினுந் துஞ்சா காணெனக்
கண்ணிறை நீர்கொண்டு கரக்கு
மொண் ணுத லரிவையா னென்செய்கோ வெனவே."
(அகம் - 50.)

என்பதும் அது.

[2]துன்பத்துப் புலம்பல் என்பது, பிரிவாற்றாது துன் புறுங்காலை அவ்வாற்றாமை தலைமகற்கின்றித் தானே துன்புறு கின்றாளாகச் சொல்லுதல். அவை கூட்டத்தை வெறுத்த குறிப்பாயினும் அக்கூட்டத்திற்கே நிமித்தமாகும் ஆராய்ந் துணரி னென்றவாறு; அவை,

"நின்னுறு விழுமங் களைந்தோ
டன்னுறு விழும நீந்துமோ வெனவே." (அகம் - 170.)

என வரும்.

[3]எதிர் பெய்து பரிதலென்பது, உருவு வெளிப்பாடு; அது, தலைமகனையும் அவன் தேர்முதலாயினவற்றையுந் தன்னெதிர் பெய்து கொண்டு பரிந்து கையறுதல்; அது,

"வாரா தாயினும் வருவது போலச்
செவிமுத லிசைக்கு மாவமொடு
துயின்மறந் தனவாற் றோழியென் கண்ணே." (குறுந்-301.)

என்புழி, வாராதென் றுணர்ந்தது இக்காலத்தாகலான்

அதற்குமுன் இன்னவாறு பட்டதன்று என்றமையின் எதிர் பெய்து பரிதலாயிற்று.

[4]ஏதமாய்தலென்பது, கூட்டத்திற்குவரும் இடையூறுண் டென்று பலவும் ஆராய்தல்; அது, நொதுமலர் வரையக் கருதுவர் கொல்லெனவும், பிரிந்தோர் மறந்து இனிவாரார் கொல்லெனவுந் தோன்றும் உள்ள நிகழ்ச்சி; அது,

"வாரார் கொல்லெனப் பருவருந்
தாரார் மார்பநீ தணந்த ஞான்றே." (அகம் - 150.)

என வரும்.

[5]பசியடநிற்றலென்பது, பசிவருத்தவும் அதற்குத் தளராது உணவு மறுத்தல்.

"அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை நின்மகள்
பாலு முண்ணாள் பழங்கண் கொண்டு
நனிபசந் தனளென வினவுதி." (அகம் - 48) எனவும்,

"இனியா, னுண்ணலு முண்ணேன் வாழலும் வாழேன்."
(கலி - 23.)

எனவும் வரும்.

[6]பசலைபாய்தலென்பது, பசலைபரத்தல்; அது,

"கன்று முண்ணாது கலத்தினும் படாது
நல்லான் றீம்பா னிலத்துக் காஅங்
கெனக்கு மாகா தென்னைக்கு முதவாது
பசலை யுணீஇயர் வேண்டுந்
திதலை யல்குலென் மாமைக் கவினே." (குறுந் - 27.)

எனவரும்.

[7]உண்டியிற்குறைத லென்பது, பசியடநிற்றலே யன்றிச் சிறிது உண்டியூட்டியவழிப் பண்டுபோலாது கழியவுஞ் சிறிதுண்டல்; அது,

"தீம்பா லூட்டினும் வேம்பினுங் கைக்கும்
வாரா யெனினு மார்வமொடு நோக்கு

நின்னிற் சிறந்ததொன் றிலளே
யென்னினும் படாஅ ளென்னிதற் படலே." (இ-வி-ப-537.)

எனவரும்.

[8]உடம்புநனி சுருங்கலென்பது, அவ்வுண்ணுமை உயிரிற் செல்லாது உடம்பிற் காட்டுதல்; அது,

"தொடிநிலை நெகிழச் சாஅய்த் தோளவர்
கொடுமை கூறிய வாயினுங் கொடுமை
நல்வரை நாடற் கில்லை தோழியென்
னெஞ்சிற் பிரிந்தது மிலரே
தங்குறை நோக்கங் கடிந்தது மிலரே." (ப - 466.)

எனவரும்.

[9]கண்டுயின்மறுத்தலென்பது, இரவும் பகலுந் துஞ்சாமை; அது,

"புலர்குர லேனற் புழையுடை யொருசிறை
மலர்தார் மார்ப னின்றோற் கண்டோர்
பலர்தில் வாழி தோழி யவரு
ளாரிருட் கங்கு லணையொடு பொருந்தி
யோர்யா னுகுவ தெவன்கொ
னீர்வார் கண்ணொடு நெகிழ்தோ ளேனே." (அகம் - 82.)

எனவரும்.

[10]கனவோடுமயங்கலென்பது, அரிதினில் துயிலெய்திய வழித் தலைமகனைக் கனவிற்கண்டு பின்னர் அவனன்மையின் மயங்கும் மயக்கும்.

"அலந்தாங் கமையலெ னென்றானைப் பற்றியென்
னலந்தாரா யோவெனத் தொடுப்பேன் போலவுங்
கலந்தாங் கேயென் கவின்பெற முயங்கிப்
புலம்ப லோம்பென வளிப்பான்போலவும்." (கலி - 128.)

என்பது, கனவொடு மயங்கிற்று.

[11]பொய்யாக்கோடலென்பது, மெய்யைப் பொய்யாக் கோடல்; அது,

"கனவினு னெய்திய செல்வத் தனையதே
ஐய வெமக்குநின் மார்பு." (கலி - 68,) எனவும்,

"வாளி னிலங்கு மருவித்தே தானுற்ற
சூள்பேணுன் பொய்த்தான் மலை." (கலி - 41.) எனவும்,

"வருது மென்ற நாளும் பொய்த்தன
வரியே யுண்க ணீரு நில்லா." (அகம் - 144.)

எனவும் வரும்.

[12]மெய்யேயென்றலென்பது, பொய்யை மெய்யென்று துணிதல்; அது,

"கழங்கா டாயத் தன்றுநம் மருளிய
பழங்க ணோட்டமு நலிய
வழுங்கின னல்லனோ வயர்ந்ததன் மணனே". (அகம் - 66.)

என்பது, தானே தன்மகனை வாயில்கொண்டு புக்கானாயினும் அதனைப் பழங்கண்ணோட்டம் முன் நலிதரப் பொய்யே புகுந்தானென்று மெய்யாகத் துணிந்துகோடலின் அப் பெயர்த்தாயிற்று.

[13]ஐயஞ்செய்தலென்பது :

"தூதவர் விடுதரார் துறப்பார்கொ னோதக
விருங்குயி லாலு மரோ." (கலி - 33.)

என்புழி, நம்மை இம்மைப்பிறப்பினுள் துறப்பார்கொல் லென வாளாதே ஐயஞ்செய்தமையின் ஐயமாயிற்று.

[14]அவன்றமருவத்தலென்பது :

"ஊர னூரன் போலுந்
தேரும் பாணன் றெருவி னனே." (இ - வி - ப - 537.)

என்பது, அவன் றமரைக்கண்டு உவந்தது. இது முனிவெனப்படாதோவெனின், அது தலைமகனைப் புலந்தாற் போல்வதோர் முனிவாயினல்லது பகைபட நிகழாக்குறிப் பெனப்படும்; அல்லாக்கால், அது பெண்டன்மையன்றுமாக லின்.

" அவர்நாட்டு, மாலைப் பெய்த மணங்கம ழூந்தியொடு
காலை வந்த காந்தண் முழுமுதன்
மெல்லிலை குழைய முயங்கலு
மில்லுய்த்து நடுதலுங் கடியா தோட்கே." (குறுந் - 361.)

என்பதும் அது.

15அறனளித் துரைத்தலென்பது, அறக்கிழவனை அன்பு செய்தல்; அது,

" பாங்கர்ப் பல்லி படுதொறும் பரவிக்
கன்றுபுகு மாலை நின்றோ ளெய்தி." (அகம்-9.) எனவரும்.

16ஆங்குநெஞ்சழிதலென்பது, அங்ஙனம் உரைக்குங் கால் நெஞ்சழிந்துரைத்தல்; எனவே, அறனளித்துரைத்தல் அழிவின்றென்றுமென்பது சொல்லினனும்; அது,

" பழிதபு ஞாயிறே பாடறியா தார்கட்
கழியக் கதழ்வை யெனக்கேட்டு நின்னை
வழிபட் டிரக்குவேன் வந்தே னென்னெஞ்ச
மழியத் துறந்தானைச் சீறுங்கா லென்னை
யொழிய விடாதீமோ வென்று." (கலி - 143.)

எனவும் வரும்.

17எம்மெய்யாயினு மொப்புமை கோட லென்பது, யாதானும் ஒருபொருள் கண்ட விடத்துத் தலைமகனோ டொப்புமைகோடல்; அது,

" கணைகழி கல்லாத கல்பிறங் காரிடைப்
பணையெருத் தெழிலேற்றின் பின்னர்ப்
பிணியுங் காணிரோ பிரியுமோ வவையே." (கலி-20.)

என, எம்மெய்யாயினும் ஒப்புமை கொண்டவாறு. 'எம்மெய்யாயினும்' என்றமையாற் கண்ட பொருளும் கேட்ட பொருளும் ஒப்புமை கொள்ளப்பெறு மென்றவாறு.

18ஒப்புவழியுவத்தலென்பது, ஒப்புமையுண்டாகிய வழியே உவமை கொண்டு அதனானே உவகை தோன்றுவது. எனவே, முன்னது ஒப்பின்றி ஒப்புமை கொண்டதாயிற்று; என்னை? எம்மெய்யாயினு மென்றமையின்.

"காமரு நோக்கினை யத்தத்தா வென்னுநின்
றேமொழி கேட்ட வினிதுமற் றின்னுதே." (கலி - 80.)

என்பது, ஒப்புவழியுவந்தது ; என்னை? காமரு நோக்கினை யென்றமையின்.

"பால்கொள லின்றிப் பகல்போன் முறைக்கொல்கா
கோல்செம்மை யொத்தி பெருமமற் றெவ்வாதி." (கலி-86.)

என வருவதூஉஞ் சொல்லுப.

[19]உறுபெயர் கேட்டலென்பது, தலைமகன் பெரும்புகழ் கேட்டு மகிழ்தல் ; அது,

"பலவின் பழத்துட் டங்கு மலைகெழு வெற்பனைப்
பாடுகம் வா". (கலி - 41.) எனவும்,

"மென்றோ ணெகிழ்த்தான் றிறமல்லால் யான்காணே
னன்றுதீ தென்று பிற." (கலி - 142.) எனவும் வரும்.

[20]கலக்க மென்பது, சொல்லத்தகாதன சொல்லுதல்; அது,

"பையெனக் காண்கு விழிப்பயான் பற்றிய
கையுளே மாய்ந்தான் கரந்து." (கலி - 142.) எனவும்,

"பிறங்கிரு முந்நீர் வெறுமண லாகப்
புறங்காவிற் போக விறைப்பேன் முயலி
னறம்புணை யாகலு முண்டு." (கலி - 144.)

எனவும் வரும். 'கலக்கமு நலத்தக நாடி னதுவே' (270) என்றது, கலக்க மென்பதனை வேறுபெயர்த்து வைத்ததென்னையெனின்,—இக்காலத்து அதனினாங்கு நிகழும் மெய்ப்பாட்டுக் குறிப்புளவல்ல தலைமகட்கென்பது அறிவித்தற்கென்பது. இன்னும் அதனானே தலைமகற்காயின் அதனினாங்கு வருவதோர் கலக்கமும் உளதாமென்றது ; அவை, மடலூர் தலே வரை பாய்தலே என்றறற்றொடக்கத்தன ; அது,

"மாவென மடலு மூர்ப பூவெனக்
குவிமுகி ழெருக்கங் கண்ணியுஞ் சூடுப

மறுகி னார்க்கவும் படுப
பிறிது மாகுப காமங்காழ்க் கொளினே." (குறுந் - 17.)

இதனுள் சாதல் எல்லையாகக் கூறியவாறு கண்டுகொள்க.

இவ்வாறு கூறவே, இச்சூத்திரத்துளோதிய இருபது மெய்ப்பாடுந் தலைமகற்கும் ஏற்றவகையானே கொள்ளப்படு மென்பது; அது,

" எவ்வி யிழந்த வறுமையாழ்ப் பாணர்
பூவில் வறுந்தலை போலப் புல்லென்
றினைமதி வாழிய நெஞ்சே மனைமரத்
தெல்லுறு மௌவ னாறும்
பல்லிருங் கூந்தல் யாரளோ நமக்கே." (குறுந் - 19.)

என்பது, துன்பத்துப் புலம்பலாம்; என்னை? தானே துன்புறுகின்றானாகத் தலைமகன் உரைத்தமையின்.

" அந்தீங் கிளவி யாயிழை மடந்தை
கொடுங்குழைக் கமர்த்த நோக்க
நெடுஞ்சே ணாரிடை விலங்கு னான்றே." (அகம் - 3.)

என்பது, எதிர்பெய்து பரிதல்; என்னை? முற்காலத்து எதிர்ப்பட்டமை பிற்காலத்துச் சொல்லினமையின். ஒழிந்தனவுந் தலைமகற்குரியனவாகி வருவன வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

இவையெல்லாம் அறனும் பொருளுமன்றி இன்பப் பொருள் நிகழ்ந்தவிடத்து அவரவருள்ளத்து நிகழ்வன வாதல் வழக்குநோக்கி உணரப்படுமென்பது. மேற்கூறிய நகை முதலாயவற்றுக்கும் இஃது ஒக்கும். இவ்வெண்ணப் பட்டனவெல்லாம் உள்ளத்து நிகழ்ந்தனவற்றை வெளிப் படுப்பனவாகலான் மெய்ப்பாடெனப்பட்டன. மேல்வருவன வற்றுக்கும் இஃது ஒக்கும். (உ௨)

271. முட்டுவயிற் கழறன் முனிவுமெய்ந் நிறுத்த
லச்சத்தி னகற லவன்புணர்வு மறுத்த
றூதுமுனி வின்மை துஞ்சிச் சேர்தல்

காதல் கைம்மிகல் கட்டுரை யின்மையென்
றாயிரு நான்கே யழிவில் கூட்டம்.

இது, வரைந்தெய்தும் கூட்டத்திற்கு ஏதுவாகிய மெய்ப் பாடு இவை எட்டுமென்ப துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள் :—[1]முட்டுவயிற்கழறல் - தலைக்கூட்டத் திற்கு முட்டுப்பாடாகியவழிக் கழறியுரைத்தலும் : அது,

"நொச்சி வேலித் தித்த னுறந்தைக்
கன்முதிர் புறங்காட் டன்ன
பன்முட் டின்றாற் றோழிநங் களவே." (அகம் - 122.)

என்பது ; இது, தலைமகன் கேட்பக் கழறியுரைத்தது.

[2]முனிவுமெய்ந்நிறுத்தல் - தலைமகளுள்ளத்து வெறுப்பு வெளிப்பட நிற்குநிலைமையும் : அஃது,

"இன்னுயிர் கழிவ தாயினு நின்மக
ளாய்மல ருண்கட் பசலை
காம நோயெனச் செப்பா தீமே." (அகம் - 52.)

என்புழி, வாழ்க்கைமுனிந்து தலைமகள் சொல்லியது.

[3]அச்சத்தினகறல் - தலைமகன்கண்வரும் ஏதமஞ்சி அவனை நீங்குங் குறிப்பும் :

"மன்றுபா டவிந்து.........மயங்கி
இன்ன மாகவு நன்னர் நெஞ்ச
மென்னொடு நின்னொடுஞ் சூழாது கைம்மிக்
கிறும்புபட் டிருளிய விட்டருஞ் சிலம்பிற்
குறுஞ்சுனைக் குவளை வண்டுபடச் சூடிக்
கான நாடன் வரூஉம் யானைக்
கயிற்றுப்புறத் தன்ன கன்மிசைச் சிறுநெறி
மாரி வானந் தலைஇ நீர்வார்
பிட்டருங் கண்ண படுகுழி யியவி
னிருளிடை மிதிப்புழி நோக்கியவர்
தளாடி தாங்கிய சென்ற தின்றே." (அகம் - 128.)

என்னும் பாட்டினை முழுதுங்கொள்க; அதன் கருத் தாவது : நாம் அவர் இருளிடைவருதலேதமஞ்சி அகன்று

[அ]வலித்திருப்பவும் என்னையும் நின்னையுங் கேளாது என்னெஞ்சு போவானே னென்றவாறாயிற்று.

[4]அவன் புணர்வுமறுத்தல் - இரவுக்குறியும் பகற்குறியும் விலக்குதற்கெழுந்த உள்ளநிகழ்ச்சியும்; அது, தமரையஞ்சி மறுத்தமையானும் இது வரைவு கடாவுதற்குக் கருத்தாகலானுந் திளைப்புவினை மறுத்தலோடு (265) இது வேற்றுமையுடைத்து.

"நல்வரை நாட நீவரின்
மெல்லிய லோருந் தான்வாழலளே." (அகம் - 12.)

என்பது, தலைமகள் குறிப்பினைத் தோழி கூறியதாகலான் அஃது அவன்புணர்வு மறுத்தலெனப்படும். இஃது 'ஒன்றித் தோன்றுந் தோழி மேன' (39) என்னும் இலக்கணத்தால் தோழி குறிப்பாயினுந் தலைமகள் குறிப்பெனவே படுமென்பது (508) கொள்க.

[5]தூதுமுனிவின்மை-புள்ளும் மேகமும்போல்வன கண்டு சொல்லுமின் அவர்க்கென்று தூதிரந்து பன்முறையானுஞ் சொல்லுதலும்: அவை,

"கானலுங் கழறாது கழியுங் கூறாது
தேனிமிர் நறுமலர்ப் புன்னையு மொழியா
தொருநின் னல்லது பிறிதியாது மிலனே
யிருங்கழி மலர்ந்த கண்போ னெய்தற்
கமழிதழ் நாற்ற மமிழ்தென நசைஇத்
தண்டா தூதிய வண்டினங் களிசிறந்து
பறவை கிளருந் துறைவனை நீயே
சொல்லல் வேண்டுமா லலவ." (அகம் - 170.)

என்புழி, கூறப்பட்டனவெல்லாந் தூதாகலின், தூதுவிடுதலை வெறாததன்மை கூறியதாம் இப்பாட்டென்பது.

"புல்வீ ழிற்றிக் கல்லிவர் வெள்வேர்
வரையிழி யருவியிற் றோன்று நாடன்
றீதி னெஞ்சத்துக் கிளவி நம்வயின்
நயந்தன்று வாழி தோழி நாமு

நெய்பெய் தீயி னெதிர்கொண்டு
தாமணந் தனையமென விடுகந் தாதே." (குறுந் - 106.)

என்பதோவெனின், அது கற்பிற்கல்லது ஏலாது; என்னை? களவினுள் நெய்பெய் தீயின்வந்து எதிர்கொள லாகாமையின்.

[6]**துஞ்சிச்சேர்தல்** - *மனையகத்துப் பொய்த்துயிலோடு மடிந்து வைகுதலும்*:

துஞ்சுதலெனினும் மடியெனினும் ஒக்கும். வேண்டிய வாறு கூட்டம் நிகழப்பெறுமைமையின் தலைமகனொடு புலந்தாள் போல மடிந்தொன்றுமாதலின் அதனைத் துஞ்சிச்சேர்தலென் றானென்பது; எங்ஙனமோவெனின்,

"என்மலைந் தனன்கொ றானே தன்மலை
யார நாறு மார்பினன்
மாரி யானையின் வந்துநின் றனனே." (குறுந் - 161.)

என்புழி, என்னகாரியம் மேற்கொண்டு வந்தானென்ற மையின் இது துஞ்சிச்சேர்தலாயிற்று. அல்லாக்கால் அங்ங னஞ் சொல்லுதல் அன்பழிவெனப்படும்.

"ஆமிழி யணிவரை." (கலி - 48.)

என்னுங் குறிஞ்சிப்பாட்டினுட்,

"பின்னீதல் வேண்டுநீ பிரிந்தோனட் பெனநீவிப்
பூங்கண் படுத்தலு மஞ்சுவ றூங்கிய
வருந்துய ரவலந் தூக்கின்
மருங்கறி வாரா மலையினும் பெரிதே."

என்னுஞ் சுரிதகமும் அது.

[7]**காதல் கைம்மிகல்**-*காமங் கையிகந்தவழி நிகழும் உள்ள நிகழ்ச்சியும்*: அது,

"உள்ளி னுள்ளம் வேமே யுள்ளா
திருப்பினெம் மளவைத் தன்றே வருத்தின்
வான்றோய் வற்றே காமஞ்
சான்றோ ரல்லர்யா மரீஇ யோரே." (குறுந் - 102.)

எனவரும்.

[8]கட்டுரையின்மை-உரைமறுத்திருத்தலும்; அதனானே அதற்குத் தோழிகண்ணாயினுந் தலைமகன்கண்ணாயினும் உரைமுறை நிகழ்வதல்லது தலைமகள் உரையாளென்பது பெற்றாம்; அது,

"யான்ற னறிவ றானறி யலளே
யாங்கா குவள்கொ றானே
பெருமுது செல்வ ரொருமட மகளே." (குறுந் - 337.)

என்பது, தலைமகள் கட்டுரையாதிருத்தலின் தலைமகன் தமரினெய்தல் வேண்டினமையிற் கட்டுரையின்மையின் வரைவுகடாவுதலாயிற்றென்பது. ஒழிந்தனவும் அவ்வாறே வரைவுகடாதற்கு ஏற்றவாறு உரையிற்கொள்க.

என்றாயிரு நான்கே அழிவில் கூட்டம் - என்றெண்ணப்பட்ட மெய்ப்பாடெட்டும் பின் அழியாத கூட்டத்திற்கு ஏதுவாம் என்றவாறு. அஃதாவது, வரைந்தெய்துங் கூட்டமென உணர்க. (உரு)

272. தெய்வ மஞ்சல் புரையறந் தெளித
லில்லது காய்த லுள்ள துவர்த்தல்
புணர்ந்துழி யுண்மை பொழுதுமறுப் பாக்க
மருண்மிக வுடைமை யன்புதொக நிற்றல்
பிரிவாற் றாமை மறைந்தவை யுரைத்தல்
புறஞ்சொன் மாணாக் கிளவியொடு தொகைஇச்
சிறந்த பத்துஞ் செப்பிய பொருளே.

இஃது, அழிவில்கூட்டம் நிகழ்ந்தபின்னர் வருதற்குரிய மெய்ப்பாடு இவையென்கின்றது.

இதன்பொருள் :—இவ்வெண்ணப்பட்ட பதினொன்றும் மேற்கூறிய அழிவில் கூட்டமெனப்படும் என்றவாறு.

'செப்பியபொருள்' என்பது அழிவில்கூட்டமன்றே, அதற்கு முற்படும் மெய்ப்பாடெட்டனையும் அழிவில்கூட்டமென்றதுபோல அதற்குப் பிற்படும் மெய்ப்பாட்டினையும் அழிவில் கூட்டமென்பான் மேற்கூறிய அழிவில்கூட்டமே இவையு

மெனக் கூறியவாறு. எனவே, வரைந்தெய்திய பின்னர்த் தலைமகள் மனத்து நிகழ்வன இவையென்பது கூறினானும்.

[1]தெய்வமஞ்சலென்பது, தலைமகற்குத் தொழுகுலமாகிய தெய்வமும் அவற்கு ஆசிரியராகிய தாபதரும் இன்னோரென்பது அவனானுணர்த்தப்பட்டு உணர்ந்த தலைமகள் அத்தெய்வத்தினையஞ்சி ஒழுகுமொழுக்கம் அவள்கட்டோன்றும்; அங்ஙனம் பிறந்த உள்ளநிகழ்ச்சியைத் 'தெய்வமஞ்சல்' என்றானென்பது. மற்றுத் தனக்குத் தெய்வந் தன் கணவனாதலான் அத்தெய்வத்தினைத் தலைமகளஞ்சுதல் எற்றுக்கெனின், அவனின் தான் வேறல்லளாக மந்திரவிதியிற் கூட்டினமையின் அவனான் அஞ்சப்படுந் தெய்வந் தனக்கும் அஞ்சப்படுமென்பது. அல்லதூஉந் தலைவற்கு ஏதம் வருமெனவும் அஞ்சுவளென்பது.

> "சினைவாடச் சிறக்குநின் சினந்தணிந் தீகெனக்
> கனைகதிர்க் கனலியைக் காமுற லியைவதோ." (கலி - 16.)

என்பது, தெய்வத்திறநோக்கித் [2]தெருமந்ததாம்; என்னை? அவற்கிலவெனவும் அன்னவெனவுந் தாம் வேண்டிய குறை முடியாது பிரிந்தார்மாட்டு ஏதஞ்செய்யுங்கொ லென்றஞ்சி உரைத்தவாறு.

> "அச்சா றாக வுணரிய வருபவன்
> பொய்ச்சூ ளஞ்சிப் புலவே னாகுவல்." (கலி - 75.)

என்பதும் அது. இது,

> 'ஐயர் பாங்கினு மமரர்ச் சுட்டியுஞ்
> செய்பெருஞ் சிறப்பொடு சேர்தற்கண்.' (146.)

தலைமகள் கருத்தின்கண் நிகழுங் குறிப்பென்பது.

---

[1]சீவக - 220:—(இது விசயை தீக்கனாக் கண்டெழுந்த பின் செய்ததைக் கூறிற்று.) தெய்வமஞ்சல் என்னும் மெய்ப்பாட்டியற் சூத்திரம், தன்குல தெய்வத்தை வணங்குதற்கு விதியாமாறுணர்க. நச் - உரை.

[2]இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் வேறு கூறுவர்.

[2]புரையறந்தெளிதலென்பது, தனக்கொத்த இல்லறம் இன்னதென்று தலைமகள் மனத்துப் படுதல்; அது,

"விரியுளைக் கலிமான் றேரொடும் வந்த
விருந்தெதிர் கோடலின் மறப்ப லென்றும்." (கலி - 75.)

என வரும்; இஃது அவனொடு சொல்லாடாது ஊடியிருப்பேனாயின், விருந்துகொண்டு புகுதரும்; அதனான் ஊடலைமறப்பேனென்றமையிற் புரையறந்தெளிதலாயிற்று.

[3]இல்லதுகாய்தலென்பது, களவின்கட்போலாது தலைமகற்கு இல்லாததனை உண்டாக்கிக்கொண்டு காய்தல்; அது,

"நற்றா ரகலத்துக் கோர்சார் மேவிய
நெட்டிருங் கூந்தற் கடவுள ரெல்லார்க்கு
முட்டுப்பா டாகலு முண்டு." (கலி - 93.)

எனவரும்; இது கடவுளரையே கண்டு தங்கினாயினும் நெட்டிருங் கூந்தற் கடவுளரையே கண்டாயென்று இல்லது சொல்லிக் காயுமாகலின் அப்பெயர்த்தாயிற்று.

[4]உள்ளதுவர்த்தலென்பது, தலைமகனாற் பெற்ற தலையளி உள்ளதே யாயினும், அதனை உண்மையென்றே தெளியாது அருவருத்து நிற்கும் உள்ள நிகழ்ச்சி; அது,

"கடல்கண் டன்ன கண்ணகன் பரப்பின்." (அகம் - 176.)

என்னும் பாட்டினுள்,

"வேப்புநனை யன்ன நெடுங்கண் ணீர்ஞெண்
டிரைதேர் வெண்குரு கஞ்சி யயல
தொலித்த பகன்றை யிருஞ்சேற் றள்ளற்
றிதலையின் வரிப்ப வோடி விரைந்துதன்
னீர்மலி மண்ணளைச் செரியு மூர."

என்புழி, தலைமகன் வாயில்வேண்டச் சென்றானைப் பிறர் கூறும் பழிக்கு வந்தா யென்றமையின் இஃது உள்ளதுவர்த்தலாயிற்று.

"பட்டுழி யறியாது பாகனைத் தேரொடும்
விட்டவள் வரனோக்கி விருந்தேற்றுக் கொளகின்றாய்."
(கலி - 69.)

என்பதும் அது.

[5]புணர்ந்துழியுண்மையென்பது, முற்கூறிய இல்லது காய்தலும் உள்ளதுவர்த்தலுமாகிய விகாரமின்றிப் புணர்ச்சிக் காலத்துச் செய்வனசென்ற உள்ள நிகழ்ச்சி ; அது,

"குளிரும் பருவத்தே யாயினுந் தென்றல்
வளியெறியின் மெய்யிற் கினிதா—மொளியிழா
யூடி யிருப்பினு மூரா னறுமேனி
கூட லினிதா மெனக்கு." (ஐந் - ஐம் - 30.)

என்பது ; என்னை? புணர்ந்துழியுண்மை கூறினுள் விகார மின்றி யாதலின்.

[6]பொழுது மறுப்பாக்கமென்பது, களவின்கட் பகற்குறி யும் இரவுக்குறியுமென வரையறுத்தாற் போல்வதோர் வரை யறையின்மையின் அப்பொழுதினை மறுத்தலாகிய ஆக்க மென்றவாறு ; எனவே, களவுக்காலத்துப் பொழுது வரைந்து பட்ட இடர்ப்பாட்டினீங்கிய மனமகிழ்ச்சி ஆக்கமெனப் படும் ; அது,

"அயிரை பார்ந்த வந்தண் பழனத்
தேந்தெழின் மலர்ந்த தூம்புடைத் திரள்கா
லாம்பல் குறுநர் நீர்வேட் டாங்கிவ
ளிடைமுலைக் கிடந்து நடுங்க லானீர்
தொழுதுகாண் பிறையிற் றோன்றி யாநுமக்
கரியே மாகிய காலைப்
பெரிய னோன்றனிர் நோகோ யானே." (குறுந் - 178.)

என்பதனுள், தொழுதுகாண் பிறையில் தோன்றின மென்பது, களவுக் காலத்து இடையீடு பெருகிற்றெனக் கூறி அங்ஙனம் வரைந்த பொழுதினை மறுத்தகாலத்து நடுங்கலானீ ரென்றமையின் இஃது அப்பொருட்டாயிற்று.

[7]அருண்மிகவுடைமை யென்பது, களவுக் காலத்துப்போ லத் துன்பமிகுதலின்றி அருண்மிகத் தோன்றிய நெஞ்சின ளாதல் ; அது,

"நின்ற சொல்லி னீடுதோ றினிய
ரென்று மென்றோள் பிரிபறி யலரே." (நற்றிணை - 1.)

என வரும்.

[8]அன்புதோக நிற்றலென்பது, [1]களவுக் காலத்து விரிந்த அன்பெல்லாம் இல்லறத்தின்மேற் பெருகிய விருப்பினானே ஒருங்குதொக நிற்றல்.

"எம்போற், புல்லுளைக் குடுமிப் புதல்வற் பயந்து
நெல்லுடை நெடுநகர் நின்னின் றுறைய
வென்ன கடத்தளோ மற்றே." (அகம் - 176.)

என்புழி, புதல்வற் பயந்து நின்னின்றுறையுங் கடத்தினம் யாமென்றமையின் இஃது அன்புதொக நிற்றலாயிற்று.

[9]பிரிவாற்றாமையென்பது, களவிற் பிரிவாற்றுதல் வேண்டுமாறுபோலக் கற்பினுட் பிரிவாற்றுதல் வேண்டப்படாமை; என்னை? புறத்தார்க்குப் புலனாகாமை மறைத்தல் கற்பிற்கு வேண்டுவதன்றாகலினென்பது.

"இடனின்றி யிரந்தோர்க்கொன் றீயாமை யிழிவெனக்
கடனிறந்து செயல்சூழ்ந்த பொருள்பொரு ளாகுமோ
வடமீன்போ றொழுதேத்த வயங்கிய கற்பினா
டடமென்றோள் பிரியாமை பொருளாயி னல்லதை."
(கலி - 2.)

என்புழி, இனைய கற்பினாளைப் பிரியாமை பொருளாயினன்றி நும்மால் தரப்படும் பொருள் பொருளாகுமோ என்றதன் கருத்தாவது: பிரிவாற்றாமையின் இவள் இறந்துபடுவள், பின்னை அப்பொருள் கொண்டு ஆற்றும் இல்லறம் யாண்டையதெனத் தலைமகள் பிரிவாற்றாமை கூறியவாறாயிற்று.

[10]மறைந்தவையுரைத்தலென்பது, களவுக்காலத்து நிகழ்ந்தனவற்றைக் கற்புக் காலத்துக் கூறுதல்; அவை,

---

(பி - ம்)—[1]களவுக்காலத்துப்போலத் துன்பமிகுதலாற் பிரிந்த.

" களவினு ணிகழ்ந்த வருமையைப் புலம்பி
யலமர லுள்ளமொ டளவிய விடத்தும்." (146.)

என்புழித் தோன்றிய மனக்குறிப்பு ; அது,

" முயங்கல் விடாஅ லிவையென மயங்கி
யானோ மென்னவு மொல்லார் தாமற்
றிவைபா ராட்டிய பருவமு முளவே
யினியே, புதல்வற் றடுத்த பாலொடு தடைஇத்
திதலை யணிந்த தேங்கொண் மென்முலை
நறுஞ்சாந் தணிந்த கேழ்கிள ரகலம்
வீங்க முயங்கல் யாம்வேண் டினமே
தீம்பால் படுத ருமஞ் சினரே." (அகம் - 26.)

என்பது. முன்னிலைப் புறமொழியாகலான் மறைந்த ஒழுக்கத்துக்கண் நிகழ்ந்த பொருளைக் கற்பினுள் உரைத்த வாறாயிற்று.

[11]புறஞ்சோன்மாணக்கிளவியென்பது, தலைமகற்கு வந்த புறஞ்சொல்லின் பொல்லாங்கு குறித்து எழுந்த கிளவி ; அவற்கு வரும் பழிகாத்தலுந் [1]தனக்கு அறமாதலின் அது வுங் கற்பின்கண்ணே நிகழுமென்பது ; அது,

" களிறுகவர் கம்பலை போல
வலரா கின்றது பலர்வாய்ப் பட்டே." (அகம் - 96.)

என்றாற் போல்வன.

கிளவியொடுதொகைஇ யென்பது, இதனோடுந் தொகுத் தென்றவாறு ; சிறந்த பத்தும் என்பது, விதந்தோதிய பத் தும் ; செப்பிய பொருள் என்பது, அழிவில் கூட்டமெனச் செப்பிய கற்பின்கண்வரும் மெய்ப்பாடெனப்படும் இவையும் என்பது.

மற்றுப் பதினொன்றனையெண்ணிச் 'சிறந்தபத்து இவை' என்ற தென்னையெனின்,-அதனை,

" ஒன்பதுங் குழவியோ டிளமைப் பெயரே." (556.)

என்ற மரபியற் சூத்திரம்போல மொழிமாற்றி யுரைக்கப்

(பி - ம்)—[1]தனக்கு ஆமாகலின்.

படும். அங்ஙனஞ் சிறந்த பத்தும் புறஞ்சொன் மாணாக் கிளவியொடு தொகைஇயெனக் கூட்டியுரைக்க. சிறந்த பத் தென்றதனுன் இவையன்றிக் கற்பினுள் வரும் மெய்ப்பாடு பிறவுமுளவேற் கொள்க. (உச)

273. பிறப்பே குடிமை யாண்மை யாண்டோ
டுருவு நிறுத்த காம வாயி
னிறையே யருளே யுணர்வொடு திருவென
முறையுறக் கிளந்த வொப்பினது வகையே.

இதுவும் அம்மெய்ப்பாட்டுப் பகுதியே கூறுகின்றது; மேற் களவிலுள்,

"ஒத்த கிழவனுங் கிழத்தியுங் காண்ப." (90.)

என்ருன், அவ்வொப்பினது பகுதி இத்துணைக்குறிப்பு உடைத்தென்ப துணர்த்தினமையின்.

இதன்பொருள் :—ஒத்த பிறப்பும் ஒத்த ஒழுக்கமும் ஒத்த ஆண்மையும் ஒத்த பிராயமும் ஒத்த உருவும் ஒத்த அன்பும் ஒத்த நிறையும் ஒத்த அருளும் ஒத்த அறிவும் ஒத்த செல்வமுமெனப் பத்துவகைய தலைமகளொப்பினது பகுதி என்றவாறு.

இவை தலைமகற்கு மெய்ப்பாடெனப்படாவோவெனின் படுமாயினும் அஃது ஒப்பினது வகையென்றதனுனே தலை மகட்கே உரிமை கொளப்படும்.

குடிமையொடு பிறப்பிடை வேற்றுமை யென்னை யெனின், [1]பிறப்பென்பது குடிப்பிறத்தல்; அதற்குத்தக்க *ஒழுக்கங் [2]குடிமை எனப்படும்; குடிப்பிறந்தாரது தன்மை யைக் குடிமையென்ருனென்பது, அதனை ஊராண்மையென வுஞ் சொல்லுப. [3]ஆண்மை புருடர்க்காம். அஃது ஆள்வினை யெனப்படும். இது தலைமகட்கொப்பதன்ருலெனின், குடி யாண்மையென்புழி (146, 244) ஆண்மையென்பது இருபாற் கும் ஒக்குமாதலின் அமையுமென்பது. [4]யாண்டென்பது ஒத்

*"ஒழுக்க முடைமை குடிமை." (குறள் - 133.)

தவாறென்னையெனின், பன்னீரியாண்டும் பதினாறியாண்டுமே பெண்மையும் ஆண்மையும் பிறக்கும் பருவமென்பது ஒத்தினுள் ஒப்பமுடிந்தமையின் அதுவும் ஒப்பெனவேபடும். [5]'உருவுநிறுத்தகாமவாயில்' என்பது, பெண்மைவடிவும் ஆண்மைவடிவும் பிறழ்ச்சியின்றி அமைந்தவழி அவற்றுமேல் நிகழும் இன்பத்திற்கு வாயிலாகிய அன்பென்றவாறு.

இங்ஙனம் ஓதியவகையான் இவை ஒன்பதாகலிற் பத்தாமாறென்னையெனின், காமவாயிலெனப்பட்ட இயற்கையன்பு வடிவுபற்றியல்லது தோன்றாமையானும், குணம்பற்றித் தோன்றுவன செயற்கையன்பாகலானும், உருவினை அன்பிற்கு அடையாகக் கூறினாயினும் உருவு சிறப்புடைமையின் அதனை நாம் பகுத்தெண்ணிக் கொண்டாமென்பது; என்னை?

"வன்கண் குடிகாத்தல் கற்றறித லாள்வினையோ
டைந்துடன் மாண்ட தமைச்சு." (குறள் - 632.)

என்புழி, கற்றறிதலென்பதனை [1]இரண்டாக்கி ஐந்தென்பவாகலின்.

அஃதேல், [6]உருவென்பது குறிப்பின்றாகலின் மெய்ப்பாடாமாறென்னையெனின், அவ்வுருவுபற்றி மனத்தின் கட்பிறப்பதோர் தருக்குண்டன்றே அதனான் அது மெய்ப்பாடெனப்படும். [7]நிறையென்பது மறைபிறரறியாமை (கலி - 133) நெஞ்சினை நிறுத்தல். [8]அருளென்பது, எல்லாவுயிர்க்கும் இடுக்கண்செய்யாத அருளுடையராயிருத்தல்; அதுவுங் காமத்திற்கு இன்றியமையாததோர் குறிப்பு. [9]உணர்வென்பது, அறிவுடைமை; அஃதாவது, உலகியலாற் செய்யத்தகுவது அறிதல். [10]திருவென்பது, பொருளுடைமையும் பொருள் கொணர்ந்து துய்த்தலுமின்றி எஞ்ஞான்றுந் திருத்தகவிற்றாகியதோர் உள்ளநிகழ்ச்சி. அது வினையுள்ளுடைமையெனவும் படும். இவையெல்லாம் இருவர்க்குந் தம்மின் ஒக்

[1]இக்கருத்தைப் பரிமேலழகர் மறுத்துரைப்பர்; ஆதலின் பேராசிரியருக்கு அவர் பிற்பட்டவர் என்று கொள்ளல் தகும்.

கும் பகுதியெனவும் அவைபற்றி மெய்ப்பாடு பிறக்குமெனவுங் கூறியவாறு.

'வகை' என்றதனான், ஆண்மை பெண்மை என்பது பிறப்பொப்புமை யெனவும், குடிமைவகையென்பது இருவர்க்கும் இளமைப் பருவத்தே தங்கிய ஒழுக்கமெனவும், பிறப்பினதுவகை யென்பது அந்தணர்க்கு நான்கும் அரசர்க்கு மூன்றும் வணிகர்க்கு இரண்டும் வேளாளர்க்கு ஒன்றுமெனவுங் கூறுக. இனி, 'ஏவன்மரபி னேனோர் பாங்கினும்' (24) 'அடியோர் பாங்கினும் வினைவல பாங்கினும்' (23) தம்மின் ஒத்த பிறப்புக்காரணமாக உள்ளத்துவருங் காமக் குறிப்பு முதலாயினவுங் கொள்க. இவ்வெண்ணப்பட்டன ஒத்துவரினன்றி அறிவுடையார்கட் காமக் குறிப்பு நிகழாமையின் இவற்றையும் ஈண்டு மெய்ப்பாடென்றோதினனென்பது. அடியோர்பாங்கினும் வினைவல பாங்கினும் (23) வரும் இக் குறிப்பு முதலாயவற்றை இலேசினாற் கொண்டான், அவை பிறழ்ந்து வருமாகலினென்பது.

(உ - ம்) "அவனுந்தா,
னேன லிதணத் தகிற்புகை யுண்டியங்கும்
வானூர் மதியம் வரைசேரி னவ்வரைத்
தேனி னிறாலென வேணி யிழைத்திருக்குங்
கானக நாடன் மகன்." (கலி - 39.)

என்பது, பிறப்பொப்புமை.

"உள்ளினெ னல்லனோ யானே யுள்ளிய
வினைமுடித் தன்ன வினியோண்
மனைமாண் சுடரொடு படர்பொழு தெனவே." (நற் - 3.)

என்பது, தலைமகன் தனது இல்லறத்தைத் தலைமகள் மேல் வைத்துச் சொல்லினமையிற் குடிமையாயிற்று.

"கேள்கே டூன்றவுங் கிளைஞ ராரவுங்
கேளல் கேளிர் கெழீயின ரொழுகவு
மாள்வினைக் கெதிரிய வூக்கமொடு புகல்சிறந்து."
(அகம் - 93.)

என்புழி, இன்னகாரணத்திற் பிரிந்துபோந்து வினை முடித்தனமாயினும் அவளை 'முயங்குகஞ் சென்மோ' என்ற

54

மையின் தன் ஆள்வினைக்குத் தக்க பெண்மையான் அவள் ஆற்றியிருந்தாளென்பதூஉம் கருதிய கருத்தினாற் காமக் குறிப்புப்பிறந்தமையின், அஃது ஆண்மையாயிற்று.

"என்றோ ளெழுதிய தொய்யிலும் யாழநின்
மைந்துடை மார்பிற் சுணங்கு நினைத்துக்காண்." (கலி - 18.)

என்பது, யாண்டு.

"முல்லை முகையு முருந்துநிரைத் தன்ன
பல்லும் பணைத்தோளும் பேரம ருண்கண்ணு
நல்லேன்யா னென்று நலத்தகை நம்பிய
சொல்லாட்டி நின்னொடு சொல்லாற்ற கிற்பாரியார்."
(கலி - 108.)

என்பது, உருவு.

"நின்மக ளுண்கண் பன்மா ணோக்கிச்
சென்றோன் மன்றவக் குன்றுகிழ வோனே
பகன்மா யந்திப் படுசுட ரமையத்
தவன்மறை தேஎ நோக்கி மற்றிவன்
மகனே தோழி யென்றனள்." (அகம் - 48.)

என்பது, உருவு நிறுத்த காமவாயில்.

"கண்ணியன் வில்லன் வருமென்னை நோக்குபு
முன்னத்திற் காட்டுத லல்லது தானுற்ற
நோயுரைக் கல்லான் பெயருமற் பன்னாளும்
பாயல் பெறேஎன் படர்கூர்ந்து." (கலி - 37.)

என்புழி, முன்னத்திற் காட்டுதலல்லது தானுரையா னென்பது தலைமகனிறையுடைமை கூறியவாறு.

"அவன்வயிற்
சேயேன்மன் யானுந் துயருழப்பேன்." (கலி - 37.)

என, தன்னிறையுடைமை காரணத்தாற் காமக்குறிப்பு நிகழ்ந்தவாறு.

"பெண்ணன் றுரைத்த னமக்காயின்." (கலி - 37.)

என்பதும் அது. இது, தோழி கூற்றன்றோ வெனின், அதுவுந் தலைமகள் குறிப்பெனவே படுமென்பது முன்னர்க் (273) கூறினாமென்பது.

"தாதுண் பறவை பேதுற லஞ்சி
மணிநா வார்த்த மாண்வினைத் தேரான்." (அகம் - 4.)

என்பது, அருள் பற்றிப் பிறந்த காமக் குறிப்பு.

"அணங்குடை நெடுவரை யுச்சியி னிழிதரும்." (அகம் - 22.)

என்னும் பாட்டினுள்,

"தன்னசை யுள்ளத்து நந்நசை வாய்ப்ப."

என்பது, இருவருணர்வும் ஒத்தவாறு; தலைமகள்குறிப்பு உணர்ந்துவந்தன னென்றமையின். இது 'செல்வம்புலன்' (259) என்புழிப் புலனெனப்படாது காமத்திற்கே உரித்தாகிய உணர்வாகி வேறு கூறப்பட்டது.

"நெய்த னெறிக்கவும் வல்ல னெடுமென்றோட்
பெய்கரும் பீர்க்கவும் வல்ல னிளமுலைமேற்
றொய்யி லெழுதவும் வல்லன்றன் கையிற்
சிலைவல்லான் போலுஞ் செறிவின னல்ல
பலவல்லன் றோளாள் பவன்." (கலி - 143.)

என்பது, திருவினாற் காமக்குறிப்புப் பிறந்தவாறு; என்னை? இனையன வல்லனாதல் செல்வக் குடிப்பிறந்தாரை அறிவிக்குமாகலின் அது காமக்குறிப்பினை நிகழ்த்து மென்பது. இது தலைமகட்கும் ஒக்கும்.

"உழுந்தினுந் துவ்வாக் குறுவட்டா நின்னி
னிழிந்ததோ கூனின் பிறப்பு." (கலி - 94.)

என்பதும் பிறப்புவகையின்பாற்படும். பிறவும் இவ்வாறே கொள்க. (உரு)

274. நிம்பிரி கொடுமை வியப்போடு புறமொழி
வன்சொற் பொச்சாப்பு மடிமையொடு குடிமை
யின்புற லேழைமை மறப்போ டொப்புமை
யென்றிவை யின்மை யென்மனார் புலவர்.

இது, காமக்குறிப்பாகாதன கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:—[1]நிம்பிரி-பொறாமைதோன்றுங் குறிப்பும்; அவை 'இந்நாட் சிறிது பொறுத்தாய்' என்றாற்போல்வன. [2]கொடுமை* - கேடுசூழ நினையுந் தீவினையுள்ளமும்.

*சினத்தை, ஆண்டு கொடுமைக்கணடக்கினார்; பொருள்-சூ-245. ந.

[3]வியப்பு - தலைமகள்பால் தெய்வத்தன்மை கண்டான்போல் வியந்தொழுகுதலும்; இனி, குணத்தின்மேற் கொண்டு தன்னை வியத்தலெனினும் அமையும். [4]புறமொழி - புறங் கூற்றும். [5]வன்சொல் - கண்ணோட்டமின்றிச் சொல்லுஞ் சொற்களும். [6]பொச்சாப்பு-கடைப்பிடியின்றி ஞெகிழ்ந்திருத்தலும். [7]மடிமை-சோம்புள்ளமும். [8]குடிமை-இவள் இழிந்த பிறப்பினளெனத் தன்னை நன்கு மதித்தொழுகுதலும். [9]இன்புறல் - ஒருவரொருவரிற் றமே இன்புறுகின்றாராகநினைத்தலும். [10]ஏழைமை-நுழைந்த வுணர்வினரன்றிவரும் வெண்மையும். [11]மறப்பு - மறவியும். [12]ஒப்புமை - இன்னாளையொக்கும் இவளென்று அன்புசெய்தலும். என்றிவை இன்மை என்மனார் புலவர் - இவையெல்லாம் இன்றி வருந் தலைமகன்கண் நிகழும் மெய்ப்பாடென்று சொல்லுவர் புலவர் என்றவாறு.

எனவே, அவை தம்மை வரையறுத்துக்கூறாது அவற்றுக்கு ஆகாதன வரையறுத்துக் கூறினானென்பது. தலைமகட்குரிய மெய்ப்பாடாயின வரையறுத்துக் கூறினமையின் அவற்றுக்கு ஆகாதன கூறல்வேண்டுவதன்றென்பது. ஆகாதவற்றுக்கு உதாரணங் காட்டலாவதில்லை. (உசு)

275. [1]கண்ணினுஞ் செவியினுந் திண்ணிதி னுணரு
முணர்வுடை மாந்தர்க் கல்லது தெரியி
னன்னயப் பொருள்கோ ளெண்ணருங் குரைத்தே.

இது, மேற்கூறிய மெய்ப்பாட்டிற்கெல்லாம் புறனடை.

"எள்ள லிளமை பேதைமை மடனென்
றுள்ளப் பட்ட நகைநான்கு." (252.)

என்புழி, நகைக்கேதுவாகிய பொருள் கூறியதல்லது அப் பொருள்பற்றிப் பிறந்த நகையுணர்வு புலப்படுமாறு இன்ன

[1]கோவையார்-5. பேர்: 'அணியு மமிழ்தும்......பெருந்தோளி படைக்கண்களே' மெய்ப்பாடு - உவகையைச் சார்ந்த பெருமிதம். ஈண்டு மெய்ப்பாட்டுப் பொருள்கோள் - கண்ணினால் யாப்புற வறிதல்; என்னை? 'கண்ணினும செவியினும்......எண்ணருங் குரைத்தே' என்றாராகலின்.

வாறென்றிலன். இனி, 'உடைமை யின்புறல்' (260) என்றற்றொடக்கத்தனவினும் அவ்வாறு எண்ணியதல்லது அவை உணருமாற்றுக்குக் கருவி கூறியதிலன். அங்ஙனமே பிறவுங் கூறியதிலனாகலான் அதனை ஒருவாற்றாற் கூறுகின்றான்.

இதன்பொருள்:—கண்ணினுஞ் செவியானும் யாப்புற அறியும் அறிவுடையார்க்கல்லது (254) மெய்ப்பாட்டுப்பொருள் கோடல் ஆராய்தற்கு அருமையுடைத்து என்றவாறு.

மற்று மனத்துநிகழ்ந்த மெய்ப்பாட்டினைக் கண்ணினுஞ் செவியானு முணர்தலென்ப தென்னையெனின்,—மெய்ப்பாடு பிறந்தவழி உள்ளம்பற்றி முகம் வேறுபடுதலும் உரை. வேறுபடுதலுமுடைமையின் அவை கண்ணினுஞ் செவியானு முணர்ந்துகோடல் அவ்வத்துறைபோயினாரது ஆற்றலென்பது கருத்து.

"இரண்டறி கள்விநங் காத லோளே
முரண்கொ டுப்பிற் செவ்வேன் மலையன்
முள்ளூர்க் கான நாற வந்து
நள்ளென் கங்கு னம்மோ ரன்னள்
கூந்தல் வேய்ந்த விரவுமல ருதிர்த்துச்
சாந்துளர் நறுங்கதுப் பெண்ணெய் நீவி
யமரா முகத்த ளாகித்
தமரோ ரன்னள் வைகறை யானே." (குறுந் - 312.)

என்பதனுள், அமராமுகத்தளாகுதலும் தமரோரன்னளாகுதலும் தலைமகற்குப் புலனாகலின் அவை கண்ணுணர்வெனப்படும்.

"ஒழிகோ யானென வழிதகக் கூறி." (அகம் - 110.)

என்புழி, தலைமகன் மனத்து நிகழ்ந்தவழி வெல்லாம் ஒழிகோ யானென்ற உரையானே உணர்ந்தமையின் அது செவியுணர்வெனப்படும். இங்ஙனம் உணர்தலும் உணர்வுடையார்க்கன்றிப் பெரிதும் அரிதென்பான் 'எண்ணருங் குரைத்து' என்றானென்பது. (உஎ)

மெய்ப்பாட்டியற்குப் பேராசிரியருரை

முற்றிற்று.

ஏழாவது

உ வ ம வி ய ல்

276. வினைபயன் மெய்யுரு வென்ற நான்கே
வகைபெற வந்த வுவமத் தோற்றம்.

இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோவெனின், உவமவியல் என்னும் பெயர்த்து. உவமம் என்பது, ஒருபொருளோடு ஒருபொருளினை ஒப்புமைகூறுதல். இதனானே இவ்வோத்து நுதலியதூஉம் உவமப்பொருளே கூறுதலாயிற்று. மற்று அகம் புறம் என்பனவற்றுள் இஃது என்ன பொருளெனப் படுமோவெனின், அவ்விரண்டுமெனப்படும்; 'மெய்ப்பாடு போல' என்பது; என்னை?

"உவமப் பொருளி னுற்ற துணருந்
தெளிமருங் குளவே திறத்திய லான." (295.)

என மேல்வருகின்றதாகலின்.

மற்றிவ்விருதிணைப்பொருளும் உவமம்பற்றி வழக்கினுள் அறியப்படுதலானும், உவமம்பற்றியும் பொருள் கூறுகின்றானென்பது, மேல் அகத்திணையியலுள் (49) உவமத்தினை இரண்டாக்கி ஓதினான், உள்ளுறையுவமம் ஏனையுவமமென. அவ்விரண்டனையும் ஈண்டுவிரித்துக் கூறுகின்றவாறு; அவற்றுள், ஈண்டு ஏனையுமவத்தினை முற்கூறினான், அஃது அகத்திணைக்கே சிறந்ததன்றாயினும் யாப்புடைமை நோக்கி, உலகவழக்கினுஞ் செய்யுள்வழக்கினும் வருமாகலானு மென்பது. அஃதேல் உள்ளுறையுவமஞ் செய்யுட்கே உரிமையின் அதனைச் செய்யுளியலுட் கூறுகவெனின், உவமப் பகுதியாதலொப்புமை நோக்கி ஓரினப்பொருளாக்கி ஈண்டுக் கூறினானாயினும் வருகின்ற செய்யுளியற்கும் இயையுமாற்றான் அதனை ஈற்றுக்கண் வைத்தான், அது செய்யுட்குரித்தென்னுங் கருத்தானென்பது. எனவே, எழுத்தினுஞ் சொல்லி

னும் போலச் செய்யுட்குரியன செய்யுட்கென்றே ஓதலும் ஒருவகையாற் பெற்றாம்.

மற்று, 'பாடல்சான்ற புலனெறி வழக்கம்' (53) அல்லாத வழக்கு, ஆராயப் பயந்ததென்னை யெனின்,—அப்புலனெறி வழக்கிற்கு உறுப்பாகிய வழக்கினை ஆராய்தலும் அதற்கு உபகாரமுடைத்தாதலானென்றவாறு. மற்றிது மேல் எவ் வோத்தினொடு இயைபுடைத்தோவெனின்,—மேற் பொருள் புலப்பாடு கூறிய மெய்ப்பாட்டியலோடு இயைபுடைத்து; என்னை? உவமத்தானும் பொருள் புலப்பாடே கூறுகின்றா னாகலின்; எங்ஙனமோவெனின்,—'ஆபோலும் ஆமா' என்றக் கால் ஆமா கண்டறியாதான் காட்டுட் சென்றவழி அதனைக் கண்டால் ஆபோலும் என்னும் உவமையே பற்றி ஆமா இது வென்று அறியுமாகலானென்பது.

இவ் வோத்தின் தலைச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், உவமத்திற்கெல்லாம் பொதுவிலக்கணங் கூறி, அவற்றது பெயரும் முறையுந் தொகையும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள் :—தொழிலும் பயனும் வடிவும் வண்ண மும் என்னும் நான்கெனப்படுங் கூறுபட வரும் உவமத் தோற்றம் என்றவாறு.

'உவமம்' என்பதனை வினைமுதலாகிய நான்கினொடுங் கூட்டி வினையுவமம் பயனுவமம் மெய்யுவமம் உருவுவமமெனப் பெயர் கூறப்படும்.

வினையாற் பயப்பது பயனாதலின் பயத்திற்குமுன் வினை கூறப்பட்டது; அதுபோலப் பிழம்பினால் தோன்றும் நிறத் தினை அதற்குப் பின் வைத்தான்; பயனும் பொருளாக நோக்கி மெய்யினையும் அதனுடன் வைத்தானென்பது. மற்று மெய்யெனப்படுவது பொருளாதலின் அதன் புடைபெயர்ச்சி யாகிய வினை பிற்கூறுகவெனின்,—வினையுவமந் தன்னுருபு தொக்குநில்லாது விரிந்தேநிற்றற் சிறப்புடையனவும் உள வாக நோக்கி அது முற்கூறினானென்பது. அது 'புலிமறவன்' எனத் தொகாது 'புலியன்னமறவன்' என விரிந்தே நிற்றலும்,

'புலிப்பாய்த்துள்' எனத் தொக்கு வருதலும் உடைத்தென்பது. தொகை நான்கென எண்ணிக் கொடுத்தான்.

வரலாறு:—'புலியன்ன மறவன்' என்பது [1]வினையுவமம்; அது பாயுமாறே பாய்வனென்னுந் தொழில்பற்றி ஒப்பித்தமையின்; அற்றன்றித் தோலும் வாலுங் காலும் முதலாகிய வடிவும் ஏனைவண்ணமும் பயனும் ஒவ்வா வென்பது; ஒழிந்தவற்றிற்கும் இஃதொக்கும்.

"மாரி யன்ன வண்கைத்
தேர்வே ளாயைக் காணிய சென்மே." (புறம் - 133.)

என்பது [2]பயவுவமம்; என்னை? மாரியான் விளைக்கப்படும் பொருளும் வண்கையாற் பெறும் பொருளும் ஒக்குமென்றவாறு.

'துடியிடை' என்பது [3]மெய்யுவமம்; அல்குலும் ஆகமும் அகன்று காட்ட அஃகித் தோன்றும் மருங்குலால் துடி அதனோடு ஒத்தது.

'பொன்மேனி' என்பது [4]உருவுவமம்; பொன்னின் கண்ணும் மேனியின் கண்ணுங் கிடந்த நிறமே ஒத்தன, பிற ஒத்திலவென்பது. இந்நான்கும்பற்றி உவமந் தோன்றுமென்பது கருத்து. 'உவமத்தோற்றம்' என்பது மூன்றுவதன் தொகை, உவமத்தாற் பொருள் தோன்றுந் தோற்றமென்றவாறு.

மற்று 'அடைசினைமுதல்' (தொல் - சொல் - 26) என்றாற்போல அடையெனவே இந்நாற்பகுதியும் அடங்கக்கூறிப் 'பண்புத்தொகை' என்புழி வண்ணம் வடிவு முதலாயின அடங்கியவாறுபோலப் பண்பென்று அடக்குதல் செய்யாது ஈண்டு நான்கெனப் பகுத்ததென்னையெனின்,—இது பொருளாராய்ச்சியாகலான் [*கட்புலனும் பண்பும் உற்றுணரும் பண்பும் வேறாக நோக்கி வடிவினையும் உருவினையும் வேறுபடுத்தான்; என்னை?] வடிவுபற்றிய பண்பினை இரவின்கண் [உருவாக உற்றுணரப்படும்;] வண்ணமாயின் அவ்வாறு

*கட்புலனும் பண்பு 'வடிவு' என்பதும், உற்றுணரும் பண்பு 'உரு' என்பதும் கருத்து.

உற்றுணரப்படா தென்பது. அல்லாக்காற் பகற்குறிக்கட் கூறப்படும் வண்ணம் முதலாயினவும் இரவுக்குறிக்கண் எய்துவான் சொல்லும் வடிவும் பண்பும் ஒன்றாகக் கூறினனென்பது; அல்லதூஉம், உணர்த்துகின்ற திணைப்பொருளினை எளிதிற் புலப்படுத்தலுபகாரம் நோக்கியும் அவ்வாறு பகுத்தானென்பது.

"களிற்றிரை தேரிய பார்வ லொதுக்கி
னொளித்தியங்கு மரபின் வயப்புலி போல." (அகம் - 22.)

என்புழி, பார்வலொதுக்கமாகிய வினை பண்பெனப்படாது; என்னை? பண்பென்பது குறிப்பின்றி நிகழுங் குணமாகலினென்பது. அடையெனினும் அதுவேயெனக் கூறி மறுக்க. எனவே, பார்வலொதுக்கமெனப்பட்ட வினைப் பகுதியாற் பிழையாமற் கோடற்குப் பார்வலொதுக்கினின்றானென்பதும் பிறர்க்கஞ்சிப் பார்வலொதுங்குகின்றானல்லனென்பதுஞ் சொல்லி அவன் தலைமைக்கேற்ற உவமையாதலின், அது பொருட்டோற்றமாயிற்று.

"மாரியன்ன வண்கை." (புறம் - 133.)

என்பதூஉம் பண்பாயின், அதன் நிறத்து மேற்கொண்டு வண்கையுங் கரிதெனல் வேண்டுமாகலின் அது பண்பென அடங்காது.

"அணைத்தோள்." (கலி - 87.) என்பதும் அது.

"உருவுகிளர் ரோவினைப் பொலிந்த பாவை
யியல்கற் றன்ன வொதுக்கினள்." (அகம் - 141.)

என்றக்கால், வடிவுபற்றி உவமங்கொள்ளவே, உயிரில்லாதாள்போல அச்சமின்றி, இரவிடை வந்தாளென்னும் பொருள் தோன்றும். வடிவு பண்பெனப்படாது; பண்பு இழிபாகலின்.

"மாரிப் பீரத் தலர்சில கொண்டே." (குறுந் - 98.) காட்டி,

"இன்ன ளாயின ளன்னுதல்."

என்றவழி, குறித்த பருவங் கழிந்ததென்னும் பொருண்மை விளங்கிற்று.

உருவுவமம் இவ்வாறு பொருளுணர்த்துதற் பகுதி நோக்கி 'உவமப்பகுதி' என்றான் என்பது ; என்றாற்கு, இந் நான்கு பகுதியேயன்றி அளவுஞ் சுவையுந் தண்மையும் வெம் மையும் நன்மையுந் தீமையுஞ் சிறுமையும் பெருமையும் முத லாயின பற்றியும் உவமப்பகுதி கூறாரோவெனின்,—அவை யெல்லாம் இந்நான்கனுள் அடங்குமென்றற்கும் அந்நான்கும் இன்னபொருட்பகுதி உடையவென்றற்குமன்றே அவற்றை 'வகைபெற வந்த' என்பானாயிற் றென்பது.

"பறைக்குர லெழிலி." (அகம் - 23.)

என்றக்காற் பறையும் எழிலியும் ஒத்தல் வினைபற்றி உவமை கொள்வான் ஒன்றற்குக் குரல்கூறி ஒன்றனை வாளாது கூறினானாயினும் வினையுவமத்தின் வகை யெனப்படும்.

"கடைக்கண்ணாற் கொல்வான்போ னோக்கி." (கலி - 51.)

என்பதூஉம் அதன் வகை.

'வந்த' என்றதனான் இல்லாத வினை வருவித்துஞ் சொல் லப்படும் ; அவை

"விசும்புரி வதுபோல்." (அகம் - 24.)

"மணிவாழ் பாவை நடைகற் றன்ன." (நற் - 184.)

"வான்றோய் வன்ன குடிமையும்." (பாயிரம்.)

இவை, உவமையும் பொருளுமாகிய வினைபற்றி வந்தில வாகலின் அதன் வகையெனப்பட்டன. 'அன்ன', 'ஆங்க' என் பன இடைச்சொல்லாகலின் வினைப்பின்னும் வந்தன. "நடை கற்றன்ன" என்புழிக் கற்று என்னும் வினையெச்சந் தன்னெச் சவினை இகந்ததாயினும் அஃது உவமப்பகுதியாகலான் அங் ஙனம் வருதலும் 'வகை'என்றதனானே கொள்ளப்படும்.

"கொன்றன்ன வின்னா செயினும்." (குறள் - 109.)

என்பதும் அது.

"இணரெரி தோய்வன்ன வின்னா செயினும்." (குறள் - 308.)

என்பது, வினைப்பெயர் பற்றி உவமஞ் சென்றது.

'பொன்மரம் போலக் கொடுக்கும்' என்பது, பயவுவமத் தின் பகுதியாய் அடங்கும் ; என்னை ? மழைத் தொழிலாகிய

பெயலாற் பயந்த விளையுளுடன் இடையிட்டுப்போய் உவமங் கொள்ளாது கொடைப் பொருள் இரண்டும் ஒத்தமையின் மெய்யுவமம் எனப்படாது, கொள்வார்க்குப் பயம் ஒத்தலாற் பயவுவமத்தின் வகையாயிற்று; 'நிலம்போலுங் கொடை' என்பதும் அது.

"தெம்முனை யிடத்துச் சேயர்கொல்."

என்னும் எல்லைப்பொருண்மை மெய்யுவமத்திற்கு வகையெனப்படும், அஃது அன்னவாகலினென்பது. இடைக்கிடந்த நிலம் இரண்டினையும் வடிவுபற்றி உவமஞ்செய்தானென்பது. மற்றுச் சேய்மை அண்மை குணமாம்பிறவெனின்,—அற்றன்று; 'துடியிடை' என்றவழி அதன் இடைநுணுக்கமுங் குணனாகும், அவ்வாறு கொள்வார்க்கு என்பது; எனவே நிறப்பண்பு அல்லனவெல்லாம் மெய்யுவமத்தின் வகையெனப்படுவனவாயின. குணமாதலொப்புமையான் அவை நிறப்பண்பிற்கு இனமெனவும்படும். அவ்வாறு திரிபுடைமையின் அவற்றை விதந்தோதாது 'வகை' என்றதனாற் கொண்டானென்பது

"தளிர்சிவந் தாங்குச் சிவந்த மேனி."

என்பது, உருவுவமத்தின் வகையெனப்படும்; என்னை? உவமத்தாற் கொள்ளப்பட்ட பொருள் நிறமாயினும் அதனை வினைவிரித்தாங்கு விரித்தமையின் அவ்வேறுபாடு நோக்கி வகையெனப்பட்டது. பிறவும் அவ்வாறே கொள்க. இப்பகுதியுடைமைநோக்கி 'வகைபெறவந்த' என்றானென்பது. (க)

277. விரவியும் வரூஉ மரபின வென்ப.

இஃது, எய்தியது இகந்துபடாமற் காத்தது; நான்கென மேல் (276) தொகை கொடுத்தமையின் அவை வேறு வருதலெய்தியதனை அவ்வாறேயன்றி விரவியும் வரும் என்றமையின்.

இதன்பொருள்:—அந்நான்கும் ஒருபொருளோடு ஒருபொருள் உவமஞ்செய்யும்வழி ஒன்றேயன்றி இரண்டும் மூன்றும் விரவியும் வரும் அதன் மரபு என்றவாறு.

"செவ்வா னன்ன மேனி." (அகம் - கடவுள்.)

என வண்ணம் ஒன்றுமேபற்றி உவமஞ்சென்றது.

"அவ்வா, னிலங்குபிறை யன்ன விலங்குவால் வையெயிற்று."
(அகம் - கடவுள்.)

என்றவழி, வண்ணத்தோடு வடிவுபற்றி உவமஞ்சென்றது.

"காயா மென்சினை தோய நீடிப்
பஃறுடுப் பெடுத்த வலங்குகுலைக் காந்த
ளணிமலர் நறுந்தா தூதுந் தும்பி
கையாடு வட்டிற் றோன்று
மையாடு சென்னிய மலைகிழ வோனே." (அகம் - 108.)

என்புழி, ஆடுதற் றொழில்பற்றியும் வடிவுபற்றியும் வண்ணம் பற்றியும் வந்தது. பிறவுமன்ன.[1]

'மரபின' என்றதனான் அவை அவ்வாறு விராய்வருதலும் மரபே, வேறு வேறு வருதலே மரபெனப்படாதெனக் கொள்க. (உ)

278. உயர்ந்ததன் மேற்றே யுள்ளுங் காலை.

இஃது, எய்தாதது எய்துவித்தது.

இதன்பொருள் :—உவமையெனப் பட்டது உயர்ந்த பொருளாகல்வேண்டும் என்றவாறு.

எனவே, உவமிக்கப்படும் பொருள் இழிந்துவரல் வேண்டுமென்பது.

"அரிமா வன்ன வணங்குடைத் துப்பின்." (பட்டின - 298.)

[1] முருகு - நச் : 'உலகமுவப்ப வலனேர்பு திரிதரு, பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண் டாஅங்கு' கடற்கண்டா அங்கு, இது வினையெச்ச வுவமம். 'விரவியும் வரூஉம் மரபின வென்ப' என்பதனால் தொழி லுவமமும் வண்ணவுவமமும்பற்றி வந்தது. ஞாயிறு இருளைக் கெடுக்கு மாறுபோல மாயையைக் கெடுத்தலின் தொழிலுவமமும், மயிலிற் பசுமையும் திருமேனிச் செம்மையும் தோன்றலின் வண்ணவுவமமும் காண்க.

"மாரி யம்பின் மழைத்தோற் சோழர்." (அகம் - 336.)

"கடல்கண் டன்ன கண்ணகன் பரப்பின்." (அகம் - 176.)

"பொன் மேனி." என வரும்.

இவற்றுள், உவமையுயர்ச்சியானே உவமிக்கப்படும் பொருட்குச் சிறப்பெய்துவித்தவாறு கண்டுகொள்க.

'உள்ளுங்காலை' என்றதனான் 'முன்னத்தி னுணருங் கிளவி' (தோல் - சொல் - 459) யான் உவமங்கோடலும், இழிந்தபொருள் உவமிப்பினும் உயர்ந்த குறிப்புப்படச் செயல்வேண்டுமெனவுங் கொள்க. அவை: 'என்யானை', 'என் பாவை' என்றவழி, அவைபோலும் என்னுங் குறிப்புடையான், பொருள் கூறிற்றிலனாயினும், அவன் குறிப்பினான் அவை வினையுவமையெனவும் மெய்யுவமையெனவும் படும். இவற்றுக்கு நிலைக்களங் காதலும் நலனும் வலியுமென்பது சொல்லுதும்; அவை பற்றாது சொல்லுதல் குற்றமாகலின்.

"அணங்குகொ லாய்மயில் கொல்லோ கனங்குழை
மாதர்கொல் மாலுமென் னெஞ்சு." (குறள் - 1081.)

என்பது, ஐயுற்று முன்னத்தான் உவமஞ்செய்தது. தாமரையன்று முகமேயெனத் துணிந்தவழியும், மழையன்று வண்டிருத்தலிற் குழலேயெனப் பொருட்குக் காரணங்கொடுத்தவழியும், மதியங்கொல்லோ மறுவில்லையென்று உவமைக் குறைபாடு கூறுதலும்,

"நுதலு முகனுந் தோளுங் கண்ணு
மியலுஞ் சொல்லு நோக்குபு நினைஇ
யைதேய்ந் தன்று பிறையு மன்று
மைதீர்ந் தன்று மதியு மன்று
வேயமன் றன்று மலையு மன்று
பூவமன் றன்று சுனையு மன்று
மெல்ல வியலு மயிலு மன்று
சொல்லத் தளருங் கிளியு மன்று." (கலி - 55.)

என்பனவுமெல்லாம் அவை. இவற்றுண் மலையுஞ் சுனையும் உவமையின்மையின் அவற்றைப் பிறையோடும் மதியோடும் உடன்வைத்து உவமைபோலக்கூறி எதிர்மறுத்தது

என்னையெனின்,—அவையாமாறு 'முதலுஞ் சினையும்' (281) என்புழிச் சொல்லுதும்.

'என்ற வியப்ப வென்றவை யெனாஅ' (286.)

என மேல்வருஞ் சூத்திரத்துள் என்றவென்பதோர் உவமவுருபு கூறினமையின், 'வாயென்றபவளம்' எனவும், 'வாய்பவளமாக' எனவும், 'வாய்பவளம்' எனவும் வருவனவும் அக்குறிப்புவமையின் பகுதியெனவேபடும். இவற்றை வேறுவேறு பெயர் கொடுத்து விரித்துக்கூறாது முன்னத்தினுணர்வனவே இவையெல்லாமென்னுந் துணையே இலேசினாற்கூறி ஒழிந்த தென்னையெனின்,—இவற்றாற் செய்யுள் செய்வார் செய்யும் பொருட்படைப்பகுதி எண்ணிறந்தனவாகலின், அப்பகுதி யெல்லாங் கூறாது பொதுவகையான் வரையறைப்படும் இலக்கணமேகூறி யொழிந்தானென்பது. 'வாயென்ற பவளம்' எனவும், 'வாய்பவளமாக' எனவும், 'வாய்பவளம்' எனவும் வந்த பவளக்குறிப்புவமைகளை இக்காலத்தார் உருவகமென்றே வழங்குப. இனி

'வாய் பவளம்' (யா - வி - ப - 362). எனவும்

'கண்ண் கருவிளை' (யா - வி - ப - 364.)

எனவும் பெயர்ப்பயனிலைவரின் அவற்றை ஒற்றுமை காட்டி உருவகம் என்றாராகலின் அதுவும் உவமையெனவே படுமென்பது.[1]

(௩)

279. சிறப்பே நலனே காதல் வலியோ
டந்நாற் பண்பு நிலைக்கள மென்ப.

இதுவும், எய்தாதது எய்துவித்தது.

இதன்பொருள்:—வினை பயன் மெய் உரு என்பனபற்றி உவமை கூறுங்கால் இவைநான்கும் இடனாகப் பிறக்கும் உவமை என்றவாறு.

---

[1] சீவக - 290 - நச்: தொல்காப்பியனார் சொல்லும் பொருளும் உடனாராய்தலின் உருவகம் உவமையென்றே கூறினார்.

'நிலைக்களம்' என்பது, அவை அவ்வாறு உவமை செய்தற்கு முதலாகிய நிலைக்களனென்றவாறு.

"முரசுமுழங்கு தானை மூவருங் கூடி
யரசவை யிருந்த தோற்றம் போலப்
பாடல் பற்றிய பயனுடை யெழாஅற்
கோடியர் தலைவ கொண்ட தறிந." (பொருந - 54 - 7.)

என்பது, சிறப்பினாற் பெற்ற உவமமாகலிற் சிறப்புநிலைக்களனாகப் பிறந்தது.

"ஓவத் தன்ன விடனுடை வரைப்பின்." (புறம் - 251.)

என்புழி, அந்நகரினது செயற்கைநலந் தோன்றக் கூறினமையின் அதற்கு நிலைக்களன் நலனாயிற்று.

"பாவை யன்ன பலராய் மாண்கவின்." (அகம் - 98.)

என்புழி, மகள்கட் காதல் காரணமாக உவமை பிறந்தது. 'என்யானை' என்பதும் அது.

"அரிமா வன்ன வணங்குடைத் துப்பின்." (பட்டின - 298.)

என, ஒருவன் வலிகாரணமாக உவமம் பிறந்தமையின் அதற்கு நிலைக்களம் அவன் வலியாயிற்று.

இவ்வாறு கூறவே, உயர்ந்த பொருளின் இழிந்ததெனப் பட்ட பொருள் யாதானும் இயைபில்லதொன்று கூறலாகாதெனவும், உவமையொடு முழுதும் ஒவ்வாமைமாத்திரையாகி அதனோடொக்கும் பொருண்மை உவமிக்கப்படும் பொருட்கண்ணும் உளவாகல் வேண்டுமெனவுங் கூறி, அவை தாமும் பிறர் கொடுப்பப் பெறுவனவும், ஒருபொருட்கண் தோன்றிய நன்மை பற்றியவும், காதன் மிகுதியால் உளவாகக் கொண்டு உரைப்பனவும், தன்றன்மையால் உளவாயின வலிபற்றினவு மென நான்கா மென்றவாறு. இவற்றுக் கெல்லாம் வினை பயன் மெய் உரு என்னும் நான்குந் தலைப்பெய்யு மென்பது.

[1]சிறப்பென்பது, உலகத்துள் இயல்புவகையானன்றி விகாரவகையாற் பெறுஞ் சிறப்பு. [2]நலனென்றது, அழகு. [3]காதலென்பது அந்நலனும் வலியும் இல்வழியும் உண்டாக்கி யுரைப்பது. [4]வலியென்பது தன்றன்மையானே உள்ளதோர் வலியெனக் கொள்க. இவற்றை நிலைக்கள மெனவே இவை

பற்றாது உவமம் பிறவாதென்பதாம். தன்மேல் வருகின்ற பகைவனைப் 'பகைவன் புலிபோலும்' என்று வீரக் குறிப்பு அறியாமற் கூறுங் குறிப்பு இன்மையின் அவ்வுவமைக்குத் தோற்றம் ஆண்டில்லைத் தன்வினையுவமமாகலின் திரியாதா யினு மென்பது. (௪).

280. [1]கிழக்கிடு பொருளோ டைந்து மாகும்.

இது, மேற்கூறிய நிலைக்களத்திற்கு ஓர் புறனடை.

இதன்பொருள்:—அந்நிலைக்களம் நான்கேயன்றிக் கிழக் கிடு பொருளோடு ஐந்தெனவும் படும் என்றவாறு.

கிழக்கிடுபொருளென்பது, கீழ்ப்படுக்கப்படும் பொருள்;

"கிளைஇய குரலே கிழக்குவீழ்ந் தனவே." (குறுந் - 337)

என்புழி, கீழ்விழ்ந்தன என்பதனைக் கிழக்கு வீழ்ந்தன என்பவாகலின். ஒரு பொருளின் இழிபு கூறுவான் உவமத் தான் இழிபு தோன்றுவித்தலின் அதுவும் நிலைக்களமா மென்றவாறு ; அவை,

"உள்ளூந் தாவியிற் பைப்பய நுணுகி." (அகம் - 71.) எ-ம்,

---

[1]சீவக. 290 நச்: கடலாங் குருகுலம், சிறப்பு நிலைக்களமாக முத லொடு முதலேவந்த மெய்யுவமம். மந்திரிமா நாகம், கிழக்கிடு பொரு ணிலைக்களமாக முதலொடு முதலே வந்த வினையுவமம். செங்கோலை யுடைய கதிர், இல்பொருளுவமை. கல்லாடம் 14. மயிலேறும் பெரு மான்: 'குரவமலர்ந்த குவையிருட் குழலி......மதிக்குலம் வாய்த்த மன்னவனுகி, மேதினிபுரக்கும் விதியடைநன்னுள்' இதனுள்: மதிக் குலம் வாய்த்த மன்னவனுகி யென்பதனை வடமொழியார் தாதுரூபிய ரூபகமென்பர்; இதனைத் தொல்காப்பியனுர், சொல்லும் பொருளும் உடனுராய்தலின் உருவகவுவமை யென்பர். இதற்குப் பாண்டியனைப் போன்று எனப் பொருளாக்குக. 'ஆய்ந்த குருகுலமா மாழ்கடலி னுள் முளைத்த வறச்செங் கோலாய் கதிரினை வேந்தர் பெருமானைச் சச்சந்தனை மந்திரிமாநாகமுடன் விழுங்கிற்றன்றே' என்றாற்போல இது கிழக்கிடு பொருணிலைக் களமாக முதலொடு முதல் வந்த மெய் யுவமம். 'கள்வரைக் காணு முள்ளம்போலச்.செம்மனந் திருகியுள்ளந் துடித்துப், புறன் வழங்காது நெஞ்சொடு கொதித்தனள், மாறாக் கற்பினன்னை, கூறுமதியத் திருநுதற் கொடியே' (கல்.2.) கிழக்கிடு பொருள் நிலைக்களமாக சினையொடுசினையே வந்த பயனுவமம்.

"அரவுநுங்கு மதியி னுதலொளி கரப்ப." (அகம் - 313.)

எனவும் வரும்.

இவை பொருளன்றி உவமையுங் கிழக்கிடப்பட்டன வாலெனின், அங்ஙனமாயினும் அவை பொருளோடு சார்த்தி நோக்க உயர்ந்தன வெனப்படும். (௫)

281. முதலுஞ் சினையுமேன் றாயிரு பொருட்கு
நுதலிய மரபி னுரியவை யுரிய.

இது, மேற் கூறிவருகின்ற உவமை முதல் சினை பற்றி வருங்கால் இன்னவாறாக வென்கின்றது.

இதன்பொருள் :—முதற்பொருளுஞ் சினைப்பொருளும் என்னும் அவ்விரண்டுபொருட்கும் குறித்தவகையான் மரபு படவரின் உரியவை உரியவாம் என்றவாறு.

இதன்கருத்து : முதலொடு முதலும், சினையொடு சினையும், முதலொடு சினையும், சினையொடு முதலும் வேண்டிய வாற்றான் உவமஞ்செய்தற்கு உரியவெனவும், அங்ஙனஞ் செய்யுங்கால் மரபு பிறழாமைச் செய்யப்படுமெனவுங் கூறிய வாறு.

"வரைபுரையு மழகளிற்றின்மிசை." (புறம் - 38.)

என்பது, முதற்கு முதலே வந்து உவமையாயிற்று.

"தாமரை புரையுங் காமர் சேவடி." (குறுந் - கடவுள்.)

என்பது, சினைக்குச் சினையே வந்து உவமையாயிற்று.

"நெருப்பி னன்ன சிறுகட் பன்றி." (அகம் - 84.)

என்பது, முதல் உவமமாகப் பொருள் சினையாகி வந்தது.

"அடைமரை யாயிதழ்ப் போதுபோற் கொண்ட
குடைநிழற் றோன்றுநின் செம்மலைக் காணூஉ." (கலி - 84.)

என்பது, சினையுவமமாக உவமிக்கப்படும் பொருண் முதலாயிற்று.

'நுதலிய மரபு' என்றதனால்,

"விசும்பி னன்ன சூழ்ச்சி." (புறம் - 2.)

என்றக்கால், விசும்பென்பது முதலாதல் கருதியுணர்தல் வேண்டும், முதற்சினைப்பகுதி அதற்கு இன்மையினென் பது. இனி,

"வேயமன் றன்று மலையு மன்று." (கலி - 55.)

என்றவழியும், மலைநோக்காது மலையுள் வேயெழும் இடங் கருதி அவ்விடமன் றென்றவாறெனக் கொள்க.

"பூவமன் றன்று சுனையு மன்று." (கலி - 55.)

என்பதற்கும் ஒக்கும்.

உரிய என்னாது 'உரியவை' என்றதனால் திணையும் பாலும் மயங்கிவரும் உவமையுங் கொள்ளப்படும். அவை,

"மாரி யானையின் வந்துநின் றனனே." (குறுந் - 161.)

என்பது, திணைமயங்கிற்று.

"கூவற், குராலான் படுதுய ரிரவிற் கண்ட
வுயர்திணை யூமன் போலத்
துயர்பொறுக் கல்லேன் றோழி நோய்க்கே." (குறு - 224.)

என்பது, உயர்திணைப் பான்மயங்கிற்று.

"கடம்பமர் நெடுவே ளன்ன மீளி
யுடம்பிடித் தடக்கை யோடா வம்பலர்." (பெரும்பாண்-75.)

என்பது, ஒருமை பன்மை மயங்கிற்று.

"இலங்குபிறை யன்ன விலங்குவால் வையெயிற்று."
(அகம் - கடவுள்.)

என்பது, அஃறிணைப் பான்மயங்கிற்று ; பிறவுமன்ன. இக்கருத்து அறியார் இவற்றையும்,

"செப்பினும் வினவினுஞ் சினைமுதற் கிளவிக்கு."
(தொல் - சொல் - 16.)

என்புழி, இலேசுகொண்டு உரைப்ப.[1] (சு)

---

[1]இளம்பூரணர்.

282. சுட்டிக் கூறா வுவம மாயிற்
பொருளெதிர் புணர்த்துப் புணர்ந்தன கொளலே.

இஃது, எய்தாதது எய்துவித்தது.

இதன்பொருள் :—உவமத்திற்கும் பொருட்கும் பொதுவாகிய ஒப்புமைக்குணம் நான்கினையும் விதந்துசொல்லி உரையாதவழி அவ்விரண்டனையும் எதிர்பெய்து கூட்டி ஆண்டுப் பொருந்தியதொன்று பொருந்தியதுபற்றி வினை பயன் மெய் யுருவென்னும் நான்கினுள் இன்னதென்று சொல்லப்படும் என்றவாறு.

'பவளம்போற் செந்துவர்வாய்' என்பது, சுட்டிக் கூறிய வுவமம் ; என்னை ? இரண்டிற்கும் பொதுவாகிய செம்மைக் குணத்தினைச் சொல்லியே உவமஞ் சொல்லினமையின். அது 'பவளவாய்' என்கின்றவழிச் சுட்டிக் கூறா வுவமமாம். ஆண்டுப் பவளத்தினையும் வாயினையுங் கூட்டிப்பார்த்துச் செம்மைக் குணம்பற்றி உவமஞ் செய்ததென்று அறியப்படும் ; அல்லாக்கால், வல்லென்ற கல்லிற்கும் மெல்லென்ற இதழிற்கும் உள்ளதோர் ஒப்புமை ஆண்டில்லையென்பது; பிறவுமன்ன. (எ)

283. உவமையும் பொருளு மொத்தல் வேண்டும்.

இதுவும் அது.

இதன்பொருள் :—உவமானமும் பொருளுந் தம்மின் ஒத்தனவென்று உலகத்தார் மகிழ்ச்சி செய்தல் வேண்டும் என்றவாறு.

[1]"மயிற்றோகைபோலுங் கூந்தல்." என்பதன்றிக்,

"காக்கைச் சிறகன்ன கருமயிர்."

என்று சொல்லின், அஃதொத்த தெனப்படாதென்றவாறு.

"புலிபோலப் பாய்ந்தான்."

என்பதன்றிப் பிழையாமற் பாயும் என்பதேபற்றிப்

"பூசைபோலப் பாய்ந்தான்."

---

[1]" கலிமயிற் கலாவத் தன்னவிவ, ளொலிமென் கூந்தல்."

எனின், அதுவும் ஒப்பென்று கொள்ளாது உலகமென்ற வாறு. ஈண்டு ஒத்தவென்பதனை,

"ஒத்ததறிவான்." (குறள் - 214.)

என்பதுபோலக் கொள்க. (அ)

284. பொருளே யுவமஞ் செய்தனர் மொழியினு
மருளறு சிறப்பினஃ துவம மாகும்.

இது, மேற்கூறியவாறன்றி வருவதோர் உவமைவிகற்பங் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:—'உயர்ந்ததன் மேற்றே யுள்ளுங் காலை' (278) என்புழி, உவமம் உயர்ந்துவரல் வேண்டுமென்றான்; இனிப் பொருளினை உவமமாக்கி உவமையை உவமிக்கப்படும் பொருளாக்கி மயங்கக்கூறுங் காலும் அஃது உவமம்போல உயர்ந்ததாக்கி வைக்கப்படும் என்றவாறு.

"வருமுலை யன்ன வண்முகை யுடைந்து
திருமுக மவிழ்ந்த தெய்வத் தாமரை." (சிறுபாண் - 72-3.)

என்றவழி, வருமுலையுந் திருமுகமும் ஈண்டு உவமையாகி முகையும் பூவும் பொருளாயின, ஆண்டு முலையும் முகமும் உயர்ந்தவாகச் செய்தமையின் அவையே உவமமாயின.

இவை உவமத்தொகையாங்கால் 'முலைக்கோங்கம்', 'முகத்தாமரை' எனப்படும். இவற்றை வேறு உருவகமென்றும் பிறர் மயங்குப.[1] சிறப்பென்றதனான் ஒப்புமை மாத்திரையன்றித் தான் புனைந்துரைக்கக் கருதிய முலையினையும் முகத்தினையும் உயர்ந்த பொருளாகிய உவமத்தினும் உயர்ந்தவாகச் சிறப்பித்துரைத்தா னென்பது. 'மருளறு சிறப்பின்' என்றதனான் அங்ஙனஞ் சிறப்பிக்குங்கால் மயக்கந்தீரச் சிறப்பித்தல் வேண்டும். அஃது உலகினுள் உயர்ந்ததென்று ஒப்ப முடித்த பொருளினையுஞ் சிறப்பித்தற்கு உவமஞ் செய்பவோவெனிற் செய்யாரென்பது ; என்னை? 'முகமொக்குந் தாமரை' என்றால் முகத்திற்குந் தாமரைக்குஞ் சிறப்புடைமை மயங்கி வாராது,

[1] சீவக - 683 - நச்.

பின்னும் முகத்திற்கே சிறப்பாமென்பது கருத்து. அஃதெனப்பட்டது பொருளாகலான் 'உயர்ந்ததன்மேற்று'(278) என்னும் விதி அப்பொருட்கு எய்துவிக்க. (கூ)

285. பெருமையுஞ் சிறுமையுஞ் சிறப்பிற் றீராக்[1]
குறிப்பின் வரூஉ நெறிப்பா டுடைய.

இஃது, உவமத்திற்கு ஆவதோர் இலக்கணமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்:—இறப்ப உயர்வும் இறப்ப இழிவும் உவமிக்குங்கால் இன்னுவாகச் செய்யாது சிறப்புடைமையில் தீராவாகிக் கேட்டார் மனங்கொள்ளுமாற்றான் வருதலை வழக்கு வலியாகவுடைய என்றவாறு.

" அவாப்போ லகன்றத னல்குன்மேற் சான்றோ
ருசாஅப் போல வுண்டே நுசுப்பு."

என்றவழி, உலகத்தார் அவாப்போலப் பெரிதாகிய அல்குலெனக் கழிபெரும் பரப்பிற்றாகக் கூறினும் அது சிறப்பிற் றீராக் குறிப்பிற்றாதல் வழக்குண்டாகலின் உடம்படப்படும் என்றவாறு.

" மாக்கட னடுவ ணெண்ணாட் பக்கத்துப்
பசுவெண் டிங்க டோன்றி யாங்குக்
கதுப்பயல் விளங்குஞ் சிறுநுதல்." (குறுந் - 129.)

என்றவழி, கடல்போன்றது கூந்தலெனவும், கடனடு எழுந்த எண்ணாட் பக்கத்து மதிபோன்றது நுதலெனவுங் கூறினான். அதனாற் கடல்போலும் மயிரென்றதும், பலகாவதப் பரப்புடைய மதிபோன்றது நுதலென்றதுங் கழியப் பெரிய வாயினும், அது வழக்காதலிற் சிறப்பிற் றீராது மனங்கொள வந்ததெனவே படும்.

---

[1]கோவை - 5. பேர்:—'அணியு மமிழ்துமென்னாவியு மானவன்' இறப்ப இழிந்தனவாயினும் 'பொருளது புரைவே புணர்ப்போன் குறிப்பின், மருவுற வரூஉம் மரபிற் றென்ப' என்பதனான் ஈண்டுச் சொல்லானது கருத்துவகையானும் உலகத்துப்பொருள்களுள் அவற்றினாங்கு மிக்கனவின்மையானும் உயர்ந்தனவாயுவமையாயின.

"சுரும்பு மூசாச் சுடர்ப்பூங் காந்தள்." (முருகு - 43.)

என்பதும் அது.

"சான்றோர், ருசாஅப் போல வுண்டே நுசுப்பு."

என்றவழியும், நுண்ணுணர்வின் ஆராய்ச்சி ஒருவர்க்கும் புலனாகாததனை ஒக்கும் இடையென்றமையின் அதுவுங் கழியச் சிறிதாக உவமித்தார்.

"யானை யனையவர் நட்பொரீஇ நாயனையார்
கேண்மை கெழீஇக் கொளல்வேண்டும்." (நாலடி - 213.)

என்பதும் அது. இவையுஞ் சிறுமையுஞ் சிறப்பிற்றீராக் குறிப்பின் வந்த வழக்காதல் அமைந்தன வென்பது. பிறவுமன்ன.

இவ்வாறன்றி 'மேருமால்வரை காம்பொத்து விண்முகடு குடையொத்து விண்மீன்கணம் முத்துப் போன்றன'[1] என வடிவுபற்றி உவமங் கூறுதல் தமிழ் வழக்காகின்றதென்பது.

இனி, "வள்ளத்தி னீர்கொண் டுமிழ்ந்த மூலச்சாந்து மறுகிற்பாந்
தள்ளல் யானை யெல்லா மடிவழுக் கினவே."

என்பதோவெனின், அவ்வாற்றானும் இன்பங் கொள்வார்க்கு அவையும் இழுக்கில என்பது.

"சோறுவாக்கிய கொழுங்கஞ்சி
யாறுபோலப் பரந்தொழுகி." (பட்டின-44-5.)

என்பதோவெனின், யாறென்ற துணையானே பேர்யாறெனக் கொண்டு உலகிறந்தனவாகாமைக் கன்றே,

"ஏறுபொரச் சேறாகித்
தேரோடத் துகள்கெழுமி." (பட்டின-46-7.)

என்பதாயிற் றென்பது. (கO)

286. அவைதாம், அன்ன வேய்ப்ப வுறழ வொப்ப
வென்ன மான வென்றவை யெனாஅ
வொன்ற வொடுங்க வொட்ட வாங்க

---

[1]முத்தொள்ளாயிரம். 35.

வென்ற வியப்ப வென்றவை யெனாஅ
வெள்ள விழைய விறப்ப நிகர்ப்பக்
கள்ளக் கடுப்ப வாங்கவை யெனாஅக்
காய்ப்ப மதிப்பத் தகைய மருள
மாற்ற மறுப்ப வாங்கவை யெனாஅப்
புல்லப் பொருவப் பொற்பப் போல
வெல்ல வீழ வாங்கவை யெனாஅ
நாட நளிய நடுங்க நந்த
வோடப் புரைய வென்றவை யெனாஅ
வாறா றவையு மன்ன பிறவுங்
கூறுங் காலைப் பல்குறிப் பினவே.

[1]இஃது, உவமத்தினையும் பொருளினையும் ஒப்பிக்குங்கால் இடைவருஞ்சொல் இனைத்தென்கின்றது. 'அவை தாம்' என்பது, வினை பயன் மெய் உரு வென்னு நான்குவமையு மென்றவாறு.

இதன்பொருள்:—இவை எண்ணப்பட்ட முப்பத்தாறு சொல்லும் இவையே போல்வன பிறவும் வழக்கிடத்துஞ் செய்யுளிடத்தும் வேறுபடு குறிப்பினவாகி வரும் என்றவாறு.

'ஆறாறவையும்' என்பது அவை முப்பத்தாறு மென்றவாறு, 'பல்குறிப்பின' என்பது, அவை இடைச்சொல்லாகித் தொக்கு வருவனவுந் தொகாதே நிற்பனவும் வினைச்சொல்லாகி வேறுபட நிற்பனவுமெனப் பலவா மென்றவாறு.

இவ் வோதிய வாய்பாடெல்லாம் நான்கு உவமத்திற்கும் பொது வென்பது ஈண்டுக் கூறி, இனி அவை சிறப்பு வகையான் உரியவாறு இது வென்பது மேற்கூறுகின்றான்.

'பிறவும்' என்பதனான் எடுத்தோதினவே யன்றி, நேர நோக்க துணைப்ப மலைய ஆர அமர அனைய ஏர ஏர்ப்ப செத்து

---

[1] சீவக - 1593 - நச் : ஆங்கு உவமவுருபாயினமையின் 'ஈங்கே யிரு' என்புழி ஈங்கும் உவமவுருபாம், புறனடையால்.

அற்று கெழுவ என்றற்றொடக்கத்தன பலவும், ஐந்தாம் வேற்றுமைப் பொருள்பற்றி வருவனவும், எனவென்னெச்சங்கள் பற்றி வருவனவும், பிறவுமெல்லாங் கொள்க. ஈண்டு எடுத்தோதியவற்றுள் வரையறை வகையவென மேற் கூறப்படுவன பொதுவகையான் வருமாற்றுக்கும் உதாரணம் அவற்றை உரிமைவகையான் உதாரணங் காட்டும்வழிக் காட்டுதும். ஆண்டு எடுத்தோதாதன ஆறெனப்படும்; அவை: ஒன்ற என்ற மாற்ற பொற்ப நாட நடுங்க என்பன. அஃதேல் ஆண்டு வரையறை கூறப்பட்டன எண்ணான்கு முப்பத்திரண்டாயின வாறென்னை,—முப்பதேயாகல் வேண்டுமால் அவையெனின், அவற்றோடு புறனடையாற் கொண்டவற்றுள்ளும் நேர நோக்க என்னும் இரண்டு கூட்டி ஓதினான் ஆண்டென்பது.

அவை பொதுவகையான் வருமாறு :—

" வேலொன்று கண்ணார்மேல் வேட்கைநோய் தீராமோ
கோலொன்று கண்ணொன்று கொண்டு."

என்பது வினையுவமம்.

" மழையொன்று வண்டடக்கை வள்ளியோற் பாடி."

என்பது பயனுவமம்.

" வேயொன்று தோளொருபால் வெற்பொன்று தோளொருபால்."

என்பது மெய்யுவமம்.

" குன்றியுங் கோபமு மொன்றிய வுடுக்கை."

என்பது உருவுவமம்.

ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே நான்குபகுதியும் பற்றி வருமாறு கண்டுகொள்க.

'வாயென்றபவளம்' என்றது பண்புவமைபற்றி வந்தது. இது 'வாயாகியபவளம்' என்று ஆக்கச் சொல்லானும் வரும்.

" மணிநிற மாற்றிய மாமேனி." என்பது உருவுவமம்.

" மதியம் பொற்ப மலர்ந்த வாண்முகம்."

என்பது மெய்யுவமம்.

"வேயொடு நாடிய தோள்."

என்பது, நாடவென்பது வந்த மெய்யுவமம்.

"படங்கெழு நாக நடுங்கு மல்குல்."

என்புழி, நடுங்கவென்பது மெய்யுவமம்பற்றி வந்தவாறு. இவ்வோதிய வாய்ப்பாட்டோடு பொருந்த வருஞ் சொல்லெல்லாம் 'பல்குறிப்பின' என்பதனாற் கொள்ளப்படும். இப்பகுதியெல்லாம் புறனடையாற் கொள்வனவற்றிற்கும் ஒக்கும். இச்சொற் பரப்பெல்லாம் நோக்கி,

"உவமச் சொல்லே வரம்பிகந் தனவே."

என்று ஓதி உரைப்ப; அவை அவ்வச் சொல்லுள் அடங்குமாற்றான் வரம்பிகந்தனவாகா (414) வென்பது.

இனி, 'பிறவும்' என்றதனால் ஓதப்பட்டன வருமாறு:

"துறந்தார் பெருமை துணைக்கூறின் வையத்
திறந்தாரை யெண்ணிக்கொண் டற்று." (குறள் - 22.)

என்பதனுள், துணைப்பவென்பதூஉம் அற்றென்பதூஉம் வந்தன.

"குன்றி னனையாருங் குன்றுவர் குன்றுவ
குன்றி யனைய செயின்." (குறள் - 965.)

என்று அனையவென்பது வந்தது. பிறவுமன்ன.

"கயமூழ்கு மகளிர் கண்ணின் மானும்." (குறுந் - 9.)

என, இன் வேற்றுமையும் உவமவுருபோடு வந்தது.

"குளித்துப் பொரு கயலிற் கண்பனி மல்க." (அகம் - 313.)

என்பது, உவமவுருபின்றி இன்னுருபு தன்பொருட்கண்ணும் வந்தது.

"தாதுணம் புறவெனத் துதைந்தநின் னெழினலம்." (கலி-56.)

என்பது, எனவெனெச்சத்தால் உவமம் வந்தது. பிறவுமன்ன.

இவை எல்லாம் வரைவின்றி நான்குவமமும்பற்றி வருமாறு கண்டுகொள்க. ஐந்தாம் வேற்றுமைப்பொருள் வந்த

உவமங்களும் பிறவும் உவமத்தொகையெனப்படா, தொகைப் படாமையி னென்பது. அங்ஙனந் தொகைப்பட்டவழியும் மற்று மேலுரிமை கூறுகின்றதாமென்பது.

"மதியொத்தது மாசற்ற திருமுகம்."

என்றவழி, உவமமாயினும் உவமத்தொகை யெனப் படாது, தொகைப்பாடின்மையினென்பது. (கக)

287. அன்ன வாங்க மான விறப்ப
வென்ன வுறழத் தகைய நோக்கொடு
கண்ணிய வெட்டும் வினைப்பா லுவமம்.

இது, மேற் பொதுவகையாற் கூறியவாறன்றி வினையுவமைக்கட் சிறந்து வருவன இவையென வரைந்துகூறுகின்றது.

இதன்பொருள் :—இவ்வெட்டும் வினையுவமம் என்றவாறு.

"[1]எரியகைந் தன்ன தாமரைப் பழனத்து." (அகம் - 106.)
"[2]கயநா டியானையின் முகனமர்ந் தாங்கு." (அகம் - 6.)
"[3]கயமூழ்கு மகளிர் கண்ணின் மானும்." (குறுந் - 9.)
"[4]புலி விறப்ப வொலிதோற்றலின்."
"[5]புலியென்னக் கலிசிறந் துராஅய்."
"[6]மின்னுற ழிமைப்பிற் சென்னிப் பொறப்ப." (முருகு - 85.)
"[7]பொருகளிற் றெருத்திற் புலித்தகைப் பாய்த்துள்
"[8]மானொக்கு நோக்கு மடநடை யாயத்தார்."

இனிக்,

"கார்மழை முழக்கிசை கடுக்கும்." (அகம் - 14.)
"யாழ்கெழு மணிமிடற் றந்தணன்." (அகம் - கடவுள்.)
"ஒளித்தியங்கு மாபின் வயப்புலி போல." (அகம் - 22.)
"ஒழுகை நோன்பக டொப்பக் குழீஇ." (அகம் - 30.)
"குறுந்தொடி யேய்க்கு மெலிந்துவீங்கு திவவின்."
(பெரும்பாண் - 13.)

எனப் பிறவாய்பாட்டாற் சிறுபான்மை வரும் வினை யுவமம் பொதுவிதியாற் கொள்ளப்படும். பிறவுமன்ன. (கஉ)

288. அன்னவென் கிளவி பிறவொடுஞ் சிவணும்.

இஃது, எய்தியது இகந்துபடாமற் காத்தது.

இதன்பொருள் :—வினைக்கே உரிமை யெய்தியதாகக் கூறிய அன்னவென்பது நான்குவமைக்கும் உரிமையொக்க வரும் என்றவாறு.

அவை :—

"மாரியன்ன வண்கை." (புறம் - 133.)

"இலங்குபிறை யன்ன விலங்குவால் வையெயிற்று." (அகம்.)

"செவ்வா னன்ன மேனி." (அகம் - கடவுள்.)

என ஒழிந்த மூன்றற்கும் பெருவரவினுள் வந்தவாறு வழக்குநோக்கி உணர்க. (கங)

289. எள்ள விழையப் புல்லப் பொருவக்
கள்ள மதிப்ப வெல்ல வீழ
வென்றுங் கேட்டே பயனிலை யுவமம்.

இது, முறையானே பயனிலையுவமைக்குச் சிறந்த வாய்பாடு இவையென்பதுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்:—இவை எட்டும் பயனிலையுவமம் என்றவாறு.

"[1]எழிலி வான மெள்ளினன் றரூஉங்
கவிகை வண்கைக் கடுமான் றோன்றல்."

"[2]மழைவிழை தடக்கை வாய்வா ளெவ்வி."

"[3]புத்தே ளுலகிற் பொன்மரம் புல்ல."

"[4]விண்பொருபுகழ் விறல்வஞ்சி." (புறம் - 11.)

"[5]கார்கள்ள வுற்ற பேரிசை யுதவி."

"[6]இருநிதி மதிக்கும் பெருவள் ளீகை."

"[7]வீங்குசுரை நல்லான் வென்ற வீகை."

"[8]விரிபுனற் பேர்யாறு வீழ யாவதும்
வரையாது சுரக்கு முரைசா ரோன்றல்." என

இவை ஓதிய முறையானே பயவுவமைபற்றி வந்தன.
இவை எட்டும் 'பெருவரவின' எனவே, சிறுவரவினுள்
" அழல்போல் வெங்கதிர் பைதறத் தெறுதலின்." (அகம் - 1.)
" மகன்று யாதல் புரைவதா லெனவே." (அகம் - 16.)
" ஊறுநீ ரமிழ்தேய்க்கு மெயிற்றாய்." (கலி - 20.)
" பல்லோர் நிகர்ப்ப வந்த வுவகை
யெல்லா மென்னுட் பெய்தந் தற்றே."
" யாழ்கொண்ட விமிழிசை யியன்மாலை யலைத்தரூஉம்,"
(கலி - 29.)
"உருமெனச் சிலைக்கு மூக்கமொடு." (அகம்-61.)
"யாழ்சேத், திருங்கல் விடரளை யசுண மோர்க்கும்." (அகம்-88.)
"செறுநர்த் தேய்த்த செல்லுறழ் தடக்கை." (முருகு - 5.)
"விண்ணதி ரிமிழிசை கடுப்பப் பண்ணமைத்து." (மலைபடு-2.)

என வரும்; பிறவுமன்ன. மேலைச் சூத்திரத்திற் சொல்லியவாறே இதற்கும் வேண்டுவன உரைத்துக் கொள்க. (கச)

290. கடுப்ப வேய்ப்ப மருளப் புரைய
வோட்ட வொடுங்க வோட நிகர்ப்பவென்
றப்பா லெட்டே மெய்ப்பா லுவமம்.

இது, முறையானே மெய்யுவமத்திற்குரிய வாய்பாடு கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் :—இவ்வெட்டும் மெய்யுவமம் என்றவாறு.

"[1]நீர்வார் நிகர்மலர் கடுப்ப." (அகம் - 11.)
"[2]மோட்டிரும் பாறை யீட்டுவட் டேய்ப்ப." (அகம்-5.)
"[3]வேய்மருள் பணைத்தோள் [வில்லிழை] ஞெகிழ."
(ஐங்குறு - 318.)
"[4]உரல்புரை பாவடி." (கலி - 21.)

"[5]முத்துடை வான்கோ டோட்டிய முலைமிசை."
"[6]பாம்புரு வோடுங்க வாங்கிய நுசுப்பின்."
"[7]செந்தீ யோட்டிய வெஞ்சுடர்ப் பரிதி."
"[8]கண்ணொடு நிகர்க்குங் கழிப்பூங் குவளை."

என இவை ஓதிய முறையானே மெய்யுவமத்துக்கண் வந்தவாறு.

இவற்றை உரிமைகூறிப் பெருவரவின வெனவே ஒழிந்தனவுஞ் சிறுபான்மை வருமென்பதூஉம் அவை பொதுச் சூத்திரத்தான் (286) அடங்கு மென்பதூஉங் கொள்க; அவை :—

"கடல்போ றோன்றல காடிறந் தோரே." (அகம் - 1.)
"அஞ்சுடர் நெடுங்கொடி பொற்பத் தோன்றி." (அகம்-11.)
"புலிசேர்ந்து வெரீஇய புகர்முக வேழம்."(அகம்-12.)
"சேயித ழனைய வாகி." (அகம் - 19.)
"மாணெழில் வேய்வென்ற தோளாய்நீ வரிற்றாங்கும்."(கலி-20.)
"கண்போன் மலர்ந்த சுனையும்."
"நறுமுல்லை நேர்முகை யொப்ப நிரைத்த." (கலி - 22.)
"முழவுறழ் தடக்கையி னியல வேந்தி." (முருகு - 215)

என வரும் இவை புறனடையாற் கொண்டனவும் எடுத்தோதியனவும் பொதுவிதியான் வந்தவாறு. (கரு)

291. போல மறுப்ப வொப்பக் காய்த்த
நேர வியப்ப நளிய நந்தவென்
றேத்துவரு கிளவி யுருவி னுவமம்.

இது, நான்காம் எண்ணுமுறைமைக்கண் நின்ற உருவுவமத்திற்குரிய வாய்பாடு கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் :—இவ்வெட்டும் உருவுவமம் என்றவாறு; அவை :—

"[1]தன்சொல் லுணர்ந்தோர் மேனி
பொன்போற் செய்யு மூர்கிழ வோனே." (ஐங்குறு - 41.)

"[2]மணிநிற மறுத்த மலர்ப்பூங் காயா."
"[3]ஒண்செங் காந்த ளொக்கு நின்னிறம்." (பரி.)
"[4]வெயிலொளி காய்ந்த விளங்குமணி யழுத்தின."
"[5]கார்விரி கொன்றைப் பொன்னேர் புதுமலர்." (அகம்-கடவுள்.)
"[6]தண்டளிர் வியப்பத் தகைபெறு மேனி." என வரும்.

[7]நளிய [8]நந்த என்பன இக்காலத்து அரியபோலும்; அவை வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

இனி, இவைபோல உரியவன்றி உருவுவமத்தின்கண்ணும் பொதுச்சூத்திரத்தான் (286) வருமெனப்பட்ட வாய்பாடு சிறுவரவின வருமாறு :

"துளிதலைத் தலைஇய மழையே ரைம்பால்." (அகம் - 8.)
"நெருப்பெனச் சிவந்த வுருப்பவிர் மண்டிலம்." (அகம் - 31.)
"செயலையந் தளிரேய்க்கு மெழினல மந்நலம்." (கலி - 15.)
"மாயிதழ் புரையு மலிர்கொ ளீரிமை." (அகம் - 19.)
"பான்மருண் மருப்பி னுரல்புரை பாவடி." (கலி - 21.)
"எரியுரு வுறழ விலவ மலர." (கலி - 33.)
"பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண் டாஅங்கு." (முருகு - 2.)
"பொன்னுரை கடுக்குந் திதலையர்." (முருகு - 145.)
"தீயி னன்னவொண்செங் காந்தட்
வேற் கலித்த புதுமுகை யூன்சேத்து." (மலைபடு - 145-6.)

என வரும்; பிறவுமன்ன. (கசு)

292. தத்த மரபிற் றோன்றுமன் பொருளே.

இது, நான்கு உவமைக்கும் ஒரோவொன்று எட்டாகக் கூறிய வாய்பாட்டிற்கெல்லாம் புறனடை.

இதன்பொருள் :—இன்னதற்கு இன்னவாய்பாடு உரியவென்றற்குக் காரணம் என்னையென்றார்க்கு, அவை தத்தம் வரலாற்று முறைமையானே அவ்வவ பொருடோன்ற நிற்கும் என்றவாறு.

'புலிபாய்ந்தாங்குப் பாய்ந்தான்' என வினையுவமத்திற்கு வந்த ஆங்கென்கிளவி 'தளிராங்குச் சிவந்தமேனி' எனிற் பொருந்தாது.

இனி, எள்ளவென்பது பயவுவமைக்கு ஏற்குமென்றான்; அது, 'புலியெள்ளும் பாய்த்துள்' எனலாகாது; என்னை? புலிக்கு வலிகூறினன்றி அதனோடு உவமிக்கப்பட்ட சாத்தற்குப் புகழாகாதாகலானென்பது. ஒருவனை வென்றி கூறுங்கால் அவனோடு ஒப்பிக்கின்ற புலியேற்றினை அவனைக் கண்டு எதிர்நிற்கலாற்றாது புறக்கொடுத்ததெனலும், நடுங்கிற்றென்லும், கண்சிம்புளித்ததெனலும், அவற்குப் புகழாமென்பதே கருதிக்கூறின் கூறின உவமை வெளிப்பாடுமின்றி அவற்கது புகழுமாகாதென்பதுகருத்து.

இனி, மழையினைக் கொடைக்கு இழித்துச்சொல்லவும் பெறுபவன்றே, அவ்வாறு சொல்லினும் அதனை அவனின் இழித்து நோக்காது உலகமாதலின்.

விழைய வீழ புல்ல மதிப்ப வெல்ல என்பனவும் உவமைதான் பொருளை யொத்தற்கவாவினவென்று பொருள்தோன்ற நிற்குமென்றவாறு. கள்ளவென்பதூஉம் அதன் குணம் அதன்கண் இல்லாமற் கதுவிற்றென்னும் பொருட்டு. பொருவவென்பதூஉம் மழையினையும் ஒருவனையும் உறழுந்துணைச் சிறந்தானெனச் சொல்லுதல். இவ்வாற்றான் இவை உரிமை கூறப்பட்டன.

இனி, மெய்யுவமத்திற்கு உரியவெனப்பட்டனவும் அவ்வாறே ஒரு காரணமுடைய போலும். கடுப்ப என்றக்கால் வினைக்கும் பயத்திற்கும் ஏலாது; என்னை? கடுத்தலென்பது ஐயுறுதல். புலியோடு மறவனை ஐயுறவேண்டுவதோர் காரணமின்மையானும், மழையின் விளைத்த பயத்தோடு உவமித்தவின் மழையோடு ஒருவனை ஐயஞ்செய்தல் வேண்டுவதின்மையானும், வடிவுகண்டவழி ஐயம் பிறக்குமாகலானும், உருவென்பது குணமாகலாற் பொருள்வேற்றுமை அறிந்தவழி ஐயஞ்செல்லாதாகலானும், மெய்க்குரிமை கூறினானென்பது. ஏய்த்தலென்பதூஉம் பொருந்துதலாகலின் வடிவிற்கேற்கும். மருள புரைய ஒட்ட ஒடுங்க என்பனவுங் கடுத்தல்போலும்

பொருண்மைய ; என்னை ? மருட்சியும் புரையுணர்வுங் கவர்த்தலைக் காட்டுதலானும், ஒட்ட ஒடுங்க என்பனவும் இரண்டனை ஒன்றென்னும் பொருண்மையவாகலானு மென்பது. நிகர்த்தலும் அவ்வினைப் பொருளென்பதனைக் காட்டுதலின் வடிவிற்கேற்றது. ஓடவென்பதும் ஓடுதற்றொழில் வடிவிற்கல்லதின்மையின் அவ்வடிவிற்கேற்றது. பண்பாயிற் பண்பு நிறப்பண்பு ஒடிற்றெனலாகாமையின்.

இனி, உருவுவம வாய்பாட்டிற்குங் காரணங் கூறுங்கால், போலுமென்பது இடைச்சொல்லாகலானும், மரீஇவந்தவினைப் பாற் பட்டதாகலானும், அதற்குக் காரணங் கூறப்படாதென்பது ; அஃதேல், அதனை இவ்வெட்டற்கும் முன்பு கூறியதென்னை, பொருளுடையவற்றைப் பிற்கூறி யெனின், அதுவும் அன்ன வென்பதுபோல மற்றை மூன்று உவமத்தும் பயின்றுவருமென்பது எய்துவித்தற்கென்பது. மறுப்ப ஒப்ப என்பன முதலாயினவும் ஒருகாரணமுடையவென்பது ஆசிரியன் பெருவரவினவாக உரிமைப்படுத்துக் கூறினமையின் அறிந்தாம். அல்லதூஉம் 'மரபிற் றோன்றும்' என்றதனுன் இவை யெல்லாம் மரபு பற்றி அறியல் வேண்டும் எனவே தலைச்சங்கத்தார் முதலாயினோர் செய்யுட்களுள் அவ்வாறு பயின்று வருமென்பது அறிந்தா மன்றே, இவ்வாறு சூத்திரஞ் செய்தலா னென்பது. (கஎ)

293. நாலிரண் டாகும் பாலுமா ருண்டே.

இதுவும், மேலனவற்றையே பகுக்கின்றது.

இதன்பொருள்:—வினை பயன் மெய் உரு எனப்பட்ட நான்கும் எட்டாம் பகுதியும் உண்டு என்றவாறு.

அவை : உவமத் தொகை நான்கும் உவமவிரி நான்குமென எட்டாதலும் உடைய வென்றவாறு. அவை:—புலியன்னபாய்த்துள் 'புலிப்பாய்த்துள்' எனவும், மழையன்ன வண்கை 'மழைவண்கை' எனவும், வேயன்னதோள் 'வேய்த்தோள்' எனவும், பவளத்தன்னவாய் 'பவளவாய்' எனவுந் தொகைவிரிபற்றி நான்கும் எட்டாயினவாறு. சொல்லோத்தினுள் இவ்வாய்பாடு விரிந்துவருமாறு கூறுது ஆண்டுத்

தொகையாராய்ச்சிப்பட்ட மாத்திரையானே கூறினன், அவ்வுவமத்தான் ஈண்டுக் கூறப்படுதல் பொருளினவாகலானும், இடைச்சொல்லேயன்றிப் பொருள்பயப்பனவும் அவ்வுருபாகலானும், அதன் விரிவினை ஈண்டுப் பெயர்தந்து கூறி அதன் தொகையொடு படுப்ப இத்துணைப்பகுதியவாம் அந்நால்வகையுவமமும் என்றானென்பது.

இதுவு மோருகருத்து:—முன்னர் எவ்வெட்டாகக் கூறியவை ஒவ்வொன்றும் இரண்டு கூறாகி எட்டாம் பகுதியுடையவென்றவாறு. யாங்ஙனமெனின்,—அன்ன என்னுஞ் சொன் முதலாகிய எட்டனுள் அன்ன ஆங்க மான என்ன எனப்பட்ட நான்கும் வேறொரு பொருளை உணர்த்தாமையின் ஓரினமாகி ஒன்றாகவும், விறப்ப உறழ தகைய நோக்க என்னும் நான்கும் ஒரு பொருளுடைமையின் ஒரு பொருளாகவும், இவ்வாறே இனநோக்குதற் குறிப்பினவாயிற்று; இவ்வாற்றான் இரண்டெனவும் படும் எட்டுமென்றவாறு. இதனது பயன் இவ்விரண்டு கூற்றான் அடக்கப்படும் வினையுவமச்சொல் எட்டும் (287) என்றவாறு. [1]விறத்தல், இனமாகச் செறியுமென்னும் பொருட்டு. உறழ்ச்சியுந் தன் இனமாகக்கொண்டு மாறுதற் பொருட்டேயாம். தகுதி அதுவெனப்படுவது என்னும் பொருண்மைத்தாகலின் அவற்றோடொக்கும். நோக்கென்பதூஉம் அவ்வாறே இனமாக்கி நோக்குதற்பொருட்டு. இவ்வாற்றான் இரண்டெனவும்படும் எட்டுமென்றவாறு. இதனது பயன்:—ஓதிய வாய்பாடு எண்ணான்கற்கும் இன்னவாய்பாடும் இன்னவாய்பாடும் ஒரு பொருளவென்று அறிதலுந் தத்தம் மரபிற் பொருள்தோன்ற வருமென்பதும் இடைச்சொல்லென்றலும் ஒப்பில்வழியாற் பொருள்செய்யினும் இசைச்சொல்லாகா, தெரிநிலைவினை உருபாயினும் என்பதறிவித்தலுமெனக் கொள்க. மேல் வருகின்றனவற்றிற்கும் இஃதொக்குமென்பது.

இனிப், பயவுவமை வாய்பாடு எட்டனுள்ளும் எள்ள பொருவ கள்ள வெல்ல என்னும் நான்கும் உவமத்தினையிழித்தற் பொருளவாகி ஒன்றா யடங்கும்; என்னை? மழையைப்

[1] 'விறப்பு முறப்பும் வெறுப்புஞ் செறிவே.' (தொல் - சொல்-347.)

பொரீஇச் சொல்லுதலும் அதனது தன்மைக்குணங் கொள்ளப்படுதலும் வெல்கையும் அதனை எள்ளுதல் போல்வான் இழித்து வினையே காட்டுதலின். இனி, விழைய புல்ல மதிப்ப வீழ என்னும் நான்கும் உவமிக்கப்படும் பொருளினை உயர்த்தாமையானும் உவமத்தினை இழித்துக்கூறாமையானும் அவை நான்கும் ஒருபொருளெனப்பட்டன. இவ்வாற்றாற் பயவுவமை யெட்டும் (289) இரண்டாயின வென்பது.

மெய்யுவமை இரண்டாங்கால்,—ஐயப்பொருட்கண் நான்கும் துணிபொருட்கண் நான்குமென இரண்டாம். கடுப்ப மருள புரைய ஓட என்னும் நான்கும் ஐயப்பொருளவாகி ஒன்றும். ஓடவென்பது உவமத்தின் கண்ணும் பொருளின் கண்ணும் 'உணர்வு கவர்ந்தோடிற்று' என்னும் பொருள்தோன்றவும் சொல்லின் அதுவும் ஐயமெனப்பட்டது போலும். இனி, ஏய்ப்ப ஒட்ட ஒடுங்க நிகர்ப்ப என்னும் நான்கும் ஐயமின்றி உவமையும் பொருளும் ஒன்றென உணர்வுதோன்றும் வாய்பாடாகலின் இவை நான்கும் ஒன்றெனப்பட்டு இவை யெட்டும் (290) இரண்டாயின.

இனி, உருவின் (291) கண்ணும் போல ஒப்ப நேர நளிய என்னும் நான்கும் மறுதலையின்றிச் சேர்ந்தனவென்று கோடற்கு வாய்பாடாகி வருதலின் அவையும் ஒன்றெனப் பட்டன.

"நளியென் கிளவி செறிவு மாகும்." (தொல் - சொல் - 323.)

என்றதனால், அதனொடு சேர்ந்ததென்னும் பொருட்டே யாயிற்று. இனி, மறுப்ப காய்த்த வியப்ப நந்த என்னும் நான்கும் உவமையோடு மறுதலை தோன்றி நிற்கும் பொருளவாகலின் நான்கும் ஒன்றெனப்பட்டு இவையும் இரண்டாயின. [1]நந்துதலென்பது கேடு. வியத்தலென்பது, உவமையான் வியக்கத் தக்கது பொருளெனவே அதன்கண் அக்குணமின்றென மறுத்தவாறும், காய்த்தலென்பதூஉம் உவமையைக்

[1]'நந்துதொறும் மாட்ட' என்புழியும் (முல்லை - 49.) இஃது இப்பொருட்டாதல் காண்க.

காய்ப்பித்தலாகலின் அதுவும் மறுத்த லென்பதன் பொரு ளெனப்பட்டது.

இவ்வாறு இவையெல்லாந் தொகுப்ப எட்டாதலும் உண்டென்பது இதன் கருத்து. இவற்றுட் பலவற்றையுஞ் செயவெனெச்ச வாய்பாட்டால் ஓதியது என்னையெனின் [1]அஃது, 'உடம்பொடு புணர்த்தல்' (665)என்பதனான் இடைச் சொல்லும் உரிச்சொல்லும் வினைச்சொற்போல நிற்குமெனவும், அதனானே பெயரெச்சமும் வினையெச்சமும் முற்றுமாகி நிற்குமெனவும், அவையுந் தெரிநிலைவினையுவமையாய் வருமெனவும் அறிவித்தற்கென்க. இவற்றை இவ்வாறு எட்டாகச் சொல்லுதல் பெரிதும் நுண்ணுணர்விற்றெனவுணர்க. (கஅ)

294. பெருமையுஞ் சிறுமையு மெய்ப்பா டெட்டன்
வழிமருங் கறியத் தோன்று மென்ப.

இது, மேற்கூறிய உவமை இன்னுமொருவாற்றான் எட்டெனப்படுமென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்:—பெருமைபற்றியுஞ் சிறுமைபற்றியும் ஒப்புமைகொள்ளப்படும் உவமை மேற்கூறிய மெய்ப்பாட்டன்வழித் தோன்றுமென்று சொல்லுவர் புலவர் என்றவாறு.

மெய்ப்பாடு எட்டென்பன :—

"நகையே யழுகை யிளிவரன் மருட்கை
யச்சம் பெருமிதம் வெகுளி யுவகை." (251.)

என மெய்ப்பாட்டியலுண் மேற்கூறப்பட்டன.

"களவுடம் படுநரிற் கவிழ்ந்துநிலங் கிளையா." (அகம் - 16.)

என்பது, நகையுவமம்; என்னை? தலைமகனைக் கண்டறியாதாள் போலக் கரந்தொழுகுகின்ற பரத்தை அவனோடு ஒப்புமை கண்டு தனிநின்று விளையாடும் புதல்வனைக்கொண்டு

[1]சீவக - 914. நச் : "போரரவக்களம் போன்று" உவமவுருபு வினையெச்சமும் பெயரெச்சமுமாயே நிற்றலின் போன்று, போல வெனத் திரிந்தது.

மகிழ்கின்றுளை, வாயிற் கதவம் மறைந்து நின்ற தலைமகள் நீயும் அம்மகவிற்குத் தாயேகாண் என்றவழிக், களவுகண்ட பொருளோடு கையகப்பட்ட கள்வர்போலச் செய்வதறியாது தடுமாறி முகம் வேறுபட்ட நிலைமையை உவமித்துச் சிரித்தமையின் நகையுவமமாயிற்று.

"கலங்கவிழ்த்த நாய்கன்போற் களைதுணைப் பிறிதின்றிப்
புலம்புமென் னிலைகண்டும் போகலனே யென்றியால்."
(யா - வி - ப - 318.)

என்பது, அவலவுவமை; கலங்கவிழ்த்த நீகாமன் போலப் புலம்பினு ளென்றமையின் அப்பெயர்த்தாயிற்று.

"பெருஞ்செல்வ ரில்லத்து நல்கூர்ந்தார் போல
வருஞ்செல்லும் பேருமென் னெஞ்சு." (முத்தோள் - 88.)

என்பது, இளிவரலுவமம்; என்னை? தலைமகன் மாட்டு இன்பவிளையாட் டெய்துவார் பலரையுங் கண்டு நெஞ்சு தீரப் புன்கணெய்தித் தனிநின்றும் புகப்பெறுது இளிவந்தமையின் அப்பெயர்த்தாயிற்று.

"ஈரத்து ளின்னவை தோன்றி னிழற்கயத்து
ணீருட் குவளைவெந் தற்று." (கலி - 41.)

என்பது, மருட்கையுவமம்; என்னை? நிழற்கயத்தின் குவளைவேவன வின்மையின் இஃது அற்புதமாயிற்று.

"சாந்தகத் துண்டென்று செப்புத் திறந்தொருவன்
பாம்பகத்துக் கண்ட துடைத்து." (நாலடி - 126.)

என்பது, அச்சமாகலின் அச்சவுவமை.

"மல்லரை மறஞ்சாய்த்த மால்போற்றன் கிளைநாப்பட்
கல்லுயர் நனஞ்சாரற் கலந்தியலு நாடகேள்." (கலி - 52.)

என்பது, பெருமிதவுவமை.

"கூற்றுவெகுண் டன்ன முன்பொடு
மாற்றிரு வேந்தர் மண்ணோக் கினையே." (புறம்-42.)

என்பது, வெகுளியுவமம்.

"பாடிச் சென்ற பரிசிலர் போல
வுவவினி வாழி தோழி." (அகம் - 65.)

என்பது, உவகையுவமை; பிறவுமன்ன.

இவற்றான் எண்வகை மெய்ப்பாடும் பற்றி உவமை எட்டெனப்படுமென்று அறிந்து கூறினன்.

"பெருமையுஞ் சிறுமையுஞ் சிறப்பிற் றீரா." (285.)

என்புழி, பெற்றுமாகலின் மெய்ப்பாடெட்டன்வழித் தோன்றுமென்னது 'மருங்கறிய' என்றதனுற் பெருமையுஞ் சிறுமையும் பற்றி வருதல் வழிமருங்கெனவும் அவை பற்றாது மெய்ப்பாடெட்டும்பற்றி வாளாதே உவமை வருதல் செவ்விதெனவுங் கொள்ளப்படும்.

"நீருட் குவளைவெந் தற்று." (கலி - 41.)

என்பது, பெருமை பற்றியது; என்னை? உலகநடை யிறந்ததோர் உவமை கூறி அதனோடு தலைமகன் ஈரத்தினை ஒப்பித்தமையின்.

"களவுடம் படுநரிற் கவிழ்ந்துநிலங் கிளையா." (அகம் - 16.)

என்பது, தனக்குநிகராமல் இழித்துரைத்தமையிற் சிறுமைபற்றி வந்ததாம்.

உவமையும் மெய்ப்பாடும் பொருள்களை அறிவிப்பனவாகி அவை வேறு வேறு பொருள் அறிவித்தலின் ஒத்து வேறுடையனவாயினுஞ் சிறுபான்மை மயங்கியும் வருமென்றற்கு இது கூறவேண்டியதென்பது. (கக)

295. உவமப் பொருளி னுற்ற துணருந்
தெளிமருங் குளவே திறத்திய லான.

இஃது, எய்தாததெய்துவித்தனுதலிற்று: உவமையோடு பொருள் ஒவ்வாதெனவும் ஒப்புமை சார்த்திக் கொள்ளுமாறுணர்த்தினமையின்.

இதன்பொருள் :—உவமப்பொருளின் - உவமையெனப் பட்ட பொருளான்; இன் உருபு, ஆன் உருபின்கண் வந்தது; உற்றதுணருந் தெளிமருங்குள - உவமிக்கவரும் பொருட் குற்றதெல்லாம் அறிந்து துணியும் பகுதியுமுள, திறத்திய லான - அங்ஙனந் துணியப்படும் பொருட்டிறம் பலவாகி வரும் இலக்கணவகையான் என்றவாறு.

அப்பகுதி பலவும் உற்றுணராமற் சொல்லியவழியும், அஃது உணரவருமென்பது கருத்து. 'திறத்தியலான' எனப் பட்டபகுதியாவன :—மேற்கூறப்பட்ட மெய்ப்பாடெட்டும் பற்றி உவமங்கொள்ளுங்கால் உற்றதுணருந் தெளிமருங்கென உவமானவடைக்கு உவமேயவடை குறைந்துவருவனவும், யாதும் அடையின்றி வருவனவுமென்று இவ்விரண்டும் உற் றுணராமற் சொல்லியவழி, அவற்றுக்கும் உவமப்பொருளே தெளிமருங்காமெனவும் வாளாதே உவமஞ்செய்து உற் றுணர்த்தாத வழியும் அதுவே தெளிமருங்காமெனவும் இன்னோரன்ன கொள்க ; உதாரணம் :

"களவுடம் படுநரிற் கவிழ்ந்துநிலங் கிளையா." (அகம் - 16.)

என்றவழி, கண்டோர்க்கெல்லாம் பெருநகையாகக் கள வுண்டாகப் படுநரிற் கவிழ்ந்து நிலங்கிளையாவென உற்றது ணரக் கூறியதிலனாயினுங் கையொடுபட்ட களவுடையார்போல நின்றாளென்னும் உவமப்பொருளானே எள்ளுதற் பொருள் தோன்றி நகை புலப்படுவதாயிற்று.

"சாறுதலைக் கொண்டெனப் பெண்ணீற் றுற்றென." (புறம்-82.)

என்னும் பாட்டினுள் உவமப்பொருளாகிய 'போழ் தூண் டூசிக்குப்' பல அடை கூறி அதனோடு உவமிக்கப்படும் போர்த்தொழிலினை யாதுமோர் அடையின்றி வாளாதுகூறினா னாயினும் உவமப்பொருளானே போர்த்தொழிற்குற்றதும் உணரக்கூறினானாம் ; என்னை ? உண்டாட்டுங் கொடையும் உரனொடு நோக்கி மறுத்தலும் முதலாகிய உள்ளக் கருத் தினான் ஒருகணத்துள்ளே பலவேந்தரை ஒருங்குவேறற்கு[1] விரைகின்றது போர்த்தொழிலென்பது தெளியப்பட்டமை யின்.

"உழுத நோன்பக டழிதின் றாங்கு." (புறம் - 125.)

"மருந்துகொண் மரத்தின் வாள்வடு மயங்கி." (புறம் - 180.)

என்றாற்போல்வனவும் அவை.

(பி - ம்)—[1]வெல்லற்கு.

இனி, வாளாதே உவமஞ்செய்து உற்றதுணர்த்தாத வழித் தெளியுமாறு :

"உருவுகண் டெள்ளாமை வேண்டு முருள்பெருந்தேர்க்
கச்சாணி யன்னா ருடைத்து." (குறள் - 667.)

என்பதனுள், அவன் செய்கைவன்மை கூறாராயினும் அச்சாணியென்று உவமப்பொருள் தானே அச்செய்கை வன்மை கூறிற்று.

"வேனிற் புனலன்ன நுந்தையை நோவார் யார்." (கலி-84.)

என்பதும் அது. ஒழிந்தனவு மன்ன.

இனி, உவமத்தின் உற்றதுணர்கவென்றது 'பொருள்' என்றதனாற் பொருட்கு அடுத்த அடையும் உவமவடைக்கேற்றது உணரப்படாதன களையப்படுமென்பது. அது,

"பாசடை நிவந்த கணைக்கா னெய்த
லினமீ னிருங்கழி யோத மல்குதொறுங்
கயமூழ்கு மகளிர் கண்ணின் மானும்." (குறுந் - 9.)

என்றவழி, பாசடைநிவந்த கணைக்காலென நெய்தலாகிய பொருட்கு வந்த அடையிரண்டுங் கண்ணெனப்பட்ட உவமத்திற்கேற்ப வாராமையான் அவை தெளிமருங்கில வென்று களைந்துகொள்க. ஒழிந்தனவு மன்ன.

மற்று,

'புறமதி யன்ன திருமுக மிறைஞ்சி.'

என்றவழி, அகத்துத் தோன்றும் மறுப்போலப் புறத்து மறு மதிக்கில்லையென்பதூஉம், புறமதிபோலக் கறைதீர்ந்த முகமென்பதூஉம் உவமப்பொருளின் உற்றதுணருந் தெளிமருங்கென்றதனாற் கோடுமோவெனின், அங்ஙனங் கொள்ளாமைக்கன்றே வருகின்ற சூத்திரமென்பது. (உ0)

296. உவமப் பொருளை யுணருங் காலை
மரீஇய மரபின் வழக்கொடு படுமே.

இது, மேலதற்கோர் புறனடை; மேல் உவமப்பொருளானே உற்றதுணரச் செயல்வேண்டுமென்றான், இனி அங்ஙனம் உணருமாறு இது கூறினுதலின்.

இதன்பொருள் :—உவமப்பொருளான் உற்றதுணருங் காலை மரீஇவந்த வழக்கொடுபடுத்து அறியப்படும் என்றவாறு ; அது வருமாறு :

"களவுடம் படுநரிற் கவிழ்ந்துநிலங் கிளையா." (அகம் - 16.)

என்பது, களவுடம்படுநர்க்குள்ள வேறுபாடு உலகத்து அடிப்படவந்த வழக்காதலான் அஃது ஏதுவாக அதனையும் அறிந்துகொள்ளப்படுமென்றவாறு ; எனவே, உலகத்து வழக்கினுள் அடிப்படத்தோன்றும் உவமையாயிற்றாயினும் உவமப்பொருள் புலப்பாடு செய்யாது, 'புறமதிபோலுமுகம்' என்றது போல வென்பது இதன் கருத்து. (உக)

297. இரட்டைக் கிளவியு மிரட்டை வழித்தே.

இஃது எய்தாததெய்துவித்தது, அடையொடு வந்த பொருளொடு புணர்க்குமாறு கூறினமையின்.

இதன்பொருள் :—இரட்டைக்கிளவியும் - அடையும் அடையடுத்த பொருளுமென இரண்டாகச் சொல்லப்படுங் கிளவி, இரட்டைவழித்தே-அடையும் அடையடுத்த பொருளுமென இரண்டாக்கி நிறுத்தப்படும் உவமையின் வழித்து என்றவாறு; அது,

"பொன்காண் கட்டளை கடுப்பக் கண்பின்
புன்காய்ச் சுண்ணம் புடைத்த மார்பின்." (பெரும்பாண்-220.)

எனவரும். தன் பைம்பூண் புடைத்த செஞ்சுவட்டினையும் மார்பினையும் பொன்னுரையோடுங் கல்லோடும் உவமித்தமையின் இரட்டைக்கிளவியும் இரட்டைவழித்தாயிற்று. இரட்டைக் கிளவியுமெனப் பொருளினை முற்கூறியதனான் இரண்டு பொருளினை ஒன்றாகக் கூட்டி உவமிக்கக் கருதினான் உவமையினையும் இரண்டு ஒன்றாக்கியே உவமிக்குமென்பது கருத்து. உம்மையான் ஒற்றைக்கிளவியும் இரட்டைவழித்தாகி வருவனகொள்க; அது,

"கருங்கால் வேங்கை வீயுகு துறுகல்
லிரும்புலிக் குருளையிற் றோன்றுங் காட்டிடை." (குறுந்-47.)

என வரும். இரும்புலிக்குருளை யென்றதனையே துறு கல்லோடும் வேங்கையோடும் ஒப்பித்தமையின் இப்பெயர்த் தாயிற்று. (உஉ)

298. பிறிதோடு படாது பிறப்போடு நோக்கி
முன்னை மரபிற் கூறுங் காலைத்
துணிவோடு வரூஉந் துணிவினோர் கொளினே.

இது, மேலெல்லாம் வினையுவமங் கூறி, உள்ளுறையுவமம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று. மேல் 'இசைதிரிந்திசைக்கும்'(195) எனப்பட்டவற்றின் பகுதியாயினும் இதனை ஆண்டுக் (196) கூறாது ஈண்டுக் கூறினான் உள்ளுறையுவமமாகலானும் இவ்வோத்து உவமவியலாகலானுமென்பது.

இதன்பொருள் :—பிறிதொடு படாது - உவமையோடு உவமிக்கப்படும்பொருள் பிறிதொன்று தாராது, பிறப்பொடு நோக்கி - உவமநிலங்களுட் பிறந்த பிறவிகளோடு சார்த்தி நோக்கி, முன்னை மரபிற் கூறுங்காலை - கருத்தினான் இதற்கு இஃது உவமையென்று சொன்னமரபினாற் கூறுங்காலை, துணிவொடு வரூஉம் துணிவினோர் கொளினே-இன்ன பொருட்கு இஃது உவமமாயிற்றென்பது துணிந்து கொள்ளத் தோன்றும், அவ்வாறு துணிந்துகொள்ளும் உணர்வுடையோர்கொள்ளின் என்றவாறு.

எனவே, அஃது எல்லார்க்கும் புலனன்று நல்லுணர்வுடையோர்க்கே புலனென்பதூஉம், அவர் கொள்ளச் செய்ய வேண்டுமென்பதூஉங் கூறியவாறு. இதனானே செய்யுளுட் பயின்றுவருமென்பது கூறினானும். அவற்றிற்கு உதாரணம் மேற்காட்டுதும். மற்றிதனை உவமையென்றதென்னை? உவமையும் உவமிக்கப்படும் பொருளுமாக நிறீஇக் கூறானாயினெனின் அங்ஙனக் கூறானாயினும் உவமம்போன்று பொருள் கொள்ளப்படுதலின் அதனை உவமையென்றான். அஃது ஒப்பினாகிய பெயரென்பது; என்னை? இவற்றை உவமப் போலியென்பது கூறுமாகலின். (உகூ)

299. உவமப் போலி யைந்தென மொழிப.

இது, மேற்கூறிய உள்ளுறையுவமை ஐவகைப்படுமென் கின்றது.

இதன்பொருள்:—உள்ளுறையுவமை ஐந்துவகையெனக் கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

அவையைந்துமாமாறு முன்னர்ச் (300) சொல்லுதும். இதனது பயம் ஏனையுவமத்திற்கு நிலைக்களம் ஐந்து ஓதினான் அவ்வாறே இதற்கு நிலைக்களம் ஓதாது (305) அவை போற லின், அவையே நிலைக்களமாமென்றலும் ஏனையுவமத்துள் ஒருசாதியோடு ஒரு சாதியினை உவமித்தல் வழக்கன்றாயினும் உள்ளுறையுவமத்திற்கு அமையுமென்றலு மென்பது. (உச)

300. தவலருஞ் சிறப்பினத் தன்மை நாடின்
வினையினும் பயத்தினு முறுப்பினு முருவினும்
பிறப்பினும் வரூஉந் [1]திறத்த வென்ப.

இது, மேற்கூறிய ஐந்தும் இவையென்கின்றது.

இதன்பொருள்:—வினை பயன் மெய் உருவென்ற நான்கி னும் பிறப்பினானும்வரும் மேற்கூறிய ஐந்தும் என்றவாறு.

உறுப்பென்றது, மெய்யினை; உடம்பினை உறுப்பென்ப வாகலானும் மெய்யுவமமெல்லாம் உறுப்பினையே பற்றி வரு தல் பெரும்பான்மைய வென்றற்கும் அவ்வாறு கூறினானென் பது. 'தவலருஞ் சிறப்பினத் தன்மை நாடின்' என்றதனான், ஏனையுவமத்தினும் உள்ளுறை யுவமமே செய்யுட்கும் பொரு ளிலக்கணத்திற்குஞ் சிறந்ததென்பது. அவை வருமாறு:

"கரும்புநடு பாத்திக் கலித்த தாமரை
சுரும்புபசி களையும் பெரும்புன லூர
புதல்வ னீன்றவெம் முயங்க
லதுவே தெய்யநின் மார்புசிதைப் பதுவே." (ஐங்குறு - 65.)

என்பது, வினையுவமப் போலி; என்னை? தாமரையினை விளைப்பதற்கன்றிக் கரும்புநடுதற்குச் செய்த பாத்தியுள்

(பி - ம்)—[1] திறத்தியவென்ப.

தானே விளைந்த தாமரை சுரும்பின் பசி தீர்க்கு மூரனென்ருள். இதன் கருத்து: அது காதற்பரத்தையர்க்கும் இற்பரத்தையர்க்கு மென்றமைக்கப்பட்ட கோயிலுள் யாமுமுளமாகி இல்லறம் பூண்டு விருந்தோம்புகின்றனம் அதுபோலவென்பதாகலான் உவமைக்குப் பிறிதொரு பொருள் எதிர்ந்து உவமஞ்செய்யாது ஆண்டுப் பிறந்தனவற்றொடு நோக்கிக் கருத்தினாற் கொள்ளவைத்தலின் இஃது உள்ளுறையுவமமாயிற்று. அவற்றுள்ளும் இது சுரும்பு பசி களையுந் தொழிலோடு விருந்தோம்புதற்றொழில் உவமங்கொள்ள நின்றமையின் வினையுவமப் போலியாயிற்று. இங்ஙனங் கூறவே இதனை இப் பொருண்மைத்தென்பதெல்லாம் உணருமாறென்னையெனின் முன்னர்,

"துணிவொடு வரூஉந் துணிவினோர் கொளினே." (298.)

எனல் வேண்டியது இதன் அருமை நோக்கியன்றே யென்பது. அல்லாக்கால், 'கரும்புநடு பாத்திக் கலித்த தாமரை சுரும்புபசி களையும் பெரும்புன லூர' என்பது பயமிலவென்பது கூறலா மென்பது.

"கரைசேர் வேழங் கரும்பிற் பூக்குந்
துறைகே ழூரன் கொடுமை நாணி
நல்ல னென்றும் யாமே
யல்ல னென்னுமென் றடமென் றோளே. (ஐங்குறு - 12.)

என்பது, பயவுவமப்போலி. இதனுள் தலைமகன் கொடுமைகூறியதல்லது அக்கொடுமைக் கேதுவாகியதொன்று விளங்கக் கூறியதிலளாயினும் இழிந்த வேழம் உயர்ந்த கரும்பிற் பூக்குமெனவே அவற்றிற்கும் இழிபு உயர்வாமென்பதொன்றில்லை எல்லாரும் இன்பங் கோடற்குரியர் தலைமகற்கென்றமையின் யாமும் பரத்தையரும் அவற்கு ஒத்தனமென்றமையின் அவை கூறினாளென்பது.

"நீருறை கோழி நீலச் சேவல்
கூருகிர்ப் பேடை வயாஅ மூர
புளிங்காய் வேட்கைத் தன்றுநின்
மலர்ந்த மார்பிவள் வயாஅ நோய்க்கே." (ஐங்குறு - 51.)

என்பதும் அது. நீருறை கோழி நீலச் சேவலை அதன் கூருகிர்ப்பேடை நினைந்து கடுஞ்சூலான்வந்த வயாத் தீர்தற் பயத்தவாகும், அது போல நின்மார்பு நினைந்து தன் வயவு நோய் தீரும் இவளு மென்றவாறு. புளிங்காய் வேட்கைத் தென்பது, நின்மார்புதான் இவளை நயவாதாயினும் இவ டானே நின்மார்பை நயந்து பயம் பெற்றாள் போலச் சுவை கொண்டு சிறிது வேட்கை தணிதற் பயத்தளாகும், 'புளியங் காய் நினைய வாய்நீர் ஊறுமாறுபோல' என்பது.

" ஒன்றே னல்லெ னொன்றுவென் குன்றத்துப்
பொருகளிறு மிதித்த நெறிதாள் வேங்கை
குறவர் மகளிர் கூந்தற் பெய்ம்மார்
நின்றுகொய மலரு நாடனொ
டொன்றேன் றோழி யொன்றி னானே." (குறுந் - 208.)

என்பது, மெய்யுவமப் போலி; என்னை? மிதியுண்டு வீழ்ந்த வேங்கை குறையுயிரோடு மலர்ந்தாற்போல யானும் உளேனாயினே னென்றமையின்.

" வண்ண வொண்டழை நுடங்க வாலிழை
யொண்ணுத லரிவை பண்ணை பாய்ந்தெனக்
கண்ணறுங் குவளை நாறித்
தண்ணென் றிசினே பெருந்துறைப் புனலே." (ஐங்குறு-73.)

இஃது, உருவுவம[ப் போலி]. நீ புனலாடிய ஞான்று பரத்தை பாய்ந்தாடிய புனலெல்லாந் தண்ணென்றதெனக் கூறிய வழி, அத்தடம்போல இவள் உறக்கலங்கித் தெளிந்து தண்ணென்றாளென்பது கருதியுணரப்பட்டது, அவளொடு புனல்பாய்ந்தாடிய இன்பச் சிறப்புக்கேட்டு நிலையாற்றாளென் பது கருத்து. இது நிறமன்றாலெனின் நிறமும் பண்பாகலின் அந்நிறத்தோடு நிறமல்லாத பண்புங் கொள்ளப்படுமென்பது,

" வகைபெற வந்த உவமத் தோற்றம்." (276.)

என்புழிக் கூறினானென்பது.

" பொய்கைப் பள்ளிப் புலவுநாறு நீர்நாய்
வாளை நாளிரை பெறூஉ மூர
வெந்நலந் தொலைவ தாயினுந்
துன்னலம் பெருமபிறர்த் தோய்ந்த மார்பே." (ஐங்குறு - 63.)

என்பது, பிறப்புவமப் போலி. நல்ல குலத்திற் பிறந்தும் இழிந்தாரைத் தோய்ந்தமையான் அவர் நாற்றமே நாறியது, அவரையே பாதுகாவாய், மேற்குலத்துப் பிறந்த எம்மைத் தீண்டலென்பாள் அவையெல்லாம் விளங்கக் கூறாது பொய் கைப் பள்ளிப் பிறந்த நீர்நாய் முன்னாள் தின்ற வாளைமீன் புலவு நாற்றத்தோடும் பின்னாளும் அதனையே வேண்டும் ஊரன் என்றமையின், பரத்தையர் பிறப்பு இழிந்தமையுந் தலைவி பிறப்பு உயர்ந்தமையுங் கூறி, அவன் பிறப்பின் உயர் வுங் கூறினமையின் இது பிறப்புவமப் போலியாயிற்று.

இவை யெல்லாங் கருதிக் கூறிற் செய்யுட்குச் சிறப்பா மெனவும், வாளாது நீர்நாய் வாளை பெறூஉமூரனென்றதனான் ஒரு பயமின்றெனவுங் கொள்க. 'பிறப்பொடு வரூஉந் திறத்த' என்றது, தலைமகனால் இவ்வாறு திறப்பாடு வேறுமுளவென் பதூஉங்கொள்க; அவை,

"தன்பார்ப்புத் தின்னு மன்பின் முதலையொடு
வெண்பூம் பொய்கைத் தவனூ ரென்ப
அதனாற், றன்சொ லுணர்ந்தோர் மேனி
பொன்போற் செய்யு மூர்கிழ வோனே." (ஐங்குறு - 41.)

என்றவழி, தன் பார்ப்புத் தின்னும் அன்பில் முதலை யென்பது, இன்னுந் தலைமகனது கொடுமைக்கு உவமையா யிற்று. வெண்பூம் பொய்கைத்து அவனூரென்பது தலை மகள் பசப்புநிறம்பற்றி உவமையாயிற்று. ஆதலான் வினை யுவமமும் உருவுவமமும் ஒரு செய்யுளுள்ளே தொடர்ந்து ஒருங்கு வருதலும் உடைய வென்பது; அவை,

"தன்பார்ப்புத் தின்னு மன்பின் முதலையொடு
வெண்பூம் பொய்கைத் தவனூ ரென்ப
வதனாற், றன்சொ லுணர்ந்தோர் மேனி
பொன்போற் செய்யு மூர்கிழ வோனே." (ஐங்குறு - 41.)

என்றவழி, இன்னதிறத்த னென்றதனானே இத்தன் மைத்தாகிய ஊரனையாளெனச் சொல்லுதலும், தலைவனூரின்க ணுள்ளன சொல்லத் தலைவற்கேயன்றித் தலைவிக்கேற்க உவமைதோன்றச் செய்தலுமென உவமங்கூறியவழி உள்

ளுறையுவமங் கோடலும், பிறவாறு வருவனவுளவாயினும் எல்லாங் கொள்க.

"தேர்வண் கோமான் றேனூ ரன்னவிவள்." (ஐங்குறு - 55.)

என்பது, அவனூரனையாளென வந்தது.

"வெண்பூம் பொய்கைத் தவனூர்." (ஐங்குறு - 41.)

என, தலைவனூரின் உள்ளதொன்றனால் தலைவிக்குவமையே பிறப்பித்தவாறாயிற்று. அல்லாக்கால், 'வெள்ளையாம்பலடைகரை' என்றதனாற் பயமின்றென்பது. (உரு)

301. கிழவி சொல்லி னவளறி கிளவி
தோழிக் காயி னிலம்பெயர்ந் துரையாது.

இது, மேற்கூறிய உள்ளுறையுவமைக்கு ஆவதோர் இலக்கணம்.

இதன்பொருள் :—ஐந்துவகைப்பட்ட உவமப்போலியும் பிறிதொடுபடாது பிறப்புநோக்கி உணரக் கூறியவழி அக்கூற்றுத் தலைமகட்குந் தோழிக்கும் உரித்தாங்கால், தலைவிக்காயின் அவளறியுங் கருப்பொருளானே செய்யல்வேண்டும்: தோழிக்காயின் அந்நிலத்துள்ளன வெல்லாஞ் சொல்லவும் பெறும்; பிறநிலத்துள்ளன அறிந்து சொல்லினளாகச் செய்யுள் செய்யப்பெறா ரென்றவாறு.

இதனது பயம்: தலைமகள், இந்நிலத்துள்ளனவெல்லாம் அறியுந் துணைப் பயிற்சியிலளெனவும், அவளாயத்தாராயின் இந்நிலத்துள்ளன அறியச்சிதைந்ததின்றெனவுங்கூறியவாறு.

"ஒன்றே னல்லே னென்றுவென்." (குறுந் - 208.)

என்னும் பாட்டினுட், பொருகளிறு மிதித்த நெரிதாள் வேங்கைமரம் படப்பையிலுள்ள தாகலானுந் தன்னாற் பூக்கொய்யப்படுமாகலானும் அஃது அவளறிகிளவி யெனப்பட்டது.

"தன்பார்ப்புத் தின்னு மன்பின் முதலை." (ஐங்குறு - 41.)

என்பது, தோழி கூற்று ; என்னை? அவற்றின் செய்கையெல்லாம் அறியாளன்றே தலைமகள் பெரும் பேதையாதலி

னென்பது. அதிகாரத்தானின்ற உள்ளுறையுவமை யென்ப தனை அவளறிகிளவி யென்றதற்குப் பெயர்ப் பயனிலையாகவும் நிலம் பெயர்ந்துரையாதென்னும் முற்றுவினைக்குப் பெய ராகவும் வேறுவேறு சொல்லிக்கொள்க. (உசு)

302. கிழவோற் காயி னுரனொடு கிளக்கு
மேனோர்க் கெல்லா மிடம்வரை வின்றே.

இதுவும் அது.

இதன்பொருள்:—கிழவோன் சொல்லும் உள்ளுறையுவ மந் தன்னுடைமை தோன்றச் சொல்லப்படும், ஏனோரெனப் பட்ட பாங்கனும் பாணனு முதலாயினர் சொல்லுங்காலை, மேற்கூறிய வகையானே இடம் வரையப்படாது தாந்தாம் அறிந்த கிளவியானும் நிலம்பெயர்ந்துரையாத பொருளானும் அந்நிலத்துள்ள பொருளானும் உள்ளுறையுவமை சொல்லப் பெறுப என்றவாறு.

“ கருங்கோட் டெருமைச் செங்கட் புனிற்றாக்
காதற் குழவிக் கூறுமுலை மடுக்கு
நுந்தை நும்மூர் வருது
மொண்டொடி மடந்தை நின்னையாம் பெறினே.”

(ஐங்குறு - 92.)

என்றவழி, தாய்போன்று நும்மைத் தலையளிப்ப லெனத் தலைமகன் தலைமைதோன்ற உரனொடு கிளந்தவாறு காண்க. ஒழிந்தோராயின் வரையறையின்மையிற் காட்டா மாயினும், அவை வந்துழிக் (கலி - 69) காண்க. (உஎ)

303. இனிதுறு கிளவியுந் துனியுறு கிளவியு
முவம மருங்கிற் றோன்று மென்ப.

இதுவும், மேலதற்கே யாவதோர் வேறுபாடுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் :—மேற்கூறப்பட்ட உள்ளுறையுவமம் இன்ப துன்பங்கள் தோன்றச் சொல்லவும்படும் என்றவாறு.

"கழனி மாஅத்து விளைந்துகு தீம்பழம்
பழன வாளை கதூஉ மூரன்." (குறுந் - 8.)

என்பது, பலவகை யின்பமும் வருந்தாது பெறுவரென்பதற்கு உவமையாகி வருதலின் இனிதுறுகிளவி யெனப்பட்டது.

"தாய்சாப் பிறக்கும் புள்ளிக் கள்வனொடு
பிள்ளை தின்னு முதலைத்து." (ஐங்குறு - 24.)

என்பது, தலைமகன் கொடுமை கூறினமையின் துனியுறு கிளவியாயிற்று.

இவ்விருபகுதியும்படச் செய்யப்படும் மேற்கூறிய உள்ளுறையுவமமென்பது இதன் கருத்து.

'மருங்கு' என்னும் மிகையானே ஏனையுவமத்தின் கண்ணும் இப்பகுதி கொள்ளப்படும்; அவை,

"மருந்தெனின் மருந்தே வைப்பெனின் வைப்பே."(குறுந்-71.)

என்பது, இனிதுறு கிளவி.

"காத்தின் வெய்யவெந் தோள்." (ஐந் - ஐம் - 24.)

என்பது துனியுறு கிளவி. (உஅ)

304. கிழவோட் குவம மீரிடத் துரித்தே.

இஃது, அவ்வுள்ளுறையுவமையை வரையறுத்துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்:—தலைமகள் இரண்டிடத்தல்லது உள்ளுறையுவமை சொல்லப்பெறுள் என்றவாறு.

இரண்டிட மென்பன: மருதமும் நெய்தலும்; அந்நிலத்துப் பிறந்த பொருள்பற்றியல்லது உள்ளுறையுவமஞ் சொல்லுதல் கிழத்திக்குரித்தன் றென்பது கருத்து. இவ்விடத்து உரிமையுடைத்தெனவே குறிஞ்சிக்கண் அத்துணை யுரித்தன் றென்றவாறு.

"தாமரை, வண்டூது பனிமல ராரு மூர
யாரை யோநிற் புலக்கேம்." (அகம் - 46.)

என்றவழி, வண்டுது பனிமலரெனப் பிறர்க்குரிய மகளி ரெனவும் அவரை நயப்பாயெனவும் உள்ளுறையுவமம் மருதத்துக்கண் வந்தது.

"அன்னை வாழிவேண் டன்னை கழிய
முண்டக மலருந் தண்கடற் சேர்ப்ப
னென்றோ டுறந்தன ளாயி
னென்னுங் கொல்லவ னயந்தோ டோளே." (ஐங்குறு - 108.)

என்பது நெய்தல். இதனுட் 'கழிய முண்டக மலரும்' எனமுள்ளுடையதனைப் பூமலருமென்று உள்ளுறுத்ததனன் இருவர் காமத்துறைக் கண்ணும் ஒருதலை இன்று ஒருதலை இனிதென்றா னென்பது. 'என்றோடுறந்தனன்' என்பது முள்ளுடைமையோ டொக்க, 'என்னுங் கொல்லவ னயந்தோ டோள்' என்றவழி அவன் அன்பிற் றிரியாமை கூறினமையின் முண்டகமலர்ச்சியோ டொப்பிக்கப்படும். பிறவும் அன்ன.

"குன்றக் குறவன் புல்வேய் குரம்பை
மன்றா டிளமழை மறைக்கு நாடன்
புரையோன் வாழி தோழி விரைபெய
லரும்பனி யளைஇய கூதிர்ப்
பெருந்தண் வாடையின் முந்துவந் தனனே." (ஐங்குறு-252.)

என்னுங் குறிஞ்சிப்பாட்டினுள் வறுமை கூர்ந்த புல் வேய் குரம்பையை மழை புறமறைத்தாற்போல வாடைசெய்யும் நோய்தீர்க்க வந்தானென்று உள்ளுறையுவமஞ் செய்த வாறு கண்டு கொள்க.

இனி, 'கிழவோட்குவமம் பிரிவிடத்துரித்து' என்பது பாடமாக உரைப்பாருமுளர். யாதானுமொரு நிலத்தாயி னும் பிரிந்திருந்தவிடத்து உள்ளுறையுவமங் கூறப்பெறுங் கிழத்தியென்பது இதன் கருத்து. பெருந்தண்வாடையின் முந்துவந்தோனென்பது பிரிவன்றாகலின் ஈரிடமென்றலே வலிதென்பது. (உகூ)

305. கிழவோற் காயி னிடம்வரை வின்றே.

மேல் 'உரனொடு கிளக்கும்' (302.) என்றதல்லது இன் னவழிச் சொல்லப்பெறுந் தலைமகனென்றிலன், அதனான் அவற்கு எல்லா நிலனும் உரியவாமென்கின்றானென்பது.

இதன்பொருள் :—தலைமகற்கு இடவரையறை இல்லை என்றவாறு.

வரையறை யில்லனவற்றுக்கு வரையறைகூறுமே முடியாவோ வெனின், அங்ஙனமாயினுங் கிழத்திக்குந் தோழிக்கும் இடம்வரையறுத்ததனைக் கண்ட மாணாக்கன் இவ்வாறே தலைமகற்கும் இடவரையறை யுண்டுகொலென்று கருதிற் கருதற்கவென்றற்கு இது கூறினானென்பது. (௩0)

306. தோழியுஞ் செவிலியும் பொருந்துவழி நோக்கிக்
கூறுதற் குரியர் கோள்வழி யான.

இது, தோழியுஞ் செவிலியும் உள்ளுறையுவமங் கூறுமிட முணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் :—காலத்திற்கும் இடத்திற்கும் பொருந்துமாற்றான் உள்ளுறையுவமங் கூறப்பெறுப தோழியுஞ் செவிலியும் என்றவாறு.

காலமுமிடனும் பொருந்துதலென்பது, வெளிப்படக் கிளவாது முன்னத்தான் மறைத்துச் சொல்லவேண்டியவழி அவ்வாறு சொல்லப்பெறுப அவரு மென்றவாறு. இங்ஙனங் கூறவே,

'ஏனோர்க் கெல்லா மிடம்வரை வின்றே.' (302.)

என்ற வழி, எல்லாரும் உள்ளுறையுவமஞ் சொல்லப் பெறுவரென்பதுபட்டது. அதனை நற்றாயும் ஆயத்தாருந் தந்தையுந் தன்னையரும் உள்ளுறையுவமை கூறப்பெறாரெனவும், தோழி கூறின் நிலம்பெயர்ந்துரையாத பொருளான் ஒருவழிக் கூறுமெனவும், செவிலிக்காயின் இடம்வரைவின்றெனப்பட்டவகையாற் பொருந்தும்வழிக் கூறுதற்குரியளெனவுங் கூறினாலும் இச்சூத்திரத்தானென்பது. 'கொள் வழி' என்றதனால் தோழிக்குப்போல நிலம்பெயர்ந்துரையாத பொருளான் உள்ளுறையுவமங் கூறுதலே செவிலிக்குமுரித்தென்பது கொள்க. மற்றிவையெல்லாம் அகப்பொருட்கே யுரியவாக விதந்தோதிய தென்னை? புறப்பொருட்கு வாரா

தன்போலவெனின், ஆண்டுவருதல் அரிதாகலின் இவ்வாறு அகத்திற்கே கூறினனென்பது.

"வன்புலக் கேளிர்க்கு வருவிருந் தயரு
மென்பல வைப்பி னன்னாட்டுப் பொருந." (புறம் - 42.)

என்றக்கால், பகைவேந்தரை வென்றிகொள்ளுங்கால் அவர்தாமே தத்தம்பொருள் பிறர்க்களிப்பாரென்னும் பொருள் தோன்றினுந் தோன்றுமென்பதல்லது ஒருதலையாக உள்ளுறையுவமங் கோடல்வேண்டுவதன்று; என்னை?

"தாய்சாப் பிறக்கும் புள்ளிக் கள்வனொடு
பிள்ளை தின்னு முதலைத் தவனூர்." (ஐங்குறு - 24.)

என்றாற்போலக் கூறாது அந்நாட்டுக்கருங்களமர் முதலாயினார் வருந்தாமற் பெறும் பொருள் பிறநாட்டார்க்கு விருந்து செய்யத்தகுமென்று அந்நாட்டினது வளமை கூறினமையினென்பது. தோழி பொருந்தியவழிக் கூறுமாறு முன் காட்டப்பட்டன. செவிலி பொருந்துவழிக் கூறுவனவுங் கண்டுகொள்க. இலக்கணமுண்மையின் அவையும் உளவென்பது கருத்து. (௩௧)

307. வேறுபட வந்த வுவமத் தோற்றங்
கூறிய மருங்கிற் கொள்வழிக் கொளாஅல்.

இது, மேலெல்லாம் இருவகையுவமமுங் கூறி இன்னும் வினையுவமப்பகுதியே கூறுவான் எய்தாததெய்துவித்தது.

இதன் பொருள் :—வேறுபடவந்த உவமத்தோற்றம் - வேறுபாடு தோன்ற வந்த உவமைச்சாதி: தோற்றமெனினும் பிறப்பெனினுஞ் சாதியெனினும் ஒக்கும்; கூறிய மருங்கிற் கொள்வழிக் கொளாஅல் - அங்ஙனம் வேறுபடவந்தனவாயினும் மேற்கூறிய பகுதியானே கொள்ளுமிடனறிந்து கொளுத்துக என்றவாறு.

கொளுவுதலென்பது 'கொளாஅல்' என்பதாயிற்று.

வேறுபட வருதலென்பது: [1]உவமைக்கும் பொருட்கும் ஒப்புமை மாறுபடக் கூறுதலும், ஒப்புமைகூறாது பெயர்

[1]விரிவுவமை.

போல்வனவற்று மாத்திரையானே மறுத்துக் கூறுதலும், [2]ஒப்புமைமறுத்துப் பொருளைநாட்டிக் கூறுதலும், [3]ஒப்புமை மறுத்தவழிப் பிறிதோருவமை நாட்டுதலும், [4]உவமையும் பொருளும் முற்கூறி நிறீஇப் பின்னர் மற்றைய ஒவ்வாவென் றலும், [5]உவமைக்கு இருகுணங்கொடுத்துப் பொருளினை வாளாது கூறுங்கால் உவமையினை இரண்டாக்கி ஒன்றற்குக் கூறிய அடை ஒன்றற்குக் கூறாது கூறுதலும், [6]ஒப்புமை குறைவுபட உவமித்து மற்றொரு குணங்கொடுத்து நிரப்பு தலும், [7]ஒவ்வாக்கருத்தினன் ஒப்புமைகோடலும், [8]உவமத் திற்கன்றி உவமத்திற்கு ஏதுவாகிய பொருட்குச் சில அடை கூறி அவ் வடையானே உவமிக்கப்படும் பொருளினைச் சிறப் பித்தலும், [9]உவமானத்தினை உவமேயமாக்கியும் அது விலக்கி யுங் கூறுதலும், [10]இரண்டு பொருளானே வெவ்வேறு கூறிய வழி ஒன்று ஒன்றற்கு உவமையென்பது கொள்ளவைத்த லும், இன்னோரன்னவெல்லாம் ['வேறுபடவந்த உவமத் தோற்றம்' எனப்படும்.]

இவற்றை, 'கூறிய மருங்கிற் கொளுத்துதல்' என்பது : முற்கூறிய வினையுவமத்தின்பாலும் பிற்கூறிய உள்ளுறையுவ மத்தின்பாலும் படுத்து உணரப்படுமென்பது. வினையுவமத் தின்பாற்படுத்தலென்பது : வினை பயன் மெய் உரு என்ற நான்கும்பற்றி (276) வருதலும் அவற்றுக்கு ஓதிய ஐவகை நிலைக்களனும்பற்றி (279-280) வருதலுமெனக் கொள்க. உள் ளுறையுவமத்தின்பாற்படுத்தலென்பது : இவ் வேனையுவமம் போல உவமையும் பொருளுமாகி வேறுவேறு விளங்க வாராது குறிப்பினாற் கொள்ளவருதலின் இக்கருத்தினானே இதனை ஈண்டு வைப்பானாயிற்று ; வரலாறு :

"வையங் காவலர் வழிமொழிந் தொழுகப்
போகம் வேண்டிப் பொதுச்சொற் பொறாஅ
திடஞ்சிறி தென்னு மூக்கந் துரப்ப
வொடுங்கா வுள்ளத் தோம்பா வீகைக்

[2]உண்மையுவமை. [3]மறுபொருளுவமை. [4]தடையுவமை. [5]உம் மையுவமை. [6]இசையுவமை. [7]கருத்துவமை. [8]மோகவுவமை. [9]விலக்குவமை. [10]வேற்றுப்பொருள் வைப்பு.

கடந்தடு தானைச் சேர லாதனை
யாங்கன மொத்தியோ விலங்குசென் மண்டிலம்
பொழுதென வரைதி புறக்கொடுத் திறத்தி
மாறி வருதி மலைமறைந் தொளித்தி
யகலிரு விசும்பி னானும்
பகல்விளங் கலையாற் பல்கதிர் விரித்தே.'' **(புறம் - 8.)**

என்னும் பாட்டினுள்,

'கடந்தடு தானைச் சேர லாதனை.'

என்னுந்துணை, உவமத்திற்குவந்த அடையினைப் பொருட்குமறுத்துக்கொள்ள வைத்தானென்பது; என்னை? 'வெஞ்சுடர் வழி' என்னுந் துணை உவமத்திற்குரிய அடையினைப் பொருட்குமறுத்துக் கொள்ளவைத்தானென்பது. இனிப் 'பொழுதென வரைதி' என்பது தொடங்கிப் பாட்டுமுடிகாறும் பொருட்குரிய அடையினை உவமத்திற்குமறுத்துக கொள்ளவைத்தானென்பது; என்னை? வெஞ்சுடர் வழித் தோன்றிய அரசனைத் தண்சுடரோடு பழிப்பான் 'பொருளே யுவமஞ்செய்தனர் மொழியினும்' (284) என்றதனாற் பொருளினை உவமையாகக் கூறுது உள்ளுறையுவமம் போலக் கொள்ளவைத்துப் பின்னர் உவமத்திற்கு அடையாயவற்றுள்,

'வையங் காவலர் வழிமொழிந் தொழுக.' என்றான்.

வழிமொழிதலென்பது: வேற்றரசர்க்குத் தம் தன்மையென வேறின்றித் தன்னகப்படுத்தல்; ஆகலால், தத்தம் ஒளியொடுபடுத்தது. ஒழிந்த கோளுஞ் செல்லத் தானுஞ் செல்லும் மதியமென்று எதிர்மறுத்துக் குற்றங்கூறும் குறிப்புப்பட வைத்தானென்பது.

'போகம் வேண்டிப் பொதுச்சொற் பொறாஅது.'

எனவே, இன்பநுகர்வு முற்றுச் சிறப்பில்லாக் கட்டுரையெய்தானெனவும், அவனோடு உவமிக்கின்ற மதியமாயின் இருபத்தெழுவர் மகளிரொடு போகந்துய்த்துச் சிறப்பில்லாத கட்டுரைபுனையுமென்றும் எதிர்மறுத்துக் கொள்ளவைத்தான். சிறப்பின்மையென்பது: எல்லார்க்கும் ஒத்தவாற்றான்

அறஞ்செய்யாது உரோகிணிமேற் கழிபெருங்காதலனெனப் படுதல்போல்வன.

'இடஞ்சிறி தென்னு மூக்கந் துரப்ப.' எனவே,

எஞ்ஞான்றுந் தன்னெல்லைக்கண்ணே வரும் மதிமண்டில மென்று எதிர்மறுத்துக்கொள்ளப்படும். 'ஒடுங்கா வுள்ளம்' எனவே, அம்மதியந் தேய்ந்தொடுங்குமென்பது கொள்ளப் படும் : 'ஓம்பாவீகை' எனவே, நாடோறும் ஒரோவோர் கலையாகப் பல்லுயிர்க்கும் இன்பம் பயக்குமாற்றால் தருவதல் லாது தானுடையவெல்லாம் ஒருகாலே கொடாத மதிய மெனப்படும். 'கடந்தடுதானை' எனவே, மதிக்குத் தானை யாகிய தாரகையெல்லாம் பகைக்கதிராகிய பருதிமண்டிலத் துக்குத் தோற்குமென்றானும். இவ்வாற்றான் உவமான அடையெல்லாம் எதிர்மறுத்துக் கொள்ளப்பட்டன.

இனி, பொருட்குரிய அடையும் அவ்வாறே எதிர்மறுத் துக் கொள்ளப்படுமென்றவாறு. 'விலங்குசென்மண்டிலம்' எனவே, கடையாயினார் கதியிற்செல்லு மதியமென்று பாட் டுடைத்தலைவன் தலையாயினார் கதியிற் செல்லுமென்றான். 'பொழுதெனவரைதி' எனவே, நாடோறும் நாழிகை வேறு பட்டு எறித்தியென்றதனான் இவன் பொழுது செய்யானென வும், 'புறக்கொடுத்திறத்தி' எனவே, தோற்றோர்போன்று ஒளிமழுங்கிச் செறிகின்றா யெ[னவும், விளங்கித் தோன்ற வெ]ன்பதனால் [தொடர்கின்ற] சுடர்போல விளங்கிப் பிறர் தோற்றோடக் காயும் இவனெனவும், 'மாறிவருதி' எனவே, திங்கடோறும் மாறிப்பிறத்தி யென்பதனான் இவன் நிலை பெற்றா னெனவும், 'மலைமறைந்தொளித்தி' எனவே மலை சார்ந்தவழித் தோன்றா யென்பதனான் இவன் தன்னாட்டுமலை மீக் கூறுமெனவும், 'அகலிருவிசும்பினானும்' எனவே, இவன் இவ்வுலகத்து நிலைபேறுடைய னெனவும், 'பகல்விளங்காய்' எனவே, இவன் இருபொழுதும் விளங்குமெனவுங் கொள்ளப் படும். முற்பகுதியும் பிற்பகுதியும் வேறுபடுதலின் வேறுபட வந்ததாயிற்று. மற்றையவும் அன்ன.

இக்கூறிய அடையெல்லாம், வினை பயன் மெய் உருவெனக் 'கூறிய மருங்கிற் கொள்வழிக் கொளுவுவதாகக்' காட்டுவனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும்.

"கண்ண னவனிவன் மாறன் கமழ்துழாய்க்
கண்ணி யவற்கிவற்கு வேம்புதார்—வண்ணமு
மாய னவனிவன் சேயன் மரபொன்றே
யாய னவனிவன் கோ."

என்பது, பெயருந்தாரு முதலாயினபற்றி மாயனொடு உவமங் கருதி மறுத்துரைத்தவாறு. பெயரென்பது பொருளுணர்த்துதலின் அதனை வடிவின்பாற் படுத்துணர்க.

"அடிநோக்கி னாழ்கடல் வண்ணன்றன் மேனிப்
படிநோக்கிற் பைங்கொன்றைத் தாரோன்—முடிநோக்கிற்
றேர்வளவ னுத் றெளிந்தேன்றன் சென்னிமே
லாரலங்க றென்றிற்றுக் கண்டு." (தண்டி - ப - 39.)

என்பதனுள், ஆழ்கடல் வண்ணனையும் கொன்றைத்தாரோனையும் உவமை கூறியவற்றை மறுத்துத் தேர்வளவனைனத் தெளிந்தேனெனப் பொருளையே நாடுதலின் அஃது, உவமம் வேறுபட[1] வந்ததாயிற்று.

"இந்திர னென்னி னிரண்டேகண் ணேறூர்ந்த
வந்தரத்தா னென்னிற் பிறையில்லை—யந்தரத்துக்
கோழியா னென்னின் முகமொன்றே கோதையை
யாழியா னென்றுணரற் பாற்று." (முத்தொள்.)

என்பதனுள், இந்திரனையும் இறையோனையும் முருகனையும் ஒப்புமறுத்து, நெடியோனை உவமங் கூறலின் ஒப்புமை மறுத்துப் பிறிது நாட்டியது.

"சுற்றுவிற் காமனுஞ் சோழர் பெருமானுங்
கொற்றப்போர்க் கிள்ளியுங் கேழொவ்வார்—பொற்றொடீ
யாழி யுடையான் மகன்மாயன் சேயனே
கோழி யுடையான் மகன்." (தண்டி - ப - 52.)

என்பதனுன், உவமையும் பொருளும் முன் ஒருங்கு நிறீஇப் பின்னர் ஒவ்வாமை கூறுதலின் இதுவும் பின்னும் வேறுபட [2]வந்ததாயிற்று.

---

[1]பலவயிற்போலியுவமை. [2]குணவேற்றுமை.

" புனலூடர் கோமானும் பூந்துழாய் மாலும்
வினைவகையான் வேறு படுப—புனலூடை
னேற்றெறிந்து மாற்றலர்பா லெய்தியபார் மாயவ
னேற்றிரந்து கொண்டமையா னின்று." (தண்டி - ப - 53.)

என்பதும்[1] அது.

" ஊர்க்குறு மாக்கள் வெண்கோடு கழாஅலி
னீர்த்துறை படியும் பெருங்களிறு போல
வினியை பெரும வெமக்கே." (புறம் - 94.)

என்னும் பாட்டினுள், உவமையாகிய பொருளினை யானையுங் கடாமுமென இரண்டாக்கி யானைக்கே ஊர்க்குறுமாக்கள் வெண்கோடுகழாலின் நீர்த்துறைபடியு மென்னும் அடைகூறி, ஊர்க்குறுமாக்கள் போல்வாரைத் துன்னருங் கடாத்திற்குச் சொல்லாமையின் இதுவும் வேறுபட வந்த உவமத் தோற்றமெனப்பட்டது.

" முதிர்கோங்கின் முகையென முகஞ்செய்த குரும்பையெனப்
பெயறுளி முகிழெனப் பெருத்தநின் னிளமுலை." (கலி - 56.)

என்றவழி, முதிர்கோங்கும் முற்றியகுரும்பையும் பெரியவாகலின் அவைபோலப் பெருத்த நின் இளமுலை யென்றல் ஒத்தது, பெயறுளிமுகுளஞ் சிறிதாக இவற்றோடு அதனை உடன்கூறி அப்பெயறுளி முகுளத்திற்கில்லாத பெருமைக் குணம் பொருட்குப் பின்னர் விதந்து கூறுதலின் அதுவும் வேறுபடவந்த உவமையாயிற்று.

" மக்களே போல்வர் கயவ ரவரன்ன
வொப்பா ரியாங்கண்ட தில்." (குறள் - 1071.)

என்பது, ஒவ்வாப் பொருளை ஒப்புமை கொண்டது; என்னை? மக்களைக் கயவர் ஒவ்வா ரென்னுங் கருத்தினான் மக்கள் போல்வர் கயவரென்றமையின் அதுவும் வேறுபட வந்த உவமையாயிற்று.

" நெடுந்தோட் டிரும்பனை நீர்நிழல் புரையக்
குறும்பல முரிந்த குன்றுசேர் சிறுநெறி."

என்பதனுள், உவமையாகிய நிழல் பொருட்கெய்தியது உவமவினையன்றே, அதற்கு நெடுந்தோடும் பெருமையும்

[1] தொழில் வேற்றுமை.

அடையாகக் கூறினன்; கூறவே, பனைநிழலோடொக்குங் குன்றஞ்சேர் சிறுநெறி முடிந்தவழிச் சென்றுபுகும் ஊர்க் குவமை நெடுந்தோடென்று கொள்ளவைத்தமையின் அதுவும் வேறுபடவந்த உவமையாயிற்று.

> "மண்படுதோட் கிள்ளி மதவேழ மாற்றரசர்
> வெண்குடையைத் தேய்த்த வெகுளியால்—விண்படர்ந்து
> பாயுங்கொ லென்று பனிமதியம் போல்வதூஉந்
> தேயுந் தெளிவிசும்பி னின்று." (தண்டி - ப - 58.)

என்பதனுள், உவமானத்தினை உவமேயமாக்கி அதனையே விலக்கினர்; என்னை? வெண்குடை யென்று யானை குத்துமென்று மதியினைக் குடையுடனொப்பிப்பான் மதியினைக் குடையாகவே கூறித், 'தேயுந் தெளிவிசும்பினின்று' என்பதனாற் குடையோடு உவமை கூறியதை விலக்கினமையின் அதுவும் வேறுபடவந்த உவமத்தோற்றமாயிற்று.

> "அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
> பகவன் முதற்றே யுலகு." (குறள் - 1.)

என்றவழி, இரண்டு பொருள் வேறுவேறு கூறியதன்றி அகர முதல எழுத்தெல்லாம் அதுபோல என்றானும், ஆதி பகவன் முதற்று உலகம் அதுபோல என்றானும் ஒன்றாகத் துணியுமாற்றான் உவமையும் பொருளுங் கூறாமையின் அதுவும் வேறுபடவந்த [1]உவமமாயிற்று. பிறவும் அன்ன. இவை ஏனையுவமத்திற் கெல்லாம் பொதுவிலக்கணம். (௬௨)

308. [2]ஒரீஇக் கூறலு மரீஇய பண்பே.

இதுவும், ஏனையுவமத்திற்காவதோர் இலக்கணமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

---

[1]மறுபொருளுவமை.

[2]சொல் - சூ - 460. நச். 'ஒருபொரு ளிருசொற் பிரிவில வரையார்' என்பதன் உரையில் 'குழல்வளர் முல்லையிற் கோவலர் தம்மொடு - மழலைத் தும்பி வாய்வைத்தூத' என்புழி, குழல்வளர் முல்லை யென்று கூறியபொழுதே, ஆயர் ஊதும் குழலிலே எழுந்த முல்லை யென்னும் பண்ணையும், மயிரிலே கிடந்த முல்லையென்னும் பூவையும் ஒருகாலத்தே புலப்படுத்தி இரண்டற்கும் பிரிவிலவாய் நின்ற

இதன்பொருள்:—ஓரீஇக்கூறலும்-ஒக்குமெனக் கூறாது ஒவ்வாதெனக் கூறுதலும் : உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று; மரீஇய பண்பு - அதுவும் உவமையாதற்கு அடிப்படவந்த வழக்கு என்றவாறு.

(உ - ம்) "யாங்கன மொத்தியோ விலங்குசென் மண்டிலம்."

(புறம் - 8.)

"மாதர் முகம்போ லொளிவிட வல்லையேற்
காதலை வாழி மதி." (குறள் - 1118.) எனவரும்.

"நின்னோ ரனையைநீ." என்பதும் அது.

இவற்றுள், 'யாங்கனம் ஒத்தியோ' என்பது ஒவ்வா யென்னும் பொருட்டு. 'காதலை வாழிமதி' என்றவழியும் யான் காதலியாமையால் மதியமே அவள் வாண்முக மொவ்வா யென்றலின் ஓரீஇக் கூறிற்று. இதுவும் மரீஇய பண்பாக லானும் உள்ளுறையுவமம் போலக் குறிப்பினான் உவமங் கோட லொப்புமையானும் ஈண்டுவைத்தானென்பது. 'பண்பு' என்றதனால் அதுவும் இலக்கணத்தோடொக்கும் என்ற வாறு. இவற்றையும் வேறுபடவந்த உவமமென்னாமோ வெனின், உவமையும் அவ்வழி மாறுபட வருமாறு உவமத் துக் கூறினான், உவமையின்மை கூறுதலும் உவமையெனப் படுமென்றற்கு இது கூறினானென்பது. இவற்றுள்ளும் வேறு படவந்த இலக்கணம் மேலைச் சூத்திரத்துள் அடங்கும். (கூகூ)

309. உவமத் தன்மையு முரித்தென மொழிப
பயனிலை புரிந்த வழக்கத் தான.

இஃது, எய்தாதது எய்துவித்தது ; மேல் ஏனையுவமங் கூறுங்கால் உவமிக்கப்படும் பொருட்குப் பெருமையுஞ் சிறு மையுஞ் சிறப்பக் கூறல்வேண்டு மென்றான், அவ்வாறன்றி உவமமுங் கொள்ளப்படுமென்றமையின்.

வாறு காண்க. இஃது, ஒருசொல் ஒருகாற் கூறுதற்கண் இரண்டு பொருளை உணர்த்துதல் வழுவேனும் அமைகவென அமைத்தார். இதனை உவமவியலுள் 'ஓரீஇக்கூறலும்' என்னும் சூத்திரத்துச் செய் யுட்கண் இலக்கணமாகக் கூறுமாறும் உணர்க. கலி - 121 - நச்.

இதன் பொருள் :—உவமத் தன்மையும் உரித்தென மொழிப - விகார வகையாற் பெருமையுஞ் சிறுமையும் ஒரு பொருட்குக் கூறுது பட்டாங்கு உவமங் கூறுதலும்[1] உரித்தென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர், பயனிலை புரிந்த வழக்கத்தான - அதனானும் ஒருபயன் தோன்றச் சொல்லுத னெறிப் பாட்டின்கண் என்றவாறு; அது,

> "பாரி பாரி யென்று பலவேத்தி
> யொருவற் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்." (புறம் - 107.)

என்னும் பாட்டினுள், உலகளித்தற்கு மாரியும் உண்டென மாரியை உவமித்துச் சிறப்பித்துக் கூறுவான் மாரியைச் சிறப்பித்துப் பாட்டுடைத் தலைவனாகிய பாரியை உயர்த்துக் கூறுதான்போல இயல்பினான் உவமை கூறினானும்; இது மாரிக்கும் பாரிக்கும் ஒரிழிவில்லையென்னுந் தன்மைபடக் கூறவே அவனுயர்வு கூறுதலிற் [2]பயனிலைபுரிந்த வழக்கெனப் படுமென்பது.

> "கொல்வினைப் பொலிந்த கூர்ங்குறும் பெஃகின்
> வில்லோர் தூணி வீங்கப் பெய்த
> வப்புநுனை யேய்ப்ப வரும்பிய விருப்பைச்
> செப்பட ரன்ன செங்குழை யகந்தோ
> றிழுதி னன்ன தீம்புழற் றுய்வா
> யுழுதுகாண் டுளைய வாகி யார்கழல்
> பாலி வானிற் காலொடு பாறித்
> துப்பி னன்ன செங்கோட் டியவி
> னெய்த்தோர் மீமிசை நிணத்திற் பரிக்கும்." (அகம் - 9.)

> "நீளரை யிலவத் தலங்குசினை பயந்த
> பூளையம் பசுங்காய் புடைவிரிந் தன்ன
> வரிப்புற வணிலொடு கருப்பை யாடா
> தியாற்றறல் புரையும் வெரிநுடைக் கொழுமடல்
> வேற்றலை யன்ன வைந்துதி நெடுந்தக
> ரீத்திலை வேய்ந்த வெய்ப்புறக் குரம்பை." (பெரும் - 83 - 8.)

என்றாற் போல்வனவும் அது.

"கொல்வினைப் பொலிந்த." (அகம் - 9.) என்பதனுள்

---

[1]கோவையார், 27 - பேர். [2]விலக்குவமை.

இந்நிலத்தின் மக்கள் அம்பினை உவமையாக்கி ஆண்டையவாகிய இருப்பையின் பூங்கொத்தை உவமிக்கப்படும் பொருளாக்கியும் உவம நிலத்திற்கேற்ற வெண்ணெய்த்திரளொடு கழன்ற பூவினை உவமஞ்செய்தும் அந்நிலத்தியல்பு கூறினமையின் அது பயனிலைபுரிந்த வழக்கெனப்பட்டது. பிறவும் அன்ன.

'உவமத் தன்மையும்' என்ற உம்மையான், உவமத் தன்மையே யன்றி வாளாது தன்மை கூறுதலும் அந்நிலத்திற்கே பயனிலையெனப் படுவனவுங் கொள்க; அவை,

"மான்றோற் பள்ளி மகவொடு முடங்கி
யீன்பிண வொழியப் போகி நோன்கா
ழிரும்புதலை யாத்த திருந்துகணை விழுக்கோ
லுளிவாய்ச் சுரையின் மிளிர மிண்டி
யிருநிலக் கரம்பைப் படுநீ றாடி
நுண்புல் லடக்கிய வெண்பல் லெயிற்றியர்
பார்வை யாத்த பறைதாள் விளவி
னீழன் முன்றி னிலவுரற் பெய்து
குறுங்கா ழுலக்கை யோச்சி." (பெரும்பாண் - 89 - 7.)

என்றவழி, உவமஞ் செய்யாது அந்நிலத்தியல்பு கூறப்பட்டதாயினும் உவமத்தாற் பொருட்பெற்றி தோன்றச் செய்தாற்போல அந்நிலத்திற்குப் பயப்பாடு வெளிப்படச் செய்யாமையின் உவமவிலக்கணத்துள் இதனையும் இலேசினாற் கொண்டாமென்பது. அற்றன்று, 'மரபே தானும்' (392) என்புழி, 'நாற்சொல்லியல்' எனச் சொற்றன்மையுங் கூறப்பட்டமையின் உவமையாராய்ச்சியுள் அது கூறானென்பது. உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று; என்னை? உயர்ந்ததன் மேற்றன்றி உயர்பிழிபுடைத்தல்லாத தன்மையுவமையுங் கொள்கவென்றமையின். (௩௪)

310. தடுமா றுவமங் கடிவரை யின்றே.

இதுவும், உவமத்திற்கேயாவதோர் இலக்கணமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் :—தடுமாறுவமம் - உவமையும் பொருளும் வேறு நிறீஇ இதுபோலும் இதுவென்னாது அவ்விரண்

டினையும் உவமையுறச் சொல்லுந் தடுமாறுவமம்; இனி அவ்வாறன்றி உவமையைப் பொருளாக்கியும் பொருளை உவமையாக்கியுந் தடுமாறச் சொல்லுதலுந் தடுமோறுவமம் எனப்படும்; கடிவரை இன்று - அவ்விரண்டும் உவமமென்று சொல்லற் பாட்டிற் கடியப்படா என்றவாறு.

"அரிமல ராய்ந்தக ணம்மா கடைசி
திருமுகமுந் திங்களுஞ் செத்துத்—தெருமந்து
வையத்தும் வானத்துஞ் செல்லா தணங்காகி
யையத்து ணின்ற தரவு." (பொய்கையார்.)

என்பதனுள், உவமையினையும் பொருளினையும் வேறு வேறு துணியாது ஐயுற்று வையத்தும் வானத்துஞ் செல்லாது அரவென்றமையின் இது தடுமாறுவமமாயிற்று.

"தளிபெற்று வைகிய தண்சுனை நீல
மளிபெற்றார் கண்போன் மலரு—மளிபெற்ற
நல்லார் திருமுகத் தோற்றத் தளிபெற்ற
கல்லாரம் போன்மலருங் கண்."

என்புழி, நீலத்தோடு கண்ணினையும் கண்ணினோடு நீலத்தினையும் ஒன்றற்கொன்று உவமையாக்கியும் பொருளாக்கியும் ஒருங்கே தடுமாறக் கூறினமையின் இதுவுந் தடுமாறுவமமெனப்பட்டது. பிறவும் அன்ன. (௩௫)

311. அடுக்கிய தோற்றம் விடுத்தல் பண்பே.

இஃது, எய்தியது மறுத்தது; என்னை? வேறு ஒரு பொருளோடு ஒருபொருளை உவமித்து நிறீஇ அப்பொருளோடு பிறிதொரு பொருளை யுவமித்தலும் உவமையென்று கொள்ளுவானாயினும் அது கொள்ளப்படாது, பொருள் விளங்காமையினெனக் கூறி விலக்கியமையின்.

இதன் பொருள் :—அடுக்கிய தோற்றம் - உவமையும் பொருளும் நிறுத்தி அடுக்கிய தோற்றம், விடுத்தல் பண்பு - சிறப்பினவாகக் கொள்ளப்படா என்றவாறு.

"மதியத் தன்ன வாண்முகம் போலும்
பொதியவிழ் தாமரைப் புதுப்பூம் பொய்கை."

என்றக்கால், மதியத்தன்ன வாண்முகத்தினைத் தாமரை யென்றமையின் அவை ஒன்று ஒன்றனோடு பொருந்தாவென் பது கருத்து.

"இலங்குவளை யன்ன நலங்கே ழாம்பற்
போதி னன்ன தாதவிழ் கைதை."

என்றக்கால், ஒன்று ஒன்றனோடு ஒருவண்ணத்ததாய் உவமைக்கேற்பினும் ஒன்றற்கொன்று உவமையாய் நின்றது. நின்றுற, மற்றும் அதனோடு உவமங் கொள்ளப்படாது, இது வரையறையுடைமையின் விலக்கப்பட்டது. மற்று,

"ஈர்ந்துகிலக் தோயு மிரும்பிடித் தடக்கையிற்
சேர்ந்துடன் செறிந்த குறங்கிற் குறங்கென
மால்வரை யொழுகிய வாழை வாழைப்
பூவெனப் பொலிந்த வோதி யோதி
. . . .
வளர்த்த நுங்கின் செறிதரு மெயிற்றின்." (சிறுபாண்-19-7.)

என்பதூஉம், அடுக்கியதோற்ற[1]மெனப்படாதோவெனின், படாதன்றே; யானைக்கைபோலுங் குறங்கு, குறங்கு போலும் வாழையென அடுக்கிச் சொல்லாது குறங்கினையுடையா ளென்று துணித்துக் கூறியபின்னர்க் குறங்கென மால்வரை ஒழுகிய வாழையென்றுணுதலினென்பது. 'தோற்றம்'என்றத ஞன் உவமையும் பொருளுமாக நிறீஇ உவமவுருபு தோன்றக் கூறுங்கால் அடுக்கப்படுவதென்பது. (௩௧)

312. நிரனிறுத் தமைத்த னிரனிறை சுண்ணம்
வரைநிலை வைத்த மூன்றலங் கடையே.

இதுவும், எய்தாதன வரையறையுடைமையிற் கூறியவற் ருேடு இனமாகலின் உவமத்திற்காவதோன் றுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்:—நிரனிறுத்து அமைத்தல் [2]நிரனிறை- உவமையையும் நிரலே நிறுத்துப் பொருளினையும் நிரலே நிறுத்து ஒப்புமைகூறின் அது நிரனிறையெனப்படும், சுண்

[1] மாலையுவமையின் பாற்படும் சந்தானவுவமை.

[2] தோல் - எச்ச. சூ. 404 - 9.

ணம் வரைநிலை வைத்த மூன்றலங்கடையே - சுண்ணத்தினை வரைந்த நிலைமையான்வந்த சுண்ணமும் அடிமறியும் மொழி மாற்று மென்னும் மூன்றுமல்லாத இடத்து என்றவாறு.

சுண்ணத்தினை வரைந்த நிலைமையான் வந்தனவெனவே சுண்ணந்தவிர மூன்றுளவோவெனின், அதனை 'ஒருவரை விலக்க மூவரும் வந்திலர்' என்றாற்போலக் கொள்க.

(உ - ம்) "கொடிகுவளை கொட்டைநுசுப் புண்கண் மேனி
மதிபவள முத்த முகம்வாய் முறுவல்
பிடிபிணை மஞ்ஞை நடைநோக்குச் சாயல்
வடிவினளே வஞ்சி மகள்." எனவரும்.

நிரனிறுத்தலென்றது 'அமைத்தல்' என்றதனான் நிரனி றையன்றி அமைத்துக் கொள்வதும் உண்டு; அது,

"களிறுங் கந்தும் போல நளிகடற்
கூம்புங் கலனுந் தோன்றுந்
தோன்றன் மறந்தோர் துறைகெழு நாட்டே."

எனவரும்; பிறவும் அன்ன.

என்றார்க்கு, 'நிரனிறுத் தமைத்தல் நிரனிறை யேனை, வரைநிலை வைத்த மூன்றலங் கடையே' என்றது சுண்ணத் வரைந்தோதியது என்னையெனின், அவை மூன்றுஞ் சுண் ணம்போலச் சுண்ணஞ் செய்யப்படுதலின் அவ்வாற்றாற் சிதர்ந்துகிடப்ப உவமையுங் கூறின் அது பொருள்விளக்கா தென்பது அறிவித்தற்கென்பது; என்னை? அடிமறியுள் ஓரடியுள் உவமங்கூறி ஓரடியுட் பொருள்வைத்தால் இனிது பொருள்கொள்ளாது அடிமறிக்குங்காலைப் பிறிதுபிறிதாக லுடைத்து. இனி ஓரடியுள் உவமங்கூறிப் பின்னர் எத்துணை யுஞ் சென்று பொருள்கூறி மொழிமாற்றிக் கோள்ள வைப் பின் அதுவும் உவமத்தாற் பொருள் தோன்றாது. சுண்ணத் திற்கும் அஃதொக்கும்.

இனி, "இவ்வோத்தினிற் கூறுகின்ற உவமங்களுட் சில வற்றையும், சொல்லதிகாரத்தினுள்ளுஞ் செய்யுளியலுள்ளும் சொல்லுகின்றன சில பொருள்களையும் வாங்கிக்கொண்டு மற்றவை செய்யுட்கண்ணே அணியாமென இக்காலத்தாசிரியர் நூல்செய்தாருமுளர். அவை ஒருதலையாகச் செய்யுட்கு அணி

யென்று இலக்கணங் கூறப்பட்டா ; என்னை ? வல்லார் செய்யின் அணியாகியும் அல்லார் செய்யின் அணியன்றாகியும் வருந் தாங் காட்டிய இலக்கணத்திற் சிதையாவழியுமென்பது ; என்னை ?

"நாயகர்க்கு நாய்கள்போ னட்பிற் பிறழாது
கூஉய்க் குழாஅமுடன் கொட்கு—மாய்படை
பன்றி யனையர் பகைவேந்த ராங்கவர்
சென்றெவன் செய்வர் செரு."

என்றவழி, நாய்போலும் நட்புடையர் படையாளரென்பது வினையுவமம்; பன்றியனையர் பகைவேந்தரென்பது நாய்க்குப் பகையாகிய பன்றிபோலவென்பது. வேற்று வேந்தர் பகைவராதலால் அவ்வுவமை விலக்கரிது. அன்றாமாயினும் அஃதணியெனப்படாது ; உவமைதான் உயர்ந்தின்மையின். அது குற்றமன்றோ வெனின்,

"பேரூ ரட்ட கள்ளிற்
கோரிற் கோயிற் றேருமா னின்னே." (புறம் - 300.)

என்பது, குற்றமன்றாகலின் அதுவுங் குற்றமன்றெனப் படும். இனி, பொன்மாலையும் பூமாலையும் போலப் பொலிவு செய்தலின் இதுவுங் குற்றமாகாது மேலதே குற்றமென்பது. அற்றன்று, இன்ன சொல்லும் இன்ன பொருளுமுடையன பொன்மாலையெனவும் பூமாலையெனவும் வரையறுத்துக் கூறலன்மையின் அதனானும் அதனைக் குற்றமென்று இலக்கணத்தாற் கூறின் நிரம்பாது. அல்லதூஉம் பொருளதிகாரத்துட் பொருட்பகுதிக ளெல்லாஞ் செய்யுட்கு அணியாகலான் அவை பாடலுட் பயின்றவை யெனப்பட்டன. என்றதனான் அவையெல்லாந் தொகுத்து அணியெனக் கூறாது வேறு சிலவற்றை வரைந்து அணியெனக் கூறுதல் பயமில் கூற்றாமென்பது.

இனி, இரண்டுபொரு ளெண்ணியவற்றை வினைப்படுக்குங்கால் ஒருங்கென்பதோர் சொற்பெய்தல் செய்யுட்கு அணியென்ப. பிறவும் இன்னோரன்ன பலவுஞ் செய்யுட் கணியாமென்பது அவர்கருத்து. ஒருங்கே யென்பதேயன்றி மூன்றுதாழிசையுண் மூன்று பொருள்கூறி 'எனவாங்கு' என்பதொரு

சொல்லான் முடிந்தவழியும் 'எனவாங்கு' என்பதோர் மொழி எனவென்பது ஓரலங்காரமெனல் வேண்டுமாகலான் அவ்வாறு வரையறுத்துக் கூறலமையாதென்பது. பிறவும் அன்ன.

இனி, அவற்றைப் பொருளுறுப் பென்பதல்லது அணி யென்பவாயிற் சாத்தனையுஞ் சாத்தனலணியப்பட்ட முடியுந் தொடியும் முதலாயவற்றையும் வேறு கண்டாற் போல அவ்வணியுஞ் செய்யுளின் வேறாகல் வேண்டுமென்பது.

இனி, செய்யுட்கு அணி செய்யும் பொருட்படை எல்லாங் கூறாது சிலவே கூறி ஒழியின் அது குன்றக்கூறலா(663)மென்பது. அவை யாவையெனின்,

"அகனமர் கேள்வ னகற்சி தீர்த்தற்கு
மகனொடு புகுந்த மகவுநிலை யெனாஅ
மறுக்குங் காலை மறுத்துரை மொழியாது
குறிப்புவேறு கொளீஇய குறிப்புநிலை யெனாஅப்
புலவிக் கண்ணும் போக்கின் கண்ணு
மழுதலு மழாஅது முயங்கலு மென்றாங்
கிருவகைப் பட்ட மங்கல மெனாஅப்
புலம்புறு காலை யறிவொடு படாது
புலம்புகொள வந்த செய்வினை யெனாஅ
வின்னோ ரன்ன பல்பொருட் பகுதி
நன்னெறிப் புலவர் நாட்டல்வகை யுடைய."

என்றோர் சூத்திரஞ் செய்யின் அவையும் அலங்கார மெனப் படுமென்பது ; அவற்றுக்கு உதாரணம்:

"ஆகத் தொடுக்கிய புதல்வன் புன்றலைத்
தூநீர் பயந்த துணையமை பிணையல்.'; (அகம் - 5.)

என்பது, மகவுநிலை.

"ஓவச் செய்தியி னொன்றுநினைந் தொற்றி." (அகம் - 5.)

என்பது, குறிப்பு நிலை ; என்னை ? தலைமகன் போக்கினை உவக்குங்குறிப்பல்லாத குறிப்பாகலின் அஃதணியெனப்படும்.

"தும்முச் செறுப்ப வழுதாள்." (குறள் - 1318.)

என்பது, புலவியுளழுத மங்கலம்.

"பாவை மாய்த்த பனிநீர் நோக்கமொடு

. . . .

மோயின ளுயிர்த்த காலை." (அகம் - 5.)

என்பது, போக்கின்கண் அழாத மங்கலநிலை.

"விளிநிலை கேளா டமியண் மென்மெல
நலமிகு சேவடி நிலம்வடுக் கொளாஅக்
குறுக வந்துதன் கூரெயிறு தோன்ற." (அகம் . 5.

என்பது, அறிவோடு படாது புலம்பு கொளவந்த செய்வினை; என்னை? கேளாது கேட்டான்போல் வந்தமையின். அதுவும் அலங்கார மெனப்படுமென்று சூத்திரஞ் செய்து கொள்ளல்வேண்டும், செய்யுட்கு அணி வேறு கூறினென்பது.

இனி, இங்ஙனங் கூறினவெல்லாங் குற்றமென்று கொள்ளப்படா; என்னை? வேறு காரணமுணரப் பெறாது உறழ்ந்து இடையறவுபட்ட காலை இடர்ப்பட்டுச் செய்தனவாதலான் அவையும் அவ்வாற்றானமையு மென்பது.

இனி [1]ஆனந்தவுவமை யென்பன சில குற்றம் அகத்தியனார் செய்தாரெனக் கூறுப[2] ஆகலின், அவையிற்றை எவ்வாறு கோடுமெனின்,—அவைகள் தாம் அகத்துள்ளும் பிறசான்றோர் செய்யுளுள்ளும் வருதலிற் குற்றமாகா; அகத்தியனாராற் செய்யப்பட்ட மூன்று தமிழினும் அடங்காமை வேறு ஆனந்த வோத்தென்பது ஒன்று செய்தாராயின் அகத்தியமுந் தொல்காப்பியமும் நூலாக வந்த சான்றோர் செய்யுங் குற்றம் வேறு படாவென்பது. அஃதேல், செய்யுட்கு இவை யணியென்பதூஉம் இவை குற்றமென்பதூஉம் மூன்றதிகாரத்துள்ளும் இவ்வாசிரியர் யாண்டுங் கூறாரோவெனின்,—செய்யுளியலில் முப்பத்து நான்குறுப்புக் (313) கூறி அவற்றதியைபு நல்லிசைப் புலவர் செய்யுளுறுப்பெனவும் அவை தொடர்ந்த தொடர்நிலை எண்வகையாற் றொடர்நிலைச்செய்யுட்கு வனப்பெனவும் பகுத்தோதிய இலக்கணத்திற் பிறழ்ந்தவை எல்லாங் குற்றமென்பதூஉம் கொள்ளவைத்தா னென்பது.(கூஎ)

உவமவியற்குப் பேராசிரியருரை

முற்றிற்று

[1]இங்ஙனமே நச்சினார்க்கினியரும் "தீயினன்ன ஒண்செங் காந்தள்" (மலைபடு - 145) கூறுமாறு காண்க.

[2]யாப்பருங்கலவிருத்தியுடையாரும், ஆளவந்த பிள்ளையாசிரியர் முதலியோருமாவர்.

எட்டாவது

செய்யுளியல்

313. மாத்திரை யெழுத்திய லசைவகை யெனாஅ
யாத்த சீரே யடியாப் பெனாஅ
மரபே தூக்கே தொடைவகை யெனாஅ
நோக்கே பாவே யளவிய லெனாஅத்
திணையே கைகோள் கூற்றுவகை யெனாஅக்
கேட்போர் களனே காலவகை யெனாஅப்
பயனே மெய்ப்பா டெச்சவகை யெனாஅ
முன்னம் பொருளே துறைவகை யெனாஅ
மாட்டே வண்ணமொ டியாப்பியல் வகையி
னாறு தலையிட்ட வந்நா லைந்து
மம்மை யழகு தொன்மை தோலே
விருந்தே யியைபே புலனே யிழைபெனாஅப்
பொருந்தக் கூறிய வெட்டொடுந் தொகைஇ
நல்லிசைப் புலவர் செய்யு ளுறுப்பென
வல்லிதிற் கூறி வகுத்துரைத் தனரே.

என்பது சூத்திரம். இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோ வெனின், செய்யுளியலென்னும் பெயர்த்து ; செய்யுளிலக்கணம் உணர்த்தினமையான் அப்பெயர்த்தாயிற்று. எனவே, ஓத்து நுதலிய தூஉஞ் செய்யுளிலக்கண முணர்த்த லென்பது பெற்றாம். மேற் பாயிரத்துள்,

"வழக்குஞ் செய்யுளு மாயிரு முதலி
னெழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும்." (பாயிரம்.)

ஆராய்வலென்று [1]புகுந்தமையால், எழுத்தினுஞ் சொல்லி

(பி - ம்)[1]புகுந்தவகையான்.

னும் வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் வேண்டுவன விராய்க்கூறிப் பொருளதிகாரத்துள்ளும் இதுகாறும் பெரும்பான்மையும் வழக்கிற்கு வேண்டுவனவே கூறிவந்தான், அப்பொருள் பற்றிச் செய்யுள் கூறுமாதலின் இவ்வதிகாரத்துட் செய்யுளிலக்கணமெல்லாந் தொகுத்துக் கூறுகின்றது இவ்வோத்தென்பது. எனவே, முற்கூறிய எழுவகை யோத்தும் வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் பொதுவென்பதூஉம், இது செய்யுட்கே உரித்தென்பதூஉம் பெற்றாம். மற்றிதனை யாப்பதிகாரமென[1] வேறோ ரதிகாரமாக்கி உரைப்பாரு முளர். அங்ஙனங் கூறின் வழக்கதிகார மெனவும் வேறு வேண்டுமென மறுக்க; அல்லதூஉம், எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளுமென மூன்றற்கும் மூன்றதிகாரமாக்கி அதிகார மொன்றற்கு ஒன்பது ஒத்தாகத் தந்திரஞ் செய்ததனோடு மாறுகோளாம் இதனை வேறதிகார மென்பார்க் கென்பது.

மற்று, [2]ஒத்து நுதலியதெல்லாம் நுதலுவதன்றே ஒத்தினுள் வைத்த சூத்திரம்; அதனன், இதன் முதற் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின்,—இவ்வோத்தினு ளுணர்த்தப்படுகின்ற செய்யுட் குறுப்பாவன இவை யெனவே, அவற்றது பெயரும் முறையுந் தொகையும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள் :—இக்கூறப்பட்ட முப்பத்து நான்கும் பேரிசைப் புலவர் செய்யப்படுஞ் செய்யுட்கு உறுப்பாமென அவ்வாறு செய்தல் வன்மையாற் கூறினர் புலவர் என்றவாறு.

அப்பெயர், பெயர் ; அம்முறை, முறை ; அத்தொகை, தொகை. தொகை 'ஆறு தலையிட்ட வந்நா லைந்தும்' எனவும், [3]'எட்டு' எனவும் இருவகையால் தோன்றக் கூறியது, ஏனைய போலாமல் எட்டுறுப்பும் ஒரோர் செய்யுட்கு ஒரோவொன்றேயும் வருமென்பதறிவித்தற்கும், அவை தாம் அச்செய்யுள் பல தொடர்ந்த வழியே பெரும்பான்மையும் உறுப்பாமென்பதறிவித்தற்கும் அவ்வாறு கூறினர் என்க. எனவே, ஒழிந்த உறுப்பு இருபத்தாறும் ஒன்றொன்றனை இன்றியமையா வென்பது பெற்றாம்.

[1]இறையனாரகப்பொருளுரையாசிரியர்.
(பி - ம்)—[2]ஒத்ததிகாரம். [3]எட்டெனவுங் கூறினர்.

இனி [1]*மாத்திரையென்பது, எழுத்திற்கோதிய மாத்திரைகளைச் செய்யுள் விராய்க்கிடக்கும் அளவையென்றவாறு. மாத்திரையது மாத்திரையினை ஈண்டு மாத்திரை யென்றான். அது 'மாத்திரையளவும்' (314) என்றதனாற் பெற்றாம். [2]எழுத்தியல்வகையென்பது, மேற்கூறிய எழுத்துக்களை இயற்றிக் கொள்ளுங் கூறுபாடு. [3]அசைவகையென்பது, அசைக்கூறுபாடு ; அவை : இயலசையும் உரியசையுமெனை இரண்டாம். [4]யாத்தசீ ரென்பது, (360) பொருள்பெறத் தொடர்ந்து நிற்குஞ் சீரென்றவாறு ; எனவே, அசைபல தொடர்ந்து சீராங்கால் அவ்வசையுந் தத்தம் வகையாற் பொருள்பெற்று நிற்றலும், அவ்வாறன்றிச் சீர் முழுதும் ஒரு சொல்லாங்கால் அவ்வசை பொருள் பெறாது நிற்றலும் அடங்கின. தேமா என்று அசை பொருள் வேறு பெற்றன ; சாத்தன் எனப் பொருள் வேறுபெறாதுநின்ற அசையாற் சீர்யாத்து நின்றது. பொருள் பெற நின்ற எழுத்தும் அசையுஞ் சிறப்புடைய வென்பாருமுளர். அற்றன்று, பொருள்பட நிற்பன †எழுத்து யாண்டுமின்மையானும், பொருள் பெற நின்ற அசையானாகிய தேமாவென்னுஞ் சீரும் அவ்வசைச் சிறப்பினாற் சிறப்புடைச் சீரெனப்படாமையானும், சாத்தனெனத் தன்பொருளொடு தான் துணிந்து நின்ற‡வழி அதுவுஞ் சிறப்புடைச் சீரெனவும் படுமாதலானு மென்பது. [5]அடியென்பது, அச்சீர் இரண்டும் பலவுந் தொடர்ந்தாவதோர் உறுப்பு. [6]யாப்பென்பது, அவ்வடிதோறும் பொருள்பெறச் செய்வதோர் செய்கை. [7]மரபென்பது, காலமுமிடனும் பற்றி வழக்குத் திரிந்தக்காலுந் திரிந்தவற்றுக்கு ஏற்ப வழுப்படாமைச் செய்வதோர் முறைமை. மற்றுச் சொல்லோத்தினுட்கூறிய மரபிற்கும், மரபியலுள் உரைப்பனவற்றுக்கும், இதற்கும் வேற்றுமை யென்னை யெனின்,-இது செய்யுட்கே உரித்து ; அவை வழக்

*" 'மாத்திரை' என்றது, எழுத்திற் குரித்தாக எழுத்ததிகாரத்தோதிய மாத்திரைகள் தத்தம் அளவின் இறந்து பாவின் ஓசைவேறுபாடுகளை யுணர்த்தி விராஅய்நிற்கும் நிலையை" நச்.

(பி - ம்)—†எழுத்தியல் பொருண்மை. ‡முறைமையால் சிறப்புடை.

கிற்குஞ் செய்யுட்கும் பொதுவென்பது; அல்லதூஉம் அவற் றது வேறுபாடு முன்னர் அகத்திணையியலுள் கூறிவந்தாம். [8]தூக்கென்பது, பாக்களைத் துணித்து நிறுத்தல். [9]தொடை வகை[1]யென்பது, தொடைப் பகுதி பலவுமென்றவாறு; அவை வரையறையுடையனவும் வரையறையில்லனவுமென இருவகைய. இப்பகுதி யெல்லாம் அடியாற் கோடலின் அடிக் கும் இஃதொக்கும். [10]நோக்கென்பது[2] மாத்திரை முதலாகிய உறுப்புக்களைக் கேட்டோர்க்கு நோக்குப்படச் செய்தல். [11]பா வென்பது, சேட்புலத்திருந்தகாலத்தும் ஒருவன் எழுத்துஞ் சொல்லுந் தெரியாமற் [3]பாடமோதுங்கால், அவன் சொல்லு கின்ற செய்யுளை விகற்பித்து இன்னசெய்யு ளென்று உணர் தற் கேதுவாகிப் பரந்துபட்டுச் செல்வதோர் ஓசை. [12]அளவிய லென்பது[4] அப்பா வரையறை. [13]திணையென்பது, அகம் புற மென்று அறியச் செய்தல். [14]கைகோளென்பது, அவ்வத் திணையொழுக்கவிகற்பம் அறியச் செய்தல்; அது களவுங் கற் பும். [15]கூற்று வகையென்பது, அச்செய்யுள் கேட்டாரை இது சொல்லுகின்றார் இன்னாரென உணர்வித்தல். 'இவை' என் பது பாடமாயின், எண்ணிய மூன்றனையுந் தொகுத்தவாறே பிறிதில்லை. [16]கேட்போர் என்பது, இன்னார்க்குச் சொல்லு கின்றது இதுவெனத் தெரித்தல். [17]களனென்பது[5] முல்லை குறிஞ்சி முதலாயினவும் இரவுக்குறி பகற்குறி முதலாயின வும் உணரச் செய்தல். மற்றுத் தன்மை முன்னிலை படர்க் கையுமாம். [18]காலவகையென்பது,[6] சிறுபொழுது பெரும் பொழுதென்னுங் காலப்பகுதி முதலாயின. [19]பயனென் பது, சொல்லிய பொருளாற் பிறிதொன்று பயப்பச் செய்

[1]" 'தொடை வகை' என்றது, எழுத்துச் சொற்பொருள்களை எதிரெதிர் நிறீஇத் தொடுக்கின்ற தொடைப் பகுதிகளை" நச்.

[2]'நோக்குதல் - பயன்கோடல்' நச். [3]தொல் - சொல் - 288

[4]'அளவியல் என்பது, அடிவரையறை' நச்.

[5]" 'களன்' என்றது, இயற்கைப் புணர்ச்சியும் இடந்தலைப்பாடும் முதலியன உணரச் செய்தலை" நச்.

[6]'காலமென்பது, முக்காலத்தும் திணைநிகழ்ச்சிக் கண்ணே பொருள் நிகழ்ச்சி யுணரக்கூறலை' நச்.

தல். [20]மெய்ப்பாடென்பது சொற் கேட்டோர்க்குப் பொருள் கண்கூடாதல். [21]எச்சவகையென்பது, சொல்லப்படாத மொழிகளைக் குறித்துக்கொள்ளச் செய்தல்; அது கூற்றினுங் குறிப்பினும் வருதலின் 'வகை' என்றான். [22]முன்னமென்பது,[1] உயர்ந்தோரும் இழிந்தோரும் ஒத்தோரும் தத்தம்வகையான் ஒப்பச் சொல்லுதற்குக் கருத்துப்படச் செய்தல். [23]பொருளென்பது, புலவன் தான் தோற்றிக்கொண்டு[2] செய்யப்படுவதோர் பொருண்மை. [24]துறைவகையென்பது, முதலும் கருவும் முறை பிறழவந்தாலும் இஃது இதன்பாற்படுமென்று ஒருதுறைப்படுத்தற்கு ஏதுவாகியதோர் கருவி அச்செய்யுட்குளதாகச் செய்தல்; அவையும் பலவாதலின் 'வகை' என்றானென்பது. [25]மாட்டென்பது,[3] பல்வேறு பொருட்பரப்பிற்றாயினும் அன்றாயினும் நின்றதனோடு வந்ததனை ஒருதொடர்கொளீஇ முடித்துக்கொள்ளச் செய்தல். [26]வண்ணமென்பது, ஒருபாவின்கண்ணே நிகழும் ஓசைவிகற்பம். எனவென்பன, எண்ணிடைச்சொல்.

யாப்பியல்வகையின் ஆறுதலையிட்ட அந்நாலைந்துமென்பது, யாப்பிலக்கணப் பகுதியாகிய இருபத்தாறுமென்றவாறு. இவை யாப்பிற்கு இன்றியமையாத இலக்கணப்பகுதியவென விதந்தோதவே, இனிக்கூறும் உறுப்பெட்டும் இன்றியமையாமை இல்லையென்றவாறு.

"அம்மை யழகு தொன்மை தோலே
விருந்தே யியைபே புலனே யிழைபெனுஅப்
பொருந்தக் கூறிய வெட்டொடுந் தொகைஇ."

என்பது, இக்கூறப்பட்ட எண்வகை வனப்பொடு முன்னர்க்கூறிய இருபத்தாறுந் தொகுப்ப முப்பத்துநான்கு உறுப்பா மென்றவாறு. மற்றிவற்றை வனப்பென்று கூறற்குக் காரணம் அவற்றைக் கூறும்வழிச் (547) சொல்லுதும்.

---

[1]முன்னமென்பது, கூறுவோரையும் கூறக்கேட்டோரையும் குறிப்பான் எல்லாரும் கருதும்படி செய்தல். நச்.

(பி - ம்)—[2]செய்வதோர் பொருணடை.

[3]மாட்டென்பது, அகன்றும் அணுகியும் கிடந்த பொருள்களைக் கொண்டுவந்து தொடராகக் கூட்டிமுடித்தல். நச்.

நல்லிசைப்புலவர் செய்யுளென்பது, இவ்வுறுப்பனைத்துங் குறையாமற் செய்யப்படுவன நல்லிசைப்புலவர் செய்யுஞ் செய்யுளெனப்படு மென்றவாறு. நல்லிசைப்புலவர் செய்யுள் எனவே, எழுநிலத்தெழுந்த (391, 476) செய்யுளுள்ளும் அடி வரையறை யுடையவற்றுக்கே இவ்விலக்கணமென்பதூஉம், திணையே கைகோளெனக் கூறும் உறுப்பு முதலாயினவெல்லாம் ஏனை அறுவகைச் செய்யுட்கும் (476 - 7) உறுப்பாகா வென்பதூஉம், அவையொழிந்த உறுப்பினுள் ஏற்பன பெறுமாயினும் ஆண்டு வரையறையின்மையிற் கூறானென்பதூஉம், அவை செய்தாரெல்லாம் அவற்றானே நல்லிசைப்புலவரெனப் படாரென்பதூஉம் பெற்றாம்.

இனி, நூலும் உரையுஞ் செய்தார் நல்லிசையுடையரென்பது, அவற்றை நூலினான் உரையினானென இதற்கு இடையின்றி வைத்தமையிற் பெறுதுமென்பது.

வல்லிதிற் கூறி வகுத்துரைத்தனர் நல்லிசைப்புலவரென்பது, அவற்றை நூலினான் இனியிங்ஙனங் கூறிய நல்லாசிரியரிலக்கணமே கூறியொழிந்தார், எல்லாவற்றானும் எல்லாமமையச் செய்யுஞ் சுவடுடையராகி அவ்வத்துறை போயினார் தாமும் என்றவாறு; எனவே, இவ்வுறுப்பமையச் செய்தனவே செய்யுளெனப்படுவனவென்று சிறப்பித்தவாறு.

மற்று, 'கூறி' எனவும் 'உரைத்தனர்' எனவும் இருகாற் சொல்லியதென்னையெனின்,—அச்செய்யுளானே கூறி அவற்றுப் பொருளுரைத்தாரென்றவாறு; என்றார்க்கு, செய்யுட் குற்றம் ஈண்டோதாரோவெனின், ஓதல்வேண்டுமே? இவ்விலக்கணத்துப் பிறழ்ந்துங் குன்றியும் வருவனவெல்லாம் வழுவென்பது அறிய வைத்தானல்லனே ஆசிரியனென்பது.

மற்றுச் செய்யுளுறுப்பு ஈண்டோதினார்; செய்யுள் யாண்டோதுபவெனின், அறியாது கடாயினாய்,—உறுப்பென்பன உறுப்புடைப்பொருளின் வேறெனப்படா; பொருள் எனப்படுவன உறுப்பே, அவற்றது ஈட்டத்தினை முதலென வழங்குப வாகலான் உறுப்பினையே சொல்லி யொழிந்தார்; முதற் பொருளதிலக்கணமென உறுப்பிலக்கணத்தினையே வேறு படுத்துக் கூறலாவதின்மையானும் உறுப்புரைப்பவே அவ்

வுறுப்புடைய பொருள் வழக்கியலாற் பெறலாமாகலானு மென்பது.

மற்று, யாத்தசீரே யடியாப்பென்றதென்னை? தளையென்பதோர் உறுப்புப் பிறர்[1] வேண்டுபவாலெனின்,—இருவருஞ் சீரது தொழிலே தளையெனவேண்டுப; தளைத்தலிற் றளையாதலானும் வேறு பொருளென வேண்டாரென்பது; என்றார்க்கு, அசையின்றிச் சீருமில்லை; சீரின்றி அடியுமில்லையாம் பிறவெனின், அற்றன்று; உறுப்பும் உறுப்புடைச்செய்யுளும் போல அவைகொள்ளப்படுந் தளையென வேறொன்றின்மையிற் கொள்ளான்; என்னை? அது குறளடியென வேறுறுப்பாயினமையினென்பது; தளையென்று இதனைக் கோடுமேல் அதனைக் குறளடி யெனலாகாதென்பது; அல்லதூஉம், ஈரசை கூடி ஒருசீராயினவாறு போல இருசீர் கூடியவழி அவ்விரண்டனையும் ஒன்றென்று கோடல்வேண்டும்; கொள்ளவே, நாற்சீரடியினை இடை துணித்துச் சொல்லுவதன்றி நான்கு பகுதியாகனெய்திக் கண்டம்படச் சொல்லுமாறில்லை யென்க.

---

[1]காக்கை பாடினியார் முதலிய ஒருசாராசிரியர்; 'இயற்சீ ரிரண்டு தலைப்பெய றம்முள், விகற்ப மிலவாய் விரவி நடப்பி, னதற்பெய ராசிரி யத்தளை யாகும்.', 'வெண்சீ ரொன்றலு மியற்சீர் விகற்பமும், என்றிரண் டென்ப வெண்டளைக் கியல்பே.', 'இயற்சீ ரிரண்டு தலைப் பெய றம்முள், விகற்ப வகையது வெண்டளை யாகும்.', 'உரிச்சீ ரதனு ளுரைத்தமை யன்றிக், கலக்குந் தளையெனக் கண்டிசி னோரே.', 'வெண்சீ ரிறுதிக் கிளையசை பின்வரக், கண்டன வெல்லாம் கலித் தளை யாகும்.', 'தன்சீ ரிரண்டு தலைப்பெய றம்முளொத்,தொன்றினு மொன்றா தொழியினும் வஞ்சியின்,பந்த மெனப்பெயர் பகரப் படுமே.' என்பனவற்றாலறியலாம். **நச்**:—இவ்வாசிரியர் தளையை உறுப்பாகக் கொள்ளாததென்னை யெனின்,—தளையாவது சீரினது தொழிலாய்ப் பாக்களின் ஓசையைத் தட்டு இருசீர் இணைந்ததாகும். அவ்வாறிணைந்த இருசீரினையும் ஆசிரியரெல்லாம் இருசீர்க்குறளடியென அடியாகவே வகுத்துக் கொண்டாராதலின் தளையென வேறோர் உறுப்பின்றாம்; அன்றியும், தளையான் அடிவகுப்பாரும் உளராயினன்றே அதனை உறுப்பென்று கொள்ளவேண்டுவது; அங்ஙனம் வகுத்துக் கொள்ளாமையின் உறுப்பென்னாது சீரதுதொழிலாய் ஓசையைத்தட்டு நிற்ப தொன்றென்றே கொண்டார். அதனை உறுப்பென்பார்க்குச் சீரான் அடிவகுத்தல் குற்றமாம்.

'யாத்தசீர்' என்றதனானே அசைதொறுந் துணித்துச் சொல்லப்படா சீரென்பதூஉம், அச்சீரான் அடியானவழிச் 'சீரியைந்திற்றது சீரெனவே'படு (323) மென்றதனாற் சீரெல்லாந் துணித்துச் சொல்லப்படு மென்பதூஉங் கூறினான் இவ்வாசிரியனென்பது; அற்றன்றியும், அவ்வாறு தளைகொள்வார் சீரானடிவகுப்பதூஉங் குற்றமென மறுக்க. மற்றுத் தொடை கூறியதென்னை? அடியிரண்டு தொடுத்தற் றொழிலல்லது இன்மையினெனின், அற்றன்று; தொடுத்தற் றொழின்மாத்திரையானே தொடையென்றா னல்லன்; அவ்வடிக்கண் நின்ற எழுத்துஞ் சொல்லும் பிறபொருளாகலான் அவற்றானே தொடை கொண்டமையின் வேறுறுப்பென்றா னென்பது. அஃதேல், சீருஞ் சீரும் இயைந்தவழி அவையிடமாக நின்ற அசையால் தளைகொள்ளாமோ வெனின்,—கோடுமன்றே; அதனை அடியென்னுமாயினென முற்கூறியவாறே கூறி மறுக்க; அல்லதூஉம், அவ்விரண்டசையுங் கூடிச் சீராமன்றோ வெனினென்பது. மற்று நாற்சீரடியுள் இருசீரியைந்தவழிக் குறளடி யென்னுமாகலின் அதனைத் தளையென்னுமோ வெனின், அங்ஙனங் கொள்ளின் இருசீரடிக்கட்டளை வேண்டாதானும்; ஆகவே, ஒருவழிக் கொண்டு ஒருவழிக் கொள்ளாமை 'மயங்கக் கூறல்' (663) என்னுங் குற்றமாமென்பது; அல்லதூஉம், அங்ஙனமன்றி வருமாயின் அடிக்கெல்லாம் பொதுவகையால் தளையுறப்பெனப்படாது எழுத்தும் அசையும்போல யாண்டும் வருவனவெல்லாம் உறுப்பெனப்படுவன வென்றற்கு,

"இணைநூன் முடிபு தன்னூன் மேற்றே."

என்பதனாற் காக்கை பாடினியார் ஓதிய தளையிலக்கணம் ஈண்டுங் கோடல் வேண்டுமெனின், அதுவே கருத்தாயின் அவர்க்கும் இவர் முடிவே பற்றித் தளைகளையல் வேண்டும்; அல்லதூஉம், அவர்க்கு இளையரான காக்கை பாடினியார் தளைகொண்டிலரென்பது இதனாற் பெற்றாம். தளை வேண்டினார் பிற்காலத்து ஓராசிரியரென்பது; என்னை?

"வடக்குந் தெற்குங் குணக்குங் குடக்கும்
வேங்கடங் குமரி தீம்புனற் பௌவமென்

றிங்நான் கெல்லை.யகவயிற் கிடந்த
[1]நூலதி னுண்மை வாலிதின் விரிப்பின்."

எனக் கூறி, வடவேங்கடந் தென்குமரி யெனப் பனம்பாரனார் கூறியவாற்றானே எல்லைகொண்டார் காக்கை பாடினியார்; ஒழிந்த காக்கை பாடினியத்து,

"வடதிசை மருங்கின் வடுகுவரம் பாகத்
தென்றிசை யுள்ளிட் டெஞ்சிய மூன்றும்." (651.)

எனத் தென்றிசையுங் கடலெல்லையாகக் கூறப்பட்டதாகலான் அவர் குமரியாறுள்ள காலத்தா ரல்லரென்பதூஉம், குறும்பனை நாடு அவர்க்கு நீக்கல் வேண்டுவதன்றென்பதூஉம் பெற்றாம்; பெறவே, அவர் இவரோடு ஒருசாலைமாணாக்கரல்லரென்பது எல்லார்க்கும் உணரல் வேண்டுமென்பது.[2]

மற்றிது முறையாயவாறென்னையெனின்,—மாத்திரை எழுத்தினது குணமாதலானும், அசையும் சீரும் அடியும் தூக்கும் பாவும் வண்ணங்களுமென்ற இன்னோரன்னவெல்லாம் மாத்திரை.நிமித்தமாகத் தோன்றுவனவாதலானும், அது முன் (314) வைத்தான். அக்குணத்திற்குரிய எழுத்தினை அதன்பின் வைத்தான். அவ்வெழுத்தான் அசையும், (315) அசையாற் சீரும், (324) சீரான் அடியும், (346) அவ்வடி பெற்றவழி அதனை ஆக்குமாறறியக்கூறும் யாப்பும் (390) அவ்வடியகத்தன சொல்லும் பொருளுமாகலான் அதன்பின்

(பி - ம்)[1] நூலதின் முறைமை.

[2] "பஃறுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக், குமரிக்கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள" என்பது சிலப்பதிகாரம். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும் அவர் காலத்தவரான **பனம்பாரனார்**, **பெருங்காக்கை பாடினியார்** முதலியோருந் தெற்கிலிருந்த 'குமரிநாடு' கடல் கொள்ளப்படாமுன் வாழ்ந்தவராதலின் அவரெல்லாம் தெற்கே கடலெல்லை கூறாராயினர். கடலுள் அமிழ்ந்த 'குமரி நாட்டை' ஆங்கில நூல்வல்லார் **லெமூரியா கண்டம்** என வழங்குவர். வடமொழியிற் **'சதபதப் பிராமணத்'**தும் குமரி நாட்டைக் கடல்கொண்டமை கூறப்பட்டுள்ளதென்ப.

மரபும் (392) வைத்தான். அவ்வடியிரண்டினைத் தொடுக்குங் கால் அவற்றை ஓரடியென ஒருதொடர்ப்படாமைத் துணிப் பது தூக்காகலான் (399) அதனைத் தொடைக்குமுன் (400) வைத்தான். அவ்வடியிரண்டு தொடுத்தவழியுங் கொள்ளப் படும் நோக்கென்பதறிவித்தற்கு (416) அதனைத் தொடைப் பின் வைத்தான். அவ்வடி இரண்டும்பலவுந் தொடர்ந்தவழி முழுவதுங் கிடப்பது பாவாகலான் அதனை அதன்பின் (417) வைத்தான். அப்பாத் துணிந்த துணிவினை (501) எண்ணு தலான் அளவினை (496) அதன்பின் வைத்தான். திணையுந் திணைக் குறுப்பாகிய (497) ஒழுகலாறும் அவ்வொழுக்கத்த வாகிய கூற்றும் (506) அதன்பின் வைத்தான். கேட்போருங் (508) கேட்கும் (513) இடனும் (510) அதுபோலப் புலப் படாத காலமும் (514) இவற்றாற் பயனும(ப்) (515) பயன [துபாத்]து(ய்ப்ப) வரும் மெய்ப்பாடும் (516) இவற்றி னெல்லாம் ஒழிந்துநின்ற எச்சமும் (518) அவ்வெச்சத் தோடுங் கூட்டி யுணரப்படும் முன்னமும் (519) அம்முறை மையான் அதன்பின் வைத்தான். அவற்றிற்கெல்லாம் பொது வாகிய பொருளை (520) அதன்பின் வைத்தான். அப்பொருட் பிறழ்ச்சியை ஒருப்படுக்குந் துறையை அதன்பின் (521) வைத்தான். மேல் (523) எச்சமும் மாட்டு மின்றியும் வரு மெஃபவாகலான் மாட்டினைத் துறைவகையின்பின் வைத் தான். அவற்றுள் எச்சத்தினை முன் ஓதினான் அது செய் யுட்கணின்றி வருஞ் சிறுபான்மை யாதலானென்பது. வண் ணம் பாவினது பகுதியுறுப்பாதலான் அதனை அவற்றுப் பின் (524) வைத்தான். வனப்பினை (525) எல்லாவற்றுக்கும் பின் (547) வைத்தான். அவற்றை ஒன்றொன்றாக நோக்குங் கால் அவ்வெட்டுமின்றியுஞ் செய்யுள் செய்பவாகலி னென் பது. மற்றிவ்வுறுப்பினையெல்லாம் ஆசிரியன் குறியென் றமோ உலகு குறியென்றமோவெனின், அவ்விருதிறத்தா னும் [என்பன] அறிந்து கொள்ளப்படு மென்றொழிக. இவற்றை உயிருடையத னுறுப்புப்போலக் கொளின் உயிர் வேறுகூறல் வேண்டுவதாம், அவ்வாறு கூறாமையிற் கலவை யுறுப்புப்போலக் கொள்க.

(க)

314. அவற்றுண்,
மாத்திரை யளவு மெழுத்தியல் வகையு
மேற்கிளந் தன்ன வென்மனர் புலவர்.

இது, நிறுத்தமுறையானே முதற்கணின்ற மாத்திரையும் எழுத்தியலு முணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் :—மாத்திரைகள் பலதொடர்ந்து செய்யுட்கண்விராய் நிற்கும் [1]அளவையும் எழுத்துக்க ளியற்றப்பட்டு எழுத்ததிகாரத்தின் வேறுபட்ட தொகையுமென இரண்டினமும் மேல் எழுத்தோத்தினுட் கூறப்படாதனவல்ல, அவையே : அவற்றை ஈண்டு வேண்டுமாற்றாற் கொள்க என்பான் மேற்கிளந்தவகையிற் பிறழாமற்கொள்க என்றானென்பது.[2]

'அன்ன' எனவே, இம்'மாத்திரையளவும் எழுத்தியல் வகையும்' வேறென்பதூஉம், வேறாயினும் ஆண்டுக் கூறியவற்றொடு வேறுபடாமைக் கொள்கவென்பதூம் உரைத்தானும்; எனவே, எல்லா வழியும் வரையாது எய்தற்பாலவாகிய மாத்திரைகள், ஒரோவழி வரையப்படுமாயினும் அவை முற்கூறாத வேறுசில மாத்திரையுமல்ல; ஈண்டுப் பதினைந்து எழுத்தென்றுகூறிப் பயங்கோடுமாயினும் ஆண்டை முப்பத்துமூன்றெழுத்தின் வேறுபடப் பிறந்தன சிலவெழுத்துமல்லவென்பான் 'மேற்கிளந்தன்ன' என்றானென்பது. மாத்திரையென்றொழியாது 'மாத்திரையளவும்' என்றதனான் அம்மாத்திரையை விராய்ச்செய்யும் அளவை ஈண்டுக் கூறினானென்பது கருத்து.

மற்று, எழுத்தியல் வகையினை மாட்டேற்றான் முப்பத்துமூன்றெனக் கொள்வதன்றிப் பதினைந்தென்று கொள்ளுமாறென்னையெனின்,[3] எழுத்தோத்தினுட் குறிலு நெடிலும்

---

[2]இது, 'கூறிற்றென்றல்' என்னும் உத்திக்கு இனம்; 665 - பேர்.

[3]நச் - இனி யெழுத்து முப்பத்துமூன்றனுள் சில வெழுத்துக்களை உயிர் என்னும் பெயர் கொடுத்து அவற்றைக் குறிலும், நெடி

(பி - ம்)—[1]அளவையுமோ ருறுப்புமினியதுவும்...தொகையாவதுமென.

உயிருமெய்யும் இனமூன்றுஞ் சார்பெழுத்து மூன்று மெனப் பத்தும் இயல்புவகையான் ஆண்டுப் படுத்தோதி னுன்; உயிர்மெய்யும் உயிரளபெடையும் தத்தம்வகையாற் கூடு மாறும், ஐகார ஔகாரம் போலிவகையாற் குறுகுமாறும், யாழ்நூலகத்து ஒற்றிசை நீளுமாறும், ஆண்டுத் தோற்றுவாய் செய்தான்; செய்யவே, அவை ஈண்டுக்கூறும் எழுத்தியல் வகையோடொக்குமென்று உய்த்துணர்ந்துகொள்ள வைத்தா னென்பது. [1]இவற்றோடு மகரக்குறுக்கமுங் கூட்டிப் பதினெழுத்து என்பாருமுளர். அதனாற் பயனென்னையெனின் [பாட்டுடைத்தலைவன் கேட்டுக்குக் காரணமாமென்பர். மற்று உயிர்மெய்த் தொடக்கத்து ஐந்தனையும் மேல் எழுத்தென் றிலனாகலான் ஈண்டு எழுத்தியல்வகையுள் எழுத்தாக்கி அடக் குமாறென்னையெனின்] ஈண்டு 'அன்ன' எனவே, ஆண்டு இரண்டெழுத்தின் கூட்டமெனவும், மொழியெனவும் போலி யெனவும் கூறினுயினும் அவற்றை எழுத்தியல்வகை யெனப் பெயர்கொடுப்பவே ஆண்டுநின்ற வகையானே ஈண்டு எழுத்தெனப்படு மென்பதாயிற்று.

லும், அளபெடையும், குற்றியலிகரமும், குற்றியலுகரமும், ஐகாரக் குறுக்கமும், ஔகாரக் குறுக்கமும் எனப் பெயர் வேறுபாடு கொடுத்து அதனோடு எட்டாக்கியும், சில வெழுத்துக்களை மெய் என்னும் பெயர் கொடுத்து அவற்றை மெல்லினமும், வல்லினமும், இடையினமும், ஆய்தமும், ஒற்றளபெடையும் எனப் பெயர் வேறுபாடு கொடுத்து அதனோடு ஆறாக்கியும், இவையிரண்டும் கூடியவற்றை உயிர்மெய் என வேறோர் பெயராக்கியும், மேற்கூறியவாறே பதினைந்து பெயரவாய் ஈண்டு நடக்கும் என்றற்கு 'எழுத்தியல்வகை' என்றார். மேற்கூறிய பதினைந்துள் ஐகாரக் குறுக்கத்தையும் ஔகாரக் குறுக்கத்தையும் இவர் குறிக்கின்றார். **பேராசிரியர்** ஐகாரப்போலியையும் ஔகாரப் போலியையும் குறிக்கின்றார். வேற்றுமையறிக. அன்றியும் **நச்சி னார்க்கினியர்** குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரங்களை உயிருள்ளும் ஆய் தத்தை ஒற்றுள்ளும் அடக்கிக் கூறுகின்றார். **பேராசிரியர்** சார் பெழுத்து மூன்றனையும் வேறாகக் குறிக்கின்றார். பேராசிரியர் கருத் தையே **சிவஞானமுனிவர்** தழுவி யுரைப்பது இலக்கணவிளக்கச் சூறா வளி (28)யிற் பார்க்க.

(பி - ம்)—[1]இதனை ஓரெழுத்தென்றும் ஓரிரண்டெழுத்தென் றுங் கோடுமோவெனின்.

இதன் கருத்து: 'இயல்'என்றதனான் இயற்றிக்கொள்ளும் வகையான் எழுத்து இனையதென்றாறும். 'வகை'என்பதனான் முப்பத்துமூன்றினைக் குறிலும் நெடிலுமென்றற்றொடக்கத்துப் பெயர்வேறுபாட்டாற் பத்துவகைப்பட இயற்றுதலும் கூட்டவகையானிரண்டும் போலிவகையானிரண்டும் யாழ்நூல் வேண்டும் வகையானொன்றுமென ஐந்துவகையா னியற்றுதலுமென இருவகையுங்கொள்ளப்படும்; அல்லதூஉம், செய்யுட்கள் அவ்வெழுத்துவகையான் இன்னோசையவாக விராய்ச்செய்தலுங் கொள்க. மற்றளபெடையை மேல் மொழியென்றான் ஈண்டெழுத்தென்றானாகலின் [1]இதனை ஒரெழுத்தென்று கோடுமோ இரண்டெழுத்தென்று கோடுமோவெனின்,

"நெட்டெழுத் திம்ப ரொத்தகுற் றெழுத்தே."

(தோல் - எழுத் - 41.)

என்று கூறியவாற்றான், ஆண்டு இரண்டெழுத்தெனக் கொள்ளக் கிடந்ததாயினும் முன்னர்ப்போக்கி,

'அளபெடை யசைநிலை யாகலு முரித்தே." (329)

என்றவழி, எழுத்து நிலைமையும் எய்துவிக்குமாகலான் எதிரது நோக்கி ஈண்டு ஒரெழுத்தென்று கோடுமென்பது. இனி, அவற்றுட் குறிலும் நெடிலும் குற்றுகாரமும் அசைக் குறுப்பாம்; மற்று,[2]

"ஒற்றொடு வருதலொடு மெய்ப்பட நாடி." (315.)

என்பதனான் ஒற்றும் அசைக்குறுப்பாகாவோவெனின்,- அச்சூத்திரத்தானன்றே அவை குறிலும் நெடிலும் அடுத்து

[1]அளபெடையை ஒன்றாகவெண்ணி மகரக்குறுக்கத்தைக் கூட்டிப் பதினைந்தெனவே கொள்வர் (யா. வி. எழுத். 2.)

[2]'குறினெடி லளபெடை யுயிருறுப் புயிர்மெய், வலிமை மெலிமை யிடைமையோ டாய்தம், இஉ ஐயென மூன்றன் குறுக்கமோ, டப் பதின் மூன்று மசைக்குறுப் பாகும்.' (காக்கைபாடினியார்.), 'உயிரே மெய்யே யுயிர்மெய் யென்றா, குறிலே நெடிலே யளபெடை யென்றா, வன்மை மென்மை யிடைமை யென்றா, சார்பிற் றோன்றுந் தன்மைய வென்றா, ஐஔ மகரக் குறுக்க மென்றாங், கைம்மூ வெழுத்து மாமசைக் குறுப்பே.' (யாப்பருங்கலம் - சூ - 2.)

வந்தும் வேறுபடாது நேர்நிரையாதலெய்தியது நோக்கி அவை அசைக்குறுப்பாகாவென்றதென்க. மற்று இடை நின்று நிரையாதலை விலக்காவோவெனின்,—அன்னதோர் விதியுண்டாயினன்றே இவை இடைபுகுந்து விலக்கவேண்டுவதென மறுக்க. நெடிலும் அளபெடை யிரண்டும் [1]உயிரும் உயிர்மெய்யும் வல்லினமும் மெல்லினமும் இடையினமும் ஐகாரக் குறுக்கமும் ஔகாரக்குறுக்கமுமெனப் பத்துந் தோடைக்கு உறுப்பாம். குறிலும் நெடிலும் அளபெடையிரண்டும் இனம் மூன்றும் ஆய்தமும் வண்ணத்திற்கு உறுப்பாம். இங்ஙனமே வேறுபடவந்த பயனோக்கி எழுத்தினை இயற்றிக்கோடலின் 'எழுத்தியல் வகை' என்றானென்பது, அஃதேல், ஒற்றுங் குற்றிகரமும் ஈண்டோதியதென்னையெனின்,—ஒற்று அளபெடையான் அசைநிலையுஞ் சீர்நிலையுங்கோடலின் ஈண்டு ஒற்றுக் கூறினான். குற்றிகரமும் உயிராயினும் ஒற்றுப்போல எழுத்தெண்ணி அடிவகுக்குங்கால் எண்ணப்படாதென்றற்குக் கூறினானென்பது; அஃதேல்,

"ஒற்றெழுத் தியற்றே குற்றிய லிகரம்." (320.)

என்பவாகலின், அதனை ஈண்டுத் தழாஅற்கவெனின், அக்கருத்தினால் அவ்வாறும் அமையுமென்பது; அற்றன்று, இதனை மேற் புள்ளி [2]பெறுமென்றிலனாதலான் புள்ளிபெறுமென்றற்கும்,

"ஒற்றெழுத் தியற்றே குற்றிய லிகரம்." (320.)

என்றானென்பது.

இனி, ஒருசாரார் மாத்திரையென்றது எழுத்தல்லோசையாகிய குறிப்பிசை கொண்டானென்பர். அக்குறிப்பிசை உறுப்பாகவருஞ் சான்றோர்செய்யுள் யாண்டுங் காணாமையின் நாம் அது வேண்டாமாயினும். சிறுபான்மை ஒரோவழி வரினும் அத்துணையானே அஃது, இன்றியமையாத உறுப்போடு எண்ணப்படாதென மறுக்க. உறுப்பன்று என்றார்க்குக் குறிப்பிசை யாண்டுப் பெறுதுமெனின்,

---

(பி - ம்)—[1]உயிரும் மெய்யும். [2]பெறுமென்றிலராதலால், பெறுமென்றிலாதான்.

"அசையுஞ் சீரு மிசையோடு சேர்த்தி." (323.)

என்புழிப், பெறுதுமென்பது.

இனி, 'எழுத்தியல் வகையும் மேற்கிளந் தன்ன'

என்பதனையும் எழுத்திலக்கணத்திற் றிரியாமற் செய்யுள் செய்கவென்றவாறெனபவெனின், அஃதே கருத்தாயிற் சொல்லோத்தினுள்ளும் எழுத்திலக்கணமாகிய மயக்கமும் நிலையும் முதலாகிய இலக்கணத்தில் திரியாமற் சொல்லாராய் தல் வேண்டுமெனவும் இவ்வதிகாரத்துள்ளும் 'எழுத் தியல் வகையுஞ் சொல்லியல் வகையும் மேற்கிளந் தன்ன' என வுஞ் சூத்திரஞ் செய்வான்மன் ஆசிரியனென மறுக்க.

மற்று, மாத்திரையளவைக்கு இலக்கணங் கூறுமி னெனின்,—அதுவும்

'அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி' (323).

என்புழி, வல்லோராறெனப் பாவொடு பொருந்தக் கொளக் கூறுதுமென்பது; அல்லதூஉம், மாத்திரையினை அளவைப்பட நிறுத்துக என்பதோ ரிலக்கணமாதலின் இங் ஙனம் வரையறையுடைத்தாக நோக்கிச் செய்யுளுறுப்பென் றுணுமென்பது.

மற்று மாத்திரையினை அளவைப்பட நிறுத்தாக்காற் படுங்குற்றம் என்னையெனின்,-அற்றன்று;

'வாகு வாகு வாகு வாகு' என்னும் அடியினை,

'பஞட்டுப் பஞட்டுப் பஞட்டுப் பஞட்டு'

என நிறுத்தின் அது மாத்திரைவகையாற் சிதைவு பட்டதாம்.

"அம்ம வாழி கேளாய் தோழீ."

என்றாற் பின்னர்நின்ற இருசீரும் நெடிலாதல் இன்னு தென்றுந் தோழியெனப் பின்னர்நின்ற சீரைக் குறுக்கின வழி இன்னோசைத்தாமென்றும் அவ்வாறே செய்யுள்செய்ப.

பிறவுங் கோச்சகக் கலியுள்ளும் ஒழிந்தனவற்றுள்ளும் இவ்வாறே கண்டுகொள்க. (உ)

315. குறிலே நெடிலே குறிலிணை குறினெடி
லொற்றொடு வருதலொடு மெய்ப்பட நாடி
நேரு நிரையு மென்றிசிற் பெயரே.

இது, நிறுத்த முறையானே அசைவகையுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள் :—குறிலும் நெடிலுந் தனித்துவந்தும், குறில் [இரண்டு] இணைந்துவந்துங் குறிற்பின்னர் நெடில் இணைந்துவந்தும் அவை ஒற்றடுத்தும் முறையானே நேர்நிரையாகையானே நேரசையும் நிரையசையுமென்றும் என்றவாறு.

"குறிலே நெடிலே யொற்றொடு வருதலொடு." எனவும்,

"குறிலிணை குறினெடி லொற்றொடு வருதலொடு."

எனவும், வேறு நிரனிறீஇப் பொருளுரைக்க. 'மெய்ப்படநாடி' என்பது பொருள்பெற ஆராய்ந்து; எனவே, இப்பெயர் ஆட்சிகாரணமேயன்றிக் குணங்காரணமாகவு முடைய வென்றவாறு. [1]உயிரில்லெழுத்தல்லாதன(356)தனித்து நிற்றவின் இயலசையென்னும் பொருள்பட நேரசையென்றாயிற்று.

அவை இரண்டு நிரைதலின்[2] இணையசையென்னும் பொருள்பட நிரையசையென்றாயிற்று; அல்லதூஉம், 'மெய்ப்படநாடி' என்றதனான் அவ்வாய்பாடே அவற்றுக்குக் காரணமென்பதூஉங் கொள்க. 'உடம்பொடு புணர்த்தல்'(665)என்பதனால் உதாரணமுங் கூறியவாறு. அவை நேர்நிரையெனச் சொல்லிக் கண்டுகொள்க. அ ஆ எனவும், அல் ஆல் எனவும், பல

(பி - ம்)—[1]உயிரெழுத்தல்லாதன. 'உயிரில் லெழுத்து மெண்ணப் படாஅ, வுயிர்த்திற மியக்க மின்மை யான.' (356) என்பதனால் ஒற்றும் ஆய்தமும் குற்றுகரமும் (குற்றிகரமும்.)

[2]நிரையசையென்பது, இணையசை யெனப் பெயர்பெறும்; 'தனியசை யென்று மிணையசை யென்று, இரண்டென மொழிப வியல் புணர்ந் தோரே.' (காக்கை பாடினியம்.)

பலா எனவும், புகர் புகார் எனவும், பிறவும் இவ்வாறு வருவனவெல்லாங் கொள்க.

மற்று, குறினெடிலென எழுத்தாக ஓதியதென்னை? சொல்லாயவழி அசையாகாவோவெனின்,—அவை ஒற்றொடு வருத லென்றதனானே, சொல்லாதலும் நேர்ந்தானாகவே அவை இருவாற்றானும் அசையா மென்பது சீரின் றன்மைக் கண் வந்தது.

'உள் ளார் தோ ழி' என நேரசைநான்கும் வந்தன.

'வரி வரால் கலா வலின்' என நிரையசை நான்கும் வந்தன. (௫)

316 [1]இருவகை யுகரமோ டியைந்தவை வரினே
நேர்பு நிரைபு மாகு மென்ப.

இது, சொல்லாத அசைக்கூறுஞ் சொல்லுகின்றது.

இதன்பொருள் :—இருவகையுகர மென்பன : குற்றுகர முற்றுகரங்கள் ; அவற்றோடு மேற்கூறிய நேரசையும் நிரையசையும் ஒருசொல்விழுக்காடுபட இயைந்துவரின் நிறுத்த முறையானே நேரசையோ டொன்றிவந்த குற்றுகரமும் அதனோடு ஒன்றிவந்த முற்றுகரமும் நேர்பசை யெனப்படும் ; நிரையசையோடொன்றிவந்த குற்றுகரமும் அதனோடொன்றி வந்த முற்றுகரமும் நிரைபசை எனப்படும் என்றவாறு.

'இயைந்து' என்றான், இருவகை உகரமும் [இரு]பிளவு படாது ஒன்றாகி வரல்வேண்டும், அங்ஙனம் அசையாங்கா லென்றற்கு. இருவகை உகரமும் ஒருகாலத்து ஒன்றன்பின் வாரா, வேறு வேறு வருமென்பது. இருவகை உகரமும் இறுதிக்கண் நின்று அசையாக்கு மென்பதென்னை பெறுமா றெனின்,-குற்றுகரம் ஈற்றுக்கணல்லது வாராமையானும்;

"கிற்ற லின்றே யீற்றடி மருங்கினும்." (321.)

என்பதனானும் பெறுதுமென்பது; அல்லதூஉம், நுந்தை யென்னும் முதற்கட் குற்றுகரம் இறுதிக்கண் நேரசையல்லது

[1] தூஉமணி கெழூஉமணி யென்பன இருவகையுகரமோ டியைந்(து) வந்தனவெனப்படா. (329 - பேர்.)

நிரையசை அடுத்து வருதலின்மையானும் அது பெறுதுமென்பது. முன்னர் நேரசை நான்கும் நிரையசை நான்குமென எண்வகையான் அசை கூறி அவற்றுப்பின் இருவகை யுகாரமும் வருமெனவே, அவை குற்றுகரத்தோடு எட்டும் முற்றுகரத்தோடு எட்டுமாகப் பதினாறு உதாரணப் பகுதிய வாய்ச் சென்றதேனும், அவற்றுட் குற்றெழுத்துப் பின்வரும் உகரம் நேர்பசையாகாதென்பது,

"குறிலிணை யுகர மல்வழி யான." (317.)

என்புழிச் சொல்லுதும்; ஒழிந்தன குற்றுகர நேர்பசை மூன்றும் நிரைபசை நான்குமாயின.

உதாரணம்: வண்டு, நாகு, காம்பு எனவும், வரகு, குரங்கு, மலாடு, மலாட்டு எனவும் இவை குற்றுகரம் அடுத்து நேர்பும் நிரைபும் வந்தவாறு.

இனி, முற்றுகரம் இரண்டசைப் பின்னும் வருங்காற் குறிலொற்றின் பின்னும் நெடிற்பின்னுமென நேரசைக்கு இரண்டல்லதாகாது. நிரையசைக்கண்ணும் குறிலிணைப்பின்னும் குறினெடிற்பின்னுமல்லதாகாது. உதாரணம்: மின்னு நாணு எனவும், உருமு குலாவு எனவும் வரும். வாழ்வு, தாழ்வு என நெடிலொற்றின் பின்னும் முற்றுகரம் வந்ததாலெனின்,—அவை ஆகாவென்பதூஉம் இக்காட்டிய நான்குமே ஆவனவென்பதூஉம் முன்னர்,

"நிற்ற லின்றே யீற்றடி மருங்கினும்." (321.)

என்புழிச் சொல்லுதும்.

இனி, ஒருசாரார் நேர்பசை நிரைபசையென்பன வேண்டாவென்ப; என்னை? குற்றுகர முற்றுகரங்களை வேறுக்கி அலகிட அமையாதே? 'ஞாயிறு' எனக் குற்றுகரங் குறிலிணையாய் அலகுபெறுமாறெனக் குற்றங்கூறுப. முற்றுகரமும் 'தேமா' என நேரசையாயிற்றுப்போல 'மின்னு' என்றவழியும் வேறலகுபெற அமையுமென்பது; அற்றன்று, குற்றுகரத்தினைக் குற்றெழுத்தென்ப வேறு குற்றுகரம் வேண்டாதாரும், என்றார்க்கு வேண்டினையுங் குற்றங்கூறுவ ரவர்; என்னை? குற்றியலுகரம் அரைமாத்திரைத்தாகலின்

ஒற்றுப்போல ஓரசையுள் ஒடுக்கி அலகிடப்படும். அற்றன்றேற் குற்றெழுத்தாக்கி அலகுவைக்கவே அமையு மென்பதாம் அவர் கருத்து. அதற்கு விடை:—குற்றுகரம் ஒற்றுப் போன்று ஒடுங்கி நில்லாது; என்னை? தன்னான் ஊரப்பட்ட ஒற்றுந் தானுமாகி அரைமாத்திரைத்தாகியும் ஒடுங்கி இசையாது அகன்று இசைக்கும், அதனால் ஒற்றென்றலுமாகாது; பின்னும் ஒருமாத்திரைத்து ஆகாமையிற் குற்றெழுத்தெனலு மாகாது; மற்று, அதனான் அதனை ஒற்றென அடக்கார்; குற்றெழுத்தென ஏற்று அலகுகொள்ளார்; இனி, அதனைச் செயற்பாலதோர் அசையாக்குதலென்பது நோக்கி நேர்பசை நிரைபசையென வேண்டினானென்பது.) அவை வண்டு கொண்டி என ஓசையொவ்வாமை செவிகருவியாக உணர்ந்துகொள்க. அஃதேல், 'ஞாயிறு வலியது' என்றவழிக் குறிலிணையுகர மெனக் குற்றெழுத்தாக்குவது எற்றுக்கெனின், அளபெடையை ஓசையிற்சிதையாது 'நிலப்படையுள் அலகுசிதைத்தாற் போலக்' குற்றுகரத்தைக் குற்றெழுத்துப்போல அலகுபெறு மென்பது இலக்கணமில்லதோர் வழுவமைதி தானுயதனை இலக்கணமாக ஓர்த்துக்கொண்டு இலக்கணவகையாற் குற்றுகாமாதலை விலக்குவாரும் உளரோவென மறுக்க. அஃதாக, முற்றுகரம் ஒரு மாத்திரையாதலிற்குற்றெழுத்தாக்கி [1]நேரும் நிரையும் ஆகப் பெறுவோவெனிற் பெறு; என்னை?

"வண்டு வண்டு வண்டு வண்டு."

என நின்றவழிப் பிறந்த அகவலோசை,

"மின்னு மின்னு மின்னு மின்னு."

என நின்றவழியும் பெறப்படுமாதலின், இதுவும் அதுபட்டதே பட்டு அவ்வசையே பெறுமென்றுனென்பது; அல்லதூஉம், வெண்பாட்டீற்றடி 'வண்டு' எனக் குற்றுகர வீற்றான் இற்றவழி, 'கோலு' என முற்றுகாவீற்றான் இறுமாயினும் ஒத்தவோசையாம்.

இனி, உகாவீறல்லாத தேமாவென்பதனான் வெண்பா முடியாவென்பர்; அதனாலுங் குற்றுகரத்தின் செய்கை

---

[1]நேர்பும் நிரைபுமாகவன்றி.

முற்றுகரத்திற்கும் வேண்டி நேர்பு நிரைபுகொண்டானென் பது. அற்றன்றியுங் குற்றுகரஞ் சார்ந்து தோன்றுமாறு போல அம்முற்றுகரமும் வருமொழி காரணமாக நிலைமொழி சார்ந்து தோன்றுத லொப்புமை நோக்கியும் அதனைக் குற்று கரம்போல ஓரசைக்கு உறுப்பாம் என்றானென்பது.

"எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலை தானே
குன்றலு மிகுதலு மில்லென மொழிப." (355.)

என்பதனான் அவை அவ்வாறுதல் அறிந்துகொள்க. இவையும் ஆட்சியுங் குணமுங் காரணமாகப் பெற்றபெயர். ஆட்சி,

"நிரையவ ணிற்பி னேரு நேர்பும்." (387.) எனவும்,

"நேரீற் றியற்சீர் நிரையு நிரைபும்." (386.) எனவும்,

வருமென்பது. இருவகையுகரமும் அடைந்துவந்த இய லசை யிரண்டும் நேர்பும் நிரைபுமென்றாலும் நேரும் நிரையு மென்னும் (ஒத்த) பொருண்மையவே யாகலான் அவற்றது பெயரான் இவற்றையும் பெயர்கொடுத்தான் ஆகுபெயராக்கி யென்பது. எனவே, நேர்நிரையின்பின் உகரம் வருதலின் நேர்புநிரைபெனக் குணங்காரணமாகவும் பெற்றாம். (சு)

317. குறிலிணை யுகர மல்வழி யான.

இஃது, எய்தியது ஒருமருங்கு மறுத்ததாம்; எய்தாதது எய்துவித்ததூஉமாம்; வழுவமைத்ததெனினும் அமை யும். தனிக்குறிலானாகிய நேரசைப்பின்னும் இருவகை யுக ரம்வந்து[1] நேர்பசையாதலை விலக்கினமையின் எய்தியது ஒரு மருங்கு மறுத்ததாம். குற்றுகரங் குற்றெழுத்துப் போன்று அலகுபெறு மென்றமையின் எய்தாதது எய்துவித்து வழு வமைத்ததாம்.

இதன்பொருள்:—இருவகை உகரமும் இருகுறிலாகி இணைந்தவழி நேர்பசையாகாது என்றவாறு.

(பி - ம்)—[1]நேர்பசையாதல் விலக்கின்மையின்.

கரு மழு என் முற்றுகரம் நேர்பசையாகாது நிரையசையாயிற்று; என்றார்க்கு, குற்றுகரம் விலக்கியதென்னை? குறிலிணை வந்தவழிக் குற்றுகரமாகாதென்பது,

"நெட்டெழுத் திம்பருந் தொடர்மொழி யீற்றுங்
குற்றிய லுகரம் வல்லா றூர்ந்தே." (தொல் - எழுத். 36.)

என்றதனாற் பெறுதும் பிறவெனின், அது நோக்கிக் கூறினானல்லன்; 'ஏற்புழிக்கோடல்' என்பதனான், [1]ஞாயிறு வலியது என ஓரசைப்பின்னர் வந்தவழி இது குற்றுகரமேயாமன்றே ஆண்டும் அது குறிலிணை யுகர மெனவே படுமென்பது; பட்டீக்கண்ணுங் குற்றுகரமேயென வழுவமைத்தவாறு. குறிலிணையெனக் குற்றுகரத்தையும் 'உடம்போடு புணர்த்தல்' (665) என்பதனாற் குற்றெழுத்தென வேண்டினானென்பது பெற்றாம். இங்ஙனங் குற்றுகரங் குறிலிணையாகியுங் குற்றுகரமாகி எழுத்தள வெஞ்சினும் அமையுமெனவே [2]நுந்தை யென்னும் முதற்கட் குற்றுகரமுங் குற்றெழுத்துப் போன்று அலகுபெறும் எழுத்தள வெஞ்சினு மென்பது கொள்க. இஃது 'ஒன்றின முடித்த றன்னின முடித்தல்' (665) என்னு முத்திவகை. (ரு)

318. இயலசை முதலிரண் [3]டேனைய வுரியசை

இது, மேற்கூறிய அசை நான்கினையும் இருகூறு செய்து அவற்றுக்கு எய்தாதது எய்துவிக்கின்றது. இனி, ஆட்சியுங் குணனுங் காரணமாக வேறு வேறு பெயர்கொடுக்கின்றது இச்சூத்திர மெனவும் அமையும்.

இதன்பொருள்:—முதற்கணின்ற நேரும்நிரையும் இயற்றிக் கொள்ளப்படாது, இயற்கைவகையான் நின்றாங்குநின்று தளைப்பனவாம். ஒழிந்தன விரண்டும்[4] இயற்றிக் கொள்ளப்பட்டு இயலசையாதற்கு உரியவாம் என்றவாறு.

---

[1] 'அஃதேல், ஞாயிறு வலியது என்றவழிக் குறிலிணையுகர மெனக் குற்றெழுத்தாக்குவது எற்றுக்கெனின்' 316 - பேர்.

[2] 'குற்றிய லுகர முறைப்பெயர் மருங்கி, னொற்றிய நகரமிசை நகரமொடு முதலும்' (தொல் - எழுத் - சூ - 67.)

(பி - ம்)—[3]டேனையுரி. [4]நேர்பும் நிரைபும்.

எனவே, எய்தாதது எய்துவித்தது; தானே இயலசை உரியசை யென்று ஆளுமாகலானும் இயற்கையால் இயறலின் இயலசை யெனவும், அவை செய்யுந் தொழில் செய்தற்கு உரியவாகலான் உரியசை யெனவும், ஆட்சியுங் குணனுங் காரணமாகப் பெயரெய்துவித்ததூஉமாயிற்று.

அங்ஙனம் இயற்றிக் கொள்ளுமாறு சீர்கூறும் வழிக் கூறுதும். (சுா)

319. தனிக்குறின் முதலசை மொழிசிதைத் தாகாது.

இஃது, எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தனுதலிற்று; உகிரி மயிரி என நின்றவழி, குறிலிணையேயன்றி மூன்றெழுத்து நிறைந்தமையின் நிரையசையாகா, தனித்தனி நேரசையாகலும் மூன்று குற்றெழுத்தினுள் இரண்டு குறிலிணையாக ஒன்று நேரசையாவதும் முதற்கண்ணேகொல்லோவெனவும் எய்தியதனை விலக்கி [1]விட்டிசைத்த வழித் தனிக்குறில் நேரசையா மென்பது எய்துவித்தமையின்.

இதன்பொருள்:— தனிக்குறிலாகிய நேரசை முதற்கண் மொழி சிதைத்துச் செய்யப்படாது என்றவாறு.

இங்ஙனம் முதற்கண் வரையறுப்பவே இடையும் இறுதியும் [2]மேலோதியவாற்றான் நேரசையாமென்பது. மொழி சிதைத்தலென்பது, விட்டிசையாத மொழியை விட்டிசைத்து மொழிதல்; எனவே, விட்டிசைத்த மொழியாயின் அது மொழி சிதைத்த தெனப்படாது இயல்பா மென்பது பெற்றாம். கரு மழு என முதற்கண் மொழி சிதைத்து நேரசையாகாமையும் குறிலிணையெனப்பட்டு நிரையசையாயினவாறும் கண்டு கொள்க.

"அஆ விழந்தான்." (நாலடி - 9.) எனவும்,

---

[1] "விட்டிசைத் தல்லான் முதற்கட் டனிக்குறில் நேரசையென், றொட்டப் படாது" என்றார் **அமிதசாகரரும்**.

(பி - ம்) [2]மேலோதிய வாற்றானே யசையாமென்பது.

"அ உ வறியா வறிவி லிடைமகனே
னொ அலைய னின்றாட்டை நீ."[1] எனவும்,

இவை விட்டிசைத்தலின் மொழி சிதையாது தனிக் குறில் முதற்கண் நேரசையாயினவாறும், அவை குறினெடிலும் குறிலிணையு மெனப்பட்டு நிரையசையாகாதவாறும் கண்டுகொள்க.

இனி, விட்டிசைக்கும் இடந்தான் மூன்றென்பது உரையிற் கொள்க. அவை :

"அஆ விழுந்தான்." எனக் குறிப்பின்கண் வருதலும்,

"அஉ வறியா." எனச் சுட்டின்கண் வருதலும்

"னொஅலையல்." என ஏவற்கண் வருதலுமென

விட்டிசைக்குமிடந்தான் மூன்றெனப்பட்டது. முதலசை யென்பது, நேரசை யென்பாருமுளர். அது விதந்தோதல் வேண்டா, தனிக்குறிலான் அசையாமெனப் பட்டது நேரசையேயென்பது பெறுது மாகலான். மற்றும்,

"இ உக் குறுக்கம்." என்றவழி

விட்டிசைத்து மொழிசிதையாதாகலான் அவ்விரண்டெழுத்துங் கூட்டி நேர்பசை யென்றாமோவெனின்,—அவை பிளவுபட நிற்றலின் இயைந்திலவென மறுக்க. (எ)

---

[1] "வெறிகமழ் தண்புறவின் வீங்கி யுகளும், மறிமுலை யுண்ணாமை வேண்டிப்—பறிமுன்கை, அஉ வறியா வறிவி லிடைமகனே, னொ அலைய னின்றாட்டை நீ." (இடைக்காடனார் பாடல், யா - வி - 6, 94.) யா - வி - சூ. 7 :—"குறிப்பே யேவல் தற்சுட் டல்வழி, தனிக் குறில் மொழிமுதல் தனியசை யிலவே." மயேச்சுரர் யாப்பு:— "ஏவல் குறிப்பே தற்சுட் டல்வழி, யாவையுந் தனிக்குறில் முதலசை யாகா." யா - கா. உரை:—விட்டிசைப்பதுதான், குறிப்பு ஏவல் தற்சுட்டு வினா சுட்டு என ஐந்தன் கண்ணும். 'அ ஆ விழுந்தான்'. அருளின்கட் குறிப்பு. 'அஉ வறியா'. தற்சுட்டு. 'னொஅலையல்'. ஏவற் குறிப்புச் சொல். 'அஅவனும் இஇவனும் உஉவனும் கூடியக்கால், எஎவனை வெல்வா ரிகல். (சுட்டும் வினாவும் போலும்). நச்:—யாப் பருங்கலக்காரிகையுரைகாரர் கூறியவாறு ஐந்து பொருளின் கண்ணும் வரும் என்பர்.

320. [1]ஒற்றெழுத் தியற்றே குற்றிய லிகரம்.[2]

இஃது, எய்தாதது எய்துவித்து ஐயம் அறுத்தது.

இதன்பொருள்:—மேற்கூறிய எழுத்திலக்கணவகையானும் ஈண்டோதும் அசைக்குறுப்பாமாற்றானும் எல்லாங் குற்றியலிகரம் ஒற்றெழுத்தியற்றேயாம் என்றவாறு.

தேற்றேகாரம் அடுத்துக் கூறியவாறு. எனவே எழுத்தோத்தினுள்,

[3]"மெய்யீ றெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்." (தொல்-எழுத்-104.)

எனக் கூறி,

"குற்றிய லுகாரமு மற்றென மொழிப." (தொல் - எழுத் - 105.)

எனக் குற்றுகரத்திற்குப் புள்ளிபெறுதலுங்[4] கூறினன்; அதுபோலக் குற்றிகரமும் புள்ளிபெற்று நிற்றல் உடைத்தெனவும், ஈண்டுக் குற்றுகரம் நேர்பும் நிரைபுமாகியவாறு போலத் தானும் ஓர் அசையாகுங்கொல்லென்று ஐயுறுவது வேண்டா, ஒற்றுநின்றாங்கு நின்று இயலசை உரியசைகளைச் சார்ந்துவருதலும் ஒற்றுப்போல எழுத்தெண்ணப்படாமையுமுடைத்தது என்றவாறுமாயிற்று. எனவே, ஒற்றெழுத்தியற்றாயினுங் குற்றுகரம் இகரக்குறுக்கம் போலாது செய்யுட்கு உபகாரப்பட்டதோர் அசைவேறுபாடு தோன்ற நிற்குமென்றவாறாயிற்று. மற்று எண்ணப்படாதென்றது ஈண்டுக் கூறல் வேண்டுமே?

"உயிரில் லெழுத்து மெண்ணப் படாஅ." (356.)

என்புழிப் பெறுதுமாலெனின், அது குற்றுகரத்திற்கே கூறியதென்பது ஆண்டுச் சொல்லுதும்.

---

[1]அரையொற் றிஉக் குறுக்க மாய்தம்' (நன்னூல். 99.) இதனால் நேமிநாதத்தை(5)யும் நன்னூலையும் குறித்தார் என்பது ஒருதலையாகக் கொள்ளலாகாது. 'இஉக்குறுக்கம்' என்பது முற்பட்டதொரு நூலுட் கண்டதுபோலும்.

[2]தொல் - 314 - பேர். (பி - ம்)—[3]மெய்யினியற்கை.

[4]'குற்றிய லிகரமுங் குற்றிய லுகரமு, மற்றவை தாமே புள்ளி பெறுமே' என்பது சங்கயாப்பு. நன் - வி - சூ - 164.

(உ - ம்) "மியாயிக மோமதி யிகுஞ்சின் னென்னும்."

(தோல் - சோல் - 276.)

"அருளல்ல தியாதெனிற் கொல்லாமை." (குறள் - 254.)

என இவை இயலசை சார்ந்து ஒற்றியற்றாகிக் குற்றிகரம் வந்தவாறு. நாகியாது வரகியாது எனக் குற்றிகரம் உரியசை சார்ந்து ஒற்றியற்றாகி வந்தவாறு. அது நிரையும் நிரைபுஞ் சார்ந்து ஒற்றியற்றுமாறு இல்லைபோலும். ['மியாயிக' என்பது பாதிரி; 'அருளல்ல தியாது' என்பதும் நாகியாது என்பதும் போரேறும்; வரகியாது என்பது கடியாறும்; பிறவுமன்ன.] இவற்றை யெல்லாம் 'ஒற்றெழுத்தியற்றே' என்பதனாற் புள்ளியிட்டெழுதுக. இது சொல்லியகாரணம்: குற்றுகரம் அரைமாத்திரைத்தாகியும் ஒற்றியற்றாகாது நேர்பும் நிரைபும் ஆகியவாறுபோல அதற்கு இனமாகிய குற்றிகரமும் அரைமாத்திரைத்தாகி வேறோரசையாங்கொல் லென்று ஐயுறாமற் காத்தவாறு.

மற்று ஆய்தத்தினையும் ஒற்றியற்றென்னுமோ வெனின், அஃது எழுத்தோத்தினுள்,

"எழுத்தோ ரன்ன." (தோல் - எழுத் - 141.)

என்பதனாற் பெற்றுமென்பது. மற்று,

"முந்தியாய் பெய்த வளைகழலும்." (யா - வி - ப - 43.)

"நினக்கியான் சொல்லிய தின்ன தின்று" (யா - வி.)

என இவை ஒற்றியற்றாகாது எழுத்தியற்றாயின வென்று காட்டுவோருமுளர். 'முந்தியாய்' என்பது இகரவீறுமாமாகலின் அது காட்டல் நிரம்பாது; அல்லதூஉம், அவை சான்றோர் செய்யுளல்லவென மறுக்க. இனி, ஒற்றும் எழுத்துமென உம்மையோடெண்ணலுமாகாது; இவ்வோத்தினுள்

'உயிரில் லெழுத்து மெண்ணப் படாஅ' (356.)

என ஒற்றினையும் எழுத்தென்றாகலின்[1] (அ)

---

[1] 'ஒற்றெழுத் தியற்றே குற்றுய லிகாம்' என்னும் இச்சூத்திரத்தைக் 'குற்றியலிகாம் ஒற்றியற்று எழுத்தியற்று' எனப் பிரித்துக் கூட்டிக் 'குற்றியலிகாமாவது ஒற்றியல்பினை யுடைத்து;

321. முற்றிய லுகரமு மொழிசிதைத்துக் கொளாஅ
[1]நிற்ற லின்றே யீற்றடி மருங்கினும்.

இதுவும், ஐயம் அறுத்தது; இருவகையுகரமொடு நேரும் நிரையும் இயையின் அவை நேர்பும் நிரைபுமாமென்றான், அவற்றுண் முற்றுகரம் ஈறாகி நிற்குஞ் சொல் உலகத்து அரியவாயினவாதலிற் புணர்ச்சிக்கண் வந்த உகரமே ஈண்டு நேர்பும் நிரைபுமாவனவெனவும், அப்புணர்ச்சிக்கண்ணும் நிலைமொழித்தொழிலாகிய உகரமும் நிலைமொழியீறுகெட்டு நின்ற உகரமுமே கொள்ளப்படுவன வெனவும், வருமொழித் தொழிலாகிய ஒற்று நிலைமொழியாகிய நேர்புநிரைபிற்கு உறுப்பாவன கண்டு வருமொழியுகரம் ஈண்டும் அதுபோல அவற்றிற்குறுப்பாங்கொல்லென்று ஐயுற்றானை ஐயுறற்கவெனவுங் கூறினமையின்.

இதன்பொருள் :— முற்றியலுகரம் மொழிசிதைத்துக் கொளாஅ - இருவகையுகரமு மியைந்தவை வருங்கால் வருமொழியைச் சிதைத்துப் பிரித்து அவற்றினின்று வாங்கிக் கொடுக்கப்படா; நிற்றலின்றே யீற்றடி மருங்கினும் - அங்ஙனம் வாங்கிக் கொடுக்கப்படாவாயின், நேரசை நிரையசைப் பின்னர் முற்றுகரம் ஈறாகி வருஞ்சொல்லும் உலகத்தரிய

அதுவேயன்றி எழுத்தியல்பினையும் உடைத்து' என்று பொருளுரைப்பர் நச். எனினும், பேராசிரியருரையே ஆசிரியர் கருத்தையொட்டியதென்று சூத்திரத்துட் சொற்கிடக்கை முறையை உற்றுநோக்குவார்க்கு விளங்கும். ஈண்டுப் பேராசிரியர் 'ஒற்றினையும் எழுத்தென்றானாகலின்' என்றுரைத்ததனை நச்சினார்க்கினியர், 'ஒற்றினையும் எழுத்தென்று ஓரோரிடத்துக் கூறினாரேனும், ஈண்டு ஒற்று எழுத்து எனக் கூறலின் ஒற்றல்லாவெழுத்தையுணர்த்திற்று' என வலிந்துரை கூறி மறுப்பர்.

[1]316 - பேர். 'இருவகை யுகரமும் இறுதிக்கண் நின்று அசையாக்குமென்பது என்னை பெறுமாறெனின், குற்றுகரம் ஈற்றுக்கணல்லது வாராமையானும், 'நிற்ற லின்றே யீற்றடி மருங்கினும்' என்பதனானும் பெறுதும் என்பது. முற்றுகரம் இரண்டசைப்பின்னும் வருங்கால் - மின்னு நாணு உருமு குலாவு என வரும். வாழ்வு தாழ்வு ஆகா என்பதும் 'நிற்ற லின்றே யீற்றடி மருங்கினும்' என்புழிச் சொல்லுதும்.

வாயின் முற்றுகரத்தால் நேர்பும் நிரையும் ஆமாறென்னை யென்றார்க்கு அடியிறுதிக்கணல்லது முற்றுகரம் புணர்ச்சி வகையான் இடைநில்லாதன வாயின கண்டா யென்பதுணர்த்தியவாறு.

'இன்று' என ஒருமைகூறினமையின், எடுத்தோதிய முற்றுகரமே கொண்டு இலேசினாற் றழீஇய குற்றுகரங் கொள்ளற்க. மற்றிதனை இலேசினாற் கொண்டதென்னையெனின்,-[1]நுந்தை யென்னும் ஒருமொழிக்கணன்றி வாராமையின் அதன் சிறுவரவு நோக்கி உம்மையாற் கொண்டானென்பது. முற்றியலுகரம் மொழிசிதைத்துக்கொளா வெனவே, ஒற்றூர்ந்துவரினுந் தனித்துவரினும் உடன்விலக்குண்ணு மென்பது.

"நாணுடையரிவை" (அகம் - 34.)

என்றவழி, 'நாண்' என்னும் நேரசைப்பின்னர் 'உடையரிவை' எனத் தனித்துவந்த உகரம் நேர்பசையாகாது. 'வார்முரசு' என்றவழி, வாரென்னும் நேரசைப்பின்னர் முரசென மகரம் ஊர்ந்துவந்த உகரமும் நேர்பசையாகாது. 'வற்றுறுசெய்தி' எனவும், 'பரன்முரம்பு' எனவும் வந்தவழி, வற்றெனவும் பரலெனவும் நின்ற நேரசை நிரையசைப் பின்னர் உறுசெய்தியெனவும் முரம்பெனவும் வந்த உகரங்களும் நேர்பசை நிரைபசையாகா. 'சின்னுந்தை', 'இராநுந்தை' எனக் குற்றுகரம் வந்தவழியும் நேர்பசை நிரைபசையாகா வென்றவாறு.

"நாணுத் தளையாக வைகி." (அகம் - 29)

என்றவழி, ணகாரவீறு புணர்ச்சிவகையாற்பெற்ற உகரம் நிலைமொழித்தொழிலாகலான் அது 'நாகு' என்னுங் குற்றுகரம்போல் ஒற்றுமைப்பட்டு நேர்பசையாயிற்று.

"விழவுத் தலைக்கொண்ட." (அகம் - 17.)

என்றக்காலும் அவ்வாறே ஆகாரவீறும் உகரம்பெற்று நிரைபசையாயிற்று.

---

[1]1353 - பேர். இனி, நுந்தையென்பதனை யீரொழுத்துச்சீர் என்பாரும் உளர்......வருமொழியைச் சிதைத்துக்கொள்ளப்படாதென்பது கூறினன் ஆகலான் என்பது.

"மின்னுமிளிர்ந் தன்ன கனங் குழை." (அகம்-158.)எனவும்,

"முழவு முகம் புலரா." (அகம் - 206. நற் - 220.)

எனவும் வருவனவும் அவை. 'நாணுத்தளை' என்றாற் போல வரும் ஒற்றுப்பேறு முன்னர்ச் சொல்லுதும். 'நீர்க்கு, நிழற்கு' என்ற உருபும் நிலைமொழித்தொழிலாதலான் அவையும் நேர்பசை நிரைபசையா மென்பது இதனாற் பெற்றாம். 'நிற்றலின்று' என ஒருமை கூறி முற்றுகரமே கொண்டமையிற் குற்றுகரமாயின் இடையும் இறுதியும் நின்று நேர்பும் நிரைபுமாம் என்றவாறாம்; அவை : 'ஆட்டுத்தாள்', 'சேற்றுக் கால்' எனவும்,

"எய்போற் கிடந்தானென் னேறு." (பு - வே - வாகை-22.)

எனவும் இடையும் இறுதியும் குற்றுகரம் நேர்பசையாயிற்று. 'களிற்றுத்தாள்' எனவும்,

"வேலாண் முகத்த களிறு." (குறள் - 500.) எனவும்,

இடையும் இறுதியுங் குற்றுகரம் நிரைபசையாயினவாறு.

'மருங்கினும்' என்ற உம்மையான் அடியீற்றேயன்றி மொழியீற்றும் அவற்று இறுதி கெடநின்ற மொழிக்கண் இடைநின்ற உகரம் இறுதியாகி உரியசையாகுவனவும் உளவென்பது கொள்க. அவை 'மேவுசீர்' எனவும், 'கோலுகடல்' எனவும் 'உலவுகடல்' எனவும் 'விரவுகொடி' எனவும்,

"கலனளவு நலனளவு." எனவும்,

"சுரும்புலவு நறுந்தொடையலள்." எனவும் வரும்.

இவை ஈற்று நின்ற மகரங் கெட்டு உகரவீறாயின. இவற்றுள் நிரைபசை யுகரங்களை [1]ஆகாரவீற்றுப் புணர்ச்சி யுகர மென்னுமோ வெனின்,—என்னுமன்றே ; வருமொழி யொற்று மிகாமையி னென்பது. 'உலவுக்கடல்', 'விரவுத்

[1]'குறியத னிறுதிச் சினைகெட வுகர-மறிய வருதல் செய்யுளு ளுரித்தே' (தொல் - - எழுத். 234.)

தளை' எனின் அவ்வாறே யமையுமென்பது. [1]'மருங்கு' என்றதனுன் ஈற்றடிக்கண்ணும் இறுதிக் கண்ணே முற்றுகரம் விலக்குண்டதெனக் கொள்கவென்றூர்க்கு,

"புனைமலர்த் தாரகலம் புல்லு." (யா - வி. ப. 58.) எனவும்,

"கண்ணாரக் காணக் கதவு" (முத்தொள் - 42.) எனவும்,

வருமாலெனின் அவை மரூஉ [2]வழக்கென்க. (௯)

322. குற்றிய லுகரமு முற்றிய லுகரமு
மொற்றொடு தோன்றி நிற்கவும் பெறுமே.

இஃது, எய்தாதது எய்துவித்தது; இயலசைகளை,

"ஒற்றொடு வருதலொடு மெய்ப்பட நாடி." (315.)

என்றான், உரியசைக்கு அது கூறுதான் ஈண்டுக் கூறுகின்றமையின்.

இதன்பொருள்:—மேற்கூறி வருகின்ற குற்றுகர முற்றுகரங்கள் ஒற்றொடு நிற்கவும் பெறும் அவ்வொற்றுத் தோன்றிய ஒற்றாயின் என்றவாறு.

எனவே, நிலைமொழி ஒற்றுடையவாயின் அவை நேர்பும் நிரைபுமாகா. வருமொழி வல்லெழுத்துமிகினே யாவதென்றவாறு. அஃதென்னை பெறுமாறெனின்,

"வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத்து வருவழி."

(தோல் - எழுத் - 409.)

என்றதனுன், முன்னர் நிலைமொழித் தொழிலாகிய முற்றுகரம் வருமெனக்கூறிய அதிகாரத்தானே ஒற்றுத்தோன்றி

---

[1]**நச்சினார்க்கினியர்** ஈற்றடிக்கண் இறுதியினும் முற்றுகரம் வரும் என்று உரை கூறிக் **குறளினின்றும்** வேறு நூல்களினின்றும் உதாரணம் காட்டுவர்.

[2]முற்றியலுகரமீறாயிற்ற வெண்பாவிற்கு, 'மஞ்சுசூழ் சோலை மலைநாட மூத்தாலும், அஞ்சொன் மடவார்க் கருளு.', 'இனமலர்க் கோதாயிலங்குநீர்ச் சேர்ப்பன், புனைமலர்த் தாரகலம் புல்லு.' என்பவற்றை உதாரணமாகக் காட்டி, அவை பிறப்பு காசு என்னும் வாய்பாடாகக் கொள்ளப்படும்; இவ்வுதாரணம் **செய்யுளியலுடையார்** காட்டியன என்றார். (யா - வி - ப - 219.)

னென்று ஞகலானும் பெறுதும் ; நிலைமொழியுகரம் பெற்று வருமொழி ஒற்றெய்துவது கண்டாகலா னென்பது.

(உ - ம்) "சேற்றுக்கா னீலஞ் செருவென்ற வேந்தன் வேல்."
(யா - வி - ப - 236.)

"நாணுத் தளையாக வைகி." (அகம் - 29.)

"நெருப்புச்சினந் தணிந்த நிணந்தயங்கு கொழுங்குறை."
(புறம் - 125.)

"கனவுக்கொ ணீகண்டது." (கலி - 90.)

என இவை இருவகையுகரமும் ஒற்றடுத்து உரியசை யாயினவாறு. உம்மை, எதிர்மறையாகலான் ஒற்றின்றி வருதலே பெரும்பான்மை. இங்ஙனம் வருமொழியொற்றுமிகின் அவை கொண்டு நேர்பும் நிரைபுமா மெனவே 'உண்ணும்'எனவும் 'நடக்கும்' எனவும் நிலைமொழி ஒற்று நின்றவழித் தேமாவும் புளிமாவுமாவதல்லது நேர்பசையும் நிரைபசையுமாகாதென்பதாம். 'விக்குள் கடவுள்'என்பனவும் அவை.(௧0)

323. [1]அசையுஞ் சீரு மிசையோடு சேர்த்தி
வகுத்தன ருணர்த்தலும் வல்லோ ராறே.

இது, மேற்கூறப்பட்டனவற்றுக்கும் இனிவருஞ் சீர்க்குமெல்லாம் புறனடை.

---

[1]314 - பேர் :—'இனி, ஒருசாரார் மாத்திரை யென்றது எழுத்தல்லோசையாகிய குறிப்பிசை' என்பர்...குறிப்பிசை யாண்டுப் பெறுதுமெனின், 'அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி' என்புழிப் பெறுதுமென்பது. மற்று மாத்திரையளவைக்கு இலக்கணங் கூறுமினெனின்,'அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி' 'என்புழி, வல்லோ ராறெனப் பாவொடு பொருந்தக் கூறுதுமென்பது' 'அம்ம வாழி கேளாய் தோழீஇ' எனின் இன்னுதென்றும், தோழியெனின் இன்னேசைத்தாமென்றும் செய்யுள் செய்ப. 326-பேர்,—'ஏடுகொடி யாக வெழுதுகோ' என வெண்பாவினுள் கட்டளையடியல்லாதவழி ஆசிரியவுரிச்சீர் (நேர்புநிரை) சிறுபான்மையான் வந்தன. தளைவகை கொள்ளுந்துணையும் இன்னேசைத் தன்றெனபது 'அசையும் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி' என்பதனுல் உணர்க. 338 - பேர் :—'...அகன்வயல் மலைவேலி நிலவுமணல் வியன்கானல்' (புறம்-17.) என ஒழிந்த இயற்சீர் தூங்கின. இவையும் கட்டளையல்ல வென்பது 'அசையுஞ் சீரும்' என்பதனுன் அறிக.

இதன்பொருள்:—அசைகளையும் சீர்களையும் ஓசையொடு சேர்த்தி வேறுபடுத்து உணர்த்துதலும் அச்செய்யுளிலக்கணத் துறைபோயினாரது நெறி என்றவாறு.

மேல் (313) மாத்திரை யென்பதோர் உறுப்புரைத்தான்; அதனான் அசை சீர்களது ஓசையை அளந்து கூறுபடுத்து இன்னோசையும் இன்னாவோசையு முணர்த்துக. எழுத்தியல் வகைக்கும் இஃதொக்கும்.

"குருத்துக் குறைத்துக் கொணர்ந்து நமது
கருப்புச் செறுப்புப் பரப்பு." (யா - வி - ப - 33, 181.)

எனின், வெண்பாவீற்றடி இன்னோசைத்தன்றாம்;

"கருப்புக் கொழுந்து கவர்ந்து."

என முடிக்கின் இன்னோசைத்தாய் வெறுத்திசையின்றா மென்பது.

"நிலமிசை நீடுவாழ் வார்." (குறள் - 3.)

இதனுள், வாழ்வார் என்னும் மொழியை வகுத்து, வாரென நேரசைச் சீராக்கி வகுப்பவே அசையினை இசையொடு சேர்த்திற்றாம். இனி 'நீடுகொடி' என்பதனை 'மாவரு வாய்' என்று அசையுஞ்சீரும் இசையிற் சேர்த்துகவென்பாரு முளர். [1]இவற்றைப் பிறநூலார் வகையுளி யென்ப.

இச்சூத்திரத்துள், 'வகுத்தனருணர்த்தல்' என்றமையின் இனி, வெண்பாவினுள் வெண்சீரொன்றி வந்தவழியும் வேற்றுத்தளைவிரவும் இடனுடைய அவையும் இசையொடு சேர்த்தி வேறுபாடுணர்த்துக.

"மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய்."

என்பது, பன்னிரண்டெழுத்தடி.

---

[1]இங்ஙனங் கூறுபவர் **அமிதசாகரர்** முதலியோர்; 'நிலமிசை நீடு வாழ் வார்' என்பதனோடு, "அருணோக்கு நீரா ரசைசீ ரடிக்கட், பொருணோக்கா தோசையே நோக்கி—மருணீக்கிக், கூம்பவுங் கூம்பா தலரவுங் கொண்டியற்றல், வாய்ந்த வகையுளியின் மாண்பு." என்னும் ஒருபழம்பாட்டையும் 'வகையுளி'யின் இலக்கணத்திற்குக் **குணசாகரர்** தமதுரையில் (யா - வி - ப - 376.) எடுத்துக் காட்டினார்.

"மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாவருவாய்."

என்பது, பதின்மூன்றெழுத்தடி.

"மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாவருவாய் மாவருவாய்."

என்பது, பதினன்கெழுத்தடி;[1] இவை மூன்றும்.

"அளவுஞ் சிந்தும் வெள்ளைக் குரிய." (370.)

என வெண்பாவிற்கு ஓதிய அளவடியேயாயினும் இக் காட்டிய அலகிடுகையாற் கலித்தளை தட்டுத் துள்ளலோசையும் பிறக்கும்.

"மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் பாதிரி பாதிரி." எனவும்,

"மாசேர்வாய் பாதிரி பாதிரி காருருமு." எனவும்,

"மாசேர்வாய் பாதிரி காருருமு காருருமு." எனவும்,

முன்காட்டிய மூன்றனையுமே இவ்வாறு அலகிட்டு ஓசையூட்டக் கலித்தளை தட்டாது வெண்பாவடியே யாம். இவ்

---

[1]தொல். 362 - பேர்:—'ஐவகை யடியும் விரிக்குங் காலை...அறுநூற்றிருபத் தைந்தா கும்மே' இதன் உரையுள், இவற்றையெல்லாம் தொகுப்ப வெண்பாவடி நூற்றெண்பத்தொன்றாயின...இவற்றுக்கெல்லாம் பதினன்கெழுத்தின் ஏறியக்கால் செப்பலோசை பிழைக்குமென்பது வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க; என்னை? 'அசையுஞ் சீரும்...வல்லோ ராறே' என்றாராகலின். தொல். 372 - பேர்:—இவ்வாற்றான் ஓசைச்சுருக்கம் பெருக்கம் உணர்தற்கு அருமை நோக்கி 'அசையுஞ் சீரும்...வல்லோ ராறே' என்றானுயிற்றெறன வுணர்க. தொல். 370 - பேர் :—'மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய்' என்னும் வெண்பாவடி இதனைக் கலியோசை பிறப்பவும் சொல்லிக் கண்டு கொள்க. தொல்.457. பேர்:—இனி அளவடியிற் சுருங்கின இருசீரும் ஓரோவழிச் சின்னம் எனப்படும்; இனி, அல்லாதார் ஈரடியிரண்டினைப் பேரெண்ணெனவும், ஓரடி நான்கினைச் சிற்றெண்ணெனவும், கடையெண்ணினை இடையெண்ணெனவும் ஒருசீரான் வருவனவற்றை அளவெண்ணெனவும் சொல்லுப. அளவடியாக நோக்கிப் பேரெண், சிற்றெண்ணென்றலும் சின்னம் பட்டவழி இடைநின்றது இடையெண்ணுதலும் எல்லை யளவைத்தாகிய சின்னம் அளவெண்ணுதலும் அமையும். அவற்றுள் இருசீரினை முன்னின்ற சீராகவும் ஒருசீரினை இருசீராகவும் அலகு வைப்பினும் அதனை 'அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி' என்பதனான் மறுக்க.

விருகூறும் ஓசையொடு சேர்த்துணர்த்துக. [1]பதினென்கெழுத்தின் இறந்த பதினைந்துநிலனும் பதினாறுநிலனும் பதினேழுநிலனுமென இம்மூன்றும் வெண்சீர்வந் தொன்றியக்காலும் இயற்சீர்வந் தொன்றாக்காலும் ஒருஞான்றும் செப்பலோசை பிறவா; அவையும் ஓசையொடுசேர்த்தி வகுத்துணர்த்துக; அவை வருமாறு:

"புலிவருவாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாவருவாய்." எ - ம்,

"மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய்." எ - ம்,

"புலிவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய்." எ - ம்,

இவை வெண்சீரொன்றியுங் கலித்தளை தட்டின. இனி, இவற்றை இயற்சீர் கொடுத்துச் சொல்லுங்காலுஞ் செப்பலோசை சிதையும்; என்னை?

"காருருமு காருருமு காருருமு பாதிரி." எனவும்,

"காருருமு காருருமு காருருமு காருருமு." எனவும்,

"நரையுருமு காருருமு காருருமு காருருமு." எனவும்,

இவை இயற்சீரான் வந்தும் வேறோர் சந்தப்பட்டுச் செப்பலோசை சிதையநிற்குமென்பது, அசையுஞ் சீரும் இசையொடு சேர்த்தி வகுத்துணர்த்துக. இன்னோரன்ன பிறவும் பெரிதும் எஃகுசெவியும் நுண்ணுணர்வும் உடையார்க்கன்றி உணரலாகா.

"ஞாயிறு புலிவருவாய் புலிவருவாய் மாசேர்வாய்."

என்றக்கால், 'ஞாயிறு' 'புலிவருவாய்' என இயற்சீரின் பின்னர் நிரையசை வந்து,

"சீரியை மருங்கி னோரசை யொப்பி
னாசிரியத் தளையென் றறியல் வேண்டும்." (368)

என்பதனான், ஆசிரியத்தளையாயினும் அஃது ஆண்டுக் கலித்தளைப்பாற் படுமென்பது,

"அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி."

என்பதனான் உணரப்படும்.

---

[1]தொல் - சூ. 305, 351 - பேர்.

இனி, "ஞாயிறு புலிசேர்வாய் புலிசேர்வாய் மாசேர்வாய்."

என்புழி, 'புலிசேர்வாய் மாசேர்வாய்' என நேரொன்றிய தேனும் அது கலித்தளை யென்பது,

"அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி."

என்பதனுன் உணரப்படும். இன்னோரன்ன பலவுமுள; அவையெல்லாம் வரையறுத்து இலக்கணங் கூறப்படா, அவற்றை அவ்வாறு வேறுபடுத்துணர்த்துதல் அவ்வத் துறைபோயினர் கடனென அடங்கக் கூறல்வேண்டி,

"அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி
வகுத்தன ருணர்த்தலும் வல்லோ ராறே." என்றானென்பது.

உம்மையான் அடியினை வகுத்துணர்த்துதலுங் கொள்க; அது,

"நுதல திமையா நாட்ட மிகலட்டுக்
கையது கணிச்சியொடு மழுவே." (அகம் - கடவுள்.)

என்புழி, 'இகலட்டு' என்னுஞ்சீர் 'எழுத்து முதலாக வீண்டிய வடியிற்,குறித்தபொருளை முடியநாட்டப்' பின்வந்த தாகலின் யாப்பென்னும் உறுப்பினுள் அடங்காது 'இகலட்டுக் கையது' என, மேலடியோடு பொருள் கூடியும், இசையொடு சேர்த்தி வகுத்துணர்த்தியதேயாம். இன்னும் இவ்விலே சானே[1] எழுத்தல்லோசையும் அசையொடுஞ் சீரொடுஞ் சேர்த்தி வகுத்துணர்த்தலுங் கொள்க ; அவை,

"சுஃஃஃ றென்னுந் தண்டோட்டுப் பெண்ணை."

என்றாற்போல்வன.

---

[1]இனி, **குறிப்பிசை** யென்பது, **எழுத்தல்லோசை** யான் வந்த முற்கும் வீளையும் இலதையும் அனுகாரணமும் முதலான...வரலாறு: 'மன்றலங் கொன்றை மலர்மிலைந் துஃகுவஃ, கென்று பயிரு மிடைமகனே - சென்று, மறியாட்டை யுண்ணுமை வண்கையால் வல்லே, யறியாயோ வண்ணுக்கு மாறு' ஒழிந்தனவும் இடைக்காடனர் பாடிய ஊசி முறியுட் கண்டுகொள்க; என்னை ? 'எழுத்தல் லிசையே யசையொடு சீர்க்கண், நிறைக்கவும் படுமென நேர்ந்திசி னோரே' **யா - கா- ஒழி** - 8 ; **யா - வி - ப** - 375.

இனி, [1]அகவலோசை மூன்றெனவும், செப்பலோசை மூன்றெனவும், 'அசையுஞ்சீரும் இசையொடு சேர்த்தி' என வகுத்துணர்த்துவாருமுளர். அவை இயலசைமயங்கிய இயற்சீரும், உரியசைமயங்கிய இயற்சீரும், வெண்சீரும் பற்றி ஓசை வேறுபட்டுத் தோன்றுமென்க. அங்ஙனமாயினும், அவை மும்மூன்றாக்கி வரையறுக்கப்படாமையின் ஈண்டு அவை கூறுனென்பது.

இனி ஒருசாரார், 'அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி வகுத்துணர்த்தல்' என்பதனை இவ்வாறு முரைப்ப; என்னை? ஒரு செய்யுளுட்கிடந்த அசை சீர்களை ஈண்டுக் காட்டிய தேமா புளிமாவென்பன முதலாகிய உதாரணங்களோடு சேர்த்தி அவ்விரண்டனையும் ஒக்கும் வகையான் ஓசையூட்டிக் காட்டுப; அற்றன்று, இவ்வுதாரணஞ் சீரென்று வலித்திருந்தார்க்காம் அதுசெய்துகாட்டல் வேண்டுவது. எல்லாச் சொல்லிற்கும் ஏற்றவாற்றான் 'அசையுஞ் சீரும் இசையொடு' எனப் பொது வகையாற் கூறினமையின் அதுகாட்டின் நிரம்பாதென்பது.

இனி, "கடியாறு கடியாறு கடியாறு கடியாறு."

என்பதனைத் துள்ளலாகச் சொல்லிக் கலியடியெனவும், கடியாறு என்பது நேர்பீறுமென்பதாயினும் அது வெண்சீரே ஈற்றசை நிரையசையியற்றாய் நின்றதெனச் சொல்லி அதற்கு இலக்கணம்,

"வெண்சீ ரீற்றசை நிரையசை யியற்றே." (341.)

எனப் பொருளுரைத்து, மற்றதனைக் கலித்தளையென வுங் காட்டுப; அற்றன்று, 'கடியாறு' என்னுஞ் சீரின் உறழ்ந்த ஆசிரியவடியும் அதுவே வாய்பாடாக வருமாகலின். மற்றதன்கண் துள்ளலோசை பிறந்ததாலெனின்,—அவற்றுக்கண் ஓரோமாத்திரை கொடுப்பத் துள்ளலோசை பிறந்ததாயினும் 'அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்திச் சொல்லுக' எனவே அங்ஙனம் மாத்திரை நீட்டிச் சொல்லாது அகவலோசைபடச்

---

[1]இங்ஙனங் கூறுபவர் அமிதசாகரரும், சங்கயாப்புடையார் முதலியோரும்.

சொல்லுகவென்பது இதனுற் பெற்றுமாகலின் அது பொரு ளன்றென்பது. (கக)

324. ஈரசை கொண்டு மூவசை [1]புணர்ந்துஞ்
சீரியைந் திற்றது சீரெனப் படுமே.

இது, முறையானே அசைபுணர்த்திச் சீராமாறுணர்த்து வான் தொடங்கி அவை இத்துணைப் பகுதியவென்பதூஉம் அவற்றுப் பொதுவிலக்கணமும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்:—இரண்டசையானும் மூன்றசையானும் ஓரோர் சொற்கள் சீரியைந்திறுவன சீரென்று சொல்லப்படும் என்றவாறு.

'சீரியைந் திறுதல்' என்பது, வழக்கியலோ செய்யுளாமாற் ருல் யாப்பினும் பொருள்பெறப் பகுத்துப் பதமாகியவற்றுச் சேறல்.

உதாரணம் : சாத்தன் கொற்றன் எனவும், உண்டான் தின்ருன் எனவும் இரண்டசை கொண்டு சீராயின. 'கானப் பேர்', 'சாய்க்கானம்', 'கூதாளி' எனவும், உண்ணுதன தின்னு தன எனவும் இவை மூவசை புணர்ந்து சீராயின. இவை செய்யுளுள் வருமாறு:—

"உலக முவப்ப வலனேர்பு திரிதரு
பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண் டாஅங்கு." (முருகு - 1 - 2.)

என ஈரசைச்சீர் வந்தன.

"யானுட்த் தானுணர்த்த யானுணரா விட்டபின்
ருனூட யானுணர்த்தத் தானுணர்ந்தான்."(முத்தொள்-104.)

"வசையில்புகழ் வயங்கு வெண்மீன்
றிசைதிரிந்து தெற்கேகினும்." (பட்டின - 1 - 2.)

என இவை மூவசைச்சீர் வந்தன; பிறவுமன்ன.

மற்றுச் சீரென்ற தென்னையெனின்,—பாணிபோன்று இலயம்பட நிற்றலான் அது சீரெனத் தொழிற்பெயராம்; என்னை?

(பி - ம்)—[1]புணர்த்தும்.

"சொற்சீர்த் திறுதல்." (435.) என்புழித்

தொழிற்படுத் தோதினமையின்.

இனி, 'இயைதல்' என்பது, அசைவகை ஒன்றோன்ற ஞெடு தொடர்ந்தவழியல்லாற் சீர்க்கு அலகுபெறலாகாதென்ற வாறு; எனவே, அவ்வாறு இலயம்பட நின்றனவாயி னும் புணர்ச்சியெய்துமென்பதாம். மற்று, 'இற்றது' என்ற தென்னை? சீரென்பது தொழிற் பெயராதலால் அது 'சீரி யைந்து' எனவே பெறுதுமெனின்,—அங்ஙனங் கொள்ளிற் சீரியைந்த தொடரெல்லாங் கூடி ஒருசீராவான் செல்லுமாக லின் இடையிடை இற்றுவரல் வேண்டுமென்றற்கு அங்ஙனங் கூறினானென்பது; இதனானே ஒரோவழிப் புணர்ச்சி விகாரம் எய்தாமையுங் கூறினானும்.

"வண்டுபடத் ததைந்த கண்ணி." (அகம் - 1.)

என்புழி, வல்லெழுத்து மிக்க புணர்ச்சி வகையானே சீரியைந்தன.

"பேர்ந்து சென்று சார்ந்து சார்ந்து." (யா - வி - ப - 380.)

என்றவழி, ஒன்றோடொன்று தொடர்ந்ததேனும் 'இற் றது' என்பதனான் இறுதிபட நின்றமையின்

"எல்லா விறுதியு முகர நிறையும்." (தோல் - எழுத் - 408.)

என்றதனாற் குற்றுகர முற்றுகரமாகாது நாலெழுத்தடியா யிற்று. இதனை எழுத்தடி யென்றலே வலியுடைத்து; வல் லொற்றுத் தொடர்மொழிக் குற்றுகரத்தால் நாலெழுத் தடி வேறுண்மையின். 'ஈரசைகொண்டும்' எனவும், 'மூவசை புணர்ந்தும்' எனவும் கூறினமையான் ஒருசீர் பலசொல் தொடர்ந்துவரினும் அவை ஒன்றுபட நிற்றல்வேண்டுமென்ற வாறும். எனவே, உலகத்துச் சொல்லெல்லாம் ஈரசையானும் மூவசையானுமன்றி வாரா வென்பது பெற்றும். இதனானே ஒரு சொல்லைப் பகுத்துச் சீர்க்கு வேண்டுமாற்றான் வேறு சீராக்கிய வழியும் அச்சீர் வகையானே வேறு சொல்லிலக் கணம் பெறுமென்பதுங் கொள்க; அது

"மம்மர் நெஞ்சினேன் றொழுதுநின் றதுவே." (அகம் - 56.)

என்புழி, நின்றது என்னுஞ்சீர் குற்றுகரவீற்றுச்சொல் லன்றே, அதனைப் பிரித்து 'அதுவே' என வேறுசீராக்கவே அது முற்றுகரமாகி வேறுபடுதல் கண்கூடாக் கண்டுகொள்க என் றூர்க்கு,[1] 'எனப்படும்' என்றதென்னையெனின்,—ஓரசையே சீர்நிலை பெறுமென்றுமாயினும் அவை சீரென முன்னோதப் படா வென்றற்கென்பது. மற்று நாலசையானும் ஐந்தசை யானும் உண்ணுநின்றன அலங்கரியாநின்றனெனச் சொல் வருவன உளவாலெனின்,—அங்ஙனம் வருஞ் சொற்கள் சில வாகலானும் அவைதாமும் இரண்டு சொல்விழுக்காடாய்ப் பிளவுபட்டு நிற்றலின் ஒருசீரெனப்படாமையானும் அவை சீராக வருஞ் செய்யுளின்மையானும் என மறுக்க.

இனி வஞ்சிப்பாவினுள்வந்த ஆசிரியவடியினை [2]நாலசைச் சீர் காட்டல் வேண்டுவார் இருசீரடியாக உரைப்பினும் அவை

---

[1]தொல். 355 - பேர் :—என்றூர்க்கு, மாவருவாய் புலிவருவாய் என்பதனையும் ஞாயிறுகொல் வலியதுகொல் எனக் குற்றுகரம் பெய்து இருநிலைமை கொள்ளாமோவெனிற் கொள்ளாம். அவை 'எல்லா விறுதியு முகர நிறையும்' என்பதனுன் முற்றுகரமேயாம். எ - து...வஞ்சியுரிச்சீர்க்கும் இடைநின்ற குற்றுகரங்களை வன்றொடராக வருவித்துக் கொள்க. இனிச் சீரிறுதிக் குற்றுகரங்கள் நிறையாது நிற்றலுமுடைய என்பது 'சீரியைந் திற்றது சீரெனப்படுமே' என் புழிக் கூறியவாற்றானறிக. தொல். 366 - பேர் :—'தன்சீர் வகையி னும்......அடிக்கு முரிய' என்பதனுள் ஆசிரிய வுரிச்சீர் நான் கும் நிரலே நின்றுழி அகவலோசை பிறவாதென்பது அறிவித் தற் கென்பது. எனவே ஒன்றிடையிட்டும் இரண்டிடையிட்டும் இன் சீர் வரல் வேண்டுவதாம்... 'ஓங்கு கோட்டுத் தொடுத்த பாம்பு புரை யருவி', 'நிவந்து தோன்று களிற்றி னிலங்குகோடு புரைய' 'பாம்பு மணியுமிழும் பானாட் கங்குல்' இவை ஒன்று மிரண்டும் இன்சீர் இடை யிட்டு வந்தன. இதுவும் 'அசையும் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி' என்பதனுன் அகவலோசை வழுவினவாறறிக. தொல். 408-பேர் :— 'அளபெழி னவையே யளபெடைத் தொடையே' ஈரொற்றள பெடை கலிப்பாவினுள் வாராது. என்னை? அது துள்ளலோசை தள்ளி நிற்றலின். அங்ஙனமாதல் 'அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி' அறிக. எ - து.

[2]"நாலசை யானு நடைபெறு மோரசை, சீர்நிலை யெய்தலுஞ் சிலவிடத் துளவே" என்பர் பல்காயனார். அமிதசாகரர் நாலசைச் சீரைப் பொதுச்சீர் (யா - வி - ப - 67.) என்பர்.

தூங்கலோசையிலவாகலானும் அவை சீரியைந்திறுத லின்மையானுங் கொள்ளா னென்பது. ஈண்டு 'எனப்படும்' என்பதே பற்றி நாலசைச்சீர் கொண்டாரும் உளர்* ஐயசைச்சீர் கொண்டாரைக் கண்டில மென்க. (கஉ)

325. இயலசை மயக்க மியற்சீ ரேனை
யுரியசை மயக்க மாசிரிய வுரிச்சீர்.

இது, நிறுத்த முறையானே இயலசையும் உரியசையும் வேறு வேறு தம்முண் மயங்கிவரும் ஈரசைச் சீருணர்த்துகின்றது.

இதன்பொருள் :—[1]நேர்நேர் [2]நிரைநேர் [3]நிரைநிரை [4]நேர்நிரை என்பன நான்கும் இயற்சீர்; [1]நேர்புநேர்பு [2]நிரைபுநேர்பு [3]நிரைபுநிரைபு [4]நேர்புநிரைபு என்பன நான்கும் ஆசிரிய வுரிச்சீர் என்றவாறு.

இவற்றுள் இயற்சீரைத் [1]தேமா [2]புளிமா [3]கணவிரி [4]பாதிரி எனவும், [1]வாய்க்கால் [2]வாய்த்தலை [3]தலைவாய் [4]தலைமுகம் எனவும் (யா-வி-ப-66) பிறவும் இன்னோரன்ன வேறு வேறு காட்டுப. இனி வருவனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். ஆசிரியவுரிச்சீரை [1]வீடுபேறு [2]வரகுசோறு [3]முடவுமருது [4]பாறுகுருகு எனவுங் காட்டுப; அவற்றுக்குச் செய்யுள்:

"அவரே, கேடில் விழுப்பொரு டருமார் பாசிலை
வாடா வள்ளியங் காடிறந் தோரே." (குறுந் - 216.)

என்புழி,

"கேடில் விழுப்பொரு டருமார் பாசிலை."

என நான்கு இயற்சீரும் வந்தன.

---

*நாலசைச் சீர்கொண்டார் காக்கைபாடினியார்: 'நாலசை யானடை பெற்றன வஞ்சியுள், ஈரொன் றிணைதலு மேனுழி யொன்று சென், றுகலு மந்த மிணையசை வந்தன, கூறிய வஞ்சிக் குரியன வாதலும், ஆகுந வெண்ப வறிந்திசி னோரே' தொல். 353 - பேர். அசைச்சீர் என்பது 'ஈரசை கொண்டும்' (324) என்னும் சூத்திரத்து இலேசினாற் கொண்டது.

"வெளிற்றுப்பனந் துணியின் வீற்றுவீற்றுக் கிடப்ப."
(புறம் - 35.)

"வண்புகழ் நிறைந்து வசிந்துவாங்கு நிமிர்தோள்." (முருகு-106.)

"பூண்டுகிடந்து வளரும் பூங்கட் புதல்வன்."

"நறவுண் மண்டை நுடக்கலி னிறவுக்கலித்து." (அகம் - 96.)

எனவரும் இவற்றுள் வீற்றுவீற்று எனவும், வசிந்து வாங்கு எனவும், பூண்டுகிடந்து எனவும், இறவுக்கலித்து எனவும் நான்காசிரியவுரிச்சீரும் வந்தவாறு கண்டு கொள்க. பிறவுமன்ன.[1]

இஃது, ஆட்சியுங் குணனுங் காரணமாகப்பெற்ற பெயர். ஆட்சி :

"இயற்சீ ரிறுதிமு னேரவ ணிற்பின்." (331.)

எனவும் பிறுண்டும் ஆளுப. குணம்: இயற்சீராகலானும் நான்கு பாவிற்கும் இயன்று வருதலானுங் குணங் காரணமா யிற்று. இயல்பு வகையான் ஒரோவொன்றாகிநின்ற சொற்கள் வருதல் பெரும்பான்மையாகலானும், நான்கு பாவிற்கும் பொதுவாகி இயன்று வருதலானும், இயலசையான் வரும் ஈரசைச் சீராகலானும், இவற்றை ஒருபாவிற்குரிமை கூறுதல் அரிதாகலானும், இவற்றை இயற்சீரென்றான். எனவே, சொல்லின்முடியுமிலக்கணத்தால் நான்கு பாவிற்கும் உரியவென்பதூஉம் ஈண்டுப் பெற்றாம்; அல்லதூஉம், அவற்றைத் தளை கூறும்வழி மூன்று பாவிற்கும் உரிமைகூறிக் கலிப்பாவிற்கும் வஞ்சிப்பாவிற்கும் நேரீற்றியற்சீர் வாராவென, ஒழிந்த சீர் வருமென்பதுடன்பட்டமையானும் நான்கு பாவிற்கும் இயன்றுவரும் என்பது பெற்றாம். ஆசிரியவுரிச்சீரென்றதூஉம் அவ்வாறே ஆட்சியுங்குணனும் நோக்கியபெயர். ஆட்சி:

"வெண்பா வுரிச்சீ ராசிரிய வுரிச்சீர்." (335.)

எனவும் பிறுண்டும் ஆளுப. உரியசை மயக்கமாகலானும் ஆசிரியத்திற்குரிமையானும் இக்குறி குணங் காரணமாயிற்று.

---

[1] வகுத்து மெய்ந்நிறுத்தல் என்னும் உத்தி.—மெய்யென்றதனுல் வகுத்தவற்றைப் பின்னும் வகுத்து நிறுத்தல் கொள்ளப்படும்; என்னை? 'இயலசை மயக்கம்...ஆசிரியவுரிச்சீர்' என்று பகுத்து ஓதியவாற்றான்; தொல் - 665 - பேர்.

மற்றிவை இயற்சீர்போல ஒரோர் சொல்லாய் நிற்றல் யாண்டும் [நிற்றலி](இ)ல்லை பிறவெனின்,—அற்றன்று ; தோன்றுவாக்கு இரங்குவாக்கு என்றாற்போல்வன உளவென்பது. இனி, இவ்வியற்சீர்தாமும் இரண்டு சொற்கூடியும் ஒன்றாகிய வழியே சீரெனப்படும் ; அதுபோல இவையும்,

"எல்லாத் தொகையு மொருசொன் னடைய."

(தொல் - சொல் - சூ. 420.)

என்பதனான், ஒருசொல்லாயினவெனினும் அமையும். மற்று ஒழிந்த இயற்சீருங் கூறாது ஆசிரியவுரிச்சீர் ஈண்டு வைத்ததென்னையெனின்,—இவ்விருபகுதியவற்றை இயற்சீரென்றும் (331) ஆசிரியவுரிச்சீரென்றும் (335) ஆளுமாகலின் என்றவாறு. (கரு)

326. *முன்னிரை யுறினு மன்ன வாகும்.

இஃது, இயலசையும் உரியசையும் (325) †மயங்கிஆவன கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் :—

"உரியசை மயக்க மாசிரிய வுரிச்சீர்." (325.)

என மேனின்ற அதிகாரத்தான் அவ்வுரியசைப்பின்னர் நிரையசையுறினும் அவ்வுரியசைமயக்கமாகிய ஆசிரியவுரிச்சீராம் என்றவாறு.

அவை [1]நேர்புநிரை [2]நிரைபுநிரை என வரும். இவற்றை [1]'நீடுகொடி' [2]நாணுத்தளை ‡[3]குளிறுபுலி [4]விரவுக்கொடி எனவும் பிறவாற்றானுங் காட்டுப ; அவையெல்லாம் அறிந்துகொள்க.

மற்று, இயலசையும் உரியசையும் விரவி இயற்சீராவன இலவோவெனின்,—உள; அவையன்றே மேற்சொல்கின்றன வென்பது. அஃதேல், இவ்விரண்டும் இயற்சீராகாவோ

---

*தொல் - 335 - பேர்:—முன்னிரை யுறினு மன்ன வாகும் என்ற மாட்டேற்றால் இயற்சீர்த்தன்மை சிறுபான்மை வகையான் எய்துவித்ததும் இப்பயனோக்கி.

(பி - ம்)—†மயங்கியாவனவற்றுள் இரண்டுசீர் கூறுகின்றது. ‡களிற்றுக்கணம், விரவுத்தளை.

வெனின்,—'அன்ன' என்று மாட்டெறிந்த கருத்தினன் அதுவும் அமையுமென்பது ; என்றார்க்கு, இவற்றை ஆசிரியவுரிச்சீரென்றல் குற்றமாம்பிறவெனின்,—பெரும்பான்மையும் ஆசிரியத்திற்கும் அதற்கினமாகிய வஞ்சிக்கும் உரியவாகலானும், ஒழிந்த இரண்டு பாவின்கண்ணுஞ் சிறுவரவினவாகலானும், வெண்பாவினுள் கட்டளையடிக்கண் வாராவென்பது,

"கலித்தளை மருங்கிற் கடியவும் படாஅ." (336)

என வரைந்தமையாற் பெறுதுமாகலானும் இவற்றை ஆசிரியவுரிச்சீ ரென்றலே வலியுடைத்தென்பது. 'அன்ன' என்பதனை இயற்சீரோடு மாட்டுங்கால் ஈற்றது அதிகாரம்பட இறுதிநின்ற நிரையீற்றியற்சீ ரிரண்டனோடுங் கொள்ளப்படும் ; கொள்ளவே, அம்முறையானே நீடுகொடி என்பதனைப் பாதிரிபோலவும், குளிறுபுலி என்பதனைக் கணவிரிபோலவும் தளைகொள்ளப்படுமென்பதாம்.

அவை செய்யுளுள் வருமாறு :

"ஓங்குமலைப் பெருவிற் பாம்புஞாண் கொளீஇ." (புறம்-55.)

"உவவுமதி யுருவி னோங்கல் வெண்குடை." (புறம் - 3.)

"ஓங்குதிரை வியன்பரப்பின்." (மதுரை - 1.)

"நிலவுமணல் வியன்கானல்." (புறம் - 17.)

என இவை ஆசிரியத்துள்ளும் வஞ்சியுள்ளும் வந்தவாறு.

"தூங்குசிறை யன்னந் துயில்வதியுஞ் சோணாட்டே." எ - ம்,

"ஏடுகொடி யாக வெழுதுகோ." (முத்தோள் - 50.)

எனவும் இவை வெண்பாவினுள் கட்டளையடியல்வழிச் சிறுபான்மையான் வந்தன. மற்றிவையுங் கட்டளையடியென்னுமோவெனின்,—அற்றன்று ; அது தளைவகை கொள்ளுந்துணை இன்னோசைத்தன்றென்பது,

"அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி." (323)

என்பதனானுணர்க. இப்பகுதியறியாதார் அடியுறழ்ந்ததனாற் பயனென்னை யென்றிகழ்ப. (கச)

327. நேரவ ணிற்பி னியற்சீர்ப் பால.

இஃது, இயலசை உரியசை மயக்கத்துப் பிறப்பன இரண்டியற்சீர் உணர்த்துகின்றது.

இதன்பொருள் :—முன்னர் உரியசைப்பின்னர் நிரையசைவரின் ஆசிரியவுரிச்சீராமென்றான். அவ்வதிகாரத்தால் உரியசை யிரண்டன்பின்னும் நேரசைவரின் அவையிரண்டு சீரும் ஆசிரியப்பாலவாம் என்றவாறு.

அவை : நேர்புநேர் நிரைபுநேர் என வரும்.

உதாரணம் :—[1]சேற்றுக்கால் [2]வேணுக்கோல் [3]களிற்றுத்தாள் [4]முழவுத்தோள் என வரும். [1]நீத்துநீர் [2]குளத்துநீர் எ-ம், [3]போதுபூ [4]விறகுதீ எனவுங் காட்டுப. பிறவு மன்ன. இவை இயற்சீர் நான்கினுள்ளும் எப்பாற்படுமெனின்,—அதிகாரத்தால் நீடுகொடி குளிறுபுலி என்பனபோல இறுதியினின்ற பாதிரி கணவிரிப்பாற்படும் முறையானென்பது. எனவே, போதுபூ பாதிரியாகவும், விறகுதீ கணவிரியாகவும் இயற்றப் படுமென்பது. இவ்வாறு கூறவே, இவை பாதிரி கணவிரி போல அசைதிரிந்து நிரையாமென்பது கொள்ளற்க. நேர்பு நிரைபு முதலாக நிரையீறாகிய சீர் தளைகொண்டாங்குக் கொள்ளப்படும் இவையுமென்பதாம். 'தளைகோ ளொக்கும்' எனவே *ஏழு தளையுள்ளும் இவற்றை ஒன்றொன்றனுள் அடங்குமென்று அடக்கற்க; என்னை? இவை வேறுவேறு பட்ட அசையான் வேறுவேறு சீராயினமையினென்பது. அசைச்சீர்க்கு உரிச்சீரிலக்கணமின்மையின் இதற்கு இஃதொப்பவாராதென்றுணர்க.

"நீத்துநீர்ப் பரப்பி னிவந்துசென் மான்றேர்."

என்புழி, போதுபூவும் விறகுதீயும் வந்தவாறு கண்டு கொள்க: இவற்றை ஆசிரியவுரிச்சீர்ப்பின் வைத்ததென்னை யெனின்,—இவையும் அவைபோல ஈண்டொருங்கியைதல் பெரும்பான்மையென்பது அறிவித்தற்கென வுணர்க. (கரு)

(பி - ம்)—*எழுபது.

328. இயலசை யீற்றுமு னுரியசை வரினே
நிரையசை யியல வாகு மேன்ப.

இது, மேனின்ற இயற்சீரதிகாரத்தான் ஈரசைச்சீருள் இயலசை உரியசை மயக்கத்துள் ஒழிந்துநின்ற நான்கு இயற்சீரு முணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள் :—இயலசை இரண்டின்பின்னும் உரியசை இரண்டும் ஒன்று இரண்டுசெய்து மயங்கி நான்காகுங்கால் அவ்விரண்டுரியசையும் இயலசை மயக்கமாகிய இயற்சீர் நான்கனுள் நிரையீற்ற பாதிரியுங் கணவிரியும்போல வருஞ்சீரொடு தட்கும் என்றவாறு.

அவை [1]நேர்நேர்பு [2]நேர்நிரைபு [3] நிரைநேர்பு [4]நிரைநிரைபு எனவரும். வருங்கால் நேர்முதற்சீர் இரண்டும் பாதிரி போலவும், நிரைமுதற்சீர் இரண்டுங் கணவிரிபோலவும் கொள்ளப்படுமென்றவாறு ; எனவே, இச்சூத்திரமுஞ் சீராமாறேயன்றிச் சீர்தளைக்குமாறுங் கூறியவாறாயிற்று. இவற்றைப் [1]போரேறு [2]பூமருது [3]கடியாறு [4]மழகளிறு எனினும் இழுக்காது. (கஅ)

329. அளபெடை யசைநிலை யாகலு முரித்தே.

இஃது, எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி ; மேல் எழுத்ததிகாரத்தோதப்பட்ட அளபெடையை ஆண்டு மொழியெனக் கூறினன், அவ்வாற்றானே அவை பெரும்பான்மையும் ஈண்டும் ஈரசைச்சீராகலின் ஈண்டுச் சீர்கூறியவாற்றான் *எய்திநின்றனவற்றை எழுத்துநிலைமைப்படுத்து அசைநிலையும் வேண்டினமையின். †

(பி - ம்)—*எய்தி நின்றன அவற்றுக் கெழுத்து நிலைமைப்.

†'அளபெடை யசைநிலை யாகலு முரித்தே' எனவும் 'குறிலிணை யுகர மல்வழி யான' எனவும் கூறுங்கால் அளபெடையினை எழுத்துப்போலவும் குற்றுகரத்தினைக் குற்றெழுத்துப்போலவும் ஓதுதல் போல்வன 'தந்துபுணர்ந்துரைத்தல்' என்னும் உத்தி. தொல். 665 - பேர்.

இதன்பொருள் :—அளபெடை மேற்கூறிய இயற்சீர் நிலைமையேயன்றி ஓரசையாய் நிற்றலும் உரித்து என்றவாறு.

உம்மையாற் சீர்நிலையெய்தலே வலியுடைத்து. 'நிலை' என்றதனான் எழுத்துநிலைமையும் நேர்ந்தானும்; என்னை? அசையது நிலையைக் குறிலும் நெடிலுங் குறிலிணையுமென எழுத்தான் வகுத்தமையின் அவை மேற்கூறிய [1]ஈரசைச்சீர் பதினாறனுள்ளும் [2]என்னசீர்ப் பாற்பட்டனவெனின்,—ஆசிரியவுரிச்சீராறும், போதுபூ விறகுதீ என்னும் இரண்டு இயற்சீரும் ஒழித்து ஒழிந்தவியற்சீர் [3]எட்டுமாம். அங்ஙன மாதல் ஒருமொழியகத்தே உடையவென்பது. 'ஆஅ' எனத் தேமாவாயிற்று. 'கடாஅ' (குறள் - 585) எனப் புளிமா வாயிற்று. 'யாஅது' என ஈரெழுத்து ஞாயிறும்; என்னை? கடாஅ என்புழி அளபெடையதாகாரம் பிரித்துக் குறினெடி லாயினாற்போல ஆகாரத்துப் பின்னின்ற அகரமுங் குற்றுகர முங் குறிலிணை யெனப்பட்டமையின் (317) என்பது. ஒழிந் தனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். 'ஆஅழி' என்பது ஈரெழுத் துப் பாதிரியாம். 'வடாஅ' என மூவெழுத்துப் புளிமாவாம். படாஅகை என நாலெழுத்துக் கணவிரியாம். 'ஆஅங்கு' என ஈரெழுத்துப் போரேறும். 'ஆஅவது' என மூவெழுத்துப் பூமருது. 'புகாஅர்த்து' என்பது கடியாறு. 'விராஅயது' என் பது மழகளிறு. இவை ஓரோர் சொல்லாகி நின்று எட்டியற் சீரானும் அளபெடை வந்தவாறு.

---

[1]ஈரசைச்சீர் பதினாறுவன :—நேர்நேர், நிரைநேர், நிரைநிரை, நேர்நிரை என்னும் இயற்சீர் நான்கும், நேர்புநேர்பு, நிரைபுநேர்பு, நிரைபுநிரைபு, நேர்புநிரைபு என்றும் ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும் (325.) நேர்புநிரை, நிரைபுநிரை என்னும் இரண்டும் (325) ஆசிரியவுரிச்சீர்; நேர்புநேர், நிரைபுநேர் இவை இரண்டும் (326) இயற்சீர்; நேர்நேர்பு, நேர்நிரைபு, நிரைநேர்பு, நிரைநிரைபு இவை நான்கும் இயற்சீர் (327) ஆக 16.

(பி - ம்)—[2]என்னை சீர்ப்பட்டன.

3 [1]நேர்நேர்	[5]நேர்நேர்பு
[2]நிரைநேர்	[6]நேர்நிரைபு
[3]நிரைநிரை	[7]நிரைநேர்பு
[4]நேர்நிரை	[8]நிரைநிரைபு

"தேளந் தேரும் பூஉம் புறவிற்
போஒரி துள்ளுஞ் சோஒரி நண்ணிக்
குராஅம் பிணையல் விராஅங் [1]குஞ்சிக்
குடாஅரிக் கோவல ரடாஅரின் வைத்த
கானெறிச் சென்றனர் கொல்லோ
மேனெறிச் சென்று பொருள்படைப் போரே."

என இதனுள், இயலசை மயக்கமாகிய இயற்சீர் நான்கு மாகி அளபெடை வந்தன. ஒழிந்த இயற்சீரும் மேல் நான்கனுள் அடங்குமாகலின் அளபெடை நான்கென்பாருமுளர். அவை: தனிநிலை முதனிலை இடைநிலை இறுதிநிலை எனப்படுமென்ப. ஒழிந்த இயற்சீரான் அளபெடைவந்த செய்யுளுங் கண்டுகொள்க.

'வாஅழ்க' என மூவசைச்சீரான் வரும் அளபெடை மொழியுமுள. மற்றுப் 'படாஅகை' எனவும் 'ஆஅழி' எனவும் இவை மூவசைச் சீராகாவோவெனின்,—ஆகா:

"தனிக்குறின் முதலசை மொழிசிதைத் தாகாது" (319)

என்புழி, முதற்கணல்லது விட்டிசைத்தல் நேர்ந்திலனாகலானுங் குறிலிணைந்தனவும் குறினெடிலிணைந்தனவும் நிரையாமென்றானாகலானுமென்பது; என்றாற்கு,

"தூஉமணி கெழூஉமணி."

என நேர்நிரைப்பின் முற்றுகரம்வந்து நேர்பும் நிரைபுமாம் ஆகலின் அவற்றையும் ஆசிரியவுரிச்சீரென்னுமோவெனின்,—என்னுதவாறு: அங்ஙனம் அளபெடையான் நேர்பசை நிரைபசை கொள்வாரும் அளபெழுந்த குற்றெழுத்து வருமெழுத்தொடு கூட்டி,

[2]"முதனிலை யளபெடை நேர்நே ரியற்றே
யிடைநிலை யளபெடை நிரைநே ரியற்றே."

என்பவாகலின் அளபெழுந்த மொழி நேர்பும் நிரைபுமாகாவென்பது. அவ்வாறாயினும் ஓரோர்கால் அளபெடையுக

(பி - ம்)—[1]குறிஞ்சிக்.

[2]இச்சூத்திரத்தில் 'தனிநிலை யளபெடை' எனவும் 'இறுதிநிலை யளபெடை' எனவும் பாடங்கொண்டார் யாப்பருங்கல (ப - 23.) விருத்தி யுரைகாரர்.

ரத்தைக் கூட்டி [1]நேர்பு நிரைபுமென்றுமோ, காசு பிறப்பென் பன தேமா புளிமாவாயினவாறுபோலவெனின்,—அவை தேமா புளிமாவாகாமையும், தனிவகை யொக்குமத்துணை யென்பதூஉம் மேற்கூறப்பட்டதாகலின் அவைபோல இவை யும் நேர்பசை நிரைபசையாகாவென்பது; அல்லதூஉம்,

"நீட்டம் வேண்டி னவ்வள புடைய." (தோல் - எழுத் - சூ - 6.)

எனப்பட்டது அளபெடையாகலானும்,

"நாணுத்தளை." (அகம் - 29.)

என்பதுபோலாது இயல்பாகவந்து இயைந்த எழுத் தாகலானும், அவைபோல அளபெடை,

"இருவகை யுகரமொ டியைந்தவை வந்தன." (316)

எனப்படாமையானும், நேர்பசை நிரைபசையாகாவென் பது; அற்றன்றியும், அவை நேர்பசை நிரைபசையாதல் ஒருவகையான் நேர்ந்தானெனினும் அவை நாணுத்தளை விர வுக்கொடியென்னுஞ் சீராதற்கு இழுக்கென்னையெனவும்,

"நிரையிறு காலைய மாசிரிய வுரிச்சீர்."

எனவோதி ஆசிரியவுரிச்சீர் எட்டென்பான்போல விதந் தோதிப் பயந்ததென்னை யெனவும் கூறி மறுக்க.

இனி ஒருரை:

'தூஉமணி, கெழூஉமணி.'

என்பன அளபெடை அசைநிலையாகியும் ஆகாதும் வரு தலின் வெண்சீர்க்கும் இருநிலைமை கோடற்கென்ப. அது, நீடுகொடி குளிறுபுலி என்பனவற்றிற்கும் ஒக்குமாதலானும், 'அசையுஞ் சீரும் இசையொடு சேர்த்துங்கால்' அங்ஙனம் அசையாகாமையானும் அது பொருந்தாதென்பது. இங்ஙனஞ் சீர்நிலையெய்திநின்ற அளபெடைகளெல்லாம் வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் பொதுவாயினவும், செய்யுட்கே உரியவாகிச் செய்யுள்செய்யும் புலவராற் செய்துகொள்ளப்படுவனவுமென இருவகைய; அவ்விருதிறத்தவும்,

(பி - ம்)—[1]நேர்புநிரைபும் என்றுமோ.

"நீட்டம் வேண்டி னவ்வள புடைய." (தொல் - எழுத் - 6.)

என்னும் இலக்கணத்துட்பட்டு அடங்கின.

இனி, அவற்றுள் வழக்குக்குஞ் செய்யுட்கும் பொது வாகியதனை இயற்கையளபெடையென்றும், செய்யுட்குப் புலவர் செய்துகொண்டதனைச் செயற்கையளபெடை யென்றும் பெயரிட்டு வழங்கப்படும். அவ்விரண்டனுள்ளும் ஈண்டு 'அளபெடை யசைநிலை யாகலுமுரித்து' எனப்பட்டது இயற்கையளபெடையென்று பெயரிட்டு வழங்கப்படும். செயற்கை யளபெடை சீர்நிலையாதல் செய்யுட்கே யுரியவாறுபோல இயற்கையளபெடை அசைநிலையாகலுஞ் செய்யுட்கே யுரிய தென்பது.

'ஆகலுமுரித்து' என்ற உம்மையான் அவையிரண்டா னும் [1]எவவாற்றானும் அசைநிலைப்படாது புணர்ச்சி வகை யான் வந்த அளபெடைக்கண்ணும் பொருள் புலப்பாட்டிற்கு உரியவாகச் செய்யுள்செய்யுமிடத்தும் அவ்வாறு அசைநிலை யாக்கப்படுவ தென்றவாறு.

(உ - ம்) "பலாஅக்கோட்டுத் தீங்கனிமேற் பாய்ந்த கடுவன்."

எனப் பலாஅக்கோடென்புழி,

"குறியதன் முன்னரு மோரெழுத்து மொழிக்கு
மறியத் தோன்று மகரக் கிளவி." (தொல்-எழுத்-சூ-226.)

எனப் பெற்ற அகரமுண்டன்றே? அதுவும் அளபெடை யெனப்படும்; அதனைப் 'பலாஅ' என்புழிப் புளிமாவென் னுஞ் சீராக அலகுவையாது நிரையசை நிலைமைத்தேயாக வைக்கப்படுமென்பது.

"நிலம்பாஅய்ப் பாஅய்ப் பட்டன்று நீலமா மென்றோட்
கலம்போஒய்ப் போஒய்க் கௌவை தரும்."

(யா - வி - ப - 45, 347, 417.)

என்புழி, போஒய்ப்போஒயெனச் சேய்மைக்குறிப்புப் படச் செய்யுள் செய்தவழியும் அளபெடை அசைநிலையா

(பி - ம்)—[1] அவ்வாற்றானும்.

பிற்று. இனி, இவற்றை விளியும் பண்டமாற்றும் [1]நாவல் கூற்றும் முதலாயவற்றுள் வருமென்பாருமுளர். அங்ஙனம் வந்தது பிற்காலத்துச் [2]செய்யுளேன்ப ; அல்லதூஉம், அங்ஙனம் வரையறைப்படாமையானும் நாம் முன்னர்க் காட்டினவை ஆண்டு அவற்றுள் அடங்காமையானும் அவ்வாறும் இகந்து கூறுறெனன்பதூஉம்படும்.

"உப்போஒ வெனவுரைத்து மீள்வா ளொளிமுறுவல்."

(யா - வி - ப - 42.)

எனப் பண்டமாற்றின்கண் வந்ததெனக் காட்டுப. பிறவும் இவ்வாறு வருவன அறிந்து அசைநிலைப்பாற்படுக்க வென்றார்க்கு, இவை செய்யுளுள் தம்மோசை சிதையாவாயின் அலகிருக்கையுள் அழித்துப் பயந்ததென்னையெனின்,—அஃதன்றே இதனை எழுத்துநிலைப்படுமென்றற்குக் காரணமென்பது. அஃதேல், செய்யுளின் ஓசையை அழிக்கவமையும் பிறவெனின்,—அற்றன்று ; அவ்வோசையைச் செய்யுட்கண்ணே அழிப்பது சந்தியிலக்கணத்தின் வழீஇயிற்றும். இனிப் பிறவற்றுக்கண்ணும் அளபெடையைச் சிதைத்துச் சொல்லின் அச்செய்யுளுட்கருதிய பொருண்மை விளங்காதாம். அது நோக்கிச் செய்யுளின்பத்தைச் சிதையாது ஈண்டு நாம் வேண்டப்பட்ட அலகிருக்கைக்கட் சிதைத்துக்கொள்க வென்றுமென்பது. (கஎ)

330. ஒற்றள பெடுப்பினு மற்றென் மொழிப.

இஃது, ஒற்றளபெடையும் உயிரளபெடைபோலச் சீர்நிலையாதலேயன்றி அசைநிலையாகலும் உரித்தென மாட்டெறிந்தமையின் எய்தாதது எய்துவித்தது. இதனை அசைப்படுத்து எழுத்துநிலையும் வேண்டுமென்கின்றமையின் வழூவமைத்ததூஉமாம்.

---

[1] "'நாவல்' என்பது நெற்போர் தெழிக்கும் பகட்டினங்களைத் தூப்பதோர் சொல்" என்ப ; ந - வி.

[2] யா - வி - ப - 40 - 2.

இதன்பொருள்:—ஒற்றளபெடுத்தாலும் உயிரளபெடை போலச் சீர்நிலை யெய்தலும் ஓரசையாய் நிற்றலும் உரித்து என்றவாறு.

'ஒற்றளபெடுப்பினும்' எனவே, ஒற்றுக்கள் அளபெடுத்து நிற்றற்கு உரியன; உரியவழி எல்லாம் வரையாது கொள்ளப்படும். அவை வழக்கினுள்ளுஞ் செய்யுளுள்ளும் இருவாற்றான் ஒருசொற்கு உறுப்பாய் நின்ற ஒற்றே அளபெழினும், பின்தோன்றிக் கொள்ளப்பட்ட ஒற்றளபெழினு மென இருவகைப்படும்.

"அஃதிவ ணுவலா தெழுந்துபுறத் திசைக்கும்."
(தொல்-எழுத்-102.)

என்பது, சொற்குறுப்பாய் நின்றது.

"ஆஅ நோயொடு கான லஃஃதே." (குறுந் - 97.)

என்பது, பின்றோன்றிக் கொண்ட புள்ளி யெனப்படும். 'அற்றென மொழிப' என்றதனான், ஒற்றளபெடையும் உயிரளபெடைபோலத் தானுந் தன்னையொற்றிய எழுத்துங்கூடி அளபெடை மொழியாகிச் சீர்நிலை யெய்தல் பெரும்பான்மை யாகலானும், அவை இயற்கை யளபெடையாகியவழி அசையாதல் சிறுபான்மையென்பதூஉம், உயிரளபெடை முதற்கணின்ற நெட்டெழுத்துப் போல ஒற்றளபெடை முதற்கணின்ற குற்றெழுத்தும்,

"தனிக்குறின் முதலசை மொழிசிதைத் தாகாது." (319.)

என்பதனான், விலக்குண்ணாது விட்டிசையாது முதற்கணின்று நேரசையாமென்பதூஉங் கூறியவாறு. வல்லெழுத்தாறும் ரகார ழகாரமும் ஒழித்து ஒழிந்த பதினோரொற்றுங் குறிற்கீழுங் குறிலிணைக்கீழும் அளபெய்தி நிற்கும்வழிச் சீர்நிலையாதலேயன்றி அசைநிலையாகலு முரித்துச் சிறுபான்மை யென்றவாறு; அவை,

"கண்ண் டண்ண்ணெனக் கண்டுங் கேட்டும்." (மலைபடு - 352.)

என்றவழி, 'கண்ண்' என்பது, சீர்நிலையாகித் தேமாவாயிற்று. 'தண்ண்ணென' என்றவழித் தட்பத்துச் சிறப்பு உரைத்தற்கு ணகர வொற்றினை அளபேற்றிச் செய்யுள் செய்தான்; ஆண்டு அது மாசேல்சுர மென்னும் வஞ்சியுரிச்சீராவ

தனையாகற்க: பாதிரி யென்னுஞ் சீரேயாமென வழுவமைத்த வாறு. குற்றுகரங் குறிலோடுகூடி நிரையாவதனைக் குறிலிணை யெனக் குற்றெழுத்தாக்கி ஓதினான்; அதுபோல, ஒற்றளபெடையும் ஒருமாத்திரையாவதனைக் குற்றெழுத்தென்று ஓதானோவெனின்,—அங்ஙனம் ஓதின் அவ்வளபெடை குறிலாகித் தன்முன் வந்த குறிலோடும் பின்வந்த குறிலோடும் நெடிலோடுங் கூடி [1]நிரையசையாகுவதாவான் செல்லுமென மறுக்க.

மற்று, 'அரங்ங்கம்' என்புழிப் புலிசெல்வாயென மூவசைச் சீருமாமாகலின் இதனை மூவசைச் சீரின்பின் வைக்க வெனின்,-அற்றன்று; அவ்விரண்டற்கும் பொதுவகையாக இடைவைத்தா னென்பது; அல்லதூஉம், ஈரசைச் சீராதலே பெரும்பான்மையாதலின் ஈண்டு ஈரசைச் சீர்ப்பின் வைத்தான் இவ்விரண்டளபெடையினையு மென்பது.

மற்று, வழக்கினுள் வரும் இயற்கையளபெடையன்றே அசைநிலையாவன, ஒற்றளபெடை வழக்கினுள் வருமோ வெனின்,—அவையுஞ் சிறுபான்மை வழக்கினுள் வருமென் பது. அவை 'சுள்ள்ளென்றது' 'புள்ள்ளென்றது', 'கள்ள்ளென் றது', 'துண்ண்ணென்றது', 'திண்ண்ணென்றது' எனவரும். பிறவுமன்ன. இவை, செய்யுளகத்தல்லது பரவை வழக்கினுள் வாராவென்பாருமுளர்; அவரறியார்; செய்யுட்குப் புலவர் செய்து கொண்ட அளபெடை பின்னர் அசைநிலையாதற்கு என்னை காரணமென மறுக்க. மற்று,

"அளபெடை யசைநிலை யாகலு முரித்தே." (329.)

என வரையாது கூறவே இச்சூத்திரமும் அடங்குமாக லின் இது மிகையாம் பிறவெனின்,—அற்றன்று; எழுத்தோத் தினுள் ஒற்றளபெடுக்கு மென்பது கூறுமையின் வேறு கூறி னான்; அல்லதூஉம், உயிரளபெடையின் வேறுபட்டதோர் இலக்கணமுடைமையின் இதனை வேறு கூறினானென்பது; என்னை? 'பலாஅட்டு' என்றவழி உயிரளபெடை, கடியாறு என்னுஞ் சீராயவாறுபோலாகாது 'கொங்ங்கு குரங்ங்கு

(பி - ம்) [1]நிரையசை யாக்குவதாவான்.

எஃஃஃகு மின்னு' என அளபெழுந்த இருவகையுகரவீற்றுச் சொற்கள், போரேறு கடியாறு என்னுஞ் சீரானும், ஞாயிறு வலியது என்னுஞ் சீரானுமாகாது இருவகை யுகரமொடு இயைபின்றி வருதலானும், அவை வண்டு வரகு என்னும் உரியசைச் சீர்ப்பாற்பட்டு அசையாகுமாதலானும், இருவகை யுகரமோடியையாதவழிக்,

"கண்ண் டண்ண்ணெனக் கண்டுங் கேட்டும்." (மலைபடு-352)

"கஃஃஃ றென்னுங் கல்லதர்."

எனச் சீர்நிலைபெறுதலானுமென்பது. எனவே, இயற்கையுயிரளபெடைபோலச் செயற்கையொற்றளபெடையும் ஓரோவழி ஓசையுட் சிதைக்கப்படாதாயிற்று. இதனானே உயிரளபெடைபோல ஒற்றளபெடை வருகின்ற எழுத்தோடு கூடி அசையாகாதென்பதாம். ஈர்க்கு பீர்க்கு என ஈரொற்று நின்றவழி வேறோரசை யாகாதவாறுபோல ஒற்றளபெடையும் ஓரோவழி அசைநிலைபெறாதென்பதூஉங் கூறினானும்.

இனி, இயற்கையொற்றளபெடை சிறுபான்மை வருமாதலின் இஃது அசைநிலையாதலே பெரும்பான்மையாதனோக்கி மாட்டெறிந்தான் எனவும் அமையுமெனக்கொள்க.* (கஅ)

331. இயற்சீ ரிறுதிமு னேரவ ணிற்பி
னுரிச்சீர் வெண்பா வாகு மென்ப.†

இது, நிறுத்தமுறையானே ஈரசைகொண்டு சீரியைந்திறுவன உணர்த்தி இனி மூவசைகொண்டு முடிவன உணர்த்துவா

*ஒற்றளபெடை யுயிரளபெடைகள் செய்யுட்கு வேண்டுமாற்றை நனிவிளக்கும் 'செய்யுட்க ளோசை சிதையுங்கா லீரளபும், ஐயப்பா டின்றி யணையுமா—மைதீரொற், றின்றியுஞ் செய்யுட் கெடினொற்றை யுண்டாக்கு, குன்றுமே லொற்றளபுங் கொள்' என்னும் மாபுராணச்செய்யுளை எடுத்துக்காட்டினார் **நச்சினார்க்கினியர்**; **அமிதசாகரரும்** 'ஒற்றளபாய்விடின் ஓரலகாம்' என்றார்.

†**தொல். 665-பேர்.** வகுத்து மெய்ந்நிறுத்தல் என்னு முத்தி—மெய்யென்றதனான் வகுத்தவற்றைப் பின்னும் வகுத்து நிறுத்தல் கொள்ளப்படும். என்னை? இயற்சீர் பத்தெனவும், ஆசிரியவுச்சீர் ஆறெனவும் வகுத்தவற்றை, 'இயற்சீ ரிறுதிமுன் நேரவ ணிற்பின்,

னெழுந்தான் அவற்றுள் இது வெண்பாவுரிச்சீருணர்த்து கின்றது.

இதன்பொருள்:—மேனின்ற அதிகாரத்து இயலசையா னாகிய இயற்சீரிறுதிக்கண் நேரசைபெறுவன நான்கும் வெண்பாவுரிச்சீராமென்று சொல்லுவர் புலவர் என்றவாறு.

'உரிச்சீர் வெண்பா' வெண்பா வுரிச்சீராகுமென மொழி மாற்றி யுரைக்க.

உதாரணம்:—[1]நேர்நேர்நேர் [2]நிரைநேர்நேர் [3]நேர்நிரை நேர் [4]நிரைநிரைநேர் என வரும். இவற்றை [1]மாசெல்வாய் [2]புலிசெல்வாய் [3]மாவருவாய் [4]புலிவருவாய் எனவும், [1]தேமாங் காய் [2]புளிமாங்காய் [3]கூவிளங்காய் [4]கருவிளங்காய் எனவும் வேறு வேறுதாரணங்காட்டுப*. பிறவும் அவ்வாறுவருவன அறிந்து கொள்க.

அவற்றுக்குச் செய்யுள் :

" காமன்கா ணென்று கருவூரார் பாராட்டத்
தாமந்தாழ் கோதை வருவானை—யாமு
மிருகுடங்கை யானெதிரே கூப்பித் தொழக்கண்
டொருகுடங்கை யாயின கண்." (சிலப் - மேற்.)

இதனுட் ' காமன்காண் ' எனவும் 'கருவூரார்' எனவும் 'இருகுடங்கை' எனவும் 'யானெதிரே' எனவும் நான்கு வெண்சீரும் வந்தன. இதுவும் ஆட்சியுங் குணனுங் காரண மாகப் பெற்ற பெயர்; வெண்பாவிற்கும் அதன் பகுதியாகிய கலிப்பாவிற்கும் உரிமையாதலிற் குணங் காரணமாயிற்று; ஆட்சி :

" வெண்பா வுரிச்சீ ராசிரிய வுரிச்சீ
ரின்பா நேரடிக் கொருங்குநிலை யிலவே." (332.)

உரிச்சீர் வெண்பா வாகு மென்ப' என இயலசை மயக்கமாகிய நான் கனையே இயற்சீரெனவும், 'வெண்பா வுரிச்சீ ராசிரிய வுரிச்சீர்,இன்பா நேரடிக் கொருங்குநிலை யிலவே' என்றவழி ஆசிரியவுரிச்சீர் ஆறனுள் இரண்டனை யொழித்து உரியசை மயக்கமாகிய நான்கனையே ஆசிரிய வுரிச்சீரெனவும் வகுத்த கின்றமையின் என்பது.

*அமிதசாகரர் முதலியோர்.

எனவும் பிறுண்டும் ஆளுமென்பது. மற்று இயற்சீரென்றவழிப் [1]பத்து இயற்சீருங் கொள்ளாமோவெனின்,— அதற்கு விடை முன்னர்,

"இயலசை மயக்கம்." (324.)

என்புழிச் சொல்லிப் போந்தாம். 'இயற்சீர்' எனப் பொதுவகையான் ஓதியவழி இயற்சீர்பத்துங் கொள்ளாது இயலசை மயக்கமாகிய நான்கனையுங் கோடலும், ஆசிரியவுரிச்சீரென்று பொதுவகையான் ஓதியவழி ஆறனையுங் கொள்ளாது உரியசைமயக்கமாகிய நான்கனையுமே கோடலும் வேண்டினனென்பது. அஃது இச்சூத்திரத்தானும்,

"வெண்பா வுரிச்சீ ராசிரிய வுரிச்சீர்." (335.)

என்பதனானும் பெறுதும். (கக)

332. வஞ்சிச் சீரென வகைபெற் றனவே
[2]வெண்சீ ரல்லா மூவசை யான.

இஃது, ஒழிந்த மூவசைச்சீ ருணர்த்துகின்றது.

இதன்பொருள் :— வஞ்சிச்சீரெனக் கூறுபடுக்கப்பட்டன, மேற்கூறிய வெண்சீரல்லா மூவசைச்சீரெல்லாம் என்றவாறு.

நேர் நிரை நேர்பு நிரைபு என்னும் நான்கனையும் மூன்றுபடியான் இழியவைத்து, முதற்கணின்ற நான்கசையும் இடைநின்ற நான்கனோடும் ஒரோவொன்று நான்காகக்கூட்டி, இறுதிநின்ற நான்கசையோடும் ஒரோவொன்றற்குப் பதினாறாக நாற்காலுறழ அறுபத்துநான்கு மூவசைச்சீர் பிறக்கும். அவற்றுள், இயலசைமருங்கின் நேரிறுவன நான்குசீருள. அவை

---

[1]பத்து இயற்சீராவன :—நேர்நேர், நிரைநேர், நிரைநிரை, நேர்நிரை என நான்கு (325) நேர்புநேர், நிரைபுநேர் என இரண்டு (327) நேர்நேர்பு, நேர்நிரைபு, நிரைநேர்பு, நிரைநிரைபு என நான்கு (328) ஆக 10. ஆறு ஆசிரியவுரிச்சீர் ஆவன:—நேர்புநேர்பு, நிரைபுநேர்பு, நிரைபுநிரைபு, நேர்புநிரைபு என நான்கு (325) நேர்புநிரை, நிரைபுநிரை (325) என இரண்டு; ஆக 6.

(பி - ம்)—[2] வெண்சீரில்லா மூவகை யென்ப.

முன்னர் (331) வெண்சீர்நான்கெனக் கூறப்பட்டன. ஒழிந்த மூவசைச்சீர்களெல்லாம் வஞ்சியுரிச்சீ ரெனப்படும் என்றவாறு. அவை அறுபது வகைப்படும்.[1] உதாரணம்

[1]நேர் நேர் நேர்	*மாசேர்வாய்
[2]நேர் நிரை நேர்	மாவருவாய்
[3]நேர் நேர்பு நேர்	மாபோகுவாய்
[4]நேர் நிரைபு நேர் எ-ம்,	மாவழங்குவாய் ;
[5]நிரை நேர் நேர்	புலிசேர்வாய்
[6]நிரை நிரை நேர்	புலிவருவாய்
[7]நிரை நேர்பு நேர்	புலிபோகுவாய்
[8]நிரை நிரைபு நேர் எ-ம்,	புலிவழங்குவாய் ;
[9]நேர்பு நேர் நேர்	பாம்புசேர்வாய்
[10]நேர்பு நிரை நேர்	பாம்புவருவாய்
[11]நேர்பு நேர்பு நேர்	பாம்புபோகுவாய்
[12]நேர்பு நிரைபு நேர் எ-ம்,	பாம்புவழங்குவாய் ;
[13]நிரைபு நேர் நேர்	களிறுசேர்வாய்
[14]நிரைபு நிரை நேர்	களிறுவருவாய்
[15]நிரைபு நேர்பு நேர்	களிறுபோகுவாய்
[16]நிரைபு நிரைபு நேர்	களிறுவழங்குவாய் ;

எனவும் இவை நேரீற்று மூவசைச்சீர் பதினாறு ; இவற்றுள் வெண்சீரென மேற்காட்டிய நான்கு மொழித்து ஒழிந்த பன்னிரண்டும் வஞ்சியுரிச்சீர்.

[இனி, நிரையீற்று மூவசைச்சீர் பதினாறும் வருமாறு:]

[17]நேர் நேர் நிரை	மாசேர்சுரம்
[18]நேர் நிரை நிரை	மாவருசுரம்
[19]நேர் நேர்பு நிரை	மாபோகுசுரம்
[20]நேர் நிரைபு நிரை எ-ம்,	மாவழங்குசுரம் ;

---

[1]யா - வி - ப - 424.

*இவ்வாய்பாடுகள் பிறநூல்களிலிருந்து படிப்பவர்க்குப் பயிற்சியுண்டாகக் கொடுக்கப்பட்டவை. பேராசிரியர் எழுதியதன்று.

[21]நிரை நேர் நிரை	புலிசேர்சுரம்
[22]நிரை நிரை நிரை	புலிவருசுரம்
[23]நிரை நேர்பு நிரை	புலிபோகுசுரம்
[24]நிரை நிரைபு நிரை எ-ம்,	புலிவழங்குசுரம் ;
[25]நேர்பு நேர் நிரை	பாம்புசேர்சுரம்
[26]நேர்பு நிரை நிரை	பாம்புவருசுரம்
[27]நேர்பு நேர்பு நிரை	பாம்புபோகுசுரம்
[28]நேர்பு நிரைபு நிரை எ-ம்,	பாம்புவழங்குசுரம் ;
[29]நிரைபு நேர் நிரை	களிறுசேர்சுரம்
[30]நிரைபு நிரை நிரை	களிறுவருசுரம்
[31]நிரைபு நேர்பு நிரை	களிறுபோகுசுரம்
[32]நிரைபு நிரைபு நிரை	களிறுவழங்குசுரம் ;

எனவும், நிரையீற்றுமூவசைச்சீர் பதினாறும் வந்தன.

[33]நேர் நேர் நேர்பு	மாசேர்காடு
[34]நேர் நிரை நேர்பு	மாவருகாடு
[35]நேர் நேர்பு நேர்பு	மாபோகுகாடு
[36]நேர் நிரைபு நேர்பு எ-ம்,	மாவழங்குகாடு ;
[37]நிரை நேர் நேர்பு	புலிசேர்காடு
[38]நிரை நிரை நேர்பு	புலிவருகாடு
[39]நிரை நேர்பு நேர்பு	புலிபோகுகாடு
[40]நிரை நிரைபு நேர்பு எ-ம்,	புலிவழங்குகாடு ;
[41]நேர்பு நேர் நேர்பு	பாம்புசேர்காடு
[42]நேர்பு நிரை நேர்பு	பாம்புவருகாடு
[43]நேர்பு நேர்பு நேர்பு	பாம்புபோகுகாடு
[44]நேர்பு நிரைபு நேர்பு எ-ம்,	பாம்புவழங்குகாடு ;
[45]நிரைபு நேர் நேர்பு	களிறுசேர்காடு
[46]நிரைபு நிரை நேர்பு	களிறுவருகாடு
[47]நிரைபு நேர்பு நேர்பு	களிறுபோகுகாடு
[48]நிரைபு நிரைபு நேர்பு	களிறுவழங்குகாடு ;

எனவும் இவை நேர்பீற்று மூவசைச்சீர் பதினாறும் வந்தன.

[49]நேர் நேர் நிரைபு　　　மாசேர்கடறு
[50]நேர் நிரை நிரைபு　　　மாவருகடறு
[51]நேர் நேர்பு நிரைபு　　　மாபோருகடறு
[52]நேர் நிரைபு நிரைபு எ-ம், மாவழங்குகடறு;

[53]நிரை நேர் நிரைபு　　　புலிசேர்கடறு
[54]நிரை நிரை நிரைபு　　　புலிவருகடறு
[55]நிரை நேர்பு நிரைபு　　　புலிபோகுகடறு
[56]நிரை நிரைபு நிரைபு எ-ம், புலிவழங்குகடறு;

[57]நேர்பு நேர் நிரைபு　　　பாம்புசேர்கடறு
[58]நேர்பு நிரை நிரைபு　　　பாம்புவருகடறு
[59]நேர்பு நேர்பு நிரைபு　　　பாம்புபோகுகடறு
[60]நேர்பு நிரைபு நிரைபு எ-ம், பாம்புவழங்குகடறு;

[61]நிரைபு நேர் நிரைபு　　　களிறுசேர்கடறு
[62]நிரைபு நிரை நிரைபு　　　களிறுவருகடறு
[63]நிரைபு நேர்பு நிரைபு　　　களிறுபோகுகடறு
[64]நிரைபு நிரைபு நிரைபு　　　களிறுவழங்குகடறு;

எனவும் இவை நிரைபீற்று மூவசைச்சீர் பதினாறும் வந்தன.

[1]நேரீற்று வஞ்சியுரிச்சீர் பன்னிரண்டும், நிரையீற்று வஞ்சியுரிச்சீர் பதினாறும், நேர்பீற்று வஞ்சியுரிச்சீர் பதினாறும், நிரைபீற்றுவஞ்சியுரிச்சீர் பதினாறுமாக வஞ்சியுரிச்சீர் அறுபதும் வந்தன. அவற்றுக்குச் செய்யுள்:

"மேற்கோட்டுநீர் கீழ்ப்பாய்ந்துதன்
விழுக்கோட்டுமெய் வியல்விசும்புதோய்த்
தோங்குமுன்னர்க் காம்புகிழியப்
பாய்ந்துசென்றுசென் றோங்குநலிபுநின்
றெதிர்த்துமீண்டாங் கதிர்த்துக்கரைகொன்
றலங்குகோட்டுமுத் திலங்குநிலவுச்செய்
தூர்திரைக் காவிரி பாக்குந் தண்டலை

(பி - ம்)—[1]மேலன பன்னிரண்டும் இவை முப்பத்தாறும் நாற்பத்தெட்டுமாக நிரையீற்று.

மூதா ரோனே பேரிசை வளவன்
சுரம்படர்ந்து வருந்துவ தெவனோ
நிரம்பா வாழ்க்கைப் பாணர் கடும்பே."

இதனுள், நேரீற்றுமூவசைச்சீர் பதினாறுள்ளும் வெண்பாவுரிச்சீர் நான்குமொழித்து ஒழிந்த பன்னிரண்டுவஞ்சியுரிச்சீரும் முறையானே வந்தன.

"தண்டண்டலைத் தாதுறைத்தலின்
வண்டோட்டுவயல் வாய்புகைபுகாந்
தயலாலையி னறைக்கடிகையின்
வழிப்போகுவர் மறித்திருபுகிளர்ந்
தோங்குசென்னிலை வாங்குகதிர்தரீஇப்
போதுதூங்குசிலை மீதுபுகுந்துபுகுந்
தொடுங்குசெய்தொழில் வழங்குகிளிக்குழாந்
திருந்துகோட்டுமிசைக் குரங்குவிருந்துகொளு
நன்னர் நன்னா டென்னா குவகொல்
பொன்னிநன் னாட்டுப் பொருந னெங்கோன்
றூடோய் தடக்கை [1]மல்ல
னுடுகெழு திருவிற் பீடுகெழு வேந்தே."

இதனுள், நிரையீற்றுவஞ்சியுரிச்சீர் பதினாறும் வந்தன.

"வான்பெய்யாது தீம்பெயல்பெய்து
மால்யாறுபோந்து கால்சுரந்துபாய்ந்து
சுரைபொய்யாது நிறைவளஞ்சான்று
வரையாதுதந்து பலாப்பழுத்துதிர்ந்து
பாம்புகொள்ளாது வீங்குசுடர்நீண்டு
வித்துநாறுவாய்த்து முத்துக்கரும்புபூத்து
வரம்புகொள்ளாது நிரம்புபெருங்கூட்டு
விசும்புநீங்குமஞ்சு துயின்றுபெயர்ந்துபோந்து
வாழை யோங்கிய கோழிலைப் பரக்குந்
தண்டா யாணர்த் தென்ப வென்றும்
படுவது கூட்டுண்டு கடவது நோக்கிக்
குடிபுறந் தரூஉம் வேந்த
னெடுநிலைத் தண்குடை நிழற்று நாடே."

இதனுள், நேர்பசையிறுதியாகிய பதினாறு வஞ்சியுரிச்சீரும் முறையானே வந்தன.

(பி - ம்)—[1]வல்லமன்.

"சிற்றமிருப்பு செல்சினஞ்சிறந்து
கூற்றெருத்துவிரைபு கோள்குறித்துமுயன்று
புலிப்போத்துலவு பொலங்கொடியெடுத்துப்
புகலேற்றுமலைந்து பகையரசுதொலைத்து
வேம்புமீதணிபு போந்துபடத்தொடுத்து
வீற்றுவீற்றுப்புனைந்து வேற்றுச்சுரும்புகிளர்ந்து
களிறுகால்கிளர்ந்து குளிறுகுரல்படைத்துச்
சொரிந்துதூங்குகடாத்து விரைந்துமலைந்துதொலைத்து
மணங்கமழ் தாரமொடு தயங்கச் சூடிய
வெண்வேற் சென்னி பொன்னியற் புனைகழல்
பாடுபெறு பாணினும் பலவே
பாடா தோடிய நாடுகெழு வேந்தே."

இதனுள், நிரைபீற்று வஞ்சியுரிச்சீர் பதினாறும் முறையானே வந்தன. (உ0)

333. தன்பா வல்வழித் தானடை யின்றே.

இஃது, அவற்றைப் பாவிற்குரிமை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்:—இவ்வறுபது வஞ்சியுரிச்சீரும், தன் பாவினுளல்லாத ஆசிரியம் வெண்பாக் கலியினுள் வாரா என்றவாறு.

சிறுபான்மையான் ஆவன முன்னர்ச் சொல்லுதும். இவை ஆசிரியவுரிச்சீர் தூங்கலோசை யாக்குமாறுபோல, ஆசிரிய வோசையும் ஆக்குங் கொல்லெனின்,—ஆக்காவென்பது இதனது பயன். (உக)

334. வஞ்சி மருங்கி னெஞ்சிய வுரிய.[1]

இது, மற்றைச்சீர் மயங்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

---

[1]தோல்-336-பேர்:—அஃதேல் 'வஞ்சி மருங்கி னெஞ்சிய வுரிய' என வஞ்சிப்பாவினுள் ஆசிரியவுரிச்சீர் வருமென்று கூறல் வேண்டாவெனின், வேண்டுமன்றே. தோல். 337 - பேர்:—இனி, வஞ்சிப்பாவிற்கும் 'வஞ்சி மருங்கி னெஞ்சிய வுரிய' என முற்கூறியவாற்றான் ஈரசைச்சீர் பதினாறும் மூவசைச்சீர் அறுபத்துநான்குமென எண்பது சீரும் கட்டளையடியல்வழி உரியவென்பது எய்துவித்ததாம்.

இதன் பொருள்:—வஞ்சியுரிச்சீர் பிறபாக்களை ஆக்காத வாறுபோலாது ஒழிந்த ஆசிரியவுரிச்சீரும் வெண்பாவுரிச் சீரும் இவ்வஞ்சிப்பாவினை யாக்கும் என்றவாறு.

உரிச்சீர் மேலதிகாரமாகலான் 'எஞ்சிய' என இவ்விரண் டனையுமே கொண்டாமென்பது. வஞ்சியதுபாவினை 'வஞ்சி' என்றான் ஆகுபெயரான். மற்றுச் சீர்கூறும்வழிப் பாக்கூறுவ தென்னையெனின்,—அப்பாவினை யாக்குவன சீராகலிற் சீரிலக் கணம் எய்துமென்பது. அவையாமாறு:

"வசையில்புகழ் வயங்குவெண்மீன்
றிசைதிரிந்து தெற்கேகினுந்
தற்பாடிய தளியுணவின்." (பட்டின - 1 - 3.)

எனத் தன்சீர்வரத் தூங்கலோசை பிறந்தது.

"தாழ்தாழைத் தண்டண்டலை." (பொருந - 181.)

"புட்டேம்பப் புயன்மாறி." (பட்டின - 4.)

என்பதும் வெண்பாவுரிச்சீரால் தூங்கலோசை பிறந்தது.

"புட்டேம்பப் புயன்மாறி." என்புழி,

"வசையில்புகழ் வயங்குவெண்மீன்."

எனத் தனது சீரானே தூங்கலோசை பிறந்தாங்குப் பிறந்தது.

"திசைதிரிந்து தெற்கேகினும்." என,

இயற்சீர்நிற்பத் தன்சீரானே தூங்கலோசை பிறந்தது.

"புள்ளுந்துயின்று புலம்புகூர்ந்து." என,

ஆசிரியவுரிச்சீரான் வஞ்சித்தூக்காயிற்று. பிறவும் அன்ன. (உஉ)

335. வெண்பா வுரிச்சீ ராசிரிய வுரிச்சீ
ரின்பா நேரடிக் கொருங்குநிலை யிலவே.[1]

இது, கட்டளையாசிரியப்பாவினுள் அடியுறழப்படாத சீர் இவை யென்கின்றது.

---

[1]தொல்-331.பேர்:—'ஆசிரியவுரிச்சீர் என்று பொதுவகையான் ஓதியவழி ஆறனையுங் கொள்ளாது உரியசை மயக்கமாகிய நான்கனை

இதன் பொருள் :—வெண்சீரும் ஆசிரியவுரிச்சீரும் ஆசிரியப்பாவிற்கு ஒப்பவருநிலை இல என்றவாறு.

'இன்பாநேரடி' என்பது ஆசிரியவடியென்றவாறு. 'ஒருங்கு' என்றதனான் இயற்சீராகிய தன்சீரேபோல வெண்சீரும் வாராதென்பதாம். இயலசை மயங்கினவே இயற்சீரெனப் படுவன எனவும், உரியசைமயங்கினவே ஆசிரியவுரிச்சீரெனப் படுவன எனவும் [1]முன்னர்ச்சொல்லிப் போந்தானாகலின், [2]ஈண்டு உரியசை மயக்கத்தினையே ஆசிரியவுரிச்சீரென்றான். எனவே, நீடுகோடி குளிறுபுலி என்னும் இரண்டு ஆசிரிய வுரிச்சீரும் ஆசிரியத்துவந்து அடியுறழுமென்பது ஈண்டுக்கொள்ளப்படும்; அல்லது,

"முன்னிரை யுறினு மன்ன வாகும்." (326.)

என்ற மாட்டேற்றான் இயற்சீர்த்தன்மை சிறுபான்மை வகையான் எய்துவித்ததூஉம் இப்பயனோக்கியாயிற்று. இக்கருத்து நோக்கிப்போலும்,

"கலித்தளை மருங்கிற் கடியவும் படாஅ." (336.)

என்று உம்மை கூறி இறந்தது தழீஇயிற்றுமென்ப.

இனி ஒருசாரார், வெண்சீரும் ஆசிரியப்பாவினுள் வருங்கால் இயற்சீரிடையிட்டன்றி உடனியைந்துவாரா என்ப. அங்ஙனங்கொள்ளிற் கட்டளையடிக்கண்ணும் ஆசிரியவடியுள் வெண்சீரும்வந்து உறழப்பெறுமென்றானும். அல்லாவடிக்காயின் அது போக்கி,

---

யுங் கோடலும் வேண்டினான். அஃது இச்சூத்திரத்தானும் 'வெண்பா வுரிச்சீ ராசிரிய வுரிச்சீர் (335) என்பதனானும் பெறுதும். **தொல். 353 - பேர்:**—முடவுமருது என்பதனைக் குற்றுகாங் களைந்து ஐந்தெழுத்தென்று காட்டுவாருமுளர். அஃது உரியசை மயக்கமாகிய ஆசிரியவுரிச்சீராகலின் 'இன்பா நேரடிக் கொருங்குநிலை யிலவே' என்பதனால் விலக்கப்பட்டது.

[1]**தொல் - 331, 325 - பேர்.**

[2]325 ல் கண்டவை நான்கும் 326-ல் கண்டவை இரண்டும் ஆக ஆறு இவ்வாறனுள் சூ - 325-ல் கண்டவை விலக்கப்பட்டன.

"இன்சீ ரியைய வருகுவ தாயின்
வெண்சீர் வரையா ராசிரிய வடிக்கே." (339.)

என்புழிக் கூறப்படுமென்பது. ஈண்டு 'நேரடிக்கு' என்பது கட்டளையடிக்கென்றவாறு. (உரு)

336. கலித்தளை மருங்கிற் கடியவும் படாஅ.[1]

இது, கலிப்பாவிற் சீர்மயங்குமாறுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்:—மேல் ஆசிரியவடியுறழ்தற்கண் விலக்கப்படாத நிரையீற்றாசிரியவுரிச்சீர் இரண்டுங் கலிப்பாவினடக்குங்காற் கடிதலுமுடையசொல்லெனின் ஆண்டும் அவை விலக்கப்படா என்றவாறு.

எனவே, நிரையீற்றாசிரியவுரிச்சீர் இரண்டுங் கலியடியுறழ்வனவாயின. 'கடியவும்படா' என்பது, இறந்தது தழீஇய எச்சவும்மை; ஆசிரியத்திற் கடியப்படாவாதலேயன்றி ஈண்டுக் கடிதலும்படாவென்றமையின். 'கலித்தளைமருங்கின்' என்பது, வினைசெய்யிடத்துக்கண் ஏழாவது வந்தது; 'தளைத்தல்' என்பது சீர்த்தொழிலாகலின். அல்லாக்கால் இருசீராணுகியதோர் தளையிடனுகப் பிறிதொருசீர் ஆண்டு வரல்வேண்டுமென மறுக்க. மற்றுக் கலித்தளை மருங்கின் வெண்சீர்வருகவென்ஞரோவெனின்,—அது சொல்லவேண்டுமோ? ஆசிரியத்

[1]நீடுகொடி குளிறுபுலி யென்பன. தோல் - 665 - பேர் :— வகுத்து மெய்ந்நிறுத்தல் என்னும் உத்தி 'இயற்சீர் பத்தெனவும் ஆசிரிய வுரிச்சீர் ஆறெனவும் பகுத்தவற்றை 'இயற்சீ ரிறுதி...வெண்பாவாகு மென்ப' என இயலசை மயக்கமாகிய நான்கனையே இயற்சீரெனவும், 'வெண்பா வுரிச்சீர்...நிலையிலவே' (335) என்றவழி ஆசிரியவுரிச்சீர் ஆறனுள் இரண்டனை ஒழித்து உரியசை மயக்கமாகிய நான்கனையே ஆசிரியவுரிச்சீரெனவும் வகுத்து நின்றமையின் என்பது. மெய்யென்றதனுல், வகுத்தவற்றைப் பின்னும் வகுத்து நிறுத்தல் கொள்ளப்படும்; என்னை ? இயலசை மயக்க...ஆசிரியவுரிச்சீர் என்று பகுத்தோதியவாற்ருன் என்பது. அக்கருத்தினனன்றே ஒழிந்த இரண்டனையும் 'கலித்தளை மருங்கிற் கடியவும் படாஅ' என இறந்தது தழீஇ உரைப்பானுயிற்று.

துத்தன்சீர் வாராதன கூறுவதன்றி வருமென்பது கூறுன், வெண்பாவிற்கும் அவ்வாறே வெண்சீர்வருமென விதந்தோதான், அதுபோல அதனியற்றாகிய கலிப்பாவிற்கும் வெண்சீர் வருமென விதந்தோதல் வேண்டுவதன்று; வஞ்சிப் பாவிற்குப்போல வேறு சீரின்மையினென்பது. அஃதேல்,

"வஞ்சி மருங்கி னெஞ்சிய வுரிய." (334.)

என வஞ்சிப்பாவினுள் ஆசிரியவுரிச்சீர் வருமென்று கூறல் வேண்டாவெனின்,—வேண்டுமன்றே; வெண்சீர் வருமென விதந்தோதுவான் ஆசிரியவுரிச்சீர் ஆண்டு விலக்குண்ணுமாகலி னென்பது.

அவற்றுக்குச் செய்யுள் :—

[1] "ஓங்குதிரை யடுக்கம்பாய்ந் துயிர்செகுக்குந் துறைவகேள்."

"விளங்குமணிப் பசும்பொன்னின் வியலறைமேல் விளையாடி."

என இவை நிரையீற்றாசிரியவுரிச்சீர் கலிப்பாவினுள் வந்தன.

"வஞ்சியே னென்றவன்ற னூருரைத்தான் யானவனை." (யா·ப-230.)

"அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்." (கலி-11.)

என இவை யிரண்டும் வெண்பாவெனத் தொகுக்கப்படுதலின் வெண்சீரென்னுஞ் சொல்லின் முடியுமிலக்கணத்தான் விதந்தோதாமேயும் அவ்விருபாவிற்கும் உரியவாயின. மற்றுக் கலிமருங்கி னென்றது 'தளைமருங்கின்' என்றதென்னையெனின்,—இவ்வாராய்ச்சியுடையன கட்டளையடியென்றதென்பது; எனவே, தளையென்று ஓதுவனவெல்லாங் கட்டளையடியே நோக்குமென்பது பெற்றாம். இங்ஙனம் வரையறையுடையன கட்டளையடி யெனவே, அல்லாத அடிக்கண் ஒழிந்த ஆசிரியவுரிச்சீரும் வருமென்பது பெறுதுமென்பது. மற்றுக் கட்டளை யடியல்லாத ஆசிரியவடியுள் உரியசை மயங்கிய ஆசிரியவுரிச்சீரும் வருமென்பதூஉங் கூறுகவெனின்,—அவை விலக்குண்டது கட்டளையடிக்காதலின் விலக்காதவழித் தன்சீர் வருதல் விதந்தோதல் வேண்டாவென்பது முற்கூறியவாறே கொள்க. (உச)

(பி - ம்)—[1] ஓங்குவரை யடுக்கத்துப் பாய்ந்து.

337. கலித்தளை யடிவயி னேர்ற் றியற்சீர்
நிலைக்குரித் தன்றே தெரியு மோர்க்கே.

இதுவுங் கட்டளையடிக்கு எண்ணப்பட்டதோர் சீர்வரை யறை.

இதன்பொருள்:—கலித்தளை அடிவயின் என்றது, கலிப்பாவினது கட்டளையடிக்கண் என்றவாறு; நேரீற்றியற்சீர் நிலைக்கு உரித்தன்று எ - து, [1]தேமா புளிமா என்னும் இரண்டியற்சீரும் வரப்பெறா எ - று; தெரியு மோர்க்கே எ - து, துள்ளலோசையைத் தெரிவார்க்கு என்றவாறு.

ஆகாவென்றவற்றைக் காட்டலாவதில்லை, ஆகாவென்பதல்லது. கட்டளையடிக்கண் வரைந்தோதவே, அல்லனவற்றுக்கண் வருமென்பதாம்; அவை,

"பாஅ லஞ்செவிப் பணைத்தாண் மாநிரை." (கலி - 5.)
"உறுபுலி யுருவேய்ப்பப் பூத்த வேங்கையை." (கலி - 38.)
"காமர் கடும்புனல் கலந்தெம்மோ டாடுவாள்." (கலி - 39.)

எனக் கலியடியுள் வந்தன. இயற்சீர் பத்துள்ளும் இவையிரண்டனையுங் கலிக்கண் வாராவெனவே ஒழிந்த ஆசிரியத்துள்ளும் வெண்பாவுள்ளும் பத்து இயற்சீரும் வேறுவேறு வந்து அடியுறழுமென்பதூஉம், இதறகாயின் எட்டு இயற்சீர் அடியுறழுமென்பதூஉம் கூறினாம். எனவே, [2]ஆசிரியம், இயற்சீர்பத்தும் ஆசிரிய உரிச்சீரிரண்டுமெனப் பன்னிரண்டு சீர் பெறுவதாயிற்று. வெண்பாவும் இயற்சீர் பத்தும் வெண்சீர் நான்குமெனப் பதினான்குசீர் பெறுவதாயிற்று. கலிப்பாவடியின் இயற்சீரெட்டும் வெண்சீர் நான்கும் ஆசிரியவுரிச்சீ

---

[1]'மாஞ்சீர் கலியுட்புகா' (யா - கா.)

[2]ஆசிரியத்திற்கு வரும் இயற்சீர் பத்து:—தேமா புளிமா கணவிரி பாதிரி (325), சேற்றுக்கால், களிற்றுத்தாள் (327), போரேறு, பூமருது, கடியாறு மழகளிறு (328.) ஆசிரிய வுரிச்சீர் இரண்டு நீடுகொடி குளிறுபுலி (326.) வெண்பாவிற்கு வரும் இயற்சீர் 10 மேற்குறித்தன. வெண்சீர் நான்கு 331ல் குறித்தன. கலிப்பாவிற்கு வரும் சீர், தேமா புளிமா வொழிந்த இயற்சீர் 8. வெண்சீர் 4. ஆசிரிய வுரிச்சீர், 2. ஆக 14.

ரிரண்டுமெனப் பதினான்குசீர் பெறுவதாயிற்று. அசைச்சீரு ளாவன முன்னர்ச் (339.) சொல்லுதும். இனி, வஞ்சிப்பா விற்கும்,

"வஞ்சி மருங்கி னெஞ்சிய வுரிய." (334.)

என முற்கூறியவாற்றான் ஈரசைச்சீர் பதினாறும் மூவ சைச்சீர் அறுபத்து நான்குமென எண்பது சீருங் [1]கட்டளை யடியல்வழி உரியவென எய்துவித்ததாம். அவற்றுள் தேமா புளிமா வென்னும் இரண்டு சீரும் ஆகாத இடம் இனிச் சொல்லுகின்றான். (உரு)

338. வஞ்சி மருங்கினு மிறுதி நில்லா.

இது, வஞ்சிப்பாவினுள் வாரா இயற்சீர் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:—வஞ்சி மருங்கினும்-மேற்கூறிய இயற் சீர் இரண்டும் வஞ்சிப்பாவினும்; வஞ்சித்தளை மருங்கி னென் னாது 'வஞ்சிமருங்கின்' என வாளாது கூறினான், அது கட் டளையடிக் கல்லாமையின். இறுதி நில்லா - ஈற்றில் நிலைமைப் படா என்றவாறு.

வஞ்சிப்பாவினுட் சீர் வருங்கால் ஒழிந்த பாவிற்குப் போலச் சீரியைந்திறுதன் மாத்திரையன்றிச் சீர்தோறுந் தம் முள் வேறுபாடு தோன்றத் தூக்கப்படும்; அவ்வாறு தூங்க லோசைப்பட நில்லா தேமா புளிமாவென்னும் இரண்டு சீரு மென்றவாறும். உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று. 'இறுதிநில் லா'வென்பது இறுதலோடு நில்லா வென்றவாறு. எனவே, தூங்கலோசைப்பட முதற்கண் வாராவென்றவாறும். என்னை? இருசீரினுள் வருஞ்சீரோடு தொடருங்கால் இறுதற்றொழில் பெறுவது நின்ற சீராகலி னென்பது. இதனானே ஒழிந்த இயற்சீரில் தூங்கலோசைப்பட நிற்குமென்றவாறும்.

"கொற்றக் கொடியுயரிய." எனவும்,

"களிறு கதவெறிந்தன."

எனவும் நேரீற்றியற்சீர் முதற்கண் தூங்காவாயின.

(பி - ம்)—[1]கட்டளையடியியல் வழி.

"அகல்வயன் மலைவேலி
நிலவுமணல் வியன்கானல்." (புறம் - 17.)

என ஒழிந்த இயற்சீர் தூங்கினவென்பது. இவையுங் கட்டளையல்ல வென்பது,

"அசையுஞ் சீரும்." (323.)

என்பதனுன் அறிக. இறுதிக்கண் விலக்காமையின்,

"மண்டிணிந்த நிலனும்,
நிலனேந்திய விசும்பும்." (புறம் - 2.)

என நேரீற்றியற்சீர் வந்தன.

இனி, ஈற்றுக்கண் வருதல் சிறுபான்மை யென்பாரும், யாண்டும் இறுதிக்கண் வாராவென்பாரும் இச்சூத்திரத்தை யுரைக்குமாறு: வஞ்சியடியிறுதிக்கண் இவை வாராவெனப் பெரும்பான்மை பற்றி ஓதினனெனவும், இஃதொரு தலையாக விலக்கினனெனவுஞ் சொல்லுப. அவ்வாறு கூறின்முதற்கண் அவ்விருசீரும் வருதல் பெரும்பான்மையாதல் வேண்டுமென மறுக்க. என்றார்க்கு,

"தன்பால் வெங்கள்ளி
ஞெலிவே விலங்குதடக்கை." எனவும்,

"புன்காற் புணர்மருதின்
போதப்பிய புனற்றாமரை." எனவும்,

"தேன்றூட் டீங்கரும்பின்." எனவும்

வந்தனவாலெனின்,—அங்ஙனம் நலிந்து காட்டினவை அளபெடை வெண்சீராம், அது செவிகருவியாக உணர்க; என்னை ?

"கொற்றக் கொடியுயரிய."

என அளபெழாதவழித் தூங்காமையின்; அல்லதூஉம், நேரீற்றியற்சீர் இறுதிக்கண் நிற்றல் பெரும்பான்மை யெனப்படும்;

"மண்டிணிந்த நிலனும்
நிலனேந்திய விசும்பும்
விசும்பு தைவரு வளியும்

வளித்தலைஇய தீயுந்
தீமுரணிய நீரும்." (புறம் - 2.) எனவும்,
" ஆழ்ந்துபட்ட கிடங்கி
னுயர்ந்தோங்கிய வாயில்."

எனவும், ஓரோ செய்யுட்கண்ணே பலவந்தமையினென்பது. 'மருங்கு' என்றதனாலே [1]நேர்நிலை வஞ்சிப்பகுதிக்கே இவ்வரையறைகொள்ளப்படும். கொள்ளவே, வியனிலைவஞ்சிக்கு (358) இவ்வரையறையின்றென்பது. மற்று,

" மண்டிணிந்த நிலனும்." என்பது

நேர்நிலை வஞ்சியாகலின் அடிநிலையோடு அடிக் கூட்டத்துக்கண் அதற்குத் தூங்கலோசை கொள்ளுமாறென்னையெனின்,—அஃது இலக்கண அடியன்மையின் ஈண்டாராய்ச்சியின்றென்பது. நேர்நிலைவஞ்சியுள் இலக்கண அடிக்கண் இயற்சீரெல்லாம் வாராவென்பது

" குறளடி முதலா வளவடி காறும்." (369.)

என்புழிச் சொல்லுதும். (உ௬)

339. இசைநிலை நிறைய நிற்குவ வாயி
னசைநிலை வரையார் சீர்நிலை பெறலே.[2]

இது, நான்கசையுஞ் சீராகும் இடனுமுடைய வென்கின்றது.

இதன்பொருள் :—ஓசைநிலைமையாற் சீர்த்தன்மைபட நிறைந்து நிற்குமாயின் அசைநிலைமைப்பட்ட சொற்களையெல்லாஞ் சீர்நிலை பெறுதற்கண் வரையார் என்றவாறு.

---

[1]நேர்நிலைவஞ்சி, வியனிலைவஞ்சி இவற்றின் இலக்கணம் தொல்-354. பேர்.

[2]தொல். 355 - பேர் :—தத்தமெழுத்துக் குறைந்து மிகுந்தும் அளவிறப்பினும் அவ்வச்சீரெனப்பட்டுச் செய்யுளுள் ஒத்தஓசை இருவகையும் ஒருதன்மையவேயாகச் சுருங்கிற்றும் பெருகிற்றுமில்லை... தான் என்று மிகுத்துச் சொல்லியவதனால் அசைச்சீர்க்கும் அவ்வாறே கொள்ளப்படும். தொல். 353 - பேர். அசைச்சீராயவழி... மூன்றெழுத்தின் இறவாதென்பது உரையிற் கொள்க.' தொல். 324-பேர். இவ்வசைச்சீர், இலேசினாற் கொண்டது.

"கழறொழா மன்னர்தங் கை."[1]

என்று நேர்சை சீராயிற்று.

"புனலுடன் பேரே வரும்."[2]

என நிரையசை சீராயிற்று.

"எய்போற் கிடந்தானென் னேறு." (பு - வெ - வாகை. 22.)

என நேர்பசை சீராயிற்று.

"மேவாரை யட்ட களத்து." (களவழி - 25, 27, 36.)

என நிரைபசை சீராயிற்று; பிறவுமன்ன. இவற்றை உண்மைவகையாற் சீராமென்றான் அல்லன்:

"தொடர்மொழி யெல்லா நெட்டெழுத் தியல." (தொல் - எழுத் - 50.)

என்றாற்போலக் கூறினானென்பது. இவை இன்னபாவி னுள் வருமென்பது முன்னர்ச் (385) சொல்லுதும். இங்ங னங் கூறுக்கால் [3]வெண்பாவின் ஈற்றடியை முச்சீரடி யென்னு மாறு இல்லையென்பது. (உஎ)

340. இயற்சீர்ப் பாற்படுத் தியற்றினர் கோளலே
தளைவகை சிதையாத் தன்மை யான.[4]

இஃது, எய்தியது ஒருமருங்கு மறுத்தல் நுதலிற்று, இயலசை யிரண்டுஞ் சீர்நிலைபெறினுந் தளைகொள்ளப்பட்ா

[1] 'அவிழ்ந்த துணியசைக்கு மம்பலமுஞ் சீக்கு, மகிழ்ந்திடுவார் முன்ன மலரும்—கவிழ்ந்து, நிழறுழா மியானை நெடுமான்றேர்க் கிள்ளி, கழறொழா மன்னர்தங் கை." (பொய்கையார்-யா-வி. சூ. 36.)

[2] 'பொன்னார மார்பிற் புனைகழற்காற் கிள்ளிபே, ருன்னே னென் றாழலக்கை பற்றினேற்—கன்னே, மனனெடு வாயெல்லா மல்குநீர்க் கோழிப், புனலுடன் பேரே வரும்." (யா - வி. சூ. 12.)

[3] 'வெண்பாட் டீற்றடி முச்சீர்த் தாகும்' (தொல். - சூ. 384.)

[4] தொல். 385-பேர்:—மேல் 'அசைநிலை வரையார் சீர்நிலை பெறல்' (339) என்றான். அவற்றுள் உரியசைச்சீர் முதலும் இடையும் இறுதி யும் வருமென்பான் இயற்சீர்ப்பாற்படுத்து இயற்றுக என்றான். அவ்

வென்றமையின். இனி, எய்தாதது எய்துவித்ததூஉமாம்; என்னை? உரியசையால் தளைகொள்ளுமாறுணர்த்தினமையின்.

இதன் பொருள் :—இயற்சீர்க்கண்ணே கூறுபடுத்து இயற்றப்படும், அவை தளைவகை சிதையாத் தன்மைக்கண் என்றவாறு.

'பாற்படுத்து' எனவே அதிகாரத்தான் இறுதிநின்ற உரியசை யிரண்டும் (நேர்பு, நிரைபு) பகுத்துக்கொள்ளப் படும்.

நான்கியற்சீருள் இன்ன இயற்சீர்ப்பாற் படுமென்றானோ வெனின்,

" கலித்தளை யடிவயி னேரீற் றியற்சீர்." (தொல் - 337.)

என அதிகாரம் வருகின்றமையின் தேமா புளிமாவென்னுஞ் சீர்போல இரண்டசையுந் தளைகொள்ளுமென்றமையின் இயற்றுக வென்றானென்பது. தானாக இயல்வதன்மையின் 'இயற்றுக' எனப்பட்டது. 'தளைவகை சிதையாத் தன்மை யான' என்று இடம் நியமித்ததென்னையெனின்,—[1]சீர்வகை யான் அசைச்சீரென வேறாய் நிற்றலுடைய, தளைவகை சிதை யாத்தன்மை நோக்கியே இயற்சீர்ப்பாற்படுத்து இயற்றுக வென அடங்கக் கூறிற்றென அறிவித்தற்கெனவுணர்க.

வாறே இயலசைச்சீரும் முச்சீரடியிறுதி வரும். தொல். 386-பேர்:— 'இயற்சீர்ப் பாற்படுத் தியற்றினர் கொளலே' என்பதனால் இயற்சீர்... இறுதல் அமையாதோவெனின், அஃது அசைச்சீர்தான் அடங்குமாற் றிற்கு ஆண்டுக் கூறினான். அது பிறிது சீர் அசைச்சீரோடு தட்கு மாற்றிற்குக் கூறல்வேண்டுமென்பது. அல்லதூஉம் ஆண்டு அளவடிக் குக் கூறினான். இது சிந்தடிக்கென்பது.

[1]தொல். 353-பேர் :—மற்று இவற்றையும் (அசைச்சீரையும்) சீர் நிலை பெறுமென்பவாதலால் சீரென அடக்கானோவெனின், அடக்கா னன்றே; அவை சீர்நிலையெய்தியவழியும் அசையிரண்டாகாமையின் என்பது. 'தளைவகை சிதையாத் தன்மை யான' என ஆண்டு வரைந்த மையின் அதனைச் சீர்நிலையென வாளாது பொதுவகையான் ஓதான். அதுவே கருத்தாயின் அவற்றை நேர்பசை நிரைபசையெனக் கூறி யதனானும் அவற்றை, 'ஈரசை கொண்டு...சீரெனப் படுமே' (324) என்றதனாலும் பயந்ததென்னையென மறுக்க.

எனவே என் சொல்லப்பட்டதாம்? இவ்வுரியசை யிரண்டுஞ் சீர்வகையான் வேறு வேறு எண்ணித் தொகைபெற்றுத் தமக்கு ஓதிய அடியுறழுமெனவும், அஃதெண்ணப்பட்ட தளைவகை நோக்குங்கால் வேறுவேறு எண்ணுத்தொகை பெற்று இயற்சீரெனவே யடங்குமெனவுங் கூறப்பட்டதாம். இன்னுந் தளைவகைக் கண்ணெனவே, கட்டளையடிக்கண்ணதே இவ்வரையறை யென்பதூஉம், அல்லாதவழி இந் நான்கசையும் வரையறையின்மையின் தளைகொள்ளப்படா தென்பதூஉங் கூறப்பட்டதாம். அஃது ஓரசைச்சீரல்லாத சீராயின் கட்டளையடியல் வழியுந் தளைகொள்பவோவெனின், தளைகொள்ளிற் கட்டளையடி யெனப்படுமாதலின் அல்லாத வழி வந்தசீர் தளைகொண்டனவென்றல் பயனில் கூற்றா மென மறுக்க.

"உலக முவப்ப வலனேர்பு திரிதரு." (முருகு - 1.)

என்றவழி, ஆசிரியத்துட் பிறதளை வந்ததென்று இலக்கணங் கூறி வழுவமைக்கல் வேண்டா; என்னை? அது பெரு வரவிற்றாகலின்; அதனன், வருஞ்சீர்வகையான் வந்ததென்று ஒழிதலே அமையும், வரையறை இல்லனவற்றுக்கு வரை யறை கூறல் குற்றமாகவி னென்பது. மற்று இவ்வுரியசைச் சீரிரண்டும் வரையாது கூறினமையின் மூன்றுபாவிற்குஞ் செல்லும்பிறவெனின்,—

"கலித்தளை யடிவயி னேரீற் றியற்சீர்
நிலைக்குரித் தன்று." (337.)

எனக்கூறி, ஈண்டு இவற்றை இயற்சீர்ப்பாற்படுமென்றமையின் இவையுங் கலிப்பாவிற்கு விலக்குண்டன வென்பது. எனவே, ஆசிரியத்திற்கும் வெண்பாவிற்கும் உரியசைச்சீரிரண்டும் உரியவாயின. ஆசிரியத்திற்கு மேற்கூறிய (337.) சீர் பன்னிரண்டும் இவை யிரண்டுமென அடியுறழுஞ்சீர் பதினான்காயின. வெண்பாவிற்கு முன்னரெய்தியசீர் பதினான்கும் இவையிரண்டுமாக அடியுறழுஞ்சீர் பதினாறாயின. கலிப் பாவிற்கு மேற்கூறியசீர் பதினான்குமேயாயின. இங்ஙனம் வகுக்கப்பட்ட சீர் நாற்பத்து நான்கினையும் சீர்வகையான் உண்மை நோக்கித் தொகுப்ப இயற்சீர் பத்தும் ஆசிரியவுரிச்

சீரிரண்டும் வெண்சீர் நான்கும் அசைச்சீரிரண்டுமெனப் பதி னெட்டாம்,

மேல் (362.) ஐவகை அடியெனப்பட்ட அறுநூற்றிரு பத்தைந்தடியும் இச்சீர் பதினெட்டானுந் தோற்றிக் கொள் ளப்படும். இப்பதினெட்டுச் சீரும் இருநிலைமை யெய்துவன வும் எய்தாதனவுமாகி முப்பத்தொன்றாகி விரியுமாறு முன்னர்,

"எழுத்தள வெஞ்சினும்." (355.)

என்புழிச் சொல்லுதும். (உ அ)

341. வெண்சீ ரீற்றசை நிரையசை யியற்றே.[1]

இது, வெண்சீராற் கலித்தளையாமா றுணர்த்துதல் நுத லிற்று.

"கலித்தளை மருங்கிற் கடியவும் படாஅ." (334.)

என்புழி, அவ்வாசிரியவுரிச்சீராற் கலித்தளையாமென் றான்; அவ்வதிகாரம் இடையறாது நின்றமையின் இதுவுங் கலித்தளைக்கே இலக்கணமாயிற்று என்றார்க்கு,

"வஞ்சி மருங்கினும்." (338.) எனவும்,

"இசைநிலை நிறைய." (339.) எனவும்,

"இயற்சீர்ப் பாற்படுத்து." (340.)

எனவும் இம்மூன்று சூத்திரம் இடையிட்டனவாலெ னின்,-அற்றன்று; கலிப்பாவிற்கு விலக்கப்பட்ட நேரீற்றியற் சீர் அதிகாரம்பற்றி இடைபுகுந்ததல்லது கலித்தளையதிகா ரம் விலக்கின வல்லவென்பது.

இதன்பொருள்:—வெண்சீர் பலதொடர்ந்து ஒருகலியடி யுள் நின்றவழி அவ்வெண்சீருள் ஈற்று நின்ற சீரின் முதல் வந்த நேரசை மற்றை நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்து முன்னைய இரண்டுங் கலித்தளையாயவாறுபோலக் கலித்தளையாம் என்ற வாறு.

மேனின்ற அதிகாரத்தால்

---

[1]தொல். 387 - பேர்:—நோக்குக.

" தளைவகை சிதையாத் தன்மைக்கண்." (340.)

என்பது கூட்டியுரைக்க. எனவே, வெண்சீர்ப் பின்னர் நிரை வந்து தட்டலே சிறந்ததெனவும், நேர்வந்து தோன்றினும் அவ்வோசையே பயந்து ஒருநிகர்த்தாமென்பதூஉங் கூறி அவ்வாறுங்காலும் இறுதிச் சீரின் முதலசையே நிரையியற்றுவதெனவுங் கூறினானும். இது,

" மொழிந்த பொருளோ டொன்ற வவ்வயின்
மொழியா ததனை முட்டின்றி முடித்தல்." (665.)

என்னும் உத்திவகை. 'வெண்சீரிறுதி' என்பது, ஏழாவதன் தொகை; என்னை? ஈறெனப்பட்டது சீராகலின். வெண்சீருள் ஈற்றுச்சீரெனவே வெண்சீர் பலவுந் தொடர்ந்து நிரை முதல் வந்தவழி யன்றி இறுதிச்சீ ரொன்றியது நிரையசை யியற்றாகாதென்பதாம். இதனான் நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்து நிரை தட்குங்கால் இயற்சீர் அடிமுதற்கண் வருமென்பதூஉங் கூறப்பட்டதாம். மற்று, ஈறென்றது ஈற்றுச்சீரினையாயின் அச்சீரினிடையும் இறுதியும் நின்ற அசையினை நிரையசையியற்றென்று கொள்வனெனின்,—நின்றசீரின் ஈற்றசை வருஞ்சீரின் முதலசையோடு தட்பிற் றளையாவதன்றி ஒன்றிடையிட்ட அசையுஞ் சீரும் பற்றித் தளைகொள்வாரின்மையின் அது கடாவன்றென்பது.

இனி, வெண்சீரென்பது [1]அஃறிணை யியற்பெயராகலானும் பன்மைவினைகொண்டு பால் அறிய வந்ததன்றாயினும் அதனை 'யானைக்கோடு' என்றாற்போல இறுதி யென்றமையானும் பன்மைப் பாற்பட உணர்க; என்னை? 'பின்னோன் முன்னோன்' என்றவழி அவர்க்கு முன்னும் பின்னும் வேறு சிலருளரென்பது உணர்த்துமாகலின் என்றார்க்கு, வெண்சீரிறுதி, நீடுகொடி குளிறுபுலி வந்தவழி அவற்று முன்னின்ற நேர்பசை நிரைபசைகளைக் கலிப்பாவினுள் கலித்தளையாக்கு

[1] அஃறிணை யியற்பெயரின் இலக்கணம்: 'தெரிநிலை யுடைய வஃறிணை யியற்பெய, ரொருமையும் பன்மையும் வினையொடு வரினே' (**தொல் - சொல் - 173.**) என்பதனாலறிக. யானைக்கோடு பன்மையுணர்த்துதல் 'கண்ணுந் தோளும்' (**தொல்-சொல்-52.**) என்றதனால்.

தற்கு 'நிரையசையியற்று' என்று னென்னுமோவெனின்,-அற்றன்று; வெண்சீர்களின் இறுதியெனவே மூன்றுஞ் சீரும் நான்காஞ் சீரும் வெண்சீராகல் கூறி, நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்து நிரை தட்டலெனவே இரண்டாஞ்சீரும் வெண்சீர்வரல் வேண்டுமெனக்கூறி, நிரைதட்கு மெனவே இயற்சீரானும் ஆசிரியவுரிச்சீரானும் நிரையீறுயினவெல்லாம் முதற்கண் நிற்குமெனவுங் கூறினான்; கூறவே, ஆசிரியவுரிச்சீர் இடைநில்லாவெனவும் அங்ஙனம் நிற்பிற் கலியோசையழியு மென்பதூஉமாம் இவர் கருத்தென்பது. அல்லதூஉம், வெண்சீர்க்கு உரியசையின்மையானும் அற்றன்றென்பது. எனவே, ஈற்றுச்சீர் நிரைமுத லியற்சீர்வரினும் ஆண்டுத் துள்ளலோசை ஒடுங்குமென்பதாம்.

"அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்." (கலி-11.)

என்பது, வெண்சீரிறுதி நிரையொடுதட்ட கலித்தளை.

"அடிதாங்கு மளவின்றி யழலன்ன வெம்மையான்." (கலி-11.)

என்பது, வெண்சீர்கள் பகைத்துவந்து ஈற்றுச்சீரின் முதற்கணின்ற நேரசை நிரையசைபோலக் கலியோசை கொண்டமையின் அது கலித்தளையெனப்பட்டது. இனி, வெண்சீர் நான்கும் ஒன்றிவரினுங் கலித்தளையாகுமேனும், அது வெண்பாவடி யெனவும்பட்டுத் திரிவுபடுதலின் அதனைக் கட்டளையடி யென்னாது இறுதிக்கண் ஒரோவழி ஒருசீர் ஒன்றிவரினும் அதன் முதற்கட் பல வெண்சீர்வந்து பகைத்தவிற் கலியோசையே காட்டுமென்றுனென்பது.[1] அஃதேல்,

[1]தொல் - 362 - பேர்:—'இனி ஆசிரியத்துள் கலித்தளை தட்குங்கால் அவர் தாந்தளைவேண்டுமாற்றான் வெண்சீர் நிற்ப இறுதி நிரை வரவேண்டுமாகலானும், கட்டளையடிக்கண் வெண்சீர் வருமென்றிலனாகலானும், 'வெண்சீரீற்றசை நிரையசை யியற்றே' என்பதனான் இயற்சீரை வெண்சீர் ஆக்கிக்கொளினும் அச்சூத்திரத்துக்கு அவ்வாறு பொருளுரைப்பிற்படுங் குற்றம் ஆண்டுக் கூறினாம் ஆகலானும் அது நிரம்பாதென்பது'..........இனி, புலிசெல்வாய் மாசெல்வாய் என ஈற்றுக்கண் வெண்டளை வந்ததென்னமோவெனின், என்னும். 'வெண்சீ ரீற்றசை நிரையசை யியற்றே' என்றுனாகலின்.

"பண்டரங்க மாடுங்காற் பணையெழி லணைமென்றோள்."
(கலி - கடவுள்.)

என்றவழி, இடைநின்ற சீரின் நேரசை நிரையசையியற் றென்னுமோ வெனின்,—அது கட்டளையடியென்பது

"அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி." (323.)[1]

என்பதனான் அறியப்படும். அல்லாதாரும் இவை செவி கருவியாக உணர்தற்கு அருமைநோக்கி அடியறியுந் தன்மை தென்றுசொல்லுப. இனி, [2]இயற்சீரானன்றித் தளைகொள் ளாமோ வென்பார்,

"தன்சீ ருள்வழித் தளைவகை வேண்டா." (367.)

என்பதனான், வெண்சீர்க்குத் தளைவிலக்கல் வேண்டி அவ்வெண்சீரினையும் இயற்சீராக இயற்றிக் கொள்ளப்படு மென்றற்கு ஒருவெண்சீரின் ஈற்றசை நிரையசையியற் றென்று னெனக் கூறி, ஞாயிறென்னும் இயற்சீரினை மாசெல்வாயெனப் பின்னுமொருகால் [3]திரிந்ததனையே திரியாமல் நிறுத்தி நிரை முதல் வெண்சீர்வந்து நிரைதட்டினுங் கலியாமெனக்காட்டுப. அது ஞாயிறு புலிசெல்வாய் மாசெல்வாய் என வரும். இவ் வாறே,

"கலித்தளை மருங்கிற் கடியவும் படா." (336.)

என்று ஆசிரியவுரிச்சீர்க்குந் திரிபுகூறுரோவெனின்,— அது நினைந்திலர்போலுமென்று இகழ்ந்துரைப்பாரவர்.

---

[1]தொல் - 323 - பேர்:—இனிக் 'கடியாறு கடியாறு கடியாறு கடியாறு' என்பதனைத் துள்ளலாகச் சொல்லிக் கலியடியெனவும், கடியாறு என்பது நேரீறுமென்பதாயினும் அது வெண்சீரே ஈற்றசை நிரையசையியற்றாய் நின்றதெனச் சொல்லி அதற்கு இலக்கணம் 'வெண்சீரீற்றசை நிரையசை யியற்றே' யெனப் பொருளுரைத்து மற்றதனைக் கலித்தளையெனவும் காட்டுப. தொல் - 372 - பேர்:— பின் வருஞ்சீர் மூன்றும் நிரைமுதல் வெண்சீர் வருவதென்றிலனுக வின் மூன்றுஞ்சீர் நேர்முதல் வெண்சீர் வந்தும் 'வெண்சீ ரீற்றசை நிரையசை யியற்றே' என்றதனானும் இடைநிற்பன வெண்சீர் என் பது பெறுதுமாகலானும் அது கட்டளையன்றென்பது.

[2]யா - வி - ப - 126.

(பி - ம்)—[3]திரித்ததனையே.

மற்று, வெண்சீரிறுதி நிரைவந்தாற் கலித்தளையாமென்ப தற்கு ஓத்துவேறுண்டாயினன்றே நேரும் நிரையும் தட்ட தனை நேரும் நிரையும் பகைத்தலெனவும் வேண்டுவதென வும் அங்ஙனம் பொருளுரைப்பார்க்கு எவ்வாற்றானும் இச் சூத்திரம் ஏலாதெனவும்,

"தன்சீர் வகையினுந் தளைநிலை வகையினும்." (362.)

என்றவழித் தன்சீரானுந் தளைகோடுமாகலானும் அது பொருந்தாதென மறுக்க. இனி, வெண்சீரின் ஈற்றசை யொன்றேயாகலான் 'இயற்று' என்று ஒருமை கூறினான். இடைநின்ற நேரும் நிரையுங் கோடுமென்னுமையின் இங்ங னந் திரிந்த நிலைமை வஞ்சியுரிச்சீரெனப்படும். இனி, வெண்சீ ரென்பது, எழுவாயாயின் ஈற்றசை நிரையென்பது இயற் சீரின் பெயராதல் வேண்டும். அங்ஙனங் கருதினும் அசை யென்பதனை ஒருகாற்சொல்லி ஈற்றசை நிரையசையென லாகாதென்பது. அல்லதூஉம் வெண்சீரினை இயற்சீராக்கி அவ்வியற்சீரினை வெண்சீராக்குதல் வினையிலுழப்பாகி வரம் பிற்றாமென மறுக்க. என்றார்க்குத் 'தன்சீருள்வழித் தளை வகை வேண்டானேல்',

"அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்." (கலி-11.)

என்பதூஉங் கலித்தளையன்றாகிச் செல்லுமென்பது. கலிப்பாவிற்கு ஒன்றாதுவருதல் உரிமையுடைய வெண்சீ ரெனவே வெண்பாவிற்கு ஒன்றாது வருதல் யாண்டுமில்லை, ஒன்றிவரினல்லதென்பது [1]உடம்படப்பட்டது. (௨௯)

342. இன்சீ ரியைய வருகுவ தாயின்
வெண்சீர் வரையா ராசிரிய வடிக்கே.

இது, கட்டளையடியல்லாதவழிச் சீர்மயங்குமாறுணர்த்து தல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள் :—இன்னோசைத்தாகிய துணிவிற்றாகி வரின் ஆசிரியவடிக்கண் வெண்சீரும் வரப்பெறும் என்ற வாறு.

[1]தொல் - சூ - 316, 366 - பேர்.

"இமிழ்கடல் வளைஇய வீண்டகன் கிடக்கைத்
தமிழ்தலை மயங்கிய தலையாலங் கானத்து." (புறம் - 19.)

எனத் 'தலையாலம்' என்றவழி ஆசிரியவடியுள் இன்சீரியைய வெண்சீர் வந்தது. முன்னர் வெண்சீரினை,

"இன்பா நேரடிக் கொருங்கு நிலையில." (335.)

என விலக்கி, ஈண்டு 'வரையார்' என்றமையின், அது கட்டளையடிக்கென்பதூஉம் இது கட்டளையடிக்கு அன்றென்பதூஉம் பெற்றாம். 'வருகுவதாயின்' என்று ஒருமை கூறினமையானும் 'இயைய' என்றதனானும் ஓரடிக்கண் ஒன்றே யாண்டும் வருவதெனக் கொள்க. (௩௦)

343. அந்நிலை மருங்கின் வஞ்சி யுரிச்சீ
ரொன்றுத லுடைய வோரொரு வழியே.

இது, வஞ்சியுரிச்சீர் ஆசிரிய அடியுண் மயங்குமாறுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் :—கட்டளையடியல்லாதவழி இன்சீரியைய வருகுவதாயின் வஞ்சியுரிச்சீர்களும் ஓரொருவழி ஆசிரியத்துள் வரப்பெறும் என்றவாறு.

ஒருவழி யென்னாது 'ஓரொருவழி' என்றதென்னையெனின்,—அறுபது வஞ்சியுரிச்சீருள்ளும் பத்துச்சீரே வருமென்பதூஉம், அவை வருங்காலும் பயின்றுவாரா வென்பதூஉம் அறிவித்தற்கென்பது. அவை :

1 மாசேர்சுரம்	6 புலிசெல்கடறு
2 புலிசேர்சுரம்	7 பாம்புசேர்வாய்
3 மாசெல்காடு	8 பாம்புவருவாய்
4 புலிசெல்காடு	9 களிறுசேர்வாய்
5 மாசெல்கடறு	10 களிறுவருவாய் என்பன.

அவற்றுக்குச் செய்யுள் :

1 "மாரியொடு மலர்ந்த மாத்தாட் கொன்றை." (யா-வி-ப-79.)

2 "குறிஞ்சியொடு கமழுங் குன்ற நாடன்." (யா - வி - ப - 80.)

என மாசேர்சுரம் புலிசேர்சுரம் என்பன அடிமுதற்கண் வந்தன.

3" **முன்றிலாடு** முஞ்ஞை மூதிலை கறிக்கும்."

என்பது மாசெல்காடு வந்தது.

4" **அலரிநாறு** துவர்வா யமர்த்த நோக்கின்." (யா - வி - ப - 72.)

எனப் புலிசெல்காடு வந்தது.

5" கண்போன் மலர்ந்த **வண்டுமயங்கு** தாமரை."

என மாசெல்கடறு வந்தது.

6" **கரடிவழங்கு** குன்று கண்டுபோகி."

எனப் புலிசெல்கடறு வந்தது.

7" **காடுநோரா** [1]வழிதரு கடுங்கண்யானை."

எனப் பாம்புசெல்வாய் வந்தது.

8" **சந்துசிதைய** வுழுத செங்குரற் சிறுதினை[2]."(யா - வி - ப - 72.)

எனப் பாம்புவருவாய் வந்தது.

9" **மருந்துநாடாத்** திருந்து சிலம்பிற் சேக்கும்."

எனக் களிறுசெல்வாய் வந்தது.

10" **கடறுகவரா** விழிந்து [3]கான்யாறு வரிப்ப."

எனக் களிறுவருவாய் வந்தது. பிறவு மன்ன. நேர் நிரையாகியும் நேர்பு நிரைபாகியும் ஈறுமுதல்பெறச் சீர்வந் தது. (௬௧)

344. நாற்சீர் கொண்ட தடியெனப் படுமே.

இது, முதற் சூத்திரத்துள்,

" யாத்த சீரே யடியாப் பெனாஅ." (313.)

என நிறுத்த முறையானே சீருணர்த்தி அடியுணர்த்திய வெழுந்தான், அவற்றுள் இது நாற்சீரடியுணர்த்துதல் நுத லிற்று.

(பி - ம்)—[1]அழிதரு. [2]செந்துசிதையாச் செங்குரற் சிறுதினை.
[3]கண்யாறு.

இதன்பொருள்:—அடியென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப் படுவன நாற்சீரடி என்றவாறு.

எனவே, [1]இருசீரானும் [2]முச்சீரானும் [3]ஐஞ்சீரானும் [4]அறுசீர் முதலியவற்றானும் வருமாயினும் அவை சிறப்பில வென்றவாறும். இருசீரான் வருவதனை என்ன அடியென்னு மோவெனின்,—அடிக்கெல்லாம் எழுத்துவகையானே மேற் பெயர் கூறும். அவ்வாறே சீர்வகையானுங் கொள்ளப்படு மென்பது. சுருங்கிய எழுத்தான் வருவன [1]குறளடியென் றும், அவற்றின் ஏறிய எழுத்தான் வருவன [2]சிந்தடியென் றும், இடை நின்றன [3]அளவடியென்றும், அவற்றின் நெடியன [4]நெடிலடியென்றும், அவற்றினும் நெடியன [5]கழிநெடிலடியென் றுங் கூறுமாகலான், அவ்வாறே இருசீரடி குறளடியென்றும், முச்சீரடி சிந்தடி யென்றும், நாற்சீரடி அளவடியென்றும், ஐஞ்சீரடி நெடிலடியென்றும், அறுசீர் முதலியன கழிநெடிலடி யென்றுங் கோடுமென்பது. இவற்றினெல்லாம் நாற்சீரடி சிறந்ததென்றதென்னையெனின்,—அளவிற்பட்டமைந்தமை யானும் அது பயின்று வருதலானுமென்பது. உதாரணம்:

"திருமழை தலைஇய விருணிற விசும்பின்." (மலைபடு - 1.)
"அறுசுவை யுண்டி யமைந்தில்லா ளூட்ட." (நாலடி - 1.)
"அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்." (கலி-11.)

என இவை மூன்று பாவினும் அளவடி வந்தவாறு. இவற்றது விகற்பமெல்லாம் முன்னர்ச் சொல்லுதும். (கஉ)

345. அடியுள் ளனவே தளையொடு தொடையே.

இதுவுமது. நாற்சீரடியது சிறப்புணர்த்துதல் நுதலிற்று; எதிரது நோக்கியதோர் கருவியெனினும் அமையும்.

இதன்பொருள்:—முன்னர்க்கூறிய நாற்சீரடியுள் உள்ள னவே தளையுந் தொடையும் என்றவாறு.

மற்று, மாத்திரையும் எழுத்தும் அசையுஞ் சீரும் அவ் வடியுள்ளன அல்லவோவெனின்,—அற்றன்று; அவ்வடிக்க ணுள்ளன வெல்லாங் கூறுகின்றானல்லன் இது வென்பது.

என்னை? [1]நாம் தளைப்பகுதியாற் கட்டளையடியென உறழ்வதூஉம், அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியென வரையறை கூறுவதூஉம், அவ்வளவடியே என்றற்கு 'நாற்சீர்க்கண்ணது தளை' என்றானென்பது. முன்னுஞ் சீர்வகையான் வகுக்கும் அடியன்றிக் கட்டளையடியெல்லாந் தளைவகையுடையவென விதந்தோதி வந்ததனானே நாம் தளைகொள்வது நாற்சீரடிக்கண்ணென்பான் 'அடியுள்ளது தளை' என்றானென்பது. மற்றையடிக் கட் டளைகொள்ளின் அது வரையறையின்றென்னுமாகலின் ஈண்டுவரைந்தோதினானென்பது. அது தக்கது, மற்றுப் பொழிப்பும் ஒரூஉவும் போலாத மோனை முதலிய தொடையெல்லாம் அடியிரண்டியையத் தொடுக்கல்வேண்டுமன்றே? அவற்றை 'அடியுள்ளனவே தொடையும்' என்றதென்னையெனின்,-அற்றன்று; நாம் தொடையுறழச் சீர்கொள்வதூஉம் இவ்வளவடிக்கணென்பது கூறினான், ஆண்டுத் தொடை கூறும்வழி வரையாது கூறுமாகலினென்பது. எனவே, கட்டளைப்படுப்பதூஉந் தொடையுறழ்தற்கு இடனாவதூஉம் [2]நேரடியேயெனச் சிறப்பித்தவாறு. (௩௩)

---

[1]"எழுபது தளைப்பகுதியாற் கட்டளையடியென உறழ்வதூஉம், அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியென வரையறைப் படுவதூஉம், பத்தொன்பதினாயிரத் திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்றென்னும் தொடைப் பகுதி கொள்ளப்படுவதூஉம் நாற்சீரடியே யாயிற்று; எனவே, நாற்சீரான் வரும் சீர்வகையடிக்குத் தளையுந் தொடையுங் கொள்ளின், அவை வரையறை யின்றென உணர்க. அளவடி இரண்டியைந்தும் ஒன்று வந்தும் தொடைகோடலும், ஒழிந்தவடி நான்கும் விகற்பத் தொடைகொள்ளாமையும் உணர்க" நச்.

[2]தொல். 350 - பேர் :—நேரடியென்பது நாற்சீரடி (அளவடி). 'பத்தெழுத் தென்ப நேரடிக் களவே' 'இன்பா நேரடிக்கு' (334) என்பனவற்றுள் நேரடியென்பது ஆசிரியப்பாவுள் அளவடி யென்றார். 'சீர்கூ றுதல் நேரடிக் குரித்தே' (361) என்புழி ஆசிரியம் வெண்பா கலிப்பா இம்மூன்றினும் அளவடி நேரடியெனக் குறிப்பிக்கப்பட்டது. 'அறுசீரடியே...நேரடி முன்னே' (376) இதனுள் அளவடி நேரடி யெனப்பட்டது.

346. அடியிறந்து வருத லில்லென மொழிப.

இதுவும், கட்டளைப்பாட்டிற்கும் தொடைக்கும் ஆவ தோர் கருவி யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்:—அறுநூற்றிருபத்தைந்து அடியுள்ளும் ஓரடியின் இறந்துவாரா மேற்கூறிய தளையுந் தொடையும் என்றவாறு.

என்றது, மேற்கூறிய தளைவகையே யன்றி, அடியோடு அடிக்கூட்டத்துத் தளைகொள்ளுங்காலும் ஓரடிக் கண்ணே வழுவாமற் கோடல்வேண்டுமெனவும், அங்ஙனமே தொடை கொள்ளுங்காலும் வந்தவந்த அடியே வரப்பெறுவ தெனவுங் கூறியவாறு.

எனவே, தேமா தேமா தேமா தேமா வென்னும் அடிக்கண் தொடை கொள்ளுங்கால்,

"வாமா னேறி வந்தோன் மன்ற."

என முன் வந்த அடியே வரல்வேண்டுமென்பதூஉம், அன்றி,

"தேமாஞ் சோலைத் தீந்தே னுண்ட
காமர் தும்பி யாதல் கண்டது."

எனவரில் தளைவழுவாகிப் பதின்மூவாயிரத்தெழு நூற்றெட்டெனப்பட்ட தொடைப்பகுதியுட்படாவென்பதூஉம் பெற்றும்.

இனி, வெண்பாவினுள் அவை வருமாறு :

"சென்றே யெறிப வொருகால் சிறுவரை
நின்றே யெறிப பறையினை—நன்றேகாண்." (நாலடி - 24.)

எனப் [1]பன்னிரண்டெழுத்தடி ஒன்றினையும் இருகாற் சொல்லிக் கூட்டி எதுகைத்தொடை கொள்ளுங்கால் அடியோடு அடிக்கூட்டத்துத் தளைவகை சிதையாது வந்தமையின் அத்தொடை பதின்மூவாயிரத் தெழுநூற்றெட்டென வரையறைப்பட்ட தொடையுட்பட்டது.

---

[1]பன்னிரண்டெழுத்தடி யென்றது ஒற்றை நீக்கி. (350) பார்க்க.

"யானூடத் தானுணர்த்த யானுணரா விட்டபின்
றானூட யானுணர்த்தத் தானுணர்ந்தான் - றேனூறு."
(முத்தொள்ளாயிரம் - 104.)

என்றவழி, பதினன்கெழுத்தடியே தொடுத்தமையின் அடியிறந்துவந்ததன்றாயினுந் தளைவகை ஒன்றுதலின் இது பதின்மூவாயிரத் தெழுநூற்றெட்டினுட் படாதாயிற்று.

"வண்டு வாகு வாகு வாகு."

என்கின்ற அடியினை மீட்டுந் தந்து தொடைகொள்ளுங்கால்

"வண்டு வாகு வாகு வாகு."

என்றது, நேரொன்றாசிரியத்தளை தட்குமாதலான் இது வழுவெனப்படுமென்பது. கலிப்பாவிற்கு அன்னதோர் வரையறை இல்லை; இருவாற்றானும் வருமென்பது. என்னை?

"வெண்சீ ரீற்றசை நிரையசை யியற்றே." (341.)

என்றாராகலின். மேலைச்சூத்திரத்தானே தளைவகை சிதையாமல் அறுநூற்றிருபத்தைந்து வகைப்படுவது நாற்சீரடியே என்பதூஉங்கூறி, அந்நாற்சீரடியே நாம் முன்னர் வேண்டுந் தொடை விகற்பத்திற்குரியவென்பதூஉங் கூறினன். இச்சூத்திரத்தானே அத்தொடை கொள்வது தம்மின் வேறாகாத இரண்டடிக்கண்ணென்பதூஉம அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியுள் ஒன்றனை இருகாற்சொல்லித் தொடை கொள்ளப்படுமென்பதூஉம், அங்ஙனந் தொடுக்குங்காலும் அடியோடு அடிக்கூட்டத்தின் கண்ணுந் தளைவகை சிதையாமல் வேண்டுமென்பதூஉங் கூறியவாறாயிற்று. இவற்றானெல்லாம் நாற்சீரடியே சிறப்புடைத்தென்பது பெற்றாம். இன்னும் அதன் சிறப்புடைமையே கூறுகின்றான். (௩௪)

347. அடியின் சிறப்பே பாட்டெனப் படுமே.

இது, நாற்சீரடியே விசேடித்துக்கூறி, [1]அதன் திட்பதானே பாட்டென்பதோர் முதற்பொருள் தோன்றுமென்பதுணர்த்தியவாறு. 'எனப்படும்' என்றதனான் இவ்வடிகளான் வந்த செய்யுளே சிறப்புடையன வென்பதூஉஞ் சொல்லிய

(பி - ம்)—[1] அதனதிடத்தானே.

வாறு. மாத்திரை முதலியவற்றை உறுப்புக்களான் இத்துணை மாத்திரை கொண்டது செய்யுளென்றுனும், இத்துணை அசையுஞ் சீருந் தொடையுங் கொண்டது செய்யுளென்றுனும் அளவியல் கூறிய உறுப்புக்களான் வரையறுக்கப்படா. அடியளவே கூறச் செய்யுட் புலப்பாடாமென்பது. 'எனப்படும்' என்றதனன், ஒழிந்த அடிகளானும் அவ்வாறு வருமாயினும் அவை சிறப்பிலவென்பது.

இதன்பொருள் :—அடியின் சிறப்பென்பது - அடி இரண்டும் பலவும் அடுத்துவந்த தொடையே பாட்டு என்றவாறு. தலை இடை கடைச்சங்கத்தாரும் பிறசான்றோரும் நாற்சீரடியான் வரும் ஆசிரியமும் வெண்பாவும் கலியுமே பெரும்பான்மையுஞ் செய்தார்; வஞ்சிப்பாச் சிறுவரவிற்றெனக்கொள்க.

"மாயோன் மார்பி லாரம் போல
மணிவரை யிழிதரு மணிகிள ரருவி
நன்பொன் வான்று நாட
னன்புபெரி துடைய னின்சொல் லினனே."
(தோல். சூ - 390 ; 469 - பேர்.)

என நாற்சீரடியான் ஆசிரியம் வந்தவாறு.

"மலைமிசைத் தோன்று மதியம்போல் யானைத்
தலைமிசைக் கொண்ட குடையர்." (நாலடி - 21.)

என்பது அளவடியானே வந்த வெண்பா.

"அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்." (கலி-11.)

எனக் கலிப்பா அளவடியான் வந்தது. பிறவு மன்ன. (கரு)

348. நாலெழுத் தாதி [1]யாக வாறெழுத்
தேறிய நிலத்தே குறளடி யென்ப. (கசு)

349. ஏழெழுத் தென்ப சிந்தடிக் களவே
யீரெழுத் தேற்ற மல்வழி யான. (கஎ)

(பி - ம்)—[1]யாறெழுத் தெல்லையேறிய.

350. பத்தெழுத் தென்ப நேரடிக் களவே
[1]யொத்த நாலெழுத் தேற்றலங் கடையே. (௩௮)

351. மூவைந் தெழுத்தே நெடிலடிக் களவே
யீரெழுத்து மிகுதலு மியல்பென மொழிப. (௩௯)

352. [2]மூவா றெழுத்தே கழிநெடிற் களவே
[3]யீரெழுத்து மிகுதலு மிவட்பெறு மென்ப. (௪0)

இவை ஐந்து சூத்திரமும் உரையியைபுநோக்கி உட னெழுதப்பட்டன. நாற்சீரடி இத்துணைப் பகுதிப்படுமென அவற்றது பெயரும் முறையும் தொகையுமுணர்த்துகின்றன.

இதன்பொருள் :—நாலெழுத்து முதலாக ஆறெழுத் தளவும் வந்த நிலம் மூன்றுங் குறளடியெனவும், ஏழெழுத்து முதன் மூன்றுநிலனுஞ் சிந்தடியெனவும், பத்தெழுத்துமுதல் ஐந்துநிலனும் அளவடியெனவும், பதினைந்தெழுத்துமுதன் மூன்றுநிலனும் நெடிலடியெனவும், பதினெட்டெழுத்துமுதல் இருபதெழுத்துவரை மூன்றுநிலனுங் கழிநெடிலடியெனவுஞ் சொல்லுப ஆசிரியர் என்றவாறு.

குறளடி நிலங்களை வகுத்தொழியாது, ஒழிந்தனவும் வகுத்துரைத்தான், அவை முதல் இடை கடையென மூன்று கூற்றுன் ஒன்றொன்றனிற் சிறப்பு இழிபுடையன வென்று கொள்ளினுங் கொள்ளலா மென்பது. அவற்றுக்குச் செய்யுள்:

குறளடி (4-6)

பேர்ந்து	சென்று	சார்ந்து	சார்ந்து[4]
தேர்ந்து	தேர்ந்து	மூசி	நேர்ந்து[5]
வண்டு	சூழ	விண்டு	வீங்கி[6]

---

[1]தொல் - 370 - பேர் :—இனி 'ஒத்த நாலெழுத் தொற்றலங் கடையே' என்பதேகொண்டு பதினேழெழுத்துமுதல் நான்குநில னும் அளவடி மிகுதி யெனப்படுமெனவும் அவை கலிக்குரியவென வும் கொள்வாருமுளர். அங்ஙனம் கொள்வார்க்கு ஞாயிறு கடியாறு கடியாறு கடியாறு என்றதனைப் பதினேழெழுத்தடியென்று கொள் ளல் வேண்டும். அஃது ஆசிரியவடியாம். ஆகலான் அற்றன்று என்பது.

(பி - ம்)—[2]மூவாறெழுத்தும். [3]ஈரெழுத்து மிகுதலும் ஈறுபெறு மென்ப. 'மியல்பென மொழிப'

சிந்தடி (7-9)
நீர்வாய் கொண்டு நீண்ட நீல[7]
மூர்வா யூதை வீச வூர்வாய்[8]
மணியேர் நுண்டோ டொல்கி மாலை[9]

நேரடி (10-4)
நன்மணங் கமழும் பன்னெல் லூர[10]
வமையேர் மென்றோ ளம்பரி நெடுங்க[11]
ணிணையீ ரோதி யேந்திள வனமுலை[12]
யிரும்பமன் மலரிடை யெழுந்த மாவி[13]
னறுந்தழை துயல்வரூஉஞ் செறிந்தேந் தல்கு[14]

நெடிலடி (15-7)
லணிநடை யசைஇய வரியமைச் சிலம்பின்[15]
மணிமருள் வணர்குழல் வளரிளம் பிறைநுத[16]
லொளிநிலவு வயங்கிழை யுருவுடை மகளிரொடு[17]

கழிநெடில் (18-20)
நளிமுழவு முழங்கிய வணிநிலவு மணிநக[18]
ரிருந்தளவு மலரளவு சுரும்புலவு நறுந்தொடை[19]
கலனளவு கலனளவு நலனளவு நலனளவு[20]
பெருமணம் புணர்ந்தனை யென்பவஃ
தொருநீ மறைப்பி னொழுகுவ தன்றே.

என இதனுட் [1]பதினேழுநிலத்து ஐவகையடியும் முறையானே வந்தவாறு கண்டு கொள்க. குறளடி சிந்தடி அளவடி நெடிலடி கழிநெடிலடியென நாற்சீரடிதானே ஐவகைப்படுமென்று அவற்றது பெயரும் முறையுந் தொகையுங் கூறி

---

[1] ஈண்டுப் பதினேழு நிலம் என்றது நாலெழுத்துமுதல் இருபதெழுத்தளவும் வந்த நிலம் பதினேழ் ஆம் (364) உரைபார்க்க. 'ஐவகையடியும்...அறுநூற்றிருபத் தைந்தா கும்மே' (362) என்பது. **யா - கா - ஒழிபு - 8.** உரையில் :—**செய்யுளியலுடையார்** நாற்சீரடிதன்னையே நான்கெழுத்துமுதல் ஆறெழுத்தின்காறு முயர்ந்த மூன்றடியும் குறளடியென்றும், ஏழெழுத்து முதலா ஒன்பதெழுத்தின்காறும் உயர்ந்த மூன்றடியும் சிந்தடியென்றும், பத்தெழுத்து முதலாப் பதினான்கெழுத்தின்காறும் உயர்ந்த ஐந்தடியும் அளவடியென்றும், பதினைந்தெழுத்து முதலாப் பதினேழெழுத்தின் காறும் உயர்ந்த மூன்றடியும் நெடிலடியென்றும், பதினெட்டெழுத்து முதலா இருபதெழுத்தின்காறும் உயர்ந்த மூன்றடியும் கழிநெடிலடி யென்றும், இருபதெழுத்தின் மிக்க நாற்சீரடிப்பா இல்லையென்றும் வேண்டுவர். அவ்வெழுத் தெண்ணுகின்றுழிக் குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும் ஆய்தமும் ஒற்று மொழித்து நின்ற உயிரும் உயிர்மெய்யும் கூட்டி எண்ணப்படும். என்னை? 'நாலெழுத்து முதலா...அவ்வழியான்

ஞன். தொகை பதினேழ்நிலத்து ஐவகையடியென்பது. எண்ணிப் பார்க்க. இப்பெயரெல்லாங் காரணப் பெயர். மக்களுள் தீரக் குறியானைக் குறளனென்றும், அவனின்நெடியானைச் சிந்தனென்றும், ஒப்பமைந்தானை அளவிற்பட்டானென்றும், அவனின்நெடியானை நெடியானென்றும், அவனின்நெடியானைக் கழியநெடியானென்றுஞ் சொல்லுப. அவைபோற் கொள்க இப்பெயரென்பது. (சO)

353. சீர்நிலை தானே யைந்தெழுத் திறவாது.

இது, மேலெழுத்தெண்ணி அடிவகுக்கப்பட்ட ஐவகையடிக்குஞ் சீரும் எழுத்தெண்ணியே வகுக்கின்றது.

இதன்பொருள்:—சீரது நிலைமைதான் ஐந்தெழுத்து இறந்து வாராது என்றவாறு.

பெருமைக்கு எல்லை கூறி வரையறுக்கவே, சிறுமைக்கு எல்லை வரையறைப்படாது ஒன்று முதலாக வருமென்பதாம். சீர்நிலைதானே யென்பது பிரிநிலையேகாரம். அதனை அசைநிலையிற் பிரித்துக் கூறியவாறு. அதனை அவ்வாறு பிரித்துக்கூறவே அசை சீராயவழி ஐந்தெழுத்திறவாமை அவற்றுக்கில்லையென்பது கொள்ளப்படும். அஃதேல், அவற்றுக்கெல்லை கூறுநேவெனின்,—அவை மூன்றெழுத்தி னிறவாதென்பது உரையிற் கொள்க. தானென்பதனை இலேசுப்படுத்துக் கொள்ளினும் அமையும். மற்றிவற்றையுஞ் சீர்நிலைபெறுமென்பவாதலாற் சீரென அடக்காநேவெனின்,—அடக்கானன்றே; அவை சீர்நிலைமையெய்தியவழியும் அசையிரண்டாகாமையினென்பது.

"தளைவகை சிதையாத் தன்மை யான." (340.)

என்று ஆண்டு வரைந்தமையின் அதனைச் சீர்நிலையென வாளாது பொதுவகையா னோதான். அதுவே கருத்தாயின்,

'ஈரிரண்டு மோரேழு மீரைந்து மூவைந்தும் - பாரியன்ற நாற்சீர் பதினெட்டும் - ஓரா - விளையும் பதினேழ் நிலத்துக் குறள்சிந், தளவு நெடில்கழியோ டைந்து' என்றாராகலின். 'போந்து சென்று... மொழிகுவ தன்றே' என்ற உதாரணமும் காட்டப்பட்டுள்ளது. யா - வி - ப. 380, 462-3.

அவற்றை நேர்பசை நிரைபசையெனக் கூறியதனானும், அவற்றை

"ஈரசை கொண்டு மூவகை புணர்ந்துஞ்
சீரியைந் திற்றது சீரெனப் படுமே." (321.)

என்றதனானும் பயந்ததென்னையென மறுக்க; அல்லதூஉம், 'இயற்சீர்ப் பாற்படுத் தியற்றுக' எனவே, இவைதா மியற்சீரல்ல, அவற்றது செய்கை இவற்றானுங் கொள்க வென்றதுணையே ஆண்டுக்கூறியதென்பது; அல்லதூஉம், தேவரும் நரகரும் மக்கட்பாற் படுத்துத் (588) [1]திணை கொள்ளப்படுமென்ற துணையானே பிறப்பானும் பெற்றி யானும் மக்களென வழங்கார்; அதுபோல, அசைநிலைத்தனை யும் சீர்நிலைத்தனையும் ஒக்குமென்ற துணையானே அவை அசைச்சீரெனவே, அடையடுத்தே சொல்லவேண்டுவனவற் றையும் வாளாதே சீரெனப்படுவனவற்றையும் ஒருவகை யானே சீர்நிலையென மயங்கக்கூறல் (663) குற்றமாமென்பது. மயங்கக்கூறல்குற்றமன்றென்பாரும் உளராயின் அவர் கருத்தினான் அதுவும் அமையுமென்பது. ஒருசாதியல்லனவற் றைச் சாதிப்பெயரொன்றெனவும் புகலார்; அதுபோலச் சீரி லக்கணமுடைய இயற்சீர் உரிச்சீர்களைச் சீரெனக்கூறி அவ் வினத்தவல்லாத அசைச்சீரை இலேசினாற் கொண்டாமென் பது.

ஓரெழுத்துச்சீர் நுந்தையென ஒன்றேயாம்; இதனோடு வண்டு என்னும் அசைச்சீர்கூட்ட இரண்டாம்.

ஈரெழுத்துச் சீர்நான்கு; அவை: தேமா ஞாயிறு போது பூ போரேறு என வரும். மின்னு வரகு என்னும் அசைச்சீ ரிரண்டனோடுங் கூட்ட ஆறும்.

மூவெழுத்துச்சீர் பத்து: [1]புளிமா [2]பாதிரி [3]வலியது [4]மேவுசீர் [5]நன்னாணு [6]பூமருது [7]கடியாறு [8]விறகுதீ [9]மாசெல் வாய் [10]நீடுகொடி என விவை. அரவு என்னும் உரியசைச் சீரோடுங் கூட்டப் பதினொன்றும்.

(பி - ம்)—[1]திணை.

நாலெழுத்துச் சீர் ஒன்பது; அவை: [1]கணவிரி [2]காருருமு [3]பெருநாணு [4]உருமுத்தீ [5]மழ்களிறு [6]மாவருவாய் [7]புலிசெல்வாய் [8]நாணுத்தளை [9]உரறுபுலி என விவை.

ஐந்தெழுத்துச்சீர் மூன்று; அவை: நரையுருமு புலிவருவாய் விரவுகொடி என வரும். இக்கூறுபட்டனவெல்லாம் ஈண்டுக் காட்டுவாமாயிற்று,

"எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலை தானே
குன்றலு மிகுதலு மில்லென மொழிப." (355.)

என வருகின்ற [1]சூத்திரத்தினை நோக்கியென்பது. 'முடவு மருது' என்பதனைக் குற்றுகரங் களைந்து ஐந்தெழுத்துச்சீரென்று காட்டுவாருமுளர்; அஃது உரியசைமயக்கமாகிய ஆசிரிய வுரிச்சீராகலின்,

"இன்பா நேரடிக் கொருங்குநிலை யிலவே." (335.)

என்பதனுன் விலக்கப்பட்டதென்பது. இனி, நுந்தையென்பதனை ஈரெழுத்துச் சீரென்பாருமுளர்; அங்ஙனங் கூறின்,

"இரண்டு தலையிட்ட முதலா கிருபஃது."(தோல்-எழுத்-103.)

என்னும் எழுத்தோத்தினோடு மாறுகொள்ளுமென்பது. அது வழக்கிற்குக் கூறியது; செய்யுட்காயினவாறு கொள்ளாமோவெனின்,—கொள்ளாம்: செய்யுட் கண்ணுமதனை வேறெழுத்தென்று வேண்டுமாகலின்; என்னை?

"முற்றிய லுகர மொழிசிதைத்துக் கொளாஅல்." (321.)

எனக் குற்றியலுகரமும் வருமொழியைச் சிதைத்துக் கொள்ளப்படாவென்பது கூறினுகலினென்பது. (சக)

354. [2]நேர்நிலை வஞ்சிக் காறு மாகும்.

இஃது, ஒழிந்த வஞ்சிப்பாவினுள் வருஞ்சீர் இத்துணையெழுத்து இறவாதென்கின்றது. நேர்நிலைவஞ்சியென்பது, சமநிலைவஞ்சி; அஃது இருசீரான் வருதலிற் சமநிலை வஞ்சி

(பி - ம்)—[1]வருகின்றதத்திறனேக்கி. [2]நேர் நிரை.

யெனப்பட்டது. மூச்சீரான் வருவதனை வியநிலைவஞ்சி (338) யென்பவாகலின்.

இதன்பொருள்:—இருசீரடி வஞ்சியுள் ஒருசீர் ஆறெழுத்தாகவும் பெறும் என்றவாறு.

இதற்கு, மேனின்ற அதிகாரத்தாற் பெருக்கத்திற்கு எல்லை கூறினான், சுருக்கத்திற்கும் வரையறையுடைமையின். அது முன்னர்ச் (353) சொல்லுதும். எனவே, அறுபதுவஞ்சியுரிச்சீருள்ளும் ஆறெழுத்தான் வருஞ் சீருங் கட்டளையடியாய் வரப்பெறுமென்றவாறு. உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று.

"தன்சீ ரெழுத்தின் சின்மை மூன்றே." (358.)

என்றதனான், ஒன்றும் இரண்டும் எழுத்தான் வருதலொழித்து, ஒழிந்த எழுத்தான் ஆறெழுத்தளவும் வஞ்சியுரிச்சீர் வருமென்பது கொள்ளப்படும். இதனை எச்சவும்மை யென்பார் எழெழுத்தானும் வஞ்சியுரிச்சீர் வருமென்ப; அங்ஙனங் கொள்ளின் இரண்டு சீராற் பதினன்கெழுத்துளவாகிய செல்லும்; செல்லவே,

"குறளடி முதலா வளவடி காறு
முறழ்நிலை யிலவே வஞ்சிக் கென்ப." (364.)

என்பதனொடு மாறுகொள்ளு மென்பது.

"தன்சீ ரெழுத்தின் சின்மை மூன்றே." (358.)

என்புழி, இவற்றிற்கு உதாரணங் காட்டுதும். (சஉ)

355. எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலை தானே
குன்றலு மிகுதலு மில்லென மொழிப.[1]

இது, மேற்கூறிய சீரெல்லாவற்றிற்கும் பொதுவிதி.

---

[1]தொல். 316-பேர்:—அஃதாக முற்றுகரம் ஒரு மாத்திரையாதலின் குற்றெழுத்தாக்கி நேரும் நிரையுமாக (நேர்பும் நிரைபுமாகவன்றி)ப் பெறுவோ வெனின்பெறு. என்னை? வண்டு வண்டு வண்டு வண்டு எனப் பிறந்த அகவலோசை மின்னு மின்னு மின்னு மின்னு என நின்ற வழியும் பெறப்படும்...அல்லதூஉம், வெண்பாட்டீற்றடி வண்டு எனக் குற்றுகரத்தான் இற்றவழிக் கோலு என முற்றுகரத்தான் இறுமாயினும் ஒத்த வோசையாம்...குற்றுகரத்தின் செய்கை முற்று

இதன்பொருள்:—ஒருசீர் இரண்டுமுதற் பதினெட்டீறாகப் பல நிலைமைப்பட்டுப் பல சீராகிச் செய்யுளுள் வருமாற்றாற் றத்தமெழுத்துக் குறைந்தும் மிகுந்தும் அளவிறப்பினும் அவ்வச்சீரெனப்பட்டுச் செய்யுளுள் ஒத்த வோசை [1]இருவகையும் ஒருதன்மையவேயாகச் சுருங்கிற்றும் பெருகிற்றுமில்லை என்றவாறு.

எனவே, அவை எழுத்தெண்ணி அடிவகுக்கு மாற்றான் இருநிலைமையும், இரண்டிறந்த பல நிலைமையும் படுவன படும். அவ்விடத்து எழுத்திற்கல்லது சுருக்கப் பெருக்கமில்லையென்பதூஉங் கூறியவாறாயிற்று. 'தான்' எனமிகுத்துச் சொல்லியவதனான், அசைச்சீர்க்கும் அவ்வாறே கொள்ளப்படும். 'தனிவகைக்குரிய' என மேலோதிவந்த சீர்பதினாறும் அசைச்சீரிரண்டுமெனப் பதினெட்டினுள்ளும் இயற்சீர்பத்தினுட் புளிமாவும் வெண்சீர் நான்குமென ஐந்தும் ஒரு நிலைமையவேயாம். ஒழிந்த சீர் பதின்மூன்றும் இருநிலைமையெய்தி இருபத்தாறாம். ஆகச் சீர் முப்பத்தொன்றாமென்பது. அவற்றுக்குதாரணம் :

காத்திற்கும் வேண்டி நேர்பும் நிரைபும் கொண்டான். அற்றன்றியும் குற்றுகரம் சார்ந்து தோன்றுமாறுபோல இம்முற்றுகரமும் வருமொழி காரணமாக நிலைமொழி சார்ந்து தோன்றுதல் ஒப்புமைநோக்கியும் அதனைக் குற்றுகரம்போல ஓசைக்குறுப்பாம் என்றான் என்பது. 'எழுத்தள வெஞ்சினும்...என்ப' என்பதனால் அவை அவ்வாறாதல் அறிந்து கொள்க. தொல். 353-பேர் :—ஓரெழுத்துச்சீர் நுந்தையென ஒன்றேயாம்...ஐந்தெழுத்துச்சீர் மூன்று. அவை நரையுருமு புலிவருவாய் விரவுகொடி எனவரும். இக்கூறுபட்டன வெல்லாம் ஈண்டுக் காட்டுவாமாயிற்று, 'எழுத்தள வெஞ்சினும் சீர்நிலை தானே' என வருகின்ற சூத்திரத்தினை நோக்கியென்பது. தொல். 417 - பேர்:—'இனியொரு சாரார், இப்பாக்கள் நான்கனையும் ஒன்று மூன்றாக விகற்பித்துக் கூறுப. என்னை ? ஏந்திசை தூங்கிசை ஒழுகிசையென்றாற்போல. அற்றன்று, ஓரெழுத்து முதல் ஐயெழுத்துச் சீரளவும் உயர்ந்த சீரான் வருஞ் செய்யுட்கு ஒன்று ஒன்றனின் வேறுபட்டொலிக்கும். அவ்வேறுபாடு தோறும் பாவேறுபடா. என்னை? 'எழுத்தள வெஞ்சினும்...மொழிப. என்றமையினென மறுக்க.'

(பி - ம்)—[1]இருவகையவேயாகச் சுருங்கிற்றும் பெருகிற்றுமில்லையென்றவாறு.

[1]நுந்தை, தேமா; [2]ஞாயிறு, பாதிரி; [3]வலியது, கணவிரி; [4]போதுபூ, மேவுசீர்; [5]போரேறு, நன்னுண்; [6]பூமருது, காருருமு; [7]கடியாறு, பெருநாணு; [8]விறகுதீ, உருமுத்தீ; [9]மழகளிறு, நரையுருமு என ஒன்பதியற்சீரும் இருநிலைமையாற் பதினெட்டாயின. புளிமா வென்னும் இயற்சீர் ஒருநிலைமைத்தேயாம். அல்லாதார் வரகு என்பதனுட் குற்றுகரங் களைந்து புளிமாவிற்கு இருநிலைமை காட்டுப; அங்ஙனங் காட்டின் வரகென்பதுபோலப் புளிமாவும் ஓரசையாகவானும், புளிமாவென்பதுபோல வரகு என்பது இரண்டசையாகவானுங் கோடல் வேண்டும்; கொள்ளவே, இச்சூத்திரத்தினொடு மாறு கோளா மென்பது; என்னை?

"எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலை தானே
குன்றலு மிகுதலு மில்லென மொழிப." (355.)

என்றானாகலின் என்பது.

நீடுகொடி *நாணுத்தளை எனவும், உரறுபுலி விரவுகொடி எனவும் நிரையீற்றாசிரியவுரிச்சீ ரிரண்டும் இவ்விரண்டாகி இருநிலைமை யெய்தியவாறு.

இனி, வெண்சீர் நான்கும் ஒருநிலைமையவேயாம்.

வண்டு, மின்னு, வரகு, அரவு என அசைச்சீரிரண்டும் நான்காய் இருநிலைமையவேயாம்.

இவ்வாற்றான் இவையெல்லாந் தொகுப்ப, இயற்சீர் பத்தோன்பதும், ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும், அசைச்சீர் நான்கும், வெண்சீர் நான்கும் என முப்பத்தோன்றாயின வென்றார்க்கு,

'மார்வருவாய், புலிவருவாய்.' என்பவற்றையும்,

'ஞாயிறுகொல், வலியதுகொல்.'

எனக் குற்றுகரம்பெய்து இருநிலைமை கொள்ளாமோ வெனில்,—கொள்ளாம்; அவை,

"எல்லா விறுதியு முகர நிறையும்." (தொல் - எழுத். 408.)

என்பதனான் முற்றுகரமேயாமென்பது. இனி, முதற்கணின்ற குற்றுகரமுங்கொண்டு இருநிலைமை கொள்ளாம்;

(பி - ம்)—*நாணுவளை.

என்னை? நுந்தையென்பது ஈரசையாகலானும் அதனை நீ நுந்தையென வேறோர் சொற்பெய்து வெண்சீரெனக் காட்டின், அது 'வந்துநின்றது' என்றதுபோலச் சீர்வகையான் வேறோர் சொல்லாமாகவே அது முற்றுகரமாகலானுமெனவிடுக்கவென்றார்க்குப் போதுபூ என்பதூஉம் இருநிலைமைத்தாகாதாம் பிறவெனின்,—அற்றன்று;

'சேற்றுக்கால், யாட்டுத்தாள், வட்டுப்போர்.'

எனப் பலவும் வருமாகலின் அஃது இருநிலைமைத்தேயாமென்பது. இனி, வஞ்சியுரிச்சீர்க்கும் இடைநின்ற குற்றுகரங்களை வன்றொடராக வருவித்துக்கொள்க. இனிச், சீரிறுதிக் குற்றுகரங்கள் நிறையாது நிற்றலும் உடையவென்பது,

"சீரியைந் திற்றது சீரெனப் படுமே." (324.)

என்றவழிக் கூறியவாற்றா னறிக.

இனிச் சூத்திரம் வரையாது கூறினமையின் அறுபது வஞ்சியுரிச்சீருள்ளும் இருபத்துநான்குசீர் இருநிலைமையாகவும், இருபத்தெட்டுச்சீர் நான்குநிலைமையாகவும், எட்டுச்சீர் வுட்டுநிலைமையாகவுங் கொள்ளப்படும்; அவற்றுள்,

இருநிலைமைப்படுவன நேரீற்றுச்சீரெட்டு, நிரையீற்றுச்சீரெட்டு, நேர்பீற்றுச்சீர்நான்கு, நிரைபீற்றுச்சீர்நான்கு என இருபத்துநான்கு வஞ்சியுரிச்சீராம்.

அவை:—

1மாபோகுவாய்	5புலிபோகுவாய்
2மாவழங்குவாய்	6புலிவருவாய்
3பாம்புசேர்வாய்	7களிறுசேர்வாய்
4பாம்புவருவாய்	8களிறுவருவாய் எ-ம்,
1மாசேர்சுரம்	5புலிசேர்சுரம்
2மாவருசுரம்	6புலிவருசுரம்
3மாபோகுசுரம்	7புலிபோகுசுரம்
4மாவழங்குசுரம்	8புலிவழங்குசுரம் எ-ம்,
1மாசேர்காடு	3புலிசேர்காடு
2மாவருகாடு	4புலிவருகாடு எ-ம்,

[1]மாசேர்கடறு
[2]மாவருகடறு
[3]புலிசேர்கடறு
[4]புலிவருகடறு எனவும் வரும்.

இவ் விருபத்துநான்கும் இருநிலைமையால் நாற்பத்தெட்டாமென்பது.

இனி, நான்கு நிலைமைப்படுஞ்சீர் இருபத்தெட்டும் வருமாறு:

[1]பாம்புபோகுவாய்
[2]பாம்புவழங்குவாய்
[3]களிறுபோகுவாய்
[4]களிறுவழங்குவாய் எ-ம்,

[1]பாம்புசேர்சுரம்
[2]பாம்புவருசுரம்
[3]பாம்புபோகுசுரம்
[4]பாம்புவழங்குசுரம் எ-ம்,

[1]களிறுசேர்சுரம்
[2]களிறுவருசுரம்
[3]களிறுபோகுசுரம்
[4]களிறுவழங்குசுரம் எ-ம்,

[1]மாபோகுகாடு
[2]மாவழங்குகாடு
[3]புலிபோகுகாடு
[4]புலிவழங்குகாடு எ-ம்,

[1]பாம்புசேர்காடு
[2]பாம்புவருகாடு
[3]களிறுசேர்காடு
[4]களிறுவருகாடு எ-ம்,

[1]மாபோகுகடறு
[2]மாவழங்குகடறு
[3]புலிபோகுகடறு
[4]புலிவழங்குகடறு எ-ம்,

[1]பாம்புசேர்கடறு
[2]பாம்புவருகடறு
[3]களிறுசேர்கடறு
[4]களிறுவருகடறு எ-ம் வரும்.

இவற்றை,

'பாம்புபோகுவாய், பாம்புமன்னுவாய்,
மின்னுப்போகுவாய், மின்னுக்கோலுவாய்.'

என, ஒன்று நான்காக வாய்பாடுகொடுத்து ஒட்டியுணர்க.

இவற்றுள், உரியசை முதற்கணின்ற நிரையீற்று நான்கனையும் ஒன்று நான்குசெய்யுங்கால்,

'பாம்புசேர்சுரம், பாம்புசேர்வது,
மின்னுச்சேர்சுரம், மின்னுச்சேர்வது.'

என்றாற்போல வெவ்வேறு வாய்பாடுகொடுத்துரைக்க.

இவை யிருபத்தெட்டும் விரிப்ப நூற்றிருபத்திரண்டு வஞ்சி யுரிச்சீராம்.

இனி, எட்டுநிலைமைப்படுஞ்சீர் எட்டுமாவன :

[1]பாம்புபோகுகாடு [3]களிறுபோகுகாடு
[2]பாம்புவழங்குகாடு [4]களிறுவழங்குகாடு எ-ம்,

[1]பாம்புபோகுகடறு [3]களிறுபோகுகடறு
[2]பாம்புவழங்குகடறு [4]களிறுவழங்குகடறு

எனவும் வரும்.

இவை மும்மூன்று உரியசையுடைமையின் முதற்கணின்ற உரியசையிரண்டும் நான்குநிலைமை எய்தும். பின்னர் நின்ற உரியசையொன்றனை இருநிலைமையாக்கி அவற்றோடு முன்னர்நின்ற நான்கினையும் வேறுவேறுகூட்ட எட்டாமென்பது. உதாரணம் :

[1]பாம்புபோகுகாடு [5]பாம்புபோகுகாவு
[2]மின்னுப்போகுகாடு [6]மின்னுப்போகுகாவு
[3]பாம்புமன்னுகாடு [7]பாம்புமன்னுகாவு
[4]மின்னுமன்னுகாடு [8]மின்னுமன்னுகாவு

என வரும். இவ்வாறே ஒழிந்தசீர் ஏழனையும் வெவ்வேறு வாய்பாடு கொடுத்துரைக்க அறுபத்துநான்கு வஞ்சி யுரிச்சீராம்.

இவ்வாற்றான் இருநிலைமையும் நான்குநிலைமையும் எட்டுநிலைமையும்பட்ட சீரெல்லாந் தொகுப்ப வஞ்சியுரிச்சீர் இருநூற்றிருபத்துநான்கெனப்படும்.* இவற்றுள் ஏழெழுத்தும் எட்டெழுத்தும் ஒன்பதெழுத்தும் பெற்றசீர் †இருபத்து மூன்றுள. அவை நேர்நிலை வஞ்சிக்காகாவென்பது,

"உறழ்நிலை யிலவே வஞ்சிக்கு." (369.)

என்புழிச் சொல்லுதும்.

---

*இதன் விரிவை தொல். 369 - பேருரையுள்ளும் காண்க.

(பி - ம்)— †இருபத்திரண்டிலதிருக்கையாறுற்பத்துமூன்றுள அவை.

இனி, ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும் ஒன்று நான்குநிலைமைப்படுமென்பதூஉம் ஈண்டடங்கும். நீடுகொடி குளிறு புலி என்பன இருநிலைமைப்படும் என்பது கூறினுமென்ஞர்க்கு அவற்றை இருநிலைமை யென்பதென்னை? நீடுகொடி நீடுவது எனவும், நாணுத்தளை நாணுவது எனவும் ஒன்று நான்காம் பிறவெனின்,—அற்றன்று; நீடுவது (213) என்பதனை அலகு வைக்குங்கால்,

"அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி." (321.)

என்பதனுன், அவ்வச்சீராய் இசையாவாகலிற் பூமருது (257) என்னுஞ் சீராக வைக்கப்படுமாகலானென்பது. (சரு)

356. உயிரில் லெழுத்து மெண்ணப் படாஅ
வுயிர்த்திற மியக்க மின்மை யான.

இது, மேல் எழுத்தெண்ணிச் சீர்வகுத்த முறையானே ஒற்றும் ஆய்தமுங் குற்றுகரமும் ஒருங்கெண்ணப்படுதலெய்தினவற்றை விலக்கினவாறு.

இதன்பொருள்:—உயிரில் எழுத்தும் எண்ணப்படாஅ—தத்தம் ஓசை இனிது விளங்கத் தத்தந் தன்மையான் ஒலித்தற்ருழிலில்லாத எழுத்துக்கள் ஈண்டு எண்ணப்படா; உயிர்த்திறம் இயக்கம் இன்மையான - அங்ஙனம் எண்ணப்படாதவும் எழுத்தெனப்படுதலிற் சிறிது நாப்புடை பெயருந் துணையான் ஒலித்தலும் மொழிசார்ந்து ஒலித்தலும் உடையவன்றே? அங்ஙனம் ஒருவாற்ருன் உயிர்க்குந் திறமுடையவாயினும் அவ்வுயிர்க்குந்திறம் ஈண்டுச் செய்யுட்பாற் படுங்கால் உபகாரப்பட இயங்குமாறிலவாகலின் எண்ணப்படா என்றவாறு.

மேற் சீர்தளை இருநிலைமைப்படுத்த அதிகாரத்தான் ஒற்ருெடு குற்றுகரமுமே ஈண்டு விலக்கினுனென்பது இச்சூத்திரம் வலித்ததாயிற்று;

"ஒற்றெழுத் தியற்றே குற்றிய லிகரம்." (320.)

[1]என மேற்கூறினுனுதலினென்பது.

"பேர்ந்து சென்று சார்ந்து சார்ந்து." (ப - 997.)

என ஒற்றுங் குற்றுகரமும் ஒழித்து எண்ணப்பட்டமை யினுல் எழுத்தடியாயிற்று. பிறவும் அன்ன. (சச)

357. வஞ்சி யடியே யிருசீர்த் தாகும்.

இது,

"நேர்நிலை வஞ்சிக் காறு மாகும்." (354.) எனவும்,

"தன்சீ ரெழுத்தின் சின்மை மூன்றே." (358.) எனவும்,

எழுத்தெண்ணி வரையறுக்கப்பட்ட சீர்இரண்டுகொண் டது வஞ்சியடி யென்பதுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்:—குறளடியே வரையறையுடைய வஞ்சி யடி யெனப்படுவது என்றவாறு.

ஏகாரம், பிரிநிலை; என்னை? சிறப்புடை வஞ்சியடியைப் பிரித்து வாங்கிக்கொண்டமையின்; எனவே, முச்சீரான் வரும் வஞ்சியடியும் உள; அவை, கட்டளையடியல்லவென்று ணயிற்று. இங்ஙனங் கூறவே, வஞ்சியடியும் ஒருவாற்ருன் உறழ்ந்துகொள்ள வழிகாட்டியவாறு. இவ்வாறு கூருக்கால் மூன்றுபாவிற்குங் கூறினுன் இதற்குக் கூறியதிலனெனக் குன்றக்கூற (663) லென்னுங் குற்றமாமென்பது; இதனை மேல்,

"குறளடி முதலா வளவடி காறு
முறழ்நிலை யிலவே வஞ்சிக் கென்ப." (369.)

என உறழ்நிலை ஒருவாற்ருனே கூறுமென்பது. அச் சூத்திரத்தான் முச்சீரும் உறழ்பவென்றுகொள்பவெனின்,— அஃதே கருத்தாயின் இருசீரும் முச்சீரும் வஞ்சிக்கென்ப வென்று உடனேதுவான்மன் ஆசிரியனென மறுக்க. (சரு)

[1]தோல். - 320 - பேர்:—'எனவே ஒற்றெழுத்தியற்ருயினும் குற் றுகரம் இகரக் குறுக்கம்போலாது செய்யுட்கு உபகாரப்பட்டதோர் அசைவேறுபாடு தோன்ற நிற்குமென்றவாருயிற்று' 'உயிரில் லெழுத் து மெண்ணப் படாஅ' அது குற்றுகரத்திற்கே கூறியது என்பது ஆண்டுச் சொல்லுதும்.

358. தன்சீ ரெழுத்தின் சின்மை மூன்றே.[1]

இது, மேற்கூறிய வஞ்சியடிக்கண்வரும் இருசீர்க்கும் பெருமைக்கெல்லை,

"நேர்நிலை வஞ்சிக் காறு மாகும்." (354.)

என்று கூறினான்; ஈண்டு அவை மூன்றெழுத்திற் சுருங்கா வெனச் சுருக்கத்திற்கு எல்லையுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் :—வஞ்சியடிச்சீர் மூன்றெழுத்துச் சிறுமைபெறும் என்றவாறு.

சிறுமைக்கெல்லை வஞ்சிச்சீர்க்கல்லது இன்மையின் இதனை,

"வஞ்சி யடியே யிருசீர்த் தாகும்." (357.)

என்றதன்பின் வைத்தானென்பது. இது முச்சீர்க்குரித் தன்மையானும் மூன்றெழுத்தி னிழிந்துவரும் வஞ்சியுரிச்சீர் பெரும்பான்மையும் முச்சீரடிக்கு உரிமையானும் இதன் பின்,

"முச்சீ ரானும் வருமிட னுடைத்து." (359.)

என்றானென்பது.

"கொன்று கோடுநீடு." (யா - வி - ப - 41.)

"கொலைக் களிறுகடாம்."

என்புழி, இருசீரடிமுதற்கண் மூவெழுத்தான் வஞ்சி யுரிச்சீர் வந்தது. பிறவும் அன்ன. 'நுந்தைகாடு' என ஈரெழுத் தானும் வஞ்சியுரிச்சீர் வந்தவாறு. (சஅ)

359. முச்சீ ரானும் வருமிட னுடைத்தே.

இஃது, ஒழிந்த வியநிலைவஞ்சி கூறுகின்றது.

---

[1] தொல்-369-பேர்:—(வஞ்சியடிக்கு) முதலும் ஈறும் யாதெனப் படுமோவெனின், 'தன்சீ ரெழுத்தின் சின்மை மூன்றே' என்றதனான் ஆறெழுத்தடி முதலாகவும், 'நேர்நிலை வஞ்சிக் காறு மாகும்' என்றத னான் பன்னிரண்டெழுத்தடி யீறாகவும் உறழும். தொல் - 354 - பேர்:—'தன்சீ ரெழுத்தின் சின்மை மூன்றே' என்றதனான், ஒன்றும் இரண்டும் எழுத்தாய் வருதல் ஒழித்து, ஒழிந்த வெழுத்தான் ஆறெ ழுத்தளவும் வஞ்சியுரிச்சீர் வருமெனபது கொள்ளப்படும்.

இதன்பொருள் :—வஞ்சியடி முச்சீரானும் வரப்பெறும் என்றவாறு.

'இடனுடைத்து' என்றதனன் இஃது உறழும் அடிக் கண்ணதன் றென்றவாறு. மற்று இருசீரடி வஞ்சிக்கும் இத் துணையென அடிவிரியுமாறு கூறியதிலனுகலின் இதற்கேவரை யறையின்றென்றது என்னையெனின்,—இருசீரடிக்காயின் ஒரு வாற்ருன் உறழ்ச்சிகூறி வரையறுப்பதோராறு கூறினன், இதற்கு அன்னதூஉம் இன்றென்பது. மற்று உறழுமடி இல் வழி வஞ்சியடி இருசீர்த்தாகப் பெருதோவெனின்,—அதற் கன்றே முச்சீரானும் வருமென்று உம்மைகூறி இருசீரடியுந் தழீஇக்கொண்டு 'இடனுடைத்து' என வேறுபடுப்பானுயிற் றென்பது. இவ்விரண்டனையும் வஞ்சியடியென வரையாது கூறவே, அவற்ருன் வேறுவேறு வருதலும் அவை மயங்கி வருதலுமுடைத்து வஞ்சிப்பாட்டென்பதும் பெறுதும். இக் கருத்தானே அவற்றைக் குறளடிவஞ்சியெனவும் சிந்தடி வஞ்சியெனவும் மயக்கடிவஞ்சியெனவுஞ் சொல்லுப. சிந்தடி யான் வருதல் சிறுபான்மையெனக் கொள்க. (சஎ)

360. அசைகூ னுகு மவ்வயி னன.

இதுவும், அதற்கெய்தியதோர் விதி.

இதன்பொருள் :—மேற்கூறிய வஞ்சியடி இரண்டன் கண்ணும் நான்கசையுங் கூனுகி வரப்பெறும் என்றவாறு.

எனவே, அடியெனப்பட்ட இருசீர்க்கும் முச்சீர்க்கும் அசைகூட்டிக்கொண்டு சொல்லப்படாவென்றவாறு. அவை :

"வாள், வலந்தர மறுப்பட்டன
செவ்வானத்து வனப்புப்போன்றன." (புறம் - 4.) எ - ம்,

"அடி, அதர்சேர்தலி னகஞ்சிவந்தன." எனவும்,

"வண்டு, மலர்சேர்ந்து வரிபாடின." எனவும்,

"களிறு, கதவெறியாச் சிவந்துராய்
நுதிமழுங்கிய வெண்கோட்டா
னுயிருண்ணுங் கூற்றுப் போன்றன." (புறம் - 4.)

எனவும் முறையே நான்கசையுங் கூனுயின.

இனி, இடையும் இறுதியுங் கூனுமென்பாருமுளர். அது வஞ்சித்தூக்கு இரண்டு கொள்ள வருமாயின் அமையுமென்பது என்றார்க்கு, 'வாள் வலந்தர' என்பதனை ஒரு சீராகக் கோடுமெனின்,—'யாத்தசீர்' என்றதனான்,வலந்தருதல் வாண்மேற் சென்று, வருகின்ற பயனிலை நின்று வற்றுமென்பது.

361. சீர்கூ னாதல் நேரடிக் குரித்தே.[1]

இஃது, எய்தாதது எய்துவித்தது.

இதன் பொருள் :—தளைவகையானும் சீர்வகையானும் நின்ற நேரடிக்காயின் அசை கூனாகாது சீர்கூனாகும் என்றவாறு.

" அவரே, கேடில் விழுப்பொருள் டருமார் பாசிலை
வாடா வள்ளியங் காடிறந் தோரே." (குறுந் - 216.)

[2]" உதுக்காண், சுரந்தானா வண்கைச் சுவரன்மாப் பூதன்."

" அவனுந்தா, னேன லிதணத் தகிற்புகை யுண்டியங்கும்."
(கலி - 39.)

என இவை மூன்றுபாவினும் அளவடிக்கட் சீர் கூனாயின வாறு என்றார்க்கு, நேர்பசை நிரைபசைகளையுஞ் சீர்நிலை பெறுமென்றானாகலின் அவற்றையும்,

"சீர் கூனாத னேரடிக் குரித்தே."

என்றதனானே கொள்வலெனின், அசைச்சீரினை வாளாது சீரென்றானென்பது.

---

[1]'பொருளோ டடிமுத னிற்பது கூனதுவே பொருந்தி, இருள் சேர்விலா வஞ்சி யீற்றினு நிற்கும்.' யா - கா - ஒழிபு. 8. 'அடிமுதற் பொருளைத் தானினிது கொண்டு, முடிய நிற்பது கூனென மொழிப' 'வஞ்சியி னிறுதியு மாகுமற் றதுவே', 'அசைகூ னாகு மென்மனார் புலவர்' என்றார் பல்காயனார். வஞ்சியுள் அடி முதல், இடை, கடை என்னும் மூன்றிடங்களிலும் தனிச்சொல் நிற்கப் பெறும் என்றார். யா - வி - சூ - 94.

[2]'உதுக்காண், சுரந்தானா வண்கைச் சுவரன்மாப் பூதன், பரந்தானாப் பல்புகழைப் பாடி, யிரந்தார்மாட்—டின்மை யகல்வது போல விருணீங்க, மின்னு மளித்தோ மழை.' யா - வி - சூ - 94.

"சீர்நிலை தானே யைந்தெழுத் திறவாது." (353.)

என்றவழிக் கூறியவதனான் அறிக. அசைச்சீரினை வாளாது சீரென்னுமைக்கு மேலைச் சூத்திரமும் இச்சூத்திரமுந் தாமே கரியாயின வென்பது என்றார்க்கு, இவற்றையும் முதற்கண்ணே காட்டிய தென்னை? சூத்திரத்துள் அவ்வாறு வைத்துரைத்த தில்லையாலெனின்,—ஏற்புழிக் கோடலென் பதனான் 'முதற்கணின்று' என்பது கொள்ளப்படும். இக் கருத்தானே வஞ்சிப்பாவிற்கும் அவ்வாறே கொள்க.[1] (சகூ)

362. ஐவகை யடியும் விரிக்குங் காலை
மெய்வகை யமைந்த பதினேழ் [2]நிலத்த
வெழுபது [3]வகைமையின் வழுவில வாகி
யறுநூற் றிருபத் தைந்தா கும்மே.

இது, முன்னர்ச் சிறப்புடைத்தென வேண்டிய நாற்சீரடியினைக் குறளடி சிந்தடி அளவடி நெடிலடி கழிநெடிலடியென வகுத்தமையாமாறு கூறினான் (348-352); இனி, அறுநூற்றிருபத்தைந்தென அவைபட்ட விகற்பமுங் கூறியவாறு.

இதன்பொருள்:—மேற்கூறிய ஐவகையடியினையும் விரிக்குங் காலைப் பொருள்வகையமைந்த பதினேழ்நிலத்து எழுபதுவகைக் குற்ற நீங்கி அறுநூற்றிருபத்தைந்தாம் என்றவாறு.

எனவே, பதினேழ்நிலத்து ஏறினும், எழுபதுவகைக்குற்றம் விரவிச் செயினும் அறுநூற்றிருபத்தைந்தெனப்படா வென்பதாம். பதினேழ்நிலனும் ஆசிரியம் பெறுமென்பதூஉம், வெண்பாவுங் கலிப்பாவும் ஓரோவொன்று எட்டு

[1]வஞ்சிப்பாவில் சீர் கூறுதற்கு, 'உலகே, முற்கொடுத்தார் பிற்கொள்ளவும் - பிற்கொடுத்தார் முற்கொளவும் - உறுதிவழி யொழுகும்மே - அதனால், நற்றிற நாடுக நன்மை - பற்றற யாவையும் பரிவறத் துறந்தே'

(பி - ம்)—[2]'நிலத்தும்.' 'நிலத்தின்' [3]'வகையின்' 'தளையின், வழுவிலவாகிய.'

நிலம்பெறுமென்பதூஉம் முன்னர்ச் சொல்லுப.[1] அவை மூன்றுந் தொகுப்ப முப்பத்துமூன்று நிலனாயின.

வெள்ளை நிலம் பத்தென்பார்க்கு[2] முப்பத்தைந்து நிலனும். எழுபது கூற்று வழுவெனப்பட்டன தளைவழு. தளைவழுவாவன:—ஆசிரியநிலம் பதினேழனுள் வெண்டளையுங் கலித்தளையுமாகி வேற்றுத்தளை தட்ப முப்பத்துநான்கு தளைவழுவாம். வெள்ளைநிலம் பத்தினும் ஆசிரியத்தளை பத்துங் கலித்தளை பத்துந் தட்ப இருபது தளைவழுவாம். இனி, கலிநிலமெட்டனுள் ஆசிரியத்தளை எட்டும் வெண்தளை எட்டுந் தட்பப் பதினாறு தளைவழுவாம். இவை யெல்லாந் தொகுப்ப முப்பத்தைந்து நிலத்தும் ஒன்றிரண்டுசெய்து, எழுபது தளைவழுவாயினவாறு. இது வெள்ளைநிலம் பத்தென்பாருரை.

அது பொருந்தாது. என்னை? ஆசிரியத்து நாலெழுத்தடியுள் இரண்டு தளைவழுவுங் காட்டுகவெனின் அவர்க்கு அவை காட்டலரிய. குறிப்பசைசெய்து காட்டின் [3]அது கூறப்பட்ட உறுப்பினுள் இன்று என்றவாறு. எடுத்தோதிய எழுத்து முதல் உறுப்பினான் வந்த அடிக்கண்ணே காட்டாதொழிதலின் அது நூன்மாறுகோளாம்; அல்லதூஉம், அவ்வாறு தளைகொள்ளின் முழுவதுங் குறிப்பசையானே வரும் அடியும், ஓரெழுத்தடிமுதன் மூன்றுநிலனுங் கொள்ளல்வேண்டும்; கொள்ளவே, நிலம் இருபத்தொன்றாகலும், காட்டுந் தளைவழுத் தொண்ணூற்று நான்காகலும்பெற்று,

ஞாயிறு வரகு வண்டு வண்டு வண்டு

என்பது கலித்தளை தட்ப ஆசிரிய வடி அன்றாவான் செல்லுமெனவுங் கூறி மறுக்க.

---

[1]தோல் - 364, 370, 371 சூத்திரங்களிற் கூறுவர்.

[2]"வெள்ளை நிலம்பத் தகவல்பதி னேழு, துள்ள விருநான்கு தூங்கல்பத்—தெள்ளா, விருசீ ரடிமுச்சீ ரைந்தாறே ழெண்சீ, ரொருவா நிலமைம்பத் தொன்று." யா - வி - ப - 177; 430, 431.

(பி - ம்)—[3]அது கூறப்பட்ட கலித்தளை எட்டு உறுப்பினுளின்றென்றவாறு.

இனி, ஆசிரியத்துட் கலித்தளை தட்குங்கால் அவர்தாந் தளைவேண்டுமாறருன் வெண்சீர்நிற்ப இறுதி நிரைவர வேண்டுமாகலானும், கட்டளையடிக்கண் வெண்சீர் வருமென்றிலனுகலானும்,

"வெண்சீ ரீற்றசை நிரையசை யியற்றே." (341.)

என்பதனுன் இயற்சீரை வெண்சீராக்கிக்கொள்ளினும் அச்சூத்திரத்துக்கு அவ்வாறு பொருளுரைப்பிற்படுங் குற்றம் ஆண்டுக் கூறினுமாகலானும் அது நிரம்பாதென்பது. அற்றன்றியும், ஓரெழுத்து முதலிய நிலங்கள் ஓரோநிலத்து இரண்டும் மூன்றும் தளைவழுக் காட்டலாமாகலின் எழுபது வகையின வழுவெனலுமாகாது என்பது. இனி,

"அளவுஞ் சிந்தும் வெள்ளைக் குரிய." (370.)

என்னும் எடுத்தோத்துக்கிடப்ப, இலேசினுன் இரண்டு நிலனேற்றி வெள்ளைநிலம் பத்தெனலுமாகாது ; என்னை ?

"அளவடி மிகுதி யுளப்படத் தோன்றி
யிருநெடி லடியுங் கலியிற் குரிய." (371.)

என ஓதினுன் ; இதனினுஞ் சிறந்த வெண்பாவிற்கும் அங்ஙனம் ஓதுவான்மன் ஆசிரியன் அதுவே கருத்தாயினென்பது. அல்லதூஉங் கலிப்பாவினுள் வெண்சீரொன்றினுங் கலியோசை பிறக்குமென்று பதினேழெழுத்தடியான் வந்த வெண்பாவடியினைத் தாமுங் கொள்பவாகலானும் அது கூறி நிரம்பாதென்பது.

மற்றென்னை தளைகொள்ளுமாறெனின்,—ஆசிரியத்துள் இயற்சீர் பத்தொன்பதும், ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும், அசைச்சீர் நான்குமென் இருபத்தேழாகி,

"எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலை தானே
குன்றலு மிகுதலும்." (355.) இன்றி வரும்.

வெண்பாவினுள், ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும் ஒழித்து, ஒழிந்தசீர் இருபத்துமூன்றும் வெண்சீர் நான்கினேடுந் தலைப்பெய்ய அவையும் அவ்வாறே இருபத்தேழாம்.

கலிப்பாவிற்கு, நேரீற்றியற்சீர் மூன்றெழித்து ஒழிந்த இயற்சீர் பதினுறும், ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும், வெண்சீர்

நான்கும் என இருபத்துநான்காம். இவை மூன்று பகுதியுந் தொகுப்ப எழுபத்தெட்டாயின். அவற்றுள், ஆசிரியத்துள் வந்த அசைச்சீர் நான்கினையும் வெண்பாவினுள் வந்த அசைச்சீர் நான்கினையும் ஈண்டுத் தளைகொள்ளுங்கால், இயற்சீர்ப் பாற்படுத்து அடக்குகவென்று ஆண்டுக் (340) கூறினமையின், ஈண்டு அவற்றை இயற்சீர்ப்பாற்படுத்து அடக்கின் எழுபதாகக் கொள்ளப்படும். அங்ஙனங் கொள்ளப்பட்ட சீர் ஒன்றொன்றனொடு தட்குங்கால் அவ்வெழுபதுவகையானு மன்றித் தட்குமாறில்லை. அதுநோக்கி 'எழுபது வகையின் வழுவிலவாகி' என்றானென்பது. அவை தட்குமாறு முன்னர்ச் (340) சொல்லுதும்.

அங்ஙனந் தளைசிதையா அடி, அறுநூற்றிருபத்தைந்தும் மூன்று பாவிற்கும் முப்பகுதியவாம்; யாங்ஙனம்? ஆசிரியவடி முந்நூற்றிருபத்து நான்கும், வெண்பாவடி நூற்றெண்பத்தொன்றும், கலியடி நூற்றிருபதுமென அறுநூற்றிருபத்தைந்தாம்.[1] 'மெய்வகை யமைந்த' என்றதனான் [2]நான்குசீருள்ளும் உறழ்கின்ற சீரினை அடிமுதற்கண்ணே வெளிப்பட வைத்து அச்சீரின் அடியாக்கி உறழப்படுமென்பது கொள்க. அல்லாக்கால் இடையும் இறுதியும் வைத்து உறழ்தன் முதற்கணின்றதோர் சீர் இரண்டான் அடியாகியும் அவ்வடி மயங்குமாகலான் அது மயங்கக்கூற (663) லென்னுங் குற்றமாமென மறுக்க.

"எள்ளற்ற முந்நூற் றிருபத்து நான்ககவல்
வெள்ளைக்கு நூற்றெண்பத் தொன்றாகுந்—துள்ள
னவையறு நூற்றிருப[த்தைந்] தாமடி நாடி
னவையறு நூற்றிருபத் தைந்து."

ஆசிரியத்துள் வருமெனப்பட்ட சீர் இருபத்தேழும் ஒரோவொன்று பன்னிரண்டாயுறழ அகவலடி முந்நூற்றிருபத்துநான்காம். இது பயனில் வெளி.

---

[1] "இருநூற் றிருமுப்பத் தொன்றகவற் கேனை, யிருநூற்றோ டெண்ணான்கு வெள்ளைக்—கொருநூற்று, முப்பத் திரண்டா முறாற் கைக் கிவையறுநூற், றற்றமி லையைந் தடி" (யா - வி - ப - 176, 447.) என வேறுபடக் கூறுவார்.

(பி - ம்)—[2]நான்குரிச் சீருள்ளும்.

"நால்வே றுரியசைச்சீர் நால்வே றகவற்சீர்
பால்வேறு பாட்டியற்சீர் பத்தொன்ப தாக
விருபஃதேழ் சீரகவற் கீரிரண் டாதி
யிருப தெழுத்தளவு மேற்று."

"ஆசிரியப் பாவினுன் கைந்தாறே ழெட்டொன்ப
தாதி நிலமாறு மைஞ்சீரா னீறு
நிரையாஞ்சீர் நேரசைச்சீர்க் கொன்றென் றேற்றுதவா
வரையாதொான் றேற்றிறவே வந்து."

*ஓரெழுத்துச்சீரும் ஓரெழுத்தசைச்சீருஞ் சுருக்கத்திற் கெல்லையாகிய சீராகலான் அவை சுருக்கத்திற்கு எல்லையாகிய நாலெழுத்தடிமுதற் பதினேந்தெழுத்தடியளவும் உயரும்.

அவை: நுந்தை வண்டு வண்டு வண்டு எனவும்,

நுந்தை காருருமு நனிமுழவு நனிமுழவு எனவும்

ஓரெழுத்துத் தேமாவடி பன்னிரண்டற்கும் முதலடியும் முடிந்தவடியுங் கண்டுகொள்க.

வண்டு வண்டு வண்டு வண்டு எனவும்,

வண்டு காருருமு †நனிமுழவு நனிமுழவு எனவும் இவை வண்டு முதலும் முடிவுங் காட்டிய அடி.

இனி, நேரீற்று ஈரெழுத்துச்சீர் ஒன்றும் ஐந்தெழுத்தடி முதலாகவும், பதினறெழுத்தடி யிறுதியாகவும் வரும். அது:

[1]தேமா [2]வண்டு [3]வண்டு [4]வண்டு எனவும்,

[1]தேமா [2]காருருமு [3]நனிமுழவு [4]நனிமுழவு

எனவும் வரும்.

---

*தொல் - 353 பேருரையில் 'ஓரெழுத்துச்சீர் நுந்தை என ஒன்றேயாம்' என்று கூறியிருத்தல் காண்க. மற்று, 'வண்டு' என்பதோ வெனின், அஃது அசைச்சீராதலால், அதனை வாளாதே சீரெனப் படுவனவற்றோடு சேர்த்துக் கூறல் குற்றமாம் என்பது முன்னமே கூறினொன்க.

(பி - ம்)—†நளிமுழவு நளிமுளவு என மினனு வாவு என்னு மீரெழுத்தசைச் சீராண்டு மவவாறே யுறழும்.

[1]மின்னு [2]வரகு என்னும்

ஈரெழுத்து அசைச்சீரிரண்டும் அவ்வாறே யுறழும்.

நிரையீற்றீரெழுத்துச்சீர் மூன்றும் ஆறெழுத்தடிமுதற் பதினேழெழுத்தடியளவும் உயரும்; அவை:

[1]ஞாயிறு [2]போதுபூ [3]போரேறு

என்பனவற்றை முதனிறீஇ,

[1]வரகு [2]வண்டு [3]வண்டு எனவும்,

[1]நணிமுழவு [2]நணிமுழவு [3]நணிமுழவு எனவும்

தந்து இங்ஙனமாயினவாறு கண்டுகொள்க.

இனி, மூன்றெழுத்தான் வருவன ஒன்பது சீரும் அசைச்சீருமெனப் பத்து. அவை

[1]புளிமா	[4]மேவுசீர்	[7]கடியாறு
[2]பாதிரி	[5]நன்ஞானு	[8]விறகுதீ
[3]வலியது	[6]பூமருது	[9]நீடுகொடி
		[10]அரவு என்பன.

இவற்றுட் [1]புளிமாவும் [10]அரவும் ஆறெழுத்தடி முதலாகப் பதினேழெழுத்தடியளவும் உறழ்ந்து ஒரோன்று பன்னிரண்டு நிலம்பெறும்.

ஒழிந்தசீர் எட்டும் நிரையீறுகலின் ஏழெழுத்தாதி பதினெட்டெழுத்தடியளவும் உறழும்; அவை:

[1]புளிமா [2]வண்டு [3]வண்டு [4]வண்டு எனவும்,

[1]புளிமா [2]காருருமு [3]நணிமுழவு [4]நணிமுழவு எனவும்,

[1]பாதிரி [2]வரகு [3]வண்டு [4]வண்டு எனவும்,

[1]பாதிரி [2]நணிமுழவு [3]நணிமுழவு [4]நணிமுழவு எனவும்

உறழ்ந்தவழிப் புளிமா ஆறெழுத்துமுதற் பதினேழன்காறும் உயர்ந்தவாறும், பாதிரி ஏழெழுத்துமுதற் பதினெட்டன்காறும் உயர்ந்தவாறுங் கண்டு கொள்க. ஒழிந்தனவும் அன்ன.

இனி, நாலெழுத்துச்சீர் எழு வகைய ; அவை :

1கணவிரி 4உருமுத்தீ 7உரறுபுலி
2காருருமு 5மழகளிறு
3பெருநாணு 6நாணுத்தளை

என்பன. இவையெல்லாம் எட்டெழுத்தடிமுதற் பத்தொன்பதளவும் உயர்ந்தே ஒரோவொன்று பன்னிரண்டடி பெறும் ; அவை :

1கணவிரி 2வரகு 3வண்டு 4வண்டு எனவும்,
1கணவிரி 2நரையுருமு 3நரையுருமு 4நரையுருமு எனவும்

வரும் ; ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே ஒட்டிக்கொள்க.

ஐந்தெழுத்துச்சீர்,

1நரையுருமு 2விரவுகொடி

என இரண்டு. அவை ஒன்பதுமுதல் இருபதின்காறும் உயரும் ; அவை :

1நரையுருமு 2வரகு 3வண்டு 4வண்டு எனவும்,

"கலனளவு கலனளவு நலனளவு நலனளவு." (ப - 998.)

எனவும் வரும் ; விரவுகொடிக்கும் இஃதொக்கும்.

இவ்வாற்றான் ஓரெழுத்துச் சீரிரண்டும், ஈரெழுத்துச்சீர் ஆறும், மூவெழுத்துச்சீர் பத்தும், நாலெழுத்துச்சீர் எழும், ஐயெழுத்துச்சீர் இரண்டுமாகச் சீர் இருபத்தேழினையும் பன்னிரண்டிற் பெருக்கிப் பெற்ற ஆசிரியவடி முந்நூற்றிருபத்துநான்கும் பாட்டினுந் தொகையினும் வருமாறு கண்டுகொள்க.

இனி, வெண்பாவடி நூற்றெண்பத்தொன்றும் உறழுங்கால்,—எழெழுத்தடியும் எட்டெழுத்தடியும் ஒன்பதெழுத்தடியும் பத்தெழுத்தடியும் முதலாய் நிற்பப் பதினன்கெழுத்தடியளவும் எறி ஒரோசீர் எட்டடி பெறுவனவும், எழடி பெறுவனவும், ஆறடி பெறுவனவும், ஐந்தடி பெறுவனவுமாகி முறையானே வருமென்பது.

" இயற்சீ ரசைச்சீ ரிருபத்து மூன்றே
*டுரிச்சீர்நான் கேற்றச்சீ ரொன்பதிற்று மூன்று
மயக்கறு வெள்ளைக்க ணேழே தொடங்கி
யுயர்ச்சி பன்னான்கென் றெட்டு."

" †நாலெழுத்துச் சீரெல்லா மேழெழுத்தா ளசிரியத்
தாதிபெறு தொன்றேற்றிற் றங்கதுபோ--லெழுத்தான்
வந்தசீர் வெண்பாவிற் பத்தெழுத்தான் வாராவா
யைஞ்சீர்க்கு நான்கா முதல்."

[1]நுந்தை [2]வண்டு [3]ஞாயிறு [4]போதுபூ [5]போரேறு

என ஐந்தும் ஏழெழுத்தடிமுதற் பதினன்கெழுத்தடியளவும் உயர்ந்து ஒரோவொன்று எட்டடியுறழப் பெற்ற அடி நாற்பதாம்.

" ஞாயிறு போதுபூ போரேறு நுந்தைவண்
டேழாதி யெட்டா மடி."

[1]தேமா	[4]பாதிரி	[7]நன்னு	[10]விறகுதீ
[2]மின்னு	[5]வலியது	[8]பூமருது	[11]மாசெல்வாய்
[3]வரகு	[6]மேவுசீர்	[9]கடியாறு	

எனப் பதினொன்றும் எட்டெழுத்தடிமுதற் பதினன்கெழுத்தடியளவும் ஒரொன்று ஏழடியுறழப் பெற்ற அடி எழு பத்தேழாம்.

" மின்னு வரகு வலியது மேவுசீர்
நன்னு பாதிரிப் பூமருதே யாறுதீ
மன்னுத மாசெல்வாய் தேமா வெனப்பதினே
ரெண்ணுகு மெட்டாதி யேழ்."

[1]புளிமா	[4]காருருமு	[7]மழகளிறு
[2]அரவு	[5]பெருவேணு	[8]மாவருவாய்
[3]கணவிரி	[6]உருமுத்தீ	[9]புலிசெல்வாய்

என இவை ஒன்பது சீரும் ஒன்பதெழுத்தடிமுதற் பதினன்கெழுத்தடியளவும் உயர்ந்து ஒரொவொன்று ஆறடியுறழப் பெற்ற அடி ஐம்பத்து நான்காம்.

" அரவு புளிமா கணவிரி பெருவேணு
புலிசெல்வாய் காருருமுப் பேருருமுத் தீயே

(பி - ம்)—*உரிச்சீர் நான்கேற்றி. †மூவெழுத்து.

மழகளிறு மாவருவா யொன்பது மொன்ப
தெழுவா யிருமூன் றெனல்."

[1]நணிமுழவு [2]புலிவருவாய்

என்னும் இரண்டு சீரும் பத்தெழுத்தடிமுதற் பதினொன்கெழுத்தடியளவும் உயர்ந்து ஒரோவொன்று ஐந்தடி யுறழப் பெற்ற அடி பத்தாயின.

"புலிவரு வாயு நணிமுழவு மென்னுமிவை
யீரைந்தேற் றீரைந்தாம்."

இவை யெல்லாந் தொகுப்ப வெண்பாவடி நூற்றெண்பத்தொன்றாயின.

அவற்றுட் சில வருமாறு :

[1]நுந்தை [2]வரகு [3]வரகு [4]வரகு எனவும்,

[1]நுந்தை [2]நணிமுழவு [3]காருருமு [4]காருருமு எனவும்

இவை ஏழெழுத்தடிமுதற் பதினொன்கெழுத்தளவும் நுந்தை வந்தவாறு. வண்டென்பதற்கும் இஃதொக்கும்.

[1]ஞாயிறு [2]வண்டு [3]வரகு [4]வரகு எனவும்,

[1]ஞாயிறு [2]காருருமு [3]மாவருவாய் [4]காருருமு எனவும்

இவை ஏழெழுத்தடியும் பதினொன்கெழுத்தடியுமாயினவாறு.

[1]போதுபூ [2]போரேறு

என்பனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும்.

[1]தேமா [2]வரகு [3]வரகு [4]வரகு எனவும்,

[1]தேமா [2]நணிமுழவு [3]காருருமு [4]பாதிரி எனவும்

எட்டெழுத்தடி முதலாகப் பதினொன்கெழுத்தடியளவும் உயர்ந்து தேமா ஏழடி பெற்றது. ஒழிந்த பத்துச்சீர்க்கும் இஃதொக்கும்.

[1]புளிமா [2]வரகு [3]வரகு [4]வரகு எனவும்,

[1]புளிமா [2]புலிவருவாய் [3]காருருமு [4]தேமா எனவும்

இவை ஒன்பதெழுத்தடி முதலாகப் பதினன்கெழுத்தடியளவும் உயர்ந்து ஆறடி பெற்றது ; ஒழிந்த எட்டுச் சீர்க்கும் இஃதொக்கும்.

[1]நனிமுழவு [2]வண்டு [3]வரகு [4]வரகு எனவும்,

[1]நனிமுழவு [2]காருருமு [3]பாதிரி [4]தேமா எனவும்

இவை பத்தெழுத்தடிமுதற் பதினன்கெழுத்தளவும் ஏறி ஐயெழுத்து நனிமுழவு ஐந்தடி பெற்றது ; புலிவருவாய்க்கும் இஃதொக்கும்.

இவற்றுக் கெல்லாம் பதினன்கெழுத்தின் ஏறியக்காற் செப்பலோசை திரிபுடைய வென்பது வல்லார்வாய்க் கேட்டு உணர்க; என்னை ?

"அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி
வகுத்தன ருணர்த்தலும் வல்லோ ராறே." (323.)

என்றமையின்.

"அடியி னுட்ப மறிவருங் குரைத்தே."

எனப் பிறருஞ் சொல்லுப.

இனி, கலியடிக்குரியசீர் இருபத்துநான்கும் ஒரோவொன்று ஐந்தடியுறழ அதன் அடித்தொகை நூற்றிருபதாம்.

"அளவடி மிகுதி யுளப்படத் தோன்றி
யிருநெடி லடியுங் கலியிற் குரிய." (371.)

என்பதனுன், பதின்மூன்றெழுத்தும் பதினன்கெழுத்தும் பதினைந்தெழுத்தும் பதினறெழுத்தும் முதலாக ஒரோவொன்று ஐந்தடி உறழ்ந்து கலியடியளவு பதினேழெழுத்து முதல் இருபதின்காறும் உயருமென்றது.

"நிரையீற் றியற்சீர் பதினறு மேனை
நிரையீற் றகவற்சீர் நான்கு மொருநான்கு
வெண்சீருந் துள்ளற்கு வெவ்வே றொருசீரா
னைந்தா முறழ்ந்த வடி."

"ஈரெழுத்துச் சீர்பதின்மூன் ருகி யிருபதின்கா
ரேறு தியசீர் நான்கற் குயர்வு."

[1]ஞாயிறு [2]போதுபூ [3]போரேறு

என்னும் ஈரெழுத்துச்சீர் மூன்றும், பதின்மூன்றெழுத்து முதற் பதினேழெழுத்துவரை ஒரோவொன்று ஐந்தடியுறழும்.

1 பாதிரி	4 நன்ஞாணு	7 விறகுதீ
2 வலியது	5 பூமருது	8 மாசெல்வாய்
3 மேவுசீர்	6 கடியாறு	9 நீடுகொடி

என மூவெழுத்துச்சீர் ஒன்பதும், பதினன்கெழுத்து முதற் பதினெட்டளவும் ஒரோவொன்று ஐந்தடியுறழும்.

1 கணவிரி	4 உருமுத்தீ	7 புலிசெல்வாய்
2 காருருமு	5 மழகளிறு	8 நாணுத்தளை
3 பெருநாணு	6 மாவருவாய்	9 உராறுபுலி

என நாலெழுத்துச்சீர் ஒன்பதும், பதினைந்தெழுத்து முதற் பத்தொன்பதளவும் ஒரோவொன்று ஐந்தடியுறழும்.

1 நரையுருமு	2 புலிவருவாய்	3 விரவுகொடி

என்னும் ஐந்தெழுத்துச்சீர் மூன்றும், பதினாறெழுத்தடி முதல் இருபதெழுத்தடியளவும் உயர்ந்து ஒரோவொன்று ஐந்தடி பெறும்.

இவ்வாற்றாற் கட்டளைக்கலியடி நூற்றிருபதாமென்பது. அவற்றுட் சில வருமாறு :—

1 ஞாயிறு 2 புலிசெல்வாய் 3 மாசெல்வாய் 4 புலிசெல்வாய் எ-ம்,

1 ஞாயிறு 2 புலிவருவாய் 3 புலிவருவாய் 4 புலிவருவாய் எ-ம்

முதலும் முடிவும் பதின்மூன்றும் பதினேழுமாகி ஈரெழுத்துப் பாதிரி ஐந்தடி யுறழ்ந்தவாறு.

1 ஞாயிறு 2 புலிவருவாய்

என முதற்கண் ஆசிரியத்தளை தட்டதென்னுமோவெனின்,—என்னும்;

"நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்துநிரை தட்டல்
வரைநிலை யின்றே யவ்வடிக் கென்ப." (372.)

என்புழி அதனைக் கலித்தளையென்னுமாகலின்.

1 புலிசெல்வாய் 2 மாசெல்வாய்

என ஈற்றுக்கண் வெண்டளைவந்தது என்னுமோ வெனின்,—என்னும்;

"வெண்சீ ரீற்றசை நிரையசை யியற்றே." (341.)

என்றானாகலின்.

ஒழிந்த மூவெழுத்துச்சீரும், நாலெழுத்துச்சீரும், ஐயெழுத்துச்சீரும் அவ்வாறே உறழ்ந்துகொள்க. (௬௦)

363. ஆங்கனம் விரிப்பி னளவிறந் தனவே
பாங்குற வுணர்ந்தோர் பன்னுங் காலே.

இஃது, ஒழிந்த அடியும் இந்நாற்சீரடிபோல உறழ்க வென்றார்க்கு அவையுறழாவெனவும் உறழாமைக்குக் காரணமுங் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் :—அந்நாற்சீரடிபோல் மற்றையடிகளையும் விரிப்பின், அஃது இலக்கணக் கட்டளையின் இகந்து பட்டதாம், அப்பகுதி யெல்லாம் அறிந்தோர் விரிக்குங் காலத்து என்றவாறு.

அளவிறந்தன - எண்ணிறந்தன. அஃது இலக்கணங் கூறுமாறு அன்றென்றவாறு; அஃது எற்றாற் பெறுது மெனின்,—இதன் முதனூல்செய்த ஆசிரியன் சொல்லுமாற்றாற் பெறுதுமென்றவாறு.

எனவே, என்சொல்லப்பட்டதாம்: அங்ஙனம் வரையாது சிறப்புடையனவற்றுக்குஞ் சிறப்பில்லனவற்றுக்கும் ஒருங்கு இலக்கணங் கூறின் அவையெல்லாம் எடுத்தோதப் பெறாத இலக்கணத்தவாம்; அதனால் வரையறையுடையன வற்றுக்குஅன்றி, வாளாதே பரந்து பட்டவகையான் இலக்கணங் கூறற் பயனில் கூற்றாமெனவும், அது கருதி இதன் முதனூல்செய்த ஆசிரியருங் கூறிற்றிலரெனவுங் கூறியவாறு.

வடநூலாசிரியர்[1] ஆறுவகைப் பிரத்தியங்களான் எழுத்துக்களைக் குருவும் இலகுவுமென இருகூறுசெய்து உறழ்ந்து

---

[1]பிரஸ்தாரம், நஷ்டம், உத்திஷ்டம், ஒன்றிரண்டு மூன்று லகு குருச்செய்கை, எண், அலகிட்டு நிலவளவை. (யா - வி - ப - 447.)

பெருக்கிக் காட்டுவதோராறுமுண்டு. அவரும் இருபத்தா றெழுத்தளவும் உறழ்ந்து காட்டி, ஒழிந்தன ஒழிந்து போவர். அவ்வாறே சீர்களையும், குருவும் இலகுவும்போல இருசீரடி இத்துணையெனப் பெருக்கவும், ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே பெருக்கவுஞ் சிதைந்ததில்லை. அங்ஙனம் பெருக்குங் காலும் ஓரடிக்குரியசீர் பத்தும் நூறும் ஆயிரமுமாகவைத்து உறழ்ந்தக்காலும் வருவதொன்றில்லை ; அங்ஙனம் உறழினும் இத்துணைச்சீரான் [1]வந்த அடிக்கே உறழ்ச்சி கூறுவதென்று ஓரெல்லை கூறிக்கொள்ளல் வேண்டும்; கொள்ளவே, எத்துணையிடஞ் சென்றக்காலும், இத்துணையென வரையறைப்பாடு உடையனவல்ல ; அவ்வரையறை இன்மையின் அதனை அளவிலவென்பதற்கோர் காரணங் கூறல்வேண்டுமாதலான் அது நோக்கி நாற்சீரடி சிறப்புடைத்தென வேறுபல காரணங்கூறி, அவற்றுக்கே வரையறைகூறி, அல்லனவற்றுக்கட் சொல்லப்படாதென்றான் இச்சூத்திரத்தானென்பது. அஃதேல், அவை சிறப்புடையவற்றுக்குக் காரணங் கூறியவாற்றாற் சான்றோர் செய்யுளுட் பயின்றுவரல்வேண்டும் பிறவெனின்,—இந்நூல் செய்த காலத்துத் தலைச்சங்கத்தாரும் இடைச்சங்கத்தாரும் அவ்வாறு கட்டளையடியாற் பயின்றுவரச் செய்யுள் செய்தாரென்பது இச்சூத்திரங்களாற் பெறுதுமென்பது. இதன் முதனூல் செய்த ஆசிரியனாற் செய்யப்பட்ட யாழ்நூலுள்ளுஞ் சாதியும் உவமத்துருவும் திருவிரியிசையுமெனக் கூறப்பட்டவற்றுட் கட்டளைப்பாட்டுச் சிறப்புடையன சாதிப்பாட்டுக்களே; அவை இக்காலத்துப் பயின்றிலவென்று மற்றையவற்றோடு ஒக்குமெனப்படாவென்பது ; அல்லதூஉம், உலகத்து மக்கட்பிறவி பலவாயினும் நால்வகை வருணமென்ப, அவர் வரையறை யிலக்கணத்தாராகவி னென்பது ; இனி, அவருள்ளும் அந்தணரும் வேளாளரும்போல இடையிரு வகையோரும் பயின்றிலரென்று சிறப்பிலராகாரென்பது.

இனி, கடைச்சங்கத்தார் அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியும் பயின்றுவரச் செய்யுள் செய்திலராலெனின்,—கட்டளையடியாற் செய்தவல்லன வேண்டாவென்பதோர் ஆணையுடை

(பி - ம்)—[1]வந்த வந்த.

மையினரல்லர்; உடையவரும் இவ்வாசிரியனாற் சிறப்புடைத் தென்று சொல்லப்பட்ட அளவடியாற் செய்யுள் செய்தா ரென்பது. இனி, பிற்காலத்தார் அளவடியாற் பயின்று வரச் செய்யுள் செய்திலரென்று கடைச்சங்கத்தார் செய்யுள் செய்த அடியுஞ் சிறப்பிலவாமோ வென்பது. வஞ்சியடிக்கும் இங்ஙனம் வரையறை யின்மையதொக்கும். அது முன்னர்ச் சொல்லுதும். (௬௧)

364. ஐவகை யடியு மாசிரியக் குரிய.[1]

இஃது, எய்தாதது எய்துவித்தது; மேல் வகுக்கப்பட்ட அடியினை இன்னபாவிற்குரிய அடி இவையென்று கூறுதான் அது கூறினமையின்.

இதன்பொருள்:—நாலெழுத்து முதலாக இருபதெழுத் தின்காறும் உயர்ந்த பதினேழ்நிலனும் ஆசிரியத்திற்குரிய என்றவாறு.

"மெய்வகை யமைந்த பதினேழ் நிலத்த
. . . அறுநூற் றிருபத் தைந்தாகும்." (362.)

என்றான், அதனை ஈண்டுப் போதந்து ஆசிரியத்திற்கு எய்துவித்தவாறு. அவற்றுக்குச் செய்யுள் ஐந்தடியுங் கூறிய வழிக் காட்டப்பட்டது. மற்று,

"மெய்வகை யமைந்த பதினேழ் நிலத்தும்." (362)

எனவே இதுவும் அடங்காதோவெனின்,—அடங்காது; பாத் தோன்றும் அந்நிலங்கள் பகுத்துக்கொள்ளப் பொது வகையால் ஆண்டோதினானென்பது. மற்று ஐவகையடியும் ஓராசிரியத்துக்கண் வரல் வேண்டுமோவெனின்,—அன்ன தோர் வரையறையுண்டே? வரையாது கூறினமையின் அவையெல்லாவாற்றானும் வருக; வருங்கால் ஐந்தும் ஆசிரி

---

[1] தொல் - 366 - பேர்:—'இயற்சீரான் கட்டளையடியாமாறெல் லாம் ' ஐவகை யடியு மாசிரியக் குரிய ' என்னும் துணையும் கூறிப் பின்னும் ' விராஅய் வரினு மொரூஉநிலை யின்றே ' எனக் கட்டளை யடியன்றியும் அளவடி வருமெனவும் அவை பதினேழ் நிலத்த வென வும் கூறிற்று.'

யத்துக்கு உரியவென்பதே கருத்து. ஒழிந்த பாவிற்கு நிலங் கூறுரோவெனின்,—ஆசிரியம் பதினேழ்நிலனுமுடைமையின் அக்கூறிய பதினேழ்நிலனுந் தளைவிரவுதலின் தளை அதற் குப்பின் கூறித் தளையதிகாரம்பட்டமையின் அவற்றுப்பின் ஒழிந்த பாவிற்கு நிலனுங் கூறுமென்பது.

மற்று ஆசிரியமென்பது மகரவீறுதலின்,

"மஃகான் புள்ளிமுன் னத்தே சாரியை." (தொல் - எழுத் - 185.)

என்பதனான்,அத்துச்சாரியை பெறல்வேண்டுமெனின்,— அது செய்யுள்விகார மென்பாருமுளர்; அற்றன்று; ஆண்டு நின்றது நான்காமுருபாயினன்றே அது படாவாவது; அதனை ஏழாவதன் பொருண்மைக்கண் அக்குச்சாரியை ஈறுதிரியாது வந்ததென்று கொள்ளப்படும். (ருஉ)

365. விராஅய் வரினு மொரூஉநிலை யிலவே.

இஃது, எய்தியது இகந்து படாமைக் காக்கின்றது;'மெய் வகை யமைந்த பதினேழ் நிலம்' எனவும், 'எழுபது வகை யின் வழு' எனவும் மேனிறுத்த (362) முறையானே ஆசிரி யத்திற்குப் பதினேழ் நிலமாமாறு கூறினன். இனி, எழுபது வகையின் வழுவாயின அப்பதினேழ்நிலத்து யாண்டுமாகா தென்பது பட்டதனை இகந்துபடாமைக் கூறினமையின்.

இதன் பொருள்:—தளை விரவிவரினும் ஒருவப் படா[து] என்றவாறு.

மற்றிதனைத் தளை விரவிவரினுங் கட்டளையடியாமெனப் புறனடுத்தானென்று கோடுமோ, தளைவிரவிற் கட்டளையடி யாகாதென்று கோடுமோவெனின்,—தளை மயங்காதனவே தளைவகையடியெனவும் அல்லன கட்டளையடி யாகாவெனவுங் கோடுமென்பது. அஃதேல், தளைமயங்கின அடிக்கும் பதி னேழ் நிலனுங் கோடுமோவெனின்,—கோடுமன்றே? 'விராய் வரினும்' என்ற உம்மை, இறந்தது தழீஇயிற்றாகலினென் பது. (ருரு)

366. தன்சீர் வகையினுந் தளைநிலை வகையினு
மின்சீர் வகையி னைந்தடிக் குரிய.[1]

இஃது, எய்தாதது எய்துவித்தது; என்னை? இயற்சீராற் கட்டளை யடியாமாறெல்லாம்,

"ஐவகை யடியு மாசிரியக் குரிய." (364.)

என்னுந் துணையுங் கூறிப் பின்னும்,

"விராய் வரினு மொரூஉநிலை யிலவே." (365.)

எனக் கட்டளையடியன்றியும் அளவடி வருமெனவும் அவை பதினேழ் நிலத்தவெனவுங் கூறி, இனி, உரிச்சீரானுஞ் சீர்வகையடி உளவென்பதூஉம், அவ்வுரிச்சீரால் தளை வகையடி உளவென்பதூஉம், அவையும் பதினேழ்நிலத்தின் இகந்து வாராவென்பதூஉங் கூறுகின்றமையின்.

இதன்பொருள் :—தன்சீர்வகையினும் - ஆசிரியவுரிச் சீரானும் : அதனை அதிகாரத்தாற் கொள்ளப்படும்; தளைநிலை வகையினும்-அவ்வாசிரியவுரிச்சீரானாகிய தளைநிலைமைப்பகுதி யானும், இன்சீர்வகையினும் - இன் சீர்ப்பகுதியானும், ஐந் தடிக்குமுரிய - அவையும் மேற்கூறிய ஐவகையடிக்கும் உரிய வாம் என்றவாறு.

'ஐந்தடிக்கு முரிய' எனவே பதினேழ்நிலத்தின் இகந்துவாரா வென்பதாம். தன்சீரென்னாது 'வகை' என் றது அவற்றை இருபகுதியானே,

"முன்னிரை யுறினு மன்ன வாகும்." (326.) என்றதும்

"வெண்பா வுரிச்சீ ராசிரிய வுரிச்சீர்." (335)

என்புழி, உடன்கூறாது கூறிய வேறுபாடும் நோக்கி யென்பது. அதனது பயம் : வருகின்ற தளைவகைக்காயின் ஆசிரியவுரிச்சீராறுந் தளைகொள்ளப்படா, முன்னிரையீற்ற

---

[1] தொல் - 427 - பேர் :—'அவை (குட்டம்) அளவடிக் குரிமை யாண்டுப் பெறுதுமெனின் அவை தம்மை உறழுங்கால் ஓதிய நில வகையானும் 'இன்சீர் வகையி னைந்தடிக் குரிய' என்னும் சீர்வகை யானும் பெறுதும்'.

இரண்டுமெல்லதென்றவாறு. தளைநிலைவகை சிறப்புடைமையின் அது முற்கூறுகவெனின்,—அங்ஙனமாயினும் அறுவகைச் சீரானுஞ் சீர்வகையடிவருதல் பெரும்பான்மையாகலானும், அவற்றுள்ளும் நீடுகொடி குளிறுபுலி என்னும் இரண்டுமே பற்றித் தளைகோடல் சிறுபான்மை நோக்கியுந் 'தன்சீர்வகை' முற்கூறப்பட்டது. அல்லதூஉந் 'தளைநிலை வகை' முற்கூறின் மேற்கூறிய வியற்சீர்த் தளைமேற் செல்லும், அவ்வாறன்றித் தன்சீர்த் தளையே கோடற்கும் அது பிற்கூறினு னென்பது. மற்றுத் தன்சீரா னுவதனை [1]இன்சீர் வகையொடு ஐந்தடிக்கு முரித்தென்ற தென்னையெனின்,—ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும் நிரலே நின்றுழி அகவலோசை பிறவாதென்பது அறிவித்தற் கென்பது. எனவே, ஒன்றிடையிட்டும் இரண்டிடையிட்டும் இன்சீர் வரல்வேண்டுவதாம்.

'இன்சீர் வகையின்' என இயற்சீர்களான் உரிச்சீர்களை வகுத்து நிறீஇக் கொள்ளப்படும்.

(உ - ம்) "ஓங்குகோட்டுத் தொடுத்த பாம்புபுரை யருவி." எனவும்,

"நிவந்துதோன்று களிற்றி னிலங்குகோடு புரைய." எனவும்

இவை இயற்சீரொன்று இடையிட்ட ஆசிரியவுரிச்சீரான் வந்த நேரடி.

"பாம்புமணி யுமிழும் பானு ளீங்குவால்."

என்பது, இயற்சீரிரண்டு இடையிட்டு வந்தது. இதுவும்,

"அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி." (323.)

என்பதனான் அகவலோசை வழுவினவாறு அறிந்து கொள்க.

இனி, தன்சீரால் தளைநிலையடி வருமாறு:

"ஓங்குமலைப் பெருவிற் பாம்புஞாண் கொளீஇ." (புறம் - 55.)

"உவவுமதி யுருவி னோங்கல் வெண்குடை." (புறம் - 3.)

என வரும்.

---

[1] இன்சீர்வகை யின்னதென்பதை 'இன்சீ ரியைய வருகுவதாயின், வெண்சீர் வரையா ராசிரிய வடிக்கே' (342) என்பது கொண்டறிக. இன்சீர் என்பது இயற்சீரை. இயற்சீர்ப்பாற்படுத்த இயற்சீரும் இன்சீரேயாம்.

தளைவகையென்றது 'நிலை' என்றதனான், அவற்று இரண்டு ஆசிரியவுரிச்சீரும் அடிமுதற்கணின்று சீராவதன்றி இடைவாரா வென்பது கொள்க. தளைநிலையென்றது 'வகை' என்ற தென்னையெனின்,—உரிச்சீரால் தளைவழங்கின் ஓரடிக் கண் இரண்டுவரின் ஓசையுண்டாமென்பது உணர்வித்தற் கென்பது. இவையும் இன்சீர் வகையொடு வருமெனவே தன் சீர் இயற்சீரொடு தட்குமென்பதாம்; அஃதேல்,

"தன்சீ ருள்வழித் தளைவகை வேண்டா." (367.)

என வருகின்ற சூத்திரத்தானே தன்சீர் போதுமாக வின், ஈண்டுத் தளைநிலைவகையே கூறுகவெனின்,—இஃது ஆசிரியத்திற்குக் கூறினான், அது வெண்பாவிற்குக் கூறினான்; அல்லாக்கால், அது மிகையாமென்பது. எனவே, தன்சீர் வகை நாலெழுத்திற்கு உரித்தன்றென்பதூஉம், தளைவகை யடி, குறளடிமுதன் மூன்றுநிலத்திற்கு உரித்தென்பதூஉம் உரையிற் கொள்க.

"ஓங்கு கோட்டுமீது பாய்ந்து பாய்ந்து
முசுக்கலை யாடு நாடற்
குரைப்பதை யெவன்கொனந் தோளே தோழீஇ."

என்பது, ஐந்தெழுத்தால் தன்சீரடி வந்தது.

"ஆடுகொடி நுடங்கு காடு போந்து
விளங்கிழை [1]நகர்வயிற் சேர்ந்தன
முழங்குக வானந் தழங்குரல் சிறந்தே."

என்பது, ஏழெழுத்தால் தளைநிலையடி வந்தது. பிறவும் அன்ன.

இன்சீரென்றது 'வகை' என்றதனால் இயற்சீர்ப்பாற் படுத்து இயற்றிக்கொள்ளப்பட்ட அசைச்சீரும் (340) இன் சீரேயாம்; தன்சீர்வகையினுந் தளைநிலைவகையினும் இடை யிட்டு வந்ததென்பது. இவை மேற்காட்டியவற்றுட் காணப் படும். (ருச)

(பி - ம்) [1]கோயிற் போந்தனம்.

367. தன்சீ ருள்வழித் தளைவகை வேண்டா.

இது, மேல் ஆசிரியத்திற்குத் தன்சீர்வகையுந் தன்றளைவகையுங் கூறியவழியானே வெண்பாவிற்குச் சீர்வகையுந் தளைவகையுங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்:—தன்சீர் - வெண்சீர், உள்வழி-வெண்சீரே வருஞ்சீராகியும் வந்தவழி; என்னை? தளைவகைக்கு இரண்டுசீர் வேண்டுதலானுந் தளைவகைவேண்டாதநிலம் இது வென்கின்றுகலானுமென்பது: தளைவகைவேண்டா - தளைவகை நிலைமைகொள்ளப்படா மற்றவ்வடிக்கண் என்றவாறு.

எனவே, வெண்சீர்நிற்ப இயற்சீர்வந்தொன்றின் வெண்டளையா மென்பதே கருத்தாயிற்று. இஃது உய்த்துக்கொண்டுணர்தலென்னும் உத்திவகை.[1] இதனானே வெண்சீர்க்கு வெண்சீரே வந்தொன்றுவது கட்டளையடியெனப்படாது சீர்வகையடியா மென்பது பெற்றாம்.

"வெண்சீ ரொன்றின் வெண்டளை கொளாஅல்."

"வெண்சீ ரொன்றினும் வெண்டளை யாகு
மின்சீர் விரவிய காலை யான."

என்றார் காக்கைபாடினியாரும்.

வெண்சீ ரொன்றியது வெண்டளையாகாதென்றற்குக் காரணமென்னையெனின்,—

"அளவுஞ் சிந்தும் வெள்ளைக் குரிய
தளைவகை யொன்றாத் தன்மை யான." (370.)

என்புழி, அளவுஞ் சிந்தும் அல்லாத வேறிய நிலமெல்லாம் வெண்பாவுங் கலிப்பாவுந் தம்மில் தளைவகையொக்குமென்றாகலினென்பது. எனவே, வெண்சீர் நான்கும் ஒன்றிவரின் அது கலிப்பாவிற்குஞ் சீர்வகையடியாவதாயிற்று.

---

[1]இதனை, (665) 'மொழிந்த பொருளோ டொன்ற வவ்வயின் மொழியா ததனை முட்டின்று முடித்தல்' என்ற உத்திக்கு உதாரணமாக இவ்வுரையாசிரியரே காட்டுவர்.

மற்று, வஞ்சியுரிச்சீருந் தன்சீராகலின் இன்னவாறு தளைகொள்ளு மென்றாேெனின்,—அவை தன் சீருள்வழி ஒன்றினும் ஒன்றாவாயினும், பிறசீர் வந்துழி ஒன்றினும் ஒன்றாவாயினும் வஞ்சித்தளையாகி வரையறையின்மையானும் வஞ்சியடி அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியுட் படாமையானும் அவை கூறானயினான் ஆசிரியனென்பது. (நரு)

368. [1]சீரியை மருங்கி னோரசை யொப்பி
னாசிரியத் தளையென் [2]றறியல் வேண்டும்.

இது, கட்டளையடிக்கண் இயற்சீர் தட்குமாறுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள் :—இயற்சீர் பத்தும் பிறிதொன்றனோடு இயையுங்கால் அவை தத்தம் ஈற்றசை ஒன்றி, வருஞ்சீரின் முதலசையோ டொப்ப நிற்பின் ஆசிரியவடிக்குந் தட்கும் முறைமையென் றறியப்படும் என்றவாறு.

'ஒப்பி னாசிரியத் தளை' எனவே ஒவ்வாதொழியின் வெண்டளையென்று எதிர்மறுத்துக்கொள்ளப்படும்; என்னை?

"எடுத்த மொழியினஞ் செப்பலு முரித்தே." (தொல்-சொல்-61.)

என்றமையின்.[3]

"அகலிரு விசும்பிற் பாயிருள் பருகி." (பெரும்பாண் - 1.)

என்றவழி, நேரும் நிரையும் 'சீரியை மருங்கின் ஓரசை யொன்றி' ஆசிரியத்தளையாயின.[4]

(பி - ம்)—[1]சீரியன் மருங்கி னோரசை. [2]றறைதல்.

[3]தொல். 665 - பேர் :—மொழிந்த பொருளோ டொன்ற அவ்வயின், மொழியாததனையும் முட்டின்றி முடித்தல். இனி, 'சீரியை மருங்கி னோரசை யொப்பின்' என்றவழி ஒன்றாதது இயற்சீர் வெண்டளையென்று கேட்டால் அருத்தாபத்தியாகி 'எடுத்த மொழியினஞ் செப்பலு முரித்தே' (தொல் - சொல் - 61) என்ற வழக்கியலானே நடக்குமென்பது.

[4]தொல். 323 - பேர் :—'ஞாயிறு புலிவருவாய் புலிவருவாய் மா சேர்வாய்' என்றக்கால் ஞாயிறு புலிவருவாய் என இயற்சீரின் பின்னர் நிரையசை வந்து 'சீரியை மருங்கின்...வேண்டும்' என்பதனல்

"மல்லர்க் கடந்தா னிறம்போ லிருண்டெழுந்து." (ஐந் - ஐம் - 1.)

என்புழி முதல்டி இயற்சீர் ஒன்றுது வெண்டளை யாயிற்று.

மற்றுச் சீரியை மருங்கின் ஒர்சையே வரினென்னுது 'ஒப்பின்' என்றதென்னையெனின்,—உரியசை முதலும் ஈறு மாகியவழி அவை இயலசையோடு ஒப்புமைநோக்கித் தளை கொள்ளினல்லது தம்மொடு தாம் ஒன்றுதல்கொள்ளாரென் றற்கென்பது இதனுனும் பெற்றும். போதுபூ என்பது வருஞ்சீராயவழிப் போரேறு என்பது ஓரசையொன்றிற் றென்று ஆசிரியத்தளையென்னுமை யென்பது. இனி, அவை நின்ற சீராயவழி நிரையீராகல் 'அறியல் வேண்டும்' என்ற மிகையானும் கொள்ளப்படும்; இனி, 'ஈரசையொப்பின்' என் பது, பாடமாக உரைப்பின் நேரும் நிரையும் ஒன்றினென்ற வாறுமாமெனக் கொள்க. (ருசு)

369. குறளடி முதலா வளவடி காறு
முறழ்நிலை யிலவே வஞ்சிக் கென்ப.

இது, வஞ்சியடியுறழுமாறும் அதுபெறும் நிலனும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள் :—நாலெழுத்து முதலாகப் பதினன் கெழுத்தளவும் உறழும் நிலையில வஞ்சியடிக்கு என்றவாறு.

இனி, முதலும் ஈறும் யாதெனப்படுமோவெனின்;—

"தன்சீ ரெழுத்தின் சின்மை மூன்றே." (358.)

என்றதனன் ஆறெழுத்தடி முதலாகவும்,

"நேர்நிலை வஞ்சிக் காறு மாகும்." (354.)

என்றதனற் பன்னிரண்டெழுத்தடி யீருகவும் உறழு மென்றவாறு. எனவே, வஞ்சியடிக்கு நிலன் ஏழென்பது சொல்லியவாறு. அதுவே கருத்தெனின், இச்சூத்திரம் மிகையாம் பிறவெனின்,—அற்றன்று ; வஞ்சியுரிச்சீர் மூன்

ஆசிரியத்தளையாயினும் அஃது ஆண்டு கலித்தளைப்பாற்படுமென்பது 'அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி' என்பதனுல் உணரப்படும்.

றெழுத்திற் சுருங்கா, ஆறெழுத்தின் ஏறாவெனவே நேர்நிலை வஞ்சிக்கு மூவெழுத்துச்சீர் இரண்டுவந்த இருசீரடிக்கு ஆறெழுத்து முதலாமென்பதூஉம், ஆறெழுத்துச்சீர் இரண்டு வரிற் பன்னிரண்டெழுத்தடி ஈறாமென்பதூஉம் பெறுதுமால் அவ்வச்சூத்திரங்களானேயெனின்,—ஆண்டு வஞ்சியுரிச்சீர்க்கு எழுத்துவரையறை கூறினன்; அவ்வடி இத்துணை நிலம் பெறுமென்றற்கு இது கூறல்வேண்டுமென்பது. அல்லதூஉம், அங்ஙனங் கொள்ளின் உய்த்துணர்ச்சியாம். இஃது எடுத்தோத்தாகலின் எடுத்தோத்துக் களைந்து உய்த்துணரா ரென்பது. இனி, இது கூறுக்காற் கட்டளையடிக்கண் இயற்சீர் வாராதென்பதூஉம் பெறலாகாதாம்; ஆகவே, ஞாயிறு புலி செல்சுரம் என்பது கட்டளையடியாகிய செல்லும். வஞ்சித் தூக்கின் அது கொள்ளாமையின் அது விலக்கல்வேண்டி இது கூறினன்; என்னை? இயற்சீர் கொள்ளின் ஓரெழுத்தாகிய இயற்சீரும் ஆண்டே கோடல்வேண்டும், அது கொள்ளின் இச்சூத்திரத்திற்கு ஏலாமையி னென்பது.[1]

இனி, வஞ்சியுரிச்சீர் அறுபதும் இருநிலைமைப் படுவன இருபத்து நான்கும், நான்கு நிலைமைப்படுவன இருபத்தெட்டும், எட்டு நிலைமைப்படுவன எட்டுச் சீருமாகி இருநூற்றிருபத்து நான்காய் விரியும்.[2]

"இரண்டுநான் கெட்டு நிலைமைய வாகித்
திரண்ட நிலைவஞ்சிச் சீர்க—ளொருங்கே
யிருபத்து நான்கிருபத் தெட்டுட னெட்டா
யிருநூற் றிருபத்து நான்கு."[3]

---

[1]தொல் - 338. பேர். நேர்நிலை வஞ்சியுள் இலக்கண வடிக்கண் இயற்சீரெல்லாம் வாராவென்பது. 'குறளடி முதலா வளவடி காறும்' என்புழிச் சொல்லுதும்.

[2]இதன் விரிவை தொல். 355 உரையுள் (பக். 1005-7) காண்க.

[3]"அறுபஃ தாக வகுத்த வஞ்சியுண், மூவெண் சீர்க ளிருநிலை யெய்தி, நாலேழ் சீராக நான்குநிலை யெய்தி, யிருநான் கிருசீ ரிருநான்கு நிலையெய்தி, யிருநூற் றிருபத்து நான்காய் விரியும்." என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

அவ்வஞ்சியுரிச்சீர் இருநூற்றிருபத்து நான்கினுள்ளும் ஒன்பதெழுத்துச் சீரொன்றும், எட்டெழுத்துச் சீரொன்பதும், ஏழெழுத்துச் சீர் முப்பத்து மூன்றுமாக நாற்பத்து மூன்று வகையான் உறழ்நிலம் இல இச்சூத்திரத்தின் ஓதிய வாற்றானென்பது.

"நாலாதி யீற்றன நான்கு பதினாற
றாதிய வெண்சீ ரகப்பட்ட மூவைந்து
*பெயர்ப்பன வஞ்சி யடியுறழா மோனை
மூவைந்து மூன்று†மூன் றொன்று."

"இரண்டெட்டு மூவெட்டு நாலேழா றைந்தொன்
றகன்றநாற் பஃதுநான் காறேழைம் பத்திரண்டு
நான்கைந்தெட் டொன்பா னறுபஃ‡தொன்றுநான்
காறேழு பெற்றனமூ வைந்து."

"நாலெட்டே யேழெட் டறுபத் திரண்டிவற்று
னேழெழுத்தா றெட்டெழு பத்துமூன் றேழா
மேழெழு மும்மூன்று வெட்டெழுத்தா னேரொன்று
மாறெட் டறுபஃது மூன்று."

"எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலை யொக்கு
மசைக்கு வரையறை யின்மை யான."

"வஞ்சி யுரிச்சீர் நிரையுரி யுறழ்ந்து
மெல்லாங் குறைத்து மிகுத்துக் கொளாஅல்."

எனவே, இவ்வாற்றான் வஞ்சியுரிச்சீர் ஏழெழுத்தும் எட்டெழுத்தும் ஒன்பதெழுத்துமாகி வரும். அவை யறிந்து மாற்றுக. அவை யாவன:

1களிறுபோகுவாய்	6களிறுபோகுசுரம்	11மாவழங்குகடறு
2களிறுவழங்குவாய்	7புலிவழங்குகாடு	12புலிபோகுகடறு
3புலிவழங்குசுரம்	8பாம்புவழங்குகாடு	13பாம்புவருகடறு
4மாவழங்குசுரம்	9களிறுவருகாடு	14பாம்புபோகுகடறு
5களிறுவருசுரம்	10களிறுபோகுகாடு	15களிறுசெல்கடறு

என இவை பதினைந்தும் ஏழெழுத்தாங்கால் உறழ்நிலை இலவெனப் படும். 'களிறுவழங்குவாய்' என்பதனை

(பி - ம்)—*பொய்ப்பினவ். †மூவொன்பது. ‡தோரொன்றென் கன்றேழு.

அரவுவிரவுவாயென எழெழுத்துச் சீராம். ஒழிந்தனவும் அவ்வாறே கொள்க. இவை பதினைந்தும் எழெழுத்தின் இக வாதன.

இனி, எழெழுத்துச் சீரின் இவ்விரண்டும் எட்டெழுத் துச்சீர் ஒரோவொன்றுமாகி வருவன மூன்று சீர் உள; அவை:

[1]களிறுவழங்குசுரம், [2]புலிவழங்குகடறு, [3]களிறுவருகடறு என்பன. இவற்றைக் களிறுவிரவுசுரம், அரவுவழங்குசுரம், அரவுவிரவுசுரம் என்றாற்போல வாய்பாடு படுத்து ஒட்டிக் காணவே எழெழுத்துச் சீராறும் எட்டெழுத்துச்சீர் மூன்று மென ஒன்பதாம்.

களிறுவழங்குகாடு, பாம்புவழங்குகடறு, களிறுபோகு கடறு என இவை மூன்று சீரும் ஒரோவொன்று எழெழுத் துச் சீர்மூன்றும் எட்டெழுத்துச் சீரொன்றுமாக முந்நான்கு பன்னிரண்டும் உறழ்நிலையில எனப்படும் ; அவை :

களிறுவிரவுகாவு, களிறுவழங்குகுரவு, அரவுவிரவுகாடு, அரவுவிரவுகுரவு என எழெழுத்துச்சீர் மூன்றும் எட்டெழுத் துச்சீ ரொன்று மாயினவாறு கண்டுகொள்க. ஒழிந்தனவும் அவ்வாறே கொள்க.

இனி, களிறுவழங்குகடறு என்பது ஆறெழுத்துச்சீர் ஒன்றும், எழெழுத்துச்சீர் மூன்றும், எட்டெழுத்துச்சீர் மூன்றும், ஒன்பதெழுத்துச்சீரொன்றுமென அதுவும் எட்டு நிலைமைத்தாம். அவற்றுள், ஆறெழுத்துச் சீரொன்றும் ஒழித்து, ஒழிந்த வஞ்சியுரிச்சீரேழும் உறழ்நிலையில வஞ்சிக் கெனப்பட்டன ; அவை :

களிறுவழங்குகுரவு, களிறுவிரவுகடறு, அரவுவழங்கு கடறு என மூன்றும் எழெழுத்துச்சீர் ;

களிறுவிரவுகுரவு, அரவுவழங்குகுரவு, அரவுவிரவுகடறு என மூன்றும் எட்டெழுத்துச்சீர் ;

அரவுவிரவுகுரவு என்பது ஒன்பதெழுத்துச்சீர் : இவை யெல்லாந் தொகுப்ப எழெழுத்துச்சீர் முப்பத்துமூன்றும் எட்டெழுத்துச்சீரொன்பதும் ஒன்பதெழுத்துச்சீரொன்றும்

ஒழித்து, ஒழிந்த வஞ்சியுரிச்சீர் நூற்றெண்பத்தொன்றும் உறழ்நிலை யுடையவெனக் கொள்க.[1]

ஏழெழுத்துச்சீரும் எட்டெழுத்துச்சீரும் ஒன்பதெழுத்துச்சீரும் அடியுறழ்வனவாக்கி மேன்மூன்றுசீரானும் மூன்று நிலைனேற்றிப் பதினெண்டெழுத்தடியளவும் உறழும் வஞ்சியடி என்பாருமுளர். அங்ஙனம் ஒன்பதெழுத்துச்சீர் இரண்டு வந்த குறளடி பதினெட்டெனப்படுதலின், வஞ்சிநிலம் பதின் மூன்றுதல் வேண்டும், ஓசை நோக்காது சீர்நோக்கி உறழ்ச்சி கொள்ளினென மறுக்க.

அவை அளவடியோடு ஒத்த சிறப்பினவன்மையானும், அவற்றுக்குத் தனிவகை யின்மையானும் எடுத்தோதித் தொகைகூறிற்றிலனாயினும், நாம் அவற்றைஎண்ணி உணர்ந்து கூறுங்கால் ஒரு சீர்க்கு அடிநான்காக வஞ்சியடி எழுநூற்றிரு பத்து நான்காமெனக் கொள்க. அவையுறழுங்கால் மூன் றெழுத்துச்சீர் ஆறுதி ஒன்பது உயர்வும், நாலெழுத்துச்சீர் ஏழாதி பத்தெழுத்துயர்வும், ஐயெழுத்துச்சீர் எட்டாதி பதி னொன்றுயர்வும், ஆறெழுத்துச்சீர் ஒன்பதுமுதல் பன்னிரண் டுயர்வும் பெற்று நின்ற சீரோடு மூன்றெழுத்துச்சீரும் நாலெழுத்துச்சீரும் ஐயெழுத்துச்சீரும் ஆறெழுத்துச்சீருந் தந்துறழ்கவென்பது. அவை :

"கால்காய்ந்தது காம்புநீடி." என்பது, ஆறெழுத்தடி.

"நல்கூர்ந்தது வில்லோர்சுரம்." என்பது, ஏழெழுத்தடி.

"வான்பெய்தது மண்குளிர்ப்புற." எ-து, எட்டெழுத்தடி.

"தேன்பெய்தது செழுநகர்தொறும்." எ-து ஒன்பதெழுத்தடி.

இவை மூவெழுத்து மாசெல்காடு நின்றுறழ்ந்த நான்கடி யும் வந்தவாறு. ஒழிந்தனவும் அன்ன.

"மண்மாய்ந்தென வுள்வீழ்ந்தது." என்பது ஏழெழுத்தடி.

---

[1] "அவற்று ளொன்பதெழுத் தாஞ்சீ ரொன்று, மிருநான் கெழுத்தா குஞ்சீ ரொன்பது, மேழெழுத் தெய்துவ முப்பத்து மூன்று, மாகநாற் பத்து மூன்று மாக, நூற்றெண் பத்தொன் றடியுற ழும்மே." (நச்.)

"விண்பாய்ந்தென மேற்றொடுத்தது."

என்பது, எட்டெழுத்தடி.

"காடோங்கிய கல்கெழுசுரம்."

என்பது, ஒன்பதெழுத்தடி.

"கோடோங்கிய குறும்பொறைமருங்கு."

என்பது, பத்தெழுத்தடி.

இவை நான்கடியும் நாலெழுத்து மாசெல்சுரம் நின்று உறழ்ந்த அடி.

"மழைபெய்தென வான்வெள்ளென்று."

என்பது, எட்டெழுத்தடி.

"தழைபச்செனுந் தண்ணென்காவு."

என்பது, ஒன்பதெழுத்தடி.

"கமழ்பூந்துணர் கள்ளவிழ்தொறும்."

என்பது, பத்தெழுத்தடி.

"இமிழ்தூங்கிசை யிசைசுரும்புவா."

என்பது, பதினோரெழுத்தடி.

இவை நான்கும் ஐயெழுத்துப் புலிசேர்சுரம் நின்றுறழ்ந்த அடி.

இனி, [1]ஒன்பதெழுத்துமுதற் பன்னிரண்டளவும் உயா மற்றையனபோல நான்கடிபெறும்.

"அமைவிடுகொடி யஞ்சியோர்ந்து."

என்பது, ஒன்பதெழுத்தடி.

"கனைகுரலன கானத்தளகு."

என்பது, பத்தெழுத்தடி.

"தினைப்புனத்தித னயற்பிரியாது."

என்பது, பதினோரெழுத்தடி.

"மனைக்குறமகள் கடைப்புறந்தரும்."

என்பது, பன்னிரண்டெழுத்தடி.

---

[1] ஆறெழுத்துப் புலிவருசுரம் என்பது ஈண்டிருத்தல் வேண்டும்.

இவ்வாறே ஒழிந்தனவும் உறழ்ந்துகொள்க.

மூன்றுபாவின்றுணைச் சிறப்பின்மையின் வஞ்சியடி ஈண்டுப்போதந்து கூறினுனென்பது. ஒழிந்த முச்சீரடி சிறுவரவிற்றாகலின் அதற்குக் கூறியதிலனென்பது. (ருஎ)

370. அளவுஞ் சிந்தும் வெள்ளைக் குரிய
தளைவகை யொன்றுத் தன்மை யான.

இஃது, ஆசிரியவடிக்கும் அதன் நடைத்தாகிய வஞ்சியடிக்கும் உரிய நிலங்கூறி வெண்பாவிற்குரிய நிலங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்:—அளவடி ஐந்துஞ் சிந்தடி மூன்றுமென எட்டுநிலம்பெறுந் தளைவிரவாதவாற்றான் வெண்பாவடி என்றவாறு.

அளவடி முற்கூறியதென்னையெனின்,—மேல் நிறுத்த முறையாற் கொள்ளாது ஈண்டுச் சொல்லும் முறைமையாற் கூறினுனென்பது.

"நின்று நினைந்து நெடிது பெயர்ந்து."

என்பது, எழுத்தடி.

"அறிவறிந்தார்த் தேற்றியக்கா லஞ்சுவ தில்லை."

என்பது, பதினுன்கெழுத்தடி.

இதனும்பர் நெடிலடியானும் வெண்பாவடி வருவன உள.[1] அவை கட்டளையடி யெனப்படா, செப்பிக்கூறும் பாவாகாது செய்கைதோன்றியே நிற்குமாகலினென்பது; பிறிது காரணம் உண்டாயினும் அறிந்துகொள்க. தளைவகை

1'இதனும்பர் நெடிலடியான் வந்தன சீர்வகையடியாம். "வானவரு நான்முகனும் வாசவனு மாமுனிவ - ரானவருங் காணு வான்" எனப் பதினுறெழுத்தான் வந்த வெண்சீரொன்றிய சீர்வகையடி. "வானவரு நான்முகனும் வாசவனுங் காணுரே" என்பது துள்ளலோசைக்குணர்க. இவ்வெண்பாவை ஏந்திசைச் செப்பலெனப் பின்னுள்ளோர் கூறுவர். அவர் கூறும் ஒழுகிசையும் தூங்கிசையும் பெரும்பான்மை பதினுன்கெழுத்தின் இகந்து வாராவென்றுணர்க' நச்.

ஒன்றுமையென்பது, வெண்பாவும் வெண்பா நடைத்தாகிய கலிப்பாவும் மயங்காமை காரணத்தானென்றவாறு. கலி யோசைமயங்கி வருவனவும் வெண்பாவடியுளுள. அவை நெடிலடி மூன்றானும் வருமெனக்கொள்க. ஓரோவடியே வெண்பாவடியுமாய்த், துள்ளிக் கலியடியுமாகித் தளைவகை ஒன்றுமாகலான் அம்மயக்கந் தீராதென,

"அளவுஞ் சிந்தும் வெள்ளைக் குரிய." என்றானென்பது.

"மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய்."(பக்-947.)

என்றக்கால் இதனை,

"அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி." (323.)

என்றதனாற் கலியோசை பிறப்பவுஞ் சொல்லிக் கண்டு கொள்க.

"மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய்
மாவருவாய் தேமா வரகு."

என்றிதனையே ஓசையூட்ட வெண்பாவாயிற்று. இது,

"மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாற்றினரே."

எனக் கலியோசையாயினவாறறிக. (ருஅ)

371. அளவடி மிகுதி யுளப்படத் தோன்றி
யிருநெடி லடியுங் கலியிற் குரிய.

இது, முறையானே கலிக்குரிய நிலமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்:—ஐவகையடியினும் அளவடிமிகுதியாகிய பதின்மூன்றெழுத்தும் பதினான்கெழுத்தும் நெடிலடியுங் கழிநெடிலடியுங் கலியடிக்குரிய என்றவாறு.

எனவே, அதுவுந் தன் முதற் பாவாகிய வெண்பாப் போல எட்டுநிலம் பெறுவதாயிற்று. ஒழிந்த அடி மூன்றனோடும் ஒவ்வாது மிக்கநிலம் இரண்டனையும் மிகுதியென்றானென்பது. இனி,

"ஒத்த நாலெழுத் தேற்றலங் கடையே." (350.)

என்பதேகொண்டு பதினேரெழுத்தடிமுதல் நான்கு நில னும் அளவடி மிகுதியெனப்படும் எனவும், அவை கலிக்குரிய எனவுங் கோள்வாருமுளர்; அங்ஙனங் கொள்வார்க்கு,

"ஞாயிறு கடியாறு கடியாறு கடியாறு."

என்றதனைப் பதினேரெழுத்தடியென்று காட்டல்வேண் டும்; அஃது ஆசிரியவடியாம்; ஆகலான், அற்றன்றென்பது. இனி,

"ஞாயிறு மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய்."

என்பதோவெனின்,—அது கலிப்பாவோடு தளைவகை யொன்றிய வெண்பாவடியாகலானும், நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்து நிரைதட்பினன்றி ஞாயிறு என நின்ற நிரையீற்று இயற்சீர்ப்பின்னர் நேர்வந்தாற் கலித்தளையாகாது வெண்டளை யாமாகலானுங் கட்டளையடிக்கு அவ்வாறுகோடல் குற்ற மென்பது. அல்லதூஉம், கலிப்பாவிற்குப் பத்துநிலங் கொள் ளிற் கட்டளையடி அறுநூற்றிருபத்தைந்தன்றிப் பல்குமென் பது. (ருகூ)

372. நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்துநிரை[1] தட்பினும்
வரைநிலை யின்றே யவ்வடிக் கென்ப.

இதுவும், கலித்தளைவிகற்பங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்:—நிரையீற்று இயற்சீரும் நிரையீற்று ஆசிரியவுரிச்சீரும் நிற்ப நிரைமுதல் வெண்சீர்வந்து நிரை யொன்றியக்காலுங் கலித்தளையாம் என்றவாறு.

"மணிபுரை திருமார்பின் மறுத்தயங்கத் தோன்றுங்கால்."

என்புழி, 'திருமார்பின்' என நிரைமுதல் வெண்சீர்வந்து 'மணிபுரை' என்னுஞ்சீர் இறுதி நிரையொடு தட்டுக் கலித் தளையாயிற்று. எனவே நிரைமுதல் இயற்சீர்வந்து நிரைதட்பி னும், நேர்முதல் வெண்சீர் வந்து ஒன்றுதொழியினும், அது கட்டளைவகையாற் கலியடியாகாதென்றவாறு; என்னை? துள் ளாத இயற்சீர்ப்பின் நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்து துள்ளு விக்கல் வேண்டுமாதலானும், ஞாயிறு மாசேர்வாயென்பது

(பி - ம்)—[1] தட்டல்.

வெண்பாவடியுமாம் ஆகலானுமென்பது[1]. 'அடிக்கென்ப' என்ற தனான் இதுவுங் கட்டளையடிக்கே யென்பது கொள்க; மற்று நிரைமுதல் வெண்சீர் வருவது முதனின்ற இயற்சீர்ப்பின் னர் இடைநின்ற இயற்சீர்ப் பின்னரென்ப தறியுமாறென்னை யெனின்,—அங்ஙனம் வரையாது கூறினமையின் முதற்கண் ணதே இவ்விதியென்பதாம். அல்லதூஉம் அவ்வாறு இயற் சீரினை இடையும் வருமென்றுகொள்ளிற் பதின்மூன்றெழுத் திற் சுருங்கியநிலனும் அதுபெறுவான் செல்லும்; செல்லவே கலியோசை இனிது பெறலாகாவென மறுக்க வென்றார்க்குப் பின்வருஞ்சீர் மூன்றும் நிரைமுதல்வெண்சீர் வருவதென் றிலனாதலின் மூன்றுஞ்சீர் நேர்முதல் வெண்சீர் வந்தும்,

"வெண்சீ ரீற்றசை நிரையசை யியற்றே." (341.)

என்றதனானும் இடைநிற்பனவெண்சீரென்பது பெறுது மாகலானும் அது கட்டளையன்றென்பது. இனி, முதனின் றது நிரையீற்றியற்சீராகலான் துள்ளலோசை பிறவாமை யின் அவற்றோசை குறைதீரக் கலித்தளை பலவாகி வரல் வேண்டுமென்பது. இவ்வாற்றான் ஓசைச்சுருக்கப் பெருக்கம் உணர்தற்கு அருமைநோக்கி,

"அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி
வகுத்தன ருணர்த்தலும் வல்லோ ராறே." (323.)

என்பானுயிற்றெனவுணர்க. இக்கருத்தினானன்றே நிரை முதல் வெண்சீர் வருகவெனவும் நிரையீற்று இயற்சீர்ப் பின் னர் மாசெல்வாய் மூன்றுவரினுஞ் சிறிது கலியோசைபிறக்கு மாயினும் அதனைக்கட்டளையடியென நேரானுயிற்றுமென்பது.

373. விராஅய தளையு மொரூஉநிலை யின்றே.

இது, சீர்வகையான்வருங் கலியடி தளைவிரவினுங் கடி யப்படா தென்கின்றது; யாதனோடு விரவியோவெனின்,— வெண்பாவினோடுவிராய்த் தட்பினுமென்றவாறு; என்னை?

[1]தொல். - 362 - பேர்:—ஞாயிறு புலிவருவாய் என முதற்கண் ஆசிரியத் தளைதட்டதென்னாமோவெனின் என்னும், நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்து நிரைதட்டல், 'வரைநிலையின்றே யவ்வடிக் கென்ப' என்புழி அதனைக் கலித்தளை யென்னுமாகலின்.

" தளைவகை யொன்றாத் தன்மை யான." (370.)

என வெண்பாவிற்குங் கூறினமையின்.

இதன் பொருள் :—வெண்சீர் ஒன்றிவருதலுங் கடியப் படா கலிக்கு என்றவாறு.

'சீர்வகையடிக்கண்' என்பது, என்னை பெறுமாறெனின்,-'விராஅயதளை' என்றமையிற் பெறுதுமென்பது; உதாரணம்,

" தளைவகை யொன்றாத் தன்மை யான." (370.)

என்புழிக் காட்டப்பட்டது. (கூக)

374. இயற்சீர் வெள்ளடி யாசிரிய மருங்கி
னிலைக்குரி மரபி [1]னிற்கவும் பெறுமே.[2]

இது, வெண்சீரொன்றிவரும் அடி கலிப்பாவிற்கும் உரித்தென்ற முறையானே, இயற்சீர் வெள்ளடியான் வரும் அடி ஆசிரியத்திற்கு மயங்கியல்வகையான் நிலைக்குரித்தாகி நிற்கவும் பெறுமென்கின்றது.

இதன் பொருள் :—அம்மயங்கியல்வகைதான் அப்பா விற்கு உரிமை பூண்டுநிற்கும் ; ஆசிரிய அடியோடு கூடிய கூட்டத்துக்கண் என்றவாறு.

வெண்பாவினுளாயின் ஆசிரியவடி முழுவதுந் தன்றளை யோடு வாராது ; என்னை ?

" [3]தூஉத் தீம்புகை தொல்விசும்பு போர்த்ததுகொல்
பாஅய்ப் பகல்செய்வான் பாம்பின்வாய்ப் பட்டான்கொன்

(பி - ம்)—[1]நிற்பவுமுளவே. [2]'இயற்றளை வெள்ளடி வஞ்சியின் பாத மகவலுள்ளான், மயக்கப்படா வல்ல' யா - கா.

[3]தொல். நூன்மரபு. சூ. உரையில் நச்சினார்க்கினியர் "தூஉத் தீம்புகைத் தொல்விசும்பு"...எனச் சான்றோர் செய்யுட்கெல்லாம் (அளபெடை) நான்கு மாத்திரை பெற்று நின்றன. அன்றி மூன்று மாத்திரை பெற்றனவேல், ஆசிரியத்தளை தட்டுச் செப்பலோசை கெடுமாயிற்று. இங்ஙனம் அளபெடாது நின்று ஆசிரியத்தளை தட்டு நிற்பன கலிக்கு உறுப்பாகிய கொச்சக வெண்பாக்கள்; இவை அன்ன வன்றென உணர்க" எனக் கூறுமாற்றான், அவர் கொண்ட பாடம் 'தூஉத் தீம்புகை' என்பது தெள்ளிது.

மா அ மிசையான்கொ னன்ன னறுநுதலார்
மாஅமை யெல்லாம் பசப்பு.'' (மலைபடுகடாம்.)

என்பதன் முதலடியுள்ளே 'தூஉத்தீம்புகை' என ஓர் ஆசிரியத்தளை வர, மற்றையன வெண்டளையாகி வந்தமையின். அற்றன்றி முழுவதூஉம் ஆசிரியத்தளை வரின் வெண்பா சிதையுமாகலின் இதனையே சொல்லின் முடிவிலக்கணத்தான் வெண்பாவென்றான்; எனவே, வேறோசை விராயவழித் தன்னோசை அழிதல் இதற்குப் பெரும்பான்மையாயிற்று; ஆசிரியமாயின் அவ்வாறு அழியாதென்பது கருத்து. என்போலவோவெனின்,—பளிங்குடன் அடுத்த பஞ்சிவேற்றுமையால், பளிங்கு வேறுபடுமல்லது பஞ்சி வேறுபடாததுபோல வென்பது. இதனானே வெள்ளையென்பது ஒப்பினான் ஆகிய பெயரென்பதூஉம் பெற்றாம்.

"எறும்பி யளையிற் குறும்பல் சுனைய
வுலைக்க லன்ன பாறை யேறிக்
கொடுவி லெயினர் பகழி மாய்க்கும்.'' (குறுந் - 12.)

இவ்வாசிரியத்துள், எல்லாவடியும் பாவேறுபட்டு இசையாமையின் முதற்கணின்ற இயற்சீர் வெள்ளடி நிலைக்குரி மரபின் நின்றதாயிற்று.

"கொலைநவில் வேட்டுவன் கோள்வேட் டெழுந்த
புகர்முக யானை நுதன்மீ தழுத்திய
செங்கோற் கொடுங்கணை போலு மெனஅது
நெஞ்சங் கவர்ந்தோ ணிரையிதழ்க் கண்ணே.''[1]

என்பது, செய்யுள் முழுவதும் இயற்சீர் வெள்ளடியான் வந்தது.

மற்று இயற்சீர் வெள்ளடியல்லது பிறவடி ஆசிரியத்துண் மயங்கப்பெறாதோவெனின்,—அது நிலைக்குரி மரபின் நில்லாமையின் உம்மையால் தழீஇக்கொள்ளப்படுஞ் சிறுபான்மையென்பது.

---

[1] 'இது வெள்ளடி முழுதும் வந்தது என்று பேராசிரியர் காட்டினார். இதனை அகவலோசை பிறக்கும் என்று கொள்ளின் இயற்சீர் வெண்டளையான் வருமென்ற கட்டளை வெண்பா இன்றாமெனமறுக்க' நச்.

"பாஅல் புளிப்பினும் பகலிருளினும்." (புறம் - 2.)
என்றாற்போல்வன.

"மாவழங்கு பெருங்காட்டு மழகளிறு காணூது." (யா - வி - 30.)
என்னும் ஆசிரியவடியினைக் கலிப்பா மயங்கிற்றென் பாரும் உளர். அஃது துள்ளச்செல்லுங்கால் அளபெடுக்க வேண்டுமெனக் கூறி மறுக்க. (சூஉ)

375. வெண்டளை விரவியு மாசிரியம் விரவியு
ஐஞ்சீ ரடியு முளவென மொழிப.

இஃது, ஐஞ்சீரடியும் வருமாறு கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் :—மேனின்ற அதிகாரத்தாற் கலிப்பா விற்கு ஐஞ்சீரடியும் உள என்றவாறு.

"வெண்டளை விரவியு மாசிரியம் விரவியும்."

என்றது என்னை யெனின்,—அவ்வைஞ்சீரடி வெண்பா வோடுவிராயும் ஆசிரியப்பாவோடுவிராயும் வருமென்றவாறு. ஈண்டுத் தளையென்றது அப்பாக்களை யாதலான் அப்பாக்க ளோடு விரவுமெனவே, அப்பாக்களை உறுப்பாக வரும் பிறசெய்யுட் கண்ணும் அவ்வைஞ்சீரடி வருமென்பது பெற் றாம். வெண்டளையொடு விரவுமெனவே ஐஞ்சீரடி அவற் றுக்கு உரியவல்ல வென்பதாம் ; எனவே, கலிப்பாவின் கண் வரும் ஐஞ்சீரடியாயின் அக்கலியோசைக்கு உரிமையுடைத் தென்பதாம்.[1]

'உள' எனவே, ஐஞ்சீரடி கலியினுட் பயின்றுவருமென் பதூஉம், அல்லனவற்றுட் பயிலாவெனவுங் கொள்க.

"விராய தளையு மொரூஉநிலை யின்று." (373)

எனப்பட்ட கலிப்பாவினோடு இயைபுபட்ட வெண்பா வடியும், அதனோடு இயைபுபட்ட ஆசிரியவடியுங் கூறி, அம் மூன்றனையும் உடன் கூறினாயினும், ஆண்டுச் சிறந்தவாறே ஈண்டும் அவ்வதிகாரத்ததாக நாட்டி, ஐஞ்சீரடியும் உள

---

[1] "அருகிக் கலியோ டகவன் மருங்கி னைஞ்சீரடியும், வருதற் குரித்தென்பர்" யா - கா - ஒழிபு - 5.

வென்று ஆண்டு நின்ற கலிக்குக்கூறிய அவ்வடி, வெண்டளை விரவியும் ஆசிரியம் விரவியும் வருமெனப் பிறவற்றுக்குங் கூறினனென்பது.

'ஐஞ்சீரடி' என்பதனை, அளவடி மூன்று பாவிற்கு உரித்தென்றால் அவ்வப்பாவிற்கு வேறுவேறு கொண்டாற்போல, ஐஞ்சீரடியும் பாத்தோறும் வேறுபடுத்துக் கொள்க. உ - ம் :

"தகைமிகு தொகைவகை யறியுஞ் சான்றவ ரினமாக."

எனக் (39) கலிப்பாவினுள் ஐஞ்சீரடி வந்தது.

"அரவணிந்த கொடிவெய்யோ [1]னகம்புக்கா
னாசவையன் றகற்றியே."

எனக் கலியடி வெண்சீரான் வந்தது.

"கண்டகம் பற்றிக் கடக மணிதுளங்க
வொண்செங் குருதியி னோஒ கிடப்பதே—கெண்டிக்
கெழுதகைமை யில்லேன் கிடந்தூடப் பன்னா
ளழுதகண் ணீர்துடைத்த கை." (யா - வி - 93.)

என்னும் வெண்பாவினுள் இரண்டாமடி ஐஞ்சீரான் வந்தது.

"சிறுசோற் றானு நனிபல கலத்தன் மன்னே
பெருஞ்சோற் றானு நனிபல கலத்தன் மன்னே."
(புறம் - 235.)

என்பன ஐஞ்சீரான் வந்த ஆசிரியவடி. ஆசிரியத்துள் இவ்வாறு இரண்டடி ஒருங்கு நிற்குமென்பது அறிவித்தற்கு ஐஞ்சீரடிக்குச் சிறந்த கலிப்பாவோடு வைத்தான் அதனை முறைபிறழ வென்பது. எனவே, வெண்பாவிற்கு ஐஞ்சீரடி ஒன்றல்லது வாராதாயிற்று ; இக்கருத்தே பற்றி,

"ஐஞ்சீ ரடுக்கலு மண்டில மாக்கலும்
வெண்பா யாப்பிற் குரிய வல்ல." என்றார் [2]பிறரு மென்க.

(பி - ம்) [1]அகம்புக்கா னவையகன் றகற்றியே.

[2]நக்கீரனாரடிநூல் யா - வி - ப - 348, 414.

உம்மையான், இருசீரடியுங் கலியடியாம்.

" மன்று பார்த்து, நின்று தாயைத்,
கன்று பார்க்கு, மின்றும் வாரா." (௩ - 467 - பேர்.)

எனக் கொச்சகக்கலியுள் இருசீர் வந்தது.

மூன்று பாவிற்கும் முச்சீரடி உரித்தென்பது முன்னர்ச் சொல்லுதும். வரையாது கூறினமையின் கலிப்பாவிற்காயின் ஐஞ்சீரடி வருங்கால் தளைவிரவியும் விரவாதும் வேண்டிய வாறு வரப்பெறுமென்பது. (௩௭௫)

376. [1]அறுசீ ரடியே யாசிரியத் தளையொடு
[2]நெறிபெற்று வரூஉ நேரடி முன்னே.

இது, முறையானே அறுசீரடியுங் கலிப்பாவிற்கு உரித் தென்கின்றது.

இதன்பொருள் :—நாற்சீரடி முன்னும் பின்னும் அறு சீரடியும் வருதலுமுண்டு ; அன்னது வருங்கால் தனக்குரிய வெண்டளையே யன்றி ஆசிரியத்தளையொடும் வழக்குப் பெற்று நடக்குங் கலிப்பாவினுள் என்றவாறு.

'நெறிபெற்று வரூஉம்' என்றதனாற் சிறுபான்மை நேரடி இடையிட்டன்றி ஒருசெய்யுள் முழுவதூஉந் தானே வருதலுங் கொள்க.

'ஆசிரியத் தளையொடும்' என்ற உம்மையாற் கலி தனக் குரிய வெண்டளையான் வருதலும் மயங்கி வருதலும் உரிய வாம்.

" முன்னைத் தஞ் சிற்றின் முழங்கு கடலோத மூழ்கிப் போ
வன்னைக் குரைப்ப னறிவாய் கடலேயென் றலறிப் பேருந்
தன்மை மடவார் தளர்ந்துகுத்த வெண்முத்தம்
புன்னையரும் [3]பென்னப்போவாரைப் பேதுறுக்கும் புகாரேயெம்மூர்."

---

[1]தொல். 379 - பேர் :—அறுசீரடி ஆசிரியத்தளையொடும் வரும் என்றது, அகவலோசைக்கு உரித்து என்றமையானும்.

(பி - ம்)—[2]நெறியேற்று. [3]புன்னையரும்பேய்ப்பப் போவார்கண் போகாப்புகாரே.

என்பது, மூன்றும் அடி நேரடியாக முன்னும் பின்னும் அறுசீர் வந்தது; பிறவுமன்ன.

"கரைபொரு கான்யாற்றங் கல்லதர் எம்முள்ளி வருதி ராயி
னரையிருள் யாமத் தடுபுலியோ நும்மஞ்சி யகன்று போக
நரையுருமே றுங்கைவே லஞ்சுக நும்மை
வரையர மங்கையர் வவ்புத லஞ்சுதும் வாரலையோ." (ப. 513.)

என்பதன் முதலடியுள், 'வருதி ராயின்' என்பது, ஆசிரியத்தளை; ஒழிந்தன வெண்டளை. 'முன்' என்றதனான் இடமுன்னுங் காலமுன்னுங் கொள்ளப்படும்.

"தொக்குத் துறைபடியுந் தொண்டையஞ்செவ் வாய்மகளிர்
தோண்மேற் பெய்வான்
கைக்கொண்ட நீருட் கருங்கண் பிறழ்வ
கயலென் றெண்ணி
மெய்க்கண்ணும் பெய்கலார் மீண்டுகரைக் கேசொரிந்து
மிளிர்வ காணா
ரெக்கர் மணற்கிளைக்கு மேழை மகளிர்த்தே
யெறிநீர்க் கொற்கை."

எனச் செய்யுண் முழுவதும் அறுசீரடியே வந்தது.

"வரைபுரை திரைபோழ்ந்து மணநாறு
நறுநுதல் பொருட்டு வந்தோய்."

என ஆசிரியத்தளையானும் அறுசீரடி வந்தது.

மற்றுத் தளையென்றோதுவது கட்டளையடிக்கென்றீரால், ஈண்டுத்தளையென்றதென்னையெனின்,—அவ்வரையறை ஒருவன் சொல்லுவது: அறுசீரடி வருங்கான் முதற்கண் நேரடி தூங்கிப் பின் இருசீரொடு தொடுத்தல் வேண்டும் என்னும். அஃது இச்சூத்திரத்திற்கு ஏலாது; நேரடிமுன் அறுசீர் வரினென்பது பதின்சீரடியாமாகலின்; அல்லதூஉம், குறளடி தூங்கியுஞ் சிந்தடி தூங்கியும் அறுசீரடி வருதலின் அஃது அமையாதென்பது; என்னை?

"வாராது நீத்தகன்றார்
வருமாறு பார்த்திருந்தார்
வடிக்கண் போல."

என்றவழி, இருசீரான் யாத்தமைப்பின் அது தூக்கெனப் படாது.

"செங்காந்தள் கைகாட்டுங் காலஞ்
சேட்சென்றார் வாரார்கொல் பாவம்."

என முச்சீரான் யாத்தமையின் அதுவுந் தூக்கெனப் படாது ; அறுசீரடியே தூக்கெனக் கொண்டமையின், நேரடி முன் இருசீரடி வந்த தென்றதூஉம் பிழைக்குமென்பது.(கூச)

377. எழுசீ ரடியே முடுகிய னடக்கும்.[1]

இஃது, எழுசீரான் வரும் அடி கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:—எழுசீரான் வருமளவும் அடியுள, அவை பயின்று நடப்பது முடுகியற்கண் என்றவாறு.

எனவே, முடுகாதவழி அத்துணை நடையாட்டம் இல [2]எழுசீரடியாம் என்பதாம். பாவென்னும் உறுப்பு இடனாகும். ஏகாரம், பிரிநிலை.

"தாதுறு முறிசெறி தடமல ரிடையிடை
தழலென விரிவன பொழில்." (யா - வி - ப - 299.)

"கவிரிதழ் கதுவிய துவரித ழரிவையர்
கலிமயிற் கணத்தொடு விளையாட."

என எழுசீரடி முடுகிவந்தது. இவை பரிபாடலுள்ளுங் கலியுள்ளுங் காணப்படும். முடுகாது வரும் எழுசீரடி வந்தவழிக் கண்டு கொள்க. (கூரு)

378. முடுகியல் வரையார் [3]முதலீ ரடிக்கும்.

இஃது, எய்தாதது எய்வித்தது; எழுசீரடியேயன்றி ஐஞ்சீரடியும் அறுசீரடியும் அராகந் தொடுக்குமென்றமையின்.

---

[1]எழுசீரானாகிய முடுகியலடியானும் எத்துணையும் நீண்டதோர் வஞ்சிப்பாட்டானும் சூத்திரஞ்செய்தல் மரபுவழுவென்பது **தொல் - சூ - 665 - பேர்.**

(பி - ம்)—[2]எழுசீரடிக்கு. [3]முதலிரண்டடிக்கும்.

இதன்பொருள்:—எழுசீரடிக்கு முன்னர் இடை நின்ற [1]ஐஞ்சீரடியும் அறுசீரடியும் முடுகியல் நீக்கார் என்றவாறு. அவற்றுக்குச் செய்யுள் :

"காரெதிர் கலியொலி கடியிடி யுருமி னியங்கறங்க
நேரிதழ் நிரைநிரை நெறிவெறிக் கோதைய ரணிநிற்ப."

(கலி - 105.)

என்பன ஐஞ்சீரடி முடுகிவந்தன.

"மலர்மலி புகலெழ வலர்மலிர் மணிபுரை நிமிர்தோள் பிணைஇ."

(கலி - 102.)

என்பது அறுசீரடி முடுகிற்று.

'முதல் ஈரடிக்கும்' என்ற உம்மை, எச்சவும்மை. அவ்வும் மையால் நாற்சீரடியும் இத்துணைப் பயிலாது முடுகுமென் பது.

"புரிபு புரிபு புக்க பொதுவரைத்
தெரிபு தெரிபு குத்தின வேறு." (கலி - 103.)

"இரிபெழு பதிர்பதிர் பிகந்துடன் பலர்நீங்க
வரிபரி பிறுபிறுபு குடர்சோரக் குத்தித்தன்
கோடழியக் கொண்டானை யாட்டித் திரிபுழக்கும்
வாடில் வெகுளி யெழிலேறு கண்டை யிஃதொன்று."

(கலி - 104.)

என்பதனுண் முடுகியலடி இரண்டும் வந்தன.

மற்றிவற்றை அராகமென்னுமோவெனின்,—அதனைப் பரிபாடற்கு உறுப்பென்றமையாற் பிறவடியொடு தொடரா வுற்று வரவேண்டும், இஃது அன்னது அன்று என்பது. எழு சீரடியிற் சிறுவரவினவாகலான் ஐஞ்சீரடியினையும் அறுசீரடி யினையும் வரையாரென்றான். அவற்றினுஞ் சிறுவரவிற்றாக லின் இதனை உம்மையாற் கொண்டான். முற்றும்மையாகாதோ வெனின்,—அதுவும் எச்சப்படுதலின் அமையுமென்பது. அல்லதூஉம் முதலடியிரண்டே அன்மையின் முற்றாகாதென் பது. (௩௬)

(பி - ம்)—[1]இரண்டடியும் முடுகியல் நீக்கார்.

379. ஆசிரிய மருங்கினும் வெண்பா மருங்கினு
மூவகை யடியு முன்னுத லிலவே.

இது, முடுகியல் இன்னபாவிற்கு உரித்தென்கின்றது; எய்தியது இகந்துபடாமற் காக்கின்றதூஉமாம் : என்னை? நாற்சீரடி முதன் மூன்றும் அகவலோசைக்கும் செப்பலோசைக்கும் உரியவெனவே, அவை முடுகி ஆண்டுஞ் சேறலெய்தியதனைக் கலிப்பாவிற்கு அல்லது ஆகாதென்றமையின்.

இதன் பொருள் :—ஆசிரியம் வெண்பா என்னும் இரண்டு பாவினும் முடுகியலடி மூன்றும் புகா என்றவாறு.

உம்மை, முற்றும்மை. மற்றை முச்சீரடியோடு நான்கென்றனனோவெனின்,—அஃது இவற்றுக்கு ஈண்டு ஒவ்வாது. முடுகிவருதல் பெரும்பான்மைத்தாகலின் 'மூவகையடி' என வகையென்னும் அடையெடுத்துக் கூறினனென்பது. அல்லதூஉம் எழுசீரடி விலக்கானன்றே, அதனை ஆசிரியமருங்கினும் வெண்பா மருங்கினும் மயங்கு[1] மென்பதின்மையி னென்பது.

இனி, அறுசீரடி ஆசிரியத்தளையொடும் வருமென்றது (376) அகவலோசைக்கு உரித்தென்றமையானும்,

'வெண்டளை விரவியு மாசிரியம் விரவியும், ஐஞ்சீரடியும் வரும்' (375)

என்றமையானும் அவற்றை அளவடியுடன் எடுத்தோதி விலக்கினன். மூவகை அடியுமென்றது ஐஞ்சீரடி முதன் மூன்றுமெனப்படுமென்பார், அளவடி முடுகுதல் ஆசிரியத்திற்கும் உரிமையின் அது வரையறை யின்றென்றலும் ஒன்று; அது,

"திருமழை தலைஇய விருணிற விசும்பின்." (மலைபடு - 1.)

என வரும். அதற்கு முடுகியற்றன்மை இன்றென்பது கருத்து. வஞ்சிப்பாவிற்குக் குறளுஞ் சிந்தும் அல்லது இன்மையின் இவ்வாராய்ச்சி இன்றென்பது.

எனவே, ஆசிரியத்தளையொடு [2]முடுகிய லடியினைக் கலியடியென்றும் முடுகாத அறுசீரடி ஆசிரியத்தளையோடு நெறிபெற்று வருதற்கும் கலிப்பாவிற்குச் சிறுபான்மையான் வரு

(பி - ம்)—[1]மயங்குக வென்றதுண்மையினென்பது. [2]முடுகிய வடியினை.

மென்பதூஉஞ் சொல்லப்பட்டது. அல்லாதார் ஐஞ்சீரடி முதலிய மூன்றுங் கலிக்குரிய, பிறபாவிற்கு உரியவல்ல என்றற்கு வந்தது இச்சூத்திரமென்ப ; அற்றன்று ; அங்ஙனங் கூறில் தாம் வேண்டும் ஐஞ்சீரடி ஆசிரியத்துள்ளும் புகாதென்று மறுக்க. 'முன்னுதலில' என்றது, யாண்டுமாகாதென்றவாறு. இவ்விலக்கணமெல்லாம் மேற்காட்டிய செய்யுட் கண்டுகொள்க. (௬௭)

380. ஈற்றய லடியே யாசிரிய மருங்கிற்
றோற்ற முச்சீர்த் தாகு மென்ப.

381. இடையும் வரையார் தொடையுணர் வோரே.

இவை இரண்டு சூத்திரமும் உரையியைபு நோக்கி உடனெழுதப் பட்டன. இவை, ஆசிரியத்துட் சிந்தடி இன்னுழி வருமென்றமையின் எய்தாதது எய்துவித்தனவாம்.

இதன்பொருள்:—ஆசிரியத்துள் ஏருத்தடி யொன்றும் இடையடி யிரண்டுமாகி முச்சீரடி வரும் என்றவாறு.

'முச்சீர்த்து' என்று ஒருமை கூறினமையின் அஃது ஒன்றாகலும், 'தொடையுணர்வோர்' என்றமையின் இடை வருவன இரண்டாகலுங் கூறினானென்பது.

'இடையும் வரையார்' என்றமையான் ஈற்றயன் முச்சீர்த்தாதல் பெரும்பான்மை.

(உ - ம்) "கண்ணி கார்நறுங் கொன்றை காமர்

. . . . .

நீரற வறியாக் கரகத்துத்
தாழ்சடைப் பொலிந்த வருந்தவத் தோற்கே." (புறம் - 1.)

என அப்பாட்டினை முழுவதூஉங் கொள்ள ஈற்றயலடி முச்சீர்த்தாயிற்று.

"நீரின் றண்மையுந் தீயின் வெம்மையுஞ்
சாரச் சார்ந்து தீரத் தீருஞ்
சார னாடன் கேண்மை
சாரச் சாரச் சார்ந்து
தீரத் தீரத் தீர்பொல் லாதே." (யா - வி - 257.)

என்பதனுள்,

"சார ஞுடன் கேண்மை." என்வும்,
"சாரச் சாரச் சார்ந்து." எனவும்

முச்சீரடி இரண்டு வந்தன. ஏகாரம் பிரிநிலை. மற்று,

"நரந்த நாறுந் தன்கையாற்
புலவுநாறு மென்றலை தைவரு மன்னே." (புறம் - 235.)

என முச்சீரடி இடையும் ஒன்று வந்ததாலெனின்,— 'தோற்றம்' என்றதனுன் எருத்தடி முச்சீர்ாய காலத்துக் குட்டம்பட்டு இனிது விளங்கும். இடையிடை ஒன்று வருதலும் உண்டாயினும் அத்துணை இனிதன்று அது வென்பது கொள்க.

"பெரியகட் பெறினே." (புறம் - 235.)

என இருசீரடி வந்ததாலெனின், அதனைச் சொற்சீரடி யென்று களைக.[1]

"உப்பிலாஅ வவிப்புழுக்கல்
கைக்கொண்டு பிறக்கு நோக்கா து." (புறம் - 363.)

எனவுங் காட்டுப ; இவை வஞ்சியடியெனப் படுமென்பது. வெண்சீரான் வஞ்சியடி வருமோவெனின்,—வாரா; வஞ்சிச்சீர் விரவினல்லதென்பது.

"உப்பிலாஅ வவிப்புழுக்கல்."

என்பதோவெனின்,—அது மற்றை இருசீரடியொடு கூட்டத்துக் காட்டலானும் வஞ்சியடி போன்றது. (௬௬)

382. முச்சீர் [2]முரற்கையு ணிறையவு நிற்கும்.

---

[1]யாப்பருங்கல விருத்திக்காரர் (பக். 258) இருசீரடியும் முச்சீரடியும் இடையிடை விரவிவரும் ஆசிரியமுமுள என்றும், அவை இணைக்குறளாசிரியப்பா எனப்படுமென்றும் கூறி, காக்கைபாடினியார் முதலியோர் சூத்திரங்களை மேற்கோள் காட்டுவர்.

[2]தொல் - சூ - 395 - 'துள்ளலோசை கலியென மொழிப' என்பவுரையுள் 'துள்ளலோசை யென்பது வழக்கியலாற் சொல்லாது முரற்கைப்படுமாற்றால் துள்ளச் சொல்லும் ஓசை' என்றதனுல் முரற்கையின் பொருளறிக.

இது, கலிப்பாவிற்கு அளவடியும் நெடிலடியும் அதனி னிறந்த அடியும் உரிமைகூறி, இனிச் சிந்தடியும் உரித்தென் கின்றது.

இதன்பொருள்:—கலிப்பாவினுண் முச்சீரடி நிரம்பவும் நிற்கும் என்றவாறு.

'நிறைய நிற்றல்' என்பது, அச்செய்யுண் முழுவதும் அவ் வடியேவருதலாம். உம்மையான் ஒருசெய்யுள் நிறைய வாராது ஒன்றும் இரண்டும் பலவுமாகி அம்முச்சீரடி வருதல் பெரு வரவிற்றென்பது. தாம் குறைந்த அடியாதலிற் கலிப்பாவிற்கு உறுப்பாகிய சின்னத்துக் குறைய நிற்கும் இயல்பினவாயி னும், நிறைய நிற்றலுடைய கொச்சகத்து ளென்றவாறு.

"செய்தானக் கள்வன் மகன்." (கலி - 51.)

எனவே, வெண்கலியுள் இறுதிக்கணல்லது வாராது.

"நின்கண்ணாற் காண்பென்மன் யான்." (கலி - 39.)

என்பது, இடைவந்தது. [1]எண் உறுப்பின்கண் இரண் டும் நான்கும் வருமாறு கண்டுகொள்க.

"நீர்வரக் கண்கலுழ்ந் தாங்குக்
கார்வரக் கண்டனங் காதலர்
தேர்வரக் கண்டில மன்னோ
பீர்வரக் கண்டனந் தோளே."

என முச்சீரடி ஒருசெய்யுள் நிறையவும் வந்தவாறு.[2](எ0)

383. வஞ்சித் தூக்கே செந்தூக் கியற்றே.

இது, முறையானே அடியுரிமை கூறியவாற்றான் வஞ் சிப்பாவிற்குக் கூறியதிலன்; எற்றுக்கு? அது,

"வஞ்சி யடியே யிருசீர்த் தாகும்." (357.) எனவும்,

"முச்சீ ரானும் வருமிட னுடைத்து." (359.) எனவும்

---

[1]எண் என்பது அம்போதரங்கம் தோல் - 457 - பேர்.

[2]'வெள்ளோசையினால் வருவதனைக் கலிவெண்பா வென்றும், பிறவாற்றால் வருவனவற்றை வெண்கலிப்பாவென்றும் வேறுபடுத் துச் சொல்வாரு முளர்' யா - வி - ப - 311.

மேற்கூறப்பட்டமையின். அது நோக்கி அடியுரிமை கூறப்படாத வஞ்சிப்பாவிற்கு [வஞ்சியினது] ஈற்றடியும் அவ் விருசீரடியும் முச்சீரடியுமாவான் சென்றதனை விலக்கி இன்ன அடியான் முடியுமென்கின்றது.

இதன் பொருள் :—வஞ்சிப்பாவினது இறுதியடி ஆசிரியவடி இறுதிபோன்று இறுக என்றவாறு.

எனவே, ஆசிரியத்திற்கு ஓதிய சீரானுந் தளையானும் இறுமென்றவாறு.

(உ - ம்) "மாக்கட னிவந்தெழுதரு
செஞ்ஞாயிற்றுக் கவினைமாதோ
வனையை யாகன்மாறே
தாயி றூவாக் குழவி போல
வோவாது கூஉநின் னுடற்றியோர் நாடே." (புறம் - 4.)

என மண்டிலவாசிரியத்தா னிற்றது.

'செந்தூக்கியற்றே' என்ற மாட்டேற்றானே,

"ஈற்றய லடியே யாசிரிய மருங்கிற்
றோற்ற முச்சீர்த் தாகு மென்ப." (380.) எனவும்,

"இடையும் வரையார் தொடையுணர் வோரே." (381.)

எனவும் எய்தியவிதி ஈண்டும் எய்துவிக்க

"அனையை யாகன் மாறே." (புறம் - 4.)

என முச்சீரடி இடைவந்தது.

"இழைபெற்ற பாடினிக்குக்
குரல்புணர்சீர்க் கொளைவல்பாண் மகனும்மே யெனவாங்
கொள்ளழற் புரிந்த தாமரை
வெள்ளி நாராற் பூப்பெற் றிசினே." (புறம் - 11.)

இஃது, ஈற்றயலடி முச்சீர்த்தாகி வந்த செந்தூக்கியற்றாயிற்ற வஞ்சிப்பா. பிறவும் அன்ன. ஈண்டுத் தனிச்சொல் வேண்டுமென்று பிற்காலத்து நூல் செய்தாரும் உளர். அது சான்றோர் செய்யுள் எல்லாவற்றோடும் பொருந்தாமையானும், பிற்காலத்திற்செய்த நூல்பற்றி முற்காலத்துச் செய்யுட்கெல்லாம் இலக்கணஞ் சேர்த்துதல் பயமின்றாதலானும் அஃதமை

யாதென்பது. வஞ்சிப்பாவின் ஈற்றடி வரைந்தோதவே இடையாயின எல்லா அடியும் வரப்பெறு மென்பதாம்.

"நேரிழை மகளி ருணங்குணாக் கவருங்
கோழி யெறிந்த கொடுங்காற் கனங்குழை." (பட்டின-234.)

என ஆசிரியவடியும்வெண்பாவடியும் இடைவந்தன. (எக)

384. [1]வெண்பாட் டீற்றடி முச்சீர்த் தாகும்.

இது, வெண்பாவிற்கு ஈறு உணர்த்துகின்றது. ஆசிரியத்துக்கோவெனின்,—தனக்கோதிய அளவடியானே இறுதலின் வேறுபாடு கூறவேண்டா. எருத்தடியும் இடையடியும் முச்சீரான் வருமென வேறு பட்டவழிக் கூறி, அல்லாதன அளவடியாதல் கொள்ளவைத்தானென்பது.

இதன் பொருள்:—வெண்பாவின் இறுதியடி யொன்றும் முச்சீரான் அன்றி வாராது என்றவாறு. அவை முன்னர்க் காட்டுதும்; அஃதேல்,

"அட்டாலும் பால்சுவையிற் குன்றா தளவளாய்
நட்டாலு நண்பல்லார் நண்பல்லர்
கெட்டாலு மேன்மக்கண் மேன்மக்களே சங்கு
சுட்டாலும் வெண்மை தரும்." (மூதுரை 4.)

என முச்சீரடி இடையும் வந்ததால் வெண்பாவினுள்ளெனின்,—முச்சீர்த்தென்னாது 'ஆகும்' என்று ஆக்கங்கூறக் கொடுத்தமையான் அத்துணை ஆக்கமின்றி இடையுஞ் சிறுபான்மை வருமெனக்கொள்க. அல்லாதார் அதனை வெண்பாவன்றென்ப. (எஉ)

385. அசைச்[1]சீர்த் தாகு மவ்வயி னான.

இது, மேலதற்கு எய்தியதோர்விதி.

இதன் பொருள்:—வெண்பாவின் இறுதிவரும் முச்சீரடி ஈற்றுச்சீர் வரப்பெறுது அசைச்சீரல்லாது என்றவாறு.

(பி - ம்)—[1]வெண்பா வீற்றடி. [2]சீராகுமவ்வழியான.

மேல்,

"அசைநிலை வரையார் சீர்நிலை பெறல்." (339.)

என்றான், அவற்றுள் உரியசைச்சீர் முதலும் இடையும் இறுதியும் வருமென்பான்,

"இயற்சீர்ப் பாற்படுத்து." (340.)

இயற்றுக என்றான். அவ்வாறே இயலசைச்[1]சீரும் முச்சீரடி இறுதிவருமென்பது ஈண்டுக் கூறியவாறு. (எரு)

386. நேரீற் றியற்சீர் நிரையு நிரைபுஞ்
சீரேற் றிறூஉ மியற்கைய வென்ப.

இது, மேற் கூறப்பட்ட இயற்சீர் நான்கும் வருங்கால் இன்னுழி நின்று இன்னவாறு கொள்ளப்படுமென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்:—நேரிறுதி வந்த நிரையும் நிரைபுமே இறுதிச்சீராய் நிற்பன என்றவாறு.

எனவே, தனிவந்த நிரையும் நிரைபும் நிரைமுதற்சீர் போலத் தளைகொள்ளப்படுமென்பதாம். 'ஏற்றிறூஉம்' என்ற இலேசினான் இடைவந்த நிரைபசையும் அவ்வாறு கொள்க; அஃது,

"இயற்சீர்ப் பாற்படுத் தியற்றினர் கொளின்." (340.)

என்பதனான் அடங்காதோவெனின், — அடங்காது; என்னை? அசைச்சீர்தான் அடங்குமாற்றுக்கு ஆண்டுக் கூறினான், அது பிறிதுசீர் அசைச்சீரொடு தட்குமாற்றுக்குங் கூறல் வேண்டுமென்பது; அல்லதூஉம், ஆண்டு அளவடிக்குக் கூறினான் இது சிந்தடிக்கென்பது. வரலாறு:

"வாரிய பெண்ணை வருகுரும்பை வாய்ந்தனபோ
லேரிய வாயினு மென்செய்வ—கூரிய
கோட்டியானைத் தென்னன் குளிர்சாந் தணியகலங்
கோட்டுமண் கொள்ளா முலை." (முத்தொள்ளாயிரம் - 71.)

(பி - ம்)—[1]சீருரியசைச் சீருமல்லா முச்சீரடி.

"அயிற்கதவம் பாய்ந்துழக்கி யாழித்தேர் குத்தி
யெயிற்கதவங் கோத்தெடுத்த கோட்டாற் பனிக்கடலுட்
பாய்செய்த நாவாய்போற் றோன்றுமே யெங்கோமான்
காய்சினவேற் கோதை களிறு." (முத்தொள்ளாயிரம் - 17.)

எனவும் இவற்றினுட் 'கொள்ளா' எனவும் 'கோதை' எனவும் நின்ற நேரீற்றியற்சீர் முன்னர் முலையெனவும் களி றெனவும் நிரையும் நிரைபுஞ் சீரேற்றவாறும் வெண்பாட்டீற் றடி முச்சீர்த்தாயவாறும் ஆண்டு அசைச்சீராய் வந்தவாறுங் கண்டுகொள்க வென்றார்க்கு, முச்சீரடியின் முதற்சீர்க்குத் தளை கூறுரோவெனின்,—ஆண்டுத் தளைவகையின்றியும் வரு தலின், அதனை வரைந்து கூறுரென்பது ; என்னை ?

"கோட்டுமண் கொள்ளாமுலை." (முத் - 71.) எனவும்,

"காய்சினவேற் கோதை களிறு." (முத் - 17.) எனவும்

தளைவகையான் வந்தன.

"உருஅர்க் குறுநோ யுரைப்பாய் கடலைச்
செருஅய் வாழியென் னெஞ்சு." (குறள் - 1200.) எ - ம்,

"கலாஅற் கிளிகடியுங் கானக நாட
விலாஅர்க் கில்லை தமர்." (நாலடி - 283.) எனவும்

தளைவகையின்றி வந்தன.[1] (எச)

387. நிரையவ ணிற்பி னேரு நேர்பும்
வரைவின் றேன்ப வாய்மொழிப் புலவர்.

இஃது, ஒழிந்த அசைச்சீர் நிரையீற்றுப் பின்னன்றி வாராவென்கின்றது.

---

[1]'செருஅய் வாழி', 'இலாஅர்க் கில்லை' என ஈரளபுகொடுத்து வெண்சீராக்கின், அவை தளைவகையான் வந்தன வாதலே யன்றித் தளைவகையின்றி வந்தன வாகா. **பேராசிரியர்** ஈரளபுகொண்டில ரென்பதும், 'செருஅய் வாழி', 'இலாஅர்க்கில்லை' என ஆசிரியத்தளை தட்டு, வெண்பாவிற்குரிய தளைவகையின்றி வந்தனவென்றேகொண் டன ரென்பதும் உய்த்துணர்க. 374-வது சூத்திர வுரையினும் 'தூஉத் தீம்புகை' என வெண்பாவில் ஆசிரியத்தளை வந்ததாகக் காட்டினர். **நச்சினார்க்கினியரோ**, 'தூஉஉத் தீம்புகை', 'இலாஅஅர்க்கில்லை' என ஈரளபு கொடுத்து வெண்டளை பிழையாமற் காட்டினர். **தொல் - எழுத் - சூ - 6.**

இதன் பொருள் :—நேரீற்றியற்சீர் நின்றவழி நிரையீற் றியற்சீர் நிற்பினென்பான் 'நிரையவண் நிற்பின்' என்றான், ஆண்டு நிரையும் நிரைபும் வரில் தளைவழுவாமாதலான் நேரும் நேர்புமேவந்து சீரேற்று முடிதல் வரைவின்று என்றவாறு.

"கொழுநனை மைந்தன் கொணர்ந்ததற் காக
முழுமுலை பாய்ந்தன பால்." எனவும்,

"வண்டொன்று வந்தது வாரற் பனிவாடாய்
பண்டன்று பட்டினங் காப்பு." (முத்தொள் - 97.)

எனவும் இவற்றுட் பாய்ந்தனவெனவும் பட்டினமெனவும் வந்த நிரையீற்றியற்சீர்ப் பின்னர் நேரும் நேர்பும் வந்தன. முன்னர்,

"நேரீற் றியற்சீர் நிரையு நிரைபும்." (386.)

எனக் கூறி ஈண்டு நிரையவண் நிற்பினெனச் சுட்டிக் கூறியவதனானே அதுவும் நிரையீற்றியற்சீ ரென்பதூஉம் அஃதிரண்டாஞ்சீ ரென்பதூஉங் கொள்க; அல்லாதார், அதனை வெண்சீர்க்கும் பொதுவெனக் கூறி,

"வெண்சீ ரீற்றசை நிரையசை யியற்றே." (341.)

என்றதனான் வெண்சீரிறுதி நிரையாக இயற்றி அதன் அடிப்பின் நேர்பசை கொடுப்ப,

"எய்போற் கிடந்தானென் னேறு." (பு - வெ - வாகை - 22.)

என்புழி,

"கிடந்தானென்."

என நின்ற புலிசெல்வாயினைக் கணவிரியாக இயற்றி,

"நிரையவ ணிற்பின் நேரும் நேர்பும்."

என்றதனான் ஏறு என்னும் நேர்பசை கொடுப்பர். அஃது, ஈண்டு ஆராய்ச்சியின்றென்பது ; என்னை? இது கட்டளையடி யன்மையின். (எரு)

388. எழுசீ ரிறுதி யாசிரியங் கலியே.

389. வெண்பா வியலினும் பண்புற முடியும்.

இவை, இரண்டு சூத்திரமும் முறையானே கலிப்பா விற்கு, அன்னதோர் அடி அதற்கு வகுத்தில்லாமையின், வகுக்கின்றது. . . . . .[1] என்றார்க்கு, முதலது நேரடியும் ஈற்றது சிந்தடியுமாகக் கொள்ளல் அவ்வெழு நிலையுமெனின் அங்ஙனங் கொள்ளாமைக்கன்றே,

"ஈற்றய லடியே யாசிரிய மருங்கிற்
றோற்ற முச்சீர்த் தாகு மென்ப." (380.) எனவும்,

"இடையும் வரையார் தொடையுணர் வோரே." (381) எ-ம்

கூறிற்றென்பது.'எழுசீ ரிறுதி யாசிரியம்'(388) எனவே, ஆசிரியவடி பலவும் வந்து எருத்தடி முச்சீராக வருமென்பது கொள்க.

"அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்."

என்னும் (11) கலிப்பாவினுள்,

"இனைநல முடைய கானஞ் சென்றோர்."

என்பது, ஈற்றயன் முச்சீரிறுதி ஆசிரியத்தாற் கலிப்பா இற்றது.

"மணிநிற மலர்ப்பொய்கை."

என்னும் (70) கலிப்பாவினுள்,

"மெல்லியான் செவிமுதல் மேல்வந்தான் காலைபோ
லெல்லாத் துயிலோ வெடுப்புக நின்பெண்டி
ரில்லி னெழீஇய யாழ்தழீஇக் கல்லாவாய்ப்
பாணன் புகுதராக் கால்."

என வெண்பா வியலினும் பண்புற வந்தவாறு.

பண்புறவென்பது, விசேடம் மிகமுடியுமென்றவாறு. எனவே, ஈண்டுக் கூறாத இருசீரடியானும் நாற்சீரான் வந்த கலிப்பாவடியானும் ஐஞ்சீரடியானும் முடிவன கொச்சகக் கலி

[1] ஈண்டு இருக்கவேண்டிய சூத்திரப்பொருள் முன் அச்சுப் பிரதிகளிலும் கிடைத்த ஏட்டுப்பிரதியிலும் காணப்படவில்லை.

யுள்; அவை இத்துணை விசேடமிலவென்றவாறு. ஈண்டு விதந்து ஓதியவெல்லாம் பெரும்பான்மையும் ஒத்தாழிசைக் கலிக்கெனவுணர்க. 'இயல்' என்றதனாற் கட்டளை வெண்பாவே வரல்வேண்டுவதில்லை எனக் கொள்க. 'பண்புற' என்றதனான் மூன்றடியின் இழியிற் பண்புபட வாரா வெள்ளைச்சுரிதக மெனவுங் கொள்க. (எஎ)

390. எழுத்து முதலா வீண்டிய வடியிற்
குறித்த பொருளை முடிய [1]நாட்டல்
யாப்பென மொழிப யாப்பறி புலவர்.

இஃது,

"யாத்த சீரே யடியாப் பெனாஅ." (313.)

என நிறுத்தமுறையானே அடியுணர்த்தி யாப்புணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள்:—எழுத்துமுதலா ஈண்டிய அடியிற் குறித்த பொருள்களை முடிய யாத்தல் யாப்பாவதென்று சொல்லுவர் புலவர் என்றவாறு.

அடிக்கண்ணே முடியுமெனவே, இருசீரும் முச்சீருங் கிடப்ப முடியநாட்டினும் நாற்சீர்கொண்டு முடியநாட்டினும் அமையுமென்பது. மாத்திரை முதலாக வென்னாது 'எழுத்து' என்றதென்னையெனின்,—எழுத்தும் அசையுஞ்சீருங்கொண்டியன்ற ஒரோவடிக்கண்ணே இன்பஞ்செய்யும்; அது பொருட்காய் இன்றியமையாமையின் எழுத்து முதலாகவென்றானென்பது. 'ஈண்டியவடி' என்பது, அவை மூன்றும் ஒன்றாகத் தொடர்ந்து ஈண்டிய அடியென்றவாறு. எனவே, இவற்றைப் பொருளன்றி வேறு வேறு செய்யாது, பொருட்டொடர்படச் செய்யவேண்டு மென்பதூஉங் கூறி, ஓரடிக்கட் பொருளாற் செய்யாது, ஒழிந்த அடிக்கண் ஒரு சொல்லினைப் பகுத்து வாங்கிக்கொண்டு போய் வைத்திலானென்பதூஉங் கூறியவாறாயிற்று. குறித்த பொருளென்றது,

(பி - ம்)—[1]நாட்டில்; யாத்தல்.

அவ்வடியில் தான் வைக்கக் கருதிய பொருளைப் பிறிதோர் அடியுங்கொண்டு கூட்டாது அமைந்து [1]மாறச்செய்தல். 'யாப் பறிபுலவர்' என்பது, அவ்வாறு செய்தல் வல்ல புலவர் அது கூறினரென்றவாறு. அது, இதுபோலச் சீரும் பொருண் முடிய நிற்றலின் யாத்தசீரென்று னென்பது.

"மாயோன் மார்பி லாரம் போல
மணிவரை யிழிதரு மணிகிள ரருவி
நன்பொன் வரன்று நாட
னன்புபெரி துடைய னின்சொல் லினனே." (பக்-878, 996.)

என இது குறித்த பொருளை நாற்சீரடிதோறும் முடிய நாட்டினவாறு.

"மண்டில மழுங்க மறுநிறங் கிளர
வண்டின மலர்பாய்ந் தூத மீமிசைக்
கண்டற் கானற் குருகின மொலிப்ப." (அகம் - 260.)

என்றவழி, இருசீரானும் முச்சீரானும் நாற்சீரானுங் குறித்த பொருளை முடிய நாட்டினவாறு கண்டு கொள்க.

முச்சீரான் முடிய நாட்டுவன ஒருசார் வெண்பாட்டினுட் பயின்று வருமெனவுணர்க.

"முயற்கோடு சீவி முதுவிசும்பு போழ்ந்தான்."

என்றவழி, எழுத்தும் அசையுஞ் சீரும் பொருளிலவாகி வந்தமையின் அஃதமையாது, யாப்பெனப்படாது; சொல் லிலக்கணத்தாற் சொற்றொறும் பொருளுடையவாயினு மென் பது.

"மணிவெண் ணகைவன முலைமதி முகமலர்
விழியிணைச் செவ்வாய் மென்னடைப் பேதை."

என்றவழியும், முதலடிக்கட் பொருட்டொடர்பினை அறுத்துங் குறைத்துஞ் செய்தமையின் அதுவும் யாப்பறி புலவரான் யாப்பெனப்படா தென்றவாறு. (எஅ)

(பி - ம்)[1]வாரச் செய்தல்.

391. பாட்டுரை நூலே [1]வாய்மொழி பிசியே
யங்கத [2]முதுசொலோ டவ்வேழ் நிலத்தும்
வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பி
னற்பெய ரெல்லை யகத்தவர் வழங்கும்
யாப்பின் [3]வழிய தென்மனார் புலவர்.

இச்சூத்திரம் அரிமா நோக்கு, மேற்கூறிய யாப்பிற்கும் வருகின்ற மரபிற்கும் அப்பகுதி யுரிமை கூறினமையின்.

இதன்பொருள் :—பாட்டும், உரையும், (485) நூலும், (478) வாய்மொழியும், பிசியும், (488) அங்கதமும், (490) முதுசொல்லு (489) மென்று சொல்லப்பட்ட அவ்வேழு நிலத்தும்,

"வடவேங்கடந் தென்குமரி யாயிடை." (பாயிரம்.)

நாட்டார் நடாத்துகின்ற செய்யுளின் பெயரே தனக்குப் பெயராகவு முடைத்து மேற்கூறிய யாப்பு என்றவாறு.

எனவே, மேற்குறித்த பொருளை அடிக்கண் முடிய நாட்டல் யாப்பென்றான், அதுவேயன்றி இப்பகுதிப்படச் செய்தலும் யாப்புறுப்பே யென்றானும். இவ்வேழு வகையானுஞ் செய்தன் மரபென எதிரது நோக்கிற்று. பாட்டு உரை நூல் என்பவற்றிலக்கணம் முன்னர்ச் சொல்லுதும். யாப்பின் வழியதென்பது இவ்வேழு வகைப்பட்ட யாப்பின் பெயரது மரபாகும் யாப்பாகிய உறுப்பென்றவாறு. இதனை 'நூல்யாப்புப்'போற் கொள்க. இப்பகுதிதாந் தமிழ்நாட்டு மரபாகலின் மரபென்னும் உறுப்பு மரபென எதிரது நோக்கிற்று. 'வண்புகழ் மூவர்'என்பது, வளனுடைமையாற் புகழ்பெற்றாரென்றவாறு; அஃதாவது, கொடுத்துப் பெறும் புகழெனக் கொள்க. மூவரெனப்படுவார், தமிழ்நாட்டு மூவேந்தருமாயினார். 'தண்பொழில்வரைப்பு'என்பது,நிலத்துக்கு நிழல்செய்யும் நாவலம்

---

[1]'எழுத்தொடும் சொல்லொடும்...குறிப்புமொழி யென்ப' (490) பேர்:—இதனைப் 'பாட்டுரை நூல்' என்றவழி 'வாய்மொழி' யென்றேதினன்...இதனைப் **பொருளிசை** யென்றுஞ் சொல்லுப.

(பி - ம்)—[2]முதுசொ லவ்வேழ். [3]மொழிய தென்மனார். எனற வென்மனார்.

பொழிலுள் வரைந்து கொள்ளப்படும் வரைப்பினையுடைய் வென்றவாறு. தண்பொழிலுடைமையின் நாவலந்தண்பொழி லெனப்பட்டது. நாற்பெயரெல்லையகமென்பது, தமிழ்நா டென்றவாறு. வடவேங்கடந் தென்குமரியன்றிக் கிழக்கும் மேற்குங்கடலெல்லை கூறிஞரோவெனின்,—அறியாது கடாயி ஞய்; வரையறையிலவென்று கூறுதனவெல்லாங் களைந்து கொள்ளப்படுவனவல்ல; வகைகூறுமையுந் தமிழ் கொள்ளப் படுங் கண்டாய்; அவர் வழங்கும் யாப்பின் வழியதென்பது அந்நாட்டார் வழங்கும் யாப்புப் பகுதி அவை என்றவாறு. தமிழ்நாட்டார் வழங்கும் மரபுப் பகுதி அவையெனவே யாப் பும் மரபுங் கருதியதாயிற்று இச்சூத்திரமென்பது இதனுற் பெறற்கும்.

"வடவேங்கடந் தென்குமரி யாயிடை."

என்புழி, நான்கெல்லையுங் கூறினுனென்பது. (எக)

392. [1]மரபேதானு,
நாற்சொல் லியலான் யாப்புவழிப் [2]பட்டன.

இது, நிறுத்தமுறையானே மரபினை விளங்கக் கூறு கின்றது.

இதன் பொருள்:—மரபேதானும் - அங்ஙனங் கூறப் பட்ட மரபுதானும்: ஏகாரம், பிரிநிலை; உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று; மேல் எழுவகையான் யாக்கப்படுதன் மரபென் றமையின், மரபேதானு மென்றுனென்பது. நாற்சொல் - பெயர்ச்சொல் வினைச்சொல் இடைச்சொல் உரிச்சொல்; இயற் சொல் திரிசொல் திசைச்சொல் வடசொல்லெனினும் அமை யும். இயலான் - நாற்சொல்லினையும் உலகத்தார் வழங்கு கின்ற வழக்குவடிவினுன். யாப்புவழிப் பட்டன - மேற்

---

[1]செய்யுளியலுட்கூறிய மரபு இன்னது, மரபியலுட் கூறிய மரபு இன்னது என்று வேறுபாடு காட்டப்பட்டது காண்க. தொல். 402, 665 - பேர்.

(பி - ம்)—[2]பட்டன்று.

புகுத்த யாப்புவழிப் பொருத்தமுடைத்தாகிக் கிடப்பது என்றவாறு.

அஃதாவது, வழக்கெனவுஞ் செய்யுளெனவும் இடை தெரியாமல் ஒருவாய்பாட்டான் வழக்குஞ் செய்யுளுமாகி ஒரு சொற்றொடரினைச் சொல்லியதுபோலச் செய்யுள் செய்த லென்றவாறு. 'சாத்தனுண்டான், கொற்றனுண்டான்' என்வும், 'சாத்தனுறங்கினன், கொற்றனுறங்கினன்' எனவும், 'சாத்தனை யறியாதார் ஒருவரையு மறியாதார்' எனவும், 'சாத்தனிற் கொற்றன்போமே' எனவும் நின்ற வழக்கியலை முறையானே ஆசிரியமும் வெண்பாவுங் கலிப்பாவும் வஞ்சியுமாகப் பரப் பபட்ட யாப்பு வழிப்படுத்துக் கண்டுகொள்க.

"ஓதியு மோதா ருணர்விலார்." (நாலடி - 270.)

என்னுஞ் செய்யுள் வழக்கிற்றுகவுஞ் சொல்லப்படும். வழக்குவடிவினனெனவே சொன்மரபும் பொருண்மரபும் அடங்கக் கூறினன்; என்னை? பொருளன்றி நாற்சொல்லையும் வழங்காராகலின்; எனவே, சொல்லும்பொருளும் அவ்வக் காலத்தார் வழங்கு மாற்றானே செய்யுள் செய்க என்பதா யிற்று. இதனது பயன்: ஒரு காலத்து வழங்கப்பட்ட சொல் ஒரு. காலத்திலவாகலும் பொருள் வேறுபடுதலும் உடைய. அவை: அதோளி இதோளி உதோளி (கலி - 116) எனவுங் குயின் எனவும் இவை ஒருகாலத்துளவாகி இக்காலத்திலவா யின. அவை முற்காலத்துளவென்பதேகொண்டு வீழ்ந்த காலத்துஞ் செய்யுள் செய்யப்படா. அவை ஆசிரியர் நூல் செய்த காலத்துளவாயினுங் கடைச்சங்கத்தார் காலத்து வீழ்ந் தமையிற் பாட்டினுந்தொகையினும் அவற்றை நாட்டிக் கொண்டு செய்யுள் செய்திலர்; அவற்றுக்கு இது மரபிலக் கணமாகலினென்பது.

இனி, பாட்டினுந்தொகையினும் உள்ள சொல்லே மீட்டொரு காலத்துக்கு உரித்தன்றிப்போயினவும் உள; அவை முற்காலத்துளவென்பதே கொண்டு பிற்காலத்து நாட்டிச் செய்யுள் செய்யப்பெறா என்பது.

இனி, பொருளும் இவ்வாறே காலத்தானும் இடத்தானும் வேறுபடுதலுடைய. ஒருகாலத்து அணியுங் கோலமும் ஒருகாலத்து வழங்காதனவுள. ஓரிடத்து நிகழும் பொருண் மற்றோரிடத்து நிகழாதனவுமுள. அவ்வக்காலமும் இடனும்பற்றி ஏற்றவாற்றாற் செய்யுள் செய்யவேண்டுமென்பது. 'ஒருகாலத்துக் குழை பெய்தாரென்றும், ஒருகாலத்துக் குழல்படமுடித்தாரென்றும், ஆண்மக்களை ஒழிந்தகாலத்தும் அது கூறார். பதினெண்பாடைத் தேசிகமாக்கள் அணியினையுங் கோலத்தினையும் விரவிக்கூறாது அவ்வந்நாட்டாரே பூணுமாற்றானும் புனையுமாற்றானும் ஏற்பச்சொல்லுதல் மரபு.

இனி, நான்கு நிலத்தினும் ஓரிடத்துப் பொருளை ஓரிடத்தவாகச் சொல்லுதலும், உலகொடுமலைதலும், சமயங்களொடு மலைதலும், கலையொடு மலைதலும் பிறவும் இன்னோரன்னவும் பொருண்மரபின்பாற்படும். இவை நாடக வழக்கின் ஆமென்பது முன்னர் அகத்திணையியலுட் (பக் - 162) கூறினாம்.

"புலிப்பற் கோத்த புலம்புமணித் தாலி
யொலிக்குழைச் செயலை யுடைமா ணல்குல்." (அகம் - 7.)

என்பது, பருவத்துக்கேற்ற அணிகூறியது.

"கொல்வினைப் பொலிந்த கூர்ங்குறும் பெஃகின்
வில்லோர் தூணி வீங்கப் பெய்த
வப்பு நுனை யேய்ப்ப வரும்பிய விருப்பைச்
செப்பட ரன்ன செங்குழை யகந்தோ
றிழுதி னன்ன தீம்புழற் றுய்வா
யுழுதுகாண் டுளைய வாகி யார்கழல்
பாலி வானிற் காலொடு பாறித்
துப்பி னன்ன செங்கோட் டியவி
னெய்த்தோர் மீமிசை நிணத்திற் பரிக்கு
மத்த நண்ணிய வங்குடிச் சீறூர்க்
கொடுநுண் ணோக்கின் மகளி ரோச்சிய
தொடிமா ணுலக்கைத் தூண்டுரற் பாணி
நெடுமால் வரைய குடிஞையொ டிரட்டுங்
குன்றுபி னொழியப் போகி யுரந்துரந்து
ஞாயிறு படினு மூர்சேய்த் தெனாது

துணைபரி தூக்குந் துஞ்சாச் செலவி
னெம்மினும் விரைந்துவல் லெய்திப் பன்மா
ணோங்குயர் நல்லி லொருசிறை நிலைஇப்
பாங்கர்ப் பல்லி படுதொறும் பரவிக்
கன்றுபுகு மாலை நின்றோ ளெய்திக்
கைகவியாச் சென்று கண்புதையாக் குறுகிப்
பிடிக்கை யன்ன பின்னகந் தீண்டித்
தொடிக்கை தைவரத் தோய்ந்தன்று கொல்லோ
நாணுடை மிடைந்த கற்பின் வாணுத
லந்தீங் கிளவிக் குறுமகண்
மென்றோள் பெறனசைஇச் சென்றவெ னெஞ்சே.''

(அகம் - 9.)

என்றவழிக் குறிஞ்சிக்கும் முல்லைக்கும் ஏற்றபொருள் தத்தம் மரபிற்றாய் வந்தன பலவுங் கண்டுகொள்க.

மற்றும் நாற்சொல்லியலென்பது, வழக்காயின் அது செய்யுட்குரிய திரிசொற்கும் ஏற்றவாறென்னையெனின்,—அவையுஞ் சான்றோர் வழங்கினவாறன்றி வேறுபடக் காட்டப் படாவெனவும் அவற்றுள்ளுங் காலம்பற்றித் திரிந்தனவும் உளவாயினும் அவை தவிர்த்துச்செய்யுள் செய்யப்படுமென் றற்கும் 'நாற்சொல்லியலான்' என அடங்கக் கூறினனென் பது. மலையென்றதனைப் பிறங்கலென்றாரென்று இக்காலத்துச் செய்யுள் செய்யுங்கால் அப்பொருண்மையானே உயரென்று செப்பவோவெனின் அது மரபன்று.

இனிக் குடவாயிலென்பதனை,

"கொற்றச் சோழர் குடந்தை வைத்த." (அகம் - 60.) எ-ம்,

உறையூரென்பதனை,

"பிறங்குநிலை மாடத் துறந்தை போக்கி." (புறம் - 69.) எ-ம்

மேலையார் திரித்தவகையானே இக்காலத்துந் திரித்துக் கொள்ளப்படுவன உள. அவை 'களந்தை' என்றற்றொடக் கத்தன. பிறவும் இவ்வாறு வருவனவும் அறிந்துகொள்க.

" கடையாயார் நட்பிற் கமுகனையர்." (நாலடி - 216.)

என இதனுள் ஓரினத்தவாகிய புல்லே கூறி ஒழிந்த மரங்களொப்பன உளவாயினும் உடன்கூறாராயினர். இன்னோரன்னவுஞ் செய்யுட்கு மரபெனப்படு மென்பது.

மற்று, 'பாட்டுரை நூலே' என ஏழுவகை வகுத்தபகுதியையுஞ் செய்யுட்கு மரபென மேற்கூறினன்; அதனானே இவ்வேழு வகையானன்றி ஆசிரியர் வேண்டுமாற்றானும் பிற பாடை மாக்கள் வேண்டுங் கட்டளையானுந் தமிழ்ச்செய்யுள் செய்தல் மரபன்றென்றவாறு. (அ0)

393. அகவ லென்ப தாசிரி யம்மே.

இது, நிறுத்த முறையானே தூக்கு உணர்த்துவானெழுந்தான். அஃதாவது மரபினைத் துணிக்கப்பெறப் படுவதாகலான் அப்பாவினை உணர்த்துகின்றானென்பது. நிறுக்கப் படுபொருள் பொன்னானும் வெள்ளியானும் ஒன்றுபெற்றவழியன்றிக் கழஞ்சுந் தொடியுந் துலாமுமெனத் துலைக்கோலால் தூக்கி அளக்குமாறில்லை; அதுபோலப் பாவின்றித் தூக்கியளக்கப்படும்பொருள் இன்மையானும், பாவினை எழுநிலத்தெழுந்த செய்யுளடி (391) வரையறையுடைய பாட்டிற்கு இன்னவாறு வந்ததென்றறிவிப்பது தூக்காகலானும், எல்லாப் பாவினுக்குந் தூக்குப் பொதுவாகலானும் பாவொடு புணர்த்தே தூக்குணர்த்தப்பட்டது.

இதன் பொருள் :—அகவல் என்பது ஆசிரியம்மே - வழக்கினுள் அகவலென்று வழங்கப்படும் பாவினை ஆசிரியத்திற்குரிய பாவென்ப என்றவாறு.

அகவிக் கூறுதலான் 'அகவல்' எனக் கூறப்பட்டது. அஃதாவது, கூற்றும் மாற்றமுமாகி ஒருவன்கேட்ப அவற்கு ஒன்று செப்பிக் கூறாது தாங்கருதியவாறெல்லாம் வரையாது சொல்லுவதோராறும் உண்டு. அதனை வழக்கினுள்ளார் அழைத்தலென்றுஞ் சொல்லுப; அங்ஙனஞ் சொல்லுவார் சொல்லின்கண் எல்லாந் தொடர்ந்துகிடந்த ஓசை அகவலெனப்படும்; அவை : தச்சுவினை மாக்கள்கண்ணும், களம்பாடும் வினைஞர்கண்ணும், கட்டுங் கழங்குமிட்டு உரைப்பார்கண்ணும், தம்மில் உறழ்ந்துரைப்பார்கண்ணும், பூசலிசைப்

பார் கண்ணும் கேட்கப்படும். கழங்கிட்டுரைப்பார் அங்ஙனமே வழக்கினுள்ளதாய்க் கூறும் ஓசை ஆசிரியப்பாவெனப் படுமென்றவாறு. (அக)

394. [1]அதாஅன் றென்ப வெண்பா யாப்பே.

இது, வெண்பாவாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்:—மேற்கூறிய அகவலோசையன்றிச் செப்பிக் கூறும் ஓசையெல்லாம் வெண்பாவெனப்படும் என்றவாறு.

யாப்பென்றதனான் அப்பாக்கள் செய்யுண் முழுதும் ஒருங்கு தழீஇக் கிடக்குமென்பது கொள்க. அகவிக்கூறுது ஒருவற்கொருவன் இயல்புவகையானே ஒரு பொருண்மை கட்டுரைக்குங்கால் எழும் ஓசை செப்பலோசை யெனப்படும். இவ்விரண்டுமல்லது வழக்கினுள் இன்மையான் அதான் றெனவே அதனிலக்கணம் போல்வதாயிற்று. (அஉ)

395. துள்ள லோசை கலியென மொழிப.

இனி, துள்ளலுந் தூங்கலும் செய்யுட்கணன்றி வழக்கினுஞ் செய்யுளினும் ஒப்பவருவனவல்ல; அவற்றுள், துள்ளலோசை உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள்:—துள்ளலோசை யென்பது, வழக்கியலாற் சொல்லாது [2]முறற்கைப்படுமாற்றல் துள்ளச்சொல்லும் ஓசை; அது கலிப்பாவெனப்படும் என்றவாறு. (அ௩)

396. தூங்க லோசை வஞ்சி யாகும்.

இது, தூங்கலோசை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்:—அடியிற்றூங்காது சீர்தொறுந் தூக்குலோசை தூங்கலோசை யெனப்படும். அதுபோலும் வஞ்சிப்பாவாவது என்றவாறு. (அச)

(பி - ம்)—[1]அஃதன்றென்ப.

"[2]முறற்கை யென்பதை 'முச்சீர் முறற்கையுள்ளிறையவும் நிற்கும்' (378) என்பது கொண்டறிக.

(382)

397. மருட்பா வேனை யிருசா ரல்லது
தானிது வென்னுந் தனிநிலை யின்றே.[1]

இது, மருட்பாவிற்கு வேறுபாடு இல்லை என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்:—மருட்பாவிற்கு உறுப்பாவது ஒழிந்த இருகூறுமல்லது தானாக வேறுபடுத்து இதுவெனக் காட்டுந் தனிநிலையின்று என்றவாறு.

எனவே, இரண்டன் கூட்டத்துக்கண்ணது மருட்பா வாவதென்றவாறு. பரிபாடற்கு இருசார் இன்மையின் ஈண்டுக் கூறிற்றிலர். அது மேற்கூறுப. 'ஏனைஇருசார்' என்றதென்னையெனின்,—இச்சூத்திரத்து முன்னர் அதிகாரப்பட்டு நின்ற துள்ளலோசையுந் தூங்கலோசையுமல்லது, அங்ஙனஞ் செய்யுட்கு உரியவனறி வழக்கிற்கு வருவனவாகி ஒழிந்து நின்ற செப்பலும் அகவலுமேயென்றற்கு அவ்வாறு கூறினானென்பது. அவை இரண்டுங் கொள்ளுங்கால் நிறுத்தமுறையாற் கொள்ளாது, எதிர்சென்று கொள்ளப்படும். கொள்ளவே, செப்பன் முன்னாகவும் அகவல் பின்னாகவும் வருவதாயிற்று மருட்பா. இனி நிறுத்த முறையானே கொள்வார் வெண்பாமுதல் வந்து அகவல்பின்னாக வருவது மருட்பாவன்றெனவும்,வெண்பாவொழித்து ஒழிந்தபாத் தம்முண் மயங்குவனவே மருட்பாவெனவுங் கூறுப. கலிப்பாவும் வஞ்சிப்பாவும் ஆசிரியத்தோடும் வெண்பாவோடும் மயங்கியிறினும் மருட்பாவெனப்படாமையின் அதுபிழைக்குமென்பது.(அரு)

---

[1] தொல் - 423 - பேர் :—ஆசிரியப்பாட்டும் வெண்பாட்டும் மருட்பாவும் எல்லா வாழ்த்திற்கும் உரியவென்பதும், கலிப்பாட்டும் வஞ்சிப்பாட்டும் புறநிலை முதலிய நால்வகைப் பொருட்கும் உரிய வல்லவென்பதூஉம் பெற்றாம். என்னை? 'மருட்பா...தனிநிலை யின்றே' என்றமையின் (யா - கா.) "வெள்ளை முதலா வாசிரிய மிறுதி, கொள்ளத் தொடுப்பது மருட்பாவாகும்' இம்மருட்பா, புறநிலை வாழ்த்துமருட்பா, வாயுறை வாழ்த்து மருட்பா, செவியறிவுறூஉ மருட்பா, கைக்கிளை மருட்பா என நால்வகைப்படும். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கருத்தும் இதுவேயென்பது (தொல் - 431, 472, 473 - பேர்) அறிக. (பி - ம்)—தன்மை யின்றே.

398. [1]அவ்விய லல்லது பாட்டாங்குக் கிளவார்.

இது, மேலவற்றிற்கு ஓர் வரையறை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்:—மேற்கூறிய நான்குபாவிலக்கணத்தா னல்லது பாட்டின்கண் வேறுபாக் கூறப்படாது என்றவாறு.

இது கூறிப் பயந்ததென்னையெனின்,—மேற்கூறிய பாக் களாற் பெயர்கூறாத செய்யுட்களும் அவை பாவாக வரினல் லது வேறு தமக்குப் பாவிலவென்பதூஉம்,

"மருட்பா வேனை யிருசா ரல்லது
தானிது வென்னுந் தனிநிலை யின்று." (397.)

எனவே அவ்விரண்டன் கூட்டத்தின்கண்ணும் வேறோர் பாப் பிறக்குமென்று கொள்ளினுங் கொள்ளற்கவெனவும்,பிற் காலத்து நூல்செய்யும் ஆசிரியர் பிறவகையாற் பாவுறுப்பினை, மயக்கம்படவேண்டுவாருளராயின் அவரை விலக்கியுங் கூறிய வாறு. அல்லதூஉம் மாணாக்கன் இதன்முதனூல்செய்த ஆசிரி யன் [2]பண்ணுந் திறனும் பகுத்தானைக்கண்டு இவற்றையும் பாவும் இனமுமெனப் பகுத்தான்கொலென்று ஐயுறுமை விலக்கி இயனூலுள் அவ்வாறு கூறிற்றிலனெனச் சொல்லினா னென்பது. நான்கு பாவினையும் நோக்கி 'ஆங்கு' என்றான்; ஐந்து செய்யுளைநோக்கி 'அவ்வியல்' என்றானென்பது. (அசு)

399. தூக்கியல் வகையே யாங்கென மொழிப.

இது தூக்காமா றுணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள்:—தூக்கெனப்பட்ட உறுப்பு நடக்கும் இடவகை அச்சொல்லப்பட்ட நான்கிடமுமாம் என்றவாறு.

ஆங்கென்றது அப்பெற்றித்து என்றவாறாகக்கொள் ளற்க. அவ்விடந்தூக்கு இயலும் இடப்பகுதியென்றவாறு; என்றார்க்குத் தூக்கினது இலக்கணம் ஈண்டுக் கூறியதிலனா

(பி - ம்)—[1] அவ்வியல்பல்லது பட்டாங்கு.

[2]'பண்ணுந் திறமும்போற் பாவு மினமுமாம், வண்ண விகற்ப வகைமையால்—பண்மேற், றிறம்விளரிக் கில்லதுபோற் செப்ப லக வல், இசைமருட்கு மில்லை யினம்' (யா - வி - ப - 207.)

லெனின்[1],—தூக்கென்பது சொல்லின் முடியுமிலக்கணத்திற்றது. தூக்கென்பது, நிறுத்தலும் அறுத்தலும் பாடலுமென்றின்னோரன்னவற்றுமேல் நிற்கும்; ஈண்டும் அவ்வாறே பாவினை இத்துணையடியென நிறுத்துக் கூறுபாடறிதலும், அவ்வத்தூக்குள்வழிச் சொல்லுவாரது உறுப்பு விகாரப்பட்டு ஓடுவது போன்று அசையுமாறுங் கண்டுகொள்க. இனி, அதுதான் இன்ன பொருளை அறுத்து நிற்குமென்பான் பாக் கூறி, அப்பாவின்கண்ணது இவ்வறுதியென்றான்; எனவே, இனிக் கூறுது நின்றதில்லை தூக்கிற்குவேண்டும் இலக்கணமென்பது. இக்கருத்தினானே தூக்கினைப் பாவெனினும் அமையும்.

"பாவென மொழியினுந் தூக்கினது பெயரே."

எனப் [2]பிறருஞ் சொல்லுப.

அகவலோசைக்கண் தூக்குவருங்கால் இருசீர்முதலா எண்சீர்காறும் பரந்து பட்ட அகவலோசையை நாற்சீர்க் கண்ணே துணித்துக்கொள்ள, அஃது ஆசிரியத் தூக்காமென்றவாறு. இருசீரால் துணிப்ப ஆசிரியவோசையாகாது; முச்சீரால் துணிப்பினும் ஆசிரியவோசையாம்; என்னை? ஈற்றயலடி முச்சீர்த்தாமெனவும் இடையும் வரையாரெனவுங் கூறினமையின். அஃதேல், அடிவகையானே அறுதியுணர்த்துமாகலின் தூக்கு எவன் செய்யுமெனின்,—அவ்வடியினையுந் தூக்கானன்றி உணர்த்தலாகாது; என்னை? இருசீர் முதலாகப் பலசீர் தொடர்ந்தவழித் தூக்கு அறுப்புக்கொண்டன்றி இத்துணைச்சீர் கொண்ட அடி இஃதென்பது அறியலாகாமையின். அல்லதூஉம், ஆசிரியத்துள் எண்சீர் தொடர்ந்தும் பாச்

---

[1]தொல் - 376 - பேர்:—வாராத நீத்தகன்றூர்......என்றவழி இருசீரான் யாத்தமையின் தூக்கெனப்படாது. 'செங்காந்தள் கை காட்டுங்காலம்'...மூச்சீரான் யாத்தமையின் அதுவும் தூக்கெனப்படாது. அறுசீரடியே தூக்காகக் கொண்டமையின் நேரடிமுன் இருசீரடி வந்ததென்றதும் பிழைக்கும் தொல் - 383 - பேர்:—வஞ்சித்தூக்கே செந்தூக்கியற்றே - வஞ்சியின் இறுதியடி ஆசிரியவடியிறுதி போன்று இறுக.

[2]நத்தத்தனர். யா - வி - ப - 19, 357.

னென்பது. அஃதே கருத்தாயின், ஆறுமர்குமென்மினெ னின், அங்ஙனங்கூறின் உயிரளபெடையோடு ஒத்த சிறப்பிற் றுவான் செல்லும் ஒற்றளபெடை யென் மறுக்க. உயிரின் பின்னது ஒற்றாகலான் எடுத்தோத்துப் பெறுவது உயிரள பெடை யெனவும், உம்மையாற் பெறுவது ஒற்றளபெடை யெனவுங் கொள்க. உம்மை, எச்சவும்மை. ஒற்றளபெடை மூன்றுபாவினுஞ் செல்லாது, கலிப்பாவினுள் துள்ளலோசை யான் நில்லாமையினென்பது. (அக)

402. பொழிப்பு மோரூஉவுஞ் செந்தொடை மரபு
மமைத்தனர் தெரியி னவையுமா ருளவே.

இதுவும் அது.

இதன்பொருள்:-மேற்கூறிய ஐந்துமேயன்றிப் [7]பொழிப் புத் தொடையும், [8]ஒரூஉத்தொடையும், [9]செந்தொடையுமென இவையுமுள என்றவாறு.

செந்தொடை மரபென்பது செந்தொடை யிலக்கண மென்றவாறு.

'அமைத்தனர் தெரியின்.' என்றதனான், அமையுமாற் றான் அமைத்துக் கொள்ளப்படும்; யாங்ஙனம்? பொழிப்பும் ஒரூஉவும் ஓரடியுள்ளே வருமெனவும், செந்தொடை ஓரடியுள் வரினும் இரண்டடியானன்றி வாராதெனவுங் கொள்க. இக் கருத்து நோக்கி இவை ஈண்டுப் போதந்து கூறினனென்பது.

'அவையுமா ருளவே.' என்ற உம்மையான் இவை போல ஓரடிக்கண்ணே வரும் முற்றெதுகையும், கீழ்முற் றெதுகையும், இரண்டந்தாதியும், இருவகை விட்டிசைத் தொடையுங் கொள்ளப்படும். (கூ0)

403. நிரனிறுத் தமைத்தலு மிரட்டை யாப்பு
மொழிந்தவற் றியலான் முற்று மென்ப.

இது, நிரனிறைத் தொடையும் இரட்டைத் தொடையு மென இரண்டு தொடை கூறி, அவை முற்கூறிய தொடைப் பாற் படுமென்று அடங்கக் கூறுகின்றது.

என்றவழி, இதுபோலச் சிறந்ததன்று அளபெடைத் தொடையென்பதாம்; என்னை? அதுவும் வழூவமைத்துக் கொண்ட எழுத்தாகலா னென்பது. 'தொடை வகை' என்பது தொடைப்பகுதி பலவுமென்றவாறு. அவை மேற்கூறு மாற்றான் மோனைநான்கும், எதுகை பதினைந்தும், முரண் ஐந்தும், இயைபு இரண்டுமென்று இவ்வகைப்படுதலும், இனி ஈண்டு எண்ணப்பட்ட தொடைப் பகுதிகளும் அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியினையும் ஒரோவொன்றாகத் தம்மொடு தம்மைத் தொடுப்பனவும், அவை தம்மொடு பிற வந்தது தொடுப்பனவும், ஓரடிக்கண்ணே தொடுப்பனவும், அவற்றைக் கட்டளையடியல்லனவற்றும் ஈறாய் விராய்த்தொடுப்பனவும், கட்டளையடியல்லனவற்றைத் தம்மொடு தம்மைத் தொடுப்பனவும், தம்மொடு பிற வந்தது தொடுப்பனவுமென இன்னோரன்ன பலவுமுள. அப்பகுதி யெல்லாம் அறிவித்தற்குத் 'தொடை வகை' என்றானென்பது. (அஅ)

401. அளபெடை[1] தலைப்பெய வைந்து மாகும்.

இஃது, எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி.

இதன்பொருள்:—அந்நான்கேயன்றித் தொடை வகை ஐந்தெனவும்படும் அளபெடைத் தொடையோடு தலைப்பெய்ய என்றவாறு.

அளபெடை எழுத்தோத்தினுள் வேறு எழுத்தெனப் படாமைச் சிறப்பின்மை நோக்கி, ஈண்டுமதனை வேறு போதந்து கூறினானென்பது; என்றார்க்கு, மேலைச் சூத்திரத்து நானெறிமரபினவெனத் தொகை கூறினமையின், ஈண்(அளபெடையுந் தொடையாமென அமையும். நான்கின்மே ஒன்றேறியக்கால் ஐந்தாமென்பது ஈண்டுச் சொல்ல வேண்டு தன்று பிறவெனின்,—அற்றன்று; நான்கினோடு ஒன்றினை சொல்லுகின்றானாயின் அது கடாவாவது; ஐந்தெனவும் ஆறெனவும்படுமென்றற்கு இது கூறினான்; எனவே, உயிரளபெடையும் ஒற்றளபெடையுமென அளபெடை இரண்டாதல்

(பி - ம்)—[1] தலைபெய் தைந்து.

னென்பது. அஃதே கருத்தாயின், ஆறுமாகுமென்மினெ னின், அங்ஙனங்கூறின் உயிரளபெடையோடு ஒத்த சிறப்பிற் றுவான் செல்லும் ஒற்றளபெடை யென மறுக்க. உயிரின் பின்னது ஒற்றாகலான் எடுத்தோத்துப் பெறுவது உயிரள பெடை யெனவும், உம்மையாற் பெறுவது ஒற்றளபெடை யெனவுங் கொள்க. உம்மை, எச்சவும்மை. ஒற்றளபெடை மூன்றுபாவினுஞ் செல்லாது, கலிப்பாவினுள் துள்ளலோசை யான் நில்லாமையினென்பது. (௮௯)

402. பொழிப்பு மொரூஉவுஞ் செந்தொடை மரபு
மமைத்தனர் தெரியி னவையுமா ருளவே.

இதுவும் அது.

இதன்பொருள்:-மேற்கூறிய ஐந்துமேயன்றிப் [7]பொழிப் புத் தொடையும், [8]ஒரூஉத்தொடையும், [9]செந்தொடையுமென இவையுமுள என்றவாறு.

செந்தொடை மரபென்பது செந்தொடை யிலக்கண மென்றவாறு.

'அமைத்தனர் தெரியின்.' என்றதனான், அமையுமாற் றான் அமைத்துக் கொள்ளப்படும் ; யாங்ஙனம் ? பொழிப்பும் ஒரூஉவும் ஓரடியுள்ளே வருமெனவும், செந்தொடை ஓரடியுள் வரினும் இரண்டடியானன்றி வாராதெனவுங் கொள்க. இக் கருத்து நோக்கி இவை ஈண்டுப் போதந்து கூறினானென்பது.

'அவையுமா ருளவே.' என்ற உம்மையான் இவை போல ஓரடிக்கண்ணே வரும் முற்றேதுகையும், கிளைமுற் றேதுகையும், இரண்டந்தாதியும், இருவகை விட்டிசைத் தொடையுங் கொள்ளப்படும். (௯௦)

403. நிரனிறுத் தமைத்தலு மிரட்டை யாப்பு
மொழிந்தவற் றியலான் முற்று மென்ப.

இது, நிரனிறைத் தொடையும் இரட்டைத் தொடையு மென இரண்டு தொடை கூறி, அவை முற்கூறிய தொடைப் பாற் படுமென்று அடங்கக் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:—நிரனிறைப் பொருள் வகையால் தொடுக்குந் தொடையும், வந்த சீரே நாற்கால் தொடுக்குந் தொடையும் முன்னைத் தொடைப்பாற்பட்டு அடங்கும் என்றவாறு.

யாத்தவெனினுந் தொடுத்தவெனினும் ஒன்று.

"அடல்வே லமர்நோக்கி நின்முகங் கண்டே
யுடலு மிரிந்தோடு மூழ்மலரும் பார்க்குங்
கடலுங் கனையிருளு மாம்பலும் பாம்புந்
தடமதிய மாமென்று தாம்."

என்றவழி, உடலுங் கடலுமென நிரனிறைத் தொடை மேற் கூறுமாற்றான் எதுகைத் தோடையாய் அடங்கும்.

"பரவை மாக்கடற் றொகுதிரை வரவும்
பண்டைச் செய்தி யின்றிவள் வரவும்." (ப - 1094.)

என இவ்வாறு நிரனிறுத்தலும் ஒன்று; அஃது இயைபின்பாற்படுமென்ப. ஒழிந்தனவும் அன்ன.

இரட்டைத்தோடை யென்பது, ஒருசொல்லே நான்கு சீருமாகி வருமென்பது; அது,

"ஒக்குமே யொக்குமே யொக்குமே யொக்கும்."
(யா - வி - ப - 180.)

என வரும். இது குறையீற்றிரட்டை; இயைபுத் தோடையாய் அடங்கும்.

"பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ
பாவீற் றிருந்த புலவிர்காள் பாடுகோ." (யா - வி - ப - 181.)

என்பது, நிறையீற்றிரட்டை. இதுவும் இயைபாய் அடங்கிற்று.

செந்தொடையாய் அடங்குவன உளவேற் கண்டுகொள்க.

[மற்றிவை] இவ்வாறு அடங்குவனவற்றை விதந்தோதுவது என்னையெனின்,—இவையுந் தொடைப்பாடு கண்டு ஐயுற்றானை ஐயமறுத்தானென்பது; எனவே, ஒழிந்த பொருள்கோள் தாமேநின்று தொடைப்பாடுகாட்டி ஐயஞ்செய்யாமையின் அவை கூறானாயினானென்பது. நிரனிறையாயின் இனைத்தென்றெண்ணி நிறுத்த பொருட்கேற்ப எதிர்பொருளும்

எண்ணி நிறுத்துச் செய்யப்படுதலின் அது வேறு தொடையாங்கொலென்று ஐயஞ்செல்லுமென்பது.

'மொழிந்தவற் றியலான்.' எனவே, தனக்கு வேறியல் பில்லாத செந்தொடை நீக்கப்பட்டது. பொழிப்பும் ஒரூஉவும் போல ஓரடியுள் நின்றுந்தொடைமை செய்யினும் அவை முற்றாய் அடங்கும். ஈரடிக்கூட்டத்துத் தத்தம் வகையால் தொடைமை செய்யாவென்பது. (கூக)

404. அடிதோறுந் [1]தலையெழுத் தோப்பது மோனை.

இது, நிறுத்தமுறையானே மோனைத்தொடையாமா றுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்:—அடிதொறும் முதற்கண் ஓரெழுத்தே வரத் தொடுப்பது மோனைத்தொடையாம் என்றவாறு.

"கண்டற் கானற் குருகின மொலிப்பத்
திரைபா டவியத் திமிரெழின் மறப்பக்
கரையா டலவ னளைவயிற் செறிய." (அகம் - 260.)

என்பது, அடிதொறும் முதலெழுத்தொன்றி மோனைத் தொடை வந்தவாறு.

"கோதை மார்பிற் கோதை யானுங்
கோதையைப் புணர்ந்தோர் கோதை யானும்." (புறம் - 48.)

என்பதும் அது.

இனிவருந் தொடையும் இதுவுமெல்லாம் அறுநூற்றிருபத்தைந்தடிக்கு உரியவாகியும், பிறவடிக்கு உரியவாகியும், வஞ்சியடிக்குரியவாகியும், குறளடி சிந்தடி நெடிலடி கழிநெடிலடியெனும் நால்வகையடிக்கு உரியவாகியும் வருமெனக் கொள்க. அற்றன்று, அறுநூற்றிருபத் தைந்தடிக்கும் மோனைத்தொடை ஒன்றொன்றாகச் சென்று பெருகி அறுநூற்றிருபத்தைந்து தொடையாமென்பது. மற்று அடியிரண்டியைந்தவழியன்றே தொடையாவது? இவை அறுநூற்றிருபத்தைந்து தொடையாங்கால் இஃது ஓரடிக்கண்ணே வரல்

(பி - ம்)—[1]முதலெழுத்தொப்பது.

வேண்டும் ; வேண்டவே, 'அடிதொறுந் தலையெழுத் தொப்பது மோனை' என்றதனோடு மாறுகொள்ளும் பிறவெனின்,— இது நோக்கியன்றே,

"அடியுள் ளனவே தளையொடு தொடையே." (345.)

எனக் கூறி,

"அடியிறந்து வருதலில்." (346.)

என்பானுயிற்று ; எனவே, அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியுள் ஒன்றனையே இரட்டித்துத் தொடைகொள்க வென்பது பெற்ருமன்றே ; ஈண்டு அடிதொறுமெனப் பன்மை கூறவே அவற்றையே இரட்டித்தலும் பிற அடிவந்து தொடுத்தலும் எல்லாம் அடங்கக் கூறினன் ஈண்டென்பது.

"மெய்பெறு மரபிற் ருெடைவகை." (413.)

என மேல் வரையறுக்கப்படுந் தொகை பதின்மூவாயிரத்தெழுநூற்றெட்டனுள்ளும், மோனைத்தொடை வருங்கால் மூன்று பாவிற்கும் ஓதிய எழுபத்தெட்டுச் சீரினும் வரப்பெறும்; அவ்வாறு வருங்கால்,

"அடியுள் ளனவே தளையொடு தொடையே." (345.)

என்ற தளையிலக்கணமும்,

"அடியிறந்து வருதலில்." (346.)

எனப்படுமாகலான், அவ்வடி இரண்டன் கூட்டத்துத் தளைவழுக் களையல்வேண்டும்; களையுங்கால் ஆசிரியத்து நாற்பத்தொன்றும், வெள்ளையடியுட் பதினெட்டும் ஆக ஐம்பத்தொன்பது நிலங் களையப்படும். கலிப்பாவிற்கு அவ்வாறு களையவேண்டுவ தில்லையென்பது.

ஆசிரியத்து நாற்பத்தோரு நிலமாவன :—தனக்கு ஓதிய இருபத்தேழுசீரும் பதினன்கு நேராதியும், பதின்மூன்று நிரையாதியுமாதலான், அவற்றுள் நேராதி பதினன்கும் ஒரோவொன்று பன்னிரண்டடி உறழுங்காற் பெருகிய நிலத்தின் இவ்விரண்டடியாக இருபத்தெட்டடியும், இனி நிரையாதி பதின்மூன்றற்குஞ் சுருங்கிய நிலத்தின் ஒரோவொன்ருகப் பதின்மூன்றடியுமென நாற்பத்தோரடியுந் தம்மொடு தாம்வந்

திரட்டிக்குங்கால் தளைவழுப்படுதலின், அவை தொடுக்கப் படாவென்பது.

இனி, வெண்பாவடி உறழுஞ்சீர் இருபத்தேழினுள்ளும் நேராதிச்சீர் பதினான்குஞ் சுருங்கிய நிலத்துள் ஓரொன்றாகப் பதினான்கடியும், நிரையாதிச்சீர் பதின்மூன்றனுள் ஒன்பதொழித்து ஒழிந்த நான்கு சீரும் நின்றுறழ்ந்த அடியுட் பதினான்கெழுத்தடி நான்குமாகப் பதினெட்டடியுந் தம்மொடு தம்மை இரட்டித்துத் தொடுப்பத் தளைவழுவுமாகலிற் களையப்படுமென்பது.

நிரையாதிச்சீர் நான்குமாவன :—

[1]வரகு　[2]வலியது　[3]கடியாறு　[4]விறகுதீ என்பன.

ஒழிந்த நிரையாதி ஒன்பதுசீரும் நின்று உறழ்ந்த அடி எஞ்ஞான்றுங் களையப்படாது தொடைப்படு மென்பது; அவை ஒன்பதுமாவன :—

[1]அரவு	[4]பெருநாணு	[7]நரையுருமு
[2]புளிமா	[5]உருமுத்தீ	[8]புலிசெல்வாய்
[3]கணவிரி	[6]மழகளிறு	[9]குளிறுபுலி எனவிவை.

[1]வரகு　[2]நரையுருமு　[3]காருருமு　[4]பாதிரி　எனவும்,

[1]வலியது　[2]கடியாறு　[3]காருருமு　[4]பாதிரி　எனவும்,

[1]கடியாறு　[2]தேமா　[3]நரையுருமு　[4]காருருமு　எனவும்,

[1]விறகுதீ　[2]தேமா　[3]புலிவருவாய்[4]காருருமு　எனவும்

இப்பதினான்கெழுத்தடி நான்குந் தொடுக்குமாறில்லை. ஒழிந்த நேராதியும் இவ்வாறே சுருங்கினநிலத்து உறழ்ந்தவடி தொடுக்குமாறில்லையென்பதூஉங் கண்டுகொள்க.

இனி, களையப்படாத நிரை முதற்சீர் ஒன்பானுள்ளுஞ் சுருங்கிய எழுத்துச்சீர் ஒன்பது. பெருகிய எழுத்துச்சீர்:—

[1]நரையுருமு　[2]புலிவருவாய்　என்பன.

[1]அரவு　[2]வரகு　[3]வரகு　[4]வரகு　எனவும்,

[1]அரவு　[2]புலிவருவாய்[3]காருருமு　[4]தேமா　எனவும்,

இவைமுதலும் முடிவுங்காட்டிய அடிக்கண் அவை தம் மொடு தம்மைத் தொடுக்கப்படுதலிற் களையுநில மிலவாயின.

[1]நரையுருமு [2]வண்டு [3]வரகு [4]வரகு எ - ம்,

[1]நரையுருமு [2]காருருமு [3]பாதிரி [4]தேமா எ - ம்,

ஐயெழுத்துச்சீர் முதலும் முடிவுங்காட்டிய அடி களையப்படாது தொடைப்படுமென்பது; புலிவருவாய்க்கும் இஃதொக்கும்; ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே ஒட்டிக்கொள்க.

இவ்வாற்றான் அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியுள் ஐம்பத் தொன்பது நிலங்களைந்து ஒழிந்தவடி ஐஞ்ஞூற்றறுபத்தாறு ம்பெற்ற மோனைத்தொடை ஐஞ்ஞூற்றறுபத்தாறெனப் படும்.

இவ்வாறே தலையாகெதுகை, அடியெதுகை, எழுத்தடி யியைபு, சொல்லடியியைபு என்னும் நான்கு தொடைக்குங் களைவன களைந்து தொகை கூட்டிக்கொள்க.

இவற்றுள், ஆசிரியப்பாவினுள் வரும் அடிமோனைத் தொடை இருநூற்றெண்பத்து மூன்றும், வெண்டொடை நூற்றறுபத்து மூன்றும், கலிப்பாவிற்குரிய தொடை நூற் றிருபதுமாகி மூன்று பாவிற்குந் தொகுப்பத் தொடை ஐஞ் ஞூற்றறுபத்தாறும். ஒழிந்த நான்கற்கும் இவ்வாறே கொள்க; கொள்ளவே, இத்தொடை *ஐந்தனுனும்பெற்ற தொடை இரண்டாயிரத்தெண்ணூற்று முப்பஃதாம் (2830). இவற்றுள் அகவற்றொடை ஆயிரத்து நானூற்றுருபத் தைந்து (1415); வெண்டொடை எண்ணூற்றிருபத்தைந்து; கலித்தொடை அறுநூறெனக்கோள்க.

“அடியெதுகை மோனை தலையா கெதுகை
யடியியைபு தாமிரண்டென் றைந்துங்—கடியப்
படுநில மைம்பது மொன்பது மென்ப
வெழுபத்தெண் சீரடிக்கு மேற்று.” எ - ம்,

---

*அடியெதுகை, மோனை, தலையாகெதுகை, அடியெழுத் தியைபு, அடிச்சொல்லியைபு என்பன.

"ஒழிந்த நிலத்து நிறைபதின் மூன் றெல்லா
மொழிந்த வுயர்ந்தழி யொன்றாக்—கழிந்த
நிரையொன்றாய் நேரிரண்டாய் நாற்பத்தொன் றாகு
மவையகவற் காகா தன." எ - ம்,

"வாகு வலியது வான்கடி யாறு
விறகுதீ வெள்ளைக்கு மேனிலத்து ளொன்று
வழிவழி நேர்முதற்சீ ரேழிரண்டு மாக
வவையைம்பத் தொன்பா னகற்று." எ - ம்,

"ஐம்பத்தொன் பானன்றி யைஞ்ஞூற் றறுபத்தா
றொன்றற் குரியவா றொட்டு." எ - ம்,

"ஐந்து தொடையா னகவற் றொடையிருநூற்
றெண்பத்து மூன்றா மெனமொழிப—வொன்றொன்றா
வெள்ளைத் தொடைநூற் றறுபத்து மூன்றாகுந்
துள்ளற்கு நூற்றிருப தாம்." எ - ம்,

"சொல்லி னவைதன் றொடையிரண் டாயிரத்
தெண்ணூற்று முப்பஃ தெனல்." எ - ம்,

இவ்வாறே விரித்துரைத்துக்கொள்க. (கூ௨)

405. அஃதொழித் [1]தோன்றி னெதுகை யாகும்.

இஃது, இரண்டாம் எண்ணுமுறைமைக்கணின்ற எதுகைத்தொடை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்:—இரண்டடியினும் முதனின்ற சீர் முதலெழுத்திரண்டும் ஒழிய அல்லனவெல்லாம் ஒன்றிவருதலும் ஓரோவெழுத்தே ஒன்றிவருதலுமென இங்ஙனங் கூறியவற்றுள் அஃதொழித்தசீர் முழுதொன்றில் தலையாகெதுகை யென்றும், இரண்டாமெழுத்தொன்றில் அடியாகெதுகை யென்றும் வழங்கப்படும். அயலெழுத்தொன்றி னென்னாது முதலெழுத்தினைச் சுட்டிக் கூறுதலென்னை யெனின்,—இவ்வாறு எதுகையாங்கான் முதலெழுத்துக்களின் மாத்திரை தம்மின் ஒத்துவரல்வேண்டுமென்றற்குக் கூறினானென்பது.

(பி - ம்)—[1]தொன்ற லெதுகைத் தொடையே.

(உ - ம்) "மாயோன் மேய காடுறை யுலகமுஞ்
சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்." (5.)

என்பது, தலையாகெதுகை.

"அகலிரு விசும்பிற் பாயிருள் பருகிப்
பகல்கான் றெழுதரு பல்கதிர்ப் பருதி." (பெரும்பாண்-1.2.)

என்பது, அடியெதுகை; இதனை இடையாகெதுகை யெனவும் அமையும்; ஒழிந்தன கடையாகெதுகை யெனப் படும். பிறவும் அன்ன.

அஃதேல், தலையாகெதுகை யென்றது போலத் தலையாகு மோனையுங் கொள்ளாமோவெனின்,—அற்றன்று; ஆசிரியன்,

"அடிதொறுந் தலையெழுத் தொப்பது மோனை." (404.)

என்றுணர்கலின், அடிமோனையே கொண்டாமென்பது என்றார்க்கு,

"வைகலும் வைகல் வரக்கண்டு மஃதுணரார்
வைகலும் வைகலை வைகுமென் றின்புறுவர்
வைகலும் வைகற்றம் வாழ்நாண்மேல் வைகுதல்
வைகலை வைத்துணரா தார்." (நாலடி 39.)

என்றவழி, அடிதோறும் ஒருசொல்லே வந்து தொடையாயிற்றன்றோவெனின்,—அஃது இரண்டடிக்கண்ணே வந்த தன்று; செய்யுண் முழுவதும் பயின்றுவந்து சுவைமைப் படாதாகலின் வழிமோனைப்பாற் பட்டடங்குமென்க. இச் சூத்திரத்துக் காட்டப்பட்ட தொடையிரண்டும், மூன்று பாவிற்கும் ஓதிய அறுநூற்றிருபத்தைந்து அடியோடுங் கூட் டித் தொகை சொல்லுமாறு மேலைச்சூத்திரத்துரைக்கப் பட்டது. (கூரு)

406. ஆயிரு தொடைக்குங் [1]கிளையெழுத் துரிய.

இது, மேற்கூறிய தொடைப்பாற்பட்டு வருவன வேறு பல தொடைகண்டு அவை கூறுகின்றது.

(பி - ம்)—[1]இனவெழுத்து.

இதன் பொருள் :—ஆயிரு தொடையென்பன மோனை யும் எதுகையும்; இவை இரண்டற்குங் கிளையெழுத்துக்களும் ஒன்றிவரப்பெறும் என்றவாறு.

இதன் கருத்து : அங்ஙனங் கிளையாகிவந்த வேறுபாட் டான் எல்லாத் தொடையும் வேறுபலவா மென்றவாறு. கிளை யெழுத்தென்பன:—வருக்கமும் நெடிலும் அனுவும் வல்லின மும் மெல்லினமும் இடையினமும் உயிருமெனவிவை. இவையெல்லாம் ஓரோகிளைமை யுடைமையிற் கிளையெனப் பட்டன.

இனி, ஆசெதுகையும் மூன்றாமெழுத்தொன்றெதுகை யும் அடியெதுகைக் குரித்தாகிய இரண்டாமெழுத்தின் முன் னும் பின்னுந் தொடர்ந்து நிற்றலின் அவையுங் கிளையெனி னும் அமையும்; அற்றன்று ; அடிமோனையுந் தலையாகெதுகை யும் அடியெதுகையும் 'வந்து, நுந்தை' என்னுஞ் சீர்க்கண் மூன்றாமெழுத் தொன்றிவருதல்,

"மெய்பெறு மரபிற் றொடை." (413.)

எனப்பட்டமையின், ஆண்டு அது கிளையாகாது : 'மெய்த்தல், ஒத்தல்' என்றவழியன்றி, 'ஈதல் காய்தல்' என்ற வழி, நெடின்மோனையாய்த் திரிபுபடுதலின் ஆசிடையெதுகை யுங் கிளையாகாது. 'உரிய' என்றதனானே இவை அத்துணை யுரியவன்றாமெனக் கொள்க. மற்று 'நுந்தை தந்தை' என்ற வழி, ஆண்டு முதனின்ற வழி மோனை சிறந்ததென்னுமோ வெனின் என்னுமன்றே, இரண்டாயவழி ஈரெழுத்துத் தேமா வாகலே பெரும்பான்மையாகலின். இதனானே, இது தலை யாகு மோனையெனத் தலைமை கூறப்படாததூஉமாயிற்று ; என்னை ? தொடையென்பன, 'பூத்தொடை'போலச் செய்யுட் குப் பொலிவுசெய்ய வேண்டுமாகலின்; இக்கருத்தினானன்றே சொல்லடியியையினைத் தலையாகியையெனத் தலைமைகூறாராயிற் றென்பது. அடியெதுகையாயின் தலையாகெதுகைபோலச் சிறந்து காட்டுமென்பது. செந்தொடையுஞ் செய்யுட்பொலிவு செய்யுங்காற் கொன்றையுங் கடம்பும்போல நின்றவாறேநின்று தொடைப்பொலிவு செய்யுமென்பதாம். அதுவுங் கிளையெனப்

படுமோவெனின்,—அதுவுங் கிளைமைபற்றியல்லது ஆனு வாகாதென்றற்கு இவற்றொடுங் கூறினானென்பது.

ஈண்டு ஓதிய கிளை உயிரும் ஒற்றுமென இரண்டாகலின் அவ்விருவாற்றானுங் கிளைமைபற்றி அனுக்கொள்ளப்படும். என்னை?

"அஆ வாயிரண் டங்காந் தியலும்." (தொல் - எழுத் - 85.)

என அகர ஆகாரங் கிளையாயின. [1]ஐகார ஔகாரம் போலிவகையான் அவையெனப்படும். இ ஈ எ ஏ என்பனவும் உ ஊ ஒ ஓ என்பனவும் உடன் பிறப்பினவாகலான் அவையுங் கிளையெனப்படும். ஒற்றுக்கிளையென்பன தம்முன்னர்த் தாம்வருதலும் பிறவருதலுமென இரண்டு. அவற்றுள் தம் முன்னர்த் தாம்வருங்கால் வந்த உயிரே வாரா வவ்வனுவிற்கு ஓதிய உயிரே வேறுபடவருமென்பது. இனி, ஓரடிக்கண்ணே யின் ஐஞ்சீரானும் அறுசீரானும் வந்தவழியினும் அனு வெனப்படுமென்பது. இனித் தம் முன்னாகப் பிறவருங்கால் வந்த உயிரே வரவும்பெறுமெனக் கொள்க. பிறவருங்கால் ஞகாரநகாரங்களும் மகரவகரங்களுஞ் சகரதகாரங்களும் இனம் பற்றிக் கிளையாமென்பது. அவற்றுள், மகரவகரங்கள் இதழ் பற்றிப் பிறத்தலிற் கிளையாயின. இவ்வாறே இ ஈ எ ஏ என் பனவும் யகரமும் மிடற்றுவளியாற் பிறத்தலானும் இயல் புகொ ளொப்புமையானுங் கிளையா மென்பது.

ஒற்றும், உயிரும், உயிர்மெய்யும் என மூன்றுவகையாற் கிளைமைகூறி மெய்ம்மோனை உயிர்மோனை உயிர்மெய்மோனை யெனவுங் கொள்ளாமோவெனின்,—அவை,

"மெய்பெறு மரபிற் றொடைவகை." (413.)

அன்மையிற் கொள்ளாமென்பது ; அல்லதூஉம், அவை யெல்லாங் கொள்ளிற் செந்தொடை இழவுபடுமென மறுக்க. எதுகைக்கும் இஃதொக்குமாறு கண்டுகொள்க.

இங்ஙனம் ஈண்டுக் கிளையெனக் கூறியவற்றுள்,

'ஏற்புழிக் கோடல்' (665) என்பதனான் வருக்கமென் பது மோனைக்கும் எதுகைக்கும் உரிமையான், வருக்கமோனை

---

[1]பிரயோக விவேகம், 5.

வருக்கவெதுகையென்று இருவகைப்படும். நெடிலும் அனுவும் மோனைக்குரிய; உயிரும் வல்லினமும் மெல்லினமும் இடையினமும் ஆசிடையிடுதலும் மூன்றாமெழுத் தொன்றுதலுமென்ற ஆறும் எதுகைக்கே உரியவாம். இவை பத்துத் தொடையுள்ளும் மோனை மூன்றும் வருமாறு :

"வயங்குகதிர் கரந்த வாடை வைகறை
விசும்புரி வதுபோல் வியலிடத் தொழுகி." (அகம் - 24.)

என்பது வகரவருக்கம் முதற்கண் வந்தமையின் வருக்க மோனையாயிற்று.

"கலக்கொண்டன கள்ளென்கோ
காழ்கோத்தன சூட்டென்கோ." (யா - வி - ப - 349.)

என்பதும் அது. இவை ஒருமெய்யின் வருக்கமாக லான் வருக்க மெனப்பட்டன. அஃதேல், உயிர்வருக்கமும் வருக்கமெனப் படாதோவெனின், அங்ஙனங்கொள்ளின் நெடிலும் அனுவும் விரவும் வருக்கமும் வருக்க மெனப்படுமென மறுக்க; அல்லதூஉம், நெடிலுங் குறிலும் ஊர்ந்த மெய் யிரண்டு இயைந்தவழித் தொடையாகல் வேண்டுமன்றோ வென்பது; என்றார்க்கு, முதற்கண் உயிர்வந்ததனையே இன்னதொடை என்றுமோவெனின், அவை அனுவாகி வருவன வழிமோனையெனவும் அல்லாக்கால் செந்தொடையென வுங் கூறுபவென்பது. இஃது, ஓர் அடிக்கண்வரினும் ஒக்கு மென்ப துய்த்துணர்க.

"மடவரன் மகளிர் பிடகைப் பெய்த
செவ்வி யரும்பின் பைங்காற் பித்திகத்து." (நெடுநல்-39-40.)

என்றவழிச் செந்தொடையாவதன்றி மோனைத்தொடைப் பாடின்றென்பது. இவ்வாறே குறிலும் நெடிலும் எதுகை யாகாமையின் அவையும் வேண்டியதிலரென்பது.

"வெள்ளி வள்ளி விளங்கிறைப் பணைத்தோண்
மெத்தென் சாயன் முத்துறழ் முறுவல்." (நெடுநல்-36-7.)

என்பது வழிமோனை.

"ஓங்குதிரை வியன்பரப்பி
னொலிமுந்நீர் வரம்பாக." (மதுரை - 1 - 2.)

என்பதும் அது. இவற்றை அனுமோனையெனினும் அமையும். அவை விகற்பங்கொள்ளாம்.

“முன்னைத்தஞ் சிற்றின் முழங்கு கடலோத மூழ்கிப் போ
வன்னைக் குரைப்ப னறிவாய் கடலேயென் றலறிப் பேரும்.”

என்னும் அறுசீரடியினும் எழுசீரடியினும் எண்சீரடியினும் [நாற்சீரடியினும்] ஒப்பவருதலானும், எண்சீரடியுள் ஒருநான்குசீர் அற்றவழி ஒழிந்தநான்கனுண் முதற்கண்ணும் இடைக்கண்ணும் இனம் வந்தால் அவை வந்தவழியெல்லாந் தொடையாகாமையானுமென்பது. பிறவும் அன்ன. எதுகைக்குப்போல இனமோனைகொள்ளா தனிமெய், மொழிக்கு முதலாகாமையினென்பது.

“கேடில் விழுப்பொரு டருமார் பாசிலை
வாடா வள்ளியங் காடிறந் தோரே.” (குறுந் - 216.)

என்பது, வருக்கவெதுகை.

“அத்தக் கள்வ ராதொழு வறுத்தெனப்
பிற்படு பூசலின் வழிவழி யோடி.” (அகம் - 7.)

என்பது, வல்லினவெதுகை.

“நும்மில் புலம்பினு முள்ளுதொறு நலியுந்
தண்வர லசைஇய பண்பில் வாடை.” (அகம் - 58.)

என்பது, மெல்லினவெதுகை.

“மள்ளர் மள்ள மறவர் மறவ
செல்வர் செல்வ செருமேம் படுந.” (பெரும்பாண் - 455 - 6.)

என்பது, இடையினவெதுகை.

“புள்ளி யிறுதியு முயிரிறு கிளவியுஞ்
சொல்லிய வல்ல வேனைய வெல்லாம்.” (தொல். எழுத். 202.)

என்பதும் அது.

“இமிழ்கண் முழவி னின்சீர் வாமனைப்
பயிரவன் போலவந் திசைப்பவுந் தவிரான்.”

என்பது, உயிரெதுகை; இஃது ஒற்றூர்ந்த உயிர் ஒன்றினமையின் உயிரெதுகையாயிற்று.

"நெய்த்தோர் மீமிசை நிணத்திற் பரிக்கு
மத்த நண்ணிய வங்குடிச் சீறூர்." (அகம் - 9.)

என்பது யகரவொற்றிடையிட்டுவந்த ஆசிடையெதுகை. பிறவும் ஒற்றிடையிடினும்,

"மெய்பெறு மரபிற் றொடை." (413.) யாவன கொள்க.

"உவவுமதி யுருவி னோங்கல் வெண்குடை
நிலவுக்கடல் வரைப்பின் மண்ணக நிழற்ற." (புறம் - 3.)

என்பது மூன்றுமெழுத்தொன்றெதுகை.

இவையும் மேற்கூறப்பட்டனவும் இனிக் கூறுவனவு மெல்லாம் நான்குபாவினும் வருமாறு கண்டுகொள்க.

இனி, மூன்றுபாவினும் அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியோடும் இவற்றைப் பெருக்கி உணருங்கால் இவை பத்துத் தொடையானும் பெற்ற தோடை மூவாயிரத்தேண்ணூற்றறுபத்தேழு (3867); இவற்றுள், வருக்கமோனையும், வழிமோனையும், உயிரேதுகையுமென இவை மூன்றும், நுந்தை யென்னுஞ் சீர்க்கு ஏலாமையின் அச்சீர் முதற்பா இரண்டினும் உறழ்ந்த அடி இருபதும் ஒழித்து, ஒழிந்தசீர் எல்லாவற்றானும்முறழ்ந்த அடி அறுநூற்றைந்தனுள் ஐம்பத்தாறுநிலங்களைய ஒரோரொன்றற்குப் பெற்றதொடை (549) ஐஞ்ஞூற்று நாற்பத்தொன்பதாம்.

இவ்விலக் கணமெல்லாம் இனிக் கூறும் முரணைந்தற்கும் ஒக்கும்.

அவற்றை அகவற் றொடை [1]இருநூற்றெழுபத்து மூன்றெனவும், வெண்டொடை நூற்றைம்பத்தாறெனவும், கலியிற் களைவன இன்மையின் அவை நூற்றிருபஃதெனவும் பகுத்துக் காணப்படும். இம்மூன்று தொடையும், முரண் ஐந்துந் தொகுப்பப் பெற்ற தொடை நாலாயிரத்து முந்நூற்றுத் தொண்ணூற்றிரண்டு (4392). இவை பிற அடிக்கண் வருங்கால் அவ்வரையறையாற் பயிலாவென உணர்க. பிறவும் அன்ன.

(பி - ம்)—[1]இருநூற்றறுபத்து.

"வழிவருக்க மோனை யுயிர்முரணோர் தெட்டு
மொழிகின்ற நந்தை யொழிய—வழுவில
மைம்பதின்மே லாறகற்ற வைஞ்ஞூற்று நாற்பதின்மே
லொன்பதென் றோதப் படும்." எ - ம்,

"இருநூற் றெழுபத்து மூன்றகவல் வெள்ளைக்
கொருநூற்றைம் பத்தா றுரிய—வொருநூற்
றிருபதாங் துள்ளற் கெனல்." எ - ம்,

"நாலா யிரத்துமுந் நூற்றுத்தொண் ணூற்றிரண்டி
னலீ ரிடத்து நவிற்று." எ - ம்,

"பதின்மூன்று பாற்றொடை யேழா யிரத்தோ
டிருநூற் றிருபத் திரண்டு." எ - ம்

இவற்றை விரித்துரைத்துக்கொள்க.

இனி, மூன்றுமெழுத்தோன்றேதுகைக்கு

[1]வண்டு [2]மின்னு [3]நந்தை [4]சேற்றுக்கால் [5]நீடுகொடி

என்னும் ஐந்து சீரானும் உறழ்ந்த அடி அறுபஃதொழி ந்தொழித்தசீர் இருபத்திரண்டானும் பெற்ற அடி *இரு நூற்றறுபத்துநான்கனுள்ளும், ஒன்பது நேர்முதற்சீராற் பதி னெட்டும், பதின்மூன்று நிரைமுதற்சீராற் பதின்மூன்றுமாக முப்பத்தொரு நிலங்களைந்து கொள்ளப்பெற்ற ஆசிரியத் தொடை இருநூற்றுமுப்பத்துமூன்று (233).

இனி, வெண்பாவினுள் நீடுகொடி வாராமையின்,

[1]வண்டு[2] மின்னு [3]நந்தை [4]சேற்றுக்கால்

என்னும் நான்கு சீரும் உறழ்ந்த அடி முப்பத்தொன் றொழித்து, ஒழிந்தசீர் இருபத்துமூன்றனும் பெற்ற அடி நூற்றைம்பதாகலின், அவற்றுள்ளும் நேர்முதற்சீர் பத்தும், வரகு, வலியது, கடியாறு, விறகுதீ என்னும் நான்கும் ஆகப் பதினன்கு சீரானும், பதினலு நிலங் களைந்து பெற்ற வெண் டொடை நூற்று முப்பத்தாறும் (136). இவ்வாற்றான் இரண்டு பாவிற்குங் களையு நிலம் நாற்பத்தைந்து (45).

(பி - ம்)* அறுநூற்றறுபத்.

கலிப்பாவினுள்ளுஞ் சேற்றுக்கால் நீடுகொடி என்னும் இரண்டும், மூன்றுமெழுத்தொன்றெதுகைக்கு ஏலாமையின், ஒழிந்த சீர் இருபத்திரண்டனுனும் பெற்ற தொடைநூற் றொருபதாம் (110).

இவ்வாற்றான் இவை மூன்று பாவின் தொடையுந் தொகுப்ப நானூற்றெழுபத் தொன்பதாம் (479). இம் மூன்று மெழுத்து ஒன்றுங்கால் இரண்டா மெழுத்து ஒன்றுது வரல் வேண்டும்; அல்லாக்கால் தலையாகெதுகையாமாகவின்னென் பது.

"வண்டுமின்னி ரண்டுநுந்தை சேற்றுக்கா னீடுகொடி
யென்றிரண்டு மூன்று மெழுத்தியையா—நின்ற
வறுபத்தேழ் சீரா னடித்தொடை நானூற்
றெழுபத்தொன் பானு மியற்று." எ - ம்,

"வந்த பதினான்கு மேழா யிரத்தெழுநூற்
றொன்றென் றுரைக்கப் படும்." எ - ம்,

"நேர்முத லொன்பா னிரட்டி நிரைபதின்மூன்
றாசிரியப் பாமுப்பத் தொன்றகற்றி—நேர்முதற்சீர்
பத்தொடு நான்குவெண் பாவகற்ற வாங்கதற்
கற்றன நாற்பத்தைந் தாம்." எ - ம்,

"இருநூற்று முப்பத்து மூன்றகவல் வெள்ளைக்
கொருநூற்று முப்பத்தா றுகு—மொருநூற்
றொருபதாந் துள்ள லொருங்கிவை மூன்று
மெதுகையாற் பெற்றனவா மீண்டு." எ - ம்,

இவற்றை விரித்துரைத்துக் கொள்க.

இனி, வருக்கவெதுகை ஆசிரியத்துள் எழுசீர்க்கும், வெண்பாவினுள் ஐந்து சீர்க்கும், கலிப்பாவினுள் நான்குசீர்க் கும் ஏலாது. அவை

[1]வண்டு　[3]போதுபூ　[5]நீடுகொடி　[7]நுந்தை
[2]மின்னு　[4]மேவுசீர்　[6]நாணுத்தளை

என இவை யேழும் ஆசிரியத்துள் ஆகாதன. இவற் றுள் நீடுகொடி நாணுத்தளை இரண்டும் ஒழித்து ஒழிந்தசீர் ஐந்தும் வெண்பாவிற் கேலா. அவற்றுள்ளும் வண்டு, மின்னு, நுந்தை ஒழித்து ஒழிந்த நான்குங் கலிப்பாவிற்காகாவென

வுணர்க. இனி, ஆசிரியத்துள் நேர்முதற்சீர் ஏழும், பதின் மூன்று நிரைமுதற்சீரும் உறழ்ந்த அடி இருநூற்று நாற்பதாம் (240). இவற்றுட் களையும் நிலம் இருபத்தேழாம் (27). ஆகவே அகவற்றொடை [1]இருநூற்றிருபத்து மூன்று (213) ஆயின. வெண்பாவினுள் ஐந்துசீரானும் முப்பத்தெட்டடியொழித்து, ஒழிந்த அடி நூற்றுநாற்பத்து மூன்றனும் நேர்முதற்சீரொன்பதும், நிரைமுதற்சீர் நான்குமெனப் பதின்மூன்றனுங்களையும் நிலம் பதின்மூன்றகற்றிப் பெற்ற வெண்டொடை நூற்றுமுப்பதாம் (130). கலிப்பாவிற் களைந்த சீர் நான்கொழிந்தொழித்த சீரான் அடி நூறு (100) எனப்படும். அம்மூன்றுந் தொகுப்ப வருக்கவேதுகை நானூற்று நாற்பத்து மூன்(443)றாயின.

"நேர்பிரண்டு நேர்பு முதனன்கு நுந்தையுமென்
றூகாச்சீ ரேழைந்து நான்காக வாகாத
நாற்பதும்போய் நானூற்று நாற்பத்து மூன்றாகித்
தோற்றும் வருக்கத் தொடை." எ - ம்,

"முறையா னிருநூற் றிருபத்து மூன்றே
டொருநூற்று முப்பதநூ றெட்டு." எ - ம்,

இவற்றை விரித்துரைத்துக் கொள்க.

இனி, நெடின்மோனையும், மெல்லினவேதுகையும், இடையினவேதுகையும், ஆசிடையேதுகையுமென நான்கற்கும் நிரைமுதற் சீரும் நுந்தையுமெனப் பதினாற்சீர் ஏலாமையின், ஒழிந்த நேராதிச் சீர் பதின்மூன்றன் ஆசிரியத்து ஓரோசீர்க்கு இரண்டு நிலங்களைந்து பெற்ற தொடை நூற்று முப்பதாம் (130).

வெண்பாவினுள் நேர்முதற்சீர் பதின்மூன்றும் உறழ்ந்த அடி தொண்ணூற்று மூன்றனுள் ஒரு சீர்க்கு ஒரு நிலமாகப் பதின்மூன்று நிலங்களைந்து பெற்ற வெண்டொடை எண்பஃதாம்.

கலிப்பாவிற்கு நேர்முதற்சீர் பன்னிரண்டனாற் பெற்ற தொடை அறுபஃதாம். ஆக மூன்றுபாவிற்குந் தொடை

(பி - ம்)—[1]இருநூற்றொடையிருநூற்றிருபது மூன்றாயின.

ஓரோ வொன்றற்கு இருநூற்றெழுபதாக நான்கனுனும் பெற்ற தொடை ஆயிரத்தெண்ப(1080)தாம்.

"இடையின மெல்லின மாசெதுகை யேனை
நெடின்மோனை நான்காகி நின்ற-தொடைதா
மிருநூற் றெழுபஃ தொரோவொன் றற் கெய்து
நிரைமுதலு நந்தையு நீத்து." எ - ம்,

"பதின்மூன் றிரட்டித் தகவலினே ராதி
பதின்மூன்றே வெண்பாவிற் பாற்றி யவைதொகுப்ப
மூவகை மூன்று தலையிட்ட முப்பஃது*
நால்வகையா †னிற்க நவிற்று." எ - ம்,

"மூவகைப் பாவின் மொழிந்த தொடைத்தொகை
யாயிரத்து மேலெண்ப தாகுமாம் பாவின
மூன்னூற்று முப்பதா மெண்பதாம் வெண்பாக்
கடைய கலிக்கறுபஃ தாம்." எ - ம்,

இவற்றை விரித்துரைத்துக் கொள்க.

இனி, வல்லின வெதுகைக்கு நிரைமுதற்சீர் பதின்மூன்றும்,

[1]மின்னு [2]நுந்தை [3]மேவுசீர் [4]நாணுத்தளை

என நான்குமாகப் பதினேழு சீர் தொடை கொள்ளாமையின், ஒழிந்த நேராதிச்சீர் பத்தனுனுங் களைவன களைந்து பெற்ற அகவற்றேடை நூருகவும், வெண்பாவிற்கு நாணுத்தளை வாராமையின் அஃதொழிக்கல் வேண்டுவதன்றுயிற்றுகவே

[1]மின்னு [2]நுந்தை [3]மேவுசீர்

என்னும் மூன்றெழித்து, ஒழிந்த நேராதிச்சீர் பதின்மூன்றனுனுங் களைவன களைந்து கொண்ட வெண்டோடை அறுபத்தெட்டாகவும், கலிப்பாவின் நேர்முதற்சீர் பன்னிரண்டனுள் மேவுசீர் நாணுத்தளை ஒழித்து ஒழிந்த பத்தனுனும் கலித்தோடை யைம்பதாகவும் மூன்று பாவினுனும் வல்லின வெதுகை இருநூற்றிருபத்தெட்டு (218) ஆயினவென்பது.

---

*எண்பதாற் பெருக்கிய முப்பஃது=270.

†நெடின் மோனை முதலிய நான்கு.

"முற்றுகர [1]நேர்புநேர் முன்னுகுஞ் சீரிரண்டுங்
குற்றுகரத் தேமாவுங் கொள்ளாது—மற்றை
நிரைமுதலுங் கூட்டாது நேர்முதலான் வல்லொற்
றெதுகையிரு நூற்றொருபத் தெட்டு." எ - ம்,

"இருப தகவல்பதி னொன்றுவெள்ளைக் காகா
நிலமுப்பத் தொன்றாக நீக்கி—வலியெதுகைக்
கீரைம்ப தாமகவல் வெள்ளைக் கறுபத்தெட்
டோரைம் பதுதுள்ளற் கொட்டு." எ - ம்,

இவற்றை விரித்துரைக்க.

இவையெல்லாங் [2]கிழமைபற்றி வந்தமையின்
'ஆயிரு தொடைக்குங் கிளையெழுத் துரிய'

என்றானென்பது. இப்பந்துத் தொடையானும் முரணைந்தானும் பெற்ற தொடை ஆறாயிரத்தறு நூற்றொருபத்திரண்டு (6612) எனப்படும். ஆறாயிரத் தறுநூற்றொருபத்திரண்டும் பெறும், கிளையும் முரண் ஐந்தும் மேற்கூறிய மோனை எதுகை யிரண்டனோடும் இனிக்கூறும் முரணைந்தும் இயைபு இரண்டும் உடன் கூட்டித் தொடை கூறினும், இவற்றோடு இயைந்தமையி னென்பது. இத்தொடை யெல்லாந் தொகுப்ப [3]ஒன்பதினாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்திரண்டு (9442) ஆயினவாறு கண்டு கொள்க.

"மோனை யெதுகை முரணியைபு நான்கற்கு
மானவை யொன்பதி னாயிரத்து நானூற்று
நாற்பத் திரண்டாகு மோரடியே யாயினுங்
கூட்டத்துக் கொண்ட குழாம்." (கூசா)

407. மொழியினும் பொருளினு முரணுதன் முரணே.[4]

இது, முறையானே முரண்தொடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்:—சொல்லும் பொருளும் பகைத்தல் காரணமாக முரண்டொடை வரும் என்றவாறு.

(பி - ம்)—[1]'நேர்நேர்பு மதனுமுதலொரு' [2]கிளைமை. [3]இச் சூத்திரவுரையிற் கூறப்பட்ட 6612 தொடையும், 'அடிதொறும்'(404) என்ற சூத்திரவுரையிற் கூறப்பட்ட 2830 தொடையும் கூட்டித் தொகுப்ப. [4]யா - வி - சூ - 38.

அவை ஐவகைப்படும் :

[1]சொல்லுஞ் சொல்லும் முரணுதலும

[2]பொருளும் பொருளும் முரணுதலும்

[3]சொல்லும் பொருளுஞ் சொல்லொடு முரணுதலும்

[4]சொல்லும் பொருளும் பொருளொடு முரணுதலும்

[5]சொல்லும் பொருளுஞ் சொல்லொடும் பொருளொடும் முரணுதலும் என.

[1]"**செவ்வி** வாய்த்த செம்பாட் டூரத்து
வெள்ளை வெண்மறி மேய்புலத் தொழிய."

என்புழி, செவ்வி வெள்ளையென்பன பொருளின்றிச் சொல்லுஞ் சொல்லும் முரணியன. வெள்ளையென்பது, சாதிப் பெயர்.

"**செந்தோடைப்** பகழி வாங்கிச் சினஞ்சிறந்து
கருங்கைக் கானவன் களிற்றுநிறத் தழுத்தலின்."
(யா - வி - ப - 145.)

என்பதும் அது.

[2]"**நீரோ** ரன்ன சாயற்
றீயோ ரன்னவென் னுரனவித் தன்றே." (குறுந் - 95.)

என்பது, பொருளும் பொருளும் முரணியது.

[3]"**தண்ணிய** லற்ற தயங்கறற் கானத்து
வெந்நீர்ப் பொருணசைஇ முன்னிச் சென்றோர்."

என்பது, சொல்லும் பொருளுஞ் சொல்லொடு முரணியது.

[4]"**தீநீர்** நஞ்சந் திருமிடற் றொடுக்கிய
வுவரி யன்ன வுடைப்பெருஞ் செல்வர்."

என்பது, சொல்லும் பொருளும் பொருளொடு முரணியது. இதனைச் சொல்லும் பொருளுஞ் சொல்லொடு முரணியதுபோலப் பொய்ப்பொருளோடு முரணுதல் வேண்டுமென்று கொள்ளற்க.

[5]"**செவ்வேற்** சேஎய் திருமண மறுத்த
கருவிற் கானவன் வரிலவ ரிலரே [யதுபோல]."

என்புழி, சொல்லும் பொருளுஞ் சொல்லொடும் பொருளொடும் முரணியது. பிறவும் அன்ன.

இவை ஐந்துதொடையுந் தலைவகை யடிக்கண் வருங்கால் இன்னவாறு விரியுமென்பது மேற்கூறியவாற்றானே கொள்ளப்படும். இவை விரித்துநோக்கப்பலவாமாறும் [விரித்துறழ்ந்து] கண்டுகொள்க. (கூ௫)

408 இறுவா யொன்ற லியைபின் யாப்பே.[1]

இது, முறையானே இயைபிரண்டும் உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் :—இரண்டடியும் ஈறொத்தல் இயைபு தொடைக்கிலக்கணம் என்றவாறு.

வாளாதே 'இறுவாயொன்றல்' என்றானாயினும் ஆண்டு ஒன்றுவது பொருளியைபின்றி எழுத்துஞ்சொல்லும் ஒன்றியடையின் இயைபாமென்பது. எனவே, எழுத்தடியியைபும் சொல்லடியியைபும் எனத்தொடை இரண்டாயின.

"அவரோ வாரார் கார்வந் தன்றே
கொடிதரு முல்லையுங் கடிதரும் பீன்றே." (குறுந் - 221.)

என்பது, எழுத்தடியியைபு.

"பரவை மாக்கடற் றெருகிரை வரவும்
பண்டைச் செய்தி யின்றிவள் வரவும்." (யா - வி - 155.)

என்பது, சொல்லடியியைபு.

இவையும் அடிமோனைபோல எல்லா அடியோடுந் தொடுக்கப்படுமென்பதூஉம் அவற்றது விரியும் எல்லாம்,

---

[1]சிறுபாண் - 14-30. நச். 'நெய்கனிந் திருளிய கதுப்பிற் கதுப்பென...சேர்ந்துடன் செறிந்த குறங்கிற் குறங்கென, மால்வரையொழுகிய வாழை வாழைப், பூவெனப் பொலிந்த வோதி யோதி... களிச்சுரும்பாற்றுஞ் சுணங்கிற் சுணங்குபிதிர்ந்து...பூணகத் தொடுங்கிய வெம்முலை முலை'யென ஈண்டு கதுப்பிற் கதுப்பு என்பது முதலாக இத்துணையும் இயைபுதொடை திரிந்துவந்ததென்றறிக. 'இறுவாயொன்றல்' என்னும் சூத்திரத்துட் கூறினும்.

(பி - ம்)—இறுவா யொப்பி னஃதியைபென மொழிப.

"அடிதொறுந் தலையெழுத் தொப்பது மோனை." (404.)

என்புழிச் சொல்லியவாற்றானே கொள்ளப்படும். (கூகூ)

409. அளபெழி னவையே யளபெடைத் தொடையே.

இது, முறையே அளபெடைத்தொடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் :—அடிமுதற்கண் எழுத்துக்கள் அளபெழுந்தனவாயின், அவை அளபெடைத்தொடை எனப்படும் என்றவாறு.

'அவை' என்றது உயிரளபெடையும் ஒற்றளபெடையுமென்றிரண்டென்பது கோடற்கு.

"பாஅ லஞ்செவிப் பணைத்தாண் மாநிரை
மாஅல் யானையொடு மறவர் மயங்கி." (கலி - 5.)

என்பது, உயிரளபெடை.

"கஃஃஃ றென்னுங் கல்லதர்க் கானிடைச்
சுஃஃஃ றென்னுந் தண்டோட்டுப் பெண்ணை."(ப - 948,966.)

என்பது, ஒற்றளபெடை.

இவை கட்டளையடியொடு தொடுக்குங்கால் உயிரளபெடை முந்நூற்றுமுப்பத்துமூன்றும் (333). அவை மூன்று பாவினும் வருங்கால் உரியசைச்சீர் நான்கும், உரிமுதற்சீர் எட்டும், [1]நேரசையுமெனப் பதின்மூன்றும் ஒழித்து, ஒழிந்தவற்றுள் வரும்.

அவை ஆசிரியத்துள் நேர்முதற்சீரேழும், நிரைமுதற்சீரேழும் ; வெண்பாவினுள் நேர்முதற்சீரொன்பதும், நிரைமுதற்சீரொன்பதும் ; கலிப்பாவினுள்ளும் உரிமுதற்சீ ரெட்டொழித்து, நேர்முதற்சீரெட்டும், நிரைமுதற்சீரெட்டும் எனப் பதினாறுமாக, நாற்பத்தெட்டுச் சீர்க்கண்ணும் வருமென்பது. அங்ஙனம் வருங்கால் ஆசிரியத்து நூற்றுநாற்பத்தேழும், வெண்பாவினுள் நூற்றாறும், கலிப்பாவினுள் எண்பதுமாகி முந்நூற்று முப்பத்துமூன்றும். அவை ஆசிரியத்

(பி - ம்)—[1]நிரை நுந்தையும். நிரையசையும்.

துள் இருபத்தொன்றும், வெண்பாவினுட் பதினொன்றுமாக முப்பத்திரண்டு நிலங் களைந்து பெறப்பட்டன.

> "உரியசைச்சீர் நான்கு முரிமுதற்சீ ரெட்டு
> மளபெடைக்கு நந்தையோ டாக—வொருநாற்பத்
> தெண்சீரான் மூந்நூற்று மூப்பத்து மூன்றென்ப
> ரொண்சீர் பெருமுறையா னுய்த்து." எ - ம்,

> "நேரேழ் நிரையேழ் முதற்சீர் முதற்பாவிற்
> கோரேழான் மூவேழ் நிலமிலவா—னோராதி
> யொன்ப திரண்டு நிரையாதி வெண்பாவிற்
> கென்றிவை முப்பத் திரண்டு." எ - ம்,

> "நூறொடு நாற்பத்தே ழாமகவ னூற்றின்மே
> லாறு தொடைவெள்ளைக் காகுமா—லேறுதுள்ளற்
> கெண்பதா மீரேழ்சீ ரொன்பஃ தெண்ணிரண்
> டென்றுமாம் பாமூன் றிடத்து." எ - ம்,

இவற்றை விரித்துக்கொள்க.

ஈரொற்றளபெடை கலிப்பாவினுள் வாராது; என்னை? அது துள்ளலோசை தள்ளிநிற்றலின். அங்ஙனமாதல்,

"அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி." (323.) அறிக.

இனி, ஆசிரியத்துள் தேமா புளிமாவென்னும் இரண்டும், வெண்பாவினுள்,

தேமா புளிமா மாசெல்வாய் புலிசெல்வாய்

என்னும் நான்குமாகச் சீராறன்கண்ணும் பெற்றதொடை நாற்பத்தைந்து. இவை ஆசிரியத்திருபத்தொன்றும், வெண்பாவினு ளிருபத்துநான்குமெனப்படும். இவை ஆசிரியத்துண் மூன்றும் வெண்பாவினுள் இரண்டுமாக ஐந்துநிலங் களைந்து பெறப்பட்டன. களையுநிலம் அதனிற் சுருங்குவதில்லை.

> "தேமா புளிமாவே மாபுலிசெல் வாயென்று
> ஞாற்பத் தைந்தொடைற் றளபாம்—வேறு
> தனித்தொலி யொன்று களையுநில மூன்று
> முதற்பாவின் வெள்ளைக் கிரண்டு."

"எழுமூன்று மாசிரியத் தெண்மூன்றும் வெள்ளைக்
கழியாத வீரொற் றளபு."

என இவற்றை விரித்துரைத்துக்கொள்க. ஆக அளபெடைத்தொடை இரண்டுங் கூட்டிப் பெற்றதொடை மூந்நூற்றெழுபத்தெட்டு (378); ஆக முதற்றொடை இருபத்திரண்டனுனும் பெற்ற தொடை ஒன்பதினாயிரத்தெண்ணூற்றிருபஃது (9820).

"ஒன்பதி னாயிரத் தெண்ணூற் றிருபஃதா
மந்தமில் காட்சி [1]யளபெடைத்தே
வந்த விருபத்தி ரண்டு." (கூஎ)

410. ஒருசீ ரிடையிட் டெதுகை யாயிற்
பொழிப்பென[2] மொழிதல் புலவ ராறே.

இது, பொழிப்பெதுகையாமா றுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்:—ஒருசீரிடையிட்டு எதுகையாயிற் பொழிப்பாம் என்றவாறு.

இடையிடினெனவே முதற்சீர் நிற்பதாயிற்று. 'எதுகையாயின்' எனவே, மூன்றாஞ்சீரோடு தொடுப்பதாயிற்று. இவற்றுள் ஆசிரியம் களைவன களையப்பெற்ற தொடை நூற்று நாற்பது (140) எனவும், வெண்பா களைவன களையப்பெற்ற தொடை நூற்றுமூன்று (103) எனவுங் கொள்க.

"நிரைமுதற்சீர் பன்னிரண்டுங் கீழ்நிலத்து ளொன்ற
வருகலி மூந்நூற்றெட் டாம்" எ - ம்,

"மேவுசீர் வெள்ளைக்கொன் றேற்கிளை முற்றே
லோரிரு நூற்றுமுப்பத் தெட்டாகு மாக
விருநூற்று நானூற்றொ டெழுபத்தைந் தாக
வருமுற்று மொன்றும் வகை." எ - ம்,

இவை முற்றெதுகைக்கு உரைச்சூத்திரம்.

இன்னும் 'புலவராறே' என்று மிகுத்துச் சொல்லியவதனானே அமைவன வேறளபெனத் தழீஇப் புகுந்தவற்றுள் ஈண்டுக் கூறுத அந்தாதித்தொடையும் ஆமாறு சொல்லிக்

(பி - ம்)—[1] அளபெடைக்கே. [2] மொழிப.

கொள்க; அவற்றை விகற்பத்தொடையாகிய ஒரூஉத்தொடை யுங் கூறுவது. (கூஅ)

411. இருசீ ரிடையிடி னொரூஉவென மொழிப.

இது, நிறுத்தமுறையானே ஒரூஉத்தொடை உணர்த்து கின்றது.

இதன் பொருள்:—நாற்சீருள்ளும் இடையிருசீரொழி ந்த தொழித்த முதற்சீரும் நான்காஞ்சீரும் இரண்டாமெழுத் தொன்றிவரத் தொடுப்பின் அதனை ஒரூஉவெனப என்ற வாறு.

அதிகாரத்தான் ஒரூஉவெதுகையெனப்பட்டது. அது வும் பொழிப்புப்போல வந்த எழுத்தே வருதலும், கிளை யெழுத்து வந்து கிளையொரூஉ எனப்பட்டு இரண்டாதலு முடைத்து.

"உள்ளார் கொல்லோ தோழி முள்ளுடை." (ஐங்குறு.)

என்பது, ஒரூஉவெதுகை[த்தொடை.]

"சூரலங் கடுவளி யெடுப்ப வாருற்று." (அகம் - 1.)

என்பது, கிளையொரூஉவெதுகை.

இவை இரண்டுதொடையுங் கட்டளையடிக்கண் வருங் கால் ஒரூஉவெதுகை ஐஞ்ஞூற்றிருபத்தெட்டாம் (528).

அவை ஆசிரியத்திற்கு உரியசீர் இருபத்தேழனுள்ளும் நேர்முதற்சீர் பதினான்கும் ஒரோவொன்று உறழ்ந்த அடி பன்னிரண்டனுள், சுருங்கிய நிலந்தொறும் ஒன்பதொன்ப தாக நூற்றிருபத்தாறும், நிரைமுதற்சீர் பதின்மூன்றும் பெருகியநிலத்து ஒரோவொன்று பத்தாக நூற்றுமுப்பஃது மாக அகவற்றொடை இருநூற்றைம்பத்தாறு (256); அவற் றுண் மின்னு, மேவுசீர், நாணுத்தளை என்னும் மூன்றுசீரானும் மூன்றுநிலம் முதனிலத்தகற்றிப் பெற்றதொடை இருநூற் றைம்பத்துமூன்று(253). வெண்டொடை இருபத்தேழுசீருற ழ்ந்த அடி அனைத்தினும் பெற்ற தொடைநிலை நூற்றெண்பத் தொன்று; இவற்றுண் மின்னு, மேவுசீர் என்னும் இரண்ட

ஞனும் முதனில்த்து இரண்டுநிலங்களைந்து பெற்றதொடை நூற்றெழுபத்தொன்ப(179)தாம்.

இனி, கலிப்பாவினுள் நேர்முதற்சீர் பன்னிரண்டாகப் பெருகியநிலத்து ஓரோவொன்று களையப்பெற்றதொடை நாற்பத்தெட்டும், நிரைமுதற்சீர் பன்னிரண்டும், சுருங்கிய நிலத்து ஓரோவொன்று களையப் பெற்றதொடை நாற்பத்தெட்டுமாகக் கலிப்பாவிற்குரிய தொடை தொண்ணூற்றாறு மாக மூன்றுபாவினும் பெற்ற ஒரூஉத்தொடை ஐந்நூற்றிருபத்தெட்டாம் (528).

கிளையொரூஉவும் இவ்வாறே ஐந்நூற்றிருபத்தெட்டாகவும், அவற்றுமேல் மின்னு, மேவுசீரென்னும் இரண்டும் வெண்பாவினுள் உறழ்ந்த முதனிலையிரண்டுங் களையாது கொள்ளக் கிளையொரூஉத்தொடை ஐஞ்ஞூற்றுமுப்பதாம் (530). ஆக வொரூஉத்தொடை இரண்டனுள் பெற்ற தொடை ஆயிரத்தைம்பத்தெட்டாம் (1058).

"நேராதி யாதி நிலத்தொன்ப தொன்பதா
மீரைந்தா மாசிரியத் தீற்று—நிரையாதி
யாக விருநூற்றைம் பத்துமூன் றாதி
நேர்புகா மூன்றனையு நீத்து." எ - ம்,

"மேவுசீர் மின்னுக்குண் முன்னைநிலத் தொரோவொன்
றாகா வொரூஉவெள்ளைக் காதலா—ஞவன
நூற்றெழுபத் தொன்பதா நோக்கு." எ - ம்,

[1]"முன்பு நிரையாதி நேராதி துள்ளற்கோ
ரொன்றொழியத் தொண்ணூற்றா றாகுங் கிளைவெள்ளைக்
கொன்றா யிரண்டா னொரூஉவிரண்டு மாயிரத்
தைம்பான்மே லெட்டா மவை." எ - ம்,

இவற்றை விரித்துரைத்துக்கொள்க.

மேலைப் பொழிப்பிரண்டும் முற்றிரண்டும் இவையிரண்டுமென விகற்பத்தொடை ஆறனுலும் பெற்ற தொடை இரண்டாயிரத்தைஞ்ஞூற்றிருபத்தொன்று (2521). இவை ஆறுதொடையும் ஓரடிக்கண்ணே வருதலின் தளை வழுப்பட்டனவென்று களையும் நிலமிலவென்பது.

(பி - ம்)—[1]முன்பினின்ற நேரா நிரையாதி.

இன்னும் புலவராறென்றதனால், தொடையந்தாதியும் விட்டிசையும் ஒரோவொன்று இரண்டாகி அசையந்தாதியுஞ் சீரந்தாதியும் விட்டிசைத்தொடையுங் குறிப்புவிட்டிசையு மென நான்காம்.

ஓரடியுள் இறுதிச்சீருள் ஈற்றசையும் மற்றையடியின் முதற்சீரின் முதலசையும் ஒன்றத் தொடுப்பது அசையந்தாதி. அவை தொடுக்குங்காற் கட்டளையடிக்கண் உரியசைச் சீரினை அசையெனக் கொள்ளற்க; இவை பிறசீர்ப்பாற்படுத் துத் தளைகோடலின். அடியிறுதிக்கட் கடியாறு மழகளிறென வந்தவழி, யாறு களிறு என்னும் இரண்டு உரியசையும் நிரையசையாக இயற்றப்பட்டன. ஆயினும் இயற்கை நிரையசை யோடு தொடுக்கப்படா; இரண்டசையும் ஒரு சொல்லாயி னன்றி அந்தாதியாகாமையி னென்பது.

இனி, இறுதிச்சீர் முதற்சீரோடு சேரிற் சீரந்தாதியாம்.

(உ - ம்) "குன்றகச் சாரற் குதித்தன கோண்மா
மாவென மதர்த்தன கொடிச்சி வான்கண்."

என்பது, அசையந்தாதி.

"தழைபூஞ் சாரற் பூத்த முல்லை
முல்லை சான்ற கற்பி னல்லோள்."

என்பது, சீரந்தாதி.

இது கட்டளையடிக்கண் வருங்கால் அசையந்தாதி முந் நூற்றிருபத்தைந்(325)தாம்.

அவை ஆசிரியத்துள் இரண்டு நேர்பசைச் சீர்க்கும் ஓரெழுத்துத்[1]தேமாவிற்கும் ஏலாமையின் ஒழிந்த நேர்முதற் சீர் பதினொன்றும் உறழ்ந்த அடி நூற்றுமுப்பத்திரண்ட னுள் ஒரு சீர்க்கு முதனிலத் தொன்றும் இறுதி நிலத் தொன்றுமென இவ்விரண்டானும் முதனிலமிரண்டும்இறுதி நிலமொன்றுமென மும்மூன்றாக முப்பத்து மூன்றகற்றி ஒரோசீர்க்கு ஒன்பதொன்பதாகப் பெற்ற தொடை தொண் ணூற்றொன்பது (99). இனி, நிரைமுதற் சீருள் நிரைபசைச் சீரிரண்டும் ஒழித்து ஒழிந்த பதினொன்றும் உறழ்ந்த அடி

(பி - ம்)—[1]தேமா விறுகுதீயு மேலாமையின்.

நூற்றுமுப்பத்திரண்டனுள் முதனிலத் தோன்றுவன இவ் விரண்டாக இருபத்திரண்டு நிலங்களைய ஒவ்வொன்று பத் தாகப் பெற்ற தொடை நூற்றிருபதாக ஆசிரியத்துள் அசையந்தாதி இருநூற்றொன்ப(209)தாயின.

வெண்பாவினுள் அசையந்தாதி வருங்கால் நேர்பசைச்சீ ரிரண்டும், ஓரெழுத்துத் தேமாவும், நிரைமுதற்சீர் பதின் மூன்றுமெனப் பதினெழுத்தது ஒழிந்த நேர்முதற்சீர் பதி னொன்றும் உறழ்ந்த அடி எழுபத்தெட்டனுள் ஓரோவோர் சீர்க்கு இரண்டாக முதனிலந்தோறுங் களைந்தவழி இரு பத்திரண் டொழித்துப் பெற்ற வெண்டொடை ஐம்பத் தாறும்.

கலிப்பாவினுள் நிரைமுதற்சீர் ஒழித்து ஒழிந்த நேர் முதற்சீர் பன்னிரண்டனுந் தொடை அறுபதாம். ஆக மூன்று பாவிற்கும் அசையந்தாதி முந்நூற்றிருபத்தைந்(325) தாயினவாறு கண்டு கொள்க.

"நேர்பசைச்சீர் நுந்தையொழித் தேனைப் பதினொரு
நேராதி முன்பினிரண் டொன்றகற்றிச்—சீராக
நீங்கியவா றாக நிரைமுதல் பத்தாக
வீங்கிரு நூற்றொன்ப தென்." எ - ம்,

"நேர்முத லொன்ப தியற்சீ ருரிவெண்சீ
ராகியினி யிவ்விரண் டாங்கொழிப்ப—நேர்பொடு
வெண்பாநீ நுந்தை நிரைமுதல் வீழ்த்தசை
யந்தாதி யையம்பத்தா றும்." எ - ம்,

"நேரசை யந்தாதி யன்றிக் கலிக்கியையா
வாகலி னங்கறுப தாம்." எ - ம்,

" அவ்வகை யந்தாதி முந்நூற் றிருபத்தைந்
திவ்வகை முப்பாக் கியற்று." எ - ம்,

இவ்வுரைச்சூத்திரங்களான் அசையந்தாதி முந்நூற் றிருபத்தைந்தும் ஆயினவாறு அறிந்துகொள்க.

இனி, சீரந்தாதி நூற்றறுபத்துநான்கு :—அவை ஆசிரி யத்துவருங்கால் நேர்பசைச்சீரிரண்டுந் தேமாவிரண்டுமென நான்கனுந் தத்தம் முதனிலந்தொடங்கி ஓரோவொன்று

அவ்வாறாக நாலாறிருப்பத்துநான்காம். இனி, நிரைமுதற் சீருள் நிரைபசைச்சீ ரிரண்டும் புளிமாவுமென மூன்றொழித்து ஒழிந்த பத்துச்சீரானும் வருங்கால் அவை உறழ்ந்த அடி பன்னிரண்டனுண் முதனிலம் மூன்றும் பெருகிய நிலத்திரண்டுமாக வைத்தது ஒழித்து ஒரோவொன்று எவ்வேழாக எழுபதாம். ஆக, அகவற்றொடை தொண்ணூற்று நான்(94)காம்.

இனி, வெண்பாவினுள் வருங்கால் நேர்பசைச்சீரிரண்டுந் தேமாவிரண்டும் நிரைமுதல் வெண்சீரிரண்டும் நிரைமுதல் நிரையீறாகலிற் கணவிரி எட்டுமாகச் சீர் பதினொன்கும் ஒழித்து ஒழிந்த சீர் பதின்மூன்றனுனும் பெற்ற அடி தொண்ணூறும்; அவற்றுள், வரகும் அரவும் புளிமாவும் என்னும் மூன்றும் பெற்ற அடி பத்தொன்பதாகலின், அவற்றுள் வரகிற்குப் பெருகியநிலத்து மூன்றும், அரவும் புளிமாவுஞ் சுருங்கிய நிலத்தும் பெருகியநிலத்தும் ஒரோவொன்றாக நான்குமாக ஏழுமொழித்து ஒரோவொன்று நான்காகப்பெற்ற அடி பன்னிரண்டாம். காருருமு, மாவருவாய் என்னும் இரண்டனுனும்பெற்ற அடி பன்னிரண்டனுள் முதனிலத்து மும்மூன்றாக ஆறொழித்துப்பெற்ற தொடை இருமூன்றாம். பாதிரியேழும் மாசெல்வாயுமென எட்டனுனும் பெற்ற அடி ஐம்பத்தொன்பதாகலின் அவற்றுள் ஈரெழுத்துப் பாதிரி மூன்றுஞ் சுருங்கியநிலத்து ஒரோவொன்றும் பெருகிய நிலத்து இவ்விரண்டுமாக மும்மூன்றொன்பதும், ஒழிந்த மூவெழுத்துப் பாதிரி நான்கும், மாசெல்வாயுமென ஐந்துஞ் சுருங்கியநிலத்து இவ்விரண்டாகப் பத்துமெனப் பத்தொன்பதுங் களைந்து பெற்றதொடை நாற்பதா மெனக் கொள்க. ஆகக் களையும் நிலம் முப்பத்திரண்டு ஒழித்து ஒழிந்த தொடை வெண்பாவிற்கு ஐம்பத்தெட்டாயின.

இனி, கலிப்பாவினுள் வெண்சீர் நான்கனுனும் பெற்ற அடி இருபஃதாகலின், அவற்றுண் மாசெல்வாய் உறழ்ந்த அடி ஐந்தினும் ஏறிய நிலத்திரண்டும், புலிவருவாய் உறழ்ந்த அடி ஐந்தினுஞ் சுருங்கிய நிலத்திரண்டும், ஒழிந்த மாவருவாய் புலிசெல்வாய்கள் இரண்டும் முன்னும் பின்னும் ஒரோவொன்றாக நான்காகும்; ஆக எட்டுங்களைய ஒரோவொன்று

மும்மூன்றாகப் பெற்றதொடை பன்னிரண்டாம். ஆக மூன்று பாவிற்குஞ் சீரந்தாதி நூற்றறுபத்து நான்காம் (164).

"வண்டொன்று தேமா விரண்டு வலியதுபன்
னொன்றொடச்சீ ரந்தாதிக் கீரேழாம் நேராதி
பத்தும் புளிமா வாகிரண்டும் வெள்ளைக்கா
மொத்த கலிக்குரிச்சீர் நான்கு." எ - ம்,

"நிரைநிரைபத் தெவ்வேழா மூன்று மிரண்டு
முதனில னீக்கிமூன் றாக வகவலி
னேராதி நான்கு மெழுவாய் நிலத்தொடங்கி
யாறாகு மந்தாதிச் சீர்." எ - ம்,

"ஆக வகவற்சீ ரந்தாதி
நால்வகை யாக நவிற்று." எ - ம்,

"வாகு பெருநிலத்து மூன்றகற்றி மற்றை
யரவு புளிமா விரண்டிரண்டு மாற்றி
முதனிலத்துக் காருருமு மாவருவாய் மும்மூன்
றெனவுரை யந்தாதிக் கீண்டு." எ - ம்,

"ஈரெழுத்துப் பாதிரிமூன்[1] றீராருகு மோரிரண்டாய்
மூவெழுத்துப் பாதிரிக்கு முன்னிரண்டாய் மாசெல்வா
யொன்றற்கு மவ்வா றொழித்துரைப்ப நாற்பஃதாம்
வெண்டொடைச்சீ ரந்தாதி வேறு." எ - ம்,

"விரித்தசீ ரந்தாதி வெண்டொடை யைம்ப
தெனப்படு மெட்டுமே விட்டு." எ - ம்,

"மாசெல்வா யீற்றும் புலிவருவாய் மற்றிடத்து
மேனை யிரண்டு மிரண்டிடத்து மாக
விரண்டிரண்டு நீக்கிச்சீ ரந்தாதி துள்ளற்
கமைந்த தொடைநான்மூன் றாம்."[2] எ - ம்,

"பாத்தோறும் வந்தசீ ரந்தாதி பாற்படுப்ப
நூற்றோ டறுபத்து நான்கு."

எனவும் இவ்வாற்றானே சீரந்தாதியாமா றுரைத்துக் கொள்க.

---

[1]ஈராருகு மோரிரண்டாய் - சுருங்கிய நிலத்தொன்றாய்; பெருகிய நிலத்து இரண்டாய்.

[2]ஈற்றிலிரண்டும் ஏறிய நிலம்; மற்றிலாதிச் சுருங்கிய நிலம் ஏனை யிரண்டு - மாவருவாய் புலிவருவாய்.

"அந்தாதி யோரிரண்டு மாகத் தொடைநானூற்
றெண்பான்மே லொன்பா னெனல்."

இனி, விட்டிசைத்தோடை கூறுங்கால் எழுத்தினானும் எழுத்தல் ஓசையானும் விட்டிசைத்தல் இருவகைப்படும் :

"அ உ வறியா வறிவி லிடைமகனே
நொ அலைய னின்னாட்டை நீ." (இடைக்காடனார்.)

என்பது, எழுத்தினாகியது.

விட்டிசையின் இறுதியடி வல்லொற்றடுப்பின் விட்டிசை வல்லொற்றெதுகை யென்பாரும் உளர். ஆண்டு வல்லொற் றெதுகை யா[மாறு]காமையின் அது வேண்டுவதன்று; வேண்டினும் விட்டிசையெனவே அடங்குமென்பது.

"த என்று தாமிசைப்ப தாகியே தண்ணுமைகேட்
டெ என் றெழுந்தார் பலர்."

என்பது குறிப்புவிட்டிசை.

இவை கட்டளையடிக்கண் வருங்கால் ஒரோவொன்று நூற்றறுபத்துநான்காகி முந்நூற்றிருபத்தெட்(328)டாம்.

அவை வருங்கால் நேர்பசைச் சீரிரண்டும் ஓரெழுத்துத் தேமாவும் போதுபூவிரண்டும் ஒழித்தொழிந்த தேமாவும் பாதிரியிரண்டும் ஒன்றிக் கலிப்பாவிற்குத் தொடை நாற்பஃ தாகவும், இரண்டு விட்டிசையுந் தொகுப்பப் பூமருதிரண்டும் நேர்முதல் வெண்சீரிரண்டுமாக ஒன்பதுசீரும் பற்றி விட் டிசைக்குமெனவுங் கொள்க. அவற்றை அகவற்றொடை ஒரோவொன்றெழுபதாகவும், வெண்டொடை ஒரோவொன் றைம்பத்து நான்காகவும், கலிப்பாவிற்குத் தொடை நாற்பஃ தாகவும், இரண்டுவிட்டிசையுந் தொகுப்பத் தொடை முந் நூற்றிருபத் தெட்டாயினவாறு கண்டுகொள்க.

இவை ஆசிரியத்துப் பதினான்கும் வெண்பாவினு ளொன்பதுமாக இருபத்துமூன்று நிலங் களைந்து பெற்றன.

"நேர்பிரண்டு நேர்பு முதலிய சீர்நான்கு
மோரெழுத்துத் தேமாவும் விட்டிசைக் கொன்றுவா
மேனை நிரைமுதற் சீர்களு மிவ்வாறே
யாகா தனவென் றறி." எ - ம்,

" அகவற்கேழ் நேராதி யொன்பதும்வெண் பாவிற்
குளவென் றுரைக்கப் படும்."　　எ-ம்,

" வெள்ளையு ளொன்ப தகவலி னீரேழாய்க்
கொள்ளா விருபத்து மூன்றுகுந்—துள்ளலுட்
போரேறு பாதிரி பூமருது மாசெல்வாய்
மாவருவா யெட்டும் வரும்."　　எ-ம்,

" அகவற் கெழுபதா மைம்பத்து நான்கா
நிகரற்ற வெள்ளைக்குந் துள்ளல்—புகாற்ற
நாற்பதாய் விட்டிசை நூற்றறு பத்துநான்
கேற்பதா மோரொன் றெனல்."　　எ-ம்,

" இருவிட் டிசைமுந்நூற் றீரொருபத் தெட்டாக
வருவித்துக் கோடல் வழக்கு."

எனவும் இவற்றைப் பதநெகிழ்த்துரைக்க.

" விகற்பமா றந்தாதி விட்டிசைநான் கேற்றி
யிசைத்தவீ ரைந்து தொடையாற் றொடைத்தொகை
மூவா யிரத்தொடு முந்நூற்று முப்பத்தா
றுமா றறிந்து கொளல்."

" இருபத் திரண்டு மிவைபத்து மாக
வருவித்த முப்பத் திரண்டா—னொருபத்தின்
மூவா யிரத்தொரு நூற்றைம்பத் தாறைந்நூற்
றேடோரைம் பத்திரண் டேற்று."

எனவிவை உரைச் சூத்திரம். ஆகத்தொடை முப்பத்திரண்டனுற் பெற்ற தொடை (13708) பதின்மூவாயிரத்தேழுநூற்றெட்டு. (௯௯)

412. சொல்லிய தொடையொடு வேறுபட் டியலிற்
[1]சொல்லியற் புலவரது செந்தொடை யென்ப.

இது, மேற் செந்தொடையாமெனக் கூறியதுணர்த்துகின்றது; எய்தாததெய்துவித்ததூஉமாம்.

இதன் பொருள் :—மேற்கூறப்பட்ட தொடை எல்லாவற்றோடும் ஒவ்வாது வரின் அதனை இயற்கைச்சொல்லாற்

(பி - ம்)—[1]சொல்லிய புலவர்செந்.

செய்யுள் செய்யும் புலவரது செந்தொடையென்று சொல்லுப ஆசிரியர் என்றவாறு.

எனவே, விகாரப்படச் செய்யுள் செய்யுஞ் செந்தொடை இன்றென்றுனும்; அது,

"இருங்கழி மலர்ந்த வள்ளிதழ் நீலம்
புலாஅன் மறுகிற் சிறுகுடிப் பாக்கத்
தினமீன் வேட்டுவர் ஞாழலொடு மிலையு
மெல்லம் புலம்ப நெகிழ்ந்தன தோளே. **(அகம் - 270.)**

எனவும்,

"சேயிறு முகந்த நுரைபிதிர்ப் படுதிரை
பராரைப் புன்னை வாங்குசினை தோயும்." (அகம் - 270.)

எனவும் வரும்.

"பூத்த வேங்கை வியன்சினை யேறி
மயிலின மகவு நாட
னன்னுதற் கொடிச்சி மனத்தகத் தோனே."

(யா - வி - ப - 179.)

என்பதும் அது.

'இயலின்' என்றதனால், இரண்டடியால் தொடைபெற்று நின்று இரண்டடி யெதுகையாகியவை தம்முள் தொடுக்குங் காற் செவ்வன் தொடுப்பினும் அதனைச் செந்தொடை யென்னுது இரண்டடி யெதுகையென்றும், இனி ஓரடி இடையிட்டுத் தொடுத்தவழியுந் தொடர்ந்த அடி இரண்டுஞ் செந்தொடையாமாயினும் மூன்றுமடி எதுகைபடத் தொடுத்தன் மாத்திரையானே அதனை இடையிட்டெதுகை யென்றுங் கொள்ளப்படும்; என்னை? அவ்வெதுகை ஆண்டுச் சிறந்தமையினென்பது; அவை [முன்னர்க் காட்டுதும்.]

"முன்பொழுது முன்சொல்லுந் தூரியமா மங்கிலையே
பின்பொழுது பின்செல்லு நெய்தலா—னன்பிலவே
கொல்யானை வேகப்போர்க் கோக்கோதை மாறேற்ற
பல்யானை மன்னர் பறை."

என வரும். இஃது இவ்விரண்டடிகளது கூட்டத்துக் கண்ணன்றி வாராவாயினுங் கட்டளையடிக்கு அகப்பட்ட

தொடையொடுங் கூறினர். கட்டளையடிக்கண் வருந் தொடையே சிறந்தனவென்று கொள்ளினுங் கொள்ளற்கவென்பான், ஒழிந்த தொடையுள்ளுமென்று கூட்டித் தொடைகூறினனென்பது.

இனி, செந்தொடை கட்டளையடிக்கண் தொடை யாங்கால் ஓரெழுத்துத் தேமா ஒழித்து ஒழிந்த சீரெல்லாவற்றினும் வருமென்பது. இம்மூவகை அடியினும் பெற்றதொடையெல்லாந் தொகுப்பத் தொடை (549) ஐஞ்ஞூற்று நாற்பத்தொன்பதாம்; அவற்றோடும் இரண்டடியெதுகை இரண்டும் இடையீடுங் கூட்டத்தொடை (552) ஐஞ்ஞூற்றைம்பத்திரண்டாம். [நுந்தை என்பது கேட்டார்க்குத் தொடைப்பாடு வெளிப்படு மிலக்கணத்தவாகிய தொடைக் கூறுபாடெனப் பிரித்துக் கூறியவாறு.]

"நுந்தையில் செந்தொடை யைஞ்ஞூற்று நாற்பான்மே
லொன்பானே யோரிடையிட் டோரிரட்டி
வந்த வெதுகை யிரண்டென வைத்தைஞ்ஞூற்
றைம்பத் திரண்டென் றறி."

என்பது, உரைச்சூத்திரம். ஆக முப்பத்துமூன்று தொடையும் அறுநூற்றிருபத்தைந்து அடியுட் களைவன களைந்து பெற்ற தொடைவிரியெல்லாந் தொகுப்பப் பெற்ற தொடை (13705) பதின்மூவாயிரத் தெழுநூற்றைந்துடன் இரண்டடி யெதுகை யிரண்டும், இடையீடொன்றுங் கூட்டத் தொடை(13708)பதின்மூவாயிரத் தெழுநூற் றெட்டாயினவாறு கண்டுகொள்க.

"தொடையின் பகுதி முழுவதூஉஞ் சொன்மற்
றடியி னறுநூற் றிருபத்தைந் தாயி
னடிய திலக்கண மாமதுவென் றஞ்சிப்
பிறதொடைமூன் றேற்றினர் பின்."

இவ்வாறு தொடை கூறப்பட்ட தொடைப்பகுதியெல்லாம் அவ்வச் சூத்திரங்கடோறும் எடுத்தோதாது கட்டளையடிக்கும் அல்லாவடிக்கும் பொதுவகையாற்கூறி வந்தாசிரியனயினும்,

"மெய்பெறு மரபிற் றொடைவகை." (413.)

என்னுந் தொடைச் சூத்திரத்திற்கு ஏற்பதாம். அவற்றை அவ்வச்சூத்திரங்களுட்போலக் கூறி வந்ததாமென்றது. முற்கூறிய முப்பத்துமூன்று[1] தொடையினையும் அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியோடு மாறியக்கால் இருபதினாயிரத் தறுநூற்றிருபத்தைந்து தொடையாகற்பாலனவாம்; அன்னவை தொடைக்குந் தளைக்குமாகாதன களைந்து கொள்ளப் பதின்மூவாயிரத் தேழுநூற்றைந் (13705) தாயினவென்பது. ஆறுயிரத்துத் தொள்ளாயிரத் திருபது(6920)நிலங் களையப்பட்டன. இங்ஙனம் இவை களைந்து பெற்றதொடையோடும் இரண்டடியெதுகை இரண்டும் இடையீடொன்றுங் கூட்டத் தொடை (13708) பதின்மூவாயிரத் தேழுநூற்றெட்டாயின. (௪00)

413. மெய்பெறு மரபிற் றொடைவகை தாமே
ஐயீ ராயிரத் தாறைஞ் ஞூற்றொடு
தொண்டுதலை யிட்ட பத்துக்குறை யெழுநூற்
*றொன்பஃ தென்ப வுணர்ந்திசி னோரே.

இது, மேற்கூறிய தொடையுள் ஒருசீரான் வரையறையுடைமையின் அவற்றை அடிக்கட்போலத் தொகுத்தோதுகின்றது; விரித்ததூஉந் தொகுத்ததூஉமாம்; என்னை? கட்டளையடியொடுபட்ட தொடைவிகற்பம் முற்கூறிய சூத்திரங்களுட் பெற்றமையானும் அவற்றையும் ஈண்டுத் தொகுத்துக் கூறினமையானுமென்பது.†

இதன் பொருள்:—மெய்பெறு மரபில் தொடைவகை - கேட்டார்க்குத் தொடைப்பாடு வெளிப்படும் இலக்கணத்தவாகிய தொடைக்கூறுபாடு; 'தாமே' என்பது பிரித்துக் கூறியவாறு; ஐயீராயிரத்து ஆறு ஐஞ்ஞூற்றொடு-பதின்மூவாயிரத்தோடு; தொண்டுதலையிட்ட பத்துக்குறை எழுநூற்றொன்பஃது - எழுநூற்றெட்டு என்றவாறு.

---

[1]மோனை, 4; எதுகை, 15; முரண், 5; அளபெடை, 2; அந்தாதி, 2; விட்டிசை, 2; இயைபு, 2; செந்தொடை, 1. என்பன.

(பி - ம்)—*ஒன்றுமென்ப.

†இது 'ஞாபகங்கூறல்' என்னுமுத்தி. தொல். சூ. 665 - பேர்.

தொடைப்பகுதி பதின்மூவாயிரத் தெழுநூற் றெட்டு (13708) என்று சொல்லுப ஆசிரியரென்பது இதன் பொழிப்பு. 'மெய்பெறு மரபின்' இவை யெனவே, விளங்கத் தோன்றுதனவுந் தொடையுளவென்பதாம்; அவை,

[1]இணை [3]மேற்கதுவாய் [5]கடையிணை [7]இடைப்புணர்பின்
[2]கூழை [4]கீழ்க்கதுவாய் [6]கடைக்கூழை

எனச் சொல்லுப. பிறவும் வேறுபடுத்துக் கூறுவார்கூறு வனவெல்லாம் இதனுனே தழீஇக்கொள்ளப்படு மென்பது.

'தொடைவகை' என்பது கட்டளையடியொடு வருமெனப் பட்ட முப்பத்துமூன்று தொடையும் பிறவாற்ருன் வருமெனப்பட்ட இரண்டடியெதுகையென இருகூற்றனவுமென்ற வாறு.

'ஐயீ ராயிரத் தாறைந் நூற்றொடு' என்பது, உம்மைத் தொகை. 'தொண்டு தலையிட்ட' என்பது, ஒன்பானையகப் படும் மொழியாகவுடைய வென்றவாறு. அது செய்தவென் னும் பெயரெச்சமாகலின் எழுநூற்றொன்பதென்னும் பெயர் கொண்டு முடியும்; எனவே, எழுநூற்றிருபத்தெட்டா மென்றஞ்சிப் பத்துக்குறை எழுநூற்றொன்பது என்று னென்பது; எனவே, ஆண்டு நின்ற ஒன்பானெடுந் தொண்டுதலையிட்ட எனப்பட்ட ஒன்பானையுங்கூட்ட எழு நூற்றெட்டாயினவென்றவாறு; அஃதே கருத்தெனின்,

"பதின்மூ வாயிரத் தெழுநூற் றெட்டென
மொழியப் பட்டன தொடைதெரி வகையே."

என அமையும்; இவ்வாறு அரிதும் பெரிதுமாகச் சூத் திரஞ்செய்த தென்னையெனின்,—அங்ஙனமே அதனை ஞாப கப்படச் செய்தான் ஆசிரியன் (665) ஒருகாரணம் நோக்கி. என்னை? இத்தொடைகளை அடியொடு மாறுங்காற் குறைக்கப் படுவன உளவென்பதூஉம், அவை தொண்டு தலையிட்ட ஐந்துபத்தளவும் ஆறுமுதலாகக் களையப்படுமென்பதூஉங் கோடற்கென்பது. 'ஒன்பது' என்று இருகாற்சொல்லியவத

ஞன் அங்ஙனங் குறைக்கப்படுநிலங்கள் ஒன்பது பகுதியவா மெனக் கொள்க. அவையாவன:—

1 ஐம்பத்தொன்பது	4 நாற்பது	7 முப்பத்தொன்று
2 ஐம்பத்தாறு	5 முப்பத்தொன்பது	8 இருபத்துமூன்று
3 நாற்பத்தைந்து	6 முப்பத்திரண்டு	9 ஆறு

என ஒன்பது பகுதியாற் குறைவனவாயின. இங்ஙனம் ஐம்பத்தொன்பது நிலத்தினவாகலால் 'தொண்டுதலையிட்ட பத்து' என்றானெனவும், ஒன்பதுந் தொண்டுமென இருகாற் கூறியவதனான் அங்ஙனங் களையுநிலம் ஒன்பஃதெனவுங் கொள்ளப்பட்டது.

"பாய பதினா யிரமென் றிலனையீ
ராயிர மென்று னதனானுந்—தூயதன்றிப்
பத்துங் குறைத்த பயத்தானு மொன்பதென்
றுய்த்துக் கொளற்பாற் றொருங்கு." எ - ம்,

"ஓரொன்ப தேற்றியு மோரொன்ப திட்டுரைத்து
மீரொன் பதுமிகுத்தா னீங்கிவற்று—ளோரொன்ப
தைம்பான்மே லேறவு மைந்தந்த மாய்க்குறைத
லொன்பான் வகைத்தென்று மோர்ந்து." எ - ம்,

"ஆறென்றூன் மூவா யிரமென்ன தாங்கதனை
லாறந்த மாங்குறையு மாறு." எ - ம்,

"ஐம்பத்தொன் பானேழெட் டையொன் பதுநாற்பஃ
தொன்பா னுடைமுப்பத் தெண்ணான்கு முப்பத்தொன்
றென்பா லிருபத்து மூன்றா றெனக்குறைப்ப
வொன்பான் பகுதி யுள." எ - ம்,

இவ்வுரைச் சூத்திரங்களான் அவை குறைக்கப்படுமா றறிந்து குறைக்க. இவற்றுள் ஒன்பது நிலங் களையப்படும் மோனைமுதலாயின தொடை ஐந்தற்கும் ஓரெழுத்துத் தேமா உரித்தன்றிராயின், அதனை நுந்தை நுந்தையென்று இரு கால் தொடுக்க வேண்டும்; தொடுத்தவழி, அடிமோனையுந் தலையாகெதுகையும் அடியெதுகையும் மூன்றாமெழுத்தோன் றெதுகையுமென நான்குதொடை பெறப்படுமாகலின், அவற் றுள் அதனை என்ன தொடையென்றமோ வெனின்,—செய்

யுள் செய்த ஆசிரியன் பலதொடைபடச் செய்து வைத்த வழி, அவற்றுட் சில களைந்து ஒன்று கோடற்குக் காரண மின்மையினுன் அவையனைத்துங் கோடுமென்பது; அல்லாதார் முதனின்ற தொடையே கொண்டொழிக வென்ப;[1] அது குற் றம்; என்னை?

"செங்காற் பைந்தினை யிதண மேறிப்
பைங்காற் சிறுகிளி கடிவோ டந்தை."

என்றவழி, எதுகையும் மூரணும் வந்தவழி இவற்றுண் முதற்கண் இன்னதொடையென்று துணியலாகாமையின் அது நிரம்பாதாகலான் அது வந்ததொடை யெல்லாவற்று னும் விரித்துத் தொடை கூறுதல் அமையுமென்பது; என் போலவோவெனின்,—எழுத்தும் அசையுஞ் சீரும் அடியும் அங்ஙனம் முதல் வந்ததனுன் எண்ணுந் தொகையும் பெயருங் கொடுத்து வழங்காதவாறு போலவென்பது; அல்லதூஉம், தொடைகளெல்லாந் தம்மை யுணரும் மாத்திரையானே தனித்தனி வருதல் இலக்கணமென்பதூஉம் இல்லையென உணர்க; என்னை? பல உறுப்புக் கொண்டது ஓர் செய்யுளென் றமையின்.

இனி, ஓரெழுத்துத் தேமா முதற்க்ணிற்ப அடியிறுதிக் கண்ணும் இயைபு வருதலின் அச்சீர் நின்றுறழ்ந்த அடிக் கண் இயைபு வருதற்கு ஆராய்ச்சியின் றென்பது. ஒழிந்த தொடைக்குரியவல்ல வெனப்பட்ட சீருள் அவைவாராமை யும், உரியவெனப்பட்டவற்றுள் அவை வருமாறும் முறை யிற் கொண்டு உதாரணங் கண்டு கொள்க.

இனி, இக்காலத்துள்ள ஆசிரியருள் ஒரு சாரார்,
"தொண்டுதலை யிட்ட பத்துக்குறை யெழுநூற்றொன்றும்."
எனப் பாடந்திரிப்பாரும், [இன்னொருசாரார்]
"எழுநூற்றொன்றும்." எனப் பாடந்திரிப்பாரும்

என இருபகுதியார்; 'ஒன்றும்' என்பன முற்றுவினை யென்ப.

---

[1] "தொடைபல தொடுப்பினுந் தளைபல விரவினும்
முதல்வந் ததனுன் மொழிந்திசிற் பெயரே." (யா-வி-சூ-53.)

"மெய்பெறு மாபிற் றொடைவகை......
பத்துக்குறை யெழுநூறு."

என்னும் எண்ணினோடு'ஒன்றும்'எனக் கூட்டுப.(13699) பதின்மூவாயிரத் தறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பது என்பது அவர் கருத்து. ஒன்று மென்பதனை எண்ணுப்பெயர் முற்றும்மை யடுத்ததென்பாரும் அதுவே[1]கூறுப; அவரறியார்; அவ்வாறு சூத்திரஞ் செய்வது ஆசிரியர் கருத்தன்று; அல்லதூஉம்,

"ஒன்பஃ தென்ப வுணர்ந்திசி னோரே."

என்பது பழம்பாடமாகலானும் அஃதமையா தென்பது; அவவாறு கொள்வார்க்குத் தொடை(13699)பதின்மூவாயிரத் தறுநூற்றுத்தொண்ணூற்றொன்பதாகலும் பிழைக்குமென்று மறுக்க; என்னை? [2]அறுநூற் றிருபத்தைந் தடியினையுந் தமக்குப் பொருந்துமாற்றான் இருபத்திரண்டு[3] தொடையோடும் பெருக்குங்கால் அவர்க்கும் ஓரடிக்கண்ணே தொடைகோடல் வேண்டுமாகலானும், அங்ஙனங்கொள்ள இரட்டைத்தொடை முதலாயின அறுநூற்றிருபத்தைந்து ஆகாமையானு மென்பது.[4] (கOக)

414. தெரிந்தனர் விரிப்பின் வரம்பில *பல்கும்.

---

[1] தமிழ்விடுதூதுடையாரும் நச்சினார்க்கினியரும் இக்கருத்தைத் தழுவினர் ஆவர்..

[2] ஆசிரியவடி, 261; வெண்பாவடி, 232; கலியடி, 132 (யா - வி - ப - 176.)

[3] மோனை, 2; எதுகை, 8; முரண், 5; இயைபு, 1; (பொழிப்பு, ஒரூஉ, செந்தொடை, இரட்டை, நிரனிறை) குறிப்பு.

[4] இது, பதின்மூவாயிரத் தறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பதென்றவர் இளம்பூரணர்; இத்தொகை, சங்கயாப்புடையார்போன்ற முன்னையோர் கருத்தைத் தழுவியதாகும்; 'முந்திய மோனை யெதுகை யளபெடை, யந்தமின் முரணே செந்தொடை யியைபே, பொழிப்பே யொரூஉவே யிரட்டை யென்னு, மியற்படு தொடைக ளிவைமுத லாகப், பதின்மூ வாயிரத் தறுநூ றன்றியுந், தொண்ணூற் றொன்பதென் றெண்ணினர் புலவர்' (யா - வி - சூ - 49 - ப - 174.)

(பி - ம்)—*வாகும்.

இது, மேற்கூறிய தொடைக்காவதோர் புறனடை.

இதன்பொருள்:—அறுநூற்றிருபத்தைந்து அடியோடு மாறிப் பெற்ற தொடை பதின்மூவாயிரத் தெழுநூற்றெட் டெனப்பட்டன மேல்; இனி, அவ்வடி ஒன்றன்கண்ணேயன்றி ஒன்றி நிற்ப நின்றவடி அறுநூற்றிருபத்து நான்கனையுந் தந்து தந்து தடுமாற வந்து தோன்றுந் தொடை விகற்பமும் இருசீரடிமுதலாக எண்சீரடியீறாகக் கிடந்த அடிவேறுபாட் டின்கணெல்லாம் இத்தொடைகளைக் கூட்டவும் பிற விகற் பத் தொடைகளைக் கூட்டவும் வருந்தொடைப் பகுதி வரை யறையின்றிப் பலவாம் என்றவாறு.

வரையறை உடையனவற்றுக்கன்றி வரையறை கூறுதல் பயமின்றாகலின் ஒழிந்த விகற்பமெல்லாங் கூறியநிலங் கூறிற் றிலனென்பதூஉம்

"மெய்பெறு மரபிற் றொடைவகை." (413.)

எனப்பட்டன வரையறையுடைமையின் அது கூறினு னென்பதூஉஞ் சொல்லினுன் இச்சூத்திரத்தா னென்பது.

இனி ஐந்து தொடை, விகற்பத்தொடை பலவற்றோடுங் கூட்டவும் பிறவாற்றான் விரிப்பவும் வரம்பிலவா மென்றாரு முளர்; அவை எவ்வாறு விரிப்பினும் வரம்பிலவல்லனவென மறுக்க. வரம்பிலவென்பது வரையறை கூறப்படாவென மேலுரைத்ததே உரை. (௪௦௨)

415. [1]தொடைவகை நிலையே யாங்கென மொழிப.

இதுவுமது. மேல் ஒருசாரன வரையறையுடைமையிற் கூறப்பட்டன வென்புழி, ஒழிந்தன வரையறை யின்மையிற் கூறப்படாதெனவுங் கூறினுனைக் கண்ட மாணுக்கன், வரம்பில் லன தொடுக்கப்படா கொல்லென ஐயுற்றானை அவையுந் தொடுக்கப்படுங்கண்டாயெனக் கூறினமையின் ஐயம் அறுத்த தெனவும் அமையும்.

(பி - ம்)—[1]தொடைநிலை வகையே

இதன்பொருள்:—தொடையது பகுதி வழக்கே அவ் விரண்டு மென்ப என்றவாறு.

எனவே, அப்பகுதியுளொன்று தெரித்தில மென்பது இதன் கருத்து. 'ஆங்கு' என்றதனுன் மேற்பகுத்த இரண் டிடமுங் கொள்க. (௧0௫)

416. மாத்திரை முதலா [1]வடிநிலை காறு
நோக்குதற் காரண நோக்கெனப் படுமே.

இது, நிறுத்த முறையானே நோக்குணர்த்துகின்றது. நாற்சொல் வழக்கினைப் பாவிற்படுப்பது மரபென்ருன். எனவே, ஆண்டு நோக்கி யுணரப்படுவதொன்றின்றிச் செய்யு ளுள்ளும் வழக்கியல்பினவாகி வெள்ளைமையுமாய்க் காட்டுவன வாயின. அவ்வாறன்றி நோக்கென்பதோர் உறுப்புப்பெறினே அது செய்யுளாவதாகலான் அது கூறுகின்ருனென்பது.

இதன்பொருள்:—மாத்திரையும் எழுத்தும் அசைநிலை யும் சீரும் முதலாக அடி நிரம்புந் துணையும், நோக்குடைய வாகச் செய்தல் வன்மையாற் பெறப்படுவது நோக்கென்னும் உறுப்பாவது என்றவாறு.

கேட்டார் மறித்து நோக்கிப் பயன்கொள்ளுங் கருவியை நோக்குதற் காரணமென்ருனென்பது. 'அடிநிலைகாறும்' என் பது, ஓரடிக்கண்ணே யன்றியுஞ் செய்யுள் வந்த அடி எத் துணையாயினும் அவை முடிகாறு மென்றவாறு; வரலாறு:

"முல்லை வைந்நுனை தோன்ற வில்லமொடு
பைங்காற் கொன்றை மென்பிணி யவிழ
இரும்பு திரித்தன்ன மாயிரு மருப்பிற்
பரலவ லடைய விரலை தெறிப்ப
மலர்ந்த ஞாலம் புலம்புபுறக் கொடுப்பக்
கருவி வானங் கதழுறை சிதறிக்
கார்செய் தன்றே கவின்பெறு கானங்
குரங்குளைப் பொலிந்த கொய்சுவற் புரவி
நரம்பார்ப் பன்ன வாங்குவள் பரியப்
பூத்த பொங்கர்த் துணையொடு வதிந்த

(பி - ம்)—[1] அடிநிறை.

தா் துண் பறவை பேதுற லஞ்சி
மணிநா வார்த்த மாண்வினைத் தேர
னுவக்காண் டோன்றுங் குறும்பொறை நாடன்
கறங்கிசை விழவி னுறந்தைக் குணாது
நெடும்பெருங் குன்றத் தமன்ற காந்தட்
போதவி ழலரி னாறு
மாய்தொடி யரிவைநின் மாணலம் படர்ந்தே." (அகம் - 4.)

என வரும். இப்பாட்டின் ஓசைமுதலியனவெல்லாங் கேட்டோரை மீட்டுந் தன்னைநோக்கி நோக்கப் பயன்கொள நிற்கும் நிலைமை தெரிந்துகொள்க.

இனி, 'அடிநிலைகாறும்' என்றதனாற் செய்யுண்முழுவதும் எவ்வகையுறுப்புங் கூட்டி நோக்கியுணருமாறுங் கூறுதும்:—முல்லை யென்பது முதலாகக் கானம் என்பதீறாக நாற்சொல்லியலான் யாப்புவழிப்பட்டதாயினும் பருவங்காட்டி வற்புறுக்குந் தோழி பருவந் தொடங்கிய துணையேகாணென்று வற்புறுத்தினாளென்பது நோக்கி யுணரவைத்தானென்பது. 'உவக்காண் டோன்றுங் குறும்பொறை நாடன்.' என்னுந்துணையுந் தலைமகனது காதன்மிகுதிகூறி வற்புறுத்தினாளென்பது நோக்கியுணரவைத்தான். ஒழிந்த அடிநிலைகாறும் பிரிந்தகாலம் அணித்தெனக் கூறி வற்புறுத்தினாளென்பது நோக்கி யுணரவைத்தானெனப்படும்; என்னை? முல்லையென்றது 'வைந்நுனை' என்றதனான், அவை அரும்பியது அணித்தென்பது பெறப்பட்டது; சின்னாள் கழியின் வைந்நுனையாகாது மெல்லென்னுமாகலின். இல்லமுங் கொன்றையும் மெல்லென்ற பிணியவிழ்ந்தனவென்றான், முல்லைக்கொடி கரிந்ததுணை அவை முதல் கெடாது முல்லையரும்பிய காலத்து மலர்ந்தமையின். இரலை மருப்பினை, 'இரும்பு திரித்தன்ன மருப்பு.' என்றதூஉம், நீர்தோய்ந்தும் வெயிலுழந்த வெப்பந்தணிந்தில, இரும்பு முறுக்கிவிட்டவழி வெப்பம் மாறாவிட்டவாறுபோல வெம்பா நின்றன வின்னுமென்றவாறு. 'பரலவ லடைய விரலை தெறிப்ப.' எனவே, பரல்படுகுழிதோறுந் தெளிந்துநின்ற நீர்க்கு விருந்தின வாகலாற் பலகாலும் நீர்பருகியும் அப்பால் அவலினது அடைகரை

விடாது துள்ளுகின்றனவென அதுவும் பருவந் தொடங்கி னமை கூறியவாறாயிற்று. 'கருவி வானங் கதழுறை சிதறி.' என்பதூஉம் பல்வுறுப்புங் குறைபடாது தொக்குநின்றன மேகந் தனது வீக்கத்திடைக் காற்றெறியப்படுதலின் விரைந்து துளிசிதறினவென்றவற்றையும் புதுமைகூறினாள்; எனவே, இவையெல்லாம் பருவந் தொடங்கியணித்தென்றமையின் வற்புறுத்துதற்கு இலேசாயிற்று. 'குரங்குளைப் பொலிந்த கொய்சுவற் புரவி.' என்பது, கொய்யாத உளை பல்கியும் கொய்த உளை பலகாலுங் கொய்யவேண்டுதலுமுடைய குதிரையென்றவாறு; எனவே, தனது மனப்புகழ்ச்சி கூறியவாறு. அத்துணை மிகுதியுடைய குதிரை பூட்டின வாரொலி விலக்காது மணியொலி விலக்கி வாராநின்றான் அங்ஙனம் மாட்சிமைப்பட்ட மான்றேரனுதலா னென்றவாறு. அதற்கென்னை காரணமெனின்,--'துணையோடு வதியுந் தாதுண் பறவை.' எனவே, பிரிவஞ்சி யென்றவாறு. மணிநாவொலி கேட்பின் வண்டு வெருவுமாகலின் அது கேளாமை மணிநாவினை இயங்காமை யாப்பித்த மாண்வினைத்தேரனுகி வாராநின்றானென இவையெல்லாந் தலைமகள் வன்புறைக்கேதுவாயின. 'கறங்கிசை விழவி னுறந்தைக் குணாது, நெடும்பெருங் குன்றத் தமன்ற காந்தள்.' தெய்வ மலை ஆகலான் அதனுளமன்ற காந்தளைத் தெய்வப்பூவெனக் கூறி அவை போதவிழ்ந்தாற்போல அவர் புணர்ந்த காலத்துப் புதுமணங் கமழ்ந்த நின் கைத் தொடிகள் அவை அரியவாகிப் பிரிந்தகாலத்துப் போன்றுவடிவொத்து மனங் குறைபட்டதுணையேயால் அவர் பிரிந்துசெய்த தன்மையினென இதுவும் வன்புறைக்கே உறுப்பாயிற்று.

இவ்வாறே பலவும் நோக்கி யுணர்தற்குக் கருவியாகிய சொல்லும் பொருளும் எல்லாம் 'மாத்திரை முதலா வடிநிலை காறும்' என அடங்கக்கூறி நோக்குதற்காரணம் நோக்கென்றானென்பது. மாத்திரை முதலாயினவுந் தத்தம் இலக்கணத்தில் திரியாது வந்தமையின் அவையும் அவ்விலக்கணம் அறிவார்க்கு நோக்கிப் பயன் கொள்ளுதற்கு உரியவாயினவாறு கண்டுகொள்க. 'எனப்படும்' என்றதனான், இவ்வாறு முழுவ

தும் நோக்குதற்குச் [1]சிறப்புடையவெனவும் இவை யிடையிட்டு வந்தன சிறப்பிலவெனவுங் கொள்ளப்படும். பிறவும் அன்ன. (கoச)

417. ஆசிரியம் வஞ்சி வெண்பாக் கலியென
நாலியற் றென்ப [2]பாவகை விரியே.

"நோக்கே பாவே." (313.)

என நிறுத்தமுறையானே நோக்குணர்த்திப் பாவுணர்த்தியவெழுந்தான் அதனை இத்துணைப் பெயர் வேறுபாட்டதெனவும், பொருட்குரிமையவும் அடிக்குரிமையவுமாமாறுஞ் செய்யுட்கு வரையறைவகையான் உரியவாறும் ஒரோசெய்யுட்கண் ஒரோவுறுப்புப்பற்றி வருங்கால் அவ்வுறுப்புக்கள் இத்துணையடியவாகுமெனவும் எல்லாங் கூறுவான் தொடங்கினமையின். அவற்றுள் இது, பெயர்வேறுபாடும் அஃது இனைத்தெனவிரியும் உணர்த்துகின்றது. இவ்வுறுப்பு வேறுபாட்டானே, உறுப்பியலாகிய செய்யுளும் இவ்வாறு பெயர்கொள்ள வைத்தானென்பது.

இதன்பொருள்:—ஆசிரியப்பாவும் வஞ்சிப்பாவும் வெண்பாவுங் கலிப்பாவுமென நாற்கூற்றது பாக்களவற்றுவிரி என்றவாறு.

'வகை' என்றதனான் உறுப்பாகிய செய்யுளின் வேறுபட நோக்கி உணரப்படும் இவ்வுறுப்பெனவும், இவற்றுள் வழக்கிற்குரியன செய்யுட்கு வந்தனவும் வழக்கிற்கேயுரியவாகிக் கூறுபடுவனவும், ஒன்றொன்றனோடு விராய்ப் பிறக்கும் பகுதியுமெல்லாங் கொள்ளப்படும். பாக்கூற்றுவிரி நான்கெனவே, பாவினை உறுப்பாகவுடைய செய்யுட்கு வரையறை கூறிற்றிலனென்பது பெற்றாம்; என்னை? அவற்றுப்போதுங்கால் அவற்றது பெயர்வேறுபாடும் அச்சூத்திரங்களான் அறிதுமென்பது; என்றார்க்கு இவை நான்கேயன்றிப் பாவாமாறு கூறுனேனெவெனின்,—இவையின்றித் தூக்குப் பிறவாமையின் இப்பாவிலக்கணமும் நோக்கோத்தினுட் கூறினு

[1]தோல் - சோல் - 297. (பி - ம்)—[2]பாவிரி வகையே.

னுகலான் ஆண்டோதியவாறே அமையுமென்பது. இக் கருத்தேபற்றி,

"பாவென மொழியினுந் தூக்கினது பெயரே." (ப - 1072.)

என்றார் இந்நூலின் வழிநூல் செய்த ஆசிரியருமென்பது.

(உ - ம்). "உள்ளார் கொல்லோ தோழி முள்ளுடை
யலங்குலை யீந்தின் சிலம்பிபொதி செங்காய்
துகில்பொதி பவள மேய்க்கு
மகில்படு கள்ளியங் காடிறந் தோரே." (ஐங்குறு.)

என்பது, ஆசிரியப்பா உறுப்பாகி வந்த செய்யுள்.

"வசையில்புகழ் வயங்கு வெண்மீன்
றிசைதிரிந்து தெற்கேகினும்." (பட்டின - 1 - 2.)

என்பது, வஞ்சிப்பா உறுப்பாகி வந்த செய்யுள்.

"வாரிய பெண்ணை வருகுரும்பை வாய்த்தனபோ
லேரிய வாயினு மென்செய்வ—கூரிய
கோட்டியானைத் தென்னன் குளிர்சாந் தணியகலங்
கோட்டுமண் கொள்ளா முலை."(முத்தொள்ளாயிரம் - 71.)

என்பது, வெண்பாவுறுப்பு வந்த செய்யுள்.

"அரிதாய வறனெய்தி." (கலி - 11.)

என்பது கலிப்பாவுறுப்பு வந்தது. பிறவும் அன்ன.

இவை இன்ன அடியான் வந்தனவென்பது என்னையறியுமாறெனின்,—அதுவன்றே தூக்குப் பயம்படுகின்ற இடமென்பது. மூன்றுபாவினை நாற்சீரானும், வஞ்சிப்பாவினை இருசீரானும் முச்சீரானுந் தூக்குக்கொண்டு இத்தூக்காமாறு உணர்ந்துகொள்க.

ஆசிரியம் வெண்பாக் கலி வஞ்சியெனச் சிறப்புமுறையாற் கூறுதலென்னையெனின்,—அது

"முந்து மொழிந்ததன் றலைதடு மாற்றே." (665.)

என்பாருமுளர். வஞ்சிப்பா முதற்கூறாமையின் அற்றன்றென்பது. மற்றென்கருதியதெனின்,—ஆசிரியம் வெண்பாவென்று ஓதினவை வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் உரிமை

யின் அவையேபோலுஞ் சிறப்புடையவென்று கொள்வா ஞயினும், அற்றன்று; இவை செய்யுளிலக்கணமாகலான் அவை நான்கும் ஒத்த இலக்கணத்த செய்யுளென்றற்கு இம் முறையான் ஓதினனென்பது. இனி ஒருசாரார், இந்நான்கனை யும் ஒன்று மூன்றாக விகற்பித்துக் கூறுப; என்னை? ஏந் திசை தூங்கிசை ஒழுகிசை என்றாற்போல; அற்றன்று; ஓரெழுத்துமுதல் ஐயெழுத்துச் சீரளவும் உயர்ந்த சீரான் வருஞ் செய்யுட்கு ஒன்று ஒன்றனின் வேறுபட்டொலிக்கும்; அவ்வேறுபாடுதோறும் பாவேறுபடா; என்னை?

> "எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலை தானே
> குன்றலு மிகுதலு மில்லென மொழிப." (355.)

என்றமையினென மறுக்க; அல்லதூஉம் அங்ஙனம் வேறுபாடு கொள்ளின் ஓரோவொன்று ஐந்தாகலுந் தூங்க லோசை ஆறும் ஏழுமாகலுமுடைய வென்பது. (கOரு)

418. [1]அங்கிலை மருங்கி னறமுத லாகிய
மும்முதற் பொருட்கு முரிய வென்ப.

இது, பாவினைப் பொருட்குரியவாற்றான் வரையறை கூறுவான் தொடங்கிப் பொருட்குரிமை பொது வகையான் உணர்த்துகின்றது; இது பொருளதிகாரமாகலின் இங்ஙனங் கூறுகின்றான்.

இதன்பொருள்:—அங்கிலை மருங்கின் - அம்மேலைச் சூத் திரத்துத் தோற்றுவாய் செய்யப்பட்ட செய்யுளிடத்து, அறமுதலாகிய மும்முதல் - அறம்பொருளின்ப மென்பன: அறமுதற் பொருளெனவே, அவையும் அவற்றது நிலையின் மையும் அடங்கும், பொருட்கும் உரிய வென்ப-அப்பொருட் கெல்லாம் உரிய நான்குபாவும் என்றவாறு.

'அங்கிலை மருங்கின்' எனவே, அவை மும்முதற்பொருட்கு உரியவாங்கால் செய்யுளிடத்தன்றித் தாமாக உரிமை பூணா வென்பது. வீடென்பது செய்யுளுள் வாராதோவெனின்,— அறமுதலென்பது புறப்பாட்டெல்லையாகக் கூறினனென் பார் நான்கு பொருளுந் தழீஇயுரைப்ப; இனியொரு சாரார்,

(பி - ம்)—[1] அங்கில.

மும்முதற் பொருட்கும் உரிய வென்பதனை எச்சப்படுத்திக் கொள்ப; அற்றன்று, உலகிற் பொருண் மூன்றனையுங் கூறு வான் அவற்றை மும்முதற் பொருளென்முன், அவையின்றி வீடு பெறுமாறு வேறின்மையின் வீடும் ஆண்டுக் கூறினு னென்பது. அல்லாதார் வீடென்னும் பொருண்மை செய்யுட் கண் வாராமையின் அது கூறுனென்ப. அங்ஙனங் கருதின் அற முதற் பொருளுஞ் செய்யுட்கண் வாராவென மறுக்க.[1] (கO௬)

419. பாவிரி மருங்கினைப் பண்புறத் தொகுப்பி
ஞசிரி யப்பா வெண்பா வென்றுங்
காயிரு பாவினு ளடங்கு மென்ப. (கOஎ)

420. ஆசிரிய நடைத்தே வஞ்சி யேனை
வெண்பா நடைத்தே கலியென மொழிப.

இவை இரண்டு சூத்திரமும் உரையியைபு நோக்கி உட னெழுதப் பட்டன. மேற் பாவினது விரி நான்கென்றமை யின் தொகையுமுண் டென்பது பெற்றும். அவை தொகுங் கால் இரண்டாகித் தொகுமென்பதூஉம், அங்ஙனம் இரண்டா மிடத்தும், யாதானும் ஒன்றடக்கி இரண்டாகா; முதற்பா வென நாட்டப்படுவன இவை யெனவும், அவை முதலாகத்

---

[1] 'மும்முதற் பொருளெனவே, அவற்றது துணைப்பொருளாகிய அறநிலையின்மையும் பொருணிலையின்மையும் இன்பநிலையின்மையும் அடங்குமென்ப. உலகியற்பொருண் மூன்றனையும் இவையெனக் கூறி அவற்றை விடுமாறுங் கூறவே, வீடுங் கூறிற்றும். அது கூறு தற்குரிய செய்யுளும் மேற் கொச்சகமென்றுணர்க' என்றார் நச். "அகத்தியனரும், தொல்காப்பியனரும் வீடுபேற்றிற்கு நிமித்தங் கூறுதலன்றி, வீட்டின் தன்மை இலக்கணத்தாற் கூருரென்று உணர்க. அஃது 'அந்நிலைமருங்கின்......' என்பதனன் உணர்க. இக்கருத்தானே வள்ளுவநாயனரும் முப்பாலாகக் கூறி மெய்யுணர்த லான் வீடுபேற்றிற்கு நிமித்தங் கூறினர்" என்பது. **தொல் - பாயிரம் - நச்.** 'வீடென்பது சிந்தையுமொழியுஞ் செல்லா நிலைமைத் தாகலின், துறவறமாகிய காரணவகையாற் கூறப்படுவதல்லது இலக் கணவகையாற் கூறப்படாமையின், நூல்களாற் கூறப்படுவன ஏனை மூன்றுமேயாம்' என்பது **பரிமேலழகர்** உரைப்பாயிரம்.

தோன்றி ஆண்டடங்குவன இவை யெனவும் உணர்த்து கின்றது.

இதன்பொருள்:—மேற் பாக்கண் விரிந்த பகுதியை உண்மைத் தன்மை நோக்கித் தொகுப்பின் ஆசிரியமும் வெண்பாவுமேயாம். அவற்றுள், ஆசிரியத்து விகற்பமாகித் தூங்கலோசை விரிந்தடங்கும்; வெண்பாவின் விகற்பமாகிக் கலிப்பா விரிந்தடங்கும்; அங்ஙனம் அடங்கி இரண்டாகும் பாவின்றொகை என்றவாறு.

"வீடுபேறுமிக விழைந்து, நீடுவினைந்து கெடிதிருந்து."

என அகவற்சீரான் வஞ்சித் தூக்குப் பிறந்தது.

[1]மாசேர்வாய் [3]மாசேர்வாய்
[2]மாசேர்வாய் [4]மாசேர்வாய்

என வெண்பாவினுட் கலிப்பா பிறந்தது. பிறவும் அன்ன.

இனி, ஒரு சாரார் வஞ்சிப்பாவினுங் கலிப்பா பிறக்கு மாதலின் அது கூறி நிரம்பாதென்ப (யா - வி - ப - 209); என்னை?

"விளங்குமணிப் பசும்பொன்னின் விசித்தமைத்துக் கதிர்கான்று."
(யா - வி - ப - 298.)

என்னும் இரண்டு வஞ்சியடியும் ஒரு கலியடியாகச் சொல்லப்படுமென்பது அவர் கருத்து; அற்றன்று. அவை யிரண்டுமாதற்கோரோர் கட்டளை இலவாம்; அன்னது கட்டளை யழிந்த கலியடி யெனினும், வஞ்சியடியாதற்கு ஒரு காரணம் இல்லை; தலைகுலுக்கி வலியச் சொல்லினுந் தன்சீரின்மையினென மறுக்க. அல்லதூஉம் ஒன்று ஒன்றனொடு ஒக்குங்காற் பிறப்பித்ததனோடு பிறந்ததொப்ப வேண்டுமென மறுக்க.

"வயலாமைப் புழுக்குண்டும்
வறளடும்பின் மலர்மலைந்தும்." (பட்டின - 64 - 5.)

என்றக்காற் கலிப்பாவாகச் சொல்லியவழியும் அத்தூங்க லோசையொடு ஒத்தல்வேண்டும், அதனின் அது பிறந்ததாயி

னென மறுக்க. அல்லதூஉம், அவ்விரண்டடியுங் கூட்டிச் சொல்லியவழி அகவலோசையாதலே வலிது; என்னை? தன் றளை விராய்வந்தமையின்.

'பண்புற' என்றதனான் ஆசிரியப்பாவும் வெண்பாவும் இயல்பெனவும், ஒழிந்தன விகாரமெனவுங் கொள்க; என்னை? வெண்பாவென்றதனான் மூன்றுபாவினுந் துள்ளிய கலி யோசையும் ஒருவகையான் வெண்பாநெறித்தேயாம், இலக் கணக் கலியோசையன்றுயினுமென்பது கொள்க. (கo௮)

421. வாழ்த்தியல் வகையே நாற்பாக்கு முரித்தே.

இது, முற்கூறிய 'மும்முதற் பொருட்கண்' (418) ஒரு சாரானவற்றை வாழ்த்துதல் என்பதோராறும் உண்மையின் அப்பகுதி நான்கு பாவிற்கும் உரித்தென்கின்றது.

நால்வகைப்பட்டது பாவாகலின் அப்பாவினை நான் கென்றுன்; வாழ்த்தியலென்றது 'வகை' என்றதனான் மேற் கூறிய மும்முதற் பொருளின் அறுவகையும் பெரும்பான்மை யெனப்படுமென்பதூஉம், அங்ஙனம் வாழ்த்துங்கால் தனக் குப் பயன்படுதலும் படர்க்கைப் பொருட்குப் பயன்படுதலு மென இருவகையான் வாழ்த்துமென்பதூஉம், இனி முன் னிலையாக வாழ்த்துதலும் படர்க்கையாக வாழ்த்துதலும் என இருவகைப்படுமென்பதூஉம் எல்லாங்கொள்க. அங்ஙனம் வாழ்த்தப்படும் பொருளாவன:—கடவுளும் முனிவரும் பசு வும் பார்ப்பாரும் அரசரும் மழையும் நாடுமென்பன.[1] அவற் றுட் கடவுளை வாழ்த்துஞ் செய்யுள் கடவுள் வாழ்த்தெனப் படும். ஒழிந்த பொருள்களை வாழ்த்திய செய்யுள் அறுவகை வாழ்த்தெனப்படுமென்பது.

"மாநிலஞ் சேவடி யாகத் தூநீர்
வளைநரல் பௌவ முடுக்கை யாக
விசும்புமெய் யாகத் திசைகை யாகப்
பசுங்கதிர் மதியமொடு சுடர்கண் ணாக
வியன்ற வெல்லாம் பயின்றகத் தடக்கிய

[1]தொல் - ப - 320 - ந.

வேத முதல்வ னென்ப
தீதற விளங்கிய திகிரி யோனே." (நற்றிணை - கடவுள்.)

என்பது, தெய்வவாழ்த்து.

"கார்விரி கொன்றைப் பொன்னேர் புதுமலர்த்
தாரன் மாலையன் மலைந்த கண்ணியன்
மார்பி னஃதே மையி னுண்ஞா
ணுதல திமையா நாட்ட மிகலட்டுக்
கையது கணிச்சியொடு மழுவே மூவாய்
வேலு முண்டத் தோலா தோற்கே
யூர்ந்த தேறே சேர்ந்தோ ளுமையே
செவ்வா னன்ன மேனி யவ்வா
னிலங்குபிறை யன்ன விலங்குவால் வையெயிற்
றெரியகைந் தன்ன வவிர்ந்துவிளங்கு புரிசடை
முதிராத் திங்களொடு சுடருஞ் சென்னி
மூவா வமரரு முனிவரும் பிறரும்
யாவரு மறியாத் தொன்முறை மரபின்
வரிகிளர் வயமா னுரிவை தைஇய
யாழ்கெழு மணிமிடற் றந்தணன்
றாவி றாணிழற் றவிர்ந்தன்றா லுலகே." (அகம் - கடவுள்.)

என்பதும் அது. முன்னையது தனக்குப் பயன்பட வாழ்த்தியது; பின்னையது உலகிற்குப் பயன்பட வாழ்த்தியது. பிறபாவினும் மருட்பாவினும் பிறபொருட்கண்வந்த வாழ்த்து வந்துழிக் கண்டுகொள்க.

[1]வாழ்த்தென்பது அறமாகலின் அறமுதலாகிய மும்முதற் பொருள்கள் (418) என்புழி அடங்கும்பிற, இச்சூத்திரம் மிகையாலெனின்,—அற்றன்று; புறநிலை வாழ்த்து முதலியன உள, அவை நீக்குதற்கு இது விதந்தோதினானென்பது. 'வாழ்த்தியல்' என்றதனான், இயற்கை வாழ்த்தெனப்படுவன இவை யெனவும், இனி வரும் புறநிலைவாழ்த்து முதலியன இயற்கைவாழ்த்தெனப்படா, ஒருவகையான் வாழ்த்தின் பாற சார்த்தி யுணரப்படுவதல்ல தெனவுங் கொள்க. (க0௯)

(பி - ம்)—[1]வாழ்த்தென்பதற்கு முதலாகலின் அறமுதலாகிய.

422. [1]வழிபடு தெய்வ நிற்புறங் காப்பப்
பழிதீர் செல்வமோடு வழிவழி சிறந்து
பொலிமி னென்னும் புறநிலை வாழ்த்தே
கலிநிலை வகையும் வஞ்சியும் பெறாஅ.

இது, நாற்பாக்கும் உரித்தன்றி வரையறைப்படும் வாழ்த்து வேறுபாடு உணர்த்துகின்றது.

இதன்பொருள்:—நினக்குத் தொழுகுலமாகிய தெய்வம் நின்னைப் புறங்காப்ப, இல்லறம் முதலிய செல்வத்தாற் பழியின்றிப் பூத்த செல்வமொடு புதல்வர்ப் பயந்து, புதல்வரும் இப்பெற்றியராகி எல்லீரும் நீடுவாழ்விராமினென்று தெய்வத்தைப் புறநிறுத்தி வாழ்த்துவது புறநிலை வாழ்த்து.

[2]தெய்வத்தைப் புறநிறுத்தி வாழ்த்துதலிற் புறநிலை வாழ்த்தாயிற்று.

"வழிபடுதெய்வ நிற்புறங்காப்ப."

என்றோதினமையின் வழிபடு தெய்வம் உள்வழியே புறநிலை வாழ்த்தெனப்படுவதென்பது. எடுத்துக் கொண்ட காரியத்துக்கு ஏதுவாகிய கடவு[ள் நிற்ப அக்கடவு]ளாற் பயன்பெற நின்றோனோர் சாத்தனை முன்னிலையாக்கி அவற்குக் காரியங் கூறுதலின் இது புறநிலையாயிற்று. அங்ஙனம் வாழ்த்தியற் செய்யுள் கலிப்பா உறுப்பாகியும் வஞ்சிப்பாவினும் வரப்பெறாதென்றானென்பது; வருதலில்லை என்பான், 'கலிநிலை வகை' என்றதனாற் கலிவகைத்தாகிய பரிபாடற்கும் இஃதொக்கும். இனி, கடவுளாற் காக்கப்பட்ட சாத்தனை வாழ்த்தப்படானெனவுஞ் சொல்லுப; அற்றன்று, கடவுள் வாழ்த்

---

[1]புறநிலை வாழ்த்து, வெண்பாவியலினும் ஆசிரியவியலினும் முடியும் தொல் - 473 - பேர். புறநிலைவாழ்த்தும் செவியறிவுறூஉவும் இவ்வாறன்றி வெண்பாவேயாயும் ஆசிரியமேயாயும் வரப்பெறும்; கலியும் வஞ்சியுமாய் வரப்பெறா. யா - கா - செய் - 15.

[2]தொல் - சூ. 450 - பேர்:—தெய்வம் படர்க்கையாயவழிப் புறநிலை வாழ்த்தாவதன்றித் தேவர்ப்பராயிற்றாகாது பாட்டுடைத் தலைவனொடு கூட்டிச் சொல்லினும்.

தென்றால் அவ்வாறு பொருள்படாமையி னென்பது. இவற்றுக்குச் செய்யுள் :

"இமையா முக்க ணிலங்குசுடர் பயந்த
வுமையொரு பாகத் தொருவன் காப்பநின்
பல்கிளைச் சுற்றமொடு நல்லிதி னந்தி
நீபல வாழிய வாய்வாட் சென்னிநின்
ஞெருகுடை வரைப்பி னீழல் பெற்றுக்
கிடந்த வெழுகட லுப்ப
ணகலிரு விசும்பின் மீனினும் பலவே." எனவும்,

"திங்க ளிளங்கதிர்போற் [1]றென்திங்க ளூர்த்தேவன்
மைந்தர் சிறப்ப மகிழ்சிறந்து—திங்கட்
கலைபெற்ற கற்றைச் சடைக்கடவுள் காப்ப
நிலைபெற்று வாழியரோ நீ." எனவும் வரும்.

இனி, கலிப்பாவினுள் வருங்காற் கடவுண் முன்னிலையாக வரும் ; என்னை ?

"தேவர்ப் பராஅய முன்னிலைக் கண்ணே." (450.)

என்றமையின். அது 'வாழ்த்தியல் வகை' என மேலே யடங்கிற்று ; வஞ்சிப்பாவிற்கும் அவ்வாறு கொள்ளப்படும்.

இச்சூத்திரம் பாவென்னும் உறுப்பிற்குப் பொருள் வரையறுத்தது. மற்று 'நிற்புறங் காப்ப' என ஒருமைகூறிப் 'பொலிமின்' எனப் பன்மை கூறியதென்னையெனின்,—

"வழிபடு தெய்வ நிற்புறங் காப்ப."

என்றமையிற் புதல்வரொடுங் கூட்டிப் பாட அமையுமென்றற்கு அவ்வாறு கூறினானென்பது. (ககo)

423. வாயுறை வாழ்த்தே யவையடக் கியலே
செவியறி [2]வுறூஉவென வவையு மன்ன.

இதுவும் பாக்களை [மூன்றாக] வரையறுக்கின்றது.

(பி - ம்)—[1]தெங்தெங்களூர். [2]உறா வென்றவையும்.

இதன் பொருள்:—வாயுறை வாழ்த்தும், அவை யடக் கியலும், செவியறிவுறூஉவும் என மூன்றும் மேலைப் புறநிலை வாழ்த்துப்போல் வாழ்த்துப் பகுதியவாகலும் கலிநிலைவகை யும் வஞ்சியும் பெருமையுமுடையவென மாட்டெறிந்தவாறு; அவையாமாறு முன்னர்ச் சொல்லுதும்.

வாய் - வாய்மொழி; உறை - மருந்து; வாயுறையென்பது, சொன்மருந்தெனப் பண்புத்தொகையாம்: இனி, வாய்க்கட் டோன்றிய மருந்தென வேற்றுமைத்தொகையுமாம்: மருந்து போறலின் மருந்தாயிற்று. அவன் சிறப்புக் கூறி வழுத்தி ஒருசாத்தற்குப் பயன்படச் சொல்லினமையின் வாயுறை வாழ்த்தென்றானென்பது. மற்று, 'நிற்புறங்காப்ப' எனப் புறநிலைவாழ்த்திற்கு இடம் நியமித்தாங்கு இதற்கும் இட நியமங் கூறாரோவெனின், அது மாட்டேற்றானே அடங்கு மென்பது.

அவையடக்கியல் - அவையை வாழ்த்துதல், அவையடக் குதலென்பது, இரண்டாம்வேற்றுமைத்தொகை: அடக்கிய லென்பது, வினைத்தொகை; தானடங்குதலாயின் அடங்கிய லெனல்வேண்டும்; அஃதாவது, அவையத்தாரடங்குமாற்றால் இ[னிய](ளிவர)ச் சொல்லி அவரைப் புகழ்தல்.

செவியறிவுறூஉ - ஒருசாத்தற்குச் செவியறிவுபடுத்து அவனை வாழ்த்துதல்; என அவையும் அன்ன - என்ற இம் மூன்றும் அத்தன்மையவேயாம் என்றவாறு.

தெய்வத்தொடுபட்டமையிற் புறநிலைவாழ்த்து முற்கூறி இவை பிற்கூறினான். இவற்றுள், வாயுறைவாழ்த்து முன் னிலைக்குரிமையின் அதன்பின்வைத்தான்; முன்னிலைக்கே உரித்தாயினுஞ் செவியறிவுறூஉவினை ஈற்றுக்கண்வைத்தான், பயம்பெறுவானையே நீ இன்ன குணத்தையாவாயென்று புகழ்படவாழ்த்திச் சொல்லப்படுதல் வேறுபாடுடைமையி னென்பது. இங்ஙனம் வரையறுக்கின்றது நால்வகைப்பாவா கிய உறுப்பினை நோக்கியாகலின், அவற்றுள் இவ்வுறுப்

புடைய நால்வகைச் செய்யுட்கும் இவ்வுறுப்பின திலக்கணம் எய்துவித்துக் கொள்ளப்படும்; கொள்ளவே, ஆசிரியப்பாட்டும் வெண்பாட்டும் மருட்பாவும் எல்லாவாழ்த்திற்கும் உரிய வென்பதூஉம், கலிப்பாட்டும் வஞ்சிப்பாட்டும் புறநிலைமுதலிய நால்வகைப்பொருட்கும் உரியவல்லவென்பதூஉம் பெற்றாம்; என்னை?

> "மருட்பா வேனை யிருசா ரல்லது
> தானிது வென்னுந் தனிநிலை யின்றே." (397.)

என்றமையின். (ககக)

424. வாயுறை வாழ்த்தே வயங்க நாடின்
வேம்புங் [1]கடுவும் போல வெஞ்சொற்
றுங்குத லின்றி வழிநனி பயக்குமென்
றோம்படைக் கிளவியின் வாயுறுத் தற்றே.

இது, முறையானே வாயுறைவாழ்த்துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்:—முற்பருவத்துக் கைத்தும் (கடுத்தும்) பிற்பருவத்து உறுதி பயக்கும் வேம்பும் கடுவும்போல வெய்யவாய சொல்லினைத் தடையின்றிப் பிற்பயக்குமெனக் கருதிப் பாதுகாத்துக் கிளக்குங் கிளப்பினான் மெய்யாக அறிவுறுத்துவது வாயுறைவாழ்த்தெனப்படும் என்றவாறு.

'வாயுறை' என்பது மருந்தாகலான் 'வேம்புங் கடுவும் போல' என்றானென்பது; அதற்குச் செய்யுள்:

> "இருங்கட லுடுத்த பெருங்கண் மாநில
> முடையிலை நடுவண திடைபிறர்க் கின்றித்
> தாமே யாண்ட வேமங் காவல
> ரிடுதிரை மணலினும் பலரே சுடுபிணக்
> 5 காடு பதியாகப் போகித் தத்த
> நாடு பிறர்கொளச் சென்றுமாய்ந் தனரே
> யதனால், நீயுங் கேண்மதி யத்தை வீயா

(பி - ம்)—[1]கரும்பும் போல்வன.

துடம்பொடு நின்ற வுயிரு மில்லை
மடங்க லுண்மை மாயமோ வன்றே
கள்ளி வேய்ந்த முள்ளியம் புறங்காட்டு
வெள்ளில் போகிய வியலு ளாங்க
ணுப்பிலாஅ வவிப்புழுக்கல்
கைக்கொண்டு பிறக்குநோக்கா
திழிபிறப்பினோ னீயப்பெற்று
நிலங்கல னாக விளங்குபலி மிசையு
மின்னா வைகல் வாரா முன்னே
செய்ந்நீ முன்னிய வினையே
முந்நீர் வரைப்பக முழுதுடன் றுறந்தே." (புறம் - 363.)

பிறவும் அன்ன. (சகஉ)

425. அவை யடக்கியலே யரிறபத் தெரியின்
வல்லா கூறினும் வகுத்தனர் கொண்மினென்
றெல்லா மாந்தர்க்கும் [1]வழிமொழிந் தன்றே.

இது, முறையானே அவையடக்கியலுணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் :—வல்லாதன சொல்லினும் அவற்றை ஆராய்ந்து கொண்மினென அவையகத்தாரெல்லார்க்கும் வழிபடுகிளவி சொல்லுதல் அவையடக்கு என்றவாறு.

'வல்லுதல்' என்பது, ஒன்று வல்லனாதல்; ஒருவன் வல்லனவற்றை 'வல்ல' என்பவாகலான் வல்லாதனவற்றை 'வல்லா' என்றானென்பது. அதற்குச் செய்யுள் :—

" திரைத்த விரிக்கிற் றிரைப்பினா வாய்போ
லுரைத்த வுரைபோகக் கேட்டு—முரைத்த
பயன்றவா செய்வார் சிலரேதந் நெஞ்சத்
தியன்றவா செய்வார் பலர்."

இது, [2]பூதத்தார் அவையடக்கு. 'அரிறபத் தெரியின்' என்றதனானே, யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமையுடைய

(பி - ம்)—[1]வழிமொழிந்தனரே. [2]பூத்தவை, பூத்தார்.

கொச்சக வொருபோகினும் அவையடக்கியல் சிறுபான்மை தொடர்நிலைக்கண் வருமெனக்கொள்க.[1] (ககங)

426. செவியுறை தானே,
பொங்குத லின்றிப் புரையோர் நாப்ப
ணவிதல் கடனெனச் செவியுறுத் தற்றே.

இஃது, இறுதிநின்ற செவியுறை யுணர்த்துகிறது.

இதன் பொருள்:—செவியுறை - செவிமருந்து, அதுவும் [2]ஒப்பினாகியபெயர்: தானேயெனநின்ற ஏகாரம் பிரிநிலை; பொங்குதலின்றி - பெருக்கமின்றி; ([3]புரையோர் நாப்பண் அவிதல் கடன் எனச் செவியுறுத்தற்றே) - பெரியோர் நடுவண் அடங்கிவாழ்தல் கடப்பாடெனச் சொல்லிச் செவிக்கணறிவுறுத்துவது செவியறிவுறூஉ என்றவாறு.

அஃது அடங்கி வாழ்வார்க்குப் புகழாதலான் வாழ்த்தின்பாற்பட்டது; அதற்குச் செய்யுள்:

"வடாஅது, பனிபடு நெடுவரை வடக்கும்." (புறம் - 6.)

என்பதனுள்,

"பணியிய ரத்தைநின் குடையே முனிவர்
முக்கட் செல்வர் நகர்வலஞ் செயற்கே
யிறைஞ்சுக பெருமநின் சென்னி சிறந்த
நான்மறை முனிவ ரேந்துகை யெதிரே." எனவும்,

"என்று, மின்சொல் லெண்பதத்தை யாகுமதி பெரும."
(புறம் - 40.)

எனவும்,

---

[1]தோல். சூ. 472-பேர்:—கொச்சக வொருபோகாகியும் தொடர்நிலைச் செய்யுட்கண் வருமால் அவையடக்கெனின், அஃது 'யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமையுடைய கொச்சக வொருபோகு'(461) என்றொழிக.

[2]தோல் - சூ - 249 - பேர்.

[3]நகவளைவுக்குட்பட்ட இப்பகுதி ஏட்டுப்பிரதிகளிலில்லை.

"பணிவுடைய னின்சொல்ல னாதல் ஒருவற்
கணியல்ல மற்றுப் பிற." (குறள் - 95.)

எனவும் வரும்.

இத்துணையும் பாவினது பெயரும் முறையும் எண்ணும் பொருட்கு உரியவற்றுக்கண் வரையறையுங் கூறியவாறு.(கஉசு)

427. ஒத்தா ழிசையு மண்டில யாப்புங்
குட்டமு நேரடிக் கொட்டின வென்ப.

இதுவும், மேனின்ற அதிகாரத்தாற் பாவிலக்கணமே கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:—ஒத்தாழிசைக்கலியின்கண்ணும் மண்டில யாப்பின் கண்ணும் குட்டம் வருங்கால் அளவடிக்குப் பொருந்தி வருந் தத்தம் பாக்கள் என்றவாறு.

பாவென்பது, அதிகாரத்தாற் கொள்ளப்படும். ஒத்தாழிசைக்கலி அளவடியுஞ் சிந்தடி குறளடியும் விராய்நிற்குமாயினும் அளவல்லாவடியேனும் அளவடிக்குப் பொருந்து மாற்றாற் பாக்கொளுத்தப்படுமென்பது.

"அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்." (கலி - 11.)

என அளவடிக்கண் துள்ளலோசை வந்தது.

"போரவுணர்க் கடந்தோய்நீ
புணர்மருதம் பிளந்தோய்நீ." (விளக்கத்தனார் பாடல்.)

எனக் குறளடிக் கண்ணும் அவ்வாறே துள்ளலோசை வந்தவாறு கண்டு கொள்க.

"நீரின் றண்மையுந் தீயின் வெம்மையுஞ்
சாரச் சார்ந்து தீரத் தீருஞ்
சார லுடன் கேண்மை
சாரச் சாரச் சார்ந்து
தீரத் தீரத் தீர்பொல் லாதே." (பக் - 1052.)

என இஃது இடையடி குறைந்தமையிற் குட்டமெனப் பட்டது. நாற்சீரடி யாத்து வருவன மண்டிலயாப்பெனப்

படும். அவைபோலக் குட்டமும் நேரடிக்குப் பாப் பொருந்தின என்றவாறு.

ஈற்றின் மண்டில மோதியதென்னையெனின்,—அது சொல்லாக்காற் குட்டமே நேரடிக்கு ஒட்டுவதாவான் செல்லு மாகவி னென்பது. மண்டில மென்பன:—

"மாறாக் காதலர் மலைமறந் தனரே
யாறாக் கட்பனி வரலா னவே
வேறா மென்றோள் வளைநெகி ழும்மே
கூறாய் தோழியான் வாழு மாறே." (யா - வி - ப - 369.)

என்றற் றொடக்கத்தன.

ஒத்தாழிசையை முன்வைத்ததென்னை யெனின்,—மண்டிலம் போல்வனவும் குட்டம்போல்வனவும் கலிப்பாவினுட் சிறுபான்மை யென்றற்கென்பது. அவை அளவடிக்குரிமை யாண்டுப் பெறுதுமெனின்,—அவை தம்மை உறழுங்கால் ஓதிய நிலவகையானும்,

"இன்சீர் வகையி னைந்தடிக்கு முரிய." (366.)

என்னுஞ் சீர்வகையானும் பெறுதுமென்பது. இதனது பயம்: குறளடிவஞ்சிப்பாப்போலப் பாவேறுபடா வென்பது. 'ஒட்டிவாதன' என்றதனான் இத்துணை போகாது சிறுவரவிற்றாய் வரும் வெண்பாக்கண்ணு மென்பது கொள்க. (ககரு)

428. குட்ட மேருத்தடி யுடைத்து மாகும்.

இது, குட்டத்திற்கோர் சிறப்பு விதி.

இதன்பொருள்:—குட்டம் எருத்தடியின் கண்ணும் வரும் என்றவாறு.

மேல் ஆராய்ச்சிப்பட்ட குட்டம் இடைவருதலன்றி ஒருபாட்டின் ஈற்றயலடிக்கண்ணே வந்தொழிதலும் உண்டன்றே? அதுவும் பாவிற்கேற்பக் குறைக்கப்படு மென்பான்,

"குட்ட மெருத்தடி யுடைத்து மாகும்"

என்றான்; குறைத்தற்குக் கூறினானல்ல னென்பது. இதனை இவ்வாறு கூறவே மேற்கூறிய குட்டம் ஒத்தாழிசைக் கட்போல இடையிடை வருமென்பது பெற்றாம்.

"உடைதிரைப் பிதிர்விற் பொங்கிமுன்
கடல்போற் றோன்றல காடிறந் தோரே." (அகம் - 2.)

என, ஈற்றயலடி முச்சீரான் வந்தது. பிறவும் அன்ன.

429. மண்டிலங் குட்ட மென்றிவை யிரண்டுஞ்
செந்தூக் கியல வென்மனார் புலவர்.

இது, மண்டிலமுங் குட்டமும் வருமிட னுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்:—மேற்கூறிய மூன்றனையும் இன்ன பாவென்பது உணர்த்தினன்; அவற்றுள், இறுநின்ற மண்டிலமுங் குட்டமும் ஆசிரியப்பாவினை உறுப்பாகவுடைய என்றவாறு.

எனவே, ஒத்தாழிசையாகிற் கலிப்பாவினை உறுப்பாக வுடைத்தென்பது பெறுதும்; என்னை?

"ஒத்தா ழிசைக்கலி கலிவெண் பாட்டே
கொச்சக முறழொடு கலிநால் வகைத்தே." (442.)

என்பவாதலான்.

மேற்கூறிய மண்டிலவாசிரியத்தினை, நிலைமண்டிலமெனவும் அடிமறிமண்டிலமெனவும் பெயரிட்டு வழங்குவாரும் உளர் (யா - வி - சூ - 73-4); நின்றவாறு நிற்றலும், அடிமறித்துக்கொள்ளினும் பொருள் திரியாது நிற்றலு முடைய வென்பது போலும் அவர்கருத்து. அடிமறித்தல் பொருள் கோட் பகுதியாகலான் அஃதமையும்; அங்ஙனங் கொள்ளின் நிரனிறை முதலிய பொருள்கோட்பகுதியானுஞ் செய்யுள் வேறுபடுமென மறுக்க. இனி, குட்டமும் இருவகைத் தென்ப: இணைக்குறளாசிரியப்பா நேரிசையாசிரியப்பாவென; அவை அவ்வாறு கொள்ளின் (யா - வி - சூ - 71-2) இழுக்கென்னை?

"குட்ட மெருத்தடி யுடைத்து மாகும்." (428.)

என்று இருவகையாற் கூறினமையி னென்றலுமொன்று; இனி, ஒன்றாக வழங்குதலே வலியுடைத்து.

"குட்ட மெருத்தடி யுடைத்து மாகும்."

என ஒருமை கூறியவதனான் ஒழிந்தவழி இரட்டித்துக் குறையவேண்டுமென்பது கொள்க. மற்று

"ஒத்தாழிசையு மண்டிலயாப்பும்" (427.)

என்றவழிக் கலிப்பா முற்கூறியதென்னையெனின், குட்டம் ஆண்டுப் பயின்றுவருதலின் ஆசிரியத்திற்கும் அதனை முற்கூறினான்; இனி, முறையானே வெண்பாக் கூறுமென்பது.

குட்டமென்பது வழக்குச்சொல்லாற் செய்யுளென்பாருமுளர். நாற்சொல்லானுமன்றிச் செய்யுள் செய்யப்படாமையின் அது குட்டமென்றல் நிரம்பாது. ஒத்தாழிசையென்பதும் எல்லாச் செய்யுண்மேலுஞ் செல்லுமெனவும் உரைப்ப; பாவும் இனமுமெனப் பகுத்துரைப்பார்க்காம் அது பொருளாவதென மறுக்க; அல்லதூஉம், ஓரோவொன்றே வருவது ஒத்தாழிசை யெனப்படா வென்பது. சேந்தூக் கென்பது ஆசிரியப்பாவென்றவாறு; பாவினைத் தூக்கெனவுஞ் சொல்லுப (ப - 1072). 'இயல' என்பது அப்பாவானே நடக்குமென்றவாறு. இதுவும் இன்ன செய்யுட்கு உரித்தெனப் பாவினை வரையறுத்ததேயாம். (ககஎ)

430. நெடுவெண் பாட்டே குறுவெண் பாட்டே
கைக்கிளை பரிபாட் டங்கதச் செய்யுளோ
டொத்தவை யெல்லாம் வெண்பா யாப்பின.

இது, வெண்பாவென்னும் உறுப்பினை இன்னுழிப் பாவாமெனப் பொருளுஞ் செய்யுளும் பற்றி வரையறுக்கின்றது.

இதன் பொருள்:—நெடுவெண்பாட்டும் குறுவெண்பாட்டும் கைக்கிளையும் பரிபாடலும் அங்கதச்செய்யுளுமென ஐந்துந் தம்மின் ஒத்து வெண்பாவென்னும் உறுப்பினானே வகுக்கப்படும் என்றவாறு.

நெடுவெண்பாட் டென்பன:—தாமுடைய பன்னீரடியுயர்பு, இழிபு ஏழடியாக வருவனவென்பது; எனவே, நாற்சீர்,

அளவடியாயினாற்போல நாலடியான் வருதலே அளவிற் பட்டதாகலான் ஐந்தடி முதலாக வருவனவெல்லாம் நெடு வெண்பாட்டென்றலே வலியுடைத்து. குறுவெண்பாட்டென் பன:—இரண்டடியான் மூன்றடியான் வருவன; குறள் வெண்பா சிந்தியல் வெண்பாவெனப்படலும் ஒன்று; எனவே நான்கடியான் வருவன அளவியல் வெண்பாவெனப் படும். கைக்கிளைப் பொருண்மைத்தாகலின் மருட்பாவினையுங் 'கைக்கிளை' என்றான். பரிபாடலென்பது, பரிந்துவருவது; அஃதாவது, கலியுறுப்புப்போலாது பலவடியும்[1] ஏற்றுவரு வது. அங்கதமென்பது,—முகவிலக்கு முதலாகிய விலக்குறுப் பாகியும் பிறவாற்றானும் அவை பொருளாக வருவன. 'ஒத்து' என்பது, இலக்கணத்தில் திரியாதென்றவாறு. இத னது பயம்: கைக்கிளை வெண்பாவினான் வரினும் கலிப்பாவின் பாற்படுமென்பது. பரிபாடலுஞ் சிற்றுறுப்புவகையான் ஒப்புமையுடையவென்பது கொள்க; அல்லதூஉம், குறு வெண்பாட்டும் நெடுவெண்பாட்டும் பலவாகியும் ஒன்றாய் அடங்குமென்பதூஉமாம்.

இனி, அல்லாதார் வெண்பாவினை ஐந்தெனவுஞ் சொல் லுப. அவை தனிச்சொற்பெற்றும் பெறாதும் வருமெனவும் அவ்வாறு வருங்கால் ஈற்றடி ஒழித்து எல்லாந் தனிச்சொற் பெறுதலும் அவற்றை ஒன்றொன்றனோடு பரிமாற்றித் தனிச் சொற்கொடுத்து உறழ்வனவுமாகிப் பலவாமென்பது.

அங்கதச்செய்யுளென்பது பண்புத்தொகை. உம்மைத் தொகை யென்பார், செய்யுளென்பதும் வேறென்ப; அதற்கு விடை முன்னர்ச் சொல்லுதும்; 'எல்லாம் வெண்பாயாப்பின' என்பதனை, செயற்படுத்தவற்றுள் அங்கதமுங் கைக்கிளையும் மற்றைப்பாக்களும் உறுப்பாக வருமென்பது படும். (கக௮)

431. கைக்கிளை தானே வெண்பா வாகி
யாசிரிய வியலான் முடியவும் பெறுமே.

இஃது, எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுணர்த்துதல் நுத லிற்று.

(பி - ம்)—[1] அற்று.

இதன் பொருள்:—வெண்பா உறுப்பாகி வருமென்ருன், அற்றன்றி வெண்பாவினேடு ஆசிரியப்பாவும் உறுப்பாகக் கைக்கிளை வரும் என்றவாறு.

அங்ஙனம் வருவது மருட்பாவாகலாற் கைக்கிளைப் பொருளே மருட்பாவிற்குரித்தென்பது பெற்ரும்; பெறவே,

"கலிநிலை வகையும் வஞ்சியும் பெரு." (422.)

என்புழி, விலக்கப்படாத ஆசிரியப்பாவும் வெண்பாவும் உறுப்பாக வருதலின் வாழ்த்தியல்வகையும் புறநிலைவாழ்த்து முதலாயினவும் கைக்கிளைப்பொருளாக வரும் மருட்பா வென்பது பெற்ரும். கைக்கிளை யதிகாரப்பட்டது கண்டு அதனை ஈண்டுக் கூறினன். ஒழிந்த புறநிலை வாயுறை செவியறிவுறூஉக்களும் பொருளாக மருட்பாவருமென்பது [1]முன்னர் அளவியலுள் (472) சொல்லுதும். இவற்றுக்கெல்லாஞ் செய்யுளும் ஆண்டுக் காட்டுதும். (கககூ)

432. பரிபா டல்லே தொகைநிலை [2]விரியி
னிதுபா வென்னு மியனெறி யின்றிப்
பொதுவாய் நிற்றற்கு முரித்தென மொழிப.

இது, பரிபாடற் காவதோர் புறனடையுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் :—பரிபாடல் வெண்பாவுறுப்பாக இன்ன பாவென்ப துணராமைப் பொதுப்பட நிற்றற்கும் உரித்து என்றவாறு.

---

[1]கைக்கிளை யெல்லாப் பாவானும் வரப்பெறும் மருட்பாவே யாய் வருகவென்னும் யாப்புறவில்லை. கைக்கிளை வெண்பா முதலாக ஆசிரியமீருக வருவழி ஆசிரியவடியிரண்டேயாய் அவற்றுள் ஈற்றடி முச்சீராய் வருமென்றும் வெண்பாவடியும் ஆசிரியவடியும் ஒத்துவருவன சமநிலை மருட்பாவென்றும் ஒவ்வாதன வியநிலை மருட்பா வென்றும் வழங்கப்படும். **யா - வி - ப** - 204; **யா - கா - செய் -** 15. **உரை.**

"மண்ணார்ந் திசைத்த முழவொடு கொண்டதோள்
கண்ணேடெனவிழூஉங் காரிகை கண்டார்க்குத்
தம்மொடு நிற்ற றகுமோ நெஞ்சு." [கடவுள் வாழ்த்து]

எனப் பரிபாடல் வெண்பா உறுப்பாக வந்தது.

"ஆயிரம் விரித்த வணங்குடை யருந்தலைத்
தீயுமிழ் திறலொடு முடிமிசை யணவர." (பரி - 1.)

என்பது வெண்டளையும் ஆசிரியத்தளையும் விராய் வந்து துள்ளலோசைபடச் சொல்லவும்படுதலின்,

'இதுபா வென்னு மியனெறி யின்றிப்
பொதுவாய் நின்றது'

எனப்படும். உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று. மற்றிது கலிப்பாட்டிற்கும் ஒக்கும் பிறவெனின்,—ஒவ்வாததாகாதே? ஆசிரியன் இவ்வாறு கூறினமையி னென்பது; அல்லதூஉங் கலிக்கு ஓதிய இலக்கணமின்மையானும் பரிபாடலெனவே படும் பெரும்பான்மையுமென்பது. தொகுத்து விரித்த பாநான்கனுள்ளும் வேறுங்கால் அது வெண்பாவினன் யாக்கப்படாது பொதுவகையான் யாக்கப்படு மென்றவாறு.

433. கோச்சக மராகஞ் [1]சுரிதக மேருத்தோடு
சேப்பிய நான்குந் தனக்குறுப் பாகக்
காமங் கண்ணிய நிலைமைத் தாகும்.

இது, மேற்கூறியவகையாற் பரிபாடற்கேற்ற பாவுறுப்பினை யெடுத்து விரிகூறி இத்துணை உள்ளுறுப்புடைத்தென் கின்றது. [2]உள்ளுறுப்பென்பன முப்பத்து நான்குறுப்பான் எண்ணப்படாவோவெனின்,—அவை எல்லாச் செய்யுட்கும்

---

[1]கலிதலை ஈறும் ஈற்றயலுமாகவுடைய செய்யுளுறுப்பைச் சுரிதக மென்பர்; 'உருவகம் தீபகம்' என்பது போல, சுவரிதகமென்பது சுரிதகமென நின்றது 'தமிழ்நூலுரைகாரர் சுரிந்திருதலிற் சுரிதக மென்றது அறியாமை' பிரயோகவிவேகம். ப - 77.

(பி - ம்)—[2]உள்ளுறுப்பெனக் கூறவேண்டுவதென்னை? பண்பு பற்றி நான்குறுப்பான் எண்ணப்படாவோவெனின், அவை எல்லாச் செய்யட்கும் பொதுவாகலான் அவற்றோடெண்ணாது இவற்றை இப் பாவிற்குறுப்பாகக் கூறினனென்பது.

பொதுவாகலான் அவற்றூடெண்ணாது, இவற்றைப் பாவிற்கு உறுப்பாகக் கூறினானென்பது. மேல் வருகின்ற கலியுறுப்பிற்கும் இஃதொக்கும்.

இதன் பொருள் :—செப்பிய நான்குறுப்புங் கலிக்குறுப்பாகச் சொல்லப்பட்ட வகையானே வரும் அவை ஈண்டும் என்றவாறு.

'தனக்கு' என்றதனான் அவையல்லா உறுப்புளவென்பது முன்னர்ச் சொல்லுதும் :

"சொற்சீரடியும்." (434.) என்புழிக் காண்க.

கோச்சகமென்பது, ஒப்பினாகிய பெயர் ; ஓராடையுள் ஒருவழி யடுக்கியது கொச்சகமெனப்படும் ;[1] அதுபோல ஒரு செய்யுளுட் பலகுறள் அடுக்கப்படுவது கொச்சகமெனப்பட்டது. குறிலிணை பயின்ற அடி அராகமெனப்படும். சுரிதகமென்பது,[2] அடக்கியலெனப்படும். எருத்தென்பது, தரவு.[3]

---

[1]தொல். சூ. 464. பேர்:—'கொச்சகம் என்பது ஒப்பினாகிய பெயர். பல கோடுபட அடுக்கியுடுக்கும் உடையினைக் கொச்சகம் என்ப. அதுபோலச் சிறியவும் பெரியவும் விராயடுக்கியும் தம்முளொப்ப அடுக்கியும் செய்யப்படும் பாட்டதனைக் கொச்சக மென்றாராதலின் என்பது. இக்காலத்தார் அதனைப் பெண்டிர்க்குரிய உடையுறுப்பாக்கியும் கொய்சகமென்று சிதைத்தும் வழங்குப.'

[2]"நீர்ச்சுழிபோல நின்று சுரிந்திறுதலிற், சோர்ச்சியில் புலவர் சுரிதக மென்ப." ஓரிடத் தோடாநின்ற நீர், குழியானுந் திடரானும் சார்ந்தவிடத்துச் சுரிந்தோடுமதனைச் சுரிந்தென்றும் சுழியென்றும் வழங்குவது போலத் தான் கலியோசையான் வாராநின்றது வெள்ளையானும் ஆசிரியமானுமாய்த் தக்கதொரு பொருளையுட்கொண்டு நிற்றலாற் சுரிதகமென்பதூஉங் காரணக்குறி" (பா - வி - ப - 282.)

[3]" **கோச்சகம்** என்பது ஐஞ்சீரடுக்கி வருவனவும், ஆசிரியவடி, வெண்பாவடி, வஞ்சியடி, கலியடி, சொற்சீரடி, முடுகியலடி என்று சொல்லப்பட்ட அறுவகையடியானும் அமைந்த பாக்களை உறுப்பாகவுடைத்தாகி, வெண்பா வியலாற் புலப்படத் தோன்றுவது.......... **அராகம்** என்பது ஈரடியானும் பலவடியானும் குற்றெழுத்து நெருங்கி வரத் தொடுப்பது ; பெருமைக்கெல்லை ஆறடி......... **சுரிதகம்** என்பது, ஆசிரிய வியலானாதல், வெண்பா வியலானாதல், பாட்டிற் கருதிய பொருளை முடித்து நிற்பது. **எருத்து** என்பது, இரண்டடி இழிபாகப் பத்தடிப் பெருமையாக வருவதோர் உறுப்பு." இளம்.

இவை நான்குறுப்பாக வருவது பரிபாடலென்றவாறு. பெரும்பான்மையுங் கொச்சகவுறுப்புப் பயின்று வருதலின் அதனை முன் வைத்தான். அராகம் எழுவாயாகாமையின் அதனை இடைவைத்தான். சுரிதகமென்பது எஞ்ஞான்றும் ஈற்றதாகலான் அதனை அதன்பின் வைத்தான். எருத்தினை ஈற்றுக்கண் வைத்தான், அதனையின்றியும் வரும் பரிபாடலென்றற்கும் இஃது இடைவருமென்றற்கு மென்பது.[1]

(உ - ம்) "வானா றெழிலி மழைவள நந்தத்
தேனார் சிமைய மலையி னிழிதந்து
நான்மாடக் கூட லெதிர்கொள்ள வானா
மருந்தாகுந் தீநீர் மலிதுறை மேய
விருந்தையூ ரமர்ந்த செல்வநின்
றிருந்தடி தலையுறப் பரவுதுந் தொழுது." (இது **தரவு**)

"ஒருசார், அணிமலர் வேங்கை மராஅ மகிழம்
பிணிநெகிழ் பிண்டி நிவந்துசேர் போங்கி
மணிநிறங் கொண்ட மலை.

ஒருசார், தண்ணறுந் தாமரைப் பூவி னிடையிடை
வண்ண மரையிதழ்ப் போதின்வாய் வண்டார்ப்ப
விண்வீற் றிருக்குங் கயமீன் விரிதகையிற்
கண்வீற் றிருக்குங் கயம்.

ஒருசார், சாறுகொ ளோதத் திசையொடு மாறுற்
றுழவி னோதை பயின்றறி விழந்து
திரிநரு மார்த்து நடுநரு மீண்டித்
திருநயத் தக்க வயல்.

[1]"பாட்டிற்கு முகம் தரவாதலானும், கால் சுரிதகமாதலானும், இடைநிலைப்பாட்டாகிய தாழிசையும் கொச்சகமும் அராகமும் கொள்ளக் கிடத்தலின், எருத்து என்பது கழுத்தின் புறத்திற்குப் பெயராக வேண்டுமாதலான், அவ்வுறுப்பைத் தரவைச் சார்ந்து கிடத்தல் வேண்டுமென்று கொள்க. 'தரவே யெருத்த மராகங் கொச்சக, மடக்கியல் வகையோ டைந்துறுப் புடைத்தே' என்பது **அகத்திய**மாதலின், தரவென்பதோர் உறுப்புங் கோடல்வேண்டுமெனின், இவ்வாசிரியர் 'கொச்சகம்' என ஓதியவதனானே, தரவு அவ்விலக்கணத்திற்படு மென்பதும் ஒன்று.......இனிச் சுரிதக மின்றியும் பரிபாடன் முற்றுப்பெறும்; 'கொச்சக வகையி னெண்ணொடு விராஅ, யடக்கிய லின்றி யடங்கவும் பெறுமே' என **அகத்தியனார்** ஓதுதலின்." **இளம்பூரணர்.**

ஒருசார், அறத்தொடு வேதம் புணர்தவ முற்றி
விறற்புகழ் நிற்ப விளங்கிய கேள்வித்
திறத்திற் றிரிவில்லா வந்தண ரீண்டி
யறத்திற் றிரியா பதி."   (இவை நான்குங் **கொச்சகம்.**)

"ஆங்கொருசார், உண்ணுவ பூசுவ பூண்ப வுடுப்பவை
மண்ணுவ மணிபொன் மலைய கடல
பண்ணிய மாசறு பயந்தரு காருகப்
புண்ணிய வணிகர் புனைமறு கொருசார்

விளைவதை வினையெவன் மென்புல வன்புலக்
களம ருழவர் கடிமறுகு பிறசார்

ஆங்க, அனையவை நல்ல நனிகூடு மின்ப
மியல்கொள நண்ணி யவை."   (இது **கொண்டுநிலை.**)

"வண்டு பொரேரென வெழ
வண்டு பொரேரென வெழுங்
கடிப்புகு வேரிக் கதவமிற் றோட்டிக்
கடிப்பிகு காதிற் கனங்குழை தொடர
மிளிர்மின் வாய்ந்த விளங்கொளி நுதலா
ரூர்களிற் றன்ன செம்ம லோரும்

வாயிருள் பனிச்சை வரிசிலைப் புருவத்
தொளியிழை யோங்கிய வொண்ணுத லோரும்

புலத்தோ டளைஇப் புகழணிந் தோரு
நலத்தோ டளவிய நாணணிந் தோரும்
விடையோ டிகலிய விறனடை யோரு
நடைமட மேவிய நாணணிந் தோருங்
கடனிரை திரையிற் கருநரை யோருஞ்
சுடர்மதிக் கதிரெனத் தூநரை யோரு

மடையர் குடையர் புகையர்பூ வேந்தி
யிடையொழி வின்றி யடியுறையா ரீண்டி
விளைந்தார் விளைவின் விழுப்பயன் றுய்க்குந்
துளங்கா விழுச்சீர்த் துறக்கம் புரையு
மிருகே ழுத்தி யணிந்த வெருத்தின்
னனைகெழு செல்வ னகர்.

வண்டொடு தும்பியும் வண்டொடை யாழார்ப்ப
விண்ட கடகரி மேகமொ டதிரத்
தண்டா வருவியோ டிருமுழ வார்ப்ப

வரியுண்ட கண்ணாரோ டாடவர் கூடிப்
புரிவுண்ட பாடலோ டாடலுந் தோன்றக்
கூடு நறவொடு காமமகிழ் விரியக்
கூடா நறவொடு காமம் விரும்ப
வினைய பிறவு மிவைபோல் வனவு
மனையவை யெல்லா மியையும் புனையிழைப்
பூமுடி நாகர் நகர்." (இவையும் கோச்சகம்.)

"மணிமரு டகைவகை நெறிசெறி யொலிபொலி
யவிர்நிமிர் புகழ்கூந்தற்
பிணிநெகிழ் துளையினை தெளியொளி திகழ்ஞெகிழ்
தெரியரி மதுமகிழ் பரிமலர் மகிழுண்கண் வாணுதலோர்
மணிமயிற் றொழிலெழி லிகன்மலி திகழ்பிறி
திகழ்கடுங் கடாக்களிற் றண்ண லவரோ
டணிமிக வந்திறைஞ்ச வல்லிகப்பப் பிணிநீங்க
நல்லவை யெல்லா மியைதருந் தொல்சீர்
வரைவாய் தழுவிய கல்சேர் கிடக்கைக்
குளவா யமர்ந்தா னகர்." (இது முடுகியல்.)

"திகழொளி முந்நீர் கடைந்தக்கால் வெற்புத்
திகழ்பெழ வாங்கித்தஞ் சீர்ச்சிரத் தேற்றி
மகர மறிகடல் வைத்து நிறுத்துப்
புகழ்சால் சிறப்பி னிருதிறத் தோர்க்கு
மமிழ்து கடைய விருவயி னாணாகி
மிகாஅ விருவட மாழியான் வாங்க
வுகாஅ வலியி னொருதோழங் கால
மறாஅ தணிந்தாருந் தாம்.
மிகாஅ மறலிய மேவலி யெல்லாம்
புகாஅவெதிர் பூண்டாருந் தாம்.
மணிபுரை மாமலை ஞாறிய ஞால
மணிபோற் பொறுத்தாருந் தாஅம்.
பணிவில்சீர்ச், செல்விடைப் பாகன் றிரிபுரஞ் செற்றுழிக்
கல்லுயர் சென்னி யிமயவி னாணாகித்
தொல்புகழ் தந்தாருந் தாம்." (இவையும் கோச்சகம்.)

"அணங்குடை யருந்தலை யாயிரம் விரித்த
கணங்கொள் சுற்றத் தண்ணலை வணங்கி
நல்லடி யேத்திநிற் பரவுது
மெல்லேம் பிரியற்கெஞ் சுற்றமொ டொருங்கே."

(என்பது ஆசிரியச் சுரிதகம்.)

"அறவோ ருள்ளா ரருமறைகாப்ப." என்னும் பரிபாடலுள்,

"செறுநர் விழையாச் செறிந்தநங் கேண்மை
மறுமுறை யானு மியைக நெறிமாண்ட
தண்வரல் வையை யெமக்கு."

இது வெள்ளைச்சுரிதகத்தான் இற்றது.

"காமங் கண்ணிய நிலைமைத் தாகும்."

என்பது, காமப்பொருள் குறித்து வருமென்றவாறு. 'கண்ணிய' என்றதனானே முப்பொருளு மன்றிக் கடவுள் வாழ்த்தினும் மலைவிளையாட்டினும் புனல்விளையாட்டினும் பிறவுமெல்லாங் காமங் கண்ணியே [1]வருமென்பது. என்னை?

"எல்லேம் பிரியற்கெஞ் சுற்றமொ டொருங்கே."

எனத் துணைபிரியாமை காரணமாகத் தொழுதேமென்ற வின்.

"காமரு சுற்றமொ டொருங்குநின் னடியுறை
யாமியைந் தொன்றுபு வைகலும் பொலிகென
வேமுறு நெஞ்சத்தேம் பரவுதும்
வாய்மொழி முதல்வநின் றாணிழ றொழுதே." (பரி-1: 62-5.)

என்பதும் அது,

இனிச் 'செப்பிய நான்கு' என்றது, எண்ணப்பட்ட நான்கனையுமன்று; அன்னவற்றோடு மேற்கூறிய நான்கு பாவும் இடைவந்து விரவுமென்பது; அதுவும் நோக்கிப்போ லும் பரிபாடல் என்றது

"எரிமலர் சினைஇய கண்ணை பூவை
விரிமலர் புரையு மேனியை மேனித்
திருஞெமிர்ந் தமர்ந்த மார்பினை மார்பிற்
றெரிமணி விளங்கும் பூணினை மால்வரை
யெரிதிரிந் தன்ன பொன்புனை யுடுக்கையை
. . . .
நாவ லந்தண ரருமறைப் பொருளே." (பரி-1: 6-13.)

என ஆசிரியம் வந்தது.

---

[1] "அதுதான், மலையே யாறே யூரென் றிவற்றி, னிலைபெறு மரபி னீங்கா தாகும்." (அகத்தியம்.)

"நின்னொக்கும் புகழ்நிழலவை." (பரி - 1 : 55.)

என்பது வஞ்சித்தூக்கு; பிறவும் அன்ன காட்டுப. அது பொதுவாய் நிற்றலும் உரித்தென்றதனான் அடங்கும்.

இனி, 'செப்பிய நான்கு' என்றதனான் அராகமின்றி வருதலும், கொச்சகம் ஈற்றடி குறைந்து வருதலும், அவ்வழி அசைச்சீராகி இறுதலும், மேற்கலிப்பாவிற்குச் செப்பிய சுரிதகமாதலுங் கொள்க. (கஉக)

434. சொற்சீ ரடியு முடுகிய லடியு
மப்பா நிலைமைக் குரிய வாகும்.

இதுவும் பரிபாடலுறுப்பு உணர்த்துகின்றது.

இதன்பொருள் :—எண்ணப்பட்ட இரண்டும் பரிபாடற்குள்ள உறுப்பாய்வரும் என்றவாறு.

சொற்சீரும் முடுகியலுமென்னாது அடியென்றதனான் மேற்கூறிய அடியொடு தொடர்ந்தல்லது வாராவென்பதாம். சொற்சீரடியாமாறு முன்னர்ச்சொல்லுதும். முடுகியலடியென்பது (377 - 8.), முடுகியலோடு விராய்த் தொடர்ந்தொன்றாகிய வெண்பாவடி. அராகமென்பது, தாமே வேறுசில அடியாகி வருவன. இவையன்றிக் குறிலிணை பயில்வன முடுகியலெனவும், குறிலிணை விரவிவருவன அராகமெனவுஞ் சொல்லுவாரும்[1] உளர் ;

"முடுகுவண்ண, மடியிறந் தோடி யதனோ ரற்றே." (545.)

என்பவாகலின் மேலதே யுரை.

'உரிய' என்றதனான், இத்துணை பயின்றுவரா இவ்விரண்டுங் கலிப்பாவினுளென்பதுகொள்க. எனவே, அராகவுறுப்புத் தேவபாணியல்லது அக்கலிக்கண் யாண்டும் வாராதாயிற்று. (கஉஉ)

435. கட்டுரை வகையா னெண்ணொடு புணர்ந்து
முற்றடி யின்றிக் குறைவுசீர்த் தாகியு

[1] இளம்பூரணர்.

மொழியசை யாகியும் வழியசை புணர்ந்துஞ்
சொற்சீர்த் திறுதல் சொற்சீர்க் கியல்பே.

மேலெண்ணப்பட்ட சொற்சீரடியாமாறுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்:—சொற்சீரடி இக்கூறிய நான்கு வகையாலும் வந்து பயிலும் என்றவாறு.

கட்டுரைவகையான் எண்ணொடு புணர்ந்தது :

"வடவேங்கடந் தென்குமரி, யாயிடை." (பாயிரம்.) எ - ம்,

"அஇஉ, எஒ என்னு மப்பா லைந்தும்." (தொல் - எழுத் - 3.)

எனவும் இவை கட்டுரைக்கட் சொல்லுமாறுபோல எண்ணினமையிற் கட்டுரைவகையான் எண்ணொடு புணர்ந்தன; இனி, 'முற்றடி யின்றிக் குறைவுசீர்த் தாகும்' இயல்பாய் வருமாறு :—

"நின்னொக்கும் புகழ்நிழலவை." (பரி - 1 : 55.) எனவும்,

"கறையணி மிடற்றினவை
கண்ணணி நுதலினவை
பிறையணி சடையினவை." எனவும் வரும்.

'முற்றடி யின்றி' என்ற இவை தூக்குப்பட்டு முடியுமடி யல்ல என்றவாறு.

மேற்காட்டிய பரிபாடற் செய்யுளுள், 'ஒருசார்' என்பது ஒழியசை; என்னை? அது சீராகலின் அதனொடு சில அசை கூடியன்றி அசையெனப்படாமையின். 'ஆங்கு' எனவருந் தனிச்சொல் வழியசை யெனப்பட்டது; என்னை? அஃது, அசையாய்நின்று சொற்சீரடியாகலின். மற்றுச் சொற்சீரடியினை அசையென்றதென்னையெனின்,—இயலசை தானேயும் ஒழியசையாய் நிற்குமென்றற்கென்பது.

"ஒரூஉக், கொடியிய னல்லார் குரலூற்றத் துற்ற
முடியுதிர் பூந்தாது மொய்ம்பின வாகத்
தொடிய வெமக்குநீ யாரை பெரியார்க்
கடியரோ வாற்று தவர்." (கலி - 88.)

என்புழி, 'ஒரூஉ' எனநின்ற இயலசைதானே ஒழி யசையாய் நின்றது.

"உகுவது போலுமென் னெஞ்சு; எள்ளித்
தொகுபுட னாடுவ போலு மயில்." (கலி - 33.)

என்பது, வழியசைபுணர்ந்த சொற்சீரடி; என்னை? 'எள்ளி' என நின்றசீரின்வழித் 'தொகுபு' என வந்தவசை, 'உகு வதுபோலும்' என்னுந் தொடையொடு பொருந்தி,

"உகுவது போலுமென் னெஞ்செள்ளித், தொகுபுடன்."

எனப் புணர்ந்து நின்றாற்போல்வதோர் சுவைமைசெய்து நின்றமையின். கோச்சகம் இடைநிலைப் பாட்டெனப்படாமை யின்,

"தொகுபுட னாடுவ போலு மயில்."

என நாற்சீரடியாலும் வருவதாயிற்று, வரையறை யின்மையின். இங்ஙனம் வந்தமையின் சொற்சீரடி மேல் எண்ணவும்படும். இவை கலிக்கண் வருங்கால் ஒத்தாழிசைக் கண் முடுகியலடி வாராதென்பதூஉம், சொற்சீரடி வருஞான் றுந் தனிச் சொல்லாகியன்றி வாராதென்பதூஉம், உறழ்கலிக் கண்ணும் முடுகியலடி உரித்தன்றென்பதூஉங் கொள்க.

சொற்சீர்த்திறுதலென்பது:—ஓரெழுத்தொருமொழி முத லிய சொற்களெல்லாம் தாமே சீராய் அடியிறுதிக்கண் அடிப் படமுடிந்து அடியாதலிலக்கணத்த அவையென்றவாறு.

இனி, ஒழியசையினையும் வழியசையினையுங் கூறினு னென்னுமோவெனின்,—

"சீர்கூ னாதல் நேரடிக் குரித்தே." (361.)

என்றமையின் ஈண்டு அசைகூனாகாது; அல்லதூஉம், ஆண்டுக் கூனெனப்பட்டதும் ஈண்டுச் சொற்சீரடி யெனப் பட்டு அடங்குமென்பதனானுமுடைத்தென்பது. இவை யெல்லாம் பரிபாடற்கண்ணதே கூறினுனாயினும் ஒழிந்த பாவினுட் சொற்சீரடி வருமென விதந்தவழி, அதுவே இலக் கணமாக வரும் ஆண்டுமென்பது. 'இயல்பு' என்றதனானே யாண்டுவரினும் அஃதிலக்கணமென்பது பெற்றாம்; அல்ல தூஉம்,

"தொகைநிலை விரி." (432.)

என்ற மிகையாற் பரிபாடற்கு உரியனவாகக் கண்டு கொள்க. அவை யாவையோவெனின்,—முடுகியலடி மேற் காட்டிய பரிபாடலுள்;

"மணிமருடகை." என்பது (ப. 1140) முதலாகக்,

"குளவா யமர்ந்தா னகர்."

என்பதீறாகக் கண்டுகொள்க. (கஉ௩)

436. அங்கதந் தானே யரிறபத் தெரியிற்
செம்பொருள் கரந்த தெனவிரு வகைத்தே.

இது, முறையானே அங்கதச் செய்யுளுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்:—அது செம்பொருள் கரந்தது என்று இருவகைத்தாம் என்றவாறு.

அங்கதமென்பது, வசை; அதனை இருவாற்றாற் கூறுக வென்பான் இது கூறினான். அவையாமாறு முன்னர்ச் சொல்லுதும். 'அரிறப' என்றதென்னையெனின்,—அவை புகழ் போன்று வசையாதலும்பட்டுத் தோன்றும் மயக்கமுடைய வாதலின் மயக்கமறத் தெரியினென்றவாறு.

"நூற்றுவர் தலைவனைக், குறங்கறுத் திடுவான்." (கலி - 52.)

என்பது,புகழ்போன்று வசையாயிற்று; என்னை? கொன் றுணியினுங் குறங்கினகத்துத் தண்டுகொண்டு எற்றுதல் குற்றமாதலின் என்பதறிக. கோடைமடங் கூறுதல், வசை போன்று புகழெனப்படும். அஃது அங்கதமாகா தென்பான் 'அரிறப' என்றானென்பது; பிறவும் அன்ன. (கஉ௪)

437. செம்பொரு ளாயின வசையெனப் படுமே.

இது, முறையானே செம்பொருளங்கத முணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்:—வாய்காவாது சொல்லப்பட்ட வசை யே செம்பொருளங்கத மெனப்படும் என்றவாறு; அஃது,

" இருடீர் மணிவிளக்கத் தேழிலார் கோவே
குருடேயு மன்றுநின் குற்ற—மருடீர்ந்த
பாட்டு முரையும் பயிலா தனவிரண்
டோட்டைச் செவியு முள."[1]

என்பது ஏழிற் கோவை, அவ்வை முனிந்து பாடியது.

" எம்மிகழ் வோரவர் தம்மிகழ் வோரே
யெம்மிக ழாதவர் தம்மிக ழாரே
தம்புக ழிகழ்வோ ரெம்புக ழிகழ்வோர்
பாரி யோரி நள்ளி யெழினி
யாஅய் பேகன் [2]பெருந்தோண் மலையனென்
றெழுவரு ளொருவனு மல்லை யதனு
னின்னை நோவ தெவனோ
[3]யட்டார்க் குதவாக் கட்டி போல
நீயு முளையே நின்னன் னோர்க்கே
யானு முளனே தீம்பா லோர்க்கே
குருகினும் வெளியோய் தேஎத்துப்
பருகுபா லன்னவென் சொல்லுகுத் தேனே."[4]

எனவும் வரும்; கலிப்பாட்டினுள் வருவன வசைக் கூத்தினுட் கண்டுகொள்க.

" அறச்சுவையிலன் வைவெயிற்றினன்
[5]மயிர்மெய்யினன் மாசுடையினன்
பொய்வாயாற் புகழ்மேவலன்
மைகூர்ந்த மயலறிவினன்
மேவருஞ் சிறப்பி னஞ்சி
யாவரும் வெரூஉ மாவிக் கோவே."

என்பது, வஞ்சிப்பாட்டு. இது, வெண்பாவினுள் வருதலே பெரும்பான்மை. (கஉ௫)

---

[1]தமிழ் நாவலர் சரிதை செய் - 32.

(பி - ம்)—[2]பொருந்தோண் மலையன். [3]'யுறுவட் டாற்றுக் குறைக்கட்டி.' 'முவ்வாட்டாறருக் குறவாக் கட்டிய' [5]மயர்மே யாமான.

[4]தமிழ் நாவலர் சரிதை (செய் - 42.) யில் ஔவை பாடியதாகக் காட்டப்பட்டுள்ள செய்யுள் இது.

438. மொழிகரந்து [1]சொல்லினது பழிகரப் பாகும்

இது, பழிகரப்பங்கதம் உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள்:—வசைப்பொருளினைச் செம்பொருள் படாம லிசைப்பது பழிகரப்பங்கதம் என்றவாறு.

மாற்றரசனையும் அவனிளங்கோவினையும் வசைகூறுமாறு போலாது தங்கோனையும் அவனிளங்கோனையும் வசைகூறுங் கால் தாங்கியுரைப்பர்; அவைபோலப் பழிப்பனவென்றவாறு; அது,

"நன்றாய்ந்த செங்கோலாய் நாடிய நின்னிளங்கோக்
குன்றெறிந்த சேந்த னெனமதியா—வன்றிறத்து
நின்றொலிக்குந் தானையோ டெல்லா நிகர்த்தார்மேல்
வென்றெறியும் வேலே விடும்."

என வந்த வெண்டொடைச் செய்யுளுட் கண்டுகொள்க. இதனுள்,

"வென்றெறியும் வேலே விடும்."

என்பது, 'முனையகத்துப் படையோடும்'என வசைகூறுவான் 'குன்றெறிந்த சேந்தனை'ப்போல எறிந்தானெனப் புகழ்ந்தான்போலக் கூறினானென்பது.

"இன்றுள னாயி னன்றும னென்றநின்
னாடுகொள் வரிசைக் கேற்பப்
பாடுவன் மன்னால் பகைவரைக் கடப்பே." (புறம் - 53.)

என்பதும் அது. (கஉகூ)

439. செய்யுட் டாமே யிரண்டென மொழிப.

மேற்கூறிய இரண்டனையும் இவ்வகையானும் வகுக்கப் படுமென்கின்றது.

இதன் பொருள்:—செம்பொருட் செவியுறை, செம்பொருளங்கதம், பழிகரப்புச்செவியுறை, பழிகரப்பங்கத

(பி - ம்)—[1]மொழியினது.

மென நான்கு கூறுபடும் மேற்கூறிய அங்கதமிரண்டும் என்றவாறு.

"பாய்த்துள், விக்குள்" என்றாற்போலச் 'செய்யுள்' என்பதூஉந் தொழிற்பெயர். அவையாமாறும் அவற்றது வேறுபாடும் முன்னர்ச் சொல்லுதும்.

இனி, ஒருவனுரை: இவற்றுள் தொகைச்சூத்திரத்துட்,

"கைக்கிளை பரிபாட் டங்கதஞ் செய்யுள்." (430.)

என்று ஓதி செம்பொருளங்கதமுஞ் செய்யுளுமென இரண்டாக நிறுத்தான்; நிறுத்தமுறையானே அங்கதமுணர்த்திச் செய்யுளுணர்த்திய விதந்தானென்பது; அற்றன்று, எல்லாப்பாட்டுஞ் செய்யுளெனப்படுதலின் ஒன்றனையே செய்யுளெனலாகாது; அல்லதூஉம்,

" அங்கதச் செய்யு ளென்மனார் புலவர்." (441.)

என வருகின்ற சூத்திரத்து ஓதுமாதலான் இவையும் அங்கதச்செய்யுளே. மேலைச் சூத்திரத்துள்ளும்(430)அங்கதச் செய்யுளென்பதே பாடமென்பதூஉம் அதனாற் பெறுதுமென்பது. அல்லாத பாடம் ஓதினும் அங்கதச்செய்யுள் செய்கைமேலெனை அதனைத் 'தாய்க்கொலை' என்றது போல இரண்டாவதன் பொருண்மைப் படுத்துக்கொள்க. (கஉஎ)

440. துகளொடும் பொருளொடும் புணர்ந்தன் றாயிற்
சேவியுறைச் [1]செய்யு ளதுவென மொழிப.

இது, மேற்கூறிய அங்கதச்செய்யுட்பகுதி இரண்டனுள் ஒன்று கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்:—மேற் செம்பொருளும் பழிகரப்புமெனப்பட்ட இரண்டும் அங்கதச்செய்யுளெனப்படுதலேயன்றி, அதனானே அரசர்க்குப் பொருள்வருவாயாகச் செய்தானேயெனினும் அது செவியுறையங்கதமெனவும் படும் என்றவாறு.

(பி - ம்)—[1]செய்யு ளென்மனார் புலவர்.

துகளாவது : [1]படைகுடிகூழமைச்சு நட்பாரணும் என்னும் இவற்றைப் பாதுகாவாதிருத்தல். 'அரசியல்' என்பன வற்றுனே, தங்கோன் அறியாமல் வருத்தவை வருமாயின் அவற்றை உள்ளவாறுரைத்தலுமொன்று. [மாற்றரசன் நமரது ஊரடுகின்ற நாட்டவர் யாதிவை நுதலியனவேதுவாகப் போய்ச் சார்ந்தவர்க்கு நாட்டழிவுகூறுதலுமொன்று] அன்ன பிறவும் அவற்கு உறுவகையாகலான் அவற்றை உள்ளவாறு உணர்த்திப் பொருள்செய அவர்க்குப் பொருள்செயல்வகை கூறினமையின் அது செவியுறைப்பாற்படு மென்பது; அது:

" அறவை யாயி னினதெனத் திறத்தன்
மறவை யாயிற் போரொடு திறத்த
லறவையு மறவையு மல்லை யாகத்
திறவா தடைத்த திண்ணிலைக் கதவி
னீண்மதி லொருசிறை யொடுங்குத
னாணுத்தக வுடைத்திது காணுங் காலே." (புறம் 44.)

என இது செம்பொருட்செவியுறை; பிறவும் அன்ன. இவை முகவிலக்கினுட் பயின்று வருமென்பது. இனி, மொழிகரந்து சொல்லினும் இஃதொக்கும் ; இனி,

" புகழொடும் பொருளொடும்."

என்பதூஉம் பாடமாக உரைப்ப[2]. புகழும் பொருளும் புணர்ப்பது அங்கதமாயின் அஃதமையும் ; அற்றன்றாயின் ஈண்டாராய்ச்சி யின்றென்பது ; என்னை ?

" வசையொடு நசையொடும் புணர்ந்தன் றாயி
னங்கதச் செய்யுள்." (441.)

என மேலோதுமாதலின் இவனென்பது. (கஉஅ)

---

[1]'படைகுடி கூழமைச்சு நட்பா ரணாறு - முடையா னரசரு ளேறு' என்பதற்கு (குறள் - 381) உரைவகுத்த பரிமேலழகர் 'அமைச்சு, நாடு, அரண், பொருள், படை, நட்பு என்பதே முறையாயினும், ஈண்டுச் செய்யுள் நோக்கிப் பிறழவைத்தார்' என்று கூறினர் ; ஆயினும், ஆசிரியர் வைத்தமுறையே தகுதியுடைத்தென்பது உய்த்துணர்வார்க்குப் புலனும். [2]இங்ஙனம் கூறுபவர் இளம்பூரணர்.

441. வசையொடு நசையொடும் புணர்ந்தன் றாயி
னங்கதச் செய்யு ளென்மனார் புலவர்.

இஃது, ஒழிந்த அங்கதச்செய்யு ளுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்:—மேற்கூறிய அங்கதச்செய்யுள் வசையேயன்றி அவ்வசையானே நசை தோன்றச்செய்வது செவியறியுறையெனப்படாது அங்கதச்செய்யுளெனவேபடும் என்றவாறு.

எனவே, இல்லாதனசொல்லி நகைப்பொருட்டாகச் செய்யினும் அங்கதச்செய்யுளெனப்படும் என்றவாறு. அவை, விலக்கியற்செய்யுளுட் கண்டுகொள்க. இதுவுஞ் செம்பொருளாகியும் பழிகரப்பாகியும் வருமெனவுணர்க; எனவே, கூறப்பட்டனவெல்லாம் வெகுளியும் பொருளும் நகையும் பயப்பனவாயின. (கஉகூ)

442. ஒத்தா ழிசைக்கலி கலிவெண் பாட்டே
கோச்சக [1]முறழொடு கலிநால் வகைத்தே.

இது, கலிப்பாவெனப்பட்ட உறுப்பினை இத்துணைப் பகுதியான் வருமென அதுவருஞ்செய்யுள்பற்றி விரிகூறுகின்றது.[2]

இதன்பொருள்:—ஒத்தாழிசை - ஒத்தாழிசை யென்னும் உறுப்புடைச் செய்யுள்: ஒத்து ஆழ் இசையை ஒத்தாழிசை யென்றான்; அது, வினைத்தொகையாகலின் மருவிய வகையான் முடியுமென்பது; தாழிசை யென்பது, தானுடையதுள்ளலோசைத்தாம்; இது முறைமையிற் பெற்ற பெயர்: எனவே, தாவுவேறுபடினும் வேறுபடாதென்பதூஉம்,

(பி - ம்)—[1]உறழ்வென்ற.

[2]"இருவயி னொத்து மொவ்வா வியலினுந், தெரியிழை மகளிரொடு மைந்த ரிடைவரூஉங்,கலப்பே யாயினும் புலப்பே யாயினு,மைந்திணை மரபி னறிவுவரத் தோன்றிப், பொலிவொடு புணர்ந்த பொருட்டிற முடையது, கலியெனப் படூஉங் காட்சித் தாகும்" (அகத்தியம்.)

கொச்சகக் கலிபோல்வனவற்றுள் வரும் [1]இடைநிலைப்பாட்டுக்கள் அவ்வாறு தாழமுடையவன்றியும் வருமென்பதூஉங் கொள்க. இது பன்மை பற்றிப் பெற்ற பெயர், தாழிசையின்றியும் ஒத்தாழிசை சிறுபான்மை வருதலின். இனி, ஒழிந்த உறுப்பு நோக்கத் தாழிசை சிறந்தமையின் தலைமையாற் பெற்ற [2]பெயரெனவும் அமையும்.

> "வலிமுன்பின் வல்லென்ற யாக்கைப் புலிநோக்கிற்
> சுற்றமை வில்லர் சுரிவளர் பித்தைய
> ரற்றம்பார்த் தல்குங் கடுங்கண் மறவர்தாங்
> கொள்ளும் பொருளில ராயினும் வம்பலர்
> துள்ளூநர்க் காண்மார் தொடர்ந்துயிர் வவ்வலிற்
> புள்ளும் வழங்காப் புலம்புகொ ளாரிடை
> வெள்வேல் வலத்திர் பொருடரல் வேட்கையி
> னுள்ளினி ரென்ப தறிந்தன ளென்றோழி." (கலி - 4.)

என்பது தாழ்ந்த ஓசைத்தன்றி ஒத்தாழிசைக் கலியுள் தரவு வந்தது; எனவே, இவ்வேறுபாடு கட்டளைக்கலி அல்லாத வழியென்பது பெற்றாம். அதுவன்றே, இதன்றாழிசையுள்ளும் நேரீற்றியற்சீரும் வந்ததென்பது; என்னை?

> "காழ்விரி கவையார மீவரு மிளமுலை
> போழ்திடைப் படாஅமன் முயங்கியு மமையாரென்
> றாழ்கதுப் பணிகுவர் காதலர் மற்றவர்
> சூழ்வதை யெவன்கொ லறியே னென்னும்." (கலி - 4.)

என்புழி "அறியே னென்னும்" என ஆண்டைத் தாழிசைதோறும் இரண்டு நேரீற்றியற்சீரும் வந்தன. பிறவும் அன்ன.

> "நீயே, வினைமாண் காழகம் வீங்கக் கட்டிப்
> புனைமாண் மரீஇய வம்பு தெரிதியே;

---

[1]இடைநிலைப்பாட்டு எனினும் தாழிசை யெனினும் ஒக்கும். (444) பார்க்க.

[2]தலைமை பற்றிய பெயர் பன்மை பற்றிய பெயர் இன்னவென்றல்; "தெரிநிலை யுடைய வஃறிணையியற் பெயர், ஒருமையும் பன்மையும் வினையொடு வரினே" (தொல். சொல். சூ. 173.) என்னும் சூத்திரத்தானறிக.

இவட்கே, சுனைமா ணீலங் காரெதிர் பவைபோ
லினைநோக் குண்க ணீர்நில் லாவே." (கலி - 7.)

எனக் கோச்சகக்கலியுள் இடைநிலைப்பாட்டுத் தாழிசை யின்றி வந்தது; பிறவும் அன்ன.

இனிக், கலிவெண்பாட்டு-கலிப்பாவாகிய வெண்பாட்டு; இது பண்புத்தொகையானே முன்மொழிப் பொருட்டாயிற்று. கோச்சக மென்பதும் உறுப்பினாற் பெற்ற பெயர். உறழ்கலி யென்பது, பொருள்பற்றிவந்தபெயர். ஒத்தாழிசையென்பது, தம்மினொத்துவருதற் கட்டளை யுடைமையானுங் கலிப்பாவிற் குச் சிறந்துவருமாகலானும் முன் வைத்தான்; என்னை இது கலிப்பாவிற்குச் சிறந்தவாறெனின்,—நூற்றைம்பது கலியுள் ளும் ஒத்தாழிசை அறுபத்தெட்டு வந்தனவாகலின் அது பெரு வரவின எனப்பட்டுச் சிறப்புடைத்தாயிற்று. அது நோக்கி முன்வைத்தான், இது பாவென்னும் உறுப்பிலக்கணங் கூறு கின்ற இடமாகலின். கலிவெண்பாட்டினை, ஒத்தாழிசைக்குங் கொச்சகத்திற்கும் இடை வைத்தான், அதுபோல உறுப் புடைத்தாகியும் வருமென்றற்கு. அதன்பின் கொச்சகப்பா வைத்தான், அது தரவும் [1]போக்குஞ் சிறுபான்மையின்றி யும் வருதலின். எல்லாவற்றுப் பின்னும் உறழ்கலி வைத் தான்; அவை போலாது சுரிதகமின்றி வந்த வருதலே பெரும் பான்மை யாகலானென்பது. அஃதேல், உறழ்கலியுங் கொச்ச கக்கலியுள் அடங்காதே? அதுவும் [2]அடக்கியலின்றியும் யாப்பி னும் பொருளினும் வேற்றுமை உடைத்தாய் வருமா லெனின்,—அற்றன்று; அடக்கியலின்றிவரின் அடிநிமிர்த லும் ஒழுகிசைத்தாகலும் வேண்டும். உறழ்கலியாயின் அடிநிமி ராதும் ஒழுகிசையின்றியும் வருமென்பது. அத்துணையான் இதனை வேறென்பதென்னை ஒன்றாகவோதுகவெனின்,— அற்றன்று; மேற்கூறி வருகின்ற செய்யுளெல்லாஞ் சீரும் அடியும் பாவும் பொருளுமெனச் சில வுறுப்புவகையான் வேறுபடுகின்றதன்றிப் பிறிதின்மையின் அவற்றின் வேறு பாடுஞ் சிலவாக நோக்கி ஒன்றென்னுமாகலின் அது கடாவன்

---

[1] அடக்கியல், போக்கு, வைப்பு, வாரம் சுரிதகம் என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள் (444 - 5) பேர். [2] சுரிதகம். ப. 1137.

றென்பது ; அல்லதூஉம், நூல்செய்புங்கால் மரபென்பது வேண்டும் ; என்னை ?

> " மரபுநிலை திரியா மாட்சிய வாகி
> யுரைபடு நூறா மிருவகை யியல." (645.)

என்பதனான், முதனூற்காயினும் மரபுவேண்டுதலின். அதுவன்றே நிலம் நீர் தீ வளி விசும்பென்னும் ஐம்பெரும் பூதங்களும், அவற்றதியைபாகிய பொருள்களும், அஃறிணை யான் வழங்கினும் பொருளின் இயைபாகிய மக்களுந் (644) தேவரும் முதலாயினாரை உயர்திணைவாய்பாட்டான் வேறு படுத்து வழங்குகின்றதென்பது. மற்று உறழ்கலியென்னும் வழக்குண்டாயினன்றே மரபொடு மாறுபடுவதெனின்,—மர பென ஆசிரியர் வழக்கும் அடங்குமாகலின் அது கூறினான் ; அல்லாக்கால், ஒழிந்த செய்யுளும் வேறுபாடிலவா மன்றோ வென்பது.

இனி, பரிபாடலுங் கலிப்பாவினுள் அடங்குமேன்பாரும் உளர். கலியும் பரிபாடலுமேன வெட்டுத் தொகையுள் இரண்டுதோகை தம்மின் வேருதலின் அவ்வாறு கூறுவார் செய்யுள் அறியாதாரென்பது ; அல்லதூஉம், அராகவுறுப் பில்லாத முடுகியலடியும், கொச்சகக்கலியல்லாத கலிப்பாவினுள் உண்டாவதாகலும், கொச்சகக்கலியுறழ்ந்து வருதலும் உடைய வாம் அவ்வாறு கூறினான் என மறுக்க. (கநுഠ)

443. அவற்றுள்,

ஒத்தா ழிசைக்கலி யிருவகைத் தாகும்.

இது, முறையானே ஒத்தாழிசைக்கலி யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் :—ஒத்தாழிசைக்கலி இரண்டு கூற்ற வாம் என்றவாறு.

இதனது பயம் :—அவை இரண்டுந் தம்முட் பகுதி யுடையவென்பது; அவையாமாறு முன்னர்ச் சொல்லும். (கநுக)

444. இடைநிலைப் பாட்டொடு தரவுபோக் கடையென
[1]நடைநவின் றொழுகு மொன்றென மொழிப.

இதன் பொருள் :—மேற்கூறிய ஒத்தாழிசை இரண்டனுள் ஒன்று தாழிசையுந் தரவுஞ் சுரிதகமுந் தனிச்சொலுமென நான்கு உறுப்பாகப் பயின்றுவரும் என்றவாறு.

'பயின்று வரும்' எனவே இவ்வாறன்றிப் பயிலாது வருவனவும் இதன் பகுதியாயடங்குவனவும் உளவென்பது. அவை தாழிசைப் பின்னர் எண்ணுறுப்பு வருங்கால் ஐந்துறுப்புப் பெறுதலும், அவற்றிடை அராகம்பெறின் ஆறுறுப்பு வருதலுமென இவையென்ப ; அற்றன்று, நூற்றைம்பது கலியுள்ளும் ஒத்தாழிசைக்கலியின் அராகவுறுப்பும் அம்போதரங்கவுறுப்பும் பெற்றுவருவன இன்மையின் அவை பொருளன்றென்பது.

மற்று 'நடைநவின்றொழுகும்' என்றதென்னையெனின்,—இத்துணை பயின்றுவாராது ஏனையொன்றும் என்றற்கென்பது. தாழிசையினை இடைநிலைப்பாட்டடென்பவோவெனின்,—அவ்வாறுஞ் சொல்லுப ; அச்செய்யுள் இடைநிற்றலானென்பது. இனி இடைநிலைப்பாட்டென்பது தாழிசையினை நோக்காது ; என்னை ? தாழம்பட்ட வோசையல்லாதனவும் இடைநிலைப் பாட்டாய் வருமாதலி னென்பது ; அது,

"காணமை யிருள்பாப்பிக் கையற்ற கங்குலான்
மாணநோய் செய்தான்கட் சென்றாய்மற் றவனைநீ
காணவும் பெற்றாயோ காணயோ மடநெஞ்சே." (கலி-123.)

என்பது, தாழிசையெனவும் இடைநிலைப்பாட்டெனவும் படும்.

"இன்மணிச் சிலம்பிற் சின்மொழி யைம்பாற்
பின்னொடு கெழீஇய தடவர லல்கு
லுண்வரி வாட வாராது விடுவாய்
தண்ணந் துறைவ தகாஅய் காணீ." (கலி - 125.)

என்றாற் போல்வன தாழிசையில்லாத இடைநிலைப் பாட்டு. இவ்விரு பகுதியுங்கூட்டித் தாழிசையென்னாது இடை

(பி - ம்)—[1]நடைபயின்றொழுகும்.

நிலைப்பாட்டென்பது, இங்ஙனந் தம்முட் பகுதியுடைமை யானு மாயிற்று. ஒத்தாழிசைக்கலி இருவகைத் தென்றற்குப் பயனுந் தோற்றுவாய் செய்து போந்ததென்பது.

தரவு என்ற பொருண்மை என்னையெனின்,—முகத்துத் தரப்படுவதென்ப ; அதனை எருத்தேனவுஞ் சொல்லுப ; என்னை ? உடம்புந் தலையுமென வேறுபடுத்து வழங்கும் வழக்கு வகையான் உடம்பிற்கு முதல் எருத்தென்பதாகலின். இனி, இசைநூலாரும் இத் தரவு முதலாயினவற்றை முகம் நிலை கோச்சகம் முரியென வேண்டுப. கூத்தநூலார் கொச்சக முள்வழி அதனை நிலைபெற அடக்கி முகம் நிலை முரியென மூன்றாக வேண்டுப. அவரும் இக்கருத்திற்கேற்ப முகத்திற் படுந்தரவினை முகமெனவும், இடை நிற்பனவற்றை இடை நிலையெனவும், இறுதிக்கண் முரிந்து மாறுஞ் சுரிதகத்தினை முரி யெனவுங் கூறினரென்பது. [1]செந்துறைச் செய்யுள் அடைநிலை பயப்பதின்மையின் அதுசிறந்ததின்றென்று அடக்கிமொழிப. உள்ளுறுப்பின் பொருளெல்லாம் ஒருவகையான் அடக்கு மியல்பிற்றாகலின் அடக்கியலெனவும், குறித்த பொருளை முடித்துப் போக்குதலிற் போக்கெனவும், அவையெல்லாம் போதந்து வைத்தலின் வைப்பெனவும் கூறிய பகுதியைப் பின்னும் பற்றிக் கூறுதலின் வாரமெனவும், எல்லாம் [2]ஒன்றொன்றனை ஒத்தே பெயராயின. அடைநிலை யென்பது, முன்னும் பின்னும் பிறவுறுப்புக்களை அடைந்தன்றி வாராது ; அது, தனிநின்று சீராதலின் தனிச்சொல்லெனவும்படும். இடைநிலையுறுப்பென்னுது 'பாட்டு' என்றதென்னையெனின்,— அவை தாமே பாட்டாயும் வருமிடனுடைய ; வருங்கால் அவை ஒன்றும் இரண்டும் பலவுமாய் வருமென்பது. இடை

---

1. "—தரவினை நிலையென அடக்கி முகத்திற்படுந் தரவினை முகநிலையெனவும், இடை நிற்பனவற்றை இடைநிலையெனவும், இறுதியில் நிற்பனவற்றை முரிநிலையெனவும் பரவுதற் பொருண்மையாற் பெயர் கொடுத்தார் செய்யுளியலின்கண்ணு மெனக்கொள்க. இனி, இசைத்தமிழின் வருங்கால் முகநிலை, கோச்சகம், முரி என்ப ஒருசாராசிரியர்" (சிலப் - 6 : 35) என்பர் அடியார்க்கு நல்லார்.

(பி - ம்)—[2]ஒன்றொன்றன் பெயர்க்கே பொருளாயின.

நிலைப்பாட்டினைத் தரவிற்கு முற்கூறினன் அது பெயர் பெறுதலின்; எனவே, தரவு முன்வைத்தலே மரபாயிற்று. ஒத்தாழிசை கூறிய முறையானே தரவு தாழிசை போக்கென்னும் மூன்றுறுப்பானுஞ் சிறுபான்மை வந்து தனிச்சொலின்றி வருதலின் தனிச்சொல்லினை இறுதிக்கண் வைத்தானென்பது. இவையெல்லாம் போக்கிச் சொல்லுதும். (கசஉ)

445. தரவே தானு [1]நாலடி யிழிபா
யாறிரண் டுயர்பெ னறையவும் பெறுமே.

இது, தரவின் அடியளவுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்:—மேற்கூறப்பட்ட தரவுதானும் நான்கடிமுதலாய்ப் பன்னிரண்டடிகாறும் வரப்பெறும் என்றவாறு.

எனவே, ஒன்பது நிலம் பெறுந் தரவென்றவாறாயிற்று.

"உயர்பென் றறையவும் பெறும்." என்றதனாற் பன்னிரண்டடியின் இகந்துவரவும் பெறும் சிறுபான்மையெனக் கொள்க. இதனை எடுத்தோதாது இலேசினாற் கொண்டான், பன்னிரண்டடியின் இகந்தன துள்ளலோசையான் வாராமையின்; அது,

"நீரார் செறுவி னெய்தலொடு நீடிய
நேரித ழாம்ப' னிரையிதழ் கொண்மார்."

என்னும் மருதத்திணைக் கலிப்(75)பாட்டினுட் கண்டு கொள்க. (கசரு)

446. இடைநிலைப் பாட்டே
தரவகப் பட்ட மரபின தென்ப.

இது, தரவிற்குச் சுருங்கியன்றித் தாழிசை வாராதென்ப துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(பி - ம்)—[1]நாலிரண்டிழிபாயா றிரண்டுயர்பேறவும், உயர்வும்பிறவும்.

இதன்பொருள் :—தரவின் அகப்பட்டது தாழிசை என்றவாறு.

'அகப்படுதல்' என்பது, அகம்புறமென் றிருகூறுசெய்த வழி முறகூறறினுட் படுதல். முன்னென இடவகையுங் கால வகையும் பற்றிய இருகூற்றின் யாதானுமொன்று கொள்க. எனவே, பதினோரடி முதல் இரண்டடிகாறும் இழிந்து வரப் பெறும் என்றவாறாயிற்று ; அது,

" கருங்கோட்டு நறும்புன்னை மலர்சினை மிசைதொறும்
சுரும்பார்க்குங் குரலினோ டிருந்தும்பி யிசையபூத
வொருங்குட னிம்மென விமிர்தலிற் பாடலோ
டரும்பொருண் மரபின்மால் யாழ்கேளாக் கிடந்தான்போற்
பெருங்கட றுயில்கொள்ளும் வண்டிமிர் நறுங்கானல் ;

காணுமை யிருள்பரப்பிக் கையற்ற கங்குல்வாய்
மாணுநோய் செய்தான்கட் சென்றாய்மற் றவனைநீ
காணவும் பெற்றாயோ காணாயோ மடநெஞ்சே ;

கொல்லேற்றுச் சுறவினங் கடிகொண்ட மருண்மாலை
யல்லனோய் செய்தான்கட் சென்றாய்மற் றவனைநீ
புல்லவும் பெற்றாயோ புல்லாயோ மடநெஞ்சே ;

பொறிகொண்ட புள்ளினம் வதிசேரும் பொழுதினாற்
செறிவளை நெகிழ்த்தான்கட் சென்றாய்மற் றவனைநீ
யறியவும் பெற்றாயோ வறியாயோ மடநெஞ்சே ;

எனவாங்கு ;

எல்லையு மிரவுந் துயிறுறந்து பல்லூ
ழுரும்பட ரவலநோய் செய்தான்கட் பெறனசைஇ
யிருங்கழி யோதம்போற் றடுமாறி
வருந்தினை யளியவென் மடங்கெழு நெஞ்சே." (கலி - 123.)

என இது தரவகப்பட்ட மரபிற்றாகித் தாழிசை வந்தது.

தரவிற் சுருங்கு மென்னாது 'அகப்படும்' என்றான், தரவோடு ஒத்துவருந் தாழிசையென்பதுங் கோடற்கு; என்னை? 'மக்களகத்துப் பிறந்தான்' என்றவழி, அச்சாதியோடொக்கப் பிறந்தா னென்பது படுமாகலினென்பது.

" ஞாலமூன் றடித்தாய முதல்வற்கு முதுமுறைப்
பாலன்ன மேனியா னணிபெறத் தைஇய

நீலநீ ருடைபோலத் தகைபெற்ற வெண்டிரை
வாலெக்கர் வாய்சூழும் வயங்குநீர்த் தண்சேர்ப்ப ;

ஊரல ரெடுத்தரற்ற வுள்ளாய்நீ துறத்தலிற்
கூருந்தன் னெவ்வநோ யென்னையு மறைத்தாண்மற்
காரிகை பெற்றதன் கவின்வாடக் கலுழ்பாங்கே
பீரல ரணிகொண்ட பிறைநுத லல்லாக்கால் ;

இணைபிவ்வூ ரலர்தூற்ற வெய்யாய்நீ துறத்தலிற்
புணையில்லா வெவ்வநோ யென்னையு மறைத்தாண்மற்
றுணையாருட் டகைபெற்ற தொன்னல மிழந்தினி
யணிவனப் பிழந்தென் னணைமென்றோ ளல்லாக்கால் ;

இன்றிவ்வூ ரலர்தூற்ற வெய்யாய்நீ துறத்தலி
னின்றதன் னெவ்வநோ யென்னையு மறைத்தாண்மன்
வென்றவே னுதியேய்க்கும் விறனல மிழந்தினி
நின்றுநீ ருகக்கலுழு நெடும்பெருங்க ணல்லாக்கால் ;

அதனால், பிரிவில்லாய் போலநீ தெய்வத்திற் றெளித்தக்கா
லரிதென்னா துணிந்தவ ளாய்நலம் பெயர்தரப்
புரியுளை கலிமான்றேர் கடவுபு
விரிதண்டார் வியன்மார்ப விரைகநின் செலவே.''(கலி-124.)

பன்னிரண்டடியின் இகந்த தரவிற்கும் இவ்வாறே தாழிசை கொள்ளப்படும். மற்று மேற்கூறிய வரையறையில் தாழிசை கூறுகவெனின்,—ஆண்டு முறைபிறழ வைத்தற்குக் காரணங் கூறிப்போந்தாமென விடுக்க. இனிவருஞ் சூத்திரத்திற்கும் இதுவே விடை. 'மரபின' என்றதனான் மேலைக்கொண்டும் அடிப்படவந்த மரபினாற் சுருங்குமென்பது ; எனவே, நான்கடியின் உயர வாராவென்பது கொள்க; இன்னும், 'மரபின' என்றதனான் சிறுபான்மை ஐந்தடியானும் வருவனவும் உள.

'' அரிதே தோழி நாணிறுப்பா மென்றுணர்தல்.''

என்னும் நெய்தற்றிணைக் கலி(137)ப்பாட்டினுள்,

'' நகைமுத லாக நட்பினு ளெழுந்த
தகைமையி னலிவ தல்லதவர் நம்மை
வகைமையி னெழுந்த தோண்முத லாகப்

பகைமயி னலிதலோ விலனு மாயிழை
பகைமையிற் கடிதவர் தகையி னலியுநோய்."

என ஐந்தடியால் தாழிசை வந்தது.

ஆறடியான் [வருவன] வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. மற்று நான்கடியின் இழிந்த தோரடியானுந் தாழிசை வருமா லெனின்,—வாராதன்றே, 'இடைநிலைப் பாட்டே' என்றாராக லின்; என்னை? பாட்டெனப்படுவன ஓரடியான் வாராமை யின். (கசுச)

447. அடைநிலைக் கிளவி தாழிசைப் பின்னர்
நடைநவின் றொழுகு [1]மாங்கேன் கிளவி.

இஃது, ஆங்கென்னுஞ் சொல் தனிச்சொல்லெனப்படு மென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்:—தாழிசைப்பின்னர் ஆங்கு, தனிச் சொல்லாய் நின்று பயிலும் என்றவாறு.

ஆங்கென்னுஞ் சொல்லினை எடுத்தோதினன், அது 'நடை நவின் றொழுகும்' ஆகலின். ஆங்கென்னுஞ் சொல் பயின்று வருமெனவே அல்லாதனவும் உள, இத்துணைப் பயிலாதன வென்பது கொள்க. ஆங்கு என்பது ஏழாம் வேற்றுமை இடப்பொருளுணர நின்ற சொல்லாகலின் அஃது எல்லாச் செய்யுட்கண்ணுந் தன் பொருண்மைக்கேற்பச் செய்யல்வேண் டும் பிறவெனின்,—அற்றன்று; அதனை அசைநிலையாகக் கொள்க; அல்லதூஉம், எல்லாச் செய்யுளும் இதன்பொருண் மைக்கேற்பச் செய்யல்வேண்டுமென்றானை மிகைகூறிப் பயந்த தின்மையானென்பது. அசைநிலைபெய்து செய்யுள் செய்தன் மரபாகலின் அஃதனமையுமென்பது. நடைநவிலாதன பொருள் பெறவருமென்பது. அவை முன்னர்க் காட்டுதும். (கசுரு)

448. போக்கியல் வகையே வைப்பெனப் படுமே.

இஃது, ஒழிந்த சுரிதகம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(பி - ம்)—[1] ஆங்கென மொழிப.

இதன் பொருள்:—போக்கினதிலக்கணப்பகுதி வைப் பென்று சொல்லப்படும் என்றவாறு.

இங்ஙனங் கூறப்பட்ட உறுப்பினை அடக்கியலெனவும் வாரமெனவுஞ் சொல்லுப.

"அடக்கியல் வாரந் தரவோ டொக்கும்." (456.)

என்பவாகலின்; என்றதென்னோக்கியெனின்,—போக் குதலும் வைத்தலுமென்னும் இரண்டிலக்கணமுடைத்து; வாரமெனச் சொல்லின் முடியுமிலக்கணமே கூறுவான்போலப் போக்கினிலக்கணப்பகுதி வைப்பென்றதனைச் சுட்டிக் கூறப் படுமாகலின். (கசு)

449. தரவிய லொத்து மதனகப் படுமே
புரைதீ ரிறுதி நிலை[1]யுரைத் தன்றே.

இதுவுஞ் சுரிதக முணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் :—தரவியலொத்தும் அதனகப்படும்- [2]சிறுபான்மை தரவுகளோடொக்கும் உம்மையான் ஏறியவரு மாயினும் பெரும்பான்மை தரவின்பாகம் பெறுதலை இலக் கணமாகவுடைத்து மேற்கூறிய சுரிதகம். எ - று.

'அகப்படும்' என்று அதற்கும் உம்மை கொடுத்தமை யின் அஃது இலக்கணமாயிற்று; ஆகவே, அவ்விலக்கணத்திற் கேற்ற தரவின்கண்ணே ஒத்தலும் உயர்தலும் கொள்க. சுருங் கியவெல்லை, ஆசிரியத்திற்கு இழிந்தவெல்லையாகிய மூன்றடி (யிற்) [சிறுமையிற் கூறுமையிற்] சுருங்காது வருவதாயிற்று. ஈண்டும் 'அகப்படும்' எனவே பன்னீரடித்தரவின் பாகமாகிய ஆறடியே சுரிதகத்திற்கு உயர்விற்கெல்லையென்பதூஉம், இழிந்தவெல்லை கூறுமையிற் பன்னிரண்டடித் தரவிற்காய் ஈற்றுமூன்றடிச்சுரிதகம் வருதலும் ஒழிந்த கலிநாவிற்கும் அவ்

(பி - ம்)—[1]உரித்தன்றே. [2]கூறிய சுரிதக...அகப்படு மென்றத ற்கும்மை கொடாமையினஃது இலக்கணமாயிற்று.

வாறே வருதலுங் கூறினனென்பது. இனி, வெள்ளைச் சுரிதகத்திற்கும் இஃதெல்லாமொக்கும்.

புரைதீர் இறுதிநிலை உரைத்தன்றே என்பது, இடைநிலைப்பாட்டுப் பொருளினை முடிபுகாட்டியே நிற்கும் அதுதான் என்றவாறு.

இனித் 'தரவியலொத்தல்' ஈற்றயலடி முச்சீராகாது மண்டிலமாகி வருதலுஞ் சிறுபான்மையெனக் கொள்க. 'இறுதிநிலை' என்பதனை, 'நுனிவிரல்' என்றாற்போலக் கொள்க. நிலையெனப்பட்டது, இடைநிலைப்பாட்டு. அதனிறுதியைக் கூறுமெனவே அவற்றுப்பொருளினை முடித்துவிடுக்குமென்பதாம்.

"போக்கியல் வகையே வைப்பெனப் படும்." (448.)

என்றவழி, உள்ளுறுப்பின் பொருளினைத் தன்கண்வைக்கப்படுவது சுரிதகமென்றதன்றி இன்ன உறுப்பின் பொருள் வைக்கப்படு மென்றிலாதான் முற்கூறியது பொதுவிதிமாத்திரையேயன்றி இடைநிலைப்பாட்டின் பொருளே பெரும்பான்மையும் வைக்கப்படுமென்பதூஉம், பொதுவிதியாற் சிறுபான்மை தரவின் பொருண்மை வைத்தலுமுடைத் தென்பதூஉங் கூறினன். 'தரவியல்' என்றதனால் தரவோடொத்த பொருட்கேற்றனவுங் கொள்க.

"நச்சல் கூடாது பெரும விச்செல
வொழிதல் வேண்டுவல்." (கலி - 8.)

என்பது, தாழிசைப்பொருண்முடிவு தன்பால் வைக்கப்படுதலின் இறுதியுரைத்தது. 'புரைதீரிறுதி' என்றதனான் அத்தாழிசைப்பொருளேயன்றி அவற்றொடு போக்கியற் பொருள் வந்தக்கால் அவ்விரண்டினையும் புரைபடாமற் பொருந்தச்செய்கவென்பது ; அது,

"தன்னகர் விழையக் கூடின்." (கலி - 8.)

எனப் போக்கியற்பொருளோடு புரைதீர்ந்திற்றது ; பிறவும் அன்ன.

"இமையவில் வாங்கிய வீர்ஞ்சடை யந்தணன்."

என்னுங் குறிஞ்சித்திணைப் (38) பாட்டினுள்,

"கோடுபுய்க் கல்லா துழக்கு நாடன்."

என்று உள்ளுறையுவமத்தால் தலைவியது விழுமங்கூறி னமையின் அதனையு முட்கொண்டு போந்து, சுரிதகத்து

"நின்னுறு விழுமங் கூறக் கேட்டு
வருமே தோழி நன்மலை நாடன்."

என வைத்தமையின் அது தரவியலொத்ததாயிற்று; இனி,

"ஞாலமூன் றடித்தாய."

என்னும் நெய்தற்றிணைக்(124)கலிப்பாட்டு அளவியலாற் சுரிதகமொத்தது.

"கருங்கோட்டு நறும்புன்னை." (கலி. 123.)

என்பது, தரவிற்கு அடி ஐந்தாகச் சுரிதகம் நான்கடி யாய்ச் சுருங்கிவந்தது; அஃதேல் தரவகப்பட்டதெனச் சுருங் குதலன்றி ஒத்தற்பொருளும்படுமாயின் தரவகப்படும் போக் கென்னுது 'தரவியலொத்தும்' என்றதென்னையெனின்,—தரவு மென்ற உம்மையாற் சிறுபான்மை மிக்கு வரவும் பெறும் போக்கென்பது கொள்க.

"பாடின்றிப் பசந்தகண் பைதல பனிமல்க
வாடுபு வனப்போடி வணங்கிறை வளையூர
வாடெழி லழிவஞ்சா தகன்றவர் திறத்தினி
நாடுங்கா னினைப்பதொன் றுடையேன்மன் னதுவுந்தான்."

என்னும் பாலைப் (கலி - 16.) பாட்டுத் தரவுந் தாழிசை யும் நான்கடியாகி யொத்தவழிச்,

"செய்பொருட் சிறப்பெண்ணிச் செல்வார்மாட் டினையன
தெய்வத்துத் திறநோக்கித் தெருமர றேமொழி
வறனோடின் வையத்து வான்றருங் கற்பினு
ணிறனோடிப் பசப்பூர்த லுண்டென
வறனோடி விலக்கின்றவ ராள்வினைத் திறத்தே."

எனச் சுரிதகம் ஐந்தடியாயிற்று. (கசுஎ)

450. [1]ஏனையொன்றே
தேவர்ப் பராஅய முன்னிலைக் கண்ணே.

இஃது, ஒழிந்த ஒத்தாழிசையுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்:—அது முன்னிலையிடமாகத் தேவரைப்பராவும் பொருண்மைத்து என்றவாறு.

எனவே, இஃது அகநிலைச்செய்யுளாகாதென்றான்; இதனானே முன்னையது அகநிலையொத்தாழிசையெனப்படும். மற்றிது,

"வாழ்த்தியல் வகையே நாற்பாக்கு முரித்து." (421.)

என்றவழிச் சொல்லப்பட்டதாமெனின், அஃது உறழ் கலிக்கும் வெண்கலிக்கும் கோச்சகக்கலிக்கும் பொதுவாகலின் அவற்றுக்குத் தேவபாணி விலக்கினானென்பது.

மற்று முன்னிலைக்கணென்றதென்னையெனின்,— தெய்வத்தினை முன்னிலையாகச் சொல்லப்பட்டனவன்றி அல்லன தேவபாணி [2]யெனத் தகாவென்பது; என்னை? யான் இன்ன பெருஞ்சிறப்பின் இன்னதெய்வமென்று தன்னைத்தான் புகழ்ந்து கூறி 'நின்னைக் காப்பேன்; நீவாழிய' எனத் தெய்

[1]சிலப் - 6 : 35 'மாயோன் பாணியும்' என்பதன் உரையில் மாயோன் திருமால்; பாணி-தேவபாணி; பாணி-பாட்டு. அது தேவர்ப் பராவுதலாயிற்று; என்னை 'ஏனையொன்றே,......'கண்ணே' என்றாராகலின் அது முத்தமிழ்க்கும் பொது. அஃது, இயற்றமிழின் வருங்கால் கொச்சகவொரு போகாய்வரும். வரும்பொழுதும பெருந்தேவ பாணி சிறுதேவபாணி யென இருவகையாய் வரும். என்னை? 'கூறிய வுறுப்பிற் குறைபாடின்றித் தேறியவிரண்டு 'தேவபாணியும்' என்றார் ஆகலின் அங்ஙனம் வரும் தாவினை நிலையென அடக்கி முகத்திற்படுந் தாவினை முகநிலை யெனவும், இடைநிற்பனவற்றை இடைநிலையெனவும், இறுதியில் நிற்பனவற்றை முரிநிலை யெனவும் பராவுதற் பொருண்மையாற் பெயர் கொடுத்தார் செய்யுளியலின் கண்ணுமெனக் கொள்க............இசைப்பாக்கள் ஒன்பது வகையென்ப. அவை சிந்து திரிபதை, சீர்ச்சவலை, சமவாதவிருத்தம், செந்துறை, வெண்டுறை, பெருந்தேவபாணி, சிறுதேவபாணி, வண்ணம் என்பன.

(பி - ம்)—[2]யென்றற்கென்பது.

வஞ்சொல்லிற்றாகச் செய்யுள் செய்தலும் ஆகாது, வாழ்த்தி னுள் அவ்வாறுண்டாயினென்பது. இதனானே படர்க்கையும் விலக்கினானும் ; ஆகவே, தெய்வம்[1] படர்க்கையாயவழிப் புற நிலைவாழ்த்தாவதன்றித் தேவர்ப்பராயிற்றாகாது பாட்டுடைத் தலைவனொடு கூட்டிச்சொல்லினுமென்றானும். இங்ஙனங் கூறவே, பாட்டுடைத்தலைவனைக் கூட்டினுங் கூட்டாக்காலுந் தேவர்ப்பராயிற்றேயாம், முன்னிலையாயினென்பது பெற்றாம். மற்றிவை பாடல்சான்ற புலனெறி வழக்கிற்கன்றித் தேவர்ப் பராயதற்கும் உரியவோவெனின்,—ஆண்டு [2]அகப்பொருட் குரிமையுடையன பயன் கலியும் பரிபாடலுமென்றதனானே அத்துணையன்றிக் கடவுள் வாழ்த்துப் பொருள்படவும் வரு மென்பது ஈண்டுக் கூறினானென்பது. அதுவன்றே 'ஏனை யது' எனச் சிறுமைதோன்றப் பிற்கூறியதென்பது. (கஙஅ)

451. அதுவே

வண்ணக மொருபோ கெனவிரு வகைத்தே.

இஃது, அதன்வகையுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்:—'ஏனையொன்று'(450)எனப்பட்ட ஒத் தாழிசை, வண்ணக வொத்தாழிசையெனவும் ஒருபோகென வும் இரண்டாம் என்றவாறு.

இதன் பயன்:—ஒத்தாழிசையெனப்படாது இவற்று ளொன்றென்பது அறிவித்தவாறாயிற்று ; அஃதென்னைபெறு மாறெனின்,—மேல் ஒத்தாழிசைக்கலி இருவகைத்தாகு மென்றான் ; பின்னர் அவ்விரண்டனுள் ஒன்றற்கு வண்ணகம் ஒருபோகென வேறுபெயர் கூறவே முன்னரதே ஒருதலை யாக ஒத்தாழிசைக்கலியெனப்படுவதென உய்த்துணரவைத் தமையானும், 'ஏனையொன்று' (450) என வேறுபடுத்தமை யானும் அப்பெயரும் உடன்கூறாது போதந்து வைத்தமையா னும், அதனோடு ஓரினத்தவல்லவென்பது பலவாற்றானுங் கொள்ளவைத்தானென்பது ; அஃதேல், வண்ணகமும் ஒத் தாழிசையெனப்படாதாம் பிறவெனின்,—அது மாற்றுதற்

---

[1] புறத்திணையியல், சூ - 35. [2] அகத்திணையியல், சூ - 53.

கன்றே வண்ணகம் முற்கூறிய அதிகாரம்பட வைப்பானுயிற்றென்பது. இக்காலத்தார் ஒருபோகினையும் ஒத்தாழிசையென்று தாழிசைபெய்து காட்டுப.

"எருத்தே கொச்சக மராகஞ் சிற்றெண்
ணடக்கியல் வாரமோ டந்நிலைக் குரித்தே." (464.)

என்புழி, தாழிசையுறுப்பு ஓதாமையின் அது பொருந்தாது. (கஙக)

452. வண்ணகந் தானே
தரவே தாழிசை யெண்ணே வாரமென்
றந்நால் வகையிற் றோன்று மென்ப.

இது, முறையானே வண்ணகவொத்தாழிசை யுணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள்:—தரவும் தாழிசையும் எண்ணும் வாரமுமென்னும் உறுப்பு முறையானே வருவது வண்ணகவொத்தாழிசையாம் என்றவாறு.

அது,

"முதற்றொடை பெருகிச் சுருங்குமன் னெண்ணே." (457.)

என்றவழிக் காட்டுதும். வண்ணித்துப் புகழ்தலின் வண்ணகமெனப்படும்; என்னை? தரவினானே தெய்வத்தினை முன்னிலையாகத் தந்து நிறீஇப் பின்னரத் தெய்வத்தினைத் தாழிசையானே வண்ணித்துப் புகழ்தலின் அப்பெயர் பெற்றதாகலின். ஒழிந்த உறுப்பான் வண்ணிப்பினுஞ் சிறந்த உறுப்பு இதுவென்க; எனவே அகநிலைச்செய்யுட்டாழிசை, வண்ணித்து வாராவென்பதாம். எண்ணுறுப்பாமாறு முன்னர்ச் (457) சொல்லுதும். அவ்வெண்ணுறுப்புத்தான் நீர்த்திரைபோல வரவரச் சுருங்கிவருதலின் அம்போதரங்கமெனவும் அமையுமாகலின் அதனை அம்போதரங்க வொத்தாழிசைக் கலிப்பாவெனவுஞ் சொல்லுப.

இனி வண்ணகமென்பது, அராகமென உரைத்து அவ்வுறுப்புடையன வண்ணகவொத்தாழிசையெனவுஞ் சொல்லு

வாரும்[1] உளர். எல்லா ஆசிரியருஞ் செய்த வழிநூற்கு இது முன்னூலாதலின் இவரோடு மாறுபடுதென் (649) மரபன்றென மறுக்க. இசைநூலுள்ளும் மாறுபடின் அஃது அவர்க்கும் மரபன்றென்பது. மற்றிதற்குத் தனிச்சொல்லோதிய தில்லையாலெனின் அதனை அதிகாரத்தாற் கொள்க. (கசO)

453. தரவே தானு
நான்கு மாறு மெட்டு மென்ற
நேரடி பற்றிய நிலைமைத் தாகும்.

இஃது, ஒத்தாழிசையுள் ஏனையொன்றற்குத் தரவு வேறுபட்ட இலக்கணத்திற்றுகலான் அது கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்:—இது நான்குமுதல் பன்னிரண்டடியீறாக வாராது. தேவபாணிக்காயின் எட்டும் ஆறும் நான்குந் தரவடியாம் என்றவாறு.

இதனானே தலையளவும் இடையளவுங் கடையளவுமென்பன கூறினானும். இங்ஙனங் கூறவே ஒழிந்தவுறுப்பிற்குந் தலையிடைகடை யென்பது கொள்ளப்படும்.

'நேரடி பற்றிய நிலைமைத் தாகும்' என்பதனை, அளவடியான் வருமென்றற்குக் கூறினானுமென்பாருமுளர்; அற்றன்று; பிற அடி மயங்குவனவும் அளவடியுரியவென்பது முன்னர்க் கூறப்பட்டமையின்; மற்றென்னை கருதியதெனின்,—சமநிலையின்றி வியநிலைவாராவென்பது.

இனிப் 'பற்றிய' என்ற மிகையானே, முற்கூறிய தரவுந் தாழிசையும் அளவடியான் வருதலில்லை யென்பது கொள்க. வருகின்ற ஒத்தாழிசைக்கும் பேரெண்ணிற்குஞ் சிற்றெண்ணிற்கும் இஃதொக்கும். (கசக)

454. ஒத்துமூன் றாகு மொத்தா ழிசையே.

இது, முறையானே ஒத்தாழிசை உணர்த்துகின்றது.

---

[1] யா - வி - செய். சூ. 31.

இதன் பொருள்:—தம்மின் ஒத்த அளவினவாகலும் ஒத்தபொருளவாகலுமுடைய தேவபாணிக்கண் மூன்றாக வரும் ஒத்தாழிசை என்றவாறு.

இவை பொருள் ஒக்குமெனவே, முன்னை அகநிலையொத்தாழிசைக்கண் வரும் இடைநிலைப்பாட்டிற் பொருள் ஒவ்வாது வருதலுஞ் சிறுபான்மையுண்டெனவறிக; அவை,

"கல்லெனக் கவின்பெற்ற விழவாற்றுப் படுத்தபிற்
புல்லென்ற களம்போலப் புலம்புகொண் டமைவாளோ."

(கலி-5.)

என இடத்தியல் பொருளொழிய இடப்பொருளோடு உவமங் கூறினான்.

"ஓரிரா வைகலுட் டாமரைப் பொய்கையு
ணீர்நீத்த மலர்போல நீநீப்பின் வாழ்வாளோ." (கலி - 5.)

என இடப்பொருளொழிய இடத்தியல் பொருளோடு உவமங் கூறினமையின் வேறுபட்டன. ஒத்துவருவன முன்னர்க் காட்டினாம். (கசஉ)

455. தரவிற் சுருங்கித் தோன்று மேன்ப.

இஃது ஐயம் அறுத்தது; அகநிலையொத்தாழிசைகட்குப்போலத் தரவோடொத்துவருங்கொலென் றையுறுமைத் தரவிற் சுருங்கித்தோன்று மென்றமையின்.

இதன் பொருள்:—மூவகைவண்ணகத்தின் தாழிசையுஞ் சமநிலைத்தரவிற் சுருங்கித் தோன்றும் என்றவாறு.

வாளாதே தரவென்றமையின் இடையளவின்மேற்செல்லும், 'அடியென்றவழி, அளவடிமேற்றாயது' போலவென்பது. 'தோன்றும்' என்பதனான் இடைநிலையாகிய நான்கடியானும் மூன்றடியானுமன்றி ஐந்தடியானாகாதென்பது கொள்க. எண்ணோடு தொடர்தலின் இரண்டடியானாகாதென்பது பெற்றாம். இடையளவு தரவிற் சுருங்குமெனவே, கடையளவு தரவினுந் தாழிசை சுருங்குமென்பது உய்த்துணரப்படும். இங்ஙனங் கூறுக்கால் ஓரடிமுதலாகத் தாழிசைகோடல் வேண்டுமஃ

தன்றேறுவென்பது. 'தோன்றும்' என்றதனற் கடையளவினை ஒழித்து மற்றைத் தரவு இரண்டளவாகக் கொள்வாமெனக் கொள்க. (கசாந)

456. அடக்கியல் வாரந் தரவோ டொக்கும்.

இது, சுரிதகவிலக்கணங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் :—தரவோடு ஒத்துவரும் அடக்கியல் வாரம் என்றவாறு.

அடக்கியல் வாரமென்பது, அடக்கும் இயல்பிற்றாகிய வாரமென்றவாறு. நிறுத்தமுறையானே எண்ணுறுப்புணர்த்தாது மயங்கக்கூறியவதனானே தனிச்சொல் வருஞான்று எண்ணீற்றினுஞ், சுரிதகத்து முன்னும் புணர்க்க. அடக்கியலென்றான், முன்னர்ப் பலவகையாற் புகழப்பட்ட தெய்வத்தினை ஒருபெயர்கொடுத் தடக்கி நிற்றலின். வாரமென்றான் தெய்வக் கூற்றின் மக்களைப் புகழ்ந்த அடி மிகுமாகலினென்பது. (கசச)

457. முதற்றொடை பெருகிச் சுருங்குமன் னெண்ணே.

இஃது, எண்ணுறுப்பாமா றுணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் :—முதல் பெருகியவழி முதலெண் என்றவாறு.

'தொடை' என்றதனால் தலையெண் இரண்டு அளவடியான் ஒருதொடையாகி வருமெனவும், 'பெருகி' என்றதனன் இரண்டடியான் இரண்டனை நாட்ட அதுவேபற்றி முதல் பெருகிய வென்றதனன் ஒழிந்த எண்ணுத்தொடை பெறுதலும் நேர்ந்தானும். இதனை 'முதல்' எனவே, வழி முறை வருவனவும் எண்ணளவென்பது பெற்றும். அவை இத்துணையென்பது அறியுமாறென்பதென்னை ? 'முதற்றொடை பெருகி' என்றதனன், இரண்டடியான் இரண்டனை நாட்டி, அதுவேபற்றிச் 'சுருங்கும்' என்றமையின் ஈரடியிற் சுருங்கி ஓரடியாதலும், ஓரடியிற் சுருங்கி இருசீராதலும், இருசீரிற்சுருங்கி ஒருசீராதலும் கொள்ளப்படும். முதலடி இன்னதென்றிலனாயினும் அளவடியே கொள்ளப்படும்,

"நாற்சீர் கொண்ட தடியெனப் படுமே." (344.)

என்றுனுகலின். ஆகவே இருசீரொனப்பட்டது குறளடி யாயினும் இவை இரண்டு தொடர்ந்தன்றி எதுகையாய் அமை யாமையிற் குறளடியென்று ஞயினுனென்பது. ஒரு சீர்க்கும் அளவடிப்படுத்துத் தொடை கோடலொக்கும்; என்னை?

"போரவுணர்க் கடந்தோய்நீ;
புணர்மருதம் பிளந்தோய்நீ;
நீரகல மளந்தோய்நீ
நிழறிகழும் படையோய்நீ." எ - ம், (ப - 1177.)

"ஊழிநீ; உலகுநீ; உருவுநீ; அருவுநீ;
ஆழிநீ; அருளுநீ; அறமுநீ; மறமுநீ; (ப - 1177.)

எனவும் அளவடிப்படுத்தே தொடை கொள்பவாகலின்.

அஃதேல், ஒரு சீரினுஞ் சுருங்கப் பெறுதோவெனின்,— கந்தருவ நூலின்கண்ணும் ஒருசீரிற் சுருங்கின வாராவாகலின் இவனும்,

"பிறநூன் முடிந்தது தானுடம்படுதல்." (665.)

என்னும் உத்திவகையான் ஒரு சீரிற் சுருங்குதல் நேரா னென்பது. மற்று வழிமுறையாற் பாகஞ் சுருங்குதல் பெறுமா றென்னை யெனின்,—

"வகார மிசையு மகாரங் குறுகும்." (தொல் - எழுத் - 330.)

என்றுற்போல மேலைக்கொண்டும் வருகின்றவாற்றுற் பாகமே சுருங்குதல் பெறலாமென்பது. மன்னென்பது, ஆக் கத்தின் கண்ணும் வந்ததாகலிற் சுருங்கிப் பலவாமென்பது கொள்க. எனவே, இரண்டடி யிரண்டும், ஓரடி நான்கும், இரு சீரெட்டும், ஒருசீர் பதினுறுமாகி எண்பல்கு மென்பது. இரு சீர் குறளடியுமாகலின் ஒருசீரான் வருவன சிற்றெண் ணெனவே படும்; ஆகவே, ஒழிந்த எண் மூன்றும் தலை யெண்ணும் இடையெண்ணும் கடையெண்ணுமென மூன்றுங் கூடியே எண்ணென்றற்குரியவாயின. இது நோக்கிப்போலும் எண்ணென்று அடக்காது,

"சின்ன மல்லாக் காலை." (458.)

என ஒருசீரினை வேறுபடுத்து மேற்கூறுகின்ற தென்பது.

இனி, அளவடியினை நாட்டியே முதற்றொடை பெருகிச் சுருங்கு மென்றமையின் அளவடியிற் சுருங்கின இருசீரும் ஓரோவழிச் சின்னமெனப்படும். இனி, அல்லாதார் [1]ஈரடியிரண்டினைப் பேரெண்ணெனவும், ஓரடி நான்கினைச் சிற்றெண்ணெனவும், கடை யெண்ணினை இடையெண்ணெனவும், ஒருசீரான் வருவனவற்றை அளவெண்ணென்வுஞ் சொல்லுப. அளவடியாக நோக்கிப் பேரெண் சிற்றெண்ணென்றலும், சின்னம்பட்டவழி இடை நின்றது இடையெண்ணுதலும், எல்லையளவைத்தாகிய சின்னம் அளவெண்ணுதலும் அமையும். அவற்றுள் இருசீரினை முச்சீராகவும், ஒருசீரினை இருசீராகவும் அலகு வைப்பினும் அதனை,

"அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி." (323.)

என்பதனான் மறுக்க. இதற்குச் செய்யுண் முன்னர்க் காட்டுதும். (சசரு)

458. எண்ணிடை யொழித லேத மின்றே
சின்ன மல்லாக் காலை யான.

இது, மேலதற்கோர் புறனடை.[2]

இதன் பொருள்:—முற்கூறிய எண்களின்றிவருதல் செய்யுட்கு ஏதமின்று சின்னவெண்ணென்று மொழிந்து நில்லாவிடத்து என்றவாறு.

எனவே, சின்னவெண்ணொழியாது மூவகையெண்ணும் ஒழிதலும், சின்னவெண்ணொழிய மூவகையெண்ணும் பெறுதல் பெரிதும் சுவைமையுடைத்தென்றவாறாயிற்று. இதனானே

[1]யா - வி. ப - 286.

(பி - ம்)—[2]அந்நால்வகை யெண்ணும் ஒருங்குவாராவென்றமையின் மேற்கூறப்பட்ட வெண்ணுக்கு இடையொழிந்து வருதல் செய்யுட்கு ஏதமின்றெனப்படும்; அவற்றுட் சின்னவெண்ணனல்லாவிடத்து என்றவாறு.

'எண்ணொழிதல்' என்னாது, 'இடை' யென்றதனால் தலையெண்ணும் இடையெண்ணுமல்லன எட்டு நான்காகியும், பதினாறு எட்டாகியும் குறைந்துவருமென்பதுங் கொள்க. மூவகையெண்ணுஞ் சின்னமும் பெறாதுவருதல் சிறப்புடைமை 'ஏதமின்று' என்றதனாற் பெறுதும். அவை வருமாறு:—

'மணிவிளங்கு திருமார்பின் மாமலராள் வீற்றிருப்பப்
பணிதயங்கு நேமியும் பானிறத்த சுரிசங்கு
மிருசுடர்போ லிருகரத்தி லேந்தியமர் மாயோனும்
பங்கயத்தி லுறைவோனும் பாகத்தோர் பசுங்கொடிசேர்
செந்தழற்கண் ணுதலோனுந் தேருங்கா னீயென்பார்க்
கவரவர்த முள்ளத்து ளவ்வுருவா யல்லாத
பிறவுருவு நீயென்னிற் பிறவுருவு நீயேயா
யளப்பரிய நான்மறையா னுணர்த்துதற் கரியோனே.'
(எட்டடித்தரவு.)

'எவ்வுயிர்க்கு முயிரேயா யியங்குதனின் றொழிலாகி
யவ்வுயிர்க்க ணடங்கியே யருளாது நிற்றலினால்
வெவ்வினைசெய் தவையிழந்து வெம்பிறவிக் கடலழுந்த
வவ்வினையை யகற்றுமா னிற்பதுநின் னருளன்றே;

பல்லுயிரும் படைப்பதுநின் பண்பன்றே பகலினால்
வல்வினையின் வலைப்பட்டு வருத்தங்கூ ருயிர்தம்மை
நல்வினையே பயில்வித்து நடுக்கஞ்செய் தவைநீக்கி
யல்லல்வா யழுந்தாம லகற்றுவது மருளன்றே;

அழிப்பதுநின் றொழிலன்றே யறைந்தாலு முயிரெல்லா
மொழித்தவற்றுள் ளுணர்வுகளை யொருவாம லுடனிருத்தி
பழிப்பின்றிப் பலகாலு மிப்பரிசே பயிற்றுதவி
னழிப்பதுவு மில்லையா லாங்கதுவு மருளன்றே.' (தாழிசை.)

'வேழ்வி யாற்றி விதிவழி யொழுகிய
தாழ்வி லந்தணர் தம்வினை யாயினை;

வினையி னீங்கி விழுத்தவஞ் செய்யு
முனைவர் தமக்கு முத்தி யாயினை.' (ஈரடியிரண்டு.)

'இலனென விகழ்ந்தோர்க் கிலையு மாயினை;
உளனென வுணர்ந்தோர்க் குளையு மாயினை;
யருவுரு வென்போர்க் கவையு மாயினை;
பொருவற விளங்கிய போத மாயினை.' (ஓரடிநான்கு.)

'பானிற வண்ணனீ ; பனிமதிக் கடவுணீ ;
நீனிற வுருவுநீ ; நிறமிகு கனலிநீ ;
அறுமுக வொருவனீ ; ஆனிழற் கடவுணீ ;
பெறுதிரு வுருவுநீ ; பெட்பன வுருவுநீ.' (இருசீரெட்டு.)

"மண்ணுநீ ; விண்ணுநீ ; மலையுநீ ; கடலுநீ ;
எண்ணுநீ ; எழுத்துநீ ; இரவுநீ ; பகலுநீ ;
பண்ணுநீ ; பாவுநீ ; பாட்டுநீ ; தொடருநீ ;
அண்ணனீ ; அமலனீ ; அருளுநீ ; பொருளுநீ."

(ஒருசீர்பதினாறு.)

'ஆங்க' (தனிச்சொல்.)

'இனியை யாகிய விறைவநின் னடியிணை
சென்னியின் வாங்கிப் பன்னாள் பரவுது
மலர்தலை யுலகின் மன்னுயிர்க் கெல்லா
நிலவிய பிறவியை நீத்தல் வேண்டி
முற்றிய பற்றொடு செற்ற நீக்கி
முனிமை யாக்கிய மூவா முத்தியை
மயலற வளித்தநின் மலரடி
யரிய வென்னு யுரிதினிற் பெறவே." (சுரிதகம்.)

இஃது எட்டடித்தரவும், தாவின் பாகம்பற்றிய நான்கடித்தாழிசை மூன்றும், ஈரடியிரண்டும், ஓரடிநான்கும், இருசீரெட்டும், ஒருசீர் பதினாறுமாகிய நால்வகையெண்ணும், தனிச்சொல்லும், எட்டடிச்சுரிதகமும் பெற்ற தலையளவு வண்ணகப் பெருந்தேவபாணி.

"'பலியுருவிற் கேலாத படைமழுவாள் வலனேந்திப்
புலியுரிமேற் பைத்தலைதாழ் பூங்கச்சை விரித்தமைத்துக்
கண்கவருந் திருமேனி வெண்ணூலின் கவின்பகைப்பத்
தண்கமழ்பூந் தாரிதழி தலைமலைந்து பிறைதயங்க
மொழிவலத்தான் மயங்காதே முறுவலாற் றேலாதே
விழிவலத்தா னுருவழிந்தோன் வேடங்கண் டுணர்வழியக்
கலிகெழு கடற்கச்சிக் கமழிளந் தேமாவி
னொலிதளிரு மூலைச்சுவடு முடன்சிறப்ப வுலவுங்கால்.' (தரவு.)

'நீறேறுந் திருமேனி நெடும்பகலே நிலாவெறிப்ப
வேறேறிக் கடைதோறு மிடுபலிக்கு வருதிரால்
ஏறேறி யிடுபலிக்கு வரும்பொழுது மிடைபிரியாக்
கூறேறும் பசும்பாகங் கொள்ளுமோ கொள்ளாதோ ;

நாணுக மடந்தையர்பாற் பலிக்கென்று நடந்தக்காற்
பூணுகந் தழீஇக்கொளினும் பொங்காது போலுமாற்
பூணுகந் தழீஇக்கொளினும் புகையுயிர்த்துப் பொங்காத
கோணுகம் யாந்தருபால் குடிக்குமோ குடியாதோ.

பல்லேற்ற பரிகலத்துப் பலியேற்றன் மேலிட்டு
வல்லேற்ற முலைமகளிர் மனமேற்ப வருதிரால்
வல்லேற்ற முலைமகளிர் மனமறுக நீர்வருங்காற்
கொல்லேற்றுக் கறுகிடினுங் கொள்ளுமோ கொள்ளாதோ.'

(தாழிசைமூன்று.)

'எரிகல னிமைக்கு மிடவயிற் றொடிக்கை
பரிகல மேந்தும் பரிசிறந் ததுகொல் ;

உமையவள் விலக்கவு மொலிகட னஞ்ச
மிமையவர் தம்மை யிரந்துகொண் டதுகொல்.'

(ஈரடி இரண்டு.)

'இடையெழு பொழில்கட்கு மிமைப்பளவிற் கொல்லேறே ;
கடைதொறு மதுநிற்பக் கற்பித்த வாறெவன்கொல் ;
இரப்புநீர் வேட்டதுகேட் டிமையவரொன் பட்டனரே ;
பரப்புநீர்க் கங்கையே படர்சடையிற் கரந்ததோ.'

(ஓரடிநான்கு.)

'பூண்டன வென்பு ; புனைவது தும்பை ;
ஆண்டன பூதம் ; அறைவன வேதம் ;
இசைப்பன பல்பேய் ; எழீஇயது வீணை ;
அசைப்பன வேணி ; அதிர்வன பொற்கழல்.' (இருசீரெட்டு.)

'எனவாங்கு' (தனிச்சொல்.)

'எல்வளை மகளி ரிடுபலி நசைஇப்
பல்கடை திரிதரூஉஞ் செல்வநிற் பரவுதுங்
கொடியணி யேனம் பொடியணிந்து கிடப்ப
வடதிசை வாகை சூடித் தென்றிசை
வென்றி வாய்த்த வன்றுள் வளவ
னிமிழிசை **வேங்கடம்** போலத் தமிழகத்து
நாவலொடு பெயரிய ஞாலங்
காவல் போற்றி வாழிய நெடிதே.' (சுரிதகம்.)

இஃது எட்டடித்தரவும், தரவிற்சுருங்கிய வொத்தாழிசை மூன்றும், சின்னமல்லா மூவகை எண்ணும், தனிச்சொல்லும், தரவோடொத்த அடக்கியல் வாரமும் பெற்றுவந்தது.

'ஆயிரங் கதிராழி யொருபுறந்தோன் றகலத்தான்
மாயிருந் திசைசூழ வருகின்ற வாவுணர்த்த
மனக்கமல மலரினையு மலர்த்துவான் றோன்றாத
வினக்கமல முணர்த்துவன்போன் றெவ்வாயும் வாய்திறப்பக்
குடதிசையின் மறைவதூஉ மறையென்று கொள்ளாமைக்
கடவுளர்த முறங்காத கண்மலரே கரிபோக
வாரிருளும் புலப்படுப்பா னவனேயென் றுலகறியப்
பாரகலத் திருள்பருகும் பருதியஞ் செல்வகேள்.' (தாவு.)

'மண்டலத்தி னிடைநின்றும் வாங்குவார் வைப்பாராய்
விண்டலத்திற் கடவுளரை வெவ்வேறு வழிப்படுவா
ராங்குலக முழுதுபோர்த் திருவுருவி னொன்றாக்கி
யாங்கவரை வேறுவே றளித்தியென் றறியாரால்;

மின்னுருவத் தாரகைநீ வெளிப்பட்ட விடியல்வாய்
நின்னுருவத் தொடுங்குதலா னெடுவிசும்பிற் காணாதா
ரெம்மீனுங் காலைவா யிடைகரந்து மாலைவா
யம்மீனை வெளிப்படுப்பாய் நீயேயென் றறியாரால்;

தவாமதியந் தொறுநிறைந்த தண்கலைக டலைத்தேய்ந்
துவாமதிய நின்னொடுவந் தொன்றாகு மென்றுணரார்
தண்மதியி னின்னொளிபுக் கிருளகற்றாத் தவற்றாற்கொ
லம்மதியம் படைத்தாயு நீயேயென் றறியாரால்.' (தாழிசை.)

'நீராகி நிலம்படைத்தனை; நெருப்பாகி நீர்பயந்தனை;
ஊழியிற் காற்றெழுவினை; ஒளிகாட்டி வெளிகாட்டினை.'

(இருசீர் நான்கு.)

'கருவாயினை; விடாயினை; கதியாயினை; விதியாயினை;
உருவாயினை; அருவாயினை; ஒன்றாயினை; பலவாயினை.'

(ஒருசீரெட்டு.)

'எனவாங்கு' (தனிச்சொல்.)

'விரிதிரைப் பெருங்கட லமிழ்தத் தன்ன
வொருமுதற் கடவுணிற் பரவுதுந் திருவொடு
சுற்றந் தழீஇக் குற்ற நீக்கித்
துன்பந் தொடரா வின்ப மெய்திக்
கூற்றுத்தலை பனிக்கு மாற்றல் சான்று
கழிபெருஞ் சிறப்பின் வழிவழி பெருகி

நன்றறி புலவர் நாப்பண்
வென்றியொடு விளங்கி மிகுகம்யா மெனவே.' (**சுரிதகம்.**)

என்பது, எட்டடித்தரவும், தாழிசையும், இருவகைச் சின்னமும், தனிச்சொல்லும், தரவோடொத்த சுரிதகமும் பெற்றுவந்த தலையளவு வண்ணகப் பெருந்தேவபாணி.

சின்னமெனவே, இருசீரெட்டும், ஒருசீர்பதினாறும் அடங்குமென்றாராகலின், இது சின்னமல்லாக்கால் எண்ணிடை யிட்டுவந்த வண்ணகவொத்தாழிசையாயிற்று.

இனி, இருசீருமன்றி ஒருசீர்பதினாறாகிய சின்னவெண் பெற்றும் வருமது வருமாறு:

" 'உறைபதியி னுடனயனை யுந்தியாற் படைத்தோயு
மறைகடல்சூழ் நிலமுதலா யனைத்துலகும் புரப்போயுந்
திருநிறமே கரிபோகத் திருமேகம் பயந்தோயு
மொருநிறமே நிறமாக வொள்ளெரியை யுயிர்த்தோயு
மறுவத்து மார்பென்ன மலர்மகளை வைத்தோயு
நிறத்தோடு நெஞ்சத்த நிலமடந்தை கணவனுநீ." (**தரவு.**)

" பின்னமா யொன்றாகும் பெருமாயை யியற்றுவா
யின்னமா யந்தெளிய வெமக்கருளி யிமையவர்க்கு
மன்னமாய் முன்னொருகா லறம்பயந்த வானுநீ;
குறியாதும் பிழையாத குலமறைய மதன்மயக்கி
வெறியாதி மலரோற்கு வெளிப்படுத்து வேறுபடுத்
தறியாத மறையெமக்கு மறிவித்த வறிவனீ;
மாறாத மதிகொடுத்து வானவரை மயக்கியுங்
கோறாத மதிவாங்கிக் கொடுத்தருளி யடியவர்க்குக்
காறாத மதிகாட்டுங் கருணைகூர் காட்சியைநீ."

(**தாழிசை.**)

" வானுநீ; நிலனுநீ; மதியுநீ; விதியுநீ;
தேனுநீ; அமிழ்துநீ; திருவுநீ; அருவுநீ;
அன்புநீ; அருளுநீ; ஆதிநீ; அந்தநீ;
இன்பநீ; துன்பநீ; இன்மைநீ; உண்மைநீ."

(**ஒருசீர்ச்சின்னம்.**)

" எனவாங்கு." (**தனிச்சொல்.**)

" நால்வகை யுருவிற் பால்வே றாகிய
கால முதல்வநிற் பரவுது ஞாலத்து

நல்லவை யல்லவை யெல்லா நினஅது
செல்வ நோக்கி னெய்தி(ய) வல்லிதிற்
றுயரொடு தொல்வினை நீங்கிப்
பெயராச் சுற்றம் பெறுகம்யா மெனவே." (சுரிதகம்.)

எனவரு மிதனுள், தரவுந் தாழிசையும் ஒருசீர்ச்சின்ன மும் தனிச்சொல்லும் சுரிதகமும் வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

"கெடலரு மாமுனிவர் கிளர்ந்துடன் றொழுதேத்தக்
கடல்கெழு கனைசுடரிற் கலந்தொளிரும் வாலுளைய
வழல்வளை சுழல்செங்க ணரிமாவாய் மலைந்தானைத்
தாரொடு முடிபிதிரத் தமனியப் பொடிபொங்க
வார்புன விழிகுருதி யகலிட முடனனைப்பக்
கூருகிரான் மார்பிடந்த கோலமலி தடக்கையோய்." (தரவு.)

"முரசதிர வியன்மதுரை முழுவதூஉந் தலைபனிப்பப்
புரைதொடித் திரடிண்டோட் போர்மலைந்த மறமல்ல
ரடியொடு முடியிறுப்புண் டயர்ந்தவ ணிலஞ்சேரப்
பொடியெழ வெங்களத்துப் புடைத்ததுநின் புகழாமோ;

கலியொலி வியனுலகங் கலந்துட னனிநடுங்க
வலியிய லவிராழி மாறெதிர்ந்த மருட்சோவு
மாணுதா ருடம்போடு மறம்பிதிர வெதிர்கலக்கச்
சேணுய ரிருவிசும்பிற் செகுத்ததுநின் சினமாமோ;

படுமணி யினநிரைகள் பரந்துட னிரிந்தோடக்
கடுமுர ணெதிர்மலைந்த காரொலி யெழிலேறு
வெரிநொடு மருப்படர வீழ்த்ததுநிறம் வேறாக
வெருமலி பெருந்தொழுவி னிறுத்ததுநின் னிசலாமோ."

(தாழிசை.)

"இலங்கொளி மரகத மெழின்மிகு வியன்கடல்
வலம்புரித் தடக்கை மாஅ னின்னிறம்;
விரியிணர்க் கோங்கமும் வெந்தெரி பசும்பொனும்
பொருகளி றட்டோய் புரையு நின்னுடை." (ஈரடி யிரண்டு.)

"கண்கவர் கதிர்முடி கனலுஞ் சென்னியை;
தண்சுட ருறுபகை தவிர்த்த வாழியை;
யொலியிய லுவண மோங்கிய கொடியினை;
வலிமிகு சகட மாற்றிய வடியினை." (ஓரடி நான்கு.)

"போரவுணர்க் கடந்தோய்நீ; புணர்மருதம் பிளந்தோய்நீ;
நீரகல மளந்தோய்நீ; நிழறிகழும் படையோய்நீ."
(இருசீர் நான்கு.)

"ஊழிநீ; உலகுநீ; உருவுநீ; அருவுநீ;
ஆழிநீ; அருளுநீ; அறமுநீ; மறமுநீ." (ஒருசீரெட்டு.)

"எனவாங்கு." (தனிச்சொல்.)

"அடுதிற லொருவநிற் பரவுது மெங்கோன்
றொடுகழற் கொடும்பூட் பகட்டெழின் மார்பிற்
கயலொடு கலந்த சிலையுடைக் கொடுவரிப்
புயலுறழ் தடக்கைச் செவ்வே **லச்சுதன்**
றொன்று முதிர்கட லுலக முழுதுட
னொன்றுபுரி திகிரி யுருட்டுவோ னெனவே." (சுரிதகம்.)
(விளக்கத்தனார் பாடல்.)

இது நால்வகை எண்ணினுள் இறுதிநின்ற எண்ணிரண்டுஞ் சுருங்கிவந்தது; பிறவும் அன்ன. (கசசு)

459. ஒருபோ கியற்கையு மிருவகைத் தாகும்.

இஃது, ஒத்தாழிசை இரண்டனுள் ஏனையொன்றனை வண்ணகவொத்தாழிசை ஒருபோகென இருவகைத்தென்றான்; அவற்றுள் ஒருபோகின் வகையுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்:—ஒருபோகும் இருவகைத்தாகும் என்றவாறு.

உம்மை, இறந்தது தழீஇயவெச்சவும்மை. இதனது பயம்: ஒருறுப்பு இழத்தலின் ஒருபோகாதல் ஒக்குமாயினும் நிகழ்கின்ற உறுப்புத் தம்மின் வேறுதல் அறிவித்தலென்பது; அது முன்னர்ச் சொல்லுதும். (கசஎ)

460. கொச்சக வொருபோ கம்போ தரங்கமென்
றொப்ப நாடி யுணர்தல் வேண்டும்.

இது, மேல்வகுக்கப்பட்ட இரண்டற்கும் பெயரும் முறையும் உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் :—கொச்சகவொருபோகும், அம்போதரங்கவொருபோகுமென இரண்டாக உணரப்படும் அவை என்றவாறு.

கொச்சகம் இழத்தலிற் கொச்சகவொருபோகாயிற்று. 'வண்ணக மொருபோகு' (451) என்றவழி ஒன்றேயாகி நின்ற கொச்சகம் ஒருவழி வாராமையின் அது கொச்சகவொருபோகாம். இனி, ஏனையொன்றெனப்பட்ட ஒன்றனுள் வண்ணகப் பகுதிக்குரிய எண்ணுறுப்பு ஒருவழியின்றியெனப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. அம்போதரங்கவொருபோகு என்பதுமது; ஒருபோகென்பது, பண்புத் தொகை. இடையீடில்லாத நிலத்தினை ஒருபோகென்பவாகலின் அஃது ஒப்பினாகிய பெயர். ஒருபோகென்பதனைத் 'திரிகோட்டவெளி'[1] என்றது போலக் கொள்க. (கசஅ)

461. தரவின் றாகித் தாழிசை பெற்றுந்
தாழிசை யின்றித் தரவுடைத் தாகியு
மெண்ணிடை யிட்டுச் சின்னங் குன்றியு
மடக்கிய லின்றி யடிநிமிர்ந் தொழுகியும்
யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமை யுடையது
[2]கொச்சக வொருபோ காகு மென்ப.

இது, முறையானே கொச்சகவொருபோகுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்:—எண்ணிய இந்நாற்பகுதியான் வந்தும் அமையாது பின்னரும் யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமை யுடைத்தாகி வருவது கொச்சக வொருபோகாம் என்றவாறு.

'தரவின்றாகித் தாழிசை பெற்றும்' என்பது, தனக்கு இனமாகிய வண்ணகத்திற்கு ஓதிய தரவின்றித் தாழிசை பெற்றுமென்றவாறு. அவை பரணிப்பாட்டாகிய தேவபாணி முதலாயினவெனக்கொள்கவென்றார்க்கு, அவை

(பி - ம்)—[1]திரிதோட்டவெணி. [2]சீவக. 650 - ந.

தாழிசையாயன்றி வாராமையின் தாழிசையாயு மென் றெழுதுஞ் சூத்திரமெனின்,—அங்ஙனங்கூறில் தரவொடு வருந் தாழிசையிலக்கணத்தவாம் இவையுமென்றஞ்சித் தர வொடுபட்ட தாழிசையன்றிப் புறத்துள்ளன வென்றற்கு அது விலக்கினனென்பது; எனவே, இவை ஒத்து மூன்றாதலும் ஒருபொருண்மேல் வருதலுந் தாழம்பட்ட ஓசையவேயாத லும் பயிலுமென்பதூஉஞ் சொல்லினனாயிற்று. அங்ஙனஞ் சொல்லியவதனனே பரணியுளெல்லாம் இரண்டடியானே வருதலும் தாழம்பட்ட ஓசைவிராய் வருதலும் முடுகிவருத லும் பெறுதும்.

இனி, தாழிசை மூன்றாகிய வழி, மூன்றடியானும் நான் கடியானும் வரும். இனி, பத்தும் பன்னிரண்டுமாகி ஒரு பொருண்மேல் வரும் பதினன்கடியின் ஏறாது வருதலும்,(?) அங்ஙனம் வருங்கால் தாழ்ந்த ஓசைபெற்றும் பெறாதும் வருத லும், அவையும் இருசீர்முதலாக எண்சீரளவும் வருதலுமென் றின்னோரன்ன பகுதியெல்லாம் அவ்வரையறையின்றித் தழு வப்பட்டன; அஃதேல், அவற்றைத் தாழிசை யென்ற தென்னையெனின்,—பெரும்பாலுந் தாழம்பட்ட ஓசைய வாகலினென்பது; என்றார்க்குத் தரவு விலக்கியதனன் எண் ணுஞ் சுரிதகமும் விலக்குண்ணுவாம்பிறவெனின்,—அற் றன்று; தாழிசைப்பேறு விதந்தோதவே ஒழிந்தன விலக்குண்ணுமென்பது. மற்றுத் தாழிசை பெறுவதியாதோ வெனின்,—கொச்சகவொருபோகெனப் பொதுவகையாற் செய்யுளெனக் கொள்க. அது நோக்கிப்போலும் பலவு மெண்ணி,

'யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமை யுடையது.' (461.)

என்று ஒருமை கூறுவானாயிற்றென்றுணர்க; அஃதேல், இரண்டடியான் வருந் தாழிசை பேரெண்ணாகாவோ வெனின்,—அதுவன்றே, 'முதற்றொடை பெருகினன்றி யெண்ணெனலாகாமையின்' (457) என்பது. இவை வரு மாறு:—

"உளையாழி யோரேழு மொருசெலுவி னெடுங்குதலான்
விளையாட நீர்பெரு மீனுருவம் பரவுதுமே."

என்றாற்போலப் பரணிச் செய்யுளுட் பயின்றுவரு மென்பது.

இவ்வாறு பலதாழிசை தொடர்பொருளவாகலின் அவற்றைப் பல அடுக்கிவரினுந் தாழிசையாமெனவே, இதற்கு வாராவெனப்பட்ட கொச்சகந் தாழிசையின்றி வெண்பாவாகி வருமென்பது உய்த்துணரப்படும்; என்னை? வெண்பாவினுன் வஞ்சி பரிபாடலுட் கொச்சகம் வருமென்றமையின். பஃறாழிசைக் கொச்சகமெனவும் அமையும். அவை சில வருவன சிஃறாழிசைக் கொச்சகமெனப்படும்; பிறவும் அன்ன.

மற்றுப் பரணியுட் புறத்திணைபலவும் விராய்வருதலின் அது தேவபாணியா மென்றதென்னையெனின்,—அவையெல்லாங் காடுகெழு செல்விக்குப் பரணிநாட்கூழுந் துணங்கையுங் கொடுத்து வழிபடுவதோர் வழக்குப்பற்றி யதனுட் பாட்டுடைத்தலைவனைப் பெய்து சொல்லப் படுவனவாதலான் அவையெல்லாவாற்றானுந் தேவபாணியேயாமென்பது; என்றாற்கு, ஒருதாழிசையோ பலதொடர்ந்த வழியோ கொச்சகவொரு போ காவதெனின் வரையறையின்மையின் இருவாற்றானுமா மென்பது. இனி, தாழிசை மூன்றடுக்கியவழி மூன்றடியான் வருமாறு:

"கன்று குணிலாக் கனியுதிர்த்த மாயவ
னின்றுநம் மானுள் வருமே லவன்வாயிற்
கொன்றையந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழீ;
பாம்பு கயிறாக் கடல்கடைந்த மாயவ
னீங்குநம் மானுள் வருமே லவன்வாயி
லாம்பலந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழீ;
கொல்லையஞ் சாரற் குருந்தொசித்த மாயவ
னெல்லிநம் மானுள் வருமே லவன்வாயின்
முல்லையந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழீ." (சிலப் - ஆய்ச்சி.)

என வரும்.

இனி, நான்கடியான் வருதல் சிறுபான்மை; அவை வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

(2) 'தாழிசை யின்றித் தரவுடைத் தாயும்' (461) என்பது, மேற்கூறிய தாழிசையின்றித் தரவேபெற்று வருதலு மென்றவாறு. பொதுவகையானின்ற கொச்சகவொரு[1]போகு இரண்டு தரவுடைத்தெனப்பட்டது. மேல் 'தரவின் றாகி' என்றதுபோல ஈண்டுந் தாழிசையின்றி யென்றதனுல்; தாழிசையொடுபட்ட தரவிலக்கணத்தில் திரிந்துவரும் இத் தரவெனக் கொள்க. அது தரவுகொச்சகமுந் தரவிணைக் கொச்சகமுமென இரண்டாய் வருதலும் நான்கும் ஆறும் எட்டுமாய் வருதல் கடப்பாடின்றென்பதூஉங்கொள்க.

'உடைத்து' எனப்பட்டது, தரவெனவே ஒழிந்த உறுப்பு விலக்குண்டன. 'ஆகியும்' என்ற மிகையான், இரண்டு வருதலே பெரும்பான்மையெனவும், தரவோடொக்குமெனப் பட்ட சுரிதகம் பெரும்பான்மையும் பெறுஞான்று பெறுவது அதுவேயெனவுங் கொள்க. சுரிதகம்பெறுவன சுரிதகத்தர விணையென்று வழங்குப. மேல் தனிச்சொற்கு வரையறை யின்மையின் அது பெற்றும் பெறாதும் வருமென்பது. மற் றுத் தரவிலக்கணம் இழந்ததாயின் அதனைத் தரவென்று பயந்ததென்னையெனின்,—தாழம்பட்ட ஓசையின்றி அது வருதல் பெரும்பான்மையென்றற்கென்பது; எனவே, யாண் டுந் தரவென்பது தாழம்பட்ட ஓசைக்கு ஒருதலைமையின்றி வருமென்பது நேர்ந்தவாறாயிற்று; அது,

"நீறணிந்த திருமேனி நெருப்புருவங் கிளைத்ததுபோற்
கூறணிந்த குங்குமங்கொண் டொருமுலையோ குறிசெய்ய
வேறணிந்த சுவடெறிப்ப வேனிலாற் கெரிவிழித்த
வேறணிந்த வெல்கொடியோ யெவ்வுயிர்நிற் றவிர்ந்தனவே."

என்பது, தரவுகொச்சகம்.

"பூணுக வெண்பணிந்தான் பூதத்தான் வேதத்தான்
கோணுகக் கச்சையான் கோடேந்து கொல்லேற்றான்
மாணுக வெண்ணூலான் வாணுதலாள் பாகத்தா
னூணும் பிச்சையா னுண்ணுத நஞ்சுண்டான்
வானுறு தோய்ந்த சடையான் மழுவலத்தான்
யானோர்வஞ் செய்யு மிறை;

(பி - ம்)—[1]போகிண்டு.

எனவாங்குப் பாடி யிறைஞ்சுவோர்க் கெல்லாம்
வினைமாசு தீரும் விளக்காகுந் தோற்றத்
தனையோய் மறவிக்கு மச்சம் பயந்த
புனைபூங் கழற்கான்மேற் பூவொடு நீர்தூஉ
மனைமாண்ட பாக முளப்பட வாழ்த்தி
யெனைநாளு மேத்துது மெந்தையே நின்னை
நினையா தொழியற்க நெஞ்சு."

என்பது, தரவிணைக் கொச்சகம். இது சுரிதகம் பெற்று வருவனவும், தனிச்சொற் பெற்று வருவனவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

மற்றுத் தேவபாணியல்லாத தொடர்பொருட் செய்யுட் கண் தரவின்றித் தாழிசை வந்ததென்றுமோ தாழிசையின் றித் தரவுடைத்தாயதென்றுமோவெனின்,—அவை,

'யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமை யுடையது.' (461.)

என்றதனானே ஒன்றற்கொன்று தாவெனப்பட்டுத் தரவு கோச்சகமாமென்பது ; என்னை? ஆறும் எட்டுமெனப்பட்டு வாராமையானும், மூன்றடித்தாழிசையாய் வாராமையானுந் தாழிசை யெனப்படாமையின். அவை தம்பொருளோடு தாம் முடியாமையின் தரவுகொச்சகமாயின.

இனி, அத்தொடர்நிலையின் முதற்கண்நின்ற தேவபாணி தன்பொருளோடு தான்முடிதலின் அது விதந்தோதிய தரவு கொச்சகமாம் ; என்னை? எருத்தென்பது உடம்பிற்கு முத லாகலினென்பது.

(3) 'எண் இடையிட்டுச் சின்னங் குன்றியும்' (461) என் பது, வண்ணகத்திற்கு ஓதிய எண்ணுஞ் சின்னமுமின்றி ஒழிந்ததாம். தரவு தாழிசை தனிச்சொற் சுரிதகமென்னும் நான்கு உறுப்புடையதுங் கொச்சகவொருபோகா மென்ற வாறு. இதற்கு இல்லாத உறுப்பே கூறி உள்ளது கூறிலன், அல்லாத உறுப்பினையெல்லாம் அவற்றானே நிற்றலை வேண்டி யென்பது. உதாரணம் :—

" ஆறறி யந்தணர்க் கருமறை பலபகர்ந்து
தேறுநீர் சடைக்கரந்து திரிபுரந் தீமடுத்துக்

கூறுமற் குறித்ததன்மேற் செல்லுங் கடுங்கூளி
மாறுப்போர் மணிமிடற் றெண்கையாய் கேளினி ;

படுபறை பலவியம்பப் பல்லுருவம் பெயர்த்துநீ
கொடுகொட்டி யாடுங்காற் கோடுய ரகலல்குல்
கொடிபுரை நுசுப்பினாள் கொண்டசீர் தருவாளோ ;

மண்டமர் பலகடந்து மதுகையா னீறணிந்து
பண்டரங்க மாடுங்காற் பணையெழி லணைமென்றோள்
வண்டாற்றுங் கூந்தலாள் வளர்தூக்குத் தருவாளோ ;

கொலையுழுவைத் தோலசைஇக் கொன்றைத்தார் சுவற்புரளத்
தலையங்கை கொண்டுநீ காபால மாடுங்கான்
முலையணிந்த முறுவலாண் முற்பாணி தருவாளோ ;

எனவாங்கு ;

பாணியுந் தூக்குஞ் சீரு மென்றிவை
மாணிழை யரிவை காப்ப
வாணமில் பொருளெமக் கமர்ந்தனை யாடி." (கலி - கடவுள்.)

என வரும்.

'ஏனையொன்று' எனப்பட்ட தேவபாணி ஒத்தாழிசை யாகலான் உறுப்பொன்றியும் முதனிலை யொத்தாழிசை யாகாது ; ஏனை ஒத்தாழிசையில் உறுப்பிழத்தல் பற்றி,

"ஒப்ப நாடி யுணர்தல் வேண்டும்." (460.)

என்பதனாற், சின்ன எண் நிற்பவும், எண் இழந்த தெனப்பட்ட அம்போதரங்க வொருபோகுபோலக் கொச்சகமேயன்றி எண்ணுறுப்பு இழந்ததூஉங் கொச்சகவொருபோ கெனப்பட்ட ஒருபோகாமென்றானென்பது.

'அடக்கிய லின்றி யடிநிமிர்ந் தொழுகியும்' (461) என்பது, அடக்கும் இயல்பிற்றல்லாத ஈற்றதாகி ஒருதொடை யான் அடிநிமிர்ந்தொழுகியு மென்றவாறு. 'ஒழுகும்' எனவே அற்றுவாராது ஒன்றேயாகி வருமென்பது. 'அடி நிமிரும்' என்றதனான், மேல் அடிவரையறுத்துச் சொல்லப் பட்ட தரவு தாழிசை முதலிய உறுப்பு இதற்கில்லையென்ற வாறும். அடக்கியல் வாரத்தினை அடக்கும் இயல்பின் றெனவே இதற்கு வாரம் நேர்ந்தானுமாகலின், ஒழுகுமென் றதனோடு மாறுகொள்ளும் பிறவெனின்,—அங்ஙனம் படு

மாயினும் ஒருகாரணம் நோக்கி அவ்வாறு கோர்த்தானென்பது ; என்னை ? அடி நிமிர்ந்தொழுகுங்கால்,

"எழுசீ ரிறுதி யாசிரியங் கலியே." (388.) எனவும்,

"வெண்பா வியலினும் பண்புற முடியும்." (389.)

எனவும் ஓதியவாற்றானே இறுதிநிற்ப ஏனையடியெல்லாங் கலியடியாகி ஒழுகி வாரம்பட்டு நிற்குமென்று கோடற்கென்பது; ஈதறியாதார், வெண்பா வியலாற் பண்புற முடிந்த கலியடி யுடையதனை வெண்கலி யென்ப ; வெண்கலியாமாறு முன்னர்ச் சொல்லுதும்.

(உ - ம்) "மலைதிளைத்துப் புறப்பட்ட மதியமு ஞாயிறும்போ
லுழைமுழங்கு வலம்புரியுந் திகிரியு மொளிசிறப்பப்
பச்சென்ன வானிட்ட வில்லேபோற் பசுந்துழாய்
கச்சென்னக் கனல்கின்ற கதிர்முலைமேற் கவின்செய்ய
வம்மேகத் திடைப்பிறந்த நரையுருமே றதிசயிப்ப
மைம்மேனி மருங்கதிர நகத்தரியே வால்புடைப்ப
விண்டோயு மணிநீல வெற்பினிடை வேய்மிடைந்தாங்
கெண்டோளு மிடுநீழ லிளங்கிளிகள் களிகூரக்
கொதியாது கொதித்தெதிர்ந்த கோடெருமைத் தலையின்
மிதியாத சீறடி மிதித்தன போற்றோன்றத் [மிசை
தாங்கிய புகர்வாளுங் கேடகமுந் தனித்தனி
வாங்கிய கோளரவு மதியமும் போன்றிலங்க
மைதொடுத்த கடற்புறஞ்சூழ் மலையென்ன மணியல்குல்
கொய்துடுத்த பொற்றுகிலின் கொழுஞ்சோதி கொழுந்
நீனின்ற படிவத்தா னெடியோனை முதற்பயந்த [தோட்ட
தாயென்று முதுமறை பரவினும்
யாயென் றல்ல தியாந்துணி யலமே."

என வரும். வெண்பாவினான் முடியுங் கொச்சகவொருபோகு தேவபாணியாய் வந்தன கண்டுகொள்க.

'யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமை யுடையது.' (461.)

எனவே யாப்பின் வேறுபடுவனவும் பொருளின் வேறுபடுவனவுமென இரண்டாம்.

அவற்றுள், யாப்பின் வேறுபடுதலென்பது மேற்சொல்லினவாறும், இனி வருகின்றவாறுமின்றி யாப்பிலக்கணத்

தின் வேறுபடுதல், அவை இருசீர்முதலாக எண்சீர்காறும் வந்த அடி மேற்கூறியவாறன்றி நந்நான்கே பெற்றுவருத லும், அவற்றுட் பிறவடி விராய்வருதலும், பாமயங்கிவரு தலும், இரண்டும் மூன்றும் நான்கும் ஆகிய அடியுள் ஈற்றடி குறைதலும், குறையாதவழி இயலசைச்சீர்வருதலும், மூன் றடியாயிற் குறையாது வருதலும், நான்கடிச்செய்யுண் முடிய வும் அடியிரண்டு மிகுதலும், இனவியலின் வேறுபடுதலும், கடவுட்டொடர்நிலைகள் பலதாவுந் தாழிசையுமாகி இடை யிடைச் செய்வனவும், அடக்கியலின்றி அடிப்பட நிமிர்ந் தொழுகுமெனப்பட்ட அடக்கியலுடைத்தாகலும் என்றின் னோரன்ன பலபகுதியுங் கொள்ளப்படும். இப்பகுதியெல் லாம் பொருள்வேறுபட்டவழியும் நிகழுமென்பது, இரண் டனையும் உடன்வைத்தோதியதனாற் கொள்ளப்படும்; என் றூர்க்கு, வரையறையின்மையிற் களம்பாடு பொருநர்கட்டுரை யும், தச்சுவினைமாக்கள் சொற்றொடரும் ஏற்று இக்காலத்து உரைநிகழ்ந்தனவும், ஓலைப்பாயிரமும் முதலாயினவெல்லாங் கொச்சகமாதற்கு இழுக்கென்னையெனின்,—அவையே அடி வரையறையில்லன ஆறென்றவழி உரையெனப் பகுத்தோ தார்க்கன்றே அது கடாவாவதென மறுக்க.

இவ்வாறு வந்த கொச்சகங்களை ஒருவரையறைப்படுத் துப் பாத்தோறும் இனஞ்சேர்த்தலும், பண்ணிற்குத் திறம் போலப் பன்னிருபகுதியவாமென்பார் உரைக்குமாறு: விருத் தந் துறை தாழிசையென மூன்றனையும் நான்குசெய்யுளோடும் உறழ்ந்துரைப்பப் பன்னிரண்டாமென்பது. மருட்பாவும் பரிபாடலுமோவெனின்,—அவற்றுக்கு அஃது ஆராய்ச்சியன் றெனவும் அவற்றை ஒப்பனவெல்லாம் ஒப்பெனமொழிய அடங்குமென்பதூஉம் அவர்கருத்து. இனி, நூற்றைம்பது கலியும் எழுபது பரிபாடலுமெனச் சங்கத்தார் தொகுத்தவற் றுள் ஒன்றனையில்லையென்றூர்; அஃது இக்காலத்தினும் வீழ்ந்த தின்மையின் அவரிலக்கணத்தினை வழுப்படுத்தவதென்பது. இனி, விருத்தமுந் துறையுந் தாழிசையுமன்றி ஒப்புந் திறனு மென்றூற்போல்வன சிலகூட்டி அறுவகைச் செய்யுளோடுறழ்

முப்பதாம் ; இனி, அவற்றை விகற்பித்துநோக்க எண்ணிறந்த பகுதியவாம் ; என்னை? சீரும் அடியுந் தொடையும் பாவும் முதலாயவற்றோடு குறளடி முதலாயவற்றை வைத்துறழவும் அவ்வடிதம்மொடு தம்மைப் பரிமாற்றவுந் தம்மொடு பிற வற்றை மயக்கவும் பல்குமாகலின்.

"கொன்றை வேய்ந்த செல்வ னடியிணை
யென்று மேத்தித் தொழுவோம் யாமே."

(கொன்றைவேந்தன்.)

என்பது, இரண்டடியாகலின் வெண்பாவினுள் ஒரு சாரனவற்றுக்கும் கலியுள் ஒருசாரனவற்றுக்கும் இனமெனப் படும். இனி, சீருந்தளையும் நோக்க ஆசிரியத்திற்கு இன மெனப்படும். இங்ஙனம் பலவற்றுக்கு இனமாயினும் இரண் டடியானே ஒருசெய்யுள் வருவதுவெண்பாவென்பது நோக்கி அதற்கினமாக்கி வெண்செந்துறை யென்ப. இரண்டடியும் ஒத்து வருதலானும், ஒழிந்த காரணங்களான் நேர்ந்த பாக் கட்கு இனமாகலை விலக்குதல் அரிதாகலானும், அங்ஙனம் இனஞ்சேர்த்துதற்கு வரையறையின்றென்பது. இனி, சந் தஞ் சிதைந்தனவும் புன்பொருளவாய் வருவனவுஞ் செய்யு ளென்பார், அவற்றைத் தாழிசை யென்ப ; அதற்குக் காரண மின்றென்பது ; அல்லதூஉந் தாழ்ந்த ஓசையல்லாவொன் றைத் தாழிசையெனில் தரவுதாழிசைகளுள் தாழிசையுஞ் சந்தம் அழியல்வேண்டுமென்பது. இனி, விழுமிய பொரு ளல்லனவற்றைத்தாழிசை யென்றற்கு என்னை காரணமென வும் மறுக்க ; அல்லதூஉம்,

"கன்று குணிலாக் கனியுதிர்த்த மாயவ
னின்றுநம் மானுள் வருமே லவன்வாயிற்
கொன்றையந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழீ."

(சிலப் - ஆய்ச்சி.)

என மூன்றும் மூன்றடியான் முடிந்ததனை ஆசிரியத்தா ழிசையெனின்,—அதனுட்கிடந்த வெண்டளை அதற்கொன்று தென்னுமென்பது; இனி, இதுவே நான்காகிவரிற் கலிவிருத்த மென்ப ; அது,

"நெருப்புக் கிழித்து விழித்ததோர் நெற்றி
யுருப்பிற் பொடிபட் டுருவிழந்த மார
னருப்புக் கணையா னடப்பட்டார் மாதர்
விருப்புச்செய நின்னை விரும்புகின் றாரே."

என்றவழி, இது நான்கடியாசிரியத்திற்குத் தாழிசை யாங்கால் இழுக்கென்னையெனவும், வெண்டளை தட்டது வெண்டாழிசையாதற்கு இழுக்கென்னையெனவும், கலித்தளை யில்லது கலிப்பாவிற்கு இனமாயவாறு என்னையெனவுங் கூறி மறுக்க.

இனி, குறளடியானுஞ் சிந்தடியானும் வருவனவற்றை வஞ்சிப்பாவிற்கு இனமாமென்ப. சீரளவொப்பினும் அடி நான்காதலானும், வருஞ்சீர் இயற்சீராதலானும், பாவேறுபடுதலானும், அதற்கு இவை இனமாகாவென்பது. இனி, குறளடிச் செய்யுண் மூன்றுவரில் தாழிசையெனவும், சிந்தடிச்செய்யுண் மூன்றுவாராவெனவும் கூறின் அதற்கும் ஓர் காரணங் கூறல் அரிதென்க. ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே இனஞ்சேர்த்திற் பிறிதொரு காரணத்தாற் பிறபாவிற்கும் அவையே இனமாதல் கூட்டி மறுக்க; என்றார்க்கு, இங்ஙனம் ஒன்றற்கு இனஞ் சேர்த்தல் அரியனவற்றைக் கலிப்பாவென்றதென்னை யெனின்,—பெரும்பான்மையுங் கலிப்பாவிற்கேற்ற ஓசைய வாகலின் அவையெல்லாவற்றுக்கும் ஒருபரிகாரங் கொடுத்துச் சூத்திரத்தினுள் அடக்கினான் இவ்வாசிரியன்,

"முந்துநூல் கண்டு முறைப்பட வெண்ணி." (பாயிரம்.)

என்பது. இது மேலைக்கொண்டும் அடிப்பட வந்த மரபு. இவையெல்லாம் நான்கடியான்வருதலே பெரும்பான்மை யெனக் கொள்க. எனவே, சிறுபான்மை [1]பாவைபாடிடும் அம்மனைப்பாட்டு முதலாயின நான்கடியின் இகந்துவருவன வாயின.

இனி, அடக்கியலின்றி அடிநிமிர்ந்தொழுகியது ஒழித்து, ஒழிந்த கோச்சகவொருபோகு முப்பகுதியுந் தம்முறுப்பு வகையானே அளவை கொள்ளப்படும். இப்பகுதி பலவாயி

(பி - ம்)—[1]பாவைப்பாட்டும்.

னும் மரபுபட்டு வந்தவகையானே செய்யுள் செய்யப்படும்; இனியவற்றுட் சில வருமாறு:

"நெய்யொடு தீயொக்கச்
செய்யானைச் சேர்வார்க்குப்
பொய்யாத வுள்ளமே
மெய்யாகல் வேண்டுமே."

எனக் குறளடி நான்காக வந்தது. இது குட்டம்பட்டு வாராதென்பது மேற்கூறப்பட்டது.

"மையணி கண்டனை வானோ
ரையனை யாயிரம் பேழ்வாய்ப்
பையர வம்பல பூணு
மெய்யனை மேயது வீடே."

என்பது, முச்சீரடியான் வந்த கோச்சகம்; இஃது, இயலசைச்சீராகி வந்த வழியுங் கண்டு கொள்க.

"பூண்ட பறை யறையப் பூத மருள
நீண்ட சடையா னாடு மென்ப
மாண்ட சாயன் மலைமகள் காணவே காணவே."

(யா - வி - ப - 331.)

என்பது, சிறுபான்மை மூன்றடியான் வந்து இடையடி குட்டம் பட்டது. இது கந்திருவமார்க்கத்தான் இடைமடக்கி நான்கடியாதலும் [1]ஈற்றடி ஒருசீர் மிகுதலு முடைத்தென்பது.

"ஒரு வான்யா றொடுசெ டாடவிப்
பெரு நாகமே பூணும் பெருமா
னரு வாயினா னாயினு மன்பர்க்
குரு வாயினா னுள்ளத்தி னுள்ளே."

என்பது, நிரையசைச்சீர் முதற்கண்வந்த அளவடி நான்கான்வந்தது; அசைச்சீரின்றி அளவடி நான்கான்வருவதும்,

---

[1] "பூண்ட பறையறையப் பூத மருள, நீண்ட சடையா னாடுமே, நீண்ட சடையா னாடுமென்ப, மாண்ட சாயன் மலைமகள் காணவே காணவே" இஃது, இடையடி குட்டம்பட்டு இறுதியடி மிக்கது. கந்திருவமார்க்கத்தான் இடைமடக்கி நான்கடியுமாம் என்பர் நச்.

"தாழிசை யின்றித் தரவுடைத் தாகியும்." (461.)

என்றவழி, தரவு கோச்சகமா யடங்குமென்பது.

"வண்டணி கொண்ட மதுமலர்க் கொன்றை யினமாலை
கொண்டணி செஞ்சடைக் கோட்டிளந் திங்கள்போற்
பண்டணி யாகப் பலர்தொழுங் கங்கைநீர் வைத்தா
னுண்டணி கொண்டநஞ் சுண்பார்க் கமிழ்தாமே."

என நாற்சீரடியிரண்டும் ஐஞ்சீரடியிரண்டுமாய் வந்தது.

இனி, "அறுசீ ரடியே யாசிரியத் தளையொடு
நெறிபெற்று வரூஉ நேரடி முன்னே." (376.)

என்றதுபோல இலக்கணங்கள் கொச்சகவொருபோ கிற்கே உரித்தாகவும் இன்னும் வேறுபட்டதாகவும் வரும்; அது,

"கல்லாலங் தண்ணிழற்கீழ்க் கல்வித் துறைபயந்த காமர்காட்சி
நல்லானை நல்லா ளொருபாக மாகிய ஞானத் தானை
யெல்லாரு மேத்தத் தகுவானை யெஞ்ஞான்றுஞ்
சொல்லாதார்க் கெல்லாந் துயரல்ல தில்லைதொழுமின் கண்டீர்."

என வரும். இவ்வாறே ஒழிந்தனவெல்லாம் பரிமாற் றுப்படுப்பப் பலவாகி வரும்; அவை வந்தவழிக் கண்டு கொள்க.

இனி, நான்கடியும் ஒத்தவழி மயங்கி வருமாறு:—

"தடந்தாட் கொத்த தமனியச் சிலம்பு
படந்தாழ் கச்சைப் பாம்பொடு [1]தழீஇ
வென்றாடு திருத்தாதை வியந்துகை துடிகொட்ட
நின்றாடு மழகளிற்றை நினைவாரே வினையிலரே."

என வரும்.

"புனைமலர்க் கடம்பின் பூந்தார்ச் சேந்த
னிணையடி பரவுதும் யாம்."

என்பது, இரண்டடியான் ஈற்றடி குறைந்து வந்தது.

"கொன்றை வேய்ந்த செல்வ னடியிணை
யென்று மேத்தித் தொழுவோம் யாமே."

(பி - ம்)—[1]மிளிரவென்றுதி.

என்பது, இரண்டடியுள் ஈற்றடி குறையாது அடிதோறும் மயங்கச்சீர் இயலசையான் வந்தது. ஒழிந்த மூன்றடியும் நான்கடியும் ஈற்றடியும் குறைதலுங் குறையாதவழி இயலசைச்சீராதலுங் கண்டுகொள்க.

"வானுற நிமிர்ந்தனை வையக மளந்தனை
பான்மதி விடுத்தனை பல்லுயி ரோம்பினை
நீனிற வண்ணநின் னிறைகழ றெழுதனம்." (யா-வி-ப-264.)

என்பது, மூன்றடியால் தரவு வாராமையின் யாப்புவேறுபட்ட கோச்சகமாயிற்று.

"கடாமுங் குருதியுங் கால்வீழ்ந்த பச்சைப்
படாமும் புலித்தோலுஞ் சாத்தும் பரம
னிடாமுண்ட நெற்றியா னெஞ்ஞான்றுங் கங்கை
விடாமுண்ட வார்சடையான் வெண்ணீ றணிந்தோன்
மெய்யுறு நோயில்லை வேறோர் பிறப்பில்லை
யையுறு நெஞ்சில்லை யாகாத தொன்றில்லை."

என நான்கடியும் முடிந்தவழி இரண்டடி வேறு வந்த கோச்சகம்; ஒழிந்தனவும் பிறவேறுபாட்டான் வருவனவுமெல்லாம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. இச்சொல்லப்பட்டனவெல்லாந் தரவுகோச்சகத்தின்பாற் சார்த்திக்கொள்ளப் படுவனவென்ப; வேறும் உள; அவையும் அவ்வாறுதலறிந்துகொள்க.

மற்றிங்ஙனங்கூறின் இரண்டடியான் வருவன தாழிசையாகலின்,

"கொன்றை வேய்ந்த செல்வ னடியிணை
யென்று மேத்தித் தொழுவோம் யாமே."

"ஆர்கலி யுலகத்து மக்கட் கெல்லாம்
ஓதலிற் சிறந்தன் றொழுக்க முடைமை." (முதுமொழி.)

எனவும் வருவன தாழிசையாம் பிறவெனின்,—தாழிசை இலக்கணஞ் சிதையவரினுந் தாழிசைக்கொச்சகமெனவே படுமன்றே? தரவிலக்கணம் அழிந்து தரவிரட்டித்துச் சுரிதகம்பெற்றதூஉந் தரவுகொச்சக மாயிற்றுப்போலவென்பது; அல்லதூஉம்,

"ஓதலிற் சிறந்தன் றொழுக்க முடைமை".

என்பது, இரண்டடியின்றி முதுமொழி யாகலானும்,

"ஆர்கலி யுலகத்து மக்கட் கெல்லாம்."

என்பது, பலவற்றுக்கும் பொதுவாகலானும் அஃது இரண்டடி வரையறையுடைய பாட்டெனப்படாது.

"கொன்றை வேய்ந்த செல்வ னடி."

என்பது, கந்திருவ மார்க்கமாதலின் ஈண்டை யிலக்கண மெல்லாம் பெறுதல் சிறுபான்மையெனக் கொள்க.

இனி, பொருளினும் வேற்றுமையென்பது, முற்கூறிய வகையானும், மரபுவேற்றுமையானும் ஏற்றவகையான் வந்து பொருள்வேறுபடுதல்; அஃதாவது :—தேவரை முன்னிலை யாக்கிநிறீஇச் சொல்லாது படர்க்கையெனச் சொல்லுதலும், மக்களை நாட்டி வெட்சிமுதற் பாடாண்டிணையிறுதியாகிய புறப்பொருளான் [1]வந்து அதனுக்குரித்தென்று கூறப்பட்ட காமப்பொருள் வேறுபடுதலினானுமெனக் கொள்க.

ஏற்றவகையாற் பொருள் வேறுபாடு கொள்கவெனவே, முன்னிலை படர்க்கையான்வரும் பொருள்வேறுபாடே இஃது ஓதிய நான்குமாமாறு வேறுபட்டவற்றுக்குமெல்லாம் பொது வொழிந்த வெட்சிமுதற் பாடாண்டிணையிறுதியாகிய பொருள் வேறுபாடு வரையறையுடையவென்பது; என்னை? எடுத் தோதிய நான்கனுள்,

"எண்ணிடை யிட்டுச் சின்னங் குன்றியும்
அடக்கிய லின்றி யடிநிமிர்ந் தொழுகியும்." (461.)

வரும் பகுதியொழிந்து வருமாகலின்; இப்பொருள் வேறுபாடு பரணிச் செய்யுளுள் இடையிடை விரவிவரினல் லது வேறுவாராதெனக் கொள்க. இவ்வாற்றாற் கொச்சகக்கலிப் பாவினை வரைந்தோதவே ஆசிரியப்பாவும் வெண்பாவும் ஒரு பொருண்மேற் பல தொடர்ந்தவழி மூன்றும் ஐந்தும் ஏழும் ஒன்பதுமாகி வருதலும், பிறவாற்றான் வருதலும் வரையறை யிலவாயின. தேவபாணியல்லாத தொடர்நிலைச் செய்யுளெல் லாம் யாப்புவேறுபாட்டோடு பொருள்வேறுபாடுமுடைய

(பி - ம்)—[1]வந்ததனக்கு.

வெனக் கொள்க. அவையெல்லாம் அவ்வச்செய்யுளுட் காணப் படும்.

“ புகலிரும் பனிச்சோலைப் பொன்மலைபோற் பொலிந்திலங்கி
யகல்விசும்பிற் சுடர்மாட்டி யைம்பூத மகத்தடக்கி
மண்ணக மிருணீங்க மன்னுயிர் படைத்தக்கா
லண்ணலேற் றெழிலூர்தி யருமறை முதல்வனுந்
தண்ணறுங் கமழ்துழாய்த் தாமரைக் கண்ணனும்
வண்ணம்வே றுடம்பொன்றாய் வானவில் லனையரே.”

எனப் படர்க்கையவாய்த் தெய்வம் பராஅதலிற் பொருள் வேறுபட்டது.

“ வெண்பலிச் சாந்த முழுமெய்பு மேற்பூசி
யுண்பலிக் கூரூர் திரிவது மேலிட்டுக்
கண்பலிக் கென்று புகுந்த கபாலிமுன்
னெண்பலித் தாளிவள் யாதுவாய் வாளே.”

என்பது,

“ காமப் பகுதி கடவுளும் வரையார்.” (83.)

எனப்பட்ட பாடாண்டிணையாகலிற் பொருள்வேறு பட்டது.

“ கன்று குணிலாக் கனியுதிர்த்த மாயவன்.” (சிலப் - ஆய்ச்.)

என்பதோவெனின், அது முல்லை நிலத்துக்குத் தெய்வ மாகலானும், முல்லைநிலத்தார் தம்தெய்வத்தினை அவ்வாறு அன்புசெய்து முன்னிலைப் புறமொழியாகக் கூறுதலானும், அது கைக்கிளை யெனப்படாதென்பது ; ஒழிந்தனவும் இவ் வாறு வருவன வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

மற்றிவற்றையெல்லாங் கொச்சகவொருபோகென்ற தென்னை ? மற்றையுறுப்புப் பலவிழந்தனவாலெனின்,— அங்ஙனமாயினுங் கொச்சகவொருபோகென்னும் பொதுவிதி யிலக்குண்ணுமையின் இது பொதுவகையானெய்திய பெய ரெல்லாம் அவற்றுக்குமாகுமென்று எய்துவித்தானென்பது. இனி, கொச்சகவொருபோகென்றது ‘ஆகும்’ என்றதனன், ஒருபோகென்றது கோச்சகமென்றே வழங்கினும் அமையுஞ் சிறுபான்மையென்பது கொள்க. (கசக)

462. ஒருபான் சிறுமை யிரட்டியத னுயர்பே.

இஃது, அதிகாரத்தான் மேல்நின்ற நான்கனுள் (461) இறுதிநின்ற கொச்சகவொருபோகிற்கு அளவுணர்த்துகின்றது ; ஒழிந்தவற்றுக்கெல்லாம் உள்ளுறுப்புப்பற்றி இரண்டளவை கூறி அங்ஙனங் கூறப்படாததற்கும் அவற்றோடு இனம்பற்றி ஈண்டை அளவு கூறினமையின்.

இதன்பொருள் :—பத்தடியிற் சுருங்காது இருபதடியினேறாது வரும் அடக்கியலின்றி அடிநிமிர்ந் தொழுகுமெனப் பட்ட கொச்சகவொருபோகு என்றவாறு.

முன்னர் நால்வகையாற் பகுத்து நிறீஇ, அதற்கிடையின்றி 'அது' என்று ஒருமையாற் சுட்டிக்கூறினமையானும், மேல்'நிமிர்ந்தொழுகும்'என்றக்கால் அடி எத்துணையும் பலவா மென்று ஐயுறுதலை விலக்கல் வேண்டுவதாகலானும் 'ஏற்புழிக் கோடல்'(665) என்பதனானுமெல்லாம் அதுவே கொள்ளப்பட்டது; அவற்றுக்குச் செய்யுள் :

" தடங்கடற் பூத்த தாமரை மலராகி
யடங்காத முரற்சியா னருமறை வண்டிசைப்ப
வாயிர வாராழி யவிரிதழின் வெளிப்பட்ட
சேயித ழெனத்தோன்றுஞ் செழும்பகலி னிரவகற்றிப்
படுபனிப் பகைநீங்கப் பருவத்து மழையானே
விடுமழை மறுத்திடினு மென்மலரின் மதுமழையா
னெடுநிலங் குளிர்கூர நீர்மைசா னிழனறி
யண்டங்கள் பலபயந்த வயன்முதலா மிமையோரைக்
கொண்டங்கு வெளிப்படுத்த கொள்கையை யாகலி
னோங்குயர் பருதியஞ் செல்வநின்
னீங்கா வுள்ள நீங்கன்மா ரெமக்கே."

என்பது பத்தடியிற் சுருங்காது [இருபதடியினேறாது] வரும்

" அடக்கிய லின்றி யடிநிமிர்ந் தொழுகும்." (461.)

எனப்பட்ட கோச்சகவொருபோகென்றவாறு. இருப தடியான் வருவது வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. (கரு0)

463. அம்போ தரங்க மறுபதிற் றடித்தே
செம்பால், வாரஞ் சிறுமைக் கெல்லை.

மேனின்ற அதிகாரத்தான் இதுவுங் கடவுள் வாழ்த்துப் பொருட்டாகிய அம்போதரங்கவொருபோகிற்கு அடிவரையறை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்:—அம்போதரங்கவொருபோகுந் தன் உறுப்பெல்லாங் கூடி அறுபதடித்தாகியும், அதன் செம்பாலாகிய முப்பதடித்தாகியும், அதன் வாரமாகிய பதினைந்தடியாகியுஞ் சிற்றெல்லைபெறும் என்றவாறு.

எனவே, இது [1]தலையளவம்போதரங்கவொருபோகும், [2]இடையளவம்போதரங்கவொருபோகும், [3]கடையளவம்போதரங்கவொருபோகுமென மூன்றற்குஞ் சிற்றெல்லை கூறியவாறாயிற்று.

அவற்றுக்குப் பேரெல்லை கூறுமாறென்னையெனின்,—அறுபதிற்றடித்தெனத் தலையளவிற்கு வேறுகூறி, அவ்வளவைப்பற்றி அதன் செம்பாலும் அதன் வாரமுமெனப் பாகஞ் செய்து வந்தானாகலாற் கடையளவம்போதரங்கத்திற்குச் சிற்றெல்லை பதினைந்தாம். கடையளவம்போதரங்கத்திற்குச் சிற்றெல்லை பதினைந்தாகியவழிப் பேரெல்லை முப்பதின்காறும் உயருமெனவும், இடையளவிற்குச் சிற்றெல்லை முப்பதாகிய வழிப் பேரெல்லை அறுபதின்காறும் உயருமெனவும், தலையளவிற்குச் சிற்றெல்லை அறுபதாகியவழி அதனையும் இவ்வாறே இரட்டிப்ப அதன் பேரெல்லை நூற்றிருபதாமெனவும் கொள்ளவைத்தானென்பது. அங்ஙனம் நூற்றிருபதாங்கால் மேனின்ற அதிகாரத்தால் தரவிற்கெல்லை இருபஃதாகவும், அதனோடொப்ப வருதலிலக்கணத்ததாகிய அடக்கியல் இருபதடியாகவும் நாற்பதடி பெறப்படும்.

இனி, சிற்றெண் பதினாறும், அராகவடி நான்குமாக இருபதடி பெறப்படுங் கொச்சகம் இருமூன்றாகிய பத்தடியின் இகவாது அறுபதுஅடி பெறுமென்றவாறாயிற்று. இனி, பதினைந்தாங்கால் தரவு இரண்டடியும், கொச்சகம் மூன்றாகி ஆறடியும், அராகவடி ஒன்றும், சிற்றெண் நான்கும்

அடக்கியல் இரண்டுமெனப் பதினைந்தடியாம். ஒழிந்த இடையளவிற்குந் தலையளவிற்கும் இவ்வாறே வருமென்றறிந்து கொள்க. இவ்வுறுப்புக்கண் மேற்கூறுகின்றானாகலின் ஈண்டு அளவை கூறினானென்பது. கலிப்பாவினுள் உறுப்பிற்கெல்லாம் ஈண்டே வேறுவேறு அளவை கூறி வருகின்றானாகலின் இவற்றுக்கும் அவ்வாறே ஈண்டு அளவைகூறினான் அளவியலுட் கூறாதென்பது.

"சூத்திரத் துப்பொரு ளின்றியும் யாப்புற
வின்றி யமையா தியைபவை யெல்லா
மொன்ற வுரைப்ப துரையெனப் படுமே." (658.)

என்பதனான் இதனுள்ளுறுப்பிற்கு அடிவரையறை உய்த்துணர்ந்து காட்டினானாமென்பது. (கருக)

464. எருத்தே கொச்சக மராகஞ் சிற்றெ
ணடக்கியல் வாரமோ டந்நிலைக் குரித்தே.

இது, முன்னர்க்கூறிய அம்போதரங்கவுறுப்பு இவை ஐந்துமெனக் கூறியவாறு.

இதன் பொருள்:—தரவும், கொச்சகமும், அராகமும், சிற்றெண்ணும், அடக்கியல்வாரமுமென ஐந்துறுப்புடையது அம்போதரங்க வொருபோகு என்றவாறு.

தரவெனினும் எருத்தெனினு மொக்கும்.

இனி, கொச்சகமென்பது, ஒப்பினாகிய பெயர்; என்னை? பல கோடுபட வடுக்கியுடுக்கும் உடையினைக் கொச்சகமென்ப; அதுபோலச் சிறியவும் பெரியவும் விராயடுக்கியும் தம்முளொப்ப வடுக்கியும் செய்யப்படும் பாட்டுக்களைக் கொச்சகமென்றானாகலினென்பது. இக்காலத்தார் (பக் - 1137) அதனைப் பெண்டிர்க்குரிய உடையுறுப்பாக்கியுங் கொய்சகமென்று சிதைத்தும் வழங்குப. இவை வெண்பாவாகல் பெரும்பான்மை; வழிமுறை சுருங்கியும் வரையறை யெண்ணுப்பெறும் எண்போலாது பாவினுந் தளையினும் வேறுபட்டுப் பலவாகியும் வருங்கொச்சகமென்பது.

அராகமென்பது அறுது கடுகிச்சேறல்; பிறிதொன்று பெய்து ஆற்றவேண்டுந் துணைச் செய்யதாகிய பொன்னினை அராகித்ததென்பவாகலின், அதுவும் ஒப்பினாகிய பெயராயிற்று ; என்னை ? மாத்திரை நீண்டும் துணிந்தும் வாராது குற்றெழுத்துப் பயின்று வந்து நடைபெறுதலின்.

சிற்றெண் என்பது, நால்வகை யெண்ணினும் இறுதி யெண்ணாமையின் அப்பெயர்த்தாயிற்று.

அவ்வுறுப்புக்களிற் கூறியபொருளை அடக்குமியல்பிற்று வாரமாகலின் அதனை அடக்கியல் வாரமென்றான் ; அதற்குச் செய்யுள் :

"செஞ்சுடர் வடமேரு விருமருங்குந் திரிகின்ற
வெஞ்சுடரு மதியமும்போல் வேலொடுகே டகஞ்சுழல
மாயிரு மணிப்பீலி மயிலெருத்திற் றோன்றுங்காற்
சேயொளி கடற்பிறந்த செந்தீயிற் சிறந்தெறிப்ப
மறுவருந்தம் மனத்துவகைக் கலுழ்ச்சியான் வளர்த்தெடுத்த
வறுவருந்தம் முலைசுரந் தகடிருந்தா றமுதூட்ட
வாருருவத் தெயின்மூன்று மொருங்கவித்தோன் வியப்பெய்த
வீருருவத் தொருபெருஞ்சூர் மருங்கறுத்த விகல்வெய்யோய்

ஆங்க, வினையொழி காலத்து வெவ்வெயிற் கோலத்
தனைவருந் தத்த மறம்புரிந் தாங்கு
முனையடு கொற்றத்து மூந்நான் குருவிற்
கனைகடல் சுட்டன கண் ;

தேவரு மக்களுஞ் சீற்றத்தா னஞ்சாமைக்
காவல் புரியுங் கதிர்மதி போலுமே
மூவிரு தோன்றன் முகம் ;

மடமகள் வள்ளி மணிக்கம் பலம்போல
விடையிடை சுற்றுத லின்றுந் தவிரா
தொடையமை தார்க்கடம்பன் றோள் ;

அவ்வழி, அடியிணை சேரா தவுணர் நுங்கிப்
பொடிபொடி யாகிய போர்ப்பொடு மாய
விடியுமிழ் வானத் திடைநின் றுங் கூஉங்
கொடியணி கோழிக் குரல் ;

விழுச்சீ ரமரர் விசும்பிடைத் தோன்றிப்
பழிச்சிநின் றார்த்தார் பலர் ;

உருகெழு முருகிய முருமென வதிர்தொறு
மருகெழு சிறகொடு மணவரு மணிமயில்;
பெருகள வருமறை பெறுநெடு மொழியொடு
பொருகள வழியிசை புகல்வன சிலகுறள்;
சிவந்தன திசை
சிலம்பினமலை
நிவந்தனதலை
நிரம்பினகுறை
ஆர்த்தனமறை
ஆடினர்பலர்
போர்த்தனதுகள்
பொழிந்தனமலர்;
ஆங்கனந் தோற்றிய வடுபோர் வென்றியின்
வீங்கிருந் தொடித்தோள் விடலை நினக்கே
யாமறி யளவையிற் றமிழ்புனைந் தேத்துக
நின்னீ தக்க தாயினு நின்னெதிர்
நாணில மாகல் வேண்டும் யாணர்க்
கடம்புங் களிமயிற் பீலியுந் தடஞ்சுனை
நீரொடு நின்வயி னமர்ந்த
வாராப் புலமை வருகமா ரெமக்கே.''

என்பது இடையளவம்போதரங்கவொருபோகு.

இவ்வுறுப்புக்களின் அளவு வேறு வேறு கூறானாயினும் அவற்றுக்கு ஏற்றவாறு அறிந்துசெய்யப்படும். இது, நாற்பத்து நான்கடியான் வந்தது. ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே வரும். இவையெல்லாம் இக்காலத்து வீழ்ந்தனபோலும்.

மற்றுக் கொச்சகவொருபோகினை முற்கூறி அதற்கு அளவை பிற்கூறினான், இதற்காயின் அளவை முற்கூறிய தென்னையெனின்,—அங்ஙனம்அளவைபெற்ற அம்போதரங்க வொருபோகின் அளவை, இனிக் கூறாது நின்ற கலிப்பா மூன்றற்கும் அளவென்பதறிவித்தற்கென்பது; அஃதேல் இதனையும் அம்போதரங்கத்திற்களவென வரைந்தோதிய தென்னையெனின்,—அது தலை இடை கடையென மூன்றளவு பெறு மென்றற்கென்பது. இவ்வதிகாரத்தானே வருகின்றவற்றோடு இதற்கு வேற்றுமையிலக்கணம் ஒப்பன அறிந்துகொள்க. வருகின்ற கலிவெண்பாட்டிற்கு,

"வெள்ளடி யியலாற், றிரிபின்றி வரும்." (465.)

என்றமையின் அதற்கு இவ்வளவை ஒவ்வாதென்பது.

465. ஒருபொரு ணுதலிய வெள்ளடி யியலாற்
றிரிபின்றி [1]வருவது கலிவெண் பாட்டே.

இது, நிறுத்தமுறையானே கலிவெண்பாவாமா றுணர்த் துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் :—[2]ஒருபொருளைக் கருதி மற்றொரு பொருள்படவுஞ் சொற்றொடர்ந்துகிடப்பத் தொடுக்கப்பட்ட வெள்ளையடியால் திரிபின்றி வருவது கலிவெண்பாட்டாம் என்றவாறு.

'இயல்' என்றதனான், வெண்பாவிலக்கணஞ் சிதையாத வற்றுக்கே ஒருபொருள் நுதலவேண்டுவதெனவும், அவ்வா றன்றித் திரிந்துவருவனவெல்லாம் ஒருபொருள் நுதலா வென்னுங் கலிவெண்பாவாமெனவுங் கூறியவாறு. வெண்பா விலக்கணமென்பது, கட்டளையாகி வருதலும், தளைவகை யொன்றிவருதலும், பன்னிரண்டடியின் இகந்து வாராமையு மென இவையென்பது மேற்கூறினாம். அவ்வாறன்றித் திரிந்துவருங்கால் வாளாதே 'அசையுஞ்சீரு மிசையொடு சேரா தன'(323)பாவகை சிதைந்து கலித்தளையோசை எனப்படும்; அற்றன்றியுந் தனக்கோதிய சீருந் தளையுஞ்சிதைந்தவழியும், பன்னிரண்டடியின் இகந்தவழியும், கலிவெண்பாவாதற்கு வரைந்துகூறல் வேண்டுவதன்றென்பதூஉம், அவை ஒரு பொருள் நுதலிவரினும் நுதலாதுவரினுங் கலிவெண்பாட்டா மெனவுங் கூறினாம் ; என்னை ? ஒருபொருள் நுதலியதனைத் திரிபின்றிமுடிந்த கலிவெண்பாட்டெனவே, ஒருபொருணுதலி யும் நுதலாதும் ஈண்டுக் கூறிய வேறுபாட்டான் வருவன வெல்லாந் திரிபின்றி முடியாதாகலின் வெண்பாட்டென்பது, கொள்ளவைத்தமையினென்பது.

(பி - ம்)—[1]முடிவது.

[2]'கனவினிற் காண் கோடா......சென்று' இது கைக்கிளை பற்றி வந்த கலிவெண்பாட்டு என்றுமோவெனின்,—என்றுமன்றே; அது பாடாண்டினைப் புறப்பொருளாகலானும் ஒருபொருணுதலுதல் ஐந்திணைக் கண்ணதேயாகலானும் பன்னிரண்டடியின் இகந்ததன் றாகலானும் வெண்பாவேயாமென்பது' தொல் - சூ - 472 - பேர்.

இன்னுந் 'திரிபின்றி முடியும்' என்றதனானே ஒரு பொருளன்றிப் பலவுறுப்புடைத்தாகித் திரிபுடையதூஉங் கலிவெண்பாட்டுளதென்று கொள்ளவைத்தானும்; அது முன்னர்ச் சொல்லுதும்.

(உ-ம்) "அரும்பொருள் வேட்கையி னுள்ளந் துரப்பப்
பிரிந்துறை சூழாதி யைய விரும்பிநீ
யென்றோ ளெழுதிய தொய்யிலும் யாழநின்
மைந்துடை மார்பிற் சுணங்கு நினைத்துக்காண்.
சென்றோர் முகப்பப் பொருளுங் கிடவா
தொழிந்தவ ரெல்லாரு முண்ணாதுஞ் செல்லா
ரிளமையுங் காமமு மோராங்குப் பெற்றார்
வளமை விழைதக்க துண்டோ வுளநா
ளொரோஒகை தம்முட் டழீஇ யொரோஒகை
யொன்றன்கூ றாடை யுடுப்பவரே யாயினு
மொன்றினார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை யரிதரோ
சென்ற விளமை தரற்கு." (கலி - 18.)

என்பது, பன்னிரண்டடியான் வந்து பலபொருணுதலி வந்தமைதலிற் கலிவெண்பாட்டாயிற்று. 'ஒருபொருள் நுதலிய' எனவே, சொல்லப்படும் பொருளின் வேறாகிக் கருதியுணரப்படும் பொருளுடைத்தென்பதும் பெற்றாம்; என்னை? இப்பாட்டினுட் பெண்டன்மைக் கேலாத நுண்பொருளினைத் தலைமகனெதிர்நின்று உணர்த்துவாள் செவ்வனஞ் சொல்லாது தலைமகன் பண்டு கூறியன சிலவற்றை வாங்கிக்கொண்டு சொல்லி அவன் மறைந்தானென்பது உணர்த்துகின்ற பொருண்மை கருதி உணரவைத்தமையின் அவ்வாறாயிற்று. ஒழிந்த பாக்களும் அவ்வாறு ஒருபொருணுதலுமாயினும் அங்ஙனம் நுதலிய பொருள்பற்றிச் செய்யுள் வேறுபடாமையின் ஆண்டாராய்ச்சியின்றென்பது. வெண்பாவிற் குறித்தபொருளினை மறைத்துச் சொல்லாது (கலி-ப-22) செப்பிக் கூறல்வேண்டுமாகலானும்; இஃது, அன்னதன்றி ஒரு பொருணுதலித் துள்ளினமையானுங் கலிவெண்பாட்டெனப்பட்டதென்பது.

"மரையா மரல்கவர மாரி வறப்ப
வரையோங் கருஞ்சுரத் தாரிடைச் செல்வோர்

சுரையம்பு மூழ்கச் சுருங்கிப் புரையோர்த
முண்ணீர் வறப்பப் புலர்வாடு நாவிற்குத்
தண்ணீர் பெறாஅத் தடுமாற் றருந்துயரங்
கண்ணீர் நனைக்குங் கடுமைய காடென்று
மென்னீ ரறியாதீர் போல விவைகூறி
னின்னீர வல்ல நெடுந்தகா யெம்மையு
மன்பறச் சூழாதே யாற்றிடை நும்மொடு
துன்பந் துணையாக நாடி னதுவல்ல
தின்பமு முண்டோ வெமக்கு." (கலி - 6.)

என்பது, பதிரேைடியான் ஒருபொருணுதலிவந்த கலிவெண்பாட்டு. நூற்றைம்பது கலியுள்ளுங் கலிவெண்பாட்டு எட்டாகலின் அவற்றுள் ஒருபொருணுதலிவருவன பிறவும் உள. அவை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க.

இனி, பன்னிரண்டடியின் இகந்து ஒருபொருணுதலாது வருமாறு :

"தீம்பால் கறந்த கலமாற்றிக் கன்றெல்லாந்
தாம்பிற் பிணித்து மனைநிறீஇ யாய்தந்த
பூங்கரை நீலம் புடைதாழ மெய்யசைஇப் பாங்கரு
முல்லையுந் தாய பாட்டங்காற் றோழிநம்
புல்லினத் தாயர் மகளிரோ டெல்லா
மொருங்கு விளையாட வவ்வழி வந்த
குருந்தம்பூங் கண்ணிப் பொதுவன்மற் றென்னை
முற்றிழை யேஎர் மடநல்லாய் நீயாடுஞ்
சிற்றில் புனைகோ சிறிதென்றா னெல்லாநீ
பெற்றேம்யா மென்று பிறர்செய்த வில்லிருப்பாய்
கற்ற திலைமன்ற காணென்றேன் முற்றிழாய்
தாதுசூழ் கூந்தற் றகைபெறத் தைஇய
கோதை புனைகோ நினைக்கென்றா னெல்லாநீ
யேதிலார் தந்தபூக் கொள்வாய் நனிமிகப்
பேதையை மன்ற பெரிதென்றேன் மாதரா
யைய பிதிர்ந்த சுணங்கணி மென்முலைமேற்
றொய்யி லெழுதுகோ மற்றென்றான் யாம்பிறர்
செய்புற நோக்கி யிருத்துமோ நீபெரிது
மையலை மாதோ விடுகென்றேன் றையலாய்
சொல்லிய வாறெல்லா மாறுமா றியான்பெயர்ப்ப
வல்லாந்தான் போலப் பெயர்ந்தா னவனைநீ

யாயர் மகளி ரியல்புரைத் தெந்தையும்
யாயு மறிய வுரைத்தீயின் யானுற்ற
நோயுங் களைகுவை மன்." (கலி - 111.)

என வரும். பிறவும் அன்ன.

இனி, பாவகை சிதைந்தனவும் தளைவகை சிதைந்தன வும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. இவையெல்லாங் காமப் பொருண் மேனவாம். எனவே, கட்டளைவகையானும், தளை வகையொன்றியும் வரும் வெண்பாவாயிற் காமத்திற்கே உரிய வெனப்படாவாயின; பிறவும் அன்ன.

இனி, அம்போதரங்கவொருபோகிற்கு இடையின்றிக் கலிவெண்பாட்டு வைத்தமையான்

"வானூர் மதியம்."

போலும் ஒருசார்த் தேவபாணியுங் கலிவெண்பாட்டே யாம், ஒருபொருணுதலிவரி னென்பது; இதனுள்

"ஆட்சிய ஞக வென்கோ."

என்பது வியங்கோளாயினும், அரசன் வாழ்க்கையும் அரங்கிற்கும் ஆடற்கும் இடையூறின்மையுஞ் சொல்லு வாயாகென்று தெய்வத்தினை விளுஅய் வாய்ப்புள் வேண்டி நின்றமையின் அது குறித்துணரப்பட்டு ஒருபொருணுத லியதாயிற்று. கந்திருவ மார்க்கத்து வரியுஞ் சிற்றிசையும் பேரிசையும் முதலாயினபோலச் சேந்துறைப்பகுதிக்கே உரியவாகி வருவனவும், கூத்தநூலுள் வெண்டுறையும் அரா கத்திற்கே யுரியவாகி வருவனவும் ஈண்டுக்கூறிய செய்யுள் போல வேறுபாடப்பெறும் வழக்கியலவென்பது கருத்து. இக்கருத்தானே அவற்றை இப்பொழுதும் இசைப்பாவென வேறுபெயர்கொடுத்து வழங்குப.

இனி, யாப்பிலக்கணத்திற்கு ஒப்பவே இசைநூலுட் சொல்லப்பட்ட செய்யுளும் உள; என்னை?

"வெண்பா வியலான் விரவுறப் பின்றித்
தன்பா வகையொடு பொருந்திய பொருளே
யொன்றுவிளைந் திற்ற விறுதித் தாகும்."

என்றவழி, விரவுறுப்பின்றியென வேண்டா கூறி விரவுறுப்புடையது பொருளொன்று விளையாதெனவும் விரவுறுப்பில்லது பொருளொன்று விளைந்து இற்ற இறுதித்தாகுமெனவுங் கூறினமையின். எனவே, ஈண்டு ஒருபொருணுதலி வருமெனப்பட்ட கலிவெண்பாட்டுப் பொருள் வெளிப்படாதெனவும், விரவுறுப்புடையது 'வெண்பாவியலான் வெளிப்படத் தோன்றும்' பொருட்டெனவும் நேர்ந்தானும். அது நோக்கியன்றே, வருகின்ற சூத்திரத்து 'வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்றும்' (466) எனக் கலிவெண்பாட்டினையே கருதி ஓதுவானுயிற்றுமென்பது. (கருரு)

466. தரவும் போக்கும் [1]பாட்டிடை மிடைந்து
ஐஞ்சீ ரடுக்கியு மாறுமெய் பெற்றும்
வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்றும்.

இது, மேல் 'வெளிப்படு பொருட்டு' எனப்பட்ட வெண்கலி விரவுறுப்புடைமையின் அதனை வேறு கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:—தரவும்போக்கும் பாட்டிடை மிடைந்தும் என்பது, தாவிற்கும் போக்கிற்கும் இடையின்றிப் பாட்டாகிப் பயின்றுவருதலும் என்றவாறு; எனவே, தரவும் போக்கும் முன்னர் ஓதியவகையானே முன்னும் பின்னும் நிற்குமென்பதூஉம், சுரிதகமாயின் வெள்ளையும் அகவலுமாய்ப் பாவோடு வந்துழிப்போலத் தனிச்சொற் பெற்றும் பெறாதும் வருமென்பதூஉங் கொள்க. 'தரவும் போக்கும்' எனப் பாட்டிறுதி நின்ற போக்கினை முன்வைத்தான் அவை ஓரினத்தவாகலின்; என்னை? தரவிறுதி, சீரான் இறுமாறு போல வெள்ளைச் சுரிதகவிறுதியும் ஓரோவழிச் சீரானே இறுதலின். அது,

"தாதுதேர் வண்டின் கிளைபாடத் தைஇய
கோதை பரிபாடக் காண்கும்." (கலி - 80.)

என நான்கசையானுமின்றித் தேமாவானிற்றது.

(பி - ம்)—[1]இடையிடை.

இனி, பாட்டினைப் போக்கின்பின் வைத்ததனாற் போக்குப்போல நாற்சீரான் இறுவனவும் அப்பாட்டுள் சிறு பான்மையென்பது ; அது,

"காந்தாங்கே யின்னாநோய் செய்யுமற் றிஃதோ
பாந்த சுணங்கிற் பணைத்தோளாள் பண்பு." (கலி - 141.)

என்றாற்போல வரும். இங்ஙனம் வைப்பவே, வருகின்ற 'ஐஞ்சீரடுக்கலும் ஆறுமெய்பெறுதலும்' (466) அவற்றுக்கன்றி ஏலாவாயின ; அல்லதூஉம், இதனை இறுதிவைத்தான் இதனோடொக்குமெனமுற்கூறப்படுங் கொச்சகம், தரவும் போக்குமின்றிப் பாட்டு மிடைந்தே வருமென்பது இவ்வதிகாரத்தாற் கோடற்கென்பது. அது முன்னர்க் காட்டுதும்.

ஐஞ்சீரடுக்கியுமென்பது,வேறு நின்றதொரு சீரினை அளவடியுடன் அடுக்கிச் சொல்ல ஐஞ்சீராகியும் எ-று ; ஆறுமெய் பெற்றும் என்பது, அவ்வாறே இருசீரடுக்க ஆறுசீர் பெற்றும் எ-று; 'மெய்' என்றதனான் அடுக்குஞ்சீர் முதலும் இறுதியும் வருமென்பது கொள்க.

வெண்பா இயலான் வெளிப்படத் தோன்றுமென்பது, வெண்பாவென்னும் உறுப்பினியற்கை சிதையாமற் பொருள் புலப்படத் தோன்றும் என்றவாறு.

இயற்கை சிதையாமல் தோன்றுமெனவே கட்டளையும் கட்டளையல்லதும் எனப்பட்ட வெண்பாவிலக்கணம் இரண்டுஞ் சிதையாமை வருமென்றானும்; தரவும் போக்குமெனநின்ற உம்மை, எண்ணும்மை.

'பாட்டிடைமிடைந்து' என்பது முதலாக வந்த உம்மை மூன்றும் இறந்தது தழீஇய எச்சவும்மை; என்னை? மேற் கூறிய தனிநிலை வெண்பாட்டே யன்றித் தரவுறுப்பாகவும் என்றமையின். இவ்வாறன்றி, அவ்வனைத்தும் எண்ணும்மை கொள்ளின் உறுப்பினையே எண்ணல் வேண்டும் ; அல்லாக்கால், வினையொடு பெயரெண்ணின் அதன் உறுப்பினையே எண்ணினானாகலா னென்பது ; அல்லதூஉம், தரவும் போக்கும் முதல் வந்தும் இறுதிவந்துமென அவையும் தம் வினையான் எண்ணவும்படுமென்றாரெனின மறுக்க. அவற்றுக்குச்

செய்யுள் கூறுங்கால், தரவும் போக்கும் பாட்டிடை மிடைந்து தோன்றும்; அதுவே ஐஞ்சீரடுக்குப் பெற்றதோன்றும், அறுசீரடுக்குப் பெற்றதோன்றும், அவை யிரண்டும் உடன்பெற்றதோன்றுமென்றும் இங்ஙனம் விகற்பித்துக் கூறப்படுமென்பது. அவை கட்டளை வெண்பாவான்வருதலும் ஒழிந்த வெண்பாவான் வருதலுமென விகற்பிக்கப்படாவோ வெனின்,—அவ்விகற்பம் அடிக்கல்லது பாவிற்கின்மையானும் ஈண்டுப் பா வேறு படாமையானும் அங்ஙனம் பகுத்ததனாற் பயந்ததென்னையென மறுக்க; வரலாறு:—

“சான்றவிர் வாழியோ சான்றவி ரென்றும்
பிறர்நோயுந் தந்நோய்போற் போற்றி யறனறிதல்
சான்றவர்க் கெல்லாங் கடனானா லிவ்விருந்த
சான்றீ ருமக்கொன் றறிவுறுப்பேன் மான்ற
துளியிடை மின்னுப்போற் றோன்றி யொருத்தி
யொளியோ டுருவென்னைக் காட்டி யளியளென்
னெஞ்சாறு கொண்டா ளதற்கொண்டுந் துஞ்சே
னணியலங் காவிரைப் பூவோ டெருக்கின்
பிணையலங் கண்ணி மிலைந்து மணியார்ப்ப
வோங்கிரும் பெண்ணை மடலூர்ந்தென் னெவ்வநோய்
தாங்குத றேற்றா விடும்பைக் குயிர்ப்பாக
வீங்கிழை மாதர் திறத்தொன்று நீங்காது
பாடுவேன் பாய்மா நிறுத்து;

யாமத்து மெல்லையு மெவ்வத் திரையலைப்ப
மாமேலே னென்று மடல்புணையா நீந்துவேன்
றேமொழி மாத ருறாஅ துறீஇய
காமக் கடலகப் பட்டு;

உய்யா வருநோய்க் குயலாகு மைய
லுறீஇயா ளீத்தவிம் மா;

காணுந ரெள்ளக் கலங்கித் தலைவந்தெ
னாணெழின் முற்றி யுடைத்துள் ளழித்தரு
மாணிழை மாதரா ளேஎரெனக் காமன
தானையால் வந்த படை;

காமக் கடும்பகையிற் றோன்றினேற் கேம
மெழினுத லீத்தவிம் மா;

அகையெரி யானுதென் னுருயி ரெஞ்சும்
வகையினு லுள்ளஞ் சுடுதரு மன்னே
முகையே ரிலங்கெயிற் றின்னகை மாதர்
தகையாற் றலைக்கொண்ட நெஞ்சு ;
அழன்மன்ற காம வருநோய் நிழன்மன்ற
நேரிழை யீத்தவிம் மா ;

ஆங்கதை ;

அறிந்தனி ராயிற் சான்றவிர் தான்றவ
மொரீஇத் துறக்கத்தின் வழீஇ யான்றோ
ருள்ளிடப் பட்ட வரசனைப் பெயர்த்தவ
ருயர்நிலை யுலக முறீஇ யாங்கென்
றுயர்நிலை தீர்த்த னுந்தலைக் கடனே." (கலி - 139.)

என்பது, தரவும் போக்கும் பாட்டிடைமிடைந்த கலி வெண்பாட்டு ஆசிரியச்சுரிதகத்தான் வந்தது.

இனி, வெள்ளைச் சுரிதகத்தான் வந்தனவும் கண்டு கொள்க.

" கண்டவி ரெல்லாங் கதுமென வந்தாங்கே
பண்டறியா தீர்போல நோக்குவிர் கொண்டது
மாவென் றுணர்மின் மடலன்று மற்றிவை
பூவல்ல பூளை வுழிஞையோ டியாத்த
புனவரை யிட்ட வயங்குதார்ப் பீலி
பிடியமை நூலொடு பெய்ம்மணி கட்டி
யடர்பொன் னவிரேய்க்கு மாவிரங் கண்ணி
நெடியோன் மகனயந்து தந்தாங் கனைய
வடிய வடிந்த வனப்பினென் னெஞ்ச
மிடிய விடைக்கொள்ளுஞ் சாய லொருத்திக்
கடியுறை காட்டிய செல்வேன் மடியன்மி
னன்னே னொருவனேன் யான் ;

என்னானும் பாடெனிற் பாடவும் வல்லேன் சிறிதாங்கே
யாடெனி லாடலு மாற்றுகேன்—பாடுகோ
வென்னு ளிடும்பை தணிக்கு மருந்தாக
நன்னுத லீத்தவிம் மா ;

திங்க ளரவுறிற் றீர்க்கலா ராயினுந்
தங்காதல் காட்டுவர் சான்றவ—ரின்சாய

ஒண்டொடி நோய்நோக்கிற் பட்டவென் னெஞ்சநோய்
கண்டுங்கண் ணோடாதிவ் வூர் ;
தாங்காச் சினத்தொடு காட்டி யுயிர்செகுக்கும்
பாம்பு மவைப்படி னுய்யுமாம்—பூங்கண்
வணர்ந்தொலி யைம்பாலாள் செய்தவிக் காம
முணர்ந்து முணராதிவ் வூர் ;
வெஞ்சுழிப் பட்ட மகற்குக் கரைநின்றா
ரஞ்சலென் றாலு முயிர்ப்புண்டா—மஞ்சீர்ச்
செறிந்தேர் முறுவலாள் செய்தவிக் காம
மறிந்து மறியாதிவ் வூர் ;
ஆங்க ;
என்க ணிடும்பை யறீஇயினெ னுங்கட்
டெருளுற நோக்கித் தெரியுங்கா லின்ன
மருளுறு நோயொடு மம்ம ரகல
விருளுறு கூந்தலா ளென்னை
யருளுறச் செயினுமக் கறனுமா ரதுவே." (கலி - 140.)

என்பது, தரவும் போக்கும் பாட்டிடைமிடைந்த கலி வெண்பாட்டு ஆசிரியச் சுரிதகத்தாலிற்றதாகலின், இதனுள்,

"என்னானும் பாடெனிற் பாடவும் வல்லேன் சிறிதாங்கே."

என்னும் அடி ஐஞ்சீரடுக்கினுள் வந்தது ; என்னை ?

"பாடெனிற் பாடவும் வல்லேன் சிறிதாங்கே
யாடெனி லாடலு மாற்றுகேன் பாடுகோ."

என்னும் அளவடி யிரண்டும் எதுகையாய் அமைந்த வழி 'என்னானும்' என வேறு நின்ற சீரொடுங்கூடி ஐஞ்சீரடுக்கினமையின். இதனுள் 'ஆங்க' எனத் தனிச்சொல் வந்தது.

"காராரப் பெய்த." (கலி - 109.)

என்னும் முல்லைப்பாட்டு ஐஞ்சீரடுக்கி வெள்ளைச் சுரிதகத்தானிற்றது.

"அரிதினிற் றோன்றிய யாக்கை புரிபுதாம்
வேட்டவை செய்தாங்குக் காட்டிமற் றாங்கே

யறம்பொரு ளின்பமென் றம்மூன்றி னொன்றன்
றிறஞ்சேரார் செய்யுந் தொழில்க ளறைந்தன்
றணிநிலைப் பெண்ணை மடலூர்ந் தொருத்தி
யணிநலம் பாடி வரற்கு;
ஓரொருகா லுள்வழிய ளாகி நிறைமதி
நீரு ணிழற்போற் கொளற்கரியள்—போரு
ளடன்மாமே லாற்றுவே னென்னை மடன்மாமேன்
மன்றம் படர்வித் தவள்;
வாழி சான்றீர், பொய்தீ ருலக மெடுத்த கொடிமிசை
மையறு மண்டிலம் வேட்டனள்—வையம்
புரவூக்கு முள்ளத்தே னென்னை யிரவூக்கு
மின்னா விடும்பைசெய் தாள்;
அம்ம சான்றீர், கரந்தாங்கே யின்னாநோய் செய்யுமற் றிஃதோ
பரந்த சுணங்கிற் பணைத்தோளாள் பண்பு;
இடியுமிழ் வானத் திரவிருள் போழுங்
கொடிமின்னுக் கொள்வேனென் றன்னள்—வடிநாவின்
வல்லார்முற் சொல்வல்லே னென்னைப் பிறர்முன்னர்க்
கல்லாமை காட்டி யவள்; வாழி சான்றீர்;
என்றாங்கே;
வருந்தமா வூர்ந்து மறுகின்கட் பாடத்
திருந்திழைக் கொத்த கிளவிகேட் டாங்கே
பொருந்தாதார் போர்வல் வழுதிக் கருந்திறை
போலக் கொடுத்தார் தமர்." (கலி - 141.)

என்பதனுள், 'வாழி சான்றீர்', 'அம்ம சான்றீர்' என ஐஞ்சீரடுக்கியாங்கு அடுக்கிச் சொல்ல அறுசீராயின. இதற்கும் 'ஐஞ்சீர் அடுக்கியும்' என்றதுபோல, அறுசீரடுக்கியுமென்று அடுக்குதற்றொழில் கொள்ளப்படும், ஈண்டு இரண்டளவடி தொடைப்படச் செய்தமையி னென்க. இதனுள்ளும் 'என்றாங்கே' என்பது தனிச்சொல்.

"புரிவுண்ட புணர்ச்சியுட் புல்லாரா மாத்திரை
யருகுவித் தொருவரை யகற்றலிற் றெரிவார்கட்
செயநின்ற பண்ணினுட் செவிசுவை கொள்ளாது"
(கலி - 142.)

என்பதனுள்,

"இனைந்துநொந் தழுதன ளினைந்துநீ டுயிர்த்தனள்"

எனவும் இயற்சீர் நிரையொன்றியும் பாவேறுபடாமை யின் இதுவும் கலிவெண் பாட்டாயிற்றென்பது கொள்க. இங்ஙனம் பாவேறுபடாமையினன்றே,

" உறாஅர்க் குறுநோ யுரைப்பாய் கடலைச்
செறாஅய் வாழியென் னெஞ்சு " (குறள் - 1200.)

என்பதனை வெண்பா என்பாமாயிற்றென்பது ; இனி,

" எல்லிரா நல்கிய கேள்வ னிவன்மன்ற மெல்ல."
(கலி - 142.)

என வெள்ளைச் சுரிதகத்துள் ஐஞ்சீரடியும் வந்தது. வெண்பாவிற்கு முன்னர்,

" வெண்டளை விரவியு மாசிரியம் விரவியு
மைஞ்சீ ரடியு முள' (375.)

என்றுகலின். மேற் கூனெனவும் சொற்சீரெனவுங் கூறப்பட்டனவே ஈண்டு ஐஞ்சீரடுக்கியும் ஆறுமெய் பெற்றுங் கூறுபட்டன எனவுணர்க. இதற்கு ஐஞ்சீரும் அறுசீரும் விதந்தோதவே, மேற்சிறுபான்மை பொதுவகையாற் கலிக்கு நேரப்பட்ட சொற்சீரடி ஒத்தாழிசைக்கும் முற்கூறிய கலி வெண்பாட்டிற்குமாயின் எஞ்ஞான்றும் வாராதென்பதூஉம், அதுதானும் இதற்கு வருங்கால் இருசீரின் இகந்துவாரா தென்பதூஉங் கூறினானும். இங்ஙனஞ் சொற்சீரடி விலக்கவே அதற்கினமாகிய முடுகியலடியும் ஒத்தாழிசைக்கு வாராதென் பதாம். அது வெண்கலிக்கோவெனின்

" வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்றும்." (466.)

எனவே விலக்குண்டதன்றுவென்க.

இனி, தரவிற்கும் போக்கிற்கும் பாட்டிற்கும் இவ் வளவைத்தென்பது அம்போதரங்கத்திற்கு ஓதிய வகை யாற் கோடுமென்றமையின் அதற்கேற்றவகையான் வருவ தன்றி வேறுவேறு வரையறையிலவென்க. 'பாட்டிடைமிடை யின்' என்றமையின், ஈண்டுப் பாட்டென்றது, கொச்சகத் திற்கே யுரித்தென்பது ; மற்று,

"வெண்டளை தன்றளை யியற்றளை விரவியும்
வெண்பா வுடையது வெண்கலி யாகும்"

எனத் தளைவிரவியும் வெண்பாச் சிதையாதவழிக் கலி வெண்பாட்டாமென்று ஓர் [உ](சூ)த்திரஞ் செய்யாரோ பல வுறுப்பு வந்தவழியும் இது புறனடையாகவெனின்,—அற் றன்று;

"வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்றும்." (466.)

எனவே இவையெல்லாம் அடங்குதலின் அது வேறு கூறுனென்பது. இனி, பல வுறுப்பின்றி அவ்வாறு ஒரு பாட்டே வரின் அதனை வெண்கலி யென்பாரும் உளர். நூற் றைம்பது கலியுள்ளும் அன்னதோர் கலிவெண்பாட்டின்மை யின் அது சான்றோர் செய்யுளொடு மாறுகோளாமென மறுக்க.

மற்று, 'பாட்டிடை மிடைந்து' (466) என்றவழி, பாட்டெனப்பட்டது, இடைநிலைப் பாட்டென்றுமோ கொச் சகமென்றுமோவெனின்,—எஞ்ஞான்றுந் தாழும்பட வாரா மையின் இடைநிலைப்பாட்டென்னும்; துள்ளலுஞ் செப்பலு மென்னும் இருவகைக் கொச்சகமும் ஒருங்கு வாராமையிற் கொச்சகமென்னும். கொச்சகமென்னும் பொதுப்பெயரா னும் அது கூறாராயினும்,

"வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்றும்." (466.)

என்றதனுன் வெள்ளைக்கோச்சக மெனப்படும் அவை யென்பது; அஃதேல், கொச்சகமென்று ஓதுகவெனின்,— அங்ஙனம் ஓதின் இது கோச்சகக்கலியாமென்று கருதினுங் கருதற்க வென்பான் வாளாதே 'பாட்டு' என்றான். இதனாலும் பெற்றும் இது கொச்சகக்கலி யல்லாமை. (கருச)

467. பாநிலை வகையே கோச்சகக் கலியென
நூனவில் புலவர் நுவன்றறைந் தனரே.

இது, நிறுத்தமுறையானே அகநிலைக்கோச்சகக் கலி யுணர்த்துகின்றது. 'பாநிலைவகை' என்பது, உம்மைத் தொகை; பாநிலையும் வகையுமென விரியும். பாநிலையென்பது, ஆறும்வேற்றுமைத்தொகை.

இதன்பொருள்:—மேற்பாவினின்ற வகையானே கொச்சகக் கலியாமென்று நூலாசிரியர் கூறித் துணித்தனர் என்றவாறு.

அறைதலெனினும் துணித்தலெனினும் ஒக்கும்; என்னை? துணித்த கரும்பினை,

"அறைக் கரும்பு." (பொருந - 193.)

என்பவாகலின். 'பாநிலை' என்றது, யாதனை நோக்கியெனின்,—இது கொச்சகமாதலான் அதுவும் மேலே ஒருபோகெனக் கூறப்பட்ட கொச்சகப்பாநிலை யெனக்கொள்க. அதனைத் துணித்தனரென்றதனால்,

"தாவின் ருகித் தாழிசை பெற்று" (461.)

வருமென்ற கொச்சகத்தினை இதற்கு இயைபின்றாக முன்வைத்துச் சேட்படுத்தமையின் அஃதொன்றனையுந் துணித்து மாற்றி அல்லாத கொச்சகம் பாவினின்ற வகையான் இவ்வகநிலைப் பாட்டுப்போல அகநிலைக்கோச்சகம் வாராவென்றனும். 'வகை' என்றதனன், அதிகாரத்தானின்ற வெண்கலிப்பாவினது பாநிலையுங் கொள்ளப்படும். அஃதேல், அதனைப் பாநிலை யென்னது 'வகை' என்பது எற்றுக்கெனின்,—வெண்கலிப்பா,

"தரவும் போக்கும் பாட்டிடை மிடைந்து

வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்றும்." (466)

என்றதனன் வெண்பாவிற் சிதையாது வருமென்று உறுத்துக் கூறினனென்பது; எனவே, பாவொழிந்த உறுப்பெல்லாம் பொருணுதலாது வெளிப்படத் தோன்றுங் கலிவெண்பாட்டின் உறுப்புவகையான் வருதலும் உடைத்தென்றவாறு. அங்ஙனம் வருங்கால் இடைநின்ற கொச்சகங்களை,

"ஐஞ்சீ ரடுக்கலும்." (466.)

என்ற கலிவெண்பாவிற்கு ஓதியவாறே கொள்க.

மற்று 'நூலறிபுலவர்' என வேண்டியதென்னையெனின்,—தரவு இணைந்து வாராது யாப்பின் வேறுப்பட்டு ஒருதரவே

கொச்சகமாதலும், தரவிணைந்தவழிச் சுரிதகம் பெறுதலும், அவை தனிச்சொல்லுஞ் சுரிதகமும் உடன்பெறுதலுமெல்லாம், 'யாப்பின் வேறுபட்டன' என்றலும், ஒத்தாழிசை மூன்றடுக்கினும் இவற்றினை வேறுபாடறிந்து கொச்சகமெனக் கோடலும், தேவபாணியாகாதவழிக் காமப்பொருளே பற்றி வாராது, அறம் பொரு ளின்பம் வீடென்னும் நான்கும் பற்றிப் பொருள் வேறுபட வருதலும் பாவேறுபடவருதலும் பற்றிக் கோச்சகக்கலி யென்று உணர்வோர் நூலறி புலவரெனவும் அல்லாதது புலனுகாதென்பது அறிவித்தற்கு மெல்லாம்

"நூலறி புலவர் நுவன்றறைந் தனர்." (467.)

என்றானென்பது. எனவே, கோச்சகக்கலியுள் ஒரு சாரனவற்றை இனமென்று வேண்டுவாருளராயின் அவை அவ்வப்பாவின் இனங்கட்கு இவ்வகையே கொச்சகமென வேறுபடுமென்றவாறாயிற்று.

(உ - ம்) "செவ்விய தீவிய சொல்லி யவற்றொடு
மகனல்லை மன்ற வினி." (கலி - 19.)[1] எனவும்,
"செல்லினிச் சென்றுநீ செய்யும் வினைமுற்றி
அவலம் படுதலு முண்டு." (கலி - 19.)[2] எனவும்

தரவிரண்டு அடுக்குதலின் தரவிணைக்கொச்சகமெனப் படும். இது நூற்றைம்பது கலியுளொன்றாகலின் வெண்பா வாகியுந் தனித்துவரும். வருங்காற் கலிவெண்பாட்டென்றாயிற்று. ஒரு பொருணுதலி இவ்வாறு வரினும் இஃதொக்கும். இது தாழிசையோடு கோடாத் தரவாகலின் வெண்பா வாகியும் வந்தது.

"மாமலர் முண்டகந் தில்லையோ டொருங்குடன்
சென்றனை களைமோ பூண்கநின் றேரே." (கலி - 133.)

---

[1] இதைத் தாவென்பர் இளம்பூரணர்.

[2] இதைச் சுரிதகமென்றும், தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் இல்லையென்றும் கூறுவர் இளம்பூரணர்.

என்பது, தனிச்சொல்லின்றி ஆசிரியச் சுரிதகம்பெற்ற தரவிணைக்கொச்சகம்.

"மின்னொளி ரவிர்வரு மிடைபோழும் பெயலேபோல்

யேழைத் தன்மையோ வில்லை தோழி." (கலி - 55.)

இது, தனிச்சொல்லும் ஆசிரியச் சுரிதகமும் பெற்ற தரவிணைக்கொச்சகம். இனி, பல அடுக்கிய பொருட்டொடராய் வருந் தரவுகொச்சகங்களும் பொருட்டொடர்நிலையுள் அறம் பொருளின்பம் விராய்வருந் தரவுகொச்சகங்களும் வந்த வழிக் கண்டுகொள்க.

"வெல்புகழ் மன்னவன் விளங்கிய வொழுக்கத்தான்." (கலி-118.)

இது, தரவுந் தாழிசையும் போக்கும் முறையானே வந்ததாயினும்,

"அடைநிலைக் கிளவி தாழிசைப் பின்னர்
நடைநவின் றொழுகு மாங்கென் கிளவி." (447.)

என்னும் இலக்கணஞ்சிதையத் தாழிசைகடோறுஞ் சொற்சீர் பலவருதலான் ஒத்தாழிசையெனப் படாது அதன் வகைத்தாய் எண்ணிடையிட்டுச் சின்னங்குன்றிய கொச்சகமென்பதூஉமாயிற்று.

"அருடீர்ந்த காட்சியா னறநோக்கா னயஞ்செய்யான்." (கலி-120.)

"நயனும் வாய்மையு நன்னர் நடுவும்." (கலி - 130.)

என அடக்கியலின்றி அடிநிமிர்ந்தொழுகியதுபோலுங் கொச்சகம் வருங்கால் ஒத்தாழிசையும் வண்ணகமும்போலத் தனிச்சொற் பெற்றும் பெறாதும் வரும். நெய்தற்றிணைப் பாட்டேக்கும் இஃதொக்கும். அது வருமாறு:—

"கொடியவுங் கோட்டவு நீரின்றி நிறம்பெறப்
பொடியழற் புறந்தந்த பூவாப்பூம் பொலங்கோதை."

என்னுங் கலி (54) யுள் 'அதனன்' எனத் தனிச்சொற் பெற்று அடக்கியலில்லாச் சுரிதகத்தோடு அடிநிமிர்ந்தோடிற்று.

"பான்மருண் மருப்பி னூரல்புரை பாவடி

. . . .

அமைக்கவின் கொண்ட தோளிணை மறந்தே."

என்னுங் கலிப் (21) பாட்டுத் தனிச்சொல்லும் அடக்கியலுமின்றிச் சுரிதகம் பெற்று அடி நிமிர்ந்தொழுகிற்று.

"எஃகிடை தொட்டகார்க் கவின்பெற்ற வைம்பால்போல்."

என்னும் (கலி - 32) பாலைப்பாட்டும்,

"அகன்ஞாலம் விளக்குந்தன் பல்கதிர் வாயாக" (கலி-119.)

என்னும் நெய்தற்றிணைப்பாட்டும் அங்ஙனமாமாறு கண்டு கொள்க.

இனி, யாப்பின் வேறுபட்ட கொச்சகவொருபோகோடொப்பனவற்றுட் சில வருமாறு:

"மன்று பார்த்து, நின்று தாயைக்,
கன்று பார்க்கு, மின்றும் வாரார்." (ப - 1047.)

என்பது, இருசீர் நான்கடித்தரவு கொச்சகம்.

"தஞ்சொல் வாய்மை தேற்றி
யஞ்ச லோம்பென் றகன்ற
வஞ்சர் வாரா ராயி
னெஞ்ச நில்லா தேதான்."

என்பது, முச்சீர் நான்கடித்தரவு கொச்சகம்.

"நீரலர் தூற்றத் துயிலா நெடுங்கங்குல்
வாரல ராகி யவரோ வலித்தமைந்தா
ராரலார் நாரைகா னன்றில்கா னன்னங்கா
ணூரலர் தூற்றயா னுள்ள முருகுவேனே."

என்பது, நாற்சீர் நான்கடித் தரவு கொச்சகம்.

"கன்னி ஞாழல் கமழ்பூங் கானல் யான்கண்ட
பொன்னங் கொடியை யீன்றோ ரில்லை போலுமான்
மன்னன் காக்கு மண்மேற் கூற்றம் வரவஞ்சி
யின்ன தொன்று படைத்த தாயி னெவன்செய்கோ."

இஃது ஐஞ்சீர்நான்கடித் தரவுகொச்சகம்.

இனி, கோவையாக்கி எழுத்தெண்ணி அளவியற்படுத்துச் செப்பினும் அவையேயாம்.

"காண்பா னவாவினுற் காதலன் காதலிபின் னடவாநிற்ப
நாண்பால ளாதலா னன்னுதல் கேள்வன்பின் னடவாநிற்ப
வாண்பான்மை குன்றா வயிவே லவன்றனக்கு மஞ்சொ லாட்கும்
பாண்பால வண்டினமும் பாட வருஞ்சுரமும் பதிபோன் றன்றே."
(பக் - 123.)

என்பது, அறுசீர் நாலடித் தரவு கோச்சகம். பிறவும் அன்ன.

"இலங்கொளி வெண்மருப்பி னிட்டகை தூங்கவோ ரேந்தல் யானை
கலங்கஞ் ரெய்திக் கதூஉங் கவளங் கடைவாய் சோரச்
சிலம்பொழி குன்றென நின்றது செய்வ தெவன்கொ லன்னாய்."

இஃது அறுசீர் மூன்றடித் தரவுகோச்சகம்.

"தண்ணந் துறைவன் றூர்மேற் போன
வண்ண வண்டு வாரா தற்றே
வண்ண வண்டு வாரா தாயிற்
கண்ணீர் நில்லா தேகாண்."

என்பது, நான்காசிரியவடியுள் இறுதியடி முச்சீரான் வந்து யாப்பு வேறுபட்டது.

"நிணங்கொள் புலாலுணங்க னின்றுபுள் ளோப்புத றலைக்கீடாகக்
கணங்கொள் வண்டார்த் தலாங்கன்னி நறுஞாழல் கையினேந்தி
மணங்கமழ் பூங்கானன் மன்னிமற் றாண்டோ
ரணங்குறையு மென்ப தறியே னறிவேனே லடையேன் மன்னோ."
(சிலப் - கானல் - 9.)

என்பது இடையடி குறைந்து வந்தது. இஃது,

"அறுசீ ரடியே யாசிரியத் தளையொடு
நெறிபெற்று வரூஉ நேரடி முன்னே." (376.)

என்றோதப்பட்டதாயினும் பாமயங்கிவரும் பகுதிபற்றி வேறு காட்டப்பட்டது.

"புன்னை நீழ னின்றூர் யார்கொ
லன்னை காணின் வாழாள் தோழி." எனவும்,

"மல்ல லூர விவ்வி லன்றூற்
பல்பூங் கோதை யில்." எனவும்

இவை இரண்டடியான் ஈற்றடி குறையாதுங் குறைந்தும் வந்தன. இன்னும் மேற்கூறிய கொச்சக வொருபோகின் பகுதியுள் ஒழிந்தனவும் இவ்வாற்றான் வருவனவெல்லாம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

இனி, 'வகை' என்றதனான் வெண்கலியுறுப்பு நிலை யொத்துப் பாவேறுபடுங் கொச்சகம் வருமாறு :

"ஒன்று, இரப்பான்போ லெளிவந்துஞ் சொல்லு முலகம்
புரப்பான் போல்வதோர் மதுகையு முடையன்
. . . .
மற்றவன் மேஎவழி மேவாய் நெஞ்சே." (கலி - 47.)

என்பது, தரவும் கொச்சகமும் சுரிதகமும் முறையானே வந்து ஆசிரியச் சுரிதகத்தான் இற்றது. இதனுள் 'ஒன்று' எனவும், 'அவனை' எனவும் சொற்சீருந் தனிச்சொல்லும் வந்தன. இப்பாட்டு மூன்றனுள் ஒன்று ஓரடிமிக்கு மற்றைய நான்கடியாயே வருதலின் மூன்றும் ஒருபொருண்மேல் வரினும் நூலறிபுலவரான் ஒத்தாழிசையெனப்படாக்கொச்சக மாயிற்று. பிறவும் இன்னோரன்னவற்றாற் கலியொடு இதனிடை வேறுபாடுதெரிந்து உணரப்படும், அஃதறியாதார்க்கு ஒன்றுபோலக் காட்டினு மென்பது.

"வேனி லுழந்த வறிதுயங் கோய்களிறு
. . . .
முன்னிய தேஎத்து முயன்றுசெய் பொருளே." (கலி - 7.)

என்னும் பாட்டு, தரவும் போக்கும் பாட்டிடை மிடைந்து ஐஞ்சீரடுக்கி வந்தது. இதனுள் தரவடி நான்கும் வெண்பாவாயினும் அச்செய்யுண் முழுதும் வெண்பாவன்மையிற் கொச்சகமாயிற்று. இனி, அறுசீரான் வருவனவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

"காமர் கடும்புனல் கலந்தெம்மோ டாடுவாள்."

என்னுங் கோச்சகக்கலி (39) யுள்,

"ஏன விதணத் தகிற்புகை யுண்டியங்கும்
வானூர் மதியம் வரைசேரி னவ்வரைத்
தேனி னிறாலென வேணி யிழைத்திருக்குங்
கானக நாடன் மகன்."

என இடைநின்ற கொச்சகம் ஈற்றடி குறைந்தது.

"புனவேங்கைத் தாதுறைக்கும் பொன்னறை முன்றி
னனவிற் புணர்ச்சி நடக்குமா மன்றோ
நனவிற் புணர்ச்சி நடக்கலு மாங்கே
கனவிற் புணர்ச்சி கடிதுமா மன்றோ."

எனக் கொச்சகம் ஈற்றடி குறையாது வந்தது. இவை இரண்டும் வெண்பா. இதனுள் ஒழிந்தபா மயங்கியவாறு கண்டுகொள்க.

"கொடுமிட னஞ்சிலான் றூர்போன் மராத்து."

என்னும் (கலி - 36) பாட்டினுள்,

"பாஅய்ப் பாஅய்ப் பசந்தன்று நுதல்
சாஅய்ச் சாஅய் நெகிழ்ந்தன தோள்."

என முற்றடியின்றிக் குறைவுசீர்த்தாகிய சொற்சீரடி வந்தது.

"மலிதிரை யூர்ந்துதன் மண்கடல் வௌவலின்."

என்னும் முல்லைப் (104) பாட்டினுள்,

"இரிபெழு பதிர்பதிர் பிகந்துடன் பலர்நீங்க
வரிபரி பிறுபிறுபு குடர்சோரக் குத்தித்தன்
கோடழியக் கொண்டானை யாட்டித் திரிபுழக்கும்
வாடா வெகுளி யெழிலேறு கண்டை." எனவும்,

"தாளெழு துணிபிணி யிசைதவிர் பின்றித் தலைசென்று."

எனவும் முடுகியலடி வந்தது.

இவற்றுளெல்லாஞ் சொற்சீரடி வந்தன. ஒழிந்த கொச்சகப் பகுதியும் இவ்வாறே வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

இனி, தரவும் போக்குமின்றிக் கொச்சகம் பலதொடர்ந்திற்றது வருமாறு :

"காலவை, சுடுபொன் வளைஇய வீரமை சுற்றெருடு."

என்னும் மருதக் (85) கலி உறழ்பொருட்டன்மையிற் கோச்சகக்கலியாயிற்று. இவையெல்லாம் பாநிலை யெனப் பட்ட கொச்சகமாமெனின்,—அற்றன்று ;

"அம்போ தரங்க மறுபதிற் றடித்து." (463.)

என்றவழி, அளவை முற்கூறிய மயக்கினான் இனி யெல்லாந் தன்னளவெனப்படுமென்று புகுந்தமையின். இதற்குக் கொச்சகவொருபோகின் அளவை கொள்ளப்படாது, பாநிலைவகைத் தென்னுமையின்; பிறவும் அன்ன.

இனி, கலிவெண்பாட்டெனக் கூறிய உறுப்புடைக் கலிவெண்பாட்டும், ஈண்டுப் பாநிலையெனப்பட்ட கொச்சகப்பகுதியுமென இரண்டுங் கொச்சகவுறுப்புடைமையிற் கொச்சகக் கலியென ஒன்றேயாமென மேலைச் சூத்திரத்தோடு இதனை ஒன்றாக வகுப்ப; அற்றன்று; மேல் ஒரு பொருள் கரந்து வெளிப்படத் தோன்றின் ஒருபொருணுதலியதுபோலக் கலிவெண்பாட்டாகாமைக்கும் வாளாது கலிப்பாவாதற்கும் காரணமென்னையெனின்,—பிறிதொரு [கூற்றாற்] பொருள் கூறுவது கலிவெண்பாட்டென்றதற்கு இடையின்றியே,

"வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்றும்." (466.)

[1]கரந்த பொருட்டன்று இது என்றமையின் இதுவும் வெண்கலியாம்; அல்லதூஉம்,

"வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்றும்." (466.)

என வேறொரு பாவினை உறுப்பாகக் கூறுதன் மற்றொரு பாவிற்கு ஏதுவாகக் கூறுதலாமோவென மறுக்க. ஒருபொருணுதலிய வெண்பாட்டாயின் ஒத்தாழிசைக் கலிவெண்பாட்டென மற்றையவற்றோடு ஒத்த[2]பரப்புடையதுபோல உடனோதாநகலின் இதுவும் அவ்வாறு பரப்புடைத்தாகல் வேண்டுமாகலானும் அஃதமையாதென்பது. இங்ஙனம் மயங்குவாரை நோக்கி யன்றே 'நுனவின்றோர்க்கே' இவ்வேறுபா டுணரலாவதென்று ஆசிரியன் ஓதுவானாயிற்றென்பது.

மற்றிதற்கு அளவை கொள்ளுமாறென்னை, மேற்கொச்சகவொருபோகின் அளவு இன்னதென்றிலனாலெனின்,— அற்றன்று; வண்ணகத்திற்கு ஓதிய உறுப்பு அமைய வாராமையின் அது கோச்சகமேயாமெனவும், எண்ணுஞ் சின்னமும் இழந்ததே பற்றி அதுவும் ஒருபோகேயாமெனவும்,

"அடக்கிய லின்றி யடிநிமிர்ந் தொடியது." (461.)

(பி - ம்)—[1]தம்பொருட். [2]யாப்புடையது.

வெண்பாவும் ஆசிரியமுமாகி இறுதலின் அடக்கியலில்லாச் சுரிதகம்பெற்றுத் தரவுபோல வருமெனவும், இவ்வாறன்றி ஒப்பழியவருமெனவும் மேற்கூறினானன்றே? அங்ஙனங் கூறவே, அவ்வுறுப்புக்கள் அவ்வவ்வளவினவென்பதூஉம், அவற்றிற் சிறிய வேறுபட்டு வருமென்பதூஉம், அங்ஙனம் வேறுபடுங்கால் அடிநிமிர்ந்தோடியதன் இழிந்த வெல்லையின் ஒன்றிற்றென்பதூஉம் தெரிந்தானாம்; என்னை? அடிநிமிர்ந்தோடியதற்கு இழிந்த எல்லை பத்து அடியென்றமையின்.

இனி, அடிநிமிர்ந்தோடியது ஒவ்வாமையின் அதற்கு அளவை இத்துணையென்று,

"ஒருபான் சிறுமை யிரட்டியத னுயர்பு." (462.)

என விதந்தோதினான். இங்ஙனம் பல்வேறு வகைப்பட்ட [1]அளவின் வேறுபட்டவற்றையும் யாப்பின் வேறுபட்டு வருமென்றான்; எனவே, ஈரடியானே தாழிசைக்கோச்சகம் வருமெனவும், அடிநிமிர்ந்தோடியதன் சிற்றெல்லையாகிய பத்தடியளவும் பாவைப்பாடலும் அம்மனைப் பாடலும் போலுந் தரவுகோச்சகம் வருமெனவும்,அவையும் இரண்டடியின் இழியாவெனவும்,

"எண்ணிடை யிட்டுச் சின்னங் குன்றியது." (461.)

வேறுபட்டு எழுடியும் ஐந்தடியுமாகித் தரவுவரினும் வருமெனவும், எட்டடிப்பாகமாகிய நான்கடியின் உயரா தாழிசையெனவும், எல்லாம் ஆண்டே கொள்ளப்படுமாகலின் அவற்றுக்கு அளவை கூறியதிலனென்று கடா வருவதென்னையென மறுக்க. அஃதேல், தாழிசைக் கோச்சகமாகிய பரணிச் செய்யுளுந் தரவு கோச்சகமாகிய தொடர்நிலைச் செய்யுளும் முழுவதும் ஒன்றாக நோக்கியக்கால் உயர்ந்த எல்லை கூறாரோவெனின்,—அஃது அடிவரையறையின் ஓர் செய்யுளாக்கியே அளவை கூறினான், அவை கொச்சகமாயினுந் தரவுகொச்சகமெனப் பெயர்பெறுதலாயினென்பது; அஃதேல், அகநிலைக் கொச்சகத்திற்கும் அவையே அளவாம் பிறவெனின்,—அற்றன்று;

(பி - ம்)—[1]வரவின்.

"அம்போ தரங்க மறுபதிற் றடித்து." (463.)

என்றவழி, அளவை முற்கூறிய மயக்கினன் இனிக் கூறும் உறுப்புடைக் கலிப்பாவிற்கெல்லாம் அதனளவெனப் படுமென்று புகுந்தமையின் இதற்குக் கொச்சக வொருபோ கின் அளவை கொள்ளப்படாது. பாநிலைவகைத்தென்றமை யின் இவற்றைத் தொகைநிலையளவின் அடியுடையவென்பது,

"தொகுநிலை யளவி னடியில." (472.)

என்புழிச் சொல்லுதும். அஃதேல், 'பாநிலைவகையே கொச்சகக்கலி' என்றவழி, கொச்சக வொருபோகொடு ஒப் பது அளவொழித்தேயென்பதும் வரைந்தோதுகவெனின்,—[1]இருவழியொப்பனவும் உளவாகலின் அங்ஙனங் கூறினனென் பது. அவை இரண்டடி முதலாகப் பத்தடியளவும் வருவன தரவுகோச்சகமென மேற்காட்டிய செய்யுளுட் காணப்படும்.

468. கூற்று மாற்றமு மிடையிடை மிடைந்தும்
போக்கின் றாக லுறழ்கலிக் கியல்பே.

இது, முறையானே உறழ்கலி புணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள் :—ஒருவர் ஒன்று கூறுதற்கு மறுமாற் றம் மற்றொருவர் கூறிச் சென்று பின்னர் நின்றது உறழ்கலி என்றவாறு.[2]

'போக்கின்று' எனவே, தரவுபெறுதலும் பாட்டிடை மிடைதலும், ஐஞ்சீரடுக்கலும், ஆறுமெய் பெறுதலும் ஒழிந்த சொற்சீரடி பெறுதலும், பாமயங்கி வருதலும், அம்போதரங்கத்திற்கோதிய அளவை பெறுதலுமெல்லாம் வெண்கலிப் பாட்டிற்குப்போல மேனின்ற அதிகாரத்தாற் பெறப்படுவதாயிற்று. 'போக்கின் றாக வியல்பு' எனவே, இயல் பின்றி விகாரவகையாற் சில போக்குடையவுமாமென்றானும்; அதுவும்,

---

(பி - ம்)—[1]இருவினை யொப்பெனவும்.

[2]"ஒருவர் ஒன்று கூறுதற்கு மறுமாற்றம் மற்றொருவர் கூறிச் சென்று பின்னர் அவற்றை அடக்குவதோர் சுரிதகமின்றி முடிவது உறழ்கலியாம்" என்பர் நச்.

'பலபொருட் கேற்பி னல்லது கோடல்.' (665.)

என்பதனான், வெள்ளைச்சுரிதகம் ஒழித்து ஆசிரியச் சுரிதகமே கொள்ளப்படும்; என்னை? வெள்ளைக் கொச்சகம் பல வந்தவழி ஒன்றனைச் சுரிதகமெனலாகாமையானும், அச் சுரிதகம் இரண்டும்,

"போக்கியல் வகையே வைப்பெனப் படும்." (448.)

எனக் கூறப்பட்ட இலக்கணத்த வல்லவாயினும்,

"எழுசீ ரிறுதி யாசிரியங் கலியென." (388.)

நின்றவழி அப்பாட்டு முடிந்து காட்டி நிற்றலானும், அதுவே கொண்டாஞ் சிறுபான்மையென்பது.

மற்றுத் தரவின்றி வருவனவும் உளவாலெனின்,— இதற்குத் தரவுமுதலாயின உறுப்பு விதந்தோதியதிலனாக லின் அஃது ஆராய்ச்சியின்றென்பது; அற்றன்று; தரவும் போக்கும் உடன்கூறியதனால், 'போக்கும் பாட்டிடைமிடைந் தும்' என்னும் அதிகாரம்பற்றி ஈண்டுப் போக்கு விலக்கினமை யின் அது பொருந்தாது; மற்றென்னைகருதியதெனின்,— இதற்கு அதிகாரம்பட நிறீஇய கலிவெண்பாட்டு ஓதிய சூத்தி ரத்திற் பாட்டினை இடைகூறாது தரவும் போக்கும் உடன் கூறியதனாற் போக்கின் இலக்கணத்தனவும் பெறுமென்றா னும்; அதனானே ஈண்டு விலக்குண்ட போக்குப்போலச் சிறுபான்மை தரவின்றியும் வருமென்பது; இக்கருத்தினா னன்றே, இதனைப் பாநிலையோடு கூறாது தரவுவகைப்படுங் கொச்சகத்தின்பின்னர் வைப்பானாயிற்றென்பது.

இனி, போக்குடையன தரவின்றி வாரா, அவை ஓரின மென்று ஓதப்பட்டமையினென்பது. மற்றிதற்குப் போக்கின் மையும் இலக்கணமாகலின் அதுபற்றியும் பெயர்கொள்ளாமோ வெனின்—போக்கின்மை சிறுபான்மை கொச்சகத்திற்கும் உரிமையின் அவ்வகையுரியதோர் இலக்கணம்பற்றிப் பெயர் கூறுனென்பது. மற்றிதனையுங் கொச்சகமென்றக்கால் இழுக் கென்னையெனின்,—நாடகச்செய்யுட்போல வேறுவேறு துணி பொருளவாகிப் பல தொடர்ந்தமையிற் பெரிதும் வேறுபா டுடைமை நோக்கியும் இது பொருளதிகாரமாதலாற் பொருள்

வேறுபாடுபற்றியும் வரலாற்று முறைமைபற்றியும் வேறு செய்யுளென்றுனென்பது ; என்னை ?

“ மரபுநிலை திரிதல் செய்யுட் கில்லை
மரபுவழிப் பட்ட சொல்லி னான.”

எனவும் (645) மரபியலுள் ஓதுகின்றமையினென்பது. அல்லாக்காற் கைக்கிளையுஞ் செவியறிவுறூஉவும் வாயுறையும் புறநிலையுமென்னும் நான்கு மருட்பாவும் ஒன்றேயாகிய செல்லுமன்றேவென மறுக்க.

அவற்றுக்குச் செய்யுள் :

“ அரிநீ ரவிழ்நீல மல்லி யனிச்சம்.” (கலி - 91.)

என்னும் பாட்டினுள், தரவும் பாட்டும் உடைத்தாகிய பாட்டுத் தாம் ஐஞ்சீரடுக்கியும் ஆறுமெய்பெற்றும் வந்து போக்கின்றி நின்று முடிந்ததென்றார்க்கு,

“ காணி னெகிழுமென் னெஞ்சாயி னென்னுற்றாய்
பேணுய்நீ பெட்பச் செயல்.” (கலி - 91.)

என்பது, வெள்ளைச்சுரிதகமாகாதோவெனின்,—ஆகாதன்றே ?

“ போக்கியல் வகையே வைப்பெனப் படும்.” (448.)

என்ற இலக்கணத்தான் முற்கூறியவற்றையெல்லாந் தொகுத்து இதன்கண் வைத்திலாமையினென்பது ; அல்லதூஉம், அவ்வாறு முடிதலையன்றி இன்னும் ஓர் கொச்சகம் பெய்து சொல்லி உறழ்ந்தவழியும் அஃது ஏற்பதாகலான் அஃது ஒருதலையாக அமைந்ததெனப்படாது ; என்னை ?

“ அன்னதே யாயினு மாகமற் றாயிழாய்
நின்னகை யுண்க முயங்குவாய்—நின்னெஞ்ச
மென்னொடு நின்ற தெனின்.”

என்றாற்போலப் பின்னுமொன்று தலைமகன் உரைத்தற்கு இடம்பட்டு நின்றமையின் அது ‘போக்கியல்வகைத்தாகிய வைப்பெனப்படாது’ என்க.

இனி, அவ்வாறன்றி ஆசிரியச்சுரிதகம் வந்தவழி அக்கலிப்பாட்டு முடிந்து காட்டுதலின் அதுவும் அடக்கியலன்றாயி

னும் அதனைச் சிறுபான்மை நேர்ந்தான் அது வழிநூலாகலின் முதனூல்பற்றியென்பது.

"நலமிக நந்திய நயவரு தடமென்றோள்."

என்னும் முல்லைக் (113) கலி போக்கிலக்கணமில்லாத ஆசிரியச் சுரிதகம்பெற்றுவந்த உறழ்கலியாயிற்று.

"வாரி நெறிப்பட் டிரும்புறந் தாஅழ்ந்த."

என்னும் முல்லைப் (114) பாட்டும்,

"சுணங்கணி வனமுலைச் சுடர்கொண்ட."

என்னுங் குறிஞ்சிப் (கலி - 60) பாட்டும் அது.

"ஒரூஉநீ யெங்கூந்தல் கொள்ளல்யா நின்னை
வெரூஉதுங் காணுங் கடை;
தெரியிழாய், . . . பரியானைப்
பாடில்கண் பாயல் கொள." (கலி - 87.)

என்பது, தரவும் போக்குமின்றி வந்த உறழ்கலி. இவற்றுள் ஐஞ்சீரும் அறுசீரும் வந்தன. ஒழிந்த சொற்சீரடி வந்தன பிறவுங் கண்டுகொள்க. (௪௬௮)

469. ஆசிரியப் பாட்டி னளவிற் கெல்லை
யாயிர மாகு மிழிபுமூன் [1]றடியே.

இத்துணையும் பாவுறுப்புக் கூறி, இனி அப்பாவி னுள் ளுறுப்பாகிய அடியளவை கூறுவானெழுந்தான், அம்முறை யானே ஆசிரியப்பாவிற்கு அளவு கூறுகின்றானென்பது.

இதன் பொருள்:—ஆசிரியப்பாவின் பெருக்கத்திற்கு எல்லை ஆயிரம் அடி; சுருக்கத்திற்கு எல்லை மூன்று அடி என்றவாறு.

"நீல மேனி வாலிழை பாகத்
தொருவ னிருதா ணிழற்கீழ்
மூவகை யுலகு முகிழ்த்தன முறையே." (ஐங்குறு - கடவுள்.)

என்னும் ஆசிரியப்பா மூன்றடியால் வந்தது.

(பி - ம்)—[1]றடித்தே.

"மாயோன் மார்பி னாரம் போல." (ப - 878, 996, 1062.)

என்பது, நான்கடியான் வந்தது.

"வேரல் வேலி வேர்க்கோட் பலவின்

பெருந்தே னிழைக்கு நாடனொடு நட்பே." (குறுந் . 18.)

என்பது, ஐந்தடியான் வந்தது.

"தாமரை புரையும் காமர் சேவடி

ஏம வைக லெய்தின்றா லுலகே." (குறுந் - கடவுள்.)

என்பது ஆறடியான் வந்தது.

"மாநிலஞ் சேவடி யாகத் தூநீர்
வளைநரல் பவ்வ முடுக்கை யாக
விசும்புமெய் யாகத் திசைகை யாகப்
பசுங்கதிர் மதியமொடு சுடர்கண் ணாக
வியன்ற வெல்லாம் பயின்றகத் தடக்கிய
வேத முதல்வ னென்ப
தீதற விளங்கிய திகிரி யோனே." (நற்றிணை - கடவுள்.)

என்பது, ஏழடியான் வந்தது; பிறவும் அன்ன. ஆயிரம் அடியான் வருவனவும் உளவேற் கண்டுகொள்க.

ஆசிரியப் பாட்டினெல்லையென்னாது 'அளவு' என்றதனான், அதனியற்றாகிய வஞ்சிப்பாவிற்கும் இவ்வாறே கொள்ளப்படும். இனி, வெண்பா நெறித்தாகிய கலியளவை அதனுள் வேறுபடுதலின் அதற்கு வேறு விதந்தது கூறுதுமென்பது. (கருள)

470. நெடுவெண் பாட்டே [1]முந்நா லடித்தே
குறுவெண் [2]பாட்டி னளவெழு சீரே.

இது, முறையானே வெண்பாவின் அடியளவு கூறுகின்றது.

(பி - ம்)—[1]முந்நான் கடித்தே. [2]பாட்டிற்களவடிசிந்தே, பாட்டுக்களவேழ்சீரே.

இதன் பொருள் :—வெண்பாவிற்கு இரண்டும் பன்னிரண்டும் இழிபும் ஏற்றமுமாம் என்றவாறு.

மற்றிவற்றையும்,

"ஆசிரியப் பாட்டி னளவிற் கெல்லை." (469.)

என்றாற்போலக் கூறுது, குறுவெண்பாட்டும் நெடுவெண்பாட்டுமெனப் பெயர் கொடுத்ததனாற் பயந்ததென்னையெனின்,—குறுமையும் நெடுமையும் அளவியலோடு படுத்துக் கொள்ளப்படுதலின் அளவியல் வெண்பாட்டும் உளவென்பதூஉம், அதுவே சிறப்புடையதென்றற்கும் அங்ஙனங்கூறினானென்பது.

இனி, அவற்றைத் தத்தம் வகையாற் சுருக்கப்பெருக்கம் உணருங்கால் 'உய்த்துக்கோண் டுணர்தல்' (665) என்பதனான் உணரப்படும் ; என்னை? நெடுவெண்பாட்டிற்கு உயர்ந்த அளவை பன்னிரண்டடியெனவே, அதன் பாகமாய ஆறு அளவியல் வெண்பாவிற்கு உயர்ந்த எல்லையெனவும், நெடுவெண்பாட்டிற்கு இழிந்தவெல்லை ஏழடியெனவும், அளவியல் வெண்பாவிற்கு இழிந்தவெல்லை நான்கடியெனவும் கொள்ள வைத்தமையினென்பது. இங்ஙனம் அளவியல் வெண்பாச் சிறப்புடைத்தாதனோக்கிப் பதினெண்கீழ்க்கணக்கினுள்ளும் முத்தொளாயிரத்துள்ளும் ஆறடியினேறாமற் செய்யுள் செய்தார் பிறசான்றோருமெனக்கொள்க ; இக்கருத்தினானே,

"அம்மை தானே யடிநிமிர் பின்று." (547.)

எனக்கூறிய நெடுவெண்பாட்டு நேர்ந்திலன் ஆசிரியன் அதற்கென்பது ; அஃதேல், அவ்வளவியல் வெண்பாவுள்ளும் ஆறடியானும் ஐந்தடியானும் வருதல் சிறுவரவினவாலெனின்,—அங்ஙனமே சேப்பிக்கூறிய மரபிற்றாகிய வெண்பாவினைப் பரந்துபடக்கூறல் இயல்பன்றாகலின் அவற்றுள்ளுஞ் சுருங்கிய நான்கடியே சிறந்ததென்று அதனையேபற்றிப் பெரும்பான்மையுஞ் செய்யுள் செய்தாராவரென்பது. அஃதேல், குறள் வெண்பா அதனினுஞ் சிறந்ததாம் பிறவெனின்,—அற்றன்று ; சேப்பிக்கூறுங்கால் தெரியக்கூறலே வேண்டுமாகலின் அளவியல்வெண்பாவே பயின்றவென்பது.

நெடுவெண்பாட்டுப்போலச் சிறப்பின்றாங் குறுவெண்பாட்டு மெனின்,—

" சிறப்புடைப் பொருளைப் பிற்படக் கிளத்தல்."

என்பதனான், அவ்விரண்டினுள்ளும் அதனைப் பிற்கூறியது அச்சிறப்பு நோக்கியன்றோ வென்பது ; உதாரணம் :

" அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலி னொன்றன்
உயிர்செகுத் துண்ணாமை நன்று." (குறள் - 259.)

" அறிந்தானை யேத்தி யறிவாங் கறிந்து
செறிந்தார்க்குச் செவ்வ னுரைப்பச்—சிறந்தார்
செறிந்தமை யாராய்ந்து கொண்டு." (யா - வி - ப - 226.)

என இவை குறுவெண்பாட்டு.

" துகடீர் பெருஞ்செல்வந் தோன்றியக்காற் றொட்டுப்
பகடு நடந்தகூழ் பல்லாரோ டுண்க
வகடுற யார்மாட்டு நில்லாது செல்வஞ்
சகடக்கால் போல வரும்." (நாலடி - 2.) எ - ம்,

" நாண்ஞாயி றுற்ற செருவிற்கு வீழ்ந்தவர்
வாண்மாய் குருதி களிறுழக்கத்—தாண்மாய்ந்து
முற்பக லெல்லாங் குழம்பாகிப்—பிற்பகற்
றுப்புத் துகளிற் கெழூஉம் புனனாடன்
றப்பியா ரட்ட களத்து." (களவழி - 1.) எ - ம்,

" நானாற் றிசையும் பிணம்பிறங்க யானை
யடுக்குபு வேற்றிக் கிடந்த விடித்தூறி
யங்கண் விசும்பி னுருமெறிந் தெங்கும்
பெருமலைத் தூறெறிந் தற்றே யெரிமணிப்பூ
ணேந்தெழின் மார்பத் தியறிண்டேர்ச் செம்பியன்றெவ்
வேந்தரை யட்ட களத்து." (களவழி - 6.)

எனவும் இவை அளவியல் வெண்பாட்டு.

" பன்மாடக் கூடன் மதுரை நெடுந்தெருவி
லென்னோடு நின்றா ரிருவ ரவருள்ளும்
பொன்னோடை நன்றென்றா ளல்லளே—பொன்னோடைக்
கியானைநன் றென்றாளு மந்நிலையள்—யானை
யெருத்தத் திருந்த விலங்கிலைவேற் றென்னன்
றிருத்தார்நன் றென்றேன் றியேன்." (யா - வி - ப - 237.)

என்பதும் அது. நெடுவெண்பாட்டு வந்தவழிக் கண்டு கொள்க. (கருஅ)

471. அங்கதப் பாட்டவற் றளவோ டொக்கும்.[1]

அங்கதப் பாட்டிற்கும் வெண்பாவே உறுப்பாகலான் ஈண்டு வைத்தான். இதுவும் மேற்கூறிய இரண்டெல்லையும் பெறுமென்றவாறு.

"இருடீர் மணிவிளக்கத் தேழிலார் [2]கோவே
குருடேயு மன்றுநின் குற்ற—மருடீர்ந்த
பாட்டு முரையும் பயிலா தனவிரண்
டோட்டைச் செவியு முள." (பக் - 1146.)

என்பது, நான்கடியான் வந்த அங்கதம்; பிறவும் அன்ன.

இது மந்திரத்தின் வேறுபட்டு அடிவரைத்தாயினமையின் இதுவும் வெண்பாட்டுப் போன்று அமைந்து வரல் வேண்டுமென்றற்கும், இது வேறுபாட்டெனப்படாமையின் அடிவரையின்று கொலென்னும் ஐயந் தீர்த்தற்கும் இதற்கே ஈண்டு அளவைகூறி, அதனொடும்

"கைக்கிளை பரிபாட் டங்கதச் செய்யுள்." (430.)

என்று ஓதப்பட்ட கைக்கிளைச் செய்யுள் மூத்தோ ளாயிரத்துட் போலப் பலவாயினும் அவற்றுக்கு அளவையும் வெண்பாவின் அளவேயென்று அடக்கினானென்பது. [3]நாற் பாவாக அடிவரைப்படுவன உளவாயினவற்றுக்கும் இஃ தொக்குமென்பது மேற்கூறுதும். (கருக)

472. கலிவெண் பாட்டே கைக்கிளைச் செய்யுள்
[4]செவியறி வாயுறை புறநிலை யென்றிவை
தொகுநிலை யளவி னடியில வென்ப.

இஃது, எய்தாத தெய்துவித்தது; அளவை கூறாதவற் றுக்கு அளவை கூறினமையின்.

(பி - ம்)—[1]அங்கதப்பாட்டளவவற்றோடொக்கும். [2]கோடுகோ வெருருடெயுமனறுநினகுற்றமருடேயும். [3]நாற்பா. [4]புறநிலைவா யுறைசெவியறிவென்றிவை, தொகைநிலைவகையானளவிலவென்ப, தொகுநிலைமரபினளவிலவென்ப.

இதன்பொருள் :—இவை ஐந்தும் பெருமைக்கு எல்லை இத்துணையெனத் தொகுத்துக் கூறுந் தன்மையுடைய அளவால் வரும் அடியையுடையவல்ல என்றவாறு.

கலிவெண்பாட்டென்பது, ஒருபொருணுதலுதலால் திரிபின்றி நடப்பதன்றிப் பன்னிரண்டடியின் இகந்து வந்து,

"தரவும் போக்கும் பாட்டிடை மிடைந்து." (466.)

வாராது ஒன்றேயாகி வருவதெனக் கொள்க.

கைக்கிளைச் செய்யுளென்பது, கைக்கிளைப்பொருட்கு உரித்தாய்வரும் மருட்பாவென்றவாறு. அஃதேல், ஈண்டோதிய கலிவெண்பாட்டு மொழிந்த கைக்கிளைப் பொருண்மேல் வாராவோவெனின்,—வருமென்பது,

"நாடக வழக்கினு முலகியல் வழக்கினும்." (53.)

என்புழிக் கொண்டாமென்பது. எனவே, வெண்பாட்டல்லாதன கலிப்பாட்டுக்கள் கைக்கிளைப் பொருண்மேல் வந்தவழியும் அவற்றுக்கு அளவை மேற்கூறியவாற்றானே அடங்குமென்பதாயிற்று. செவியறி வாயுறை புறநிலையென்பன மேற்,

"கலிநிலை வகையும் வஞ்சியும் பெறாஅ." (422.)

என, ஒழிந்த பாவான் வருமெனப்பட்ட பொருண்மேல் வருஞ் செய்யுள். ஆண்டோதியவற்றிற்கு ஈண்டு அளவை கூறுமோவெனின்,—அஃது ஆசிரியமும் வெண்பாவுமாகி வேறு வருதலின் முற்கூறிய வகையானே அடங்குமென்பது. மற்றுக் கொச்சகவொருபோகாகியுந் தொடர்நிலைச் செய்யுட்கண் வருமால் அவையடக்கெனின், அஃது,

"யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமை யுடைய." (461.)

கொச்சக வொருபோகென்றொழிக.

"தொகுநிலை யளவி னடியில." (472.)

என்பது, விரவுறுப்புடைய வெண்கலியும் கொச்சகக் கலியும் உறழ்கலியு மென்றிவற்றிற்குமேல் அம்போதரங்கம் பெற்ற அளவினை முதலாக நாட்டிக்கொண்ட 'தொகைநிலையளவு' எனப்பட்ட அடிமேல் அடியிகந்தோடா வென்றவாறு.

'தொகுநிலையளவு' என்பது, தலையளவு இடையளவு கடையள வெனப்பட்ட அம்போதரங்கம் மூன்றற்கும் பெருகிய வெல்லை யாகி அளவின் விரியாது அவற்றுக்குச் சுருங்கிய வெல்லையாகி அறுபதும் முப்பதும் பதினைந்துமெனத் தொக்குநிற்கும் அள வினவாகிய அடிமே லேறாவென்றவாறு. தொகுமளவென் னாது 'தொகுநிலை' என்றான் மூன்றுதொகையினும் முப்பஃ தாகிய இடைநிலைத் தொகையே கோடற்கென்பது. இன் னென்னும் ஐந்தாமுருபு நீக்கத்தின்கண் வந்தமையின் முப் பஃதடியின் இகந்துவரும் அடி இலவென்றவாறு. இனி, அம் முப்பஃதாகிய தொகுநிலை இவ்வைந்தற்கும் நீண்ட வடிக்கு எல்லையாதலின், தொகுநிலையென்னாது 'அளவு'என்றா னென்பது; 'நீண்டதனை அளவுடைத்து' என்பவாகலின். மற் றிங்ஙனம் இவை முப்பஃதடியின்மேல் வாராவென்று பெருக் கத்திற்கெல்லை கூறவே, சுருக்கத்திற்கெல்லை வரையறையில வென்றானும்; ஆகவே, இரண்டடியானும் வருமென்றானும் பிறவெனின்,—அற்றன்று; 'ஒருபொரு ளுதலிவருங் கலி வெண்பாட்டாயிற்' பன்னீரடி இகவாதென்பது,

"திரிபின்றி வருவது கலிவெண் பாட்டு." (465.)

என்றவழிப் போதுமாகலின், ஈண்டு ஓதிய கலிவெண் பாட்டுப் பதின்மூன்றடியிற் சுருங்காதேன்பது பெற்றாம். இது கைக்கிளைப் பொருண்மேல் வந்ததாயினும் ஒக்கும்.

ஒழிந்த நான்கும் மருட்பாவாதலான்,

"வெண்பா வாகி யாசிரிய வியலான் முடியவும் பெறும்."(431.)

என்றானுகலானும்,

"வெண்பா வியலினு மாசிரிய வியலினும்
பண்புற முடியும்." (473.)

என வருகின்ற சூத்திரத்தானும், அவ்விரண்டு பாவின் கூட்டம் இரண்டடியாகி வாராவாகலானும், அவையும் நான் கடியிற் சுருங்காவென்பது உய்த்துக்கொண் டுணரவைத் தான் (665) என்பது; என்னை? கைக்கிளைப் படலத்துள்,

"போற்றி வெண்பா வாகி மற்றத
னிறுதி யைஞ்சீ ராசிரி யம்மே."

என்றாராகலின். மற்று மூன்றடியிற் சுருங்காது ஆசிரிய மாதலானும் இரண்டடியிற் சுருங்காது வெண்பாவாதலானும் இவ்வைந்தடியிற் சுருங்காவென்று கொள்க. இது,

“பண்புற முடியும் பாவின.”(473.) என மேற்சொல்லுதும்.

அவற்றுக்குச் செய்யுள் :

“நெஞ்சு நடுக்குறக் கேட்டுங் கடுத்துந்தா
மஞ்சிய தாங்கே யணங்காகு மென்னுஞ்சொ
லின்றீங் கிளவியாய் வாய்மன்ற நின்கேள்
புதுவது பன்னாளும் பாராட்ட யானு
மிதுவொன் றுடைத்தென வெண்ணி யதுதேர
மாசில்வண் சேக்கை மணந்த புணர்ச்சியுட்
பாயல்கொண் டென்றோட் கனவுவா ராய்கோற்
றொடிநிரை முன்கையாள் கையாறு கொள்ளாள்
கடிமனை காத்தோம்ப வல்லுவள் கொல்லோ
விடுமருப் பியானை யிலங்குதேர்க் கோடு
நெடுமலை வெஞ்சுரம் போகி நடுவின்று
செய்பொருண் முற்று மளவென்றா ராயிழாய்
தாமிடை கொண்ட ததுவாயிற் றம்மின்றி
யாமுயிர் வாழு மதுகை யிலேமாயிற்
றொய்யி லுறந்தா ரவரெனத் தம்வயி
னொய்யார் நுவலும் பழிநிற்பத் தம்மொடு
போயின்று சொல்லென் னுயிர்.” (கலி - 24.)

என்பது, பதினேழடியான் வந்த கலிவெண்பாட்டு.

“சுடர்த்தொடீஇ கேளாய் தெருவினா மாடு
மணற்சிற்றில் காலிற் சிதையா வடைச்சிய
கோதை பரிந்து வரிப்பந்து கொண்டோடி
நோதக்க செய்யுஞ் சிறுபட்டி மேலோர்நா
ளன்னையும் யானு மிருந்தேமா வில்லிரே
யுண்ணுநீர் வேட்டே னெனவந்தாற் கன்னை
யடர்பொற் சிரகத்தால் வாக்கிச் சுடரிழா
யுண்ணுநீ ரூட்டிவா வென்றா ளெனயானுந்
தன்னை யறியாது சென்றேன்மற் றென்னை
வளைமுன்கை பற்றி நலியத் தெருமந்திட்

டன்னா யிவனொருவன் செய்ததுகா ணென்றேனா
வன்னை யலறிப் படர்தரத் தன்னையா
னுண்ணுநீர் விக்கினா னென்றேனா வன்னையுந்
தன்னைப் புறம்பழித்து நீவமற் றென்னைக்
கடைக்கண்ணாற் கொல்வான்போ னோக்கி நகைக்கூட்டஞ்
செய்தானக் கள்வன் மகன்." (கலி - 51.)

என்பது, ஒரு பொருணுதலிப் பதினாறடியான் வந்தது.

"திருந்திழாய் கேளாய்நம் மூர்க்கெல்லாஞ் சாலும்
பெருநகை யல்க னிகழ்ந்த தொருநிலையே
மன்பதை யெல்லா மடிந்த விருங்கங்கு
லந்துகிற் போர்வை யணிபெறத் தைஇநம்
மின்சாயன் மார்பன் குறிநின்றேன் யானாகத்
தீரத் தறைந்த தலையுந்தன் கம்பலுங்
காரக் குறைந்து கறைப்பட்டு வந்துநஞ்
சேரியிற் போகா முடமுதிர் பார்ப்பானைத்
தோழிநீ போற்றுதி யென்றி யவனாங்கே
பாராக் குறழாப் பணியாப் பொழுதன்றி
யாரிவ ணின்றீ ரெனக்கூறிப் பையென
வைகாண் முதுபகட்டிற் பக்கத்திற் போகாது
தையா றம்பலந் தின்றியோ வென்றுதன்
பக்கழித்துக் கொண்டீ யெனத்தாலும் யாதொன்றும்
வாய்வாளே னிற்பக் கடிதகன்று கைமாறிக்
கைப்படுக்கப் பட்டாய் சிறுமிநீ மற்றியா
னேனைப் பிசாசரு ளென்னை நலிதரி
னிவ்வூர்ப் பலிநீ பெறாஅமற் கொள்வே
னெனப் பலவுந் தாங்காது வாய்பாடி நிற்ப
முதுபார்ப்பா, னஞ்சின னாத லறிந்தியா னெஞ்சா
தொருகை மணற்கொண்டு மேற்றூவக் கண்டே
கடிதாற்றிப் பூச றொடங்கினா னாங்கே
யொடுங்கா வயத்திற் கொடுங்கேழ்க் கடுங்க
ணிரும்புலி கொண்மார் நிறுத்த வலையுளோ
ரேதில் குறுநரி பட்டற்றாற் காதலன்
காட்சி யழுங்க நம்மூர்க் கெலாஅ
மாகுல மாகி விளைந்ததை யென்றுந்தன்
வாழ்க்கை யதுவாகக் கொண்ட முதுபார்ப்பான்
வீழ்க்கைப் பெருங்கருங் கூத்து." (கலி - 65.)

என்பது, இருபத்தொன்பதடியான் வந்த கலிவெண்பாட்டு. ஒழிந்தனவும் அன்ன. நூற்றைம்பது கலியுள்ளுங் கைக்கிளைபற்றி இவ்வாறு வருங் கலிவெண்பாட்டுக் காணுமாயினமையிற் காட்டாமாயினும். இலக்கணமுண்மையின் இலக்கியம் பெற்றவழிக் கண்டுகொள்க.

"கனவினிற் காண்கொடாக் கண்ணுங் கலந்த
நனவினுண் முன்விலக்கு நாணு—மினவங்கம்
பொங்கோதம் போழும் புகாஅர்ப் பெருமானார்
செங்கோல் வடுப்படுப்பச் சென்று." (முத்தொள் - 59.)

இது, கைக்கிளைபற்றி வந்த கலிவெண்பாட்டென்னுமோவெனின்,—என்னும்மன்றே; அது பாடாண்டிணைப் புறப்பொருளாகலானும் ஒருபொருணுதலுதல் ஐந்திணைக்கண்ணதேயாகலானும் பன்னிரண்டடியின் இகந்ததன்றாகலானும் வெண்பாவேயாமென்பது. இப்பொருட்பகுதி யுணராதாரும், இது மரபென்பதறியாதாரும், நூற்றைம்பது கலியுள்ளும் இவை கோப்புண்டனவென்பது நினையாதாரும் இவற்றுள் ஒருபொருணுதலியன ஒழிந்தனவெல்லாம் வெண்பாவென்று அடிவரை கூறுதொழிப. அங்ஙனம் மரபழியக் கூறின் ஒரு சாத்தனை நாட்டி அவனைக் காமுற்று இவன் இன்னவாறாயினனென ஆசிரியத்தானும் வஞ்சியானும் பொருள்வேற்றுமையுடைய ஒருசார்க்கொச்சகமல்லாத கலிப்பாவினானுஞ் செய்யுள் செய்தலும், இனி அதனிலையாகிய ஆண்பாற் கைக்கிளை ஆசிரியத்தானும் வஞ்சியானும் வருதலும், பிறவும் இன்னோரன்னவெல்லாம் புலனெறிவழக்கினுட் காட்டல்வேண்டுமென மறுக்கவென்றார்க்கு வரைவுகடாதற்கண்ணுந் தலைவனை அன்பிலனாகச் சொல்லுவன பாடாண்டிணைக் கைக்கிளையாகாவோவெனின்,—'அவை சுட்டியொருவர்ப்பெயர் (54) கொள்ளாமையின் ஆகாவென்பது. அஃதேல்,

"விடியல்வெங் கதிர்காயும் வேயம லகலறை."

என்னுங் குறிஞ்சிப் (கலி - 45) பாட்டினுள்,

"கால்பொர நுடங்கல கறங்கிசை யருவிநின்
மால்வரை மலிசுனை மலரேய்க்கு மென்பதோ

புல்லாராப் புணர்ச்சியாற் புலம்பிய வென்றோழி
பல்லிதழ் மலருண்கண் பசப்பநீ சிதைத்ததை.'' எனவும்,

"நறவினை வரைந்தார்க்கும் வரையார்க்கும்."

என்னும் மருதப் (கலி - 99) பாட்டினுள்,

"அறனிழ லெனக்கொண்டா யாய்குடை யக்குடைப்
புறநிழற்கீழ்ப் பட்டாளோ விவளிவட் காண்டிகா
பிறைநுதல் பசப்பூரப் பெருவிதுப் புற்றாளை." எனவும்

இவை சுட்டியொருவர்ப் பெயர்கொள்ளாக் கைக்கிளை வந்தனவாலெனின்,—அற்றன்று; தலைமக னன்பின்மையே [1]மெய்யாயினன்றே அன்னதாவது; இவை அன்னவன்றி வரைவுகடாவலும் ஊடலுங் காரணமாக அன்பிலனென்று இல்லது சொல்லினமையின் அவை ஒருதலையன்பாகாவென்பது. மற்று,

"என்னை, புற்கை யுண்டும் பெருந்தோ ளன்னே
. . . .
உமணர் வெரூஉந் துறையன் னன்னே."

என்னும் புறநானூற்றுப் (84) பாட்டும் பெண்பாற் கைக்கிளையாதலின் அதனை ஆசிரியத்தான் வாராதென்றதென்னையெனின்,—

"ஒத்தவை யெல்லாம் வெண்பா யாப்பின." (430.)

என்புழி, சிறுபான்மை தலைவிகூற்றாகியே வருவன அமையுமென்று போதந்தாமாகலின் அதுவே பெருவிதியாகாதென்பது.

இனிக் கைக்கிளை வருமாறு :—

"திருநுதல் வேரரும்பத் தேங்கோதை வாடு
மிருநிலஞ் சேவடியுந் தோயு—மரிபரந்த
போகித ழுண்கணு மிமைக்கு
மாகு மற்றிவ ளகலிடத் தணங்கே." (பு - வெ - 11 : 3.)

இது, நெஞ்சிற்கு உரைத்தது எனத் தலைமகன் சொல்லினது; நற்காமமன்றாமாகலின். இக்கருத்தினானே, இதனைப் புறத்திணையுட் கொண்டாருங் கைக்கிளைப்படலத்து,

(பி - ம்)—[1]மெய்யாகினே னகைதாவது.

"நெஞ்சிற் குரைத்தலுங் கேட்போ ரின்றி
யந்தா மருங்கிற் கூறலு மல்லது
சொலலுங் கேட்டலு மில்லை யாக
வகத்திணை மருங்கி னவகை யானு
மிகத்த லென்ப விவ்வயி னான." என்றாரெனக் கொள்க.

பாடாண்கைக்கிளைக்கும் ஈண்டே அளவுகூறுகவெனின்,— கலிவெண்பாட்டினைக் கைக்கிளையென்னுமாயினன்றே அது கடாவாவது. மருட்பாவிற்குக் கைக்கிளைப்பகுதி வரைந்தோதல் வேண்டுவதின்மையின் அதற்கும் இதுவே அளவாமென்பது. ஒழிந்த மருட்பாமூன்றற்கும் உதாரணம் மேற்காட்டுதும். இக்காலத்தார்[1] 'ஏறியமடற்றிறம்' (51) என்னும் பெருந்திணைப் பொருண்மேலும், 'காமஞ்சாலா விளமையோ'(50)ளை ஒழிந்த மகளிரொடுங் கூட்டியுரைக்குங் கைக்கிளைப்பொருண் மேலுங் கலிவெண்பாட்டெனப் பெயர்கொடுத்துச் செய்யுள் செய்பவால், அவை அவ்வாறு செய்தற்கும் அவை முப்பதிற்றடியின் இகந்து எத்துணையடியினும் ஏற்குமென்றற்கும் என்னை ஓத்தெனின்,—அவ்வாறு வருமென்பது இந்நூலுட் பெற்றிலமாயினும் இருபதின்சீர்க் கழிநெடிலடியானும் இதுபொழுது செய்யுள்செய்யுமாறுபோலக் காட்டலான் அமையும். அவை புலனெறி வழக்கிற்குச் சிறந்திலவாகலிற் சிறுபான்மையென்றொழிக. (கசுo)

473. புறநிலை வாயுறை செவியறி வுறூஉவெனத்
திறநிலை மூன்றுந் திண்ணிதிற் றெரியின்
வெண்பா வியலினு மாசிரிய வியலினும்
பண்புற முடியும் பாவின வென்ப.

இது, கைக்கிளை மருட்பாவல்லாத மருட்பாவும் அதுவே போல வெண்பா முதலாக ஆசிரியம் பின்வந்து முடியுமென்று

[1] இஃது ஒட்டக்கூத்தரைச் சுட்டுமென்ப. (செந்தமிழ். வால்யம், 2; பக்கம். 405.)

ஈண்டு அவற்றுக்கு இடம்பட்டது கண்டு கூறியவாறு; என்னை?

"மருட்பா வேனை யிருசா ரல்லது
தானிது வென்னுந் தனிநிலை யின்றே." (397.)

என்றவழி, ஆசிரியம் முன்னர் நிறீஇப் பின்னர் வெண் பாவினைக் கூறி,

"வெண்பா வியலினு மாசிரிய வியலினும்
பண்புற முடியும் பாவின." (473.)

என்றமையின். இங்ஙனம் எண்ணப்பட்ட மூன்று பொருட்கும் இலக்கணம் முன்னர்ப் பாவிரியோத்தினுட் கூறினவற்றுக்கு இன்னவாறு செய்யுள் செய்க வென்றற்கு இது கூறினானென்பது.

இதன் பொருள் :—இம்மூன்றும் வெண்பா முன்னும் ஆசிரியம் பின்னுமாய் வரும் என்றவாறு.

'திறநிலை மூன்று' என்றான், முற்கூறியனவெல்லாம் அகத் திணையாகலின், இவை புறத்திணையுளல்லது வாராவென்றற் கென்பது. 'திண்ணிதிற் றெரியின்' என்பது, இவை மூன்றுங் கைக்கிளை மருட்பாப்போல ஆண்பாற் கைக்கிளையும் பெண் பாற் கைக்கிளையுமாகி அகனும் புறனும்பற்றி வாராது ஒரு தலையாகவே புறத்திணையென்று தெரியப்படுவன வென்ற வாறு. இதன் பயம்: கைக்கிளை மருட்பாப் புறத்திணை யானும் வருமென்பது. 'இயல்' என இருகாற் சொல்லியவத னான், இயற்சீர்வெள்ளடியான் வெண்பாவருதல் சிறந்ததென வும், அதற்கேற்றவகையான் ஆசிரியம் இயற்சீரான் வருதல் சிறந்ததெனவுங் கொள்க. 'பண்புற முடிதல்' என்பது, மேற் சிறுமைக்கெல்லை கூறாமையின் வெண்பாவிற் கிழிபாகிய எழு சீரன்றி எண்சீரான் வரினும், ஆசிரியத்திற்கிழிபாகிய மூன் றடிவரினும் எருத்தடி குட்டமாகிவரினும் அங்ஙனம் மூன் றடி வந்தவழி வெண்பா நான்கு முதற் பன்னிரண்டளவும் உயர்தலும் என இவையே பண்பெனப் படுவனவெனவும், அல்லன சிறப்பிலவெனவுஞ் சொல்லினவாறு. இக்கருத்தி னான் வெண்பாவடி வரையிலவாயினும், ஆசிரியவடி மூன்

றிகவாமென்பது கைக்கிளைப் படலத்துள்ளுஞ் சொல்லப் பட்டது ; என்னை ?

" முச்சீ ரொருத்திற் றாகி முட்டின்றி
யெச்சீ ரானு மேகாரத் திறுமே."

(கடியநன்னியார் - யா - வி - ப - 204.)

என்றாராகலின். ' பாவின ' என்றதனான், இவ்விரு பகுதியுந் தத்தம் பாக்கள் வேறு வேறு பெற நிகழுமென் பது. எனவே இயற்சீர் வெள்ளடி யாசிரியந் தொடுக்குங்கால்,

" எறும்பி யளையிற் குறும்பல் சுனைய
வுலைக்கல் லன்ன பாறை யேறி." (குறுந் - 12.)

எனப் பாவினை ஒன்றாகத் தொடுத்தாற்போலத் தொடுத் தல் ஈண்டு அமையாதென்றாலும். இவை மூன்றற்கும் உதா ரணங் காட்டுங்கால் மேற்காட்டாதுநின்ற பாடாண்டிணைக் கைக்கிளை மருட்பாவிற்கு உதாரணங் காட்டியே காட்டப் படும். (கசுக)

474. பரிபாட் டெல்லை[1]
நாலீ ரைம்ப [2]துயர்படி யாக
வையைந் தாகு மிழிபடிக் கெல்லை.

இது, பரிபாட்டின்கண்வரும் வெண்பாவிற்கு அளவு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் :—பரிபாடற்கு உறுப்பாகிய வெண்பா வுக்கு நானூறடி பெருக்கத்திற்கெல்லையாகவும் இருபத்தைந் தடி சுருக்கத்திற்கெல்லையாகவும் பெறும் என்றவாறு.

அவை பரிபாடலுட் கண்டுகொள்க. (கசுஉ)

475. அளவியல் வகையே யனைவகைப் படுமே.

இது, மேற்கூறிய அளவினை வரையறுக்கின்றது.

இதன் பொருள் :—இத்துணையும் அளவியலான் ஒரு கூறே சொல்லப்பட்டது என்றவாறு.

(பி-ம்)—[1]பரிபாடல்லே. [2]துயர்வடியாகு மையைந்தாகு மிழிவடி.

எழுநிலத்தெழுந்த செய்யுள்(476)களுள் அடிவரையறை யுடையனவற்றுக்குக் கூறினன் ஆண்டில்லாதன அடிவரை யின்றிவரும் இலக்கணத்த வென்பதூஉம் இனிக்கூறுது மென்பதாம் இதனது பயம். (கசுரு)

476. எழுநிலத் தெழுந்த செய்யுட் டெரியி
னடிவரை யில்லன வாறென மொழிப.

மேலைச்சூத்திரத்தான் அளவியல் வகையை வரையறைப் படுத்தான்; அடிவரையறையின்மையும் அளவியலென்பதுங் குறிப்புக்கருதா விலக்கணமாகிய செய்யுள் கூறினன் இச்சூத் திரத்தானென்பது.

இதன் பொருள்:—அகமும் புறமுமாகிய எழுநிலத்துந் தோன்றிய செய்யுளை ஆராயின் அடிவரையின்றிவரும் இலக் கணத்தளவு ஆறும் என்றவாறு.

இதனனே ஆறென்பதூஉம் ஓரளவியலாயிற்று. (கசுச)

477. அவைதாம்
நூலி னான, வுரையி னான,
நொடியொடு புணர்ந்த பிசியி னான
வேது நுதலிய *முதுமொழி யான
மறைமொழி கிளந்த மந்திரத் தான
கூற்றிடை வைத்த குறிப்பி னான.

இது, மேற்கூறி (476) நிறுத்த ஆறற்கும் பெயரும் முறையு முணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்:—அவை தாமென்பது, அடிவரையில் லன ஆறெனப்பட்டவைதாம் என்றவாறு. [1] நூலின் கண்ண வும், [2] உரையின் கண்ணவும், [3] நொடிதன் மாத்திரையாகிய பிசியின்கண்ணவும், [4] ஒருமொழிக்கேதுவாகிவரும் முது மொழிக்கண்ணவும், [5] மறைத்துச் சொல்லுஞ் சொல்லாற் கிளந்த மந்திரத்தின் கண்ணவும், [6] சொல்லுகின்ற பொருளை

(பி - ம்)—*மொழியி னான.

இடைகரந்து சொல்லுங் குறிப்பின் கண்ணவுமென அறு வகைப்படும் என்றவாறு.

அவற்றுக்கிலக்கணம் போக்கிச் சொல்லுதும். நூலின் கண்ணவுமென்ற சூத்திரம், செய்யுளை நோக்கிக் கூறியவாறு. அதனுள்ளும் அடிவரையுடைய ஆசிரியம்போல் *அளவை பெற்று மேலே அடங்குமென்பது. இனி, அச்சூத்திரப் பொருளும் உரையின்கண்ணதாகி வருவதூஉம் ஒரு செய்யு ளாம். அதனது விகற்பம் முன்னர்க் கூறுதும்.

[1]நொடியொடு புணர்ந்த பிசியும், [2]ஏது நுதலிய முது மொழியும், [3]மறைமொழி கிளந்த மந்திரமும், [4]கூற்றிடை வைத்த குறிப்புமென நான்கும் வழக்கு மொழியாகியுஞ் செய்யுளாகியும் வருதலின் அவற்றைச் செய்யுளேயே கோடற்கு அவற்றுக்கு 'அளவில' என்றானென்பது. இவை இத்துணை யெனவே,இதுவும் மேலைச் சூத்திரமும் அளவியலே கூறியவா றாயிற்று. இனி, அவைபடும் பகுதி யாவையுங் கூறுகின்றான். 'நொடியொடு புணர்ந்த' என்ற மிகையானே இதுவன்றி இது போல்வது பண்ணத்தியென்பதும் ஒன்று உண்டென்பது கொள்க. அது முன்னர்ச் (492) சொல்லுதும்.　　　　(ககூரு)

478. அவற்றுள்
†நூலெனப் படுவது நுவலுங் காலை
முதலு முடிவு மாறுகோ ளின்றித்
தொகையினும் வகையினும் பொருண்மை காட்டி
யுண்ணின் றகன்ற வுரையொடு ‡பொருந்தி
நுண்ணிதின் விளக்க லதுவதன் பண்பே.

இது, நூலினது பொதுவிலக்கண முணர்த்துதல் நுத லிற்று.

இதன் பொருள் :—நூலென்று சொல்லப்பட்டவற்று முன்னும் பின்னும் மாறுபடாது தொகுத்தும் வகுத்தும் பொருள்காட்டி அடங்கி நின்றபொருள் விரித்துச் சொல்லப்

*அளவை பெறுதனவற்றை நோக்கிற்று எ - து நச்.
(பி - ம்)—†நூலெனப் படுவது முதனடுவிறுதி. ‡புணர்ந்து.

பட்டுப் பருப்பொருட்டாகாது நுண்பொருட்டாகப் பொருள் விளக்கல் அதற்கிலக்கணம் அது என்றவாறு.

இதன் அகலம் உரையிற்கொள்க. (கசுசு)

479. அதுவே தானு [1]மீரிரு வகைத்தே.

அதன் வகை உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள்:—அந்நூற்குப் பகுதி நான்குவகை யாம் என்றவாறு.

அவை முன்னர்ச் சொல்லுதும். இதனது பயம்:— மேல் 'தொகையினும் வகையினும்' (478) என்றதனுனே, தொகுத்தல் விரித்தல் தொகை விரி மொழிபெயர்ப்பு (652) என்னும் நால்வகை யாப்பிற்கும், தொகையினும் வகையினும் பொருண்மை காட்டுதல் ஒக்குமென அவையிரண்டும் நான் காதலு முடையவென்பது. அவை எழுத்து முப்பத்துமூன் றெனத் தொகுத்தவழி, குறிலும் நெடிலும் இனமுஞ் சார்ந்துவரும் மூன்றுமென வகுத்தலும்,

"இரண்டு தலையிட்ட முதலா கிருபஃ
தறுநான் கீறு." (தொல் - எழுத் - 103.)

என வகுத்தலு மென்றாற்போல்வன. உயர்திணை அஃறிணையெனத் தொகுத்து, ஐம்பாலென வகுத்தலும் அஃது ஒழிந்த மூவகை நூலிற்கும் இவ்வாறே ஒருவழித் தொகுத்த லும் வகுத்தலுங் கொள்க. (கசுஎ)

480. ஒருபொரு ளுதலிய சூத்திரத் தானு
மினமொழி கிளந்த வோத்தி னானும்
பொதுமொழி [2]கிளந்த படலத் தானு
மூன்றுறுப் படக்கிய பிண்டத் [3]தானுமென்
றாங்கனை மரபி னியலு மென்ப.

(பி - ம்)—[1]மொருநால் வகைத்தே. [2]தொடரிய. [3]தானு மென்றாங்கன், மென்றாங்கு.

இஃது, அந்நான்கினையும் பெயரும் முறையு முணர்த்து தல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்:—நூலுள் ஒருபொருளையே நுதலி வருவது சூத்திரமெனவும், இனமாகிய பொருளினையே தொகுப்பது ஓத்தெனவும், பலபொருட்கும் பொதுவாகிய இலக்கணங் கூறுவது படலமெனவும், மூன்றுறுப்பினையுடையது பிண்டமெனவுங் கூறிய மரபினான் இயலும் நூல் என்றவாறு.

481. அவற்றுட் சூத்திரந் தானே
யாடி நிழலி னறியத் தோன்றி
நாடுத லின்றிப் பொருணனி [1]விளங்க
யாப்பினுட் டோன்ற யாத்தமைப் பதுவே.

இது, முறையானே சூத்திரவிலக்கண முணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் :—மேல் (480) ஓதியவற்றுள் ஒரு பொருணுதலிய வெனப்பட்ட சூத்திரப் பொருள் நுதலுங்கால் ஆடி சிறிதாயினும் அகன்றுபட்ட பொருளை அறிவித்தாற்போலத் தேர்தல் வேண்டாமை அவ்வகன்றபொருள் அடங்குமாற்றான் அச்செய்யுளுள் தோன்றச்செய்து முடிக்கப்படுவது என்றவாறு. (கசுக)

482. நேரின மணியை நிரல்பட வைத்தாங்
கோரினப் பொருளை யொருவழி வைப்ப
தோத்தென மொழிப வுயர்மொழிப் புலவர்.

இஃது, ஓத்திலக்கண முணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்:—மேல் 'இனமொழிகிளந்த வோத்து' (480) என்றான், அங்ஙனம் இனமொழி கிளக்குங்காற் சிதர்ந்துகிடப்பப் பலவோத்தாகச் செய்யாது நேரினமணியை நிரலேவைத்தாற்போல ஓரினப்பொருளை யெல்லாம் ஒருவழியே தொகுப்பது ஓத்தாவது என்றவாறு.

(பி - ம்)—[1]விளக்கி.

'நேரினமணி' எனவே, ஒருசாதியாயினும், தம்மின் ஒத்தனவே கூறல்வேண்டுமென்பதாம். வேற்றுமையோத்தும் வேற்றுமைமயங்கியலும் விளிமரபும் என மூன்றன்பொருளும் வேற்றுமையென ஓரினமென்று ஓரோத்தாக வையாது வேறு வேறு வைக்கப்படுமென்பது. உயர்மொழிப் புலவரென்பது, அங்ஙனம் நூல்செய்தல் உயர்ந்தோர் கடனென்றவாறு. (கஎ0)

483. ஒருநெறி யின்றி விரவிய பொருளாற்
பொதுமொழி தொடரி னதுபடல மாகும்.

இது, மேல் (480) 'பொதுமொழிகிளந்த படலம்'எனப் பட்டதற்கு இலக்கணமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்:—ஒருநெறியவன்றிப் பல்வேறு வகைப் பட்ட பொருளெல்லாவற்றிற்கும் வேறுவேறு இலக்கணங் கூற நுதலின் அவற்றுக்குப் பொதுவாகி வருவது படலம் என்றவாறு.

'பொதுமொழிகிளந்த படலம்' (480) என்றவழி, ஒருநெறிப்பொருட்குப் பொதுவாகப்பட்டதனை விலக்கி ஈண்டு விரவிய பொருட்குப் பொதுவாக மொழிவதே படலமென்றானென்பது; அவை அதிகாரங்களாமெனக் கொள்க. (கஎக)

484. மூன்றுறுப் படக்கிய தன்மைத் தாயிற்
[1]றோன்றுமொழிப் புலவரது பிண்ட மென்ப.

இது, பிண்டங் கூறுகின்றது; வாளாதே 'மூன்றுறுப் படக்கிய பிண்டம்'என்றான் மேல்(480), ஈண்டுச் சூத்திரமும் ஓத்தும் படலமுங் கூறிய அதிகாரத்தானே அம்மூன்றனையும் அடக்கிநிற்பது பிண்டமென்கின்றானென்பது.

இதன் பொருள்:—அம்மூன்று உறுப்பினையும் அடக்கி வருவது பிண்டம் என்றவாறு.

அம்மூன்றனையும் உறுப்பெனவே, பிண்டமென்பன தாம் உறுப்பினவென்பது பெற்றாம். தொல்காப்பியமென்

(பி - ம்)—[1]தோன்றுமொழிப் புலவர்.

பது, பிண்டம்; அதனுள், எழுத்ததிகாரஞ் சொல்லதிகாரம் பொருளதிகாரமென்பன படலமெனப்படும்; அவற்றுள் ஒத்துஞ் சூத்திரமும் ஒழிந்த இருகூறுமெனப்படும்.

'தோன்றுமொழிப் புலவரது பிண்டமென்ப' என்றதனாற், பிண்டத்தினையும் அடக்கி நிற்பது வேறு பிண்டமுளதென்பது. அது முதனூலாகிய அகத்தியமேபோலும்; என்னை? அஃது இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழென்னு மூன்று பிண்டத்தினையும் அடக்கி நிற்றலின்.[1] (களஉ)

485. பாட்டிடை வைத்த குறிப்பி னானும்
பாவின் றெழுந்த கிளவி யானும்
[2]பொருண்மர பில்லாப் பொய்ம்மொழி யானும்
பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழி யானுமென்
றுரைவகை [3]நடையே நான்கென மொழிப.

இஃது, உரையாமா றுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் :—உரைப்பகுதிவழக்கு இந்நான்காகுமென்று சொல்லுவர் புலவர் என்றவாறு.

'பாட்டிடை வைத்த குறிப்பினானும்' என்பது, ஒரு பாட்டினை இடையிடை கொண்டு நிற்குங் குறிப்பினான் வருவன உரையெனப்படும்; என்னை? பாட்டுவருவது சிறுபான்மையாகலின்; அவை: தகடூர்யாத்திரைபோல்வன.

மற்று, பிறபாடைவிரவியும் வருவனவோவெனின்,— அவற்றுள்ளுந் தமிழுரையாயின எல்லாம் 'பாட்டிடைவைத்த

---

[1]'அவற்றுள் சூத்திரமென்னும் ஒருறுப்படக்கிய பிண்டம் **இறையனார் களவியல்**; சூத்திரமும் ஒத்துமென்னும் இரண்டுறுப்படக்கிய பிண்டம் **பன்னிருபடலம்**; மூன்றுறுப்புமடக்கிய பிண்டம் **தொல்காப்பியம்**. இவை முறையே சிறுநூல் இடைநூல் பெருநூலெனப்படும். இனி, **அகத்தியம்** இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழ் என்னும் மூன்றுறுப்பினையும் அடக்கி நிற்றலின் அது பிண்டத்தினையடக்கிய வேறோர் பிண்டம்' என்பர் **நச்**.

(பி - ம்)—[2]பொருளொடு புணராப் பொய். [3]மொழியே.

குறிப்பு' என ஈண்டடங்கும்; பிறபாடைக்காயின் ஈண்டு ஆராய்ச்சியின்றென்பது.

'பாவின் றெழுந்த கிளவி யானும்.' என்பது,

பாட்டின்றிச் சூத்திரத்திற்குப் பொருளெழுதுவன போல்வன. சூத்திரம் பாட்டெனப்படாவோவெனின்,—படா; பாட்டும் உரையும் நூலுமென (391) வேறோதினமையின்; அல்லாத சூத்திரத்தாற் சொல்லாத பொருளினை உரையாற் சொல்லித் [1]தொடர்பு படுப்பது பாட்டிடை வைத்த குறிப்பாவது; இஃது அன்னதன்று, வேறொருவன் சூத்திரத்திற் கூறிய பொருளையே மற்றொருவன் கூறுகின்றானாதலானென்பது. ஒழிந்த பாட்டிற்கும் இவ்வாறே பொருளெழுதின் அஃதொக்கும். அவை பாரதம் பருப்பதம் முதலியன.

'பொருள்மர பில்லாப் பொய்ம்மொழி யானும்.' என்பது,

ஒருபொருளின்றிப் பொய்படத் தொடர்ந்து சொல்லுவன. அவை: ஓர்யானையும் குரீஇயும் தம்மு(ள்ந)ட்பாடி இன்னுழிச் சென்று இன்னவாறு செய்தனவென்று அவற்றுக்கியையாப் பொருள்படத் தொடர்நிலையான் ஒருவனுழை ஒருவன் கற்று வரலாற்று முறையான் வருகின்றன.

பொருளொடுபுணர்ந்த நகைமொழியானும் என்பது, பொய்யெனப்படாது மெய்யெனப்பட்டும் நகுதற்கேதுவாகுந் தொடர்நிலை; அதுவும் உரையெனப்படும்; அவையாவன: சிறுகுரீஇயுரையும், தந்திரவாக்கியமும் போல்வனவெனக் கொள்க. இவற்றுட் சொல்லப்படும் பொருள் பொய்யெனப் படாது உலகியலாகிய நகைதோற்றுமென்பது. இவ்வகையான் உரை நான்கெனப்படு மென்றவாறு. 'உரைநடை' என்னாது 'வகை' என்றதனான் இவ்வுரைப்பகுதி பிறிதும் ஒன்றுண்டு; அது மரபியலுட் பகுத்துச் சொல்லுதும். (கஎரு)

486. அதுவே தானு [2]மோரிரு வகைத்தே.

இஃது, அவற்றின் தொகை கூறுகின்றது.

(பி - ம்)—[1]தொடர்ப்படுப்பினுயிற்றுபாட்டிடை. [2]மிருவகைத்தாகும்.

இதன் பொருள் :—அந்நான்கனுள், முதலன இரண்டும் ஒன்றாகவும், ஏனைய இரண்டும் ஒன்றாகவும் தொகுக்கப்படும் அவ்வாற்றாற் பயன் கொள்ளுங்கால் என்றவாறு. அவையாவன கூறுகின்றான். (௪௭௪)

487. [1]ஒன்றே மற்றுஞ் செவிலிக் குரித்தே
யொன்றே யார்க்கும் வரைநிலை யின்றே.

இஃது, அவற்றது இயல்புணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் :—இதுவும் மேனின்ற அதிகாரத்தான் இறுதி நின்ற இரண்டன்தொகுதியாகிய ஒன்று செவிலிக்கே உரித்து எனவும், ஒழிந்த இரண்டனாகிய ஒன்று வரைவின்றி எல்லார்க்கும் உரித்து எனவுங் கூறியவாறு.

தலைமகளை வற்புறுத்துஞ் செவிலியர் புனைந்துரைத்து நகுவித்துப் (பொழுது) போக்குதற்குரியரென்பது இதன் கருத்து. இக்கருத்தேபற்றிப் பிறசான்றோரும்,

"செம்முது செவிலியர் பொய்ந்நொடி பகர."

என்றாரென்பது; பிறவும் அன்ன.

'மற்றும்' என்றதனான், அவையன்றி வருகின்ற பிசியுஞ் செவிலியர்க்கு உரித்தென்பது கொள்க. இனி, 'பாட்டிடை வைத்த குறிப்பும் பாவின்றெழுந்த கிளவியும்' (485) யாருக்கும் வரைவின்றி வருமாறு அவ்வச் செய்யுளுட் காணப்படும். (௪௭௫)

488. ஒப்போடு புணர்ந்த வுவமத் தானுந்
தோன்றுவது கிளந்த துணிவி னானு
மென்றிரு வகைத்தே [2]பிசிவகை நிலையே.

---

[1]நெடுநல்வாடை - 152-4 - நச் - "நரைவிரா வுற்ற நறுமென் கூந்தற், செம்முகச் செவிலியர் கைம்மிகக் குழீஇக், குறியவு நெடியவு முரைபல பயிற்றி" - இது 'ஒன்றே மற்றுஞ் செவிலிக் குரித்தே' என்பதிலக்கணம்."

(பி - ம்)—[2]பிசிநிலை வகையே.

இது, முறையானே பிசி இரண்டெனப்படுமென்கின்றது.

இதன் பொருள்:—ஒப்பொடுபுணர்ந்த வுவமமென்பது, தன்கட் கிடந்த ஒப்புமைக் குணத்தோடு பொருந்திவருமாற்றை உவமப்பொருளானும்,

இனி, ஒன்று சொல்ல ஒன்று தோன்றுந் துணிவிற்றாகச் சொல்லுஞ் சொல்லானுமென்று இவ்விருகூற்றதாகும் பிசி கூறுபடும் நிலைமை என்றவாறு.

அவை 'பிறைகவ்வி மலைநடக்கும்' என்பது, ஒப்பொடு புணர்ந்த உவமம் ; இஃது யானையென்றாவது.

"முத்துப்போற் பூத்த முகிழ்ற் கிளிவண்ண
நெய்த்தோர் குருதி நிறங்கொண்டு—வித்துதிர்த்து."

என்பதுமது ; இது, கமுகின்மேற்று.

"நீராடான் பார்ப்பா னிறஞ்செய்யா னீராடி
லூராடு நீரிற்காக் கை."

என்பது, 'தோன்றுவது கிளந்த துணிவினான்' வந்தது, இது நெருப்பென்றாவது. 'வகைநிலை' என்ற மிகையான், இவையுஞ் செவிலிக்குரித்தென்பது கொள்க. (கஎக)

489. நுண்மையுஞ் சுருக்கமு [1]மொளியு முடைமையு
மெண்மையு மென்றிவை விளங்கத் தோன்றிக்
குறித்த பொருளை முடித்தற்கு வரூஉ
மேது நுதலிய முதுமொழி யென்ப.

இது, முதுமொழியுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் :—கூரிதாய்ச் சுருங்கி விழுமிதா யெளிதாகி இயற்றப்பட்டுக் குறித்தபொருளை முன் மூன்றனுளொன்றனை முடித்தற்கு வருமாயின், அங்ஙனம் வந்ததனைப் பொருண்முடித்தற்குக் காரணமாகிய பொருளினைக் கருதுவது முதுமொழியென்ப புலவர் என்றவாறு.

"உழுத வுழுத்தஞ்செய் யூர்க்கன்று மேயக்
கழுதை செவியரிந் தற்றால்—வழுதியைக்

(பி · ம்)—[1]ஒளியுடைமையுமென்மையும்.

"[1]கண்டன கண்க ளிருப்பப் பெரும்பணைத்தோள்
கொண்டன மன்னோ பசப்பு."

என்றவழி, மற்று வழுதியைக் கண்ட கண் இருப்பத் தோள்பசந்தன என்றக்கால், ஒன்றன்வினைப்பயன் ஒன்று நுகர்ந்ததென்புழிக் குறித்த பொருள் இயைபின்மை கூறுதலாயிற்று. அதனைச் சொற்றொடர் இனிது விளக்கிற்றன்றாயினும் முற்கூறிய முதுமொழி முடித்ததென்பது; என்னை? அதன்கண்ணே அது முடித்தற்கேதுவாகிய இயைபின்மை கிடந்தமையினென்பது. இது பருப்பொருட்டன்றி நுண்ணிதாகிச் சொற்சுருக்கமுடைத்தாய் விழுமிதாகி எளிதிற் பொருடோன்றியவாறு கண்டுகொள்க. எனவே, இதுவும் இந்நாற் பகுதித்தென்றவாறு.[2] (கஎஎ)

490. நிறைமொழி மாந்த ராணையிற் [3]கிளந்த
மறைமொழி தானே மந்திர மேன்ப.

இது, மந்திரச்செய்யுளுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்:—நிறைமொழி மாந்தரென்பது, சொல்லிய சொல்லின் பொருண்மை யாண்டுங் குறைவின்றிப் பயக்கச் சொல்லும் ஆற்றலுடையார் என்றவாறு. அவர், ஆணையாற் கிளக்கப்பட்டுப் புறத்தார்க்குப் புலனாகாமன் மறைத்துச்சொல்லுஞ் சொற்றொடரெல்லாம் மந்திரமெனப்படும் என்றவாறு.

அவை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. 'தானே' என்று பிரித்தான், இவை தமிழ் மந்திரமென்றற்கும், பாட்டாகி அங்கதமெனப்படுவனவும் உள, அவை நீக்குதற்குமென உணர்க. அவை:—

"ஆரிய நன்று தமிழ்தீ தெனவுரைத்த
காரியத்தாற் காலக்கோட் பட்டானைச்—சீரிய
வந்தண் பொதியி லகத்தியனா ராணையாற்
செந்தமிழே தீர்க்க சுவா." எனவும்,

(பி - ம்)—[1]கணடனங்கருங்கண்ணீருகுப்ப. [3]கிளக்கு.
[2]"பழமொழி இவ்விலக்கணம்பற்றிச் செய்தது" என்பர் நச்.

"முரணில் பொதியின் முதற்புத்தேள் வாழி
பரண [1]கபிலரும் வாழி—யரணிய
லானந்த வேட்கையான் வேட்கோக் குயக்கோட
னானந்தஞ் சேர்க சுவா." எனவும்

இவை தெற்கண் வாயில்திறவாத பட்டிமண்டபத்தார் பொருட்டு நக்கீரர் ஒருவன் வாழவும் [ஒருவன்] சாவவும் பாடிய மந்திரம் அங்கதப்பாட்டாயின. மேல் 'பாட்டுரை நூல்' (391) என்புழி அங்கதமென்றோதினன் இன்ன மந்திரத்தை. இஃது, ஒருவனை இன்னவாற்றாற் பெரும் பான்மையுஞ் சபித்தற் பொருட்டாகலின் அப்பெயர்த் தாயிற்று. இக்கருத்தேபற்றிப் பிறரும்,

"நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறைமொழி காட்டி விடும்." (குறள் - 28.)

என்றாரென்க. அங்கதப்பாட்டாயவழி அவற்றுக்கு அளவை,

"அங்கதப் பாட்டவற் றளவோ டொக்கும்." (471.)

என மேற்கூறினா னென்பது. (கஎஅ)

491. எழுத்தொடுஞ் சொல்லொடும் புணரா தாகிப்
பொருட்புறத் ததுவே குறிப்புமொழி யென்ப.

இது, முறையானே 'கூற்றிடைவைத்த குறிப்புணர்த்து தல்' (477) நுதலிற்று.

இதன்பொருள்:—எழுத்து முடிந்தவாற்றானும், சொல் தொடர்ந்தவாற்றானும், சொற்படுபொருளானும், செவ்வன் பொருளறிய லாகாமையின், எழுத்தொடுஞ் சொல்லொடும் புணராது பொருட்குப் புறத்தே பொருளுடைத்தாய் நிற்பது குறிப்பாவது என்றவாறு.

இதனைப் 'பாட்டுரை நூல்' (391) என்றவழி, 'வாய் மொழி' என்றோதினன், கவியாற் பொருள் தோன்றாது பின்னர் இன்னது இதுவெனச் சொல்லி உணர்த்தப்படுதலின்.

(பி - ம்)—[1]கவிபலரும்.

இனி, அதனை இதன் தொகை சூத்திரத்துக் 'கூற்றிடை வைத்த குறிப்பு' (477) என்று ஓதினன் பாட்டிடைப் படு பொருள் பிறிதாகி அதனிடையே குறித்துக்கொண் டுணரி னல்லது மெய்ப்படா தென்றற் கென்பது. பிறர் அவற்றைப் பொருளிசை யென்று சொல்லுப.

" குடத்தலையர் செவ்வாயிற் கொம்பெழுந்தார் கையி
னடக்கிய முத்தின ராகும்."

என வரும் இதனுட் குடமே தலையாகப் பிறந்தாரென வும், கொம்பெழுந்த வாயின ரெனவும், கையுட்கொண்ட முத் தின ரெனவும் கூறியக்கால் எழுத்துஞ் சொல்லும் பொரு ளும் இயல்பிலவாதலுங் குறிப்பினன் அதனைக் குஞ்சரமென்று கொண்டவாறும் கண்டு கொள்க. பிறவும் அன்ன.

மற்றிது பிசியெனப்படாதோ வெனின்,—இது பாட்டு வடிவிற்றாகலின் அற்றன்றென்பது ; அஃதேல், பாட்டெனப் படாதோ வெனின்,—குறித்த பொருண் முடிய நாட்டாமை யின் யாப்பழிந்து, 'நாற்சொல் லியலான் யாப்புவழிப் படா மை'(392)யின் மரபும் அழிந்து, பிறவுறுப்புப் பலவுங்கொண் டமையிற் பாட்டெனவும் படாதென்பது. இஃது 'எழுத்து முதலாக வீண்டிய வடி'(390)யெனப்படாமையின் இதனையும் அடி வரையில்லனவற்றோடு ஓதின னென்பது. அல்லாதார் குறிப்பிசை வந்த செய்யுளெல்லாங் குறிப்பெனப் படுமென்ப. அங்ஙனங் கூறிற் குறிப்பிசையுடைய பாட்டினுள் வாரா வாகிய செல்லுமென மறுக்க. (கஎகூ)

492. பாட்டிடைக் கலந்த பொருள வாகிப்
பாட்டி னியல பண்ணத்தி யியல்பே.

இது, பண்ணத்தி கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:—பழம்பாட்டினூடு கலந்த பொருளே தனக்குப் பொருளாகப் பாட்டும் உரையும்போலச் செய்யப் படுவன பண்ணத்தி என்றவாறு.

மெய் வழக்கல்லாத புறவழக்கினைப் பண்ணத்தியென்ப. இஃது [1]எழுதும் பயிற்சி யில்லாத புறவுறுப்புப் பொருள்களைப் பண்ணத்தி யென்பவென்பது. அவையாவன :—நாடகச் செய்யுளாகிய பாட்டமேடையும் வஞ்சிப்பாட்டும் மோதிரப் பாட்டும் கடகண்டும் முதலாயின. அவற்றை மேலதேபோலப் பாட்டென்றாராயினர் நோக்கு முதலாயின உறுப்பின்மையி னென்பது. அவை (645) வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. (கஅ0)

493. அதுவே தானும் பிசியோடு மானும்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் :—மேற்கூறப்பட்ட பண்ணத்தி பிசி யோடொக்கும் என்றவாறு.

அதனை ஒத்தலென்பது, அதுவுஞ் செவிலிக்குரித் தென்றவாறு. ‘*பிசியொடும்*’ *என்ற உம்மையால்,*

“ பொருளொடு புணராப் பொய்ம்மொழி யோடும்
பொருளொடு புணர்ந்த நகையோடும்.” (485.)

ஒக்குமென்றுணர்க. ‘*தானும்*’ *என்ற மிகையாற்* பாட்டு மடை வசைக் கூத்திற்கே உரித்தென்பது கொள்க. (கஅக)

494. அடிநிமிர் கிளவி யீரா றாகும்.

இதுவும் அது.

இதன்பொருள்:—அப்பண்ணத்தியின் அடிப்பெருக்கங் கிளக்குங்கால் பன்னிரண்டாம் என்றவாறு.

‘ஆகும்’ என்றதனாற் சிறுபான்மை அப்பன்னிரண்டடி யின் ஏறியும் வரப்பெறுமென்பது. ‘ஈராறாகும்’ என்றத னான், இது நெடுவெண் பாட்டாகி வருமெனவும், அதுபோல ஆறடியின் இழிந்துவாரா தெனவுங் கொள்க. (கஅஉ)

495. அடியிகந்து வரினுங் கடிவரை யின்றே.

இதுவும் அது.

(பி - ம்)—[1]பொழுதும் பயிரில்லா வுறுப்பொருள்களை.

இதன்பொருள் :—அது முழுதும் அடியாகி வாராது இடையிடை ஒரோவடி பெற்று அல்லுழியெல்லாம் பரந்து பட்டு வரவும் பெறும் என்றவாறு.

அவை, முற்காலத்துள்ளார் செய்யுளுட் காணுமையிற் காட்டாமாயினும். இக்காலத்துள்ளனவேற் கண்டு கொள்க. இலக்கணம் உண்மையின் இலக்கியங் காணுமாயினும் அமையு மேன்பது. (கஅ௫)

496. கிளரியல் வகையிற் கிளந்தன தெரியி
னளவியல் வகையே யனைவகைப் படுமே.

இதுவும் மேலவற்றுக் கெல்லாம் புறனடை.

இதன்பொருள் :—எடுத்தோதிய வகையாற் சொல்லி யன ஆராயின் அளவியற்பகுதி அக்கூற்றதாம் என்றவாறு.

எடுத்தோதிய வகையா னென்பது, நூலும் உரையும் நந் நான்கெனவும், பிசி இரண்டெனவும், முதுமொழியும் மந்திர மும் கூற்றிடை வைத்த குறிப்பும் ஒரோவொன்றெனவுங் கூறிவந்த வகையான் அவற்றை இனத்தென்றெண்ணி அளந்த பகுதியும் அளவியலே யாமாகலின் அவ்வளவிய லடி வரையறை கூறியவாற்ருனும் அடி வரையறையிலவற்றுக்குக் கூறியவாற்ருனும் இருவகைப்படும் அளவியலென்றவாறு.

497. கைக்கிளை முதலா [1]வேழுபெருந் திணையு
முற்கிளந் தனவே முறைநெறி வகையின்.

இது, பதின்மூன்ருும் முறைமைக்கணின்ற திணையுறுப் புணர்த்து(313)கின்றது.

இதன்பொருள்:—கைக்கிளை முதல் பெருந்திணை யிறு வாய் ஏழும் முன்னர்க் கிளக்கப்பட்டன என்றவாறு.[2]

(பி - ம்)—[1]வேழ்பெருந்திணையுமுற்கிளந்தனமுறைமுறைமையி ருன.

[2]இது ‘கூறிற்றென்றல்’ என்னும் உத்தி. தொல் - 665 - பேர்.

'முறைநெறி வகையின்' என்பது, அவற்றுக்கு முறைமையாற் புறமெனப்பட்ட வெட்சிமுதல் பாடாண் பகுதியீறாகிய எழுபகுதியோடு மென்றவாறு. எனவே, அவற்றுக்குப் பொதுவாகிய முறையாற் கரந்தையுள்ளிட்டுப் பதினைந்து *திணையுள் ஒன்று செய்யுட் குறிப்பாகி வரல்வேண்டுமெனவும், முன்னோதியவாறே கொள்ளப்படுமெனவுஞ் சொல்லினம்; இது சொல்லாக்கால் அவை வரினும் வரும், வாராதொழியவும் பெறுமென்பது படுமென்பது. இது மேல்வருகின்ற கைகோண் முதலியனவற்றுக்கும் ஒக்கும். (கஅரு)

498. காமப் புணர்ச்சியு †மிடந்தலைப் பாடும்
பாங்கொடு தழாஅலுந் தோழியிற் புணர்வுமென்
றாங்கநால் வகையினு மடைந்த சார்பொடு
மறையென மொழிதன் மறையோ ராறே.

களவு கற்பென்பன காமத்திணையின் ஒழுகலான் ஆண்டுப் பரந்து பட்டன வெல்லாந் தொகுத்துக் கூறுகின்றான், அவை செய்யுட் குறிப்பாயடங்கலின். அவற்றுள் இது களவென்னும் கைகோளுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் :—[1]காமப்புணர்ச்சியும், அது நிகழ்ந்த பின்னர் [2]இடந்தலைப்பாடும், அதற்குப்பின்னர்ப் [3]பாங்கற்குச் சொல்லி அவனாற் கூடுதலும், அதன்பின்னர்த் [4]தோழியைப் பின்னின்று குறைமுடித்துக்கோடலுமென அந்நாற்பகுதிக்கண்ணும் பொருந்திய சார்பினாற் களவொழுக்கம் இதுவென்று கருதுமாற்றாற் செய்யுள்செய்தல் கந்திருவ வழக்கம் என்றவாறு.

கந்திருவவழக்கம் மறையோரொழுகிய நெறியதுவாகலான் 'மறையோராறு' என்றானென்பது. எனவென்பது, வினையெச்சம். எனவே, பாங்கனுந் தோழியும் உணர்ந்தவழியும் அது மறையோர்வழித்தென்றவாறு. காமப்புணர்ச்சி நிகழ்ந்தன்றி இடந்தலைப்பாடு நிகழாதெனவும், அவ்விடந்தலைப்பாடு

*அகமேழும் புறமேழும் அவ்விரண்டற்கும் பொதுவாகிய கரந்தையொன்றும். (பி · ம்)—†இடந்தலைப்படலும்.

பிற்பயத்தலரிதென்பது அவள் ஆயத்தொடுங் கூடிய கூட்டத் தான் அறிந்த தலைமகன் பாங்கனை உணர்த்தி அவனாற் குறை முடித்துக்கோடலும், தன்வயிற் பாங்கன் அவள்வயிற் பாங்கு செய்யானாகலின் அதன்பின்னர்த் தோழியாற் குறைமுடித் துக்கோடலுமென இந்நான்கும் முறையான் நிகழுங் களவொ ழுக்கமென்றவாறு.

"வேட்கை பொருதலை யுள்ளுதன் மெலித
லாக்கஞ் செப்ப னாணுவரை யிறத்த
னோக்குவ வெல்லா மவையே போறன்
மறத்தன் மயக்கஞ் சாக்கா டென்றச்
சிறப்புடை மரபினவை." (100.)

என்பனவுங் கைகோளாகாவோவெனின்,—ஆகா; கை கோளென்பது ஒழுகலாறாகலான் அவை அவற்றுட் பிறந்த உள்ளநிகழ்ச்சி ஒன்றொன்றனிற் சிறந்து [1]பெருகியக்கால் அவ் வப்பகுதியாகுமெனக் கொள்க.

மற்றுக் களவியலுள்,

"ஆங்கனம் புணர்ந்த கிழவோன் றன்வயிற்
பாங்கி னோரிற் குறிதலைப் பெயலும்
பாங்கிலன் றமியோ ளிடந்தலைப் படலும்." (இறையனார் - 3.)

எனப் பாங்கற்கூட்டம் முற்கூறியதாலெனின்,—இது கைகோள்கூறிய இடமன்மையின் முற்கூறினும் அமையு மென்பது.

மற்று இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்த தலைமகனைப் பாங் கன் கண்டு இவ்வேறுபாடு எற்றினானாயிற்றென்று வினவு மன்றே? அதனாற் பாங்கற்கூட்டம் நிகழ்ந்தபின்னரன்றி இடந்தலைப்பாடு நிகழாதாம் பிறவெனின்,—அற்றன்று; யாழோர் கூட்டம் உலகியலாதலான் இல்லதன்றாமாகவே உல கத்தார் நிறையுடையாராகி மறைவெளிப்படாமல் ஒழுகு வாரும்,மறைவெளிப்படுத்து விளம்பும் பாங்கனையுடையாரும், இல்லாதாருமெனப் பலவகையராதலின் வினாதல் ஒருதலை யன்றென்பது; அல்லதூஉம், தன் இடந்தலைப்பாடு நிகழுமே தானே துணைவேண்டுமென்பது; என்னை? துணையின்றி

(பி - ம்)—[1]பெருகியகாலாயபகுதியெனக்.

நிகழுங் களவு சிறப்புடைத்தாகலானும் பாங்கன் கழறு மென்று அஞ்சி அவனை முந்துற மறைத்தொழுகுமாகலானு மென்பது. களவொழுக்கமெல்லாம் இந்நான்குவகையானும் அடங்கும். அவற்றுக்குச் செய்யுள்,

"கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் தும்பி
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியற்
செறியெயிற் றரிவை கூந்தலி
னறியவு முளவோ நீயறியும் பூவே. (குறுந் - 2.)

என்னும் பாட்டு, இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கண் நிகழ்ந்த செய்யுள்.

"சொல்லிற் சொல்லெதிர் கொள்ளா யாழநின்
றிருமுக மிறைஞ்சி நாணுதி கதுமெனக்
காமங் கைம்மிகிற் றாங்குத லெளிதோ
கொடுங்கே ழிரும்புற நடுங்கக் குத்திப்
புலிவிளை யாடிய புகர்முக வேழத்தின்
றலைமருப் பேய்ப்பக் கடைமணி சிவந்தநின்
கண்ணே கதவ வல்ல நண்ணா
ராண்டலை மதில ராகவு முரசுகொண்
டோம்பரண் கடந்த வடுபோர்ச் செழியன்
பெரும்பெயர்க் கூட லன்னநின்
கரும்புடைத் தோளு முடையவா லணங்கே." (நற்றிணை-39.)

என்பது, இடந்தலைப்பாடு.

"இடிக்குங் கேளிர் நுங்குறை யாக
நிறுக்க லாற்றினோ நன்றுமற் றில்ல
ஞாயிறு காயும் வெவ்வறை மருங்கிற்
கையி லூமன் கண்ணிற் காக்கும்
வெண்ணெ யுணங்கல் போலப்
பரந்தன் றிந்நோய் நொண்டுகொளற் கரிதே." (குறுந் - 58.)

என்பது, பாங்கற்கூட்டத்துக்கண் வந்தது.

"தலைப்புணைக் கொளினே தலைப்புணைக் கொள்ளும்
கடைப்புணைக் கொளினே கடைப்புணைக் கொள்ளும்
புணைகை விட்டுப் புனலோ டொழுகி
னாண்டும் வருகுவள் போலு மாண்ட
மாரிப் பித்திகத்து நீர்வார் கொழுமுகை

செவ்வெரி நுறமுங் கொழுங்கடை மழைக்கட்
டுளிதலைத் தலைஇய தளிரன் னோளே." (குறுந் - 222.)

என்பது, தோழியிற்கூட்டம். பிறவும் அன்ன. (கசுகூ)

499. மறைவெளிப் படுதலுந் தமரிற் பெறுதலு
மிவைமுத லாகிய வியனெறி திரியாது
மலிவும் புலவியு மூடலு முணர்வும்
பிரிவொடு புணர்ந்தது கற்பெனப் படுமே.

இது, கற்பென்னுங் கைகோளுணர்த்துத னுதலிற்று.

இதன் பொருள் :— மறைந்தொழுகும் ஒழுகலாறு வெளிப்படுதலும் அதன்பின் தமர் கொடுப்பத் தான் அவ் வகையாற் பெறுதலுமென்னும் [1]இவ்விரண்டும் முதலாகிய வழக்குநெறி திரியாது மகிழ்ச்சியும் புலத்தலும் ஊடலும் உணர்த்தலுமென்னும் நான்குடன் பிரிவுளப்பட்ட ஐந்தும் புணர்ந்தது கற்பென்னுங் கைகோளாம் என்றவாறு.

'இவைமுத லாகிய' என்றதனால்,

"கொடுப்போ ரின்றியுங் காண முண்டே
புணர்ந்துடன் போகிய காலை யான." (143.)

என்றவழிக் கூடிய வதுவைபோல்வன கொள்க. அவை தாங் கற்பெனப்படுவதல்லது ஒழுகலாறெனப்படா; என்னை? இவரொழுக்கமுமன்றி வேள்வியாசான் முதலாயினாரும் செய் விக்கும் ஒழுக்கமாகலான். அங்ஙனமாயினும் அவற்றையுங் கைகோளின்பாற் சார்த்தி யுணரப்படுமென்றற்கு ஈண்டுக் கூறினானென்பது.

இனிக் கூறும் ஐந்தும், தலைவனுந் தலைவியும் ஒழுகும் ஒழுகலாறெனவேபடும். முன்னைய இரண்டும்போலப் பிறர் கொடுக்கப்பட்டனவல்லவென்பது.

மலிதலென்பது, இல்லொழுக்கமும் புணர்ச்சியும் முத லாயவற்றான் மகிழ்தல்.

(பி - ம்)—[1]இவ்விரண்டொன்குகூடியவற்றுப்பின்விரிதல்கூறினன்.

புலவியென்பது, புணர்ச்சியான் வந்த மகிழ்ச்சி குறைபடாமற் காலங்கருதிக்கொண்டுய்ப்பதோர் உள்ளநிகழச்சி.

ஊடலென்பது, உள்ளத்து நிகழ்ந்ததனைக் குறிப்புமொழியானன்றிக் கூற்றுமொழியானுரைப்பது.

அங்ஙனம் ஊடனிகழ்ந்தவழி அதற்கேதுவாகிய பொருளின்மையுணர்வித்தல் உணர்வெனப்படும். இல்லது கடுத்த மயக்கந்தீர உணர்த்துதலால் உணர்த்துதலெனவும், அதனை உணர்தலால் உணர்வெனவும்படும்; புலவிக்காயின் உணர்த்தல்வேண்டா, அது [1]குளிர்ப்பக்கூறலுந் தளிர்ப்பமுயங்கலும் முதலாயவற்றான் நீங்குதலின். அம்முறையானே கூறியவற்றுப்பின் பிரிதல் கூறினான், அஃது இவை நான்கனொடும் வேறுபடுதலின்; அதனை ஊடலோடு வைக்கவே அவ்வூடலிற் பிறந்த துனியும் பிரிவின்பாற்படுமென்பது கொள்க; என்னை? காட்டக்காணாது கரந்து மாறுதலின். இவற்றுக்குச் செய்யுள்:

"எம்மனை முந்துறத் தருமோ
தம்மனை யுய்க்குமோ யாதவன் குறிப்பே." (அகம் - 195.)

என்பது, மறைவெளிப்பாடு.

"தமர்தர, வோரிற் கூடி யுடன்புணர் கங்குல்." (அகம் - 86.)

என்பது, தமரிற்பெறுதல்.

"கேள்கே டூன்ற." என்னும் (93) அகப்பாட்டினுள்,

"நலங்கே ழாகம் பூண்வடுப் பொறிப்ப
முயங்குகஞ் சென்மோ நெஞ்சே."

என்பது, மலிதல்.

"நாணுக்கடுங் குரைய ளாகிப்
புலவி வெய்யள்யா முயங்குங் காலே."

என்பது, புலவி.

"நோய்சேர்ந்த திறம்பண்ணி நின்பாண னெம்மனை
நீசேர்ந்த வில்வினுய் வாராமற் பெறுகற்பின்." (கலி - 77.)

என்பது, ஊடல்.

(பி - ம்)—[1]குளிர்ப்பக் கூடலும்.

“விருந்தெதிர் கொள்ளவும் பொய்ச்சூ ளஞ்சவு
மரும்பெறற் புதல்வனை முயங்கக் காணவு
மாங்கவிர் தொழியுமென் புலவி.” (கலி - 75.)

என்பது, உணர்தல்.

“திறனல்ல யாங்கழற யாரை நகுமிம்
மகனல்லான் பெற்ற மகன்.” (கலி - 86.)

என்பது, துனி. துனித்தலென்பது, வெறுத்தல். அறுவகைப் பிரிவும் பிரிவெனவே அடங்கும். அவை மேற்காட்டப்பட்டன. (கஅஎ)

500. மெய்பெறு [1]வகையே கைகோள் வகையே.

இது, புறத்திணைக் கைகோளுணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள்:—பொருள்கள் பெற்ற கைகோட் பகுதி அகத்திணைக் கைகோளே என்றவாறு.[2]

கைகோளென்பது, ஒழுக்கங்கோடல்; எனவே, அகத்திற்குப்புறனாயினும், புறத்திணைக்குக் கைகோள் அவ்வாறு வேறுவகைப்படக் கூறப்படா; பொதுவகையானே மறைந்த ஒழுக்கமும் வெளிப்பாடுமென இரண்டாகி அடங்கும் அவையுமென்றவாறு. அவை வெட்சியுள்ளும் ஒழிந்த திணையுள்ளுங் காட்டப்பட்டன. (கஅஅ)

501. பார்ப்பான் பாங்கன் றோழி செவிலி
சீர்த்தகு சிறப்பிற் கிழவன் கிழத்தியோ
டளவியன் மரபி னறுவகை யோருங்
களவினிற் கிளவிக் குரிய ரென்ப.

இது, கூற்றென்னும் உறுப்புணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள்:—எண்ணப்பட்ட அறுவருங் களவொழுக்கினுள் (177) நிகழ்ந்தன கூறினாராகவல்லது ஒழிந்தோர் கூறினாராகச் செய்யுள் செய்யப்பெறாரென்றவாறு.

(பி - ம்)—[1]மவையே. [2]இது, கூறிற்றென்றல்' என்னும் உத்திக்கு இனம் தோல் - 665 - பேர்.

பார்ப்பானென்பான், நன்றுந் தீதும் ஆராய்ந்து உறுதி கூறுவானெனப்படும். பாங்கனென்பான், அவ்வாறன்றித் தலைமகன் வழிநின்றொழுகி வருமாகலின் அவனை அவன்பின் வைத்தான். தோழி, அவன்போன்றும் பெண்பாலாகலின் அவளைப் பின்வைத்தான். செவிலி மாற்றஞ் சிறுவரவிற்றாத லின் அவளை அவளின்பின் வைத்தான். அவரிற் சிறந்தமை யிற் சீர்த்தகு சிறப்பிற் கிழவனையுங் கிழத்தியையும் அவர் பின் வைத்தான். அவ்விருவருள்ளுந் தலைமகளது கூற்றே பெருவரவினதாகலின் அவளை ஈற்றுக்கண் வைத்தானென் பது. உதாரணம் :

"சீர்கெழு வெண்முத்த மணிபவர்க் கல்லதை
. . .
தேருங்கா ணும்மக ணுமக்குமாங் கனையளே." (கலி - 9.)

என்பது, பார்ப்பான்கூற்று.

"காமங் காம மென்ப காம
மணங்கும் பிணியு மன்றே நினைப்பின்
முதைச்சுவற் கலித்த முற்றா விளம்புன்
மூதா தைவந் தாங்கு
விருந்தே காமம் பெருந்தோ ளோயே." (குறுந் - 204.)

என்பது, பாங்கன்கூற்று.

"ஏனல் காவ லிவளு மல்லள்
. . .
சொல்லு மாடுப கண்ணி னானே." (பு - 485.)

என்பது, தோழிகூற்று.

"பெயர்த்தனென் முயங்கயான் வியர்த்தன னென்றனள்
. . .
ஆம்பன் மலரினுந் தான்றண் ணியளே." (குறுந் - 84.)

என்பது, செவிலிகூற்று.

"பாலு முண்ணாள் பழங்கண் கொண்டு
நனிபசந் தனளென வினவுதி." (அகம் - 48.)

என்பதும் அது.

"கேளிர் வாழியோ கேளிர் நாளுமென்

. . . .

அரைநாள் வாழ்க்கையும் வேண்டலென் யானே." (குறுந்-280.)

என்பது, கிழவன்கூற்று.

"விளங்குதொடி முன்கை வளைந்துபுறஞ் சுற்ற
நின்மார் படைதலி னினிதா கின்றே." (அகம் - 58.)

என்பது, கிழத்திகூற்று. பிறவும் அன்ன. (கஅகசு)

502. பாணன் கூத்தன் விறலி பரத்தை
யாணஞ் சான்ற வறிவர் கண்டோர்
[1]பேணுதகு சிறப்பிற் பார்ப்பான் முதலா
முன்னுறக் கிளந்த கிளவியோடு தொகைஇத்
தோன்னெறி மரபிற் கற்பிற் குரியர்.

இதுவுமது.

இதன் பொருள் :—இவ்வெண்ணப்பட்ட எல்லாருஞ் சொல்லிய சொல்லாகச் செய்யுள் செய்யப்பெறுங் கற்பினுள் என்றவாறு.

'முன்னுறக் கிளந்த கிளவி' என்பது, பொருளுக் கிற்று. இசையின் பின்னரது நாடகமாகலிற் பாணன்பின் கூத்தனை வைத்தும், பெண்பாலாகலான் விறல்பட ஆடும் விறலியைக் கூத்தன்பின் வைத்தும், அவ்வினத்துப் பரத்தையரை அதன்பின் வைத்தும், அகப்பொருட்குச் சிறந்தாராகலின் நற்பொருள் உணரும் அறிவரை அவர்பின் வைத்தும், ஏதிலராகிய கண்டோரை அவர்க்குப்பின் வைத்துங் கூறினனென்பது. இவ்வாற்றான் இவரோடு முன்னர்க் களவொழுக்கத்திற்கூறிய அறுவருங் கூறப்பெறுவரென்றவாறு. 'தொன்னெறி மரபின்' என்றதனாற் பாகனுந் தூதனுங் கூறவும் அமையும்; அவை புறப்பொருட்குச் சிறந்து வரும்; அவற்றுக்குச் செய்யுள் :

(பி - ம்)—[1]'பேணுஞ்சிறப்பிற்...முன்னுக்கிளந்தவறுவரொடு.'

"செவ்வழி நல்யா ழிசையினென் பையெனக்
கடவுள் வாழ்த்திப் பையுண் மெய்கிறுத்
தவர்திறஞ் செல்வேன் கண்டனென் யானே." (அகம்-14.)

என்பது, பாணன்கூற்று.

"ஆடலிற் பயின்றனை யென்ஞ தென்னுரை
யூடலிற் றெளிதல் வேண்டும்."

என்பது, கூத்தன்கூற்று.

"மரந்தலை மணந்த நனந்தலைக் கானத்து
. . . .
நறுங்கண் ணியன்கொ ணோகோ யானே."

என்னும் நற்றிணைப் (394) பாட்டு, கண்டோர்கூற்று.

"விதையர் கொன்ற முதையற் பூழி
. . . .
மெல்லிறைப் பணைத்தோட் டுயிலமர் போயே."

என்னும் நற்றிணைப் (121) பாட்டுப் பாகன்கூற்று.

ஒழிந்தனவுங் கற்பியலுட் கூறியவாற்றான் அறிக.(கூ0)

503. ஊரு மயலுஞ் சேரி யோரு
நோய்மருங் கறிநருந் தந்தையுந் தன்னையுங்
கொண்டெடுத்து மொழியப் [1]படுத லல்லது
கூற்றவ ணின்மை யாப்புறத் தோன்றும்.

இதன் பொருள் :—இவ்வெண்ணப்பட்ட அறுவகை யோருஞ் சொல்லிய சொல்லாகச் செய்யுள் செய்யப்பெறார் என்றவாறு.

இவை, களவிற்கும் கற்பிற்கும் பொது. 'கொண்டெடுத்து மொழியப் படுத லல்லது' என்பது, இவர் கூற்றாகப் பிறர் சொல்லினல்லது இவர்தாங் கூறாரென்றவாறு; அவை,

"ஊஉ ரலரெழச் சேரி கல்லென
வானு தலைக்கு மறனி லன்னை." (குறுந் - 262.) எனவும்,

"தெரிகணை நோக்கிச் சிலைநோக்கி
. . . சாய்த்தார் தலை." (கலி - 39.)

(பி - ம்)—[1]படுவதலலதை.

எனவும் வருவன போல்வன.

'யாப்புறத் தோன்றும்' என்றதனான் அகத்திணைக்கண் இவ்வாறு நிலைபெற்றதென்பது; எனவே, புறத்திணைக்கண் அவர் கூறவும் பெறுமென்பது. இதுநோக்கிப்போலுங் கூறு தாரையுங் கூறுவாராயிற்றென்பது. 'நோய்மருங்கறிநரை' இடை வைத்தான், முன்னைய மூன்றும் [1]பெண்பாலெனவும், ஒழிந்தன ஆண்பாலெனவும் அறிவித்தற்கென்பது. எனவே, நோய்மருங்கறிநர் பெண்பாலும் ஆண்பாலுமாயினரென்பது.

504. கிழவன் றன்னொடுங் கிழத்தி தன்னொடு
நற்றாய் கூறன் முற்றத் தோன்றாது.

இஃது, எய்தாததெய்துவித்தது; விலக்கியல் வகையால் விதித்ததெனவும் அமையும்.

இதன் பொருள்:—கிழவனோடுங் கிழத்தியோடும் இடையிட்டு நற்றாய் கூறுதல் நிரம்பத் தோன்றாது என்றவாறு.

'நற்றாய்' என்று ஒருமை கூறியவதனால், தலைமகள் தாயையே கொள்ளப்படும். இதனானே தந்தை தன்னைய ரென்பன போல்வனவற்றுக்கும் இஃதொக்கும். 'முற்ற' என்றதனால் தானே தலைவனாதலால் தலைவன்தமர் யாவருங்கூறார், முற்கூறப்பட்டார் அல்லரென்பது கொள்க. முற்றுமென்னாது 'தோன்றாது' என்றதனால், புறத்திணைக்கண் இவை வரைவின்றி வழக்கினொடு பொருந்துமாற்றாற் கொள்ளப்படுமென்பது. 'கிழவன்றன்னொடும் கிழத்திதன்னொடும் கூறார்' எனவே, அல்லுழிச் சொல்லப்பெறும் நற்றாயென்பதாம்; அஃது,

"எம்வெங் காம மியைவ தாயின்
. . .
செறிந்த சேரிச் செம்மன் மூதூ
ரறிந்த மாக்கட் டாகுக தில்ல
. . .
மென்றோ ளஞ்ஞை சென்ற வாறே." (அகம் - 15.)

என வரும். (கசுஉ)

505. ஒண்டொடி மாதர் கிழவன் கிழத்தியொடு
கண்டோர் மொழிதல் கண்ட தென்ப.

இதன் பொருள் :—தலைமகனோடும் தலைமகளோடும் இடைச்சுரத்துக்கண்டோர் மொழிதல் (40) அறியப்பட்டது என்றவாறு.

'ஒண்டொடி மாதர் கிழவன்' எனவே, அவ்விருவர் கூட்டத்துக்கண்ணுமன்றி அவ்விருவரோடுந் தனித்துழிக் கூற்றில்லையென்றவாறு. 'கண்டது' என்ற மிகையான், இடைச்சுரத்துக் கண்டோர் செவிலிக்குரைப்பனவுங் கொள்க; அவை,

" இளையண் மெல்லியண் மடந்தை
யரிய சேய பெருங்கான் யாறே." (சிற்றெட்டகம்.)

எனவும்,

" அணித்தாத் தோன்றுவ தெம்மூர்
மணித்தார் மார்ப சேர்ந்தனை சென்மே." (பொருளியல்.)

எனவும் வரும்.

இதனுள், ஒண்டொடி மாதர்கிழவன் எனச் செவ்வனந் தோன்றக் கூறியது தலைமகனையாதலின்,

" வில்லோன் காலன கழலே தொடியோண்
மெல்லடி மேலன சிலம்பே." (குறுந் - 7.)

என்பது, செவிலிக்குக் கண்டோர் கூறியது. (கசூரு)

506. இடைச்சுர மருங்கிற் கிழவன் கிழத்தியொடு
வழக்கிய லாணையிற் கிளத்தற்கு முரியன்.

இதுவும் கூற்றுவிகற்பமே கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் :— இடைச்சுரத்து உடன்போகிய கிழத்தியொடும் கிழவன் நீதிநூல்வகையாற் கிளத்தற்கு முரியன் என்றவாறு.

நீதிநூல்வகையாற் கிளத்தலென்பது, கிழத்திதன் தமர் இடைச்சுரத்துக் கண்ணுறின் அவர்கேட்பத் தலைவிக்குச் சொல்லுவானாய் வழக்கியல் கூறுதலு முரியனென்பது. 'வழக்கியலாணை' என்றதனான் நீதிநூல் விதிபிறழக் கூறின் அஃது இராக்கதம்போன்று காட்டுமென்பது. உம்மையாற் கிழத்தியொடு வழக்கியலாணையானன்றி மருட்டிக் கூறவும் பெறுமென்பது.

“அழிவிலர் முயலு மார்வ மாக்கள்
வழிபடு தெய்வங் கட்கண் டாஅங்
கலமரல் வருத்தந் தீர யாழநின்
னலமென் பணைத்தோ ளெய்தின மாகலிற்
பொரிப்பூம் புன்கி னெழிற்றகை யொண்முறி
சுணங்கணி வனமுலை யணங்குகொளத் திமிரி
நிழல்காண் டோறு நெடிய வைகி
மணல்காண் டோறும் வண்ட றைஇ
வருந்தா தேகுமதி வாலெயிற் றோயே
மாநனை கொழுதி மகிழ்குயி லாலு
நறுந்தண் பொழில கானங்
குறும்பல் லூரயாஞ் செல்லு மாறே.” (நற்றிணை - 9.)

என்பதனுள் ‘வருந்தாதேகுமதி’ எனவே, ‘வழிபடு தெய்வங் கட்கண்டால்’ விடுவார் இல்லாததுபோல நின்னை விடுதல் எனக்கு அறனன்றெனக் கூறி மெல்லெனச் செல்க வென மருட்டிக் கூறியவாறு காண்க. (ககூச)

507. ஒழிந்தோர் கிளவி கிழவன் கிழத்தியோடு
[1]மொழிந்தாங் குரியர் முன்னத்தி னெடுத்தே.

இதுவுங் கண்டோர் கூற்று.

இதன் பொருள் :—மேலைச்சூத்திரத்துக் கூறிய தலைமகனையும் தலைமகளையும் ஒழித்து, ஒழிந்தோரெனப்படுவார் கண்டோரெனப்படுப. அவர்கூற்றுங் கிழவன் கிழத்தியொடு மொழிந்தாங்கு வழக்கியலாணை(506)யிற் கிளத்தற்கும் உரியரென்பான் முன்னத்தினெடுத்துக்கூறுபவென்றுனென்பது.

முன்னத்தினெடுத்தலென்பது, அதிகாரத்தான் [2]அறநூற் கருத்தினானெடுத்துரைப்பவென்றவாறு; அவை,

“பலவுறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க் கல்லதை
மலையுளே பிறப்பினு மலைக்கவைதா மென்செய்யு
நினையுங்கா லும்மக ளுமக்குமாங் கனையளே.” (கலி - 9.)

என்றாற்போல்வன.

(பி - ம்)—[1]‘மொழிந்தாங்குமுரிய’ [2]அறநூற்குத்தகவோத்தினா னெடுத்.

இவ்வாறு வழக்கியலாணையாற் கிளவாது (40) வாளாதே அவரைக் கண்டேமெனவும் அவர் இன்னுழிப் புகுவரென வுஞ் சொல்லுவன

"கண்டோர் மொழிதல் கண்ட தென்ப." (505.)

என்புழிக் கூறினும் என்பது. (கசுரு)

508. மனையோள் கிளவியுங் கிழவன் கிளவியு
நினையுங் காலைக் கேட்குந ரவரே.

இது, கேட்போரென்னும் உறுப்புணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள்:—முன்னர்க் கூற்றிற்குரியரெனப்பட்ட பன்னிருவருட் கேட்டற்குரியார் தலைமகனும் தலைமகளும் ஒழித்து ஒழிந்த பதின்மரும் என்றவாறு.

அவர் கேட்பனவும் அவ்விருவர் கிளவியுமேயெனவும் தத்தங்கிளவி கேளாரெனவுங்கூறியவாறு. 'மனையோள் கிளவி யுங் கிழவன் கிளவியும்' என்பதனை, மேற்போயின கூற்றிற்குங் கூட்டியுரைக்க. உரைக்கவே கூறுவனவுங் கேட்பனவுமெல் லாம் அவ்விருவர் கிளவியுமேயெனவும், தத்தங்கிளவி கூறவுங் கேட்கவும் பெறுரெனவுங் கூறியவாருயிற்று. இங்ஙனம் விலக் குப்பட்டனவற்றுள் வேறுபட வருவனவும் மேற்கூறுகின் ரும். மற்றுக் கூற்றுக்கு உரியரெனப்படுவார் அவ்வயின் தலைவியுந் தலைவனுங் கூறக்கேளாரோவெனின்,—அவை தங் கிளவியாகலின் தாங்கேட்டல் விதந்தோதவேண்டுவதன் றென்பது.

'நினையுங்காலை' என்றதனுல், தலைமகள் சொல்லக் கேட்போரும், தலைமகன் சொல்லக் கேட்போரும், தலைவனுந் தலைவியுந் தம்முட் கேட்டனவற்றுக்குரியனவும் ஆராய்ந்து கொள்ளப்படும் மேற்கூறிய வகையானென்பது ; எனவே, தலைமகன் கூறப் பாத்தை கேட்டலும், தலைமகள் கூறப் பாத்தை கேட்டலும் முதலாயின புலனெறிவழக்கிற்கேலா தன விலக்கப்பட்டன. ஒழிந்தனவற்றுட் சில வருமாறு:—

"விளங்குதொடி முன்கை வளைந்துபுறஞ் சுற்ற
நின்மார் படைதலி னினிதா கின்றே." (அகம் - 58.)

என்னும் தலைமகள் கூற்று, தலைமகன் கேட்டது.

"வருந்தா தேகுமதி வாலெயிற் றோயே." (நற் - 9.)

என்பது, தலைமகன் கூற்று, தலைமகள் கேட்டது.

"[1]நின்கேள்,
புதுவது பன்னாளும் பாராட்ட யானு
மிதுவொன் றுடைத்தெனை வெண்ணி." (கலி - 24.) எ-ம்,

"[2]மாலையு முள்ளா ராயிற் காலை
யாங்கா குவங்கொல் பாண." (அகம் - 14.) எ - ம்,

"[3]உயங்கின் றன்னையென் மெய்யென் றசைஇ."(அகம் - 17.)

எனவும்,

"[4]ஒண்டா ரகலமு முண்ணுமோ பலியே."(குறுந் - 362.) எ-ம்,

"[5]எல்லீரு மென்செய்தீ ரென்னை நகுதிரோ." (கலி - 142.)

எனவும் இன்னோரன்னவெல்லாந் [1]தோழியும் [2]பாணனும் [3]செவிலியும் [4]கண்டோரும் [5]அறிவரும் கேட்பத் தலைமகள் கூற்றுவந்தன. பிறவும் அன்ன.

"[1]இடிக்குங் கேளிர் நுங்குறை யாக
. . . . .
பாந்தன் றிந்நோய் நொன்டுகொளற் கரிதே." (குறுந் - 58.)

எனவும்,

"[2]எலுவ சிறாஅ ரேம்முறு நண்ப
. . . . .
புதுக்கோள் யானையிற் பிணித்தற்றா லெம்மே." (குறுந்-129.)

எனவும்,

"[3]ஊர்க பாக வொருவினை கழிய." (அகம் - 44.) எ - ம்,

"[4]பேரமர் மழைக்கணின் றோழி யுறீஇய
வாராஞ ரெவ்வங் களையா யோவென." எ - ம்,

"[5]சான்றவிர் வாழியோ சான்றவி ரென்றும்." (கலி - 139.)

எனவும் இவை [1]பார்ப்பானும் [2]பாங்கனும் [3]பாகனும் [4]தோழியும் [5]கண்டோரும் கேட்போராகத் தலைமகன் கூற்று நிகழ்ந்தன. பிறவும் அன்ன.

"ஒன்றித் தோன்றுந் தோழி." (39.)

என்றமையின் தோழிகூற்றுந் தலைமகள் (225) கூற்றே யாமென்பது. (கசுசு)

509. பார்ப்பா ரறிவ ரென்றிவர் கிளவி
யார்க்கும் வரையார் யாப்பொடு புணர்ந்தே.

இதுவுமது.

இதன் பொருள்:—இது மேற்கூறிய பார்ப்பாரும் அறிவரும் கூறியகூற்றுக் கேட்போரை இன்னாரென்று வரையப் படாது என்றவாறு.

என்றவழி, 'யார்க்கும்' என்றது, அகத்திணையோர்க்கும் புறத்திணையோர்க்கு மென்றவாறு. 'யார்க்கும் வரையார்' என்றதனை, எச்சப்படுத்துச் சிலர்க்கும் வரையப்படுமென்பது கொள்க. என்னை? பார்ப்பார்கூற்று, தலைமகனும் செவிலியும் நற்றாயும் கேட்பினல்லது பிறர் கேட்டற்கேலா. அறிவர் கூற்று, தலைமகளுந் தோழியுஞ் செவிலியும் நற்றாயும் கேட்டற்குரியர்.

புறத்திணைக்கண்ணும் பொதுவியற்கரந்தையோர்க்கும் (185) பார்ப்பார் கிளவி ஏலாவெனவும், அறிவர்கிளவி ஏற்கு மெனவும், பிறவு மின்னோரன்ன கொள்க.

'யாப்பொடு புணர்ந்து' என்பது, அகப்பொருளும் புறப்பொருளுமாக யாக்கப்படுஞ் செய்யுளெல்லாவற்றோடும் பொருந்துமென்றவாறு. இவர் கிளவி வரையப்படா தெனவே அவர் வாயிலாகியவழித் தலைமகள் வாயின்மறுத்த விலளென்பதூஉம், புறத்திணைத் தலைவர்க்கும் அவ்வாறே வழிநிற்றல் வேண்டுமென்பதூஉங் கூறியவாறாயிற்று; என்னை? அறிவரெனப்படுவோர் மூன்று காலமுந் தோன்ற நன்குணர்ந் தோரும் புலனன்குணர்ந்த புலமையோரு (647) மாகலானும், இனிப் பார்ப்பாரும் அவ்வாறே சிறப்புடையராகலானும், அவர்வழி நிற்றல் அவர்க்குக் கடனாகலானுமென்பது.

510. ஒருநெறிப் பட்டாங் கோரியன் [1]முடியுங்
கரும நிகழ்ச்சி யிடமென மொழிப.

இது, களவெனப்பட்ட உறப்புணர்த்துகின்றது.

(பி - ம்)—[1]மொழியுங்.

இதன் பொருள்:—பலவும் ஒருவழிப்பட்டு ஓரிலக்கணத்தான் முடியுங் கருமநிகழ்ச்சியை இடமென்று கூறுப என்றவாறு.

இடமெனினுங் களமெனினும் ஒக்கும். ஒரு செய்யுட் கேட்டால் இஃது இன்னவிடத்து நிகழ்ந்ததென்று அறிதற்கு ஏதுவாகியதோர் உறுப்பினை இடமென்றானென்பது. ஒரு நெறிப்படுதலென்பது, ஒருவழிப்பலவுந்தொகுத்தல். ஓரியலென்பது, அவற்றுக்கெல்லாம் இலக்கணமொன்றுதல்; அஃதாவது, காட்சியும் ஐயமும் துணிதலும் புணர்ச்சியும் நயப்பும் பிரிவச்சமும் வன்புறையுமென்றின்னோரன்னவெல்லாம் ஒருநெறிப்பட்டு இயற்கைப்புணர்ச்சியென்னும்ஓரிலக்கணத்தான் முடியுமென்பது. கருமநிகழ்ச்சியென்பது, காமப்புணர்ச்சியென்னுஞ் செயப்படுபொருணிகழ்ச்சி; அஃது, இடமெனப்பட்டது. இது வினைசெய்யிடம். நிலமாயின முன்னர்த் திணையெனப்பட்டன. காலம் முன்னர்ச் (514) சொல்லும்.

"எலுவ சிறாஅ ரெம்முறு நண்ப." (குறுந் - 129.)

என்னும் பாட்டும்,

"கேளிர் வாழியோ கேளிர் நாளுமென்
னெஞ்சுபிணிக் கொண்ட வஞ்சில் லோதிப்
பெருந்தோட் குறுமகள் சிறுமெல் லாக
மொருநாள் புணரப் புணரி
னரைநாள் வாழ்க்கையும் வேண்டலென் யானே."

(குறுந் - 280.)

என்னும் பாட்டும் பாங்கற்கூட்டமே இடனாக ஒருவழிப்பட்டன; என்னை? நின்வேறுபாடு எற்றினானாயிற்றென்று வினவிய பாங்கற்கு இதனினானாயிற்றென்று உரைத்ததூஉம், அதற்குப் பாங்கன் கழறினானை எதிர்மறுத்ததூஉமென இரண்டும் பாங்கற்கூட்டத்துப் பட்டு ஓரியலான் முடிந்தன. அவை மேற்கூறியவகையானே கண்டுகொள்க. (கசுஅ)

511. [1]பரத்தை வாயி லெனவிரு கூற்றுங்
கிழத்தியைச் சுட்டாக் கிளப்புப்பய மிலவே.[2]

இது பயனில் கூற்றுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்:—பரத்தையும் வாயில்களுமென்னும் இரண்டு வேறுபாட்டின்கண்ணும் எழுந்த கிளவி கிழத்தி கேட்பாளாகக் கருதிச் சொல்லாக்காற் பயமிலவென்றவாறு.

கிழத்தியைச் சுட்டாவெனவே, பாங்காயினார் கேட்பச் சொல்லினும் அமையுமென்பதாயிற்று.

"செறிதொடி தெளிர்ப்ப வீசிச் சிறிதவ
ணுலமந்து வருகஞ் சென்மோ தோழி." (அகம் - 106.)

என்றக்கால், தலைவிக்குப் பாங்காயினார் கேட்ப[ச் சொல்லி]க்கூறல் வேண்டுமென்பது. வாயில்களுந் தலைமகளை ஊடல் காப்பவல்லது சொல்லாராகலான் தலைமகள் கேட்பாளாகச் சொல்லவேண்டுமென்பது. 'சுட்டாக்கிளப்புப் பயமில' என்றதனான், வாயில்கள் கூறுவனவுங் கிழத்திக்குப் பாங்காயின தோழி கேட்பச் சொல்லினும் அமையும். அவற்றுக்குச் செய்யுள் :

"ஒருயிர் மாத ராகலி னிவளுந்
தோரா துடன்றனண் மன்னே."

என்பது, கிழத்திகேட்ப வாயில்கள் கூறியது. இது, தோழிகேட்பச் சொல்லியதூஉமாம். (கககூ)

(பி - ம்)—[1]பரத்தை வாயிலெனவிரு வீற்றும்.

[2]**கோவையார் - 371 - பேர்:**—'அரமங்கையரென வந்து விழாப்புகு மவ்வவர்வா, ணரமங்கையரென வந்தணுகும் மவளன் றுகிரால், சிரமங்கையனைச் செற்றோன் தில்லைச்சிற் றம்பலம் வழுத்தாப், புரமங் கையரின் னையாதைய காத்துநம் பொற்பரையே' ஈண்டு அவள் என்றதும் சேயிழை என்றதும் பரத்தையரிற் றலைவியாகிய இற்பரத்தையை; 'பரத்தைவாயில்......பயனிலவே' என்பதனால் இது கிழவோட் சுட்டாக் கிளப்பாயினும், இப்பரத்தையாது மாறுபாடு தலைமகள் ஊடுதற்கு நிமித்தமாகலின் பயனுடைத்தாம்.

512. வாயி லுசாவே [1]தம்முளு முரிய.

இதுவுமது.

இதன் பொருள் :—மேனின்ற அதிகாரத்தால் தலைமகளைச் சுட்டி, ஒருவரொருவர்க்குரைப்பார்போல வாயில்கள் தம்முட்கூறவும் பெறும், அவையுந் தலைமகள் கேட்பன என்றவாறு.*

அதற்குச் செய்யுள் :

"தண்ணந் துறைவன் கொடுமை
நம்மு னாணிக் கரப்பா டும்மே." (குறுந் - 9.)

என்பது பாடினி, பாணர்க்குரைத்தது. 'தம்முளும்' என்ற உம்மை எதிர்மறையாகலான், கேட்குநர் அவரெனப் பட்டவாறன்றித் தம்முள் தாங் கேட்டல் சிறுபான்மை யெனக்கொள்க. (உ௦௦)

513. ஞாயிறு திங்க ளறிவே நாணே
கடலே கானல் விலங்கே மரனே
புலம்புறு பொழுதே புள்ளே நெஞ்சே
யவையல பிறவு [2]நுவலிய நெறியாற்
சொல்லுந போலவுங் கேட்குந போலவுஞ்
சொல்லியாங் கமையு மென்மனார் புலவர்.

இது, கேளாதன சில பொருள் கேட்பனவாகப் பொருளியலுள் (196) வழுவமைக்கப்பட்டனவற்றை இலக்கணவகையாற் கூறுவனவுங் கேட்குநவும் ஆகற்கண்ணும் ஆராய்கின்றானென்பது.

---

*முல்லைப்பாட்டு. நச்:—தலைவி ஆற்றியிருந்தவழி தலைவன் அக்காலத்தே வந்தது கண்டு வாயில்கள் தம்முட் கூறியது. இது 'வாயிலுசாவே', 'எல்லா வாயிலும் இருவர் தேஎத்தும்' (178) என்பனவற்றாற் கூறினர்.

(பி - ம்)—[1]தம்முளுரிய. [2]நுதலியபொருளாற்; நுவலியநெறிய

இதன் பொருள்:—ஞாயிறும் திங்களும் அறிவும் நாணும் கடலும் கானலும் விலங்கும் மரனும் பொழுதும் புள்ளும் நெஞ்சும் இன்னோரன்ன பிறவும் மேற் பொருளியலுள்,

"செய்யா மரபிற் றொழிற்படுத் தடக்கியும்." (196.)

என்று பொதுவகையாற் கூறியவாற்றான் அவைதாம் சொல்லுவனபோலவும் கேட்பனபோலவும் சொல்ல அமையும் என்றவாறு.

ஈண்டுக் கூற்றும் உடன்கூறினான் மேலிவற்றை வரையறுத்துக் கூற்றிற்கு உரியவென்றிலனாகலின். புலம்புறு பொழுதென்பது, மாலையும் யாமமும் எற்பாடுங் காருங் கூதிரும் பனியும் இளவேனிலும் போல்வன. 'பிறவும்' என்றதனால் புல் புதல் முதலியன கொள்க. அவற்றுட் சிலவருமாறு:—

"கதிர்பகா ஞாயிறே கல்சேர்தி யாயி
னவரை நினைத்து நிறுத்தென்கை நீட்டித்
தருகுவை யாயிற் றவிருமென் னெஞ்சத்
துயிர்திரியா மாட்டிய தீ." (கலி - 142.)

என்றாற்போல்வன கண்டுகொள்க. (உ0க)

514. இறப்பே நிகழ்வே யெதிர தென்னுந்
திறத்தியன் மருங்கிற் றெரிந்தன [1]ருள்ளப்
பொருணிகழ் வுரைப்பது கால மாகும்.

இது, காலமுணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள்:—மூன்று காலத்தினும் நிகழ்கின்ற நிகழ்ச்சி அச்செய்யுளுட்டோன்றச் செய்யிற் காலமென்னும் உறுப்பாம் என்றவாறு.

பொருணிகழ்ச்சியைக் காலமென்றதென்னை? காலமென வேறு பொருள் இல்லதுபோலவெனின்,—அஃது ஈண்டா ராய்ச்சியின்று, நியாயநூலராய்ச்சி யென்க.

(பி - ம்)—[1]ருணரப்.

"வில்லோன் காலன கழலே

. . . .

வேய்பயி லழுவ முன்னி யோரே." (குறுந் - 7.)

என்னும் பாட்டினுள், வில்லோனுந் தொடியோளும் பொருளெனப்படும்;

"வேய்பயி லழுவ முன்னி யோரே."

என்பது, அப்பொருணிகழ்ச்சியான் இறந்தகாலமெனப் படும். அப்பாட்டிற்குச் சிறந்தார் அவராகலின் அவரே பொருளாயினரென்பது.

"மருந்தெனின் மருந்தே வைப்பெனின் வைப்பே
யரும்பிய சுணங்கி னம்பகட் டிளமுலைப்
பெருந்தோ ளுணுகிய நுசுப்பிற்
கல்கெழு கானவர் நல்குறு மகளே." (குறுந் - 71.)

என்பது, நிகழ்காலம்.

"பகலும் பெறுவையிவ டடமென் றோளே." (கலி - 49.)

என்பது, எதிர்காலம்.

புறத்திற்கும் இவ்வாறே இன்றியமையாதென்பது. பெரும்பொழுது சிறுபொழுதென்பன ஈண்டுத் திணையெனப் பட்டு அடங்கின; என்னை? முதலும் கருவும் உரிப்பொருளுங் கூட்டித் திணையாகலின். (உ0உ)

515. இதுநனி பயக்கு [1]மிதனு னென்னுந்
தொகைநிலைக் கிளவி பயனெனப் படுமே.

இது, முறையானே பயனென்னும் உறுப்புணர்த்து கின்றது.

இதன்பொருள்:—இது மிகவும் பயக்கும் இதனானெனத் தொகுத்துச் சொல்லப்படும் பொருள் பயனென்னும் உறுப் பாம் என்றவாறு.

(பி - ம்)—[1]மிதன்மாறென்னுந் தொகுநிலை.

"மாறுக் காதலர் மலைமறந் தனரே
யாறுக் கட்பனி வரலா னவே
வேறு மென்றோள் வளைநெகி ழும்மே
கூறாய் தோழியான் வாழு மாறே." (ப - 1131.)

என்னும் பாட்டு, தோழியைத் தூதுவிடுவாளாதற் பயன் படவந்தது. இவ்வாறு எல்லாப்பாட்டும் பயனுறுப்பாகவன்றி வாராவென்க. இவை புறத்திற்கும் ஒக்கும். (உ0௩)

516. உய்த்துணர் வின்றித் [1]தலைவரு பொருளான்
மெய்ப்பட முடிப்பது மெய்ப்பா டாகும்.

இது, மெய்ப்பாட்டுறுப்புணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள்:—உய்த்துணர்ச்சியின்றி செய்யுளிடத்துவந்த [சொல்லப்படும்]பொருள் தானே வெளிப்பட்டாங்குக் கண்ணீரரும்பன் மெய்ம்மயிர்சிலிர்த்தன் முதலாகிய சத்துவம் படுமாற்றான் வெளிப்படச் செய்வது மெய்ப்பாடென்னும் உறுப்பாம் என்றவாறு.

கவிப்பொரு ளுணர்ந்தால் அதனானே சொல்லப்படும் பொருள் உய்த்து வேறுகண்டாங்கு அறிதலை மெய்ப்பாடென்றான், அது தேவருலகங் கூறினும் அதனைக் கண்டாங்கறியச் செய்தல் செய்யுளுறுப்பாம் என்றவாறு; அவை:—

"மையற விளங்கிய மணிமரு ளவ்வாய்தன்
மெய்பெறு மழலையின் விளங்குபூ ணனைத்தா." (கலி - 81.)

என்றாற்போல வருவன. 'தலைவரு பொருளான்' எனவே, நோக்குறுப்பால் உணர்ந்தபொருட் பிழம்பினைக் காட்டுவது மெய்ப்பாடென்பது இதன் கருத்து. இக்கருத்தினால் 'கவி கண்காட்டும்' எனவுஞ் சொல்லுப. (உ0௪)

517. எண்வகை யியனெறி பிழையா தாகி
முன்னுறக் கிளந்த முடிவின ததுவே.

இஃது, எய்தியது இகந்துபடாமைக் காத்தது.

(பி - ம்)—[1] தலைவரும் பொருண்மையின்.

இதன் பொருள் :—மேற் கூறப்பட்ட மெய்ப்பாடே இது; இதுவும் பிறிதிலக்கணத்தனவென்று கொள்ளற்க என்றவாறு.[1] எனவே,

"நகையே யழுகை யிளிவரன் மருட்கை
யச்சம் பெருமிதம் வெகுளி யுவகை." (251.)

என அவை நந்நான்காமெனவும், மெய்ப்பாட்டியலுட் கூறியவாறெல்லாம் பிறவாற்றான் வேறுபடுவனவுங் கொள்ளப்படுமென்றவாறு. (உ0ரு)

518. சொல்லொடுங் குறிப்பொடு முடிவு[2]கோ ளியற்கை
புல்லிய கிளவி யெச்ச மாகும்.

இஃது, எச்சங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்:—கூற்றினானுங் குறிப்பினானும் முடிக்கப்படும் இலக்கணத்தொடு பொருந்திய கிளவி எச்சமென்னும் உறுப்பாம் என்றவாறு.

'முடிவுகொளியற்கை' எனவே, செய்யுளின்கண்ணதன்றிப் பின் கொணர்ந்து முடிக்கப்படுமென்பது பெற்றாம். உதாரணம்:—

"செங்களம் படக்கொன் றவுணர்த் தேய்த்த
செங்கோ லம்பின் செங்கோட் டியானைக்
கழறொடிச் சேஎய் குன்றம்
குருதிப் பூவின் குலைக்காந் தட்டே." (குறுந் - 1.)

எனச் செய்யுண்முடிந்தவழியும், 'இவற்றான் யாங்குறையுடையேம் அல்லேமென்று தலைவற்குச் சொன்னாளேல் அது கூற்றெச்சமாம்; என்னை? அவ்வாறு கூறவுஞ் சிதைந்ததின்மையின். தலைமகட்குச் சொன்னாளேல் அது குறிப்பெச்சம்; என்னை? அது காண்பாயாகிற் காணெனத் தலைமகளை இடத்துய்த்து நீக்கிய குறிப்பினளாகி அதுதான் கூறாளாகலின்' என்பது. (உ0சு)

---

[1] இது 'கூறிற்றென்றல்' என்னும் உத்தி தொல் - 665 - பேர். (பி - ம்)—[2] கொள்ளியல்புல்கிய.

519. இவ்விடத் திம்மொழி யிவரிவர்க் குரியவென்
றவ்விடத் தவரவர்க் [1]குரைப்பது முன்னம்.

இது, முன்னமென்று கூறப்பட்ட உறுப்புக் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:—யாதோரிடத்தானும் யாதானுமொரு மொழி தோன்றியக்கால் இம்மொழி சொல்லுதற்குரியாரும் கேட்டற்குரியாரும் இன்னரென்று அறியுமாற்றான் அங்ஙனம் அறிதற்கு ஓரிடம் நாட்டி அவ்விடத்துக் கூறுவார்க்குங் கேட்பார்க்குமேற்றவுரை செய்யுட்கு ஈடாகச் சொல்லுவது முன்னம் என்றவாறு.

'இவரிவர்க்குரியவென்று' அறிவான் செய்யுட்கேட்டானெனவும், அவ்விடத்து 'அவரவர்க்கு உரைக்க' என்றான் ஆசிரியனெனவுங் கொள்க. என்றென்பது, எனவென்பது போலச் சொல்வினெச்சமாதலும் வினையெச்சமாதலும் உடைமையின் இஃது,

"எனவெ னெச்சம் வினையொடு முடிமே." (தொல்-சொல்-438.)

என்பதோர் வினையெஞ்சி நிற்கும். அவ்வினைதான் எச்சமாகலான் உரைப்பதென்னும் வினைகொண்டு முடியுமென்பது.

"யாரிவ னெங்கூந்தற் கொள்வா னிதுவுமோ
ரூராண்மைக் கொத்த படிறுடைத்து." (கலி - 89.)

என்றக்கால், இம்மாற்றஞ் சொல்லுகின்றாள் தலைவியெனவும், சொல்லப்பட்டான் தலைமகனெனவும், முன்னத்தான் அறியப்படுத்தலின் இது முன்னவுறுப்பாயிற்று. ஒழிந்தனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். இவையெல்லாம், அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் பொதுவாகக் கூறுகின்றானென்பது. (உ0எ)

520. இன்பமு மிடும்பையும் புணர்வும் பிரிவு
மொழுக்கமு மென்றிவை யிழுக்குநெறி யின்றி
யிதுவா கித்திணைக் குரிப்பொரு ளென்னாது
பொதுவாய் நிற்றல் பொருள்வகை யென்ப.

(பி - ம்)—[1]உரைப்பதை.

இது, பொருள்வகை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்:—இன்பமும் துன்பமும் புணர்தலும் பிரிதலும் ஒழுக்கமுமெனப்பட்ட இவை இழுக்காதவாற்றான் இத்திணைக்கு இது பொருளென்று ஆசிரியன் ஓதிய உரிப் பொருளன்றி அவற்றுக்கெல்லாம் பொதுவாகப் புலவனாற் செய்யப்படுவது பொருட்கூறெனப்படும் என்றவாறு.

'வகை' என்றதனாற் புலவன்றான் வகைந்ததே பொரு ளென்று கொள்க. அஃதன்றிச் செய்யுள் செய்தலாகாதென் பது இதன் கருத்து; அவை,

"கைகவியாச் சென்று கண்புதையாக் குறுகிப்
பிடிக்கை யன்ன பின்னகந் தீண்டித்
தொடிக்கை தைவரத் தோய்ந்தன்று கொல்லோ
நாணொடு மிடைந்த கற்பின் வாணுத
லந்தீங் கிளவிக் குறுமகண்
மென்றோள் பெறனசைஇச் சென்றவென் னெஞ்சே."

(அகம் - 9.)

என்றாற்போலச் செய்யுள் செய்தவன் தானே வகுப்பன வெல்லாங் கோடல்; இது பாலைப்பாட்டினுள் வந்ததாயினும் முல்லை முதலாயவற்றுக்கும் பொதுவாமென்பது. பொதுமை யென்பது, எல்லா உரிப்பொருட்கும் ஏற்கப் பல்வேறு வகை யாற் செய்தல். (உ0அ)

521. [1]அவ்வம் மக்களும் விலங்கு மன்றிப்
பிறவவண் வரினுந் திறவதி னாடித்
தத்த மியலின் மரபொடு முடியி
னத்திறந் தானே துறையெனப் படுமே.

இது, துறையென்னு முறுப்புணர்த்துகின்றது.

இதன்பொருள்:— ஐவகை நிலத்திற்கும் உரியவெனப் படும் பல் வேறு வகைப்பட்ட மக்களும் மாவும் புள்ளும் ஓதி வந்தவாறன்றிப் படைத்துச் செயினும் அவ்வத்திணைக்கேற்ற இலக்கணமும் வரலாற்று முறைமையும் பிறழாமைச் செய் யின் அது மார்க்க மெனப்படும் என்றவாறு.

(பி - ம்)—[1] அவ்வமாக்களும்.

மார்க்க மெனினும் துறையெனினும் ஒக்கும்.

"ஊர்க்கா னிவந்த பொதும்பரு ணீர்க்கால்."

என்னும் கலி(56)யினுள்,

"கொழுநிழன் ஞாழன் முதிரிணர் கொண்டு
கழும முடித்துக் கண்கூடு கூழை."

என நெய்தற் றலைமகள் போலக் கூறி, அவளை மருத நிலத்துக் கண்டான் போல

"ஊர்க்கா னிவந்த பொதும்பருள்." எனவும்

சொல்லிப், பின் குறிஞ்சிப் பொருளாகிய புணர்தலுரிப்பொருளான் [1]முடித்தான்; இவ்வாறு மயங்கச் செய்யினுங் குறிஞ்சித் துறைப்பாற்படச் செய்தமையின் அத்துறை யுறுப்பான் வந்ததென்பது. இதுவும் மேலைப்பொருள் வகைபோலப் புலவராற் செய்துகொள்ளப்படுவ தாகலான் அதற்குப் பின் வைத்தா னென்பது. மற்று

"எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்." (19.)

என்பதனான், இது முடியாதோவெனின்,—அது கருப்பொருண் மயங்குதற்குக் கூறினான்; இது, மக்களேயன்றித் தலைவனுந் தலைவியும் மயங்குமாறும் நான்கு திணையும் ஒன்றொன்றனொடு மயங்குமாறுங் கூறி அது புலவராற் செய்துகொள்ளுவதோர் உறுப்பெனவும் ஓதிவந்த இலக்கணத்ததன்றாயினும் அது பெறுமெனவுங் கூறினானென்பது. (உ0க)

522. அகன்றுபொருள் கிடப்பினு மணுகிய நிலையினு
மியன்றுபொருண் முடியத் தந்தன ருணர்த்தன்
மாட்டென மொழிப பாட்டியல் வழக்கின்.

இது, மாட்டென்னும் உறுப்புணர்த்துகின்றது.

இதன்பொருள்:—பொருள் கொள்ளுங்கால் அகன்று பொருள் கிடப்பச் செய்யினும் அணுகிக் கிடப்பச் செய்யி

[1]இதனைக் குறிஞ்சியுட் கோத்தார்; புணர்ச்சி யெதிர்ப்பாடாதலின். (தொல் - 13. நச்.)

னும் இருவகையானுஞ் சென்று பொருள் முடியுமாற்றாற் கொணர்ந்துரைப்பச் செய்தலை மாட்டென்னும் உறுப்பென்று சொல்லுவர் செய்யுள் வழக்கினுள் என்றவாறு.

இதுவும் நால்வகைப் பொருள்கோளன்றிப் புலவரது வேறு செய்கை; அது,

"முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டினம் பெறினும்
வாரிருங் கூந்தல் வயங்கிழை யொழிய
வாரேன் வாழிய நெஞ்சே." (பட்டின - 218-20.)

என நின்றது, பின்னர்

"வேலினும் வெய்ய கானமவன்
கோலினுந் தண்ணிய தடமென் றோளே."
(பட்டின - 300 - 301.)

எனச் சேய்த்தாகச் சென்று பொருள் கோடலின் அஃது அகன்று பொருள் கிடப்பினும் இயன்று பொருண்முடியத் தந்து உரைத்ததாம்.

"திறந்திடுமின் றீயவை பிற்காண்டு மாத
ரிறந்துபடிற் பெரிதா மேதம்." (முத்தொள் - 42.)

என்பது அணுகிய நிலையெனப்படும். பிறவுமன்ன; மாட்டுதலென்பது கொண்டுவந்து கொளுத்துதல். (உ௲0)

523. மாட்டு மெச்சமு [1]நாட்ட லின்றி
யுடனிலை மொழியினுந் தொடர்நிலை பெறுமே.

இது, மேற்கூறியவற்றுள் ஒரு சாரனவற்றுக்குப் புறனடை.

இதன் பொருள்:—மேற்கூறிய எச்சமும் மாட்டும் இன்றியும் அச்செய்யுளுட் கிடந்தவாறே அமையச் செய்யவும் பெறும் செய்யுள் என்றவாறு.

எச்சமும் மாட்டுமாம் என்னுது, மாட்டு முற்கூறிய தென்னையெனின்,—எச்சம் முதலாகிய ஐந்து உறுப்பும் இவ்விதி பெறுமென்று கோடற்கு எதிர்சென்று தழீஇயினு னென்பது. உதாரணம்:

(பி - ம்)—[1]நாட்டமின்றி யுடைநிலை மொழியினுந் தொடைநிலை.

“வாரா ராயினும் வரினு மவர்நமக்
கியாரா கியரோ தோழி நீர
நீலப் பைம்போ துளரிப் புதல
பீலி யொண்பொறிக் கருவிளை யாட்டி
நுண்மு ளீங்கைச் செவ்வரும் பூழ்த்த
வண்ணத் துய்ம்மல ருதிரத் தண்ணென்
றின்னு தெறிதரும் வாடையொ
டென்னு யினள்கொ லென்னு தோரே.” (குறுந் - 110.)

என்பது, எச்சமின்றி வந்தது.

“தாமரை புரையுங் காமர் சேவடி.” (குறுந் - கடவுள்.)

என்பது, முன்னமின்றி வந்தது.

“மருந்தெனின் மருந்தே வைப்பெனின் வைப்பே” (குறுந்-71.)

என்பது, பொருளின்றி வந்தது.

“ஈயற் புற்றத் தீர்ம்புறத் திறுத்த.” (அகம் - 8.)

என்பது, துறைவகையின்றி வந்தது.

“யானே யீண்டை யேனே.” (குறுந் - 54.)

என்பது மாட்டின்றி வந்தது.

இடைநின்ற மூன்றனை இலேசினுற் கொண்டு இரண்டினை எடுத்தோதினுன் இவை இரண்டும் அவற்றது துணையின்றியமையாச் சிறப்பினவல்லவென்றற்கென்பது. (உகக)

524. வண்ணந் தாமே நாலைந் தென்ப.

இது, முறையானே இறுதி நின்ற வண்ணம் இத்துணைப் பகுதித்தென்கின்றது.

இதன் பொருள்:—வண்ணம் இருபது வகைப்படும் என்றவாறு.

வண்ணமென்பது, சந்தவேறுபாடு. நூறும் பலவுமாகி வேறுபடினும் அவை ஈண்டடங்குமென்பதூஉம், அவ்வேறுபாடெல்லாஞ் சந்தவேற்றுமை செய்யாவென்பதூஉங் கூறியவாறு. அது நுண்ணுணர்வுடையார்க்குப் புலனுமென்பது.

525. அவைதாம்
பாஅ வண்ணந் தாஅ வண்ணம்
வல்லிசை வண்ண மெல்லிசை வண்ண
மியைபு வண்ண மளபெடை வண்ண
நெடுஞ்சீர் வண்ணங் குறுஞ்சீர் வண்ணஞ்
சித்திர வண்ண நலிபு வண்ண
மகப்பாட்டு வண்ணம் புறப்பாட்டு வண்ண
மொழுகு வண்ண மொரூஉ வண்ண
மெண்ணு வண்ண மகைப்பு வண்ணந்
தூங்கல் வண்ண மேந்தல் வண்ண
முருட்டு வண்ண முடுகு[1] வண்ணமென்
றாங்கன மொழிப வறிந்திசி னோரே.

இது, மேற்கூறப்பட்ட வண்ணங்களது பெயர்வேறுபாடு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்:—மேற்சொல்லிய நாலைந்து வண்ணமும் இவ்விருபது பெயர் வேறுபாட்டினவென்று சொல்லுப அவற்றை உணர்ந்த ஆசிரியர் என்றவாறு.

இது, முறையாயினவாறென்னையெனின்,—இது வரலாற்று முறைமையென்றற்கு 'ஆங்கன மொழிப வறிந்திசினோர்' என்றானென்பது. அவையாமாறு சொல்லுகின்றான்.

526. அவற்றுட் பாஅ வண்ணஞ்
சொற்சீர்த் தாகி நூற்பாற்[2] பயிலும்.

இது, நிறுத்த முறையானே பாஅவண்ணமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் :—பாஅவண்ணமென்பது, நூற்பா வண்ணம் என்றவாறு.

(பி - ம்)—[1]வண்ணமோங்கவை யென்ப; வண்ண மென்றாங்கென வறிப. [2]பயில நோக்கிற்றென்ப.

எற்றுக்கு? 'நூற்பாற்பயிலும்' என்றமையின், இது சொற்சேரடித்தாகி வருமென்பது. இதனுட் 'பயிலும்' எனவே, அந் நூற்பாவினுளல்லது அகவலுள் இத்துணைப் பயிலாதென்பது; இது

"வடவேங்கடந் தென்குமரி." (பாயிரம்.) எனவும்,

"எழுத்தெனப் படுப அகர முத
னகர விறுவாய் முப்பஃ தென்ப." எனவும்,
(தொல் - எழுத் - 1.)

"அவற்றுள், அஇஉ
எஒ வென்னு மப்பா லைந்தும்." (தொல் - எழுத் - 3.)

எனவும் பயின்றுவரும்.

"பெரியகட் பெறினே." (புறம் - 235.) என்பது

சொற்சீராகி அகவலுட் பயிலாதுவந்தது. சொற்சீரடியென்றது 'சொற்சீர்' என்றான், அடியொடு தொடராதுஞ் சொற்சீர் வருமாதலினென்பது. இவை

"நன்றுபெரி தாகும்." (தொல் - சொல் - 343.)

என்றாற்போல வேறாகி நிற்பன. இவை கலியுள்ளும் பரிபாடலுள்ளுஞ் சோற்சீர்வருமென மேற்கூறினமையின் அவற்றுள்ளுஞ் சந்தவேற்றுமைப்பட்டன பாஅவண்ண மேயாமென்பது. (உகச)

527. தாஅ வண்ண
மிடையிட்டு வந்த [1]வெதுகைத் தென்ப.

இதன் பொருள்:—இடையீடுபடத் தொடுப்பது தாஅ வண்ணம் என்றவாறு.

அவை : பொழிப்பும் ஒரூஉவுமாகலின் எதுகையென வரைந்து கூறினனென்பது, அடியிடையிட்டு வருவது தொடைவேற்றுமையாவதல்லது வண்ணவேற்றுமை யாகாதென்பது. ஒரு செய்யுளுட் பல அடிவந்தால் அவை எல்லாம் இடையிட்டுத் தொடுத்தல்வேண்டுமோவெனின்,

(பி - ம்)—[1]எதுகைத்தாகும்.

வேண்டா; அவை வந்தவழித் தாஅவண்ண மெனப்படு மென்பது; எனவே, இவ்வண்ணவகைகளெல்லாஞ் செய் யுண்முழுவதுமே பெறுவனவாகக் கொள்ளக்கிடந்தனவல்ல; இவற்றை உறுப்பென்றதன்மையாற் கந்திருவநூலார் வண் ணங் கூறியவாறுபோல ஒருசெய்யுளுட் பலவும் வரப்பெறு மென்பதாம்; அவை

"உலக முவப்ப வலனேர்பு திரிதரு." (முருகு - 1.) எனவும்,
"உள்ளார் கொல்லோ தோழி முள்ளுடை." (ஐங்குறு-ப-143.)
எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன. (உகரு)

528. வல்லிசை வண்ணம் வல்லெழுத்துப்[1] பயிலும்.

இதன் பொருள்:—வல்லிசைவண்ணம் வல்லெழுத்துப் பயின்றுவரும் என்றவாறு.

வல்லெழுத்துப் பயின்றுவருதலான் அப்பெயர்த்தா யிற்று.

"முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டினம் பெறினும்." (பட்டின - 218.)
எனவும்,
"முட்டாட் டாமரைத் துஞ்சி." (முருகு - 73.)
எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன. (உகசு)

529. மெல்லிசை வண்ண மெல்லெழுத்து மிகுமே.

இதன் பொருள்:—மெல்லெழுத்து மிகுவது மெல் லெழுத்துவண்ணம் என்று கூறியவாறு.

ஒருசெய்யுண்முழுவதும் ஓரினத்தெழுத்தே பயிலச் செய்தால் இன்னாதாதலின் இவை உறுப்பெனப்பட்டு இடை யிட்டு வருமென்றானென்பது. அவ்வாறு செய்யின் அவை மிறைக்கவி யெனப்படும். ஒழிந்த எழுத்திற்கும் இஃதொக் கும்.

"பொன்னி னன்ன புன்னை நுண் டாது."(யா - வி - ப - 382.)
என மெல்லெழுத்துப் பயின்றவாறு. (உகஎ)

(பி - ம்)—[1]மிகுமே.

530. இயைபு வண்ண மிடையெழுத்து மிகுமே.

இதன் பொருள் :—இடையெழுத்து மிகுவது இயைபு வண்ணம் என்றவாறு.

"அரவி னதிர வுரீஇப வாகு கதிரின்."

என இடையெழுத்து மிக்குவந்தமையின் இயைபு வண்ணமாயிற்று. மென்மை வன்மைக்கு இடைநிகர்வாகிய எழுத்தான் வருதலின் இயைபுவண்ணமென்றான். (உகஅ)

531. அளபெடை வண்ண மளபெடை பயிலும்.

இதன் பொருள் :—இரண்டளபெடையும் பயிலச்செய்வன அளபெடை வண்ணமாம் என்றவாறு.

"மாராஅ மலரொடு விராஅய்ப் பராஅம்." (அகம் - 99.)

என்பது அளபெடை வண்ணம்.

"கண்ண் டண்ண்ணெனக் கண்டுங் கேட்டும்." (மலைபடு-352.)

என்பதும் அது. (உகக)

532. நெடுஞ்சீர் வண்ணநெட் டெழுத்துப் பயிலும்.

இதன் பொருள்:—நெட்டெழுத்துப் பயின்றுவருவது நெடுஞ்சீர் வண்ணம் என்றவாறு. அது,

"மாவா ராதே மாவா ராதே." (புறம் - 273.) என்பது.

நெடிதாய் வருவது நெடுஞ்சீரெனப்பட்டது. (உ௨0)

533. குறுஞ்சீர் வண்ணங் குற்றெழுத்துப் பயிலும்.

இதன் பொருள் :—குற்றெழுத்துப் பயில்வது குறுஞ்சீர் வண்ணம் என்றவாறு.

"குரங்குளைப் பொலிந்த கொய்சுவற் புரவி." (அகம் - 4.)

என வரும். (உஉக)

534. சித்திர வண்ண
நெடியவுங் குறியவு நேர்ந்துடன் [1]வருமே.

இதன் பொருள் :—சித்திரவண்ணம் நெட்டெழுத்தும் குற்றெழுத்தும் ஒப்ப விராஅய்ச் செய்யப்படுவது என்றவாறு. அது, "*சார ஞட நீவர லாறே.*"* *என வரும்.*

சித்திரவண்ணமென்பது பலவண்ணம்படச் செய்வதாக லின் அப்பெயர்த்தாயிற்று. (உஉஉ)

535. நலிபு வண்ண மாய்தம் பயிலும்.

இதன் பொருள் :—ஆய்தம் பயின்று வருவது நலிபு வண்ணமாம் என்றவாறு. அஃது,

"*அஃகாமை செல்வத்திற் கியாதெனின் வெஃகாமை.*"
(**குறள் - 178.**)

"*னஃகான் றஃகா னுங்க னுருபிற்கு.*" (**தொல்-எழுத் - 123.**)

எனவரும். நலிபென்பது, ஆய்தம். (உஉ௩)

536. அகப்பாட்டு வண்ண
முடியாத் தன்மையின் [2]முடிந்ததன் மேற்றே.

இதன் பொருள் :—அகப்பாட்டு **வண்ணமென்பது,** *இறுதியடி இடையடிபோன்று நிற்பது என்றவாறு.*

அவையாவன:—முடித்துக் காட்டும் ஈற்றசை ஏகாரத்தா னன்றி, ஒழிந்த உயிரீற்றானும் ஒற்றீற்றானும் வருவன ; அவை :—

"*தவழ்பவை தாமு மவற்றோ ரன்ன.*" (560.)

"*உண்கண் சிவப்ப தெவன்கொ லன்னாய்.*" (**ஐங்குறு - 21.**)

---

*"சூரல் பம்பிய" என்னும் செய்யுள் ; **யா - வி - ப - 369.**

(பி - ம்)—[1]வரூஉம். [2]முடிந்ததன் மேற்றே.

"கோடுயர் வெண்மண லேறி
யோடுகல னெண்ணுந் துறைவன் றோழி."[1]

"ஆணமில் பொருளெமக் கமர்ந்தனை யாடி." (கலி - கடவுள்.)

"சென்றீ பெருமநிற் றகைக்குநர் யாரோ." (அகம் - 46.)

என இவை ஆசிரியவீற்றன.

"குளிறு குரலருவிக் குன்றத் திதண்மேற்
களிறு வருவது கண்டு—வெளிலென்ன
லாயினான் பின்னை யணங்கிற் குயிரளித்துப்
போயினான் யாண்டையான் போனம்."

என இதனுள் *இறுதியடி முடியாத் தன்மையின் முடிந்ததாகலின் அகப்பாட்டு வண்ணமாயிற்று.

"கொடி யுவணத் தவணரோ."[2]

எனக் கலிப்பாவுள் அரோவந்து பின் முடியாத் தன்மையின் முடிந்தது.

ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஓ என்பனவற்றான் ஆசிரியம் இறுமென வரையறுப்பாருண்மையின் [3]அவ்வச் சொல்லானே அவை முடிந்தனவென்று கொள்வலெனின்,—அங்ஙனம் வரையறையில வென்பது மேற்காட்டிய உதாரணங்களால் அறிந்தாமாகலின் அக்கடா வண்ணமென வரையறுப்பார் மேற்றெனவிடுக்க. (உஉச)

537. புறப்பாட்டு வண்ண
†முடிந்தது போன்று முடியா தாகும்.

---

[1]"பன்மீ னுணங்கல்" என்னும் செய்யுள்; தொல் - செய் - சூ - 224. இளம் - நச் ; யா - வி - ப - 385.

[2]"பேய்முலை" என்னுஞ் செய்யுள் ; யா - வி. ப. 361.

[3]யா - வி - சூ. 69. யா - கா - செய். சூ. 8 : காமருசீர் என்று சிறப்பித்தவதனால் ஆசிரியப்பா நான்கிற்கும் ஏயென்னும் அசைச் சொல்லான் இறுவது சிறப்புடைத்து. பிறவெழுத்து மீறாய் வரப் பெறினுமெனக்கொள்க. 'அகவ லிசையன வகவன் மற்றவை, ஏஓ ஈஆ என்னேயென் றிறுமே' என்றார்.

(பி . ம்)—*இரண்டாமடி. †முடிக்ததொன்று.

இதன்பொருள்:—புறப்பாட்டு வண்ணமென்பது, இறுதியடிப் புறத்ததாகவும் தான் முடிந்ததுபோன்று நிற்றல் என்றவாறு.

“இன்று வைகல் வாரா முன்னே
செய்ந்நீ முன்னிய வினையே
முந்நீர் வரைப்பக முழுதுடன் றுறந்தே.” (புறம் - 363.)

என்புழி, ஈற்றயலடி ‘முன்னிய வினையே’என முடிந்தது போன்று முடியாதாயிற்று. (உஉரு)

538. ஒழுகு வண்ண மோசையி னொழுகும்.

இதன்பொருள்:—முற்கூறிய வகையானன்றி ஒழுகிய லோசையாற் செல்வது ஒழுகுவண்ணம் என்றவாறு.

ஒழிந்தனவும் ஒழுகுமாயினும் அவை வேறு வேறு இலக்கணமுடையனவென்பது.

“அம்ம வாழி தோழி காதலர்க்
கின்னே பனிக்கு மின்னு வாடையொடு
புன்கண் மாலை யன்பின்று நலிய
வுய்யல ளிவள்.” (யா - வி - ப - 386)

என வரும். (உஉசு)

539. ஒரூஉ வண்ண [1]மோரீஇத் தொடுக்கும்.

இதன்பொருள்:—யாற்றொழுக்குப் போலச் சொல்லிய பொருள் பிறிதொன்றனை அவாவாமை அறுத்துச் செய்வது ஒரூஉ வண்ணம் என்றவாறு.

ஓரீஇத் தொடுத்த லென்பது, எல்லாத் தொடையும் ஓரீஇச் செந்தொடையால் தொடுத்தலென்பாரும் உளர்.[2] செந்தொடையுந் தொடையாகலான் அற்றன்றென்பது ; அது,

“யானே யீண்டை யேனே யென்னலனே
யானு நோயொடு கான லஃதே

(பி - ம்)—[1]மொரூஉத் தொடை தொடுக்கும். [2]இளம்பூரணர்.

துறைவன் றம்மூ ரானே
மறையல ராகி மன்றத் தஃதே." (குறுந் - 97.)

என வரும்.

"சிறியகட் பெறினே யெமக்கீயு மன்னே." (புறம் - 235.)

என்பதும் அது.

யாப்புப் பொருளோக்கியவாறுபோல இது பொருளோக்காது ஓசையே கோடலானும் அடியிறந்து கோடலானும் யாப்பெனப் படாது. (உ உ எ)

540. எண்ணு வண்ண மெண்ணுப் பயிலும்.

இதன்பொருள்:—எண்ணுப் பயில்வது எண்ணுவண்ணம் என்றவாறு.

இஃது, அடி எண்ணுப்பயிறலான் எண்ணுவண்ணமெனக் காரணப் பெயராயிற்று; அவை,

"*நன்ன னேற்றை நறும்பூ ணத்தி*
துன்னருங் கடுந்திறற் கங்கன் கட்டி." (அகம் - 44.)

என்றாற் போல்வன.

"*நுதலுந் தோளுந் திதலை யல்குலும்."* (அகம் - 119.)

என்பதும் அது. (உ உ அ)

541. அகைப்பு வண்ண மறுத்தறுத் தொழுகும்.

இதன்பொருள்:—அறுத்தறுத்துப் பயில்வது அகைப்பு வண்ணம் என்றவாறு.

இது விட்டுவிட்டுச் சேறலின் அகைப்பு வண்ணமென்னும் பெயர்பெற்றது.

"*வாரா ராயினும் வரினு மவர்நமக்*
கியாரா கியரோ தோழி." (குறுந் - 110.)

என்புழி, ஒருவழி நெடில்பயின்றும் ஒருவழிக் குறில் பயின்றும் அறுத்தொழுகிய அகைப்புவண்ணமாம். (உ உ கூ)

542. தூங்கல் வண்ணம் வஞ்சி பயிலும்.

இதன் பொருள் :—தூங்கல்வண்ணந் தூங்கலோசைத் தாகி வருவது என்றவாறு.

வஞ்சியென்பது, வஞ்சித் தூக்குப்போல இதுவும் அற்றுச் சேறலுடைத்தென்பது. அது,

"யானூடத் தானுணர்த்த யானுணரா விட்டபின்
றானூட யானுணர்த்தத் தானுணரான்." (முத்தொள்-104.)

எனநின்ற தொடர்நிலைக்கண்ணே அத்தூங்கல் கண்டு கொள்க. இக்கருத்தறியாதார் கலிப்பாவினுள் வஞ்சிப்பாப் பிறக்குமெனவும் வஞ்சியுட் கலிப்பாப் பிறக்குமெனவும் மயங்குப. (உகூ0)

543. ஏந்தல்வண்ணஞ்
[1]சொல்லிய சொல்லிற் சொல்லியது சிறக்கும்.

இதன்பொருள் :—சொல்லிய சொல்லானே சொல்லப் படும் பொருள் சிறப்பச்செய்வது ஏந்தல்வண்ணமென்றவாறு.

ஏந்தலென்பது, மிகுதல்; ஒருசொல்லே மிக்குவருத லின் ஏந்தல் வண்ணமென்றாயிற்று. அது,

"வைகலும் வைகல் வரக்கண்டு மஃதுணரார்." (நாலடி - 39.)

என வரும். (உகூக)

544. உருட்டு வண்ண மராகந் தொடுக்கும்.

இதன்பொருள் :—உருட்டிச் சொல்லப்படுவது அராக மாகலின் அராகந்தொடுப்பது உருட்டுவண்ணமாம் என்ற வாறு.

"உருமுரறு கருவிய பெருமழை தலைஇய." (அகம் - 158.)

"எரியுரு வுறழ விலவ மலர." (கலி - 33.)

என வரும். இது நெகிழாது உருண்டவோசையாக லிற் குறுஞ்சீர் வண்ணமெனப்படாது உருட்டுவண்ணமெனப் பட்டது. (உகூஉ)

(பி - ம்)—[1]சொல்லியதுஉ.

545. [1]முடுகுவண்ண
மடியிறந் தோடி யதனோ ரற்றே.

இதன் பொருள் :—முடுகுவண்ணமென்பது, நாற்சீரடியின்மிக்கு ஓரடி அராகத்தோடொக்கும் என்றவாறு. அது,

"நெறியறி செறிகுறி புரிதிரி பறியா வறிவனை முந்துறீஇத்
தகைமிகு தொகைவகை யறியுஞ் சான்றவ ரினமாக
வேய்புரை மென்றோட் பசலையு மம்பலும்." (கலி - 39.)

எனவரும்.

இவற்றைக் கொச்சகம் அராகமெனவுஞ் சொற்சீரடியும் முடுகிய லடியுமெனவும் பரிபாடற்கு வேறுபடுத்தோதினான் இவ்வேறுபாடு நோக்கியென்பது. (உகூகூ)

546. வண்ணந் தாமே யிவையென மொழிப.

இது புறனடை.

இதன் பொருள் :—வண்ணமென்பன சந்தமாதலான் அச்சந்த வேற்றுமை செய்வன இவையல்லதில்லை என்றவாறு.

எனவே என் சொல்லப்பட்டதாம் : நான்குபாவினோடும் இவற்றை வைத்துறழவும், அவை மயங்கிய பொதுப்பா இரண்டினோடு உறழவும் நூற்றிருபதாகலானும், *உயிர்மெய் வருக்கமெல்லாவற்றோடும் உறழ்ந்து பெருக்கின் எத்துணையும் பலவாகலும்,இனிப் பிறவாற்றாற் சிலபெயர் நிறீஇ அவற்றால் உறழ்ந்து பெருக்க வரையறையிலவாகலும் உடையவாயினும் இவ்விருபது வகையானல்லது சந்தவேற்றுமை விளங்காதென்பது கருத்து. (உகூச)

547. வனப்பிய றானே வகுக்குங் காலைச்
சின்மென் மொழியாற் [2]றாய பனுவலோ
டம்மை தானே யடிநிமிர் பின்றே.

---

*வண்ணம் நூறுமென்றார் அவிநயனார்; அதன் விரிவை யாப்பருங்கலவிருத்தியுட் காண்க.

(பி - ம்)—[1]முடுகுவண்ணமுடிவறியாம, லடியிறந்தொழுகியத னோ ரற்றே. [2]சீரிது நுவலின் ; சீர்புனைந்தியாப்பின்றாயபனுவலின் மை தாமே.

இது தொகைச் சூத்திரத்துள்,

"ஆறுதலை யிட்ட வந்நா லைந்தும்." (313.)

எனக் கூறுசெய்து நிறீஇப், பின்னர் எட்டுறுப்புக் கூறினனன்றே? இவை அவற்றோடொத்த இலக்கணத்த வன்மையான; என்னை? அவை ஒரோ செய்யுட்கே ஓதிய உறுப்பாகலானும் இவை பலசெய்யுளுந் திரண்டவழி இவ் வெண்வகையும் பற்றித் தொகுப்பப்படுமெனக் கூறப்பட்ட தாகலானுமென்பது. இவற்றை வனப்பென்று கூறப்படுமா றென்னை? அச்சூத்திரத்துப் பெற்றிலமாலெனின்,—வனப்பென்பது, பெரும்பான்மையும் பல உறுப்புந்திரண்டவழிப் பெறுவதோர் அழகாகலின் அவ்வாறு கோடும். அதனாற் பல செய்யுளும் உறுப்பாய்த் திரண்டு பெருகிய தொடர்நிலையதே வனப்பென்னும் பெயர்ப்பகுதிவகையான் ஏற்ப தென்பது. அஃதேல், இவ்வெட்டுந் தனிவருஞ் செய்யுட்கண் வந்தால் அழகு செய்யாவோவெனின்,—அவைபோல இவை செய்யுட்குமாகுமென்றற்கன்றே அவ்விருபத்தாறுறுப்போடும் இவற்றை ஓரினப்படுத்து ஓதியதென்பது. அஃது இயைபிற்கொப்ப வாராதென்பது முன்னர்ச் (522) சொல்லுதும். இதனானே முன்னையுறுப்புக்கள் தொடர்நிலைச் செய்யுட்கு வருமென்பதூஉங் கொள்க; அல்லாக்கால், மாத்திரைமுதலாகிய ஒரோ வுறுப்பான் அழகு பிறவாதாகிய செல்லும் இவற்றையே வனப்பென்று ஒரோ செய்யுட்கே கொள்ளி னென்பது. இங்ஙனம் இருபத்தாறும் எட்டுமென வகுப்பவே அவை அகமென்பன, தனிநிலைச்செய்யுண் முற்கூறப்படா, இத்தொடர்நிலைச் செய்யுட்கு முற்கூறுமென்பது; இனி, இவற்றைச் சூத்திரத்தான் வனப்பென்னுங் குறியெய்துவிக்கவேண்டுவானாகச் சூத்திரத்தை,

"வனப்பிய றானே வகுக்குங் காலைச்
சின்மென் மொழியாற் றாய பனுவலின்." (547.)

என்பது பாடமாக உரைத்தானென்க; அதுவும் அறிந்தவாறே கொள்க.

இதன்பொருள் :—சிலவாய மெல்லியவாய சொல்லோடும் இடையிட்டு வந்த பனுவலிலக்கணத்தோடும் அடிநிமிர் வில்லது அம்மையாம் என்றவாறு.

'அடிநிமிராது' எனவே அம்மையென்பது முழுவதும் ஒரு செய்யுளாகல் வேண்டும்; வேண்டவே, அஃது உறுப்பன்றாகிய செல்லும். அதனை உறுப்பெனல் வேண்டுமாதலான் அடிநிமிராதெனப்பட்ட செய்யுள் உறுப்பாக அவை பல தொடர்ந்து முடிந்து ஈண்டுச் செய்யுளாமென்பது. சிலவாக வென்பது, எண்ணுச் சுருங்குதல். மெல்லியவாதல், சிலவாகிய சொற்கள் எழுத்தினான் அகன்றுகாட்டாது சில வெழுத்தினான் வருவது. அடி நிமிராதென்றது, ஐந்தடியின் ஏறாதென்றவாறு.

தாயபனுவலோடென்றது, அறம் பொருள் இன்பமென்னும் மூன்றற்கும் இலக்கணஞ் சொல்லுப (போன்று) வேறிடையிடை அவையன்றியுந் தாய்ச்செல்வதென்றவாறு; அஃதாவது, பதினெண்கீழ்க்கணக்கெனவுணர்க. அதனுள், இரண்டடியானும் ஐந்தடியானும் ஒரோசெய்யுள் வந்தவாறும், அவை சிலவாய மெல்லிய சொற்களான் வந்தவாறும், அறம் பொருள் இன்பமென அவற்றுக்கு இலக்கணங்கூறிய பாட்டுப் பயின்று வருமாறும் கார்நாற்பது களவழிநாற்பது முதலாயின வந்தவாறுங் கண்டு கொள்க.

"பொருள்கருவி காலம் வினையிடனொ டைந்து
[1]மிருடீர வெண்ணிச் செயல்." (குறள் - 675.)

என்பது, இலக்கணங் கூறியதாகலிற் பனுவலோ டென்றான்.

"மலர்காணின் மையாத்தி நெஞ்சே யிவள்கண்
பலர்காணும் பூவொக்கு மென்று." (குறள் - 1112.)

என இஃது இலக்கியமாகலாற்றாயபனுவலெனப்பட்டது.

இவை தனித்துவரினும் அவ்வனப் பெனப்படும்; தாவுத லென்பது, இடையிடுதல். இவ்விருவகையுஞ் செய்யுளெனப்

(பி - ம்)—[1]மருடீர.

படும். அம்மையென்பது, குணப்பெயர்; அமைதிப்பட்டு நிற்றலின் அம்மையென்றாயிற்று. அதனுள் உறுப்பாகிய பாட்டுக்கடோறும் மாத்திரையுறுப்பு முதலாகிய உறுப்பினுள் ஏற்பன பலவும் வருமாறும், இவ்வனப்பினுள் ஏற்பன பலவும் வருமாறும் அறிந்து கொள்க. (உ௲ரு)

548. செய்யுண் மொழியாற் சீர்புனைந் தியாப்பி
னவ்வகை தானே யழகெனப் படுமே.

இஃது, இரண்டாமெண்ணு முறைமைக்கணின்ற அழகுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்:—திரிசொற்பயிலாது செய்யுளுட் பயின்றுவரும் மொழிகளாற் சீரறுத்துப் பொலிவுபட்ட யாப்பின் பொருள அழகு என்றவாறு.

'அவ்வகை' என்றதனால், அவை வேறுவேறு வந்து ஈண்டிய தொகைநிலைச் செய்யுளென்றவாறு. அவையாவன: நெடுந்தொகை முதலாகிய தொகையெட்டுமென்றவாறு. அழகு செய்யுண்மொழி யென்றதென்னையெனின்,—அது பெரும்பான்மையாற் கூறினான். அம்மொழியானே இடைச்சங்கத்தாரும் கடைச்சங்கத்தாரும் இவ்விலக்கணத்தாற் செய்யுள் செய்தார்; இக்காலத்துச் செய்யினும் விலக்கின்றென்பது. மற்று மூவடிமுப்பது முதலாயின அம்மையெனப்படுமோ அழகெனப்படுமோ வெனின்,—தாயபனுவலின்மையின் அம்மையெனப்படாவென்பது. இவற்றுள்ளும் ஓரோர் செய்யுட்கண்ணே மாத்திரை முதலாகிய உறுப்பும் ஏற்றவகையான் வருவன அறிந்து கொள்க. ஒழிந்தனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். (உ௲சு)

549. [1]தோன்மைதானே
யுரையோடு புணர்ந்த பழமை மேற்றே.

இது தொன்மை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(பி - ம்)—[1]தொன்மைதானே சொல்லுங்காலை.

இதன்பொருள்;—தொன்மையென்பது, உரைவிராஅய்ப் பழமையவாகிய கதைப்பொருளாகச் செய்யப்படுவது என்றவாறு. அவை,

பெருந்தேவனாராற் பாடப்பட்ட பாரதமும், தகடூர் யாத்திரையும் போல்வன. (உகஎ)

550. இழுமென் மொழியான் விழுமியது நவலினும்
பரந்த மொழியா னடிநிமிர்ந் தொழுகினுந்
தோலென மொழிப [1]தொன்மொழிப் புலவர்.

இது, முறையானே தோலென்னும் வனப்புணர்த்துதல் நுதலிற்று; அஃதிருவகைப்படும்: கோச்சகக்கலியானும் ஆசிரியத்தானுஞ் செய்யப்படுவன.

"யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமை யுடையது." (461.)

என்றவழி, தேவபாணியும் காமமும் பொருளாகவன்றியும் கொச்சகக்கலி வருமென்றுணைகலான் அவை மேல் வருதல் ஈண்டுக்கொள்ளப்பட்டது.

இதன் பொருள் :—இழுமென் மொழியான் விழுமியது நுவலினும்-மெல்லென்ற சொல்லான் அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னும் விழுப்பொருள் பயப்பச்செய்வன; அவை செய்த காலத்துள்ளன கண்டிலம்: பிற்காலத்து வந்தன கண்டுகொள்க.

பரந்த மொழியான் அடிநிமிர்ந்து ஒழுகினும் - ஆசிரியப் பாட்டான் ஒருகதைமேல் தொடுக்கப்பட்டன; அவையும் பொருட்டொடர்நிலை.

தோல் என மொழிப தொன்மொழிப் புலவர் - தோலென்று சொல்லுப புலவர் என்றவாறு.[2]

'தொன்மொழி' என்றார், பழைய கதையைச் செய்தல் பற்றி; இது, முன்வருஞ் சூத்திரத்தானும் பெறுதும். (உகஅ)

(பி - ம்)—[1]தென்னெறிப்புலவர்.

[2]தோல் என்பது உயிரீற்றவாதல் பெரும்பான்மை தொல் - 552 - பேர்.

551. விருந்தே தானும்
　　புதுவது [1]கிளந்த யாப்பின் மேற்றே.

இதன் பொருள்:—விருந்துதானும் புதிதாகப் பாடுந் தொடர்நிலைமேற்று என்றவாறு.

'தானும்' என்ற உம்மையான் முன்னைத் தோலெனப் பட்டதூஉம் பழைய கதையைப் புதிதாகச் சொல்லியதா யிற்று. இது பழங்கதை மேற்றன்றிப் புதிதாகச் சொல்லப் படுதல் ஒப்புமையின் உம்மையான் இறந்ததுதழீஇயினு னென்பது. 'புதுவது கிளந்த யாப்பின்மேற்று' என்றதென்னை யெனின்,—புதிதாகத் தாம் வேண்டியவாற்றாற் பலசெய்யுளுந் தொடர்ந்துவரச் செய்வது. அது, முத்தோளாயிரமும், பொய்கையார் முதலாயினோர் செய்த அந்தாதிச் செய்யுளு மெனவுணர்க. கலம்பகம் முதலாயினவுஞ் சொல்லுப.(உ௩௯)

552. ஞகாரை முதலா ளகாரை யீற்றுப்
　　புள்ளி யிறுதி யியையெனப் படுமே.

இஃது இயைபுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்:—ஞ ண ந ம ன, ய ர ல வ ழ ள வென்னும் பதினொரு புள்ளியீற்றினுள் [2]ஒன்றனை இறுதியாகச் செய்யுஞ் செய்யுள் பொருட்டொடராகவுஞ் சொற்றொடராக வுஞ் செய்வது இயைபெனப்படும் என்றவாறு.

இயைபென்றதனானே பொருளும் இயைந்து சொல்லும் இயைந்து வருமென்பது கருத்து; சீத்தலைச்சாத்தனாராற் செய்யப்பட்ட மணிமேகலையும் கொங்குவேளிராற் செய் யப்பட்ட தொடர்நிலைச் செய்யுளும் போல்வன. அவை னகார ஈற்றான் இற்றன. மற்றையீற்றான் வருவனவற்றுக்கும் ஈண்டு இலக்கணம் உண்மையின் இலக்கியம் பெற்றவழிக்கொள்க. இப்பொழுது அவை வீழ்ந்தனபோலும்.

(பி - ம்)—[1]புனைந்த ; புணர்ந்த.

[2]"ஞணநம னயரல வழள வென்னு, மப்பதி னொன்றே புள்ளி யிறுதி." (தொல் - எழுத் - சூ - 78.)

பாரந்தமொழியான் அடிநிமிர்ந்தொழுகிய தோலொடு இதனிடை வேற்றுமை யென்னையெனின்,—அவை உயிரீற்ற வாதல் பெரும்பான்மையாகலான் வேறுபாடுடைய சொற்றொடரான் வருதலுமுடையவென்பது. சொற்றொடரென்பது, அந்தாதி யெனப்படுவது; என்றதனான், உயிரீற்றுச் சொற்றொடர் சிறுபான்மை யென்பது கொள்க. (௨௪௦)

553. [1]சேரி மொழியாற் செவ்விதிற் கிளந்து
தேர்தல் வேண்டாது குறித்தது தோன்றிற்
புலனென மொழிப புலனுணர்ந் தோரே.

இது புலனுமா றுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்:—சேரிமொழியென்பது, பாடிமாற்றங்கள். அவற்றானே செவ்விதாகக் கூறி ஆராய்ந்து காணாமைப் பொருட்டொடரானே தொடுத்துச் செய்வது புலனென்று சொல்லுவர் புலன் உணர்ந்தோர் என்றவாறு.

அவை விளக்கத்தார்கூத்து முதலாகிய நாடகச் செய்யுளாகிய வெண்டுறைச் செய்யுள் போல்வனவென்பது கண்டு கொள்க. (௨௪௧)

554. ஒற்றொடு புணர்ந்த வல்லெழுத் [2]தடக்காது
குறளடி முதலா வைந்தடி யொப்பித்
தோங்கிய மொழியா [3]னுங்கன மொழுகி
னிழைபி னிலக்கண மியைந்த தாகும்.

இஃது, இறுதிநின்ற இழைபிலக்கணமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்:—ஒற்றொடுபுணர்ந்த வல்லெழுத்து அடக்காது - வல்லொற்றடுத்த வல்லெழுத்துப் பயிலாது; குறளடி முதலா ஐந்து அடி ஒப்பித்து - இருசீரடி முதலாக

(பி - ம்)—[1]தெரிந்த மொழியாற் செவ்விதிற் கிளந்தோதல் வேண்டாது; சேரியல் மொழி. [2]தடக்காது.........ஐந்தடிகாறும். [3]னுங்கவன்மொழியி.

எழுசீரடியளவும் வந்த அடி ஐந்தனையும் ஒப்பித்து: ஒப்பித்தலென்பது, பெரும்பான்மையான் நாற்சீரடி படுக்கப்பட்டென்றவாறு; ஓங்கிய மொழியான் - நெட்டெழுத்தும் அந்நெட்டெழுத்துபோல் ஓசை எழும் மெல்லெழுத்தும் லகாரளகாரங்களும் உடைய சொல்லான்; ஆங்கனம் ஒழுகின் - இவையும்,

"சேரி மொழியாற் செவ்விதிற் கிளந்து
தேர்தல் வேண்டாது." (553.)

பொருள் புலப்படச் சென்று நடப்பின்.

இழைபின் இலக்கணம் இயைந்ததாகும் - இழைபென்று சொல்லப்படும் இலக்கணத்தது என்றவாறு.

அவையாவன: கலியும் பரிபாடலும் போலும் இசைப்பாட்டாகிய சேந்துறைமார்க்கத்தனவென்பது. இவற்றுக்குக் காரணந் 'தேர்தல் வேண்டாது பொருள் இனிது விளங்கல் வேண்டும்' என்றது, அவிநயத்திற்கு உரியவாதல் நோக்கியென்பது. மற்றிதனை வெண்டுறைச் செய்யுட்குமுன் வைப்பினெனின்,—இஃது இசைப்பாட்டாகலின் இனி வருகின்றது இசைத்தமிழாகலின் அதற்குபகாரப்பட இதனை இறுதிக்கண் வைத்தானென்பது.[1]

(உசஉ)

555. செய்யுண் மருங்கின் மெய்பெற நாடி
யிழைத்த விலக்கணம் பிழைத்தன போல

[1] "இனி, **யாப்பருங்கலம்** முதலியவற்றிற் கூறிய சித்திரகவியினையும் ஈண்டுச் சேரக் கூறுகவெனின், யந்திரமும் மந்திரமுமாய்த் தெய்வத்திற்கே யுரியவாகக் கூறும் மிறைக்கவி இம் முப்பத்தாறுறுப்பும்போல அகனைந்திற்குரிய சான்றோர் செய்யுட்குறுப்பாய் வாராவென்றும், அகத்திணைக்குரிய மரபு வழுவிற்றென்றும் கருதித் **தொல்காப்பியனார்** கூறாமையானும்; அவற்றதிலக்கணங் கூறிய ஆசிரியரும், அவற்றிற்கு இலக்கியம் சான்றோர் செய்யுட்களுட் காணாமையின், "வடவெழுத் தொரீஇய வெழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்"லானன்றி வடவெழுத்தாற் பெரும்பான்மைவாச் செய்யுட்டாமே செய்து இலக்கியமாகக் காட்டினாராதலானும் யாமும் மிறைக்கவியிலக்கணம் ஈண்டுக் கூறாமாயினும்" **நச்.**

[1]வருவ வுளவேனினும் வந்தவற் றியலாற்
றிரிவின்றி முடித்த றெள்ளியோர் கடனே.

இஃது, இவ்வோத்திற்கெல்லாம் புறனடை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்:—செய்யுளிடத்துப் பொருள்பெற ஆராய்ந்து தந்திரம் செய்யப்பட்ட இலக்கணத்தின் வழீஇயினபோன்று பின் தோன்றுவனவுளவேல் முற்கூறப்பட்ட இலக்கணத்தோடு திரியாமல் முடித்துக் கோடல் அறிவுடையோரது கடன் என்றவாறு.

அவை எண்சீர் முதலாயின வரிற் கழிநெடிலடிப்பாற் சார்த்திக்கோடலும், ஏது நுதலிய முதுமொழியோடு பாட்டிற்கு இயைபின்றியுந் தொடர்பு படுப்பனவும், யாப்பென்னும் உறுப்பின்பாற்கோடலும், பிறவும் ஈண்டோதாதன உளவெனின் அவையுமெல்லாஞ் செய்யுளிலக்கண முடிபாகுமென்றவாறு.[2] (உசரு)

எட்டாவது

செய்யுளியற்குப் பேராசிரியருரை

முற்றிற்று.

(பி - ம்)—[1]வருபவுள வேனும்; வருவன வேனும்.

[2]இஃது 'அறியாதுடம்படல்' என்னும் உத்தி தொல்.665 பேர்.

ஒன்பதாவது

ம ர பி ய ல்

556. மாற்றருஞ் சிறப்பின் மரபியல் கிளப்பிற்
பார்ப்பும் பறழுங் குட்டியுங் குருளையுங்
கன்றும் பிள்ளையு மகவு மறியுமென்
றோன்பதுங் குழவியோ டிளமைப் பெயரே.

என்பது சூத்திரம். இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோ வெனின்,—மரபியலென்னும் பெயர்த்து. இதனானே ஓத்து நுதலியதூஉம் மரபு உணர்த்துதலென்பது பெற்றாம்.

மரபென்ற பொருண்மை என்னையெனின்,—கிளவியாக்கத்துமரபென்று வரையறுத்து ஓதப்பட்டனவுஞ் செய்யுளியலுண் (ப-917) மரபென்று வரையறுத்து ஓதப்பட்டனவுமன்றி, இருதிணைப் பொருட்குணனாகிய இளமையும் ஆண்மையும் பெண்மையும் பற்றிய வரலாற்றுமுறைமையும், உயர்திணை நான்கு சாதியும் பற்றிய மரபும், அஃறிணைப் புல்லும் மரனும் பற்றிய மரபும், அவைபற்றிவரும் உலகியன்மரபும், நூன்மரபுமென இவையெல்லாம் மரபெனப்படுமென்பது.

மற்றுப் பொருள்களின் இளமைபற்றி வரும் மரபுகூறினான் மூப்புப்பற்றி வரும் மரபு கூறானோவெனின்,—அது வரையறையின்மையிற் கூறானென்பது.

மற்று மேலை ஓத்தினோடு இவ்வோத்திடை இயைபென்னையெனின்,—முன்னர் வழக்கிலக்கணங் கூறியதன்பின் செய்யுளிலக்கணஞ் செய்யுளியலுட் கூறினான், அவ்விரண்டற்கும் பொதுவாகிய மரபு ஈண்டுக் கூறினமையின் இது செய்யுளியலோடு இயைபு உடைத்தாயிற்று.

மற்று வழக்கிலக்கணஞ் செய்யுட்கும் பொதுவாகலின் இங்ஙனம் இரண்டற்கும் பொதுவாகிய மரபினையுஞ் செய்யு

ளியலின்முன் வைக்கவெனின்,—அவ்வாறு வழக்குஞ் செய்யுளுமென்று இரண்டுமல்லாத நூலிற்கும் ஈண்டு மரபு கூறினமையின் இது செய்யுளியலின் பின் வைக்கப்பட்டது.

இவ்வோத்தின் முதற்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின்,—எல்லாப் பொருளின்கண்ணும் இளமைக்குணம் பற்றி நிகழுஞ் சொல் இவையென்று வரையறுத்துக் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் :—மாற்றருஞ் சிறப்பின் மரபியல் கிளப்பின் - விலக்கருஞ் சிறப்பிற்றாகிய மரபிலக்கணங் கூறின் ; பார்ப்பும் பறழும் குட்டியும் குருளையும் கன்றும் பிள்ளையும் மகவும் மறியும் என்றோன்பதுங் குழவியொடு இளமைப் பெயர் - குழவியோடு இவையொன்பதும் இளமைப்பெயர் என்றவாறு.

மேலன எட்டுங் குழவியுமென இளமைப்பெயர் ஒன்பதாயின. குழவியோ டொன்பதென்னுது 'ஒன்பதுங் குழவியோடு' என மயங்கக் கூறியவதனாற் போத்தென்பதும் இளமைப்பெயரெனவும் பிறவும் வருவன உளவாயினுங் கொள்ளப்படும். இவற்றையெல்லாம் மேல்வரையறுத்து இன்னபொருட்கு இன்னபெயர் உரித்தென்பது சொல்லும்.

'மாற்றருஞ் சிறப்பின்' என்றதனானே இவை ஒருதலையாகத் தத்தம் மரபிற் பிறழாமற் செய்யுள் செய்யப்படுமென்பதூஉம், ஈண்டுக் கூறுதனவாயின் வழக்கொடுபட்ட மரபு பிறவும், செய்யுளின்பம்படின் அவ்வாறு செய்பவென்பதூஉங் கூறியவாறாயிற்று.

"அகலிரு விசும்பிற் பாயிருள் பருகிப்
பகல்கான் றெழுதரு பல்கதிர்ப் பரிதி." (பெரும்பாண் - 1 - 2.)

"நும்மினுஞ் சிறந்தது நுவ்வை யாகுமென்
றன்னை கூறினள் புன்னையது சிறப்பே." (நற்றிணை - 172.)

என வரும். அவற்றுள் பரிதியஞ் செல்வனைப் 'பருகும்', 'கானும்' என்றலும், புன்னைமரத்தினை 'நுவ்வை' யென்றலும் மரபன்மையின் வழக்கினுண் மாற்றுதற்கு உரியவாமென்பது கருத்து.

"நிலவுக்குவித் தன்ன வெண்மணல்." (குறுந் - 123.)
"இருடுணிந் தன்ன வேனங் காணின்." (மலைபடு - 247.)
"இருணூற் றன்ன விரும்பல் கூந்தல்."

என வருவனவும் அவை. (௧)

557. [1]ஏறு மேற்றையு மொருத்தலுங் களிறுஞ்
சேவுஞ் சேவலு மிரலையுங் கலையு
மோத்தையுந் தகரு முதளு [2]மப்பரும்
போத்துங் கண்டியுங் கடுவனும் பிறவும்
யாத்த வாண்பாற் பெயரென மொழிப.

இதன்பொருள் :—ஆண்பாற்பெயர் இவ்வெண்ணப் பட்ட பதினைந்தும் என்றவாறு.

'பிறவும்' என்றதனான், ஆணென்றும் விடையென்றும் வருவன போல்வனவுங் கொள்க.

இவற்றை வரையறை கூறும்வழி (589-605) உதாரணங் காட்டுதும். 'யாத்த வாண்பாற் பெயர்' என்றதனால், போத் தென்பது இளமைப்பெயரா மாயினும் இங்ஙனம் ஆண்பாற் குச் சிறந்து வருமாறுபோலச் சிறவாது அதற்கென்பது கொள்க. (௨)

558. பேடையும் பெடையும் பெட்டையும் பெண்ணு
மூடு நாகுங் கடமையு மளகு
மந்தியும் பாட்டியும் பிணையும் பிணவு
மந்தஞ் சான்ற பிடியொடு பெண்ணே.[3]

இதன் பொருள்:—கூறப்பட்ட பதின்மூன்று பெயரும் பெண்மைப் பெயர் என்றவாறு.

கடமையென்பதோர் சாதிப்பெயர் உண்டேனும் அது வன்று, ஈண்டெண்ணப்பட்டது பெண்மைமேற்றென்று கொள்க.

(பி - ம்)—[1]எருதும். [2]மூம்பலும்.

[3]பிணவல் என்பதும் பெண்பாற் பெயர். தொல் - சூ - 614.

'அந்தஞ் சான்ற' என்பது, முடிபமைந்தன இவை யென்றவாறு; எனவே, ஆவென்பது, பெண்பெயராதலும் பெண் ஆணென்பன ஒருசார் புல்லிற்கு நேர்தலுங் கொள்க; என்னை? ஆனேறென்பது, ஆவினுள் ஏறெனப்படுதலின். ஆணென்பது ஆண்பாற்குப் பொதுவாகலின் அது முடிபமை யாதெனப்பட்டது; அது மேற்காட்டுதும்.

ஆண்மை பெண்மை புல்லிற்கு இன்மையின் அவையும் முடிபுடையன ஆகாவாயினுங் காயாப்பனையை ஆண்பனை யென்றும், காய்ப்பனவற்றைப் பெண்பனையென்றும் வழங் குப. இவையெல்லாம் வழக்காகலிற் செய்யுளுள் வருமாறு அறிந்து கொள்ளப்படும். இவற்றுக்கு மேல் வரையறை கூறும்வழி (607 - 22) உதாரணங் காட்டுதும். (ரு)

559. அவற்றுட்
பார்ப்பும் பிள்ளையும் பறப்பவற் றிளமை.

இது, நிறுத்தமுறையானே இளமைப்பெயருண் முற் கூறிய பார்ப்பினைக் கூறுவான் அதனோடொப்புமைகண்டு பிள்ளைப்பெயருங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்:—இவ்விரண்டும் புள்இளமைக்குரிய என்றவாறு.

இவையெல்லாம் இக்காலத்து வழக்கினுள் அரியவாக லின் சான்றோர் செய்யுளுட் காணப்படும்; அல்லன வழக்கின் மேற் காட்டுதும்.

"[1]மேற்கவட் டிருந்த பார்ப்பி னங்கள்." (அகம் - 31.)

"[2]இல்லிறைப் பள்ளிதம் பிள்ளையொடு வதியும்." (குறுந் - 46.)

"[3]பைதற் பிள்ளைக் கிளிபயிர்ந் தாஅங்கு." (குறுந் - 139.)

என இவை [1]பருந்தும் [2]ஊர்க்குருவியும் [3]கிளியுமென்னும் பறவைமேல் வந்தன; பிறவும் அன்ன.*

---

*பெரும்பாண்-203-5 "வண்ணக் கடம்பின் நறுமலரன்ன, வள ரிளம் பிள்ளை தழீஇக் குறுங்காற், கறையணற் குறும்பூழ்."

புள்ளுக்குலம் பலவாகலான் இச்சூத்திரத்துள் அடங்கிய மரபு எத்துணையும் பலவாதனோக்கி முதற்சூத்திரத்துட் பார்ப்பினை முற்கூறினானென்பது. (ச)

560. தவழ்பவை தாமு மவற்றோ ரன்ன.

இதன் பொருள்:—பார்ப்பும் பிள்ளையும் தவழ்பவற்றிற்கும் உரிய என்றவாறு.

அவை, ஆமையும் உடும்பும் ஓந்தியும் முதலையும் முதலாயின. ஆமையும் முதலையும் நீருள்வாழினும் நிலத்தியங்குங்கால் தவழ்பவை யெனப்படும்; உதாரணம்:

"யாமைப் பார்ப்பி னன்ன
காமங் காதலர் கையற விடினே."[1] (குறுந் - 152.)

"தன்பார்ப்புத் தின்னு மன்பின் முதலை." (ஐங்குறு - 41.)

"தாய்சாப் பிறக்கும் புள்ளிக் கள்வனொடு
பிள்ளை தின்னு முதலைத் தவனூர்." (ஐங்குறு - 24.)

என வரும்.

'தாமும்' என்றதனான், ஊர்வனவு நடப்பனவுஞ் சிறுபான்மை பிள்ளைப் பெயர்க்கு உரியவெனக் கொள்க. அது 'பிள்ளைப்பாம்பு'என ஊர்வனமேல் வந்தது.

"பிள்ளை வெருகிற் கல்கிரை யாகி." (குறுந் - 107.)

என நடப்பனமேல் வந்தது. 'மூங்காப்பிள்ளை' என்பதும், ஈண்டே கொள்ளப்படும். பார்ப்பும் அவ்வாறே வருவன உளவேற் கொள்க. இதுவுந் தவழுஞ் சாதிக்கெல்லாம் பொதுவாகிய பரப்புடைமையின் இரண்டாவது வைத்தானென்பது. (ரு)

561. மூங்கா வெருகெலி மூவரி யணிலொ
டாங்கவை நான்குங் குட்டிக் குரிய.

---

[1] சீவக - 177:—'யாமையிளம்பார்ப்பின் கூன்புறம்போல' 'இருங்கிளை ஞெண்டின் சிறுபார்ப் பன்ன, பசுந்தினை மூரல் பாலொடும் பெறுகுவிர்' பெரும்பாண் - 167-8.

இது, மேல் எடுத்தோத்தானும் இலேசானும் அதிகாரப் பட்ட தவழ்வனவும் நடப்பனவும்பற்றிக் குட்டியென்னும் பெயரினையு முறையன்றிக் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் :—குட்டியெனப்படுவன இவை நான்கும் என்றவாறு.

அவை, மூங்காக்குட்டி வெருக்குக்குட்டி எலிக்குட்டி அணிற்குட்டி யெனவரும்.

'மூவரியணில்' என்றதனான், ஒழிந்த மூன்றுந் தம்முள் ஒருபிறப்பினவாம்; இவை யொருநிகரனவே என்பது கொள்க.

'ஆங்கவை நான்கும்' என்றதனால், தத்துவனவற்றுக்குங் குட்டிப்பெயர் கொடுக்கப்படும்; 'தவளைக்குட்டி' எனவரும். மேல் ஊர்வனவற்றுக்கும் தவழ்வனவற்றிலக்கணம் எய்துவித்தமையாற் பாம்புக்குட்டி யென்பதுங் கொள்க.

மற்றுக் கீரியும் நாவியும் போல்பவற்றையும் குட்டியென்னுரோவெனின்,—அவை பிள்ளையென்றலே பெரும்பான்மையாகலின் 'உரிய' என்றதனால், சிறுபான்மை குட்டியென்பதுங் கொள்க. மூங்காவின் விகற்பமேன்பாருமுளர். (கூ)

562. [1]பறழெனப் படினு முறழாண் டில்லை.

இதன் பொருள் :—மேற்கூறிய நான்கும் பறழெனவும் படும் என்றவாறு.

இவை இக்காலத்து வீழ்ந்தன. மற்று முற்கூறிய நான்கினையும் இப்பெயரானே முற்கூறுக, முதற்சூத்திரத்துள் ஓதிய முறைமைக்கேற்பவெனின்,—அற்றன்று; அவற்றுக்கு இப்பெயர் சிறுபான்மையென்பான் பிற்கூறினனென்பது. 'உறழாண் டில்லை' என்ற மிகையானே,

---

[1]கலி - 94 - நச். 'ஆண்டலைக் கீன்ற பறழ்மகனே : பறழெனப் படினும் உறழாண் டில்லை' என்பதனால், பறழ் பறவைக்கு ஆகாதாயினும் இவனை 'யாமை யெடுத்து நிறுத்தற்றால் என ஊர்வனவாகக் கூறலின் பறழ்' என்றார்.

" கைம்மை யுய்யாக் காமர் மந்தி
கல்லா வன்பறழ் கிளைமுதற் சேர்த்தி." (குறுந் - 69.)

என்பதுங் கொள்க. (எ)

563. நாயே பன்றி புலிமுய னான்கு
மாயுங் காலைக் குருளை யென்ப.

இது, முறையானே நான்காம் எண்ணு முறைமைக்கணின்ற குருளையாமா றுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் :—நாயும் பன்றியும் புலியும் முயலும் என நான்குங் குருளையென்று சொல்லப்படும் என்றவாறு.

" திறவாக் கண்ண சாய்செவிக் குருளை." (சிறுபாண் - 130.)

" விழியாக் குருளை மென்முலை சுவைப்பக்
குழிவயிற் றுஞ்சுங் குறுந்தாட் பன்றி."

" இரும்புலிக் குருளையிற் றோன்றுங் காட்டிடை." (குறுந் - 47.)

" குருளை கோட்பட லஞ்சிக் குறுமுயல்
வலையிற் றப்பாது மன்னுயி ரமைப்ப." என வரும்.

[1]'ஆயுங்காலை' என்றதனால்,

" சிறுவெள் ளரவி னவ்வரிக் குருளை." (குறுந் - 119.)

என்பதுங் கொள்க. (அ)

564. நரியு மற்றே நாடினர் [2]கொளினே.

இதன் பொருள் :—நரியுங் குருளையெனப்படும் என்றவாறு.

" பிணந்தின் பெண்டிர்க்குக் குருளை காட்டிப்
புறங்காட் டோரி புலவுத்தசை பெறூஉம்."

'நாடினர் கொளினே' என்றதனானே,

" வெயிலாடு முசுவின் குருளை யுருட்டுங்
குன்ற நாடன் கேண்மை." (குறுந் - 38.)

என்றாற்போல முசுவிற்குங் குருளைப்பெயர் கொடுக்க. (கூ)

---

[1]பொருந - 139. நச்:—'ஆளிநன்மா னணங்குடைக் குருளை': 'நாயே பன்றி' என்னும் சூத்திரத்து ஆயுங்காலை யென்றதனாற் குருளை முடித்தாம். (பி - ம்)—[2]கொளலே.

565. [1]குட்டியும் பறழுங் கூற்றவண் வரையார்.

இதன் பொருள்:—மேற்கூறிய ஐந்திணையும் குட்டியென்றும் பறழென்றும் கூறுதல்வரையார் என்றவாறு.

அவை, நாய்க்குட்டி பன்றிக்குட்டி புலிக்குட்டி முயற்குட்டி நரிக்குட்டி என வழக்கினுள் வந்தன.

"பாசிப் பரப்பிற் **பறழொடு** வதிந்த
வுண்ணாப் பிணவி னுயக்கஞ் சொலிய
நாளிரை தரீஇய வெழுந்த **நீர்நாய்**." (அகம் - 336.)

"வயநா யெறிந்து வன்**பறழ்** தழீஇ
. . . தறுகட் **பன்றி**." (அகம் - 248.)

"**புலிப்பற** ழன்ன பூஞ்சினை வேங்கை."

"பதவுமேயல் பற்றி **முயற்பற** ழோம்புஞ்
சீறூ ரோளே நன்னுதல்."

"**நரிப்பறழ்** கவர நாய்முதல் சுரக்கும்."

என முறையானே வந்தன.

நாயெனச் செந்நாய் நீர்நாய் முதலாயினவும் அடங்குமென்பது. 'மூவரியணில்' என்றவழிச் (561) சொல்லப்பட்டவாறும் உய்த்துணர்க. பிறவும் அன்ன. (௧0)

566. பிள்ளைப் பெயரும் பிழைப்பாண் டில்லை
கொள்ளுங் காலை நாயலங் கடையே.

இதன் பொருள் :—மேற்கூறிய ஐந்து சாதியுள்ளும் நாயொழித்து ஒழிந்த நான்கற்கும் பிள்ளையென்னும் பெயர்க்கோடையும் உரித்து என்றவாறு.

இவை செய்யுட்கண் வருவன கண்டுகொள்க. 'கொள்ளுங்காலை' என்றதனான், முற்கூறிய நாய் முதலாகிய நான்கும் விலக்கி நரிப்பிள்ளையென்பதே கோடலும் ஒன்று. (௧௧)

---

[1]சீவக-364. நச்:—'சிங்கக்குட்டியும் போன்று' : 'குட்டியும் பறழும் கூற்றவண் வரையார்' என்றதனுள், கூற்று என்றதனால் புலி முதலியவற்றிற்குக் கூறிய இளமைப்பெயர் சிங்கத்திற்கும் கொண்டார்.

567. யாடுங் குதிரையு நவ்வியு முழையு
மோடும் புல்வா யுளப்பட மறியே.

இதன் பொருள் :—இவ்வைந்து சாதியின் இளமைப் பெயர் மறியெனப்படும் என்றவாறு. அவை,

"மறித்துரூஉத் தொகுத்த பறிப்புற விடையன்." (அகம் - 94.)

"உள்ளில வயிற்ற வெள்ளை வெண்மறி." (அகம் - 104.)

என யாட்டின்மேல் வந்தன. மறிக்குதிரையெனவும் மறிநூக்கிற்றெனவுஞ் சொல்லுதலின் இது குதிரைக்கும் உரித்தாயிற்று.

"[1]நவ்வி நாண்மறி கவ்விக்கடன் கழிக்கும்." (குறுந் - 282.)

"[2]மறியாடு மருங்கின் மடப்பிணை யருத்தித்
தெள்ளறல் தழீஇய." (அகம் - 34.)

"[3]தெறித்துநடை மாபிற்றன் மறிக்குநிழ லாகி." (குறுந் - 213.)

என இவை, [1]நவ்வியும் [2]உழையும் [3]புல்வாயும் முறையானே மறியென்னும்பெயர் எய்தியவாறு அவ்வச்செய்யுளுட் கண்டுகொள்க.

நவ்வியும் உழையும் புல்வாயுள் அடங்குமன்றே, அவற்றை மூன்றாக ஓதியதென்னை? நாயென்றதுபோல அடங்காதோ வெனின்,—மாவென்பது, குதிரையும் யானையும் புலியுஞ் சிங்கமும் முதலாயவற்றுக்கெல்லாம் பெயராகலின் அவ்வாறு ஓதானென்பது. 'ஓடும் புல்வாய்' என்றதனானே, மடனுடையன *நவ்வியெனவும், இடைநிகரன உழையெனவுங் கொள்க. எட்டாம் முறைமைக்கண் ஓதிய மறியினை ஐந்தாம்வழிக் கூறியவதனானே,

"செவ்வரைச் சேக்கை வருடை மான்மறி." (குறுந் - 187.)

என்றது போல்வன கொள்க. (கஉ)

568. கோவோழ் குரங்குங் குட்டி கூறுப.

இதன்பொருள்:—கோட்டினையே வாழ்க்கையாகவுடைய குரங்குங் குட்டியென்று கூறப்படும் என்றவாறு.

*நவ்வி - புள்ளிமான்.

'கோடுவாழ் குரங்கு' எனவே, குரங்கின் பிறப்புப்பகுதி யெல்லாங் கொள்க. அவை, குரங்குக்குட்டி முசுக்குட்டி ஊகக் குட்டி யென்பன. உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்றாதலான் மேற்கூறிய யாடுமுதலாகிய ஐந்துசாதிக்குங் குட்டியென்னும் பெயர் கூறப்படுமென்பது ; அவை, யாட்டுக்குட்டி குதிரைக் குட்டி நவ்விக்குட்டி உழைமான்குட்டி புல்வாய்க்குட்டி என வரும். (கரு)

569. மகவும் பிள்ளையும் பறழும் பார்ப்பு
மவையு மன்ன வப்பா லான.

இதன் பொருள் :—மேலைச்சூத்திரத்து எடுத்தோதிய குரங்கிற்குக் குட்டியென்னும் பெயரேயன்றி [1]மகவும் பிள்ளையும் பறழும் பார்ப்புமெனப்பட்ட இந்நான்கும் குட்டியென்னும் பெயர்போல அக்குரங்கின் பகுதிக்கு உரியவாம் என்றவாறு.

"உயர்கோட்டு,
மகவுடை மந்தி போல." (குறுந் - 29.)
"குரங்குப் பிள்ளை."
"வரையாடு வன்**பறழ்த்** தந்தை." (குறுந் - 26.)
"ஏற்பன வேற்பன வுண்ணும்
பார்ப்புடை மந்திய மலையிறந் தோரே."[2] (குறுந் - 278.)

என வரும். 'அன்ன' என்பதனான், முன்னையவற்றோடொக்கும், மிகுதி குறைவு இலவென்பதாம்.

"வெயிலாடு **முசுவின் குருளை** யுருட்டும்." (குறுந் - 38)

என இலேசினாற் கூறிப்போந்தமையின் ஈண்டு அது கூறானாயினான் ; அன்றி, அஃது இத்துணைப் பயிலாமையானு மென்க. ஏழாமுறை நின்ற மகவினை ஈண்டு வைத்தான் அதிகாரப்பட்ட பெயர்க்குரிமையா னென்பது. (கச)

[1]"கைத்தல மந்திகொண்ட கைம்மகப் போன்று" சீவக. 2571; 'கைம்மக வேந்திக் கடுவனோ டேக் கழைபாய்வான், செம்முக மந்தி கருவரை யேறுஞ் சிராப்பள்ளி'—தேவாரம்.

[2]கருவிரன் மந்திக் கல்லா விளம்பார்ப்பு (ஐங்குறு - 280.)

570. யானையுங் குதிரையுங் கழுதையுங் கடமையு
மானோ டைந்துங் கன்றெனற் குரிய.

இதன் பொருள் :—ஐந்தாம் எண்ணுமுறைமைக்கண் நின்ற கன்றென்னும் பெயர்க்கு இவை உரிய என்றவாறு.

அவை, யானைக்கன்று குதிரைக்கன்று கழுதைக்கன்று கடமைக்கன்று ஆன்கன்று என வரும்.

"கன்றுகா லொய்யுங் கடுஞ்சுழி நீத்தம்
புன்றலை மடப்பிடிப் பூசல் பலவுடன்
வெண்கோட் டியானை விளிபடத் துழவும்." (அகம் - 68.)

என்பது, யானைக்கன்று.

"கன்றுபுகு மாலை நின்றோ ளெய்தி." (அகம் - 9.)

என்பது, ஆன்கன்று ; பிறவும் அன்ன உளவேற் கொள்க. இனி, 'உரிய' என்றதனானே, மான்கன்று குதிரைக்குட்டி யென்பனவுஞ் சொல்லுப. (௬௫)

571. எருமையு மரையும் வரையா ராண்டே.

இதன் பொருள் :—எருமையும் மரையும் கன்றெனப் படும் என்றவாறு.

அவை, எருமைக்கன்று மரையான்கன்று என்பன வழக்கு.

"கன்றுடை மரையா துஞ்சும்." (குறுந் - 115.)

"குன்ற நாடற் கண்டவெங் கண்ணே." (குறுந் - 241.)

என வரும். 'வரையார்' எனவே, அவையெல்லாம் போலாது சிறுவரவின என்பது பெற்றாம். (௬௬)

572. கவரியுங் [1]கராமு நிகரவற் றுள்ளே.

இஃது, அவற்றொடு மாட்டெறிந்தது.

---

[1] காரகமெனப் பாடங்கொண்டு கரடி எனப் பொருள் கூறுவர் இளம்பூரணர்.

இதன் பொருள் :—கவரியும் கராமும் கன்றெனப்படும் என்றவாறு.

கவரிமான்கன்று கராக்கன்று என வரும். 'அவற்றுள்ளே' என்பது, முற்கூறிய ஏழனுண் முதனின்ற (571) யானையோடொக்கு மென்றவாறு.

இதன் பயம்:

" குஞ்சரம் பெறுமே குழவிப் பெயர்க்கொடை." (574.)

என வருகின்ற பெயரும் இவற்றுக்கு எய்துவித்தலாயிற்று. அது முன்னர்ச் சொல்லும். இவையெல்லாம் தம்மினொத்த வரவின அன்மையின் வேறுவேறு சூத்திரஞ் செய்கின்றவாறாயிற்று. (கஎ)

573. ஒட்டக மவற்றோ டொருவழி நிலையும்.

இதன் பொருள் :—சிறுபான்மை ஒட்டகமும் கன்றெனப்படும் என்றவாறு.

அஃது, ஒட்டகக்கன்று எனவரும், 'ஒருவழி' என்றதனானே, எவற்றினும் இது சிறுபான்மை யெனவுணர்க. (கஅ)

574. குஞ்சரம் பெறுமே குழவிப் பெயர்க்கொடை.

இதன் பொருள் :—ஒழிந்துநின்ற குழவிப்பெயர் குஞ்சரத்திற்கு உரிய என்றவாறு. அது,

" ஒய்யென வெழுந்த செவ்வாய்க் குழவி." (அகம் - 165.)

என வரும். நிகரவற்றுள்ளென மேற் குஞ்சரத்தோடொக்குமெனப்பட்ட கராத்தின் குழவியுங் கவரிக்குழவியும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.[1] (கக)

575. ஆவு மெருமையு மவைசொலப் படுமே.

---

[1] 'ஆமான் புல்லிய குழவி', 'ஊனுண்சிங்கக் குழவி யெயிற்றேரொளி யெயிற்றினன்': 'குஞ்சரம் பெறுமே குழவிப் பெயர்க்கொடை' என்றதனுள் கொடை யென்றதனால் சிங்கக்குழவியும் கொண்டவாறுங் காண்க. சீவக - 355 ; 1653 - நச்.

இதன் பொருள் :—ஆவும் எருமையும் அவைபோலக் குழவிப் பெயர்க்கொடை பெறும் என்றவாறு.

குஞ்சரம், ஆணும் பெண்ணுமென இருகூற்றனவாக லான் 'அவை' என்றான். மக்கண்மேல் வருங்காலும் இஃ தொக்கும்.

"[1]மடக்கட் குழவி யெனவக் தனரே
கோவே மாகுத லறிந்துஞ்
சேயர் தோழி சேய்நாட் டோரே." (குறுந் - 64.)

என்பது, ஆன்குழவி.

"மோட்டெருமை முழுக்குழவி
கூட்டுநிழற் றுயில்வதியும்." (பட்டின - 14 - 5.)

என்றது, எருமைக்குழவி.[2] (உ௦)

576. கடமையு மரையு முதனிலை யொன்றும்.

இதன் பொருள் :—இவையும் அப்பெயர்க்கு உரிய என்றவாறு.

குஞ்சரம்போலக் குழவிப்பெயர் பெறுமென்பான் 'முத னிலை யொன்றும்' என்றானென்பது. அவை வந்துழிக் கண்டுகொள்க. (உக)

577. குரங்கு முசுவு மூகமு மூன்று
நிரம்ப நாடி னப்பெயர்க் குரிய.

இதன் பொருள் :—இம் மூன்றுங் குழவியென்னும் பெயர்க்கு உரிய என்றவாறு.

'நிரம்பநாடின்' என்பது, மூன்றுபெயரும் ஒருபிறப்பின் பகுதியாகலின் அம்மூன்றற்கும் ஒப்பவருமென்றவாறு.

இக்கருத்தானே,

"கோடுவாழ் குரங்கு." (568.)

(பி - ம்)—[1]மடங்கட்குழவியவண்வந்தனனே.

[2]'தடமருப் பெருமை மடநடைக் குழவி' நற் - 120.

என்றவழி, இம்மூன்றுங் கொண்டாமென்பது. இவற்றுக்கு உதாரணங்காணாமையிற் காட்டமாயினும். இலக்கணம் உண்மையின் அமையுமென்பது. (உஉ)

578. [1]குழவியு மகவு மாயிரண் டல்லவை
கிழவ வல்ல மக்கட் கண்ணே.

இதன் பொருள் :—குழவியும் மகவுமென்னும் இரண்டுமல்லது மக்கட்கணின்ற இளமை தமக்கு வேறுபெயருடைய வல்ல என்றவாறு.

ஆணிளமையும் பெண்ணிளமையுமென இரண்டாகலின் 'அல்லவை' எனப் பன்மைகூறினான்.

"காவல், குழவிகொள் பவரி னோம்புமதி." (புறம் - 5.)
[2]"மான்றேற் பள்ளி மகவொடு முடங்கி." (பெரும்பாண் - 89.)
என வரும்.

'கிழவவல்ல' என்ற மிகையானே, ஆண்பிள்ளை பெண்பிள்ளையெனப் பிள்ளைப்பெயரும் மக்கட்பாற்படுவன கொள்க.

579. [3]பிள்ளை குழவி கன்றே போத்தெனக்
கோள்ளவு மமையு மோரறி வுயிர்க்கே.

இதன் பொருள் :—பிள்ளை குழவி கன்று போத்தென்னும் நான்கும் ஓரறிவுயிரின் இளமைப்பெயர் என்றவாறு.

---

[1]சிலப் 9 : 22 - அடியார்:—'மடியகத் திட்டாள் மகவை': 'குழவியுமகவு மாயிரண் டல்லவை, கிழவ வல்ல மக்கட் கண்ணே' என்பதனால் கூறப்பட்டது.

[2]தேவாரம் திருக்கழுமலம்: 'வாரிசைமென் முலைமடவார் மாளிகையின் சூளிகைமேல் மகப்பா ராட்ட.'

[3]சீவக - 2390-நச்:—"பிள்ளை வெண்பிறைச் சிறுநுதல்: பிள்ளைப் பிறையென்பது 'பிள்ளைகுழவி' என்னும் சூத்திரத்து உம்மையை எச்சப்படுத்தி அதனாற் கொள்க." கம்பர் - மாரீசன் - 132:—'வேலைக் குலைத் தவிர்கென்று விலக்கிமேலை, மாலைப்பிறைப் பிள்ளையைக் கூவுதிர் வல்லையென்றான்.' சீவக-1267-நச்:—" கொய்தகைப் பொதியிற்சோலைக் குழவிய முல்லை மௌவல், செய்யசந் திமயச்சாரற் கருப்புரக்கன்று"...கன்று என்பதனை எல்லாவற்றோடும் கூட்டுக. தோல் - சோல் - சூ - 57 - நச்.

ஓரறிவுயிரென்பன, முன்னர்ச் (583) சொல்லப்படும். ஓரறிவுயிரென்பது, பண்புத்தொகை.

'கமுகம்பிள்ளை', 'தெங்கம்பிள்ளை.' எனவும்,

"வீழி ருழைக் குழவித் தீநீர்." (பெரும்பாண் - 357.) எ-ம்,

'பூங்கன்று.' எனவும், 'போத்துக்கால்.' எனவும் வரும். வீழிருழையெனப்பட்டது, தெங்கு; போத்துக்காலென்பது, கரும்பு.

ஓரறிவுயிர்க்குக் கொள்ளவும் அமையும் என்னும் உம்மையை எச்சப்படுத்துப் பிறவழியுங் கொள்ளப்படும்; அவை,

"குழவிவேனில்." (கலி - 36.)

"குழவித்திங்கள்." (கலி - 103; சிலப் - 2 : 38.)

"குழவிஞாயிறு." (பெருங் - 1 - 33 : 29.)

"பகுவாய் வராஅற் பல்வரி யிரும்போத்து." (அகம் - 36.)

"புலிப்போத் தன்ன புல்லணற் காளை." (பெரும்பாண்-138.)

என இவையும் இளமைக் குறிப்பினவாகலிற் காட்டப்பட்டன.

மற்று ஓரறிவுயிர் ஈண்டுக்கூறியதென்னையெனின்,—குழவிப்பெயர் அதிகாரப்பட்டமையானென்பது. மற்றுப் புல்லும் மரனும் உயிரெனப்படுமோவெனின்,—அவற்றை யுயிரென்றன் மரபுபட்ட வழக்காகலின் அம்மரபுங்கோடற்குக் கூறினன், 'மரம் உய்ந்தது' என்பவாகலின். (உச)

580. நெல்லும் புல்லு நேரா ராண்டே.

இஃது, எய்தியது விலக்குகின்றது.

இதன் பொருள் :—அந்நான்கு பெயரானும் நெல்லும் புல்லுஞ் சொல்லப்படா என்றவாறு.

மற்று, "புறக்கா ழனவே புல்லென மொழிப." (640.)

எனுமாகலான் மேற்காட்டிய கமுகு முதலாகிய புல்லும் விலக்குண்ணும் பிறவெனின்,—அற்றன்று; புல்லென்பது பலபெயரொருசொல்லாகலான் நெல்லென்னும் இனத்தானே

வேறுபடுத்துப் புல்லென்பது (புறம் - 248) உணவின்மேற் கொள்க. (உரு)

581. சொல்லிய மரபி னிளமை தானே
சொல்லுங் காலை யவையல விலவே.

இது, புறனடைச் சூத்திரம்.

இதன் பொருள் :—சொல்லிய மரபின் இளமை -
"பாடலுட் பயின்றவை நாடுங் காலை." (3.) எனவும்,
"பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கு." (53.) எனவும்
அகத்திணையியலுட் கூறிய புலனெறி வழக்கிற்றாகிய இளமை.

சொல்லுங் காலை அவையல இல - அவற்றுக்கு இலக்கணங் கூறுங்கால் வேறுபலவின்றி வரும் இங்ஙனம் வரையறைப்பட்டன இன்றி என்றவாறு.

'இளமையு மவையல வில' எனவே, அதற்கு மறுதலையாகிய முதுமையாயின் அவையலவிலவென்பதோர் வரையறைப்படுத்து இலக்கணங் கூறப்படாவென்பது கருத்து.

'சொல்லுங் காலை' என்றதனால், சொல்லாத இளமைப் பெயருங் கொள்க ; அவை,[1]

"நன்னாட் பூத்த நாகிள வேங்கை." (அகம் - 85.)
"நாகிளவளை." (புறம் - 266.)
"கணைக்கோட்டு வாளைக் கமஞ்சூன் மடநாகு." (குறுந் - 164.)
"எருமை நல்லான் கருநாகு பெறூஉம்." (பெரும்பாண்-165.)

என வரும். இவற்றுள் ஓரறிவுயிர் முதலாக ஐந்தறிவுயிரளவும் நாகென்னும் இளமைப்பெயர் வரையறையின்றிச் சென்றது ; வண்டென்பதற்கும் ஒக்கும், அது விரவுப் பெயராகலின். (உசு)

---

[1] "நாகுபுன்னை பூத்தன' சீவக - 74. நச்:— 'சொல்லுங்காலை' என்றதனால் நாகுபெண்மையேயன்றி இளமையையு முணர்த்திற்று. 'நாகுமுதிர் நுணவம்' (சிறுபாண் - 51.) என்றார் பிறரும்."

582. ஒன்றறி வதுவே யுற்றறி வதுவே
யிரண்டறி வதுவே யதனொடு நாவே
மூன்றறி வதுவே யவற்றொடு மூக்கே
நான்கறி வதுவே யவற்றொடு கண்ணே
யைந்தறி வதுவே யவற்றொடு செவியே
யாறறி வதுவே யவற்றொடு மனனே
[1]நேரிதி னுணர்ந்தோர் நெறிப்படுத் தினரே.

இது, மேல் அதிகாரப்பட்ட ஓரறிவுயிர் உணர்த்தும் வழி அவ்வினத்தனவெல்லாங் கூறுதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் :—ஒன்றறிவதென்பது, ஒன்றனையறிவது; அஃதாவது, உற்றறிவதென்பதும்: இரண்டறிவதென்பது, அம்மெய்யுணர்வினொடு நாவுணர்வுடையதெனவும், மூன்றறிவுடையது அவற்றொடு நாற்றவுணர்வுடையதெனவும், நான்கறி(வுடைய)து அவற்றொடு கண்ணுணர்வுடையதெனவும், ஐந்தறி(வுடைய)து அவற்றொடு செவியுணர்வுடையதெனவும், ஆறறிவுடையது அவற்றொடு மனவுணர்வுடையதெனவும், அம்முறையானே நுண்ணுணர்வுடையோர் நெறிப்படுத்தினர் என்றவாறு.

இது முறையாதற்குக் காரணமென்னையெனின்,—எண்ணுமுறையாற் கூறினாரென்பது ; அல்லதூஉம், எல்லாவுயிர்க்கும் இம்முறையானே பிறக்கும் அவ்வவற்றுக்கோதிய அறிவுகளென்றற்கு [அம்முறையாற்] கூறினாரென்பது ; என்னை ? அது பெறுமாறெனின்,—'நேரிதி னுணர்ந்தோர் நெறிப்படுத் தினர்' என்பதனாற் பெறுதும்.

மற்று ஒன்றுமுதல் ஐந்தீறாகிய பொறியுணர்வு மனமின்றியும் பிறப்பனபோல வேறுகூறியதென்னையெனின்,—ஓரறிவுயிர்க்கு மனமின்மையின் அங்ஙனங் கூறினாரென்பது. அதற்கு உயிருண்டாயின் மனமின்றாமோவெனின்,—உயிருடையவாகிய நந்து முதலாகியவற்றுக்குச் செவிமுதலாய பொறியின்மை கண்டிலையோவென்பது. அவ்வாறே ஒழிந்த

[1]"நேரிதின் உணர்ந்தோர் நெறிப்படுத் தினரே" என்பது, 'முடிந்தது காட்டல்' (665) என்னும் உத்தியென்பது.

வற்றிற்கும் மனவுணர்வில்லையென்பாரும், மனமுண்டென் பாருமென இருபகுதியர். அவையெல்லாம் வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க.

அல்லதூஉம், பொறியுணர்வென்ப தாமே உணரும் உணர்ச்சி; அங்ஙனம் உணர்ந்தவழிப் பின்னர் அவற்றை மனஞ்சென்று கொள்ளுமென்பதென்னையெனின்,— மனம் ஒன்றினை நினையாநிற்க மற்றொன்று கட்புலனாயக்கால் அதனைப் பொறியுணர்வுகொள்ள அதன்வழியே மனந் திரிந்து செல்லுமாகலின் ; என்னை? மனவுணர்வு மற்றோர்பொருட் கண் நின்றகாலத்துப் பிறபொருட்கட் சென்றதெனப் படாதன்றே? பின்னர் அதனை அறிவித்தது பொறியுணர்வாகலான் அவை தம்மின்வேற்றுமையுடையனவென்பது.

அல்லதூஉம், தேனெய்யினை நாவின்பொறி உணர்ந்தவழி இன்புற்றும், கண்ணுள் வார்த்து மெய்யுணர் வுணர்ந்தவழித் துன்புற்றும்; நறிதாயின மான்மதத்தினை மூக்குணர்வுணர்ந்தவழி இன்புற்றும், கண்ணுணர்வுணர்ந்தவழி இன்பங் கொள்ளாமையும் வருதலின் அவை பொறியுணர்வெனப்படும். மனவுணர்வும் ஒருதன்மைத்தாகல் வேண்டுமாலெனின்,—ஐயுணர்வின்றிக் கனாப்போலத் தானேயுணர்வது மனவுணர்வெனப் படும். பொறியுணர்வு மனமின்றிப் பிறவாதெனின்,—முற் பிறந்தது மனவுணர்வாமாகவே பொறியுணர்வென்பது ஓரறி வின்றாகியே செல்லுமென்பது.

அற்றன்றியும், ஒருவனுறுப்பிரண்டு தீண்டியவழி அவ் விரண்டும் படினும் ஒருகணத்துள் ஒருமனமே இருமனப் பட்டு அவ்வுறுப்பிரண்டற்கும் ஊற்றுணர்வு கெடாது கவர்ப்ப வாங்கிக் கைக்கொண்டு மீளுமென்பது காட்டலாகாமையானும் அஃதமையாதென்பது. (உஎ)

583. [1]புல்லு மரனு மோரறி வினவே
பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே.

---

[1]கலி-34-நச்:—'கரிபொய்த்தான் கீழிருந்த மரம்போலக் கவின் வாடி': 'புல்லு மரனு மோரறி வினவே, பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே' இதனுள் பிற அறிவும் உளவென்று கூறினார் ; அதனால்,

இது, முறையானே ஓரறிவுடையன வுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் :—புறக்காழனவாகிய புல்லும் அகக்காழனவாகிய மரனும் ஓரறிவுடைய; பிறவும் அக்கிளைப் பிறப்பு உள்ளன என்றவாறு.

'கிளைப்பிறப்பு' என்பது, கிளையும் பிறப்புமென்றவாறு. கிளையென்பன :—புறக்காழும் அகக்காழுமின்றிப் புதலுங் கொடியும் போல்வன. பிறப்பென்பன :—மக்களானும் விலங்கானும் ஈன்ற குழவி ஓரறிவினவாகிய பருவமும், எஞ்ஞான்றும் ஓரறிவினவேயாகிய என்பில் புழுவுமென இவை. இவை வேறுபிறப்பெனக் கொள்க.

மற்றிவற்றுக்கு அறிவில்லை பிறவெனின்,—பயிலத் தொடுங்காற் புலருமாகலின் ஓரறிவுடையனவென வழக்கு நோக்கிக் கூறினன், இது வழக்குநூலாதலின். அஃதேல், இவை உணர்ச்சியாயின் இன்ப துன்பங் கொள்ளுமோ வெனின்,—அதற்கு மனமின்மையின் அது கடாவன்றென்பது. (உஅ)

584. நந்து முரளு மீரறி வினவே
பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே.

இது, முறையானே ஈருணர்வுடையன வுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் :—நந்தும் முரளும் ஈரறிவாகிய ஊற்றுணர்வும் நாவுணர்வுமுடையன ; பிறவும் அக்கிளைப் பிறப்பு உள என்றவாறு.

இரை சுவைகோடலும், பிறிதொன்று தாக்கியவழி அறிதலுமுடைமையின் மெய்யுணர்வோடு நாவுணர்வு முடை

பாவத்திற்கு அஞ்சி மரம் கவின் வாடிற்று என்றார் என வேறுபடக் கூறினர். தொல் - 663 - பேர்:—மாறுகொளக் கூறல் :—'மரப்பெயர்க் கிளவிக் கம்மே சாரியை' யென்றவழிப் புல்லினையும் மரமென அடக்குதல். தொல் - எழுத்து - சூ - 415 - நச்சினார்க்கினியர் கருத்தும் இதுவே.

யனவென்றவாறு. இவற்றுக்குக் கிளையென்பன கிளிஞ்சிலும் [1]முற்றிலும் முதலாகிய கடல்வாழ் சாதியும் பிறவுமெனக் கொள்க. பிறப்பென்பன முற்கூறியவாறே கொள்ளப்படும்.

585. சிதலு மெறும்பு மூவறி வினவே
பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே.

இது, மூவறிவின கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் :—சிதலும் எறும்பும் ஊற்றுணர்வும் நாவுணர்வும் மூக்குணர்வுமுடைய; அவற்றுக் கிளையும் பிறப்பும் அவ்வாறே மூவறிவுடைய என்றவாறு.

இவை உற்றுணர்ந்து மீடலும், நாச்சுவை கோடலும், நெய்யுள்வழி மோந்தறிதலுமென மூன்றறிவினையுடையவாறு கண்டுகொள்க. இவற்றுக்குக் கண்ணுஞ் செவியுமின்மை எற்றாலறிதுமெனின்,—ஒன்று தாக்கியவழியன்றி அறியாமையிற் கண்ணிலவென்பது அறிதும்; உரப்பியவழி ஓடாமையிற் செவியிலவென்பது அறிதும். இவற்றின் கிளையென்பன 'ஈயன் மூதாய்' (அகம் - 14) போல்வன. பிறப்பென்பன, முற்கூறியவாறே மக்கட் குழவியும் விலங்கின் குழவியும் இம்மூன்றுணர்வாகிய பருவத்தனவும் அட்டை முதலாகியவுமெல்லாங் கொள்க. (௯௦)

586. [2]நண்டுந் தும்பியு நான்கறி வினவே
பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே.

[3]நண்டுந் தும்பியும் நான்கறிவினவெனவும். அந்நாலறிவினையுடைய கிளையும் பிறப்பும் வேறுளவென்பதூஉங் கூறியவாறு.

---

[1]முற்றில் - மட்டிச் சுண்ணும்பு.

[2]**பெரும்பாண் - 183. நச்:**—'பல்காற் பறவை கிளைசெத் தோர்க்கும்': வண்டுந்தும்பியும் என்னும் சூத்திரத்திற் செவிப்பொறியான் இவை உணர்தல் கூறிஞம்.

[3]**சீவக-892-3. நச் :**—' மங்கை நல்லவர் கண்ணுமனமும் போன்றெங்குமோடி யிடறுஞ் சுரும்புகாள்...சாலநல்லன தம்முளு மிக்கன

இதன் பொருள் :—நண்டிற்கும் தும்பிக்கும் செவியுணர்வொத்து ஒழிந்த நான்கு உணர்வும் உள ; அவற்றுக் கிளையும் பிறப்பும் பிறவும் உள என்றவாறு.

மெய்யுடைமையின் ஊற்றுணர்வும், இரைகோடலின் நாவுணர்வும், நாற்றங்கோடலின் மூக்குணர்வும், கண்ணுடைமையிற் கண்ணுணர்வுமுடையவாயின. நண்டிற்கு மூக்குண்டோவெனின்,—அஃது ஆசிரியன் கூறலான் உண்டென்பது பெற்றாம். இவற்றுக்குக் கிளையென்பன:—வண்டுந் தேனீயுங் குளவியும் முதலாயின. பிறப்பென்பன :—நான்கறிவுடைய பிரசாதிகளென முற்கூறியவாறே கொள்க. (௯௧)

587. மாவு மாக்களு மையறி வினவே
பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே.

இஃது, ஐயறிவுடையன கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் :—ஐயறிவுடையன விலங்கும் அவை போல்வன ஒருசார் மானிடங்களுமாம் ; அக்கிளைப்பிறப்புப் பிறவும் உள என்றவாறு.

கோல மாகக்கொண் டுண்மினெனச் சொன்னான்': 'நண்டுந் தும்பியு நாலறி வினவே, பிறவு முளவே அக்கிளைப் பிறப்பே' என்று தும்பிக்குச் செவியின்றெனவே இவற்றிற்குச் செவியின்றாமாதலாலே வருத்த மிகுதியான் இவற்றை நோக்கி வாளா கூறியதன்றி வேறன்று; இவை வந்து கரிபோதலில் கேள்வியில்லன வருதலென்னை யென்பது கடா. அதற்கு விடை ஆசிரியர் 'நண்டுந் தும்பியு'மென்று தும்பியைப் பின் வைத்தது மேல்வருஞ் சூத்திரத்தின் 'மாவு மாக்களு மையறி வினவே' என்ற ஐயறிவு இதற்கும் ஏறுதற்கென்றுணர்க. இதனை 'வாராதத னால் வந்தது முடித்தல்' (665) என்னும் **தந்திரவுத்தியாற்** கொள்கவென்று **ஆண்டு உரைகூறிப் போந்தாம்.** அதுவே ஆசிரியர் கருத்தென்பது சான்றோர் உணர்ந்தன்றே 'பூத்த பொங்கர்த் துணையொடு வதிந்த, தாதுண் பறவை பேதுற லஞ்சி, மணிநா வார்த்த மாண்வினைத் தேரன்' (அகம் - 4) என்று அப்பொருள் தோன்றக் கூறியதென்றுணர்க. இக்கருத்தான் இவரும் செவியறிவுண்டென்று கூறினார். **நச்சினார்க்கினியாது** இக்கருத்து **இலக்கணவிளக்கச் சூறவளி** (29) 'தன்மையானுன்' என்புழிச் **சிவஞான முனிவரால்** மறுக்கப் பட்டவாறு காண்க.

மாவென்பன - நாற்கால் விலங்கு. மாக்களெனப்படுவார் - மனவுணர்ச்சியில்லாதார். கிளையென்பன - எண்கால் வருடையும் குரங்கும் போல்வன. எண்காலவாயினும் மாவெனப்படுதலின் வருடை கிளையாயிற்று. குரங்கு, நாற்காலவாகலிற் கிளையாயிற்று. பிறப்பென்பன - கிளியும் பாம்பும் முதலாயின.

மற்றுப் பாம்பிற்குச் செவியுங் கண்ணும் ஒன்றேயாகிக் கட்செவியெனப்படுமாகலின் ஐயறிவில்லை பிறவெனின்,— பொறியென்பன வடிவுநோக்கின அல்லவாகலின் ஒன்றே இரண்டுணர்விற்கும் பொறியாமென்பது.

கிளியென்பது பறவையாகலின், அதனை வேறோதுக வெனின்,—முன்னையவற்றிற்கும் பறவையென்றோதியதிலனாகலான் அவ்வச் சூத்திரங்களானே எல்லாம் அடங்குமென்பது.

மற்றுப் புல்லும் மரனும் முதலாக இவ்விரண்டு பிறப்பெடுத்தோதி, ஒழிந்தனவற்றையெல்லாம் 'பிறவுமுள' எனப் புறனடுத்ததென்னையெனின்,—அவை வரையறையிலவாகலின், அங்ஙனங் கூறினான்; அல்லதூஉம், மக்களும் புள்ளும் விலங்கும் முதலாயின ஓரறிவினவென்றும், ஈரறிவினவென்றும் எண்ணி வரையறுக்கப்படாமையானும் அவ்வாறு கூறினானென்பது. (௩௨)

588. [1]மக்க டாமே யாறறி வுயிரே
பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே.

இஃது, ஆறறிவுயிர் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் :— மக்களெனப்படுவார் ஐம்பொறியுணர்வேயன்றி மனமென்பதோர் அறிவும் உடையர்; அக்கிளைப் பிறப்பு வேறும் உள என்றவாறு.

---

[1]**மதுரை** - 236 - 7 . **நச்:**—"திரையிடு மணலினும் பலரே யுரைசெல - மலர்தலை யுலக மாண்டுகழிந் தோரே": பிறப்பற முயலாமையின் மக்களுக்குரிய மனவுணர்வின்றி என்றும்.

முப்பத்திரண்டு அவயவத்தான் அளவிற்பட்டு அறிவொடு புணர்ந்த ஆடூஉ மகடூஉ மக்களெனப்படும். அவ்வாறு உணர்வினுங் குறைவுபட்டாரைக் குறைந்தவகை அறிந்து முற்கூறிய சூத்திரங்களானே அவ்வப் பிறப்பினுட் சேர்த்திக்கொள்ள வைத்தானென்பது. அவை, ஊமுஞ் செவிடுங் குருடும்போல்வன. கிளையெனப்படுவார் - தேவருந் தானவரும் முதலாயினார். பிறப்பென்றதனால், குரங்கு முதலாகிய விலங்கினுள் அறிவுடையன வெனப்படும் மனவுணர்வுடையன உளவாயின் அவையும் ஈண்டு ஆறறிவுயிராயடங்குமென்பது. 'தாமே' எனப் பிரித்துக் கூறினமையான் நல்லறிவுடையாரென்றற்குச் சிறந்தாரென்பதுங் கொள்க. (௯௯)

589. வேழக் குரித்தே விதந்துகளி றென்றல்
கேழற் கண்ணுங் கடிவரை யின்றே.

'மக்கடாமே யாறறிவுயிர்' (588) எனப் பிரித்துக் கூறினமையால், ஆண்பால் அதிகாரப்பட்டது கண்டு மற்றை விலங்கினுள் ஆண்பாற்குரியன கூறிய தொடங்கியவாறு.

நிறுத்தமுறையாற் கூறுது களிற்றினை முற்கூறினான், அப்பெயர் விலங்கினுட் சிறந்தமையானென்பது. ஏறும் ஏற்றையும், பயின்ற வரவினவாகலின் முதற்சூத்திரத்துண் (556) முற்கூறினானென்பது.

இதன் பொருள் :—யானைக்கு விதந்து களிறென்றலுரித்து ; [1]கேழற்கண்ணுஞ் சிறுபான்மைவரும் என்றவாறு.

'விதந்து' என்ற விதப்பினால், களிறென்பது சாதிப் பெயர் போலவும் நிற்குமென்பது ; அஃதாவது, யானையென்னுஞ் சாதிப்பெயரினைக் களிறென்னும் பெயர்வந்து குறிப்பித்தால்,

"[கடுங்]களிற் றொருத்தல்." (கலி - 2.)

என்றும் ஆகுமென்பது.

"இரலைமா னேறு." என்பதும் அதனாற் கொள்க.

பன்றிக்கும் அவ்வாறு வருவனவுளவேற் கொள்க.

---

[1]கேழல் - பெருப்பன்றி ; முள்ளம்பன்றியுமாம்: இளம்.

"கேழற்பன்றி." (புறம் - 152.)

என்பதனைக் களிற்றுப் பன்றியென்றுஞ் சொல்லுப.

590. புல்வாய் புலியுழை மரையே கவரி
சொல்லிய கராமோ டொருத்த லொன்றும்.

591. வார்கோட் டியானையும் பன்றியு மன்ன.

592. ஏற்புடைத் தென்ப வெருமைக் கண்ணும்.

இவை, உரையியைபு நோக்கி உடனெழுதப்பட்டன.

இதன் பொருள் :—இவை ஒன்பது பெயரும் ஒருத்த லென்னும் பெயருக்கு ஒன்றும் என்றவாறு.

இவற்றைப் பெரும்பான்மை சிறுபான்மைபற்றி மூன்று சூத்திரத்தான் ஓதினனென்பது. உதாரணம்:

"காடுமீக் கூறுங் கோடேந் தொருத்தல்."[1] (அகம் - 65.)

என, யானை ஒருத்தலென்றாயிற்று. பிறவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. (௬௭)

593. பன்றி புல்வா யுழையே கவரி
யென்றிவை நான்கு மேறெனற் குரிய. (௬௮)

594. எருமையு மரையும் பெற்றமு மன்ன. (௬௯)

595. கடல்வாழ் சுறவு மேறெனப் படுமே.

இம் மூன்று சூத்திரத்தான் ஓதிய எட்டுச் சாதியின் ஆண்பாலும் ஏறெனப்படும் என்றவாறு.

"காற்றுச்சுவ டொற்றுக் கடிபுனங் கவரு
மேற்றிளம் பன்றியி னிருளை வெரூஉம்."

"வேநரேறு பயிரு மாங்கண்." (அகம் - 121.)

"பொரிமலர்ந் தன்ன பொறிய மடமான்
திரிமருப் பேறொடு தேரறோக் கோட." (கலி - 13.)

---

[1] சீவக - 44 ; 146:—"நெறிமருப் பெருமையி னொருத்தல்", "தள்ளுமா னொருத்தலும்."

"ஏற்றிளங் கவரி யெரியென வெருவப்
பூத்த விலவத்துப் பொங்க ரேறி."

"ஏற்றெருமை நெஞ்சம் வடிப்பி னிடந்திடூ." (கலி - 103.)

"வரிமரற் பாவை மரையேறு கறிக்கும்."

"புலம்பயி ரருந்த வண்ண னல்லேறு." (குறுந் - 344.)

"சுறவேற் றெழுதிய மோதிரந் தொட்டாள்." (கலி - 84.)

என வரும்.[1] பிறவும் அன்ன. (சO)

596. பேற்ற மேருமை புலிமரை புல்வாய்
மற்றிவை யெல்லாம் போத்தெனப் படுமே. (சக)

597. நீர்வாழ் [2]சாதியு ளறுபிறப் புரிய. (சஉ)

598. மயிலு [3]மெழாலும் பயிலத் தோன்றும்.

இதன் பொருள்:—போத்தென்னும் பெயர் இப் பதின் மூன்று சாதியின் ஆண்பாற்கு முரியது என்றவாறு.

'மற்றிவை யெல்லாம்' என்றதனால், பன்றியும் ஓந்தியும் முதலாயினவுங் கொள்ளப்படும். நீர்வாழ் சாதியுள் அறுபிறப் பேன்பன-சுறுவும் முதலையும் இடங்கருங் கராமும் வராலும் வாளையுமென இவை.

'பயிலத் தோன்றும்' என்றதனானே, நாரை முதலியனவுங் கொள்க. மற்றிவை பயிலத்தோன்றுமெனிற் சூத்திரம் வேறு செய்ததென்னை? முதற்சூத்திரத்துள் எண்ணுக பிற வெனின்,—இவை பறவையுட் பயிலத்தோன்றுமாகலின் வேறோதினானென்க.

"எறிபோத்து." "உழுபோத்து." "எருமைப் போத்து."

"புலிப்போத் தன்ன புல்லணற் காளை."(பெரும்பாண் - 138.)

---

[1]"மீனேறுயர்த்த" சீவக. 6.

(பி - ம்)—[2]பிரிவிலறு. [3]மெழாலுமன்ன பெயர்த்தே.

"மரைப்போத்து."

"கவைத்தலை முதுபோத்து காலி ஞெற்றி
. . . .
தெறித்துநடை மரபிற்றன் மறிக்குநிழ லாகும்." (குறுந்-213.)

என வரும்.

'எல்லாம்' என்றதனால், 'பன்றிப்போத்து' எனவும் வரும்.

"முதலைப் போத்து முழுமீ னாரும்." (ஐங்குறு - 5.)

"பகுவாய் வராஅற் பல்வரி யிரும்போத்து." (அகம் - 36.)

"வாளை வெண்போத் துணீஇய." (அகம் - 276.)

என நீர்வாழ் சாதியுட் சில வருமாறு.

"மயிற்போத் தூர்ந்த வயிற்படை நெடுவேள்." எ - ம்,

"போத்தொடு வழங்கா மயிலு [1]மெழாலும்."

எனவும் வந்தவாறு.

'பயில' என்றதனால்,

"நாரை நிரைபோத் தயிரை யாரும்." (குறுந் - 166.)

எனவும் ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே கண்டுகொள்க. மற்று முதலையும் இடங்கரும் கராமும் தம்மின் வேறெனப்படுமோ வெனின்,—

"கராஅங் கலித்த குண்டுகண் ணகழி
யிடங்கருங் குட்டத் துடன்றொக் கோடி
யாமங் கொள்பவர் சுடர்நிழற் கதூஉங்
கடுமுரண் முதலைய நெடுநீ ரிலஞ்சி." (புறம் - 37.)

என வேறெனக் கூறப்பட்டனவென்பது.

இனி, செம்போத்தென்பதும் ஈண்டுக் கொள்ளாமோ வெனின்,—அது பெண்பாற்கும் பெயராகலின் ஒருபெயரே பண்புகோள்பெயரன்றென்பதுணர்க. (சரு)

---

[1]எழால் - வல்லூறு என்னும் பறவை. 'வங்காக் கடந்த செங் காற் பேடை, யெழாஅலுற வீழ்ந்தெனக் கணவற் காணாது...குறும்பல வகவும்' (குறுந்-151.) புல்லூறு எனவும் கூறுவர்; சவளான் இராசாளி என்பது வழக்கு.

599. இரலையுங் கலையும் புல்வாய்க் குரிய. (சச)

600. [1]கலையென் காட்சி யுழைக்கு முரித்தே. (சரு)

601. நிலையிற் றப்பெயர் முசுவின் [2]கண்ணும்.

இவை மூன்று சூத்திரமும் எண்ணிய மூன்று சாதிக்கும் இரலையுங் கலையுமென்னும் ஆண்பாற்பெயர் இன்னவாறுரியவென்கின்றன.

இதன் பொருள் :—இரலையும் கலையுமென்பன புல்வாய்க் குரிய ; அவற்றுட் கலையென்பது உழைக்குரித்து ; அக்கலையென்பது, முசுவிற்கு வருங்கால் உழைக்குப்போலச் சிறுவரவிற்றன்றி வரும் என்றவாறு.

"புல்வா யிரலை நெற்றி யன்ன." (புறம் - 374.)

"கவைத்தலை முதுகலை காலி னெற்றி." (குறுந் - 213.)

"கள்ளியங் காட்ட புள்ளியம் பொறிக்கலை." (அகம் - 97.)

"மைபட் டன்ன மாமுக முசுக்கலை." (குறுந் - 121.)

என வரும்.

முசுவிற்கு நிலைபெற்றதெனவே, அத்துணை நிலைபேறின்றிக் குரங்கிற்கு வருவனவுங் கொள்க ; அது,

"கருங்கட் டாக்கலை பெரும்பிறி துற்றெண." (குறுந் - 69.)

என வருமாற்றான் அறிக. (சசு)

602. மோத்தையுந் தகரு முதளு மப்பரும்
யாத்த வென்ப யாட்டின் கண்ணே.[3]

இதன் பொருள் :—இக்கூறப்பட்ட நான்குபெயரும் யாட்டிற்குரிய என்றவாறு. அவை,

"வெள்யாட்டு மோத்தை."

(பி - ம்)—[1]கலையெனுங்கட்டுரை யுழை. [2]கண்ணே.

[3]பெரும்பாண் - 326 'மேழகத் தகரோ டெகினங் கொட்கும்'. பெரும்பாண். 151 'அதளோன் துஞ்சும் காப்பின், உதள்': உதள அதள் - யாட்டின் தோல். தோல். எழுத்து - சூ - 400 - நச் : உதட் கோடு, உதட்கடிது ; உதள் - யாடு.

"தகர்மருப் பேய்ப்பச் சுற்றுபு சுரிந்த." (அகம் - 101.)

"உதள, நெடுந்தாம்பு தொடுத்த குறுந்தறி முன்றில்."
(பெரும்பாண் - 151 - 2.)

என வரும்.

அப்பரேன்பது இக்காலத்து வீழ்ந்தது போலும். 'யாத்தல்' என்றதனுல், கிடாயென்பதும் யாட்டிற்குப் பெயராகக் கொள்க; அது,

"நிலைக்கோட்டு வெள்ளை நால்செவிக் கிடாஅய்." (அகம்-156.)

என வரும்.

இனிக் குரங்கினை அப்பரென்றலுங் கொள்க. (சஎ)

603. சேவற் பெயர்க்கொடை சிறகொடு சிவணு
மாயிருந் தூவி மயிலலங் கடையே.

இதன் பொருள்:—பறப்பனவற்றுள் ஆண்பாற்கெல்லாஞ் சேவற்பெயர் உரித்து; அவற்றுண் மயிற்காயின் அஃதாகாது என்றவாறு.

"காமர் சேவ லேமஞ் செப்ப." (அகம் - 103.)

"விளக்கட் சேவல் வாளாது மடியின்." (அகம் - 122.)

"தொகுசெங் நெற்றிக் கணங்கொள் சேவல்." (குறுந் - 107.)

"கானங் கோழிக் கவர்குரற் சேவல்."
(குறுந் - 242; புறம் - 395; மலைபடு - 510.)

"உள்ளூர்க் குரீஇத் துள்ளுநடைச் சேவல்." (குறுந் - 85.)

என வரும். பிறவும் அன்ன.

'மாயிருந் தூவி மயில்' என்றதனுன் அவை தோகையுடையவாகிப் பெண்பால்போலுஞ் சாயலவாகலான் ஆண்பாற்றன்மை இலவென்பது கொள்க; எனவே, சேவ்வேள் ஊர்ந்த மயிற்காயின் அது[வும்] நேரவும்படுமேன்பது. (சஅ)

604. ஆற்றலொடு புணர்ந்த வாண்பாற் கெல்லா
மேற்றைக் கிளவி யுரித்தென மொழிப.

இதன் பொருள்:—ஏற்றை யென்னுஞ்சொல் ஆற்றலொடுகூடிய ஆண்பாற்கெல்லாம் உரித்து என்றவாறு. அவை,

"குறுங்கை யிரும்புலிக் கோள்வ லேற்றை."

(நற். 36 ; குறுந் - 141.)

"செந்நா யேற்றை கம்மென வீர்ப்ப." (அகம் - 111.)

"கொடுந்தாண் முதலைக் கோள்வ லேற்றை." (குறுந் - 324.)

என வரும். இக் கருத்தினானே,

"பிணர்மோட்டு நந்தின் பேழ்வா யேற்றை." (அகம் - 246.)

"புன்றாள் வெள்ளெலி மோவா யேற்றை." (அகம் - 133.)

எனக் கூறினார்.

அவையும் அப்பெயரானே வழங்குதல் ஆற்றலுடைய வாகத் தோன்றும். 'எல்லாம்' என்றதனால், சிறுபான்மை ஆற்றல் இல்லாதனவுங் கொள்க ; அது

"இடுகாட்டு ளேற்றைப் பனை." (நாலடி - 96.)

என்பது போன்று வருவன; பிறவும் அன்ன.[1] (சகூ)

605. ஆண்பா லெல்லா மாணெனற் குரிய
பெண்பா லெல்லாம் பெண்ணெனற் குரிய
காண்ப வவையவை யப்பா லான.

இது, மேற்கூறிய ஆண்பாற் பெயர்க்கும், இனி வரும் பெண்பாற் பெயர்க்கும் புறனடை.

இதன் பொருள் :—ஆணெனுஞ் சொல் எல்லாச் சாதியுள் ஆண்பாற்கும் உரித்து ; பெண்ணெனுஞ் சொல் எல்லாச் சாதியுட் பெண்பாற்கும் உரித்து ; வழக்கினுள் அவ்வாறு காணப்படும் அவை என்றவாறு.

---

[1]பெரும்பாண். 343 - 4 - நச்:—'பன்றாள், குழிநிறுத் தோம்பிய குறுந்தா ளேற்றை' (பன்றி): ஆற்றலொடு புணர்ந்த ஆண்பால் ஆதலின் ஏற்றை யென்றார். சீவக - 432 - நச்:—ஏற்றை யரிமா னிடி போல வியம்பினானே: ஏறும் ஏற்றையும் என்றலின் ஏற்றையும் பெயர். பட்டினப்பாலை - 140:—"கூருகிர் ஞமலிக் கொடுந்தா ளேற்றை". மலைபடுகடாம். 508:—"பாற்றவ முடும்பின் கொடுந்தா ளேற்றை."

அவை ஆண்யானை, பெண்யானை ; ஆண்குரங்கு, பெண் குரங்கு ; ஆண்குருவி, பெண்குருவி என்றாற்போல்வன. இவை காணப்படும் எனவே, இத்துணை விளங்கவாராது சிறு வரவினான் வருவனவுமுள இருபாலு மல்லாதன வென்பது. ஆணலி பெண்ணலி எனவும், ஆண்பனை பெண்பனை எனவும் வரும் ; பிறவும் அன்ன. (ருo)

606. பிடியேன் பெண்பெயர் யானை மேற்றே.

இது, முறையானே மூன்றாம் எண்ணுமுறைமைக்க ணின்ற பெண்மைப்பெயர் கூறிய தொடங்கி ஆண்பாலிற் களிறு முற்கூறியவாறுபோலப் பிடியினை முற்கூறியது.

இதன் பொருள்:—பிடியென்னும் பெயர் யானைக்கண் ணது என்றவாறு.

“பிடிபடி முருக்கிய பெருமாப் பூசல்.” (அகம் - 8.)

என வரும். ‘பெயர்’ என்றதென்னையெனின்,—அவை தொடங்குகின்றதென்பது அறிவித்தற்கென்பது. (ருக)

607. ஒட்டகங் குதிரை கழுதை மரையிவை
பெட்டை யென்னும் பெயர்க்கோடைக் குரிய.

இதன் பொருள் :—ஒட்டகமுங் குதிரையுங் கழுதையும் மரையாவும் பெட்டையென்னும் பெயர்பெறும் என்றவாறு.

[1]ஒட்டகப்பெட்டை குதிரைப்பெட்டை கழுதைப் பெட்டை மரையான்பெட்டை என வரும். (ருஉ)

608. புள்ளு மூரிய வப்பெயர்க் கேன்ப.

இதன் பொருள்:—எல்லாப்புள்ளும் பெட்டையென் னும் பெயரான் வழங்குதற்குரிய என்றவாறு.

---

[1]சீவக - 752; 108, நச்:—எழுச்துவின் படரும் சிங்கப்பெட் டைமே விவர்த்து: ‘ஒட்டகம் குதிரை கழுதை மரையிவை, பெட்டை யென்னும் பெயர்க்கொடைக்குரிய’ இதனுள் கொடை யென்றதனால் சிங்கத்துக்கும் பெட்டை கொண்டவாறு காண்க. ‘சிங்கவேறு, தன் றுணைப் பெட்டையோடு தான் புறப்பட்ட தொத்தான்’

அவை, கோழிப்பெட்டை மயிற்பெட்டை யெனவரும். பிறவும் அன்ன. (ருங)

609. பேடையும் பெடையு [1]நாடி னென்றும்.

இதன் பொருள்:—பேடையும் பெடையுமென்னும் இரண்டும் முன்னர்நின்ற புள்ளிற்கு ஒன்றும் என்றவாறு.

அவை, குயிற்பேடை அன்னப்பெடை என வரும்.[2] 'நாடின்' என்றதனாற் பெட்டையென்பது வழக்கினுட் பயிலா வென்பது. (ருச)

610. கோழி கூகை யாயிரண் டல்லவை
சூழுங் காலே [3]யளகென லமையா. (ருரு)

611. அப்பெயர்க் கிழமை மயிற்கு முரித்தே.

இதன் பொருள்:—கோழியும் கூகையும் மயிலுமென் பனவற்றுக்கு அளகென்னும் பெயர் உரியது என்றவாறு.

"மனைவா ழளகின் வாட்டொடு பெறுகுவிர்."

(பெரும்பாண் - 256.)

என்பது, கோழி; பிறவும் அன்ன. (ருசு)

(பி - ம்)—[1]பேணினென்றும்.

[2]'தடமண்டு தாமரையின் றாதா டலவன், இடமண்டிச் செல்வ தனைக் கண்டு-பேடைநேண்டு, பூழிக் கதவடைக்கும் புத்தூரே பொய் கடிந், தூழி நடாயினா னூர்' (யா - வி - ப - 232) என நண்டிற்குப் பெடைவந்தது. கலி - 114:—'எருமைப் பெடையோ டெமரீங் கய ரும்' எருமைப்பெடை யென்றது பேடையும் பெடையும் என்னும் சூத்திரத்து நாடின் என்பதனால் அமைத்தாம். சீவக - 1778 - நச்: 'அளகு சேவலோ டாடி' அளகு - கூகை; காட்டுக்கோழியுமாம். பதிற் - 35:—'அளகுடைச்சேவல்' ஈண்டுப் பருந்தென்றார் அதன் உரையாசிரியர்; அளகு - ஆண்கோழி; திருவிளை. அர்ச்சனை. 34; பெரிய. திருநாளை - 7.

612. புல்வாய் நவ்வி யுழையே கவரி
சொல்வாய் நாடிற் பிணையெனப் படுமே.

இதன் பொருள் :—பிணையென்னும் பெண்பெயர்க்குரியன இவை நான்கும் என்றவாறு.

"அலங்கல் வான்கழை யுதிர்நென் னோக்கிக்
கலைபிணை விளிக்குங் கானத் தாங்கண்." (அகம் - 129.)

"சிறுதலை நவ்விப் பெருங்கண் மாப்பிணை." (புறம் - 2.)

"சிறுதலை நவ்விப் பிணையிற் றிரிந்த
நெறிகோட் டிரலை மான்." (குறுந் - 183.)

"கவரி [மான்பிணை]......நரந்தங் கனவும்." (பதிற் - 11.)

என வரும்.

"சொல்வாய் நாடிற் பிணையெனப் படுமே." என்பது,

பிணையென்னுஞ் சொற்பொருளினை [1]உண்மை நோக்கிற் பிரியாது பிணையும் பிற சாதிக்குஞ் சேவற்குஞ் செல்லுமாயினும், மரபுநோக்கப் பிணையென்றற்குச் சிறப்புடையன இவை யென்றவாறு. (நள)

613. பன்றி புல்வாய் நாயென மூன்று
மொன்றிய வென்ப பிணவென் பெயர்க்கொடை.

இதன் பொருள் :—இவை மூன்றுசாதியும் [2]பிணவென்னும் பெயர்க்குரியன என்றவாறு.

"நெடுந்தாட் செந்தினைக் கெழுந்த கேழல்
குறுந்தாட் பிணவொடு குறுகல் செல்லாது."

"குறியிறைக் குரம்பைக் குறத்தி யோம்பிய
மடநடைப் பிணவொடு கவர்கோட் டிரலை."

"நாய்ப்பிண வொடுங்கிய கிழநரி யேற்றை."

---

[1]கம்ப. கடறுவு - 47.

[2]பிணவென் பெயர்க்கொடை, யானைக்கும் (பரி - 10 : 15.), காடிக்கும் (மணி. 16 : 68.), குரங்குக்கும் (மணி. 19 : 72.) வருதல் காணத்தகும்.

"மென்புனிற் றம்பிணவு பசித்தெனப் பைங்கட்
செந்நா யேற்றை கேழ ரூக்க." (அகம் - 21.)

என வரும்.

'ஒன்றிய' என்றதனான்,

"ஈருயிர்ப் பிணவின் வயவுப்பசி களைஇய." (அகம் - 72.)

எனப் புலிக்குங் கொள்க; பிறவும் அன்ன. (ருஅ)

614. பிணவ லெனினு மவற்றின் மேற்றே.

இதன் பொருள் :—பிணவலென்பதூஉம் அம்மூன்றற்கும் உரித்து என்றவாறு.

"இரியற் பிணவ் றீண்டலின்." (அகம் - 21.)

என்பது, பன்றி.

"நான்முலைப் பிணவல் சொலிய கானொழிந்து." (அகம்-248.)

என்பதும் அது; ஒழிந்தனவும் அன்ன. (ருகூ)

615. பெற்றமு மெருமையு மரையு மாவே.

இது, மேல் 'அந்தஞ்சான்ற' (558) என்னும் இலேசினானே ஆவென்பது தழீஇக்கொண்டமையின் அஃது இன்னுழியாகாது என்கின்றது.

இதன் பொருள் :—ஆவென்னும் பெயர், பெற்றமும் மரையும் எருமையும் பெறும் என்றவாறு.

அவை, T1414

"புனிற்றுப் பாய்ந்தெனக் கலங்கி." (அகம் - 56.)

"சேற்றுநிலை முனைஇய செங்கட் காரான்."

(அகம் - 46; குறுந் - 261.)

"மரையா மால்கவர மாரி வறப்ப." (கலி - 6.)

என வரும். (சுo)

616. பெண்ணும் பிணவு மக்கட் குரிய.[1]

---

[1]பிணாப்பிள்ளைகாள்: திருவாய்மொழி.

இதன் பொருள் :—பெண்ணும் பிணாவும் உயர்திணைப் பெண்மைக்குரிய என்றவாறு.

பெண்ணென்பது,

"பெண்பா லெல்லாம் பெண்ணெனற் குரிய." (605.)

என்றமையின், ஈண்டுக் கூறுதன் மிகையாம் பிற வெனின்,—அற்றன்று; அச்சூத்திரம் அஃறிணை யதிகாரமாக வின், ஈண்டு விதந்தோதினானென்பது. ஒன்றெனமுடித்தல் (665)என்பதனான், உயர்திணை ஆணென்பதும் ஈண்டே கொள் ளப்படும்.

"பெண்கோ ளொழுக்கங் கண்கொள நோக்கி." (அகம்-112)
"ஈன்பிண வொழியப் போகி." (பெரும்பாண் - 90.)

என வரும்.

"ஆண்கட னுடைமையிற் பாண்கட னாற்றிய." (புறம் - 201.)

என ஆணென்பது உயர்திணைக்கண் வந்தது. பிறவும் அன்ன. பிணாவென்னும் ஆகாரவிறுதி வன்கணமன்மையிற் குறியதன் இறுதிச் சினைகெட்டு உகரம்பெறாது நின்றது. 'மக்கட்குரிய' எனவே, உரியவன்றித்

"துறுகல் விடரளைப் பிணவுப்பசி கூர்ந்தென." (அகம் - 147.)

எனப் புலிமுதலியனவற்றிற்குங் கொள்க. (கூக)

617. எருமையு மரையும்[1] பெற்றமு நாகே. (கூஉ)

618. நீர்வாழ் சாதியு ளதந்து [2]நாகே. (கூஙு)

இதன் பொருள்:—இந்நான்கற்கும் நாகெனும் பெயர் உரித்து என்றவாறு.

"எருமை நல்லான் கருநாகு பெறூஉம்."[1] (பெரும்பாண் - 165.)
"உடனிலை வேட்கையின் மடநாகு தழீஇ
யூர்வயிற் பெயரும் பொழுதின்." (அகம் - 64)

---

[1]பெற்றமுந் தெரிப்பும் எனப்பாடங்கொண்டு, தெரிப்பென்பது நிலத்தினு நீரினும் வாழுந் தாராவென்பர் இளம்பூரணர்.
(பி - ம்)—[2]மொன்றும்.

"நாகிள வளையொடு பகன்மணம் புகூஉம்." (புறம் - 266.)

என வரும். (சூரு)

619. மூடுங் கடமையும் யாடல பெறா.

இதன் பொருள்:—இவ்விருபெயரும் யாட்டிற்கேயுரிய பெண்மைப்பெயர் என்றவாறு.

இவை இப்பொழுது வழக்கினுள் அரிய. (சூச)

620. பாட்டி யென்பது பன்றியு நாயும். (சூரு)

621. நரியு மற்றே நாடினர் கொளினே.

இதன் பொருள்:—பாட்டியென்று சொல்லப்படுவன பன்றியும் நாயும் நரியும் என்றவாறு. பிறவும் அன்ன. (சூசூ)

622. குரங்கு முசுவு மூகமு மந்தி.

இதன் பொருள்:—இம்மூன்று சாதிப் பெண்பாலும் மந்தியென்னும் பெயர்பெறும் என்றவாறு.

"கைம்மை யுய்யாக் காமர் மந்தி." (குறுந் - 69.) எனவும்,

"கருமுக மந்தி செம்பி னேற்றை." எனவும் வரும்.

ஊகத்துக்கும் இஃதொக்கும். (சூஎ)

623. குரங்கி னேற்றினைக் கடுவ னென்றலு
மரம்பயில் கூகையைக் கோட்டா னென்றலுஞ்
செவ்வாய்க் கிளியைத் தத்தை யென்றலும்
வெவ்வாய் [1]வெருகினைப் பூசை யென்றலும்
குதிரையு ளாணினைச் சேவ லென்றலு
மிருணிறப் பன்றியை யேன மென்றலு
மெருமையு ளாணினைக் கண்டி யென்றலு

(பி - ம்)—[1]வெருகைப் பூஞை.

முடிய [1]வந்த வவ்வழக் குண்மையிற்
கடிய லாகா கடனறிந் தோர்க்கே.

இது, மரீஇவந்து முடிந்த மரபுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்:—ஆண்குரங்கினைக் கடுவனென்றலும், மரப்பொதும்பினுள் வாழுங் கூகையைக் கோட்டானென்றலும், செவ்வாய்க்கிளியைத் தத்தையென்றலும், வெருகினைப் பூசையென்றலும், ஆண்குதிரையைச் சேவலென்றலும், இருணிறப் பன்றியை ஏனமென்றலும், எருமையேற்றினைக் கண்டியென்றலும், அவ்வாறுமுடிந்த வழக்குண்மையிற் கடியப்படா கடப்பாடு அறிந்தோர்க்கு என்றவாறு.

"கடுவனு மறியுமக் கொடியோ னையே." (குறுந் - 26.)

ஆண்குரங்கு. இதனைக் 'கடியலாகாது' எனப்பட்ட(ால்) இழுக்கென்னையெனின்,—மக்கட்கும் வெருகிற்கும் அக்காலத்துப் பயின்றனபோலுமாதலின். கூகையைக் கோட்டானென்றலும் வழக்காகலான் அமையும்; 'மரம்பயில் கூகை'யென்றதென்னையெனின்,—மரக்கோடு விடாமையிற் கோட்டானென்னும் பெயர்பெற்றதென்றற்கு. தத்தையென்பது பெருங்கிளியாதலிற் சிறுகிளிக்கும் அப்பெயர் கொடுத்தலமையுமென்றவாறு. 'செவ்வாய்க் கிளி' என்பதனை, சிறுகிளிமேற்கொள்க.

'வெவ்வாய் வெருகு' என்றதனால், 'படப்பை வேலியும் புதலும் பற்றி, விடக்கிற்கு வேற்றுயிர்கொள்ளும் வெருகினை, இல்லுறை பூசை'யின் பெயர்கொடுத்துச் சொல்லலும் (புறம்-117, 326) அமையுமென்றவாறு.

குதிரையைச் சேவலென்றல் இக்காலத்தரிதாயிற்று. அதுவுஞ் சிறகொடு சிவணாதாயினும் அதனைக் கடுவிசைபற்றிப் பறப்பதுபோலச் சொல்லுதல் அமையுமென்பது கருத்து.

எருமையேற்றினையுங் கண்டியென்பபோலும்; அது காணலாயிற்றில்லை; அதனை, இலக்கணவகையானுடைய பெயரென்றலுமாம்; இதுபொழுதின்றென்பது.

(பி - ம்)—[1]வந்தமுன்.

'கடனறிந்தோர்' என்றதனான், வழக்கினுஞ் செய்யுளினும் அவை வந்தமையிற் கடப்பாடறிவோர்க்குக் கடியலாகா தென்றவாறு. இன்னும் இப்பரிகாரத்தாலே கோழியை வாரணமென்றலும், வெருகினை விடையென்றலும் போல்வன பலவுங் கொள்க. அவை,

"கான வாரண மீனுங்
காடாகி விளியு நாடுடை யோரே." (புறம் - 52.)

"வாரணக் கொடியொடு வயிற்பட நிறீஇ." (முருகு - 219.)

"வெருக்குவிடை யன்ன வெருணோக்குக் கயந்தலை."(புறம்-324.)

என வரும். (௬௮)

624. பெண்ணு மாணும் பிள்ளையு மவையே.

இதுவுமது. பெண் ஆணென்பன இருதிணைப் பெண்மைக்கும் ஆண்மைக்கும் பொதுவென்பன முற்கூறினான், மேல் ஒன்றற்குரிய பெயர் மரீஇவந்து பிறிதொன்றற்காய வழியுங் கடியலாகாதெனநின்ற அதிகாரத்தான் இவையும் அவ்வாறே திரியினுங் கடியலாகாதென்றவாறு.

இதன் பொருள் :—பெண்ணும் ஆணும் பிள்ளையுமென வாளாது சொல்லியவழி உயர்திணைக்கேற்றன மரீஇவந்த மரபு என்றவாறு.[1]

---

[1]தோல் - சொல் - சூ - 57. நச்:—:'ஆண்பா லெல்லா மாணெனற் குரிய, பெண்பா லெல்லாம் பெண்ணெனற் குரிய' (615) என அஃறிணைக் கோதியவற்றையே 'பெண்ணு மாணும் பிள்ளையு மவையே' எனக் கிளந்து கூறுதவழி உயர்திணையை உணர்த்துமென்று மரபியலுட் கூறினார். சிறுபாண் - 211. நச்:—'ஆணணி புகுதலும்': 'ஆண்பாலெல்லா மாணெனற் குரிய'என்று கூறிப் 'பெண்ணு மாணும் பிள்ளையு மவையே' (624) என்றதனால், ஆண் என்பது ஆண்பாலையே உணர்த்துமேனும் அணி புகுதல் என்றதனால் ஈண்டு வீரரை உணர்த்திற்று. கலி - 9. நச்:—உறியிலே தங்கிய கமண்டலத்தையும் அரி அயன் அரன் என்னும் மூவரும் ஒருவரென்று சொல்லுதல் தன்னிடத்தே அமைந்த முக்கோலையும் முறைமைப்படத் தோளிலே வைத்து எறித்தலைச் செய்கின்ற ஞாயிற்றின் கதிர்களைத் தாங்கு கையினாலே எடுக்கப்பட்ட குடை நிழலிலே......அரி அயன் அரன் என்னும் மூவரையும் ஒருவனாகவல்லது வேறாக நினையாத நெஞ்சத்

மகக்குழவியென்பனவோவெனின்,—அவை அத்துணைப் பயின்றில உயர்திணைக்கென்பது; எடுத்தோதிய மூன்றும் ஆயின. வாளாதே 'பெண்வந்தது' என்றவழி, அஃறிணைப் பொருளென்பது உணரலாகாது, 'பெண்குரங்கு வந்தது' என விதந்தே கூறல்வேண்டுமென்பது. 'பெண் பிறந்தது', 'ஆண் பிறந்தது', 'பிள்ளை பிறந்தது'என அடையடாது சொல்லியவழி உயர்திணைக்கேயாம். அஃறிணைக்காயின் அற்றன்றென்பது. (கூகூ)

625. நூலே கரக முக்கோன் மணையே
யாயுங் காலை யந்தணர்க் குரிய.

இஃது, உயர்திணை நான்கு சாதியும் பற்றிய மரபு உணர்த்துவான், முறையானே அந்தணர்க்குரிய மரபுபட்டு வருங் கலப்பை வேறுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் :—முந்நூலுங் குண்டிகையும் முக்கோலும் யாமைமணையும் போல்வன அந்தணர்க்கு உரிய என்றவாறு.

'ஆயுங்காலை' என்றதனால், குடையுஞ் செருப்பும் முதலாயினவும் ஒப்பன அறிந்துகொள்க.

(உ - ம்) "எறித்தரு கதிர்தாங்கி யேந்திய குடைநீழ
லுறித்தாழ்ந்த கரகமு முரைசான்ற முக்கோலும்."
(கலி - 9.)

"தண்டொடு பிடித்த தாழ்கமண் டலத்துப்
படிவ வுண்டிப் பார்ப்பன மகனே." (குறுந் - 156.)

என வரும்.

இன்னும், 'ஆயுங்காலை' என்றதனான், ஒருகோலுடையார் இருவருளர், அவர் துறவறத்து நின்றாராகலின் உலகியலின் ஆராயப்படாரென்பது. முக்கோலுடையார் இருவருட் பிச்சைகொள்வானும் பிருண்டிருந்து தனதுண்பானும் உலகியலின் நீங்காமையின் அவரையே வரைந்தோதினனென்பது.

தாலே ஐம்பொறியும் நமக்கு ஏவல் செய்தலே இயல்பாகவுடைய கோட்பாட்டையும் உமக்குரிய ஒழுக்கத்தையும் உடைய அந்தணர்.

மற்று அரசர்க்கும் வணிகர்க்கும் உரிய நூலினை ஈண்டு வரைந்தோதினதென்னையெனின்,— ஒருகோலுடையான் நூல் கனவானாகலின் அவனுஞ் சிறுபான்மை அந்தணனெனப்படுமென்பது கோடற்கும் கரகமும் மணியும் உடையனென்றற்குமென்பது. நூலினை முற்கூறினான், பிறப்புமுறையானுஞ் சிறப்புமுறையானுமென்பது. இனி, குடுமியுங் குசையும்போல்வன கூறிற்றிலன், அது முன்னரும் பின்னரும் வருதலானும், மன்னரும் வணிகரும் பெறுதலானுமென்பது. (எ0)

626. [1]படையுங் கொடியுங் குடையு முரசு
நடைநவில் புரவியுங் களிறுந் தேருந்
தாரு முடியு நேர்வன பிறவுந்
தெரிவுகொள் செங்கோ லரசர்க் குரிய.

இது, முறையானே அரசர்க்குரியன கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்:—கொடிப்படையும் கொடியும் குடையும் முரசும் குதிரையும் யானையும் தேரும் தாரும் முடியும் பொருந்துவன பிறவும் அரசர்க்குரிய என்றவாறு.

'பிறவும்' என்றதனால், கவரியும் அரியணையும் அரண்முதலாயினவுங் கொள்க. 'தெரிவுகொள் செங்கோ லரசர்' என்றதனானே, செங்கோல் கொளப்பட்டது.

'தார்' எனவே, போர்ப்பூவும் தார்ப்பூவும் அடங்கின. 'படை' என்புழி, 'நடைநவில் புரவியுங் களிறுந் தேரும்' அடங்காவோவெனின்,—அடங்கும், அவைநோக்கிக் கூறினு

---

[1]சீவக - 2912 - 3. நச்:—அரசனுக்கு அடுத்தபடி இளவரசு; அதற்கு அடுத்தபடி பெருநம்பி. 'படையும் கொடியும்' என்னும் சூத்திரத்தால் அரசர்க்கே முடிகூறினமையானும் 'வில்லும் வேலும்' (638) என்னும் சூத்திரத்தால் 'மன்பெறு மரபினோ ரேனோர்க்கு' முடிகூறாமையானும் 'அந்த ணாளர்க் கரசுவரை வின்றே' (627) என்னும் சூத்திரத்தால் அரசில்வழி அந்தணரே அரசியல் பூண்பர் என்றவும்மையானும் நந்தட்டன் புதல்வனைச் சீவகன் முடிசூட்டினான் என்றல் பொருந்தாது.

னல்லன் ; அவை பட்டஞ்சாத்தியவாதல் நோக்கிக் கூறப்பட்டன. அஃதேல், தேர்கூறியதென்னையெனின்'—அதுவும் அவைபோல அரசர்க்கே உரியதென்றுளதென்றற்கும், அது பூண்ட குதிரையும் அவர்க்கேயுரியவென்றுளவென்றற்குங் கூறினானென்பது. இக்கருத்தினாற்போலும் 'நடைநவில் புரவி'எனச் சிறப்பித்து அதனை முற்கூறியதென்பது.

எல்லாவற்றினுஞ் சிறந்ததாதலான் முடி பிற்கூறப்பட்டது. 'தெரிவுகொள் செங்கோ லரசர்' என்பதனான், அரசரெல்லாந் தந்நாட்டு நன்றுந் தீதும் ஆராய்ந்து அதற்குத் தகத் தண்டஞ் செய்தற்கு உரிமையும் அதுவெனக் கொள்க. (எக)

627. அந்த ணாளர்க் குரியவு மரசர்க்
கொன்றிய வரூஉம் [1]பொருளுமா ருளவே.

இது, மேலதற்கோர் புறனடை.

இதன் பொருள்:—அந்தணாளர்க்கு உரியவென மேல் (625) ஓதப்பட்டனவற்றுண் முந்நூலும் மணையும்போல்வன அரச சாதிக்குரியவாகியும் வரும் என்றவாறு.

'பொருளுமாருள' என்றதனான், அந்தணாளர்க் குரியனவற்றுள் வேள்விக்கலப்பை யொன்றிவருதல் பெரும்பான்மையென உணர்க ; ஈண்டு அவற்றை விதந்தோதினான் ஒழிந்த புலனெறிவழக்கினுட் பயிலாமையினென்பது.

"அறுவகைப் பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமு
மைவகை மரபி னரசர் பக்கமு
மிருமூன்று மரபி னேனோர் பக்கமும்." (75.)

பற்றி வாகைப்பொருள் பிறத்தலின் அவற்றைப் புறத்திணையியலுட் கூறினானாயினும், ஈண்டுத் தழீஇக்கொள்ளப்படும் மரபுவகையானென்பது ; என்போலவெனின்,—

"அ இ உ அம் மூன்றுஞ் சுட்டு." (தோல் - எழுத் - 31.)

என நூன்மரபினுள் ஓதிய மூவகைச்சுட்டினை இடைச்சொலோத்தினுள் ஓதானாயினான், அது போலவென்பது.

(பி - ம்)—[1]பொழுதுமா.

"கொன்றுகளம் வேட்ட ஞான்றை." (அகம் - 36.) எனவும்,
"அடுகளம் வேட்ட வடுபோர்ச் செழிய." (புறம் - 26.)

எனவும் அரசர்க்கு வேள்விகூறினவாறு; பிறவும் அன்ன. (எஉ)

628. பரிசில்பா டாண்டிணைத் துறைக்[1]கிழ மைப்பெயர்
நெடுந்தகை செம்ம லென்றிவை பிறவும்
பொருந்தச் [2]சொல்லுத லவர்க்குரித் தன்றே.

இஃது, ஐயம் அறுத்தது; அந்தணாளர்க்குரியன அரசர்க்கு முரியன உளவெனக் கேட்ட மாணாக்கன் 'அரசர்க்குரியனவும் அந்தணர்க்குரியகொல்' என்று ஐயுறுமாற் காத்தமையின். இஃது, எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியெனினும் அமையும்; என்னை? ஈண்டு ஓதப்பட்டவை அரசர்க்குரியவென்பது கொள்ளவைத்தமையின்.

இதன் பொருள்:—பரிசில் - பரிசில் கடாநிலையும், பரிசில்விடையும் போல்வன; பாடாண்டிணைத்துறைக் கிழமைப் பெயர் - பாடாண்டிணைக்குரிய கைக்கிளைப் பொருள்பற்றியுங் கொடைத்தொழில்பற்றியும் பெறும்பெயர்; அவை, காளை இளையோன் என்பன போல்வன [அவைபு](வு)ம், நெடுந்தகை செம்மலென்பன முதலாயினவும், இவைபோல்வன பிறவும் புனைந்துரை வகையாற் சொல்லினல்லது சாதிவகையாற் கூறுதல் அந்தணர்க்குரித்தன்று என்றவாறு.

பரிசில்கடாநிலையும் பரிசில்விடையும் போல்வன கூறியும், கைக்கிளைப்பொருள் கூறியும், கொடைத்தொழில் கூறியும், அவற்றுக்கேற்ப எடுத்தோதிய பெயர்கூறியும், அந்தணரைத் தன்மைவகையாற் செய்யுள் செய்யப் பெறுவென்பது கருத்து.

புனைந்துரை வகையான் அவையாமாறு:

"எண்ணாணப் பலவேட்டு
மண்ணாணப் புகழ்பரப்பியும்." (புறம் - 166.)

என வரும்.

(பி - ம்)—[1]கிளைப்பெயர். [2]சொல்லலவர்க்கு முரித்தென்ப.

கொடுத்தற்றொழில் வேள்விக் காலத்ததென் வரை யறுத்தலிற் பொருந்தக்கூறுதல் அவர்க்குரித்தன்றென்றானென்பது.

பாடாண்டிணைத்துறைப் பெயரென்னாது, கிழமைப்பெய ரென்றதென்னையெனின்,—அவை ஐந்திணைப் பெயராகி வருங்காலும் அவர்க்குரியவல்லவென்றற்கு ; எனவே, அர சர்க்காயின் இவையெல்லாம் உரியவென்பவாயிற்று.

மற்றுப் பாடாண்டிணைக்குரியவல்லவென மற்றைத் திணைக்கிழமைப்பெயர் உரியவாம் பிறவெனின்,—அஃது,

> " இடையிரு வகையோ ரல்லது நாடிற்
> படைவகை பெறாஅர்." (631)

என மேற்கூறி விலக்குமென்பது. (எஉ)

629. ஊரும் பெயரு முடைத்தொழிற் கருவியும்
யாருஞ் சார்த்தி யவையவை பெறுமே.[1]

இது, மேற்கூறிய அந்தணர்க்கும் அரசர்க்கும் உரியன வற்றோடு ஒழிந்த சாதியோர்க்கும் ஒப்பன உடன் கூறு கின்றது.

இதன் பொருள் :—நான்கு சாதியாரும் பிறந்த ஊரும்; அவர்தம் பெயரும், அவர் சாதிக்கு உரித்தென்றற்கேற்ற கருவியும், யாருஞ் சார்த்தப்பட்டவை அவை பெறுப என்ற வாறு.

இம்மூன்றும் வரையறுத்துச் சொல்லப்படா, எல்லாச் சாதியார்க்கும் ஒப்பச் செல்லுமென்பது கருத்து; எற்றுக்கு? இவை சாதிபற்றி வேறுபடாப் பொருளாகலின். ஊரும் பெயருமென்பன :—உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசி, பெருங் குன்றூர்ப் பெருங்கௌசிகன், கடியலூருருத்திரங்கண்ணன் என்பன அந்தணர்க்குரியன ; உறையூர்ச் சோழன், மதுரைப் பாண்டியன் என்பன அரசர்க்குரியன; காவிரிப்பூம்பட்டினத் துக் காரிக்கண்ணன், மதுரை அறுவைவாணிகன் இளவேட்

[1] தொல் - சூ - 85. ஒப்பிடுக.

டன் என்பன வணிகர்க்குரியன; அம்பர்கிழான் நாகன், வல்லங்கிழான்மாறன் என்பன வேளாளர்க்குரியன.

இனி, 'உடைத்தொழிற் கருவி' என்பன:—அந்தணாளர்க்குச் சுருவையும் சமிதைகுறைக்குங் கருவியும் முதலாயின; அரசர்க்கு குடியும் கூழும் அமைச்சும் நட்பும் முதலாயின. வணிகர்க்கு, நாவாயும் மணியும் மருந்தும் முதலாயின; வேளாளர்க்கு, நாஞ்சிலுஞ் சகடமும் முதலாயின. பிறவும் அன்ன. அவையெல்லாம் அவரவர் செய்யுட்குரியவென்பது. (எச)

630. தலைமைக் குணச்சொலுந் தத்தமக்[1] குரிய
நிலைமைக் கேற்ப நிகழ்த்துக வென்க.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்:—அந்நான்கு சாதியார் தலைமைக் குணம்படச் சொல்லுஞ் சொல்லும் அவரவர்க்குரிய நிலைமைக் கேற்ப நிகழ்த்தவும்படும் என்றவாறு.

அந்தணர் தலைமைக்குணங் கூறுங்காற் பிரமனொடு கூறியும், அரசரை மாயனொடு கூறியும், வணிகரை நிதியின்கிழவனொடு கூறியும், வேளாண்மாந்தரை வருணனொடு கூறியுந் தலைமைக்குணச்சொல் நிகழ்த்தப்படும். அவையெல்லாம் அவரவர் செய்யுளுட் கண்டுகொள்க. (எரு)

631. இடையிரு வகையோ ரல்லது நாடிற்
படைவகை [2]பெறாஅ ரென்மனார் புலவர்.

மேல் நான்கு வருணத்தாரையும் உடன் கூறிவந்தான், இது முதலும் கடையும் ஒழித்து இடைநின்ற இருவருணத்தார்க்கும் ஆவதோர் புறனடை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்:—அரசரும் வணிகருமல்லது படைப் பகுதி பெறார் என்றவாறு.

(பி - ம்)—[1]குரியதோர். [2]பெறாஅர் மற்றையோ ரென்ப.

படைப்பகுதியென்பன: வேலும் வாளும் வில்லும் முதலாயின. 'நாடின்' என்பதனான், ஒருசாரந்தணரும் படைக்குரியாரென்பது கொள்க; அவர், இயமதங்கியாரும் துரோணனும் கிருபனும் முதலாயினாரெனக் கொள்க. வேளாண்மாந்தர்க்கும் இஃதொக்கும். இவை விகாரமென வும் எடுத்தோதிய வருணங்கட்கே இஃது இயல்பெனவுங் கொள்க. (எசு)

632. வைசிகன் பெறுமே வாணிக வாழ்க்கை.

இது, வணிகர் மரபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்:—வணிகர்க்குத் தொழிலாகிய வாணிக வாழ்க்கை உள்ளுறையாகச் செய்யுள் செய்தல் பெரும்பான் மையுமாம் என்றவாறு.

அவையும் அவர் செய்யுளிற் காணப்படுமாறு அறிந்து கொள்க. (எஎ)

633. மெய்தெரி வகையி னெண்வகை யுணவின்
செய்தியும் வரையா ரப்பா லான.

இன்னும் வணிகர்க்கே உரிய தொழில் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்:—பொருள் தெரிந்த வகையான் எண் வகைக்கூலமுஞ் செய்து விளைத்தலும் அவர்கடன் என்ற வாறு.

அவையும் அவர் பண்டத்தொடு உபகாரப்படுமாகலின் வரையப்படாதென்றுனென்பது.

எண்வகையுணவென்பன: [1]பயறும் [2]உழுந்தும் [3]கடுகும் [4]கடலையும் [5]எள்ளும் [6]கொள்ளும் [7]அவரையும் [8]துவரையுமாம்.

634 *கண்ணியுந் தாரு மெண்ணின ராண்டே.

இதுவும் அது.

*சீவக - 2606-நச்:—'மெய்தெரி வகையி னெண்வகை யுணவின்' (633) எனவும், 'கண்ணியும் தாரு மெண்ணின ராண்டே' (634) என வும் ஆசிரியர் கூறினமையின், தங்குலத்துக்குரிய உழுது பயன்கோட

இதன் பொருள்:—இவையும் வணிகர் திறத்தன என்றவாறு.

கண்ணியென்பது, சூடும் பூ. தாரென்பது ஒருகுடிப் பிறந்தார்க்குரித்தெனெ வரையறுக்கப்படுவதாயிற்று. எண்ணப்படுமெனவே, அவரவர்க்குரியவாற்றாற் பலவாகிவரும்; அவை வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. (எசு)

635. வேளாண் மாந்தர்க் குழுதூ ணல்ல
[1]தில்லென மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி.

இது, வேளாண்மாந்தர்க்குக் கூறப்படுந் தொழில் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்:—வேளாண்மாந்தர் பலவகைப்பட்ட தொழிலரேனும் உழுந்தொழிலே பெரும்பான்மைத்தாகலான் அதனையே சிறப்பித்துச் சொல்லுதன் மரபு என்றவாறு.

'உழுதுண்டுவாழ்வார்' (குறள் - 1033) என்பது, இதன் பொருளாயிற்று. மற்றுப் பார்ப்பியன் முதலாகிய நால்வகைத் தொழிலும் வாகையுட் (75) கூறினமையின் இச்சூத்திரமும் மேலைச் சூத்திரங்களும் மிகையாம்பிறவெனின்,—அற்றன்று; பார்ப்பியலும் அரசியலும் வாணிகத்தொழிலுமாகிப் பொதுப்படநின்ற ஓதலும் வேட்டலும் ஈதலும் இவர்க்கு ஒத்தசிறப்பினவாகலானும், அவருள் வணிகர்க்கும் ஒழிந்த வேளாளர்க்கும் ஒத்த செய்தியனவாகிய உழவுத்தொழிலும் நிரைகாத்தலும் வாணிகமுமென்பன அவற்றின் ஒத்த சிறப்பினவன்றி

லும், அரசன் கொடுத்த சிறப்புக்களுமன்றித் தன் புதல்வராதலின் அரசாட்சி முதலியன கொடுப்ப அவர்தாமும் தம்வழித்தோன்றினேரும் ஆள்வரென்றுணர்க. பட்டினப்பாலை, 200 - நச்:—'அமரர்ப் பேணியு மாவுதி யருத்தியும், நல்லானொடு பகடோம்பியும்': 'வைசிகன் பெறுமே வாணிக வாழ்க்கை' (632) 'மெய்தெரி வகையினெண் வகை யுணவின், செய்தியும் வரையா ரப்பா லான'(633) என்பதனால் வாணிகர்க்கு உழவுத் தொழிலுரித்தாகலின் பகடோம்பியும் என்றார். யாகத்திற்குப் பகடோம்பியு மென்றார்.

(பி - ம்)—[1]தினலயென.

அவற்றுள்ளும் ஒரோவொன்று ஒரோவருணத்தார்க்கு உரிய வாமாகவானும் ஈண்டு அவை விதந்து கூறினனென்பது. நிரை காவலும் உழவுத்தொழிலும் வணிகர்க்கும் வேளாளர்க்குந் தடுமாறுதல்போலாது வாணிகவாழ்க்கை வேளாண் மாந்தர்க்குச் சிறுவரவிற்றெனவும், உழுதுண்டல் வணிகர்க்குச் சிறு வரவிற்றெனவும், எண்வகைக் கூலத்தொடு பட்டதே பெரு வரவிற்றெனவுங் கூறினன் இச்சூத்திரங்களாலென்பது. இதனது பயம்: புலனெறி வழக்கினுள் இவர்க்கு இவை சிறந்த மரபென்றவாறு. (அ0)

636. வேந்துவிடு தொழிலிற் படையுங் [1]கண்ணியும்
வாய்ந்தன ரென்ப வவர்பெறும் பொருளே.

இது நான்காம் வருணத்தார்க்கோர் புறனடை.

இதன் பொருள்:—வேந்தர் கொடுப்பின் வேளாண்மாந் தர்க்குப் படைக்கலமும் கண்ணியும் பெறும்பொருளாகச் சொல்லப்படும் என்றவாறு.

'வேந்துவிடு தொழில்' என்பது, வேந்தனாற் கொடுக்கப் படும் தண்டத்தலைமையாகிய சிறப்புக்காரணத்தானென்ற வாறு; அகத்திணையியலுள்,

"உயர்ந்தோர்க் குரிய வோத்தி னான." (31.)

என்புழிக் கூறப்பட்டதெனின்,—வேளாளரையொழித்து ஒழிந்தோரை நோக்கிற்று அச்சூத்திரமென்பது[2] மேற்கூறிய வற்றையும் மரபுபற்றி ஈண்டு வரையறை கூறுகின்றவா றெனக் கொள்க. அவையும் அவரவர் பாட்டுக்களுட் கண்டு கொள்க. (அக)

637. [3]அந்த ணாளர்க் கரசுவரை வின்றே.

(பி - ம்)—[1]கண்ணியு மார்ந்த வென்பவவர்ப்.

[2]தொல் - சூ - 30. நச்சினார்க்கினியர் வேறுரை கூறுவர்.

[3]தொல் - சூ - 626. பேர்; சீவக - 2547. நச்:—அந்தணாளை வீர் என்றார்; 'அந்த ணாளர்க் கரசுவரை வின்றே' என்றதனால்.

இஃது, எல்லாவற்றினுஞ் சிறுவரவிற்றாகி அரசர்க்குரிய தொழில் அந்தணர்க்குரியவாகலின் ஈண்டு போதந்து கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் :—அரசர் இல்வழி அந்தணரே அவ்வரசியல் பூண்டொழுகலும் வரையப்படாது என்றவாறு.

மக்களைத் தின்ற மன்னவர்க்குப் பின்னை மறையோரான் அரசு தோற்றப்பட்டாற்போலக் கொள்க.[1] (அஉ)

638. [2]வில்லும் வேலுங் *கழலும் கண்ணியுந்
தாரு மாலையுந் தேரும் வாளு
மன்பெறு மரபி னேனோர்க்கு முரிய.

இது, முடியுடை வேந்தரல்லாக் குறுநிலமன்னர்க்குரியன கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் :—இவ் வெண்ணப்பட்டனவெல்லாங் குறுநிலமன்னர்க்கு உரியன என்றவாறு.

'மன்பெறு மரபி னேனோர்' எனப்படுவார், அரசு பெறு மரபிற் குறுநில மன்னர் எனக் கொள்க. அவை, பெரும்பாணாற்றுள்ளும் பிறவற்றுள்ளுங் காணப்படும். (அங)

639. அன்ன ராயினு மிழிந்தோர்க் கில்லை.

இஃது, எய்தியது இகந்துபடாமைக் காத்தது.

இதன் பொருள் :—மன்னவர்போலுஞ் செல்வத்தாராகி இழிகுலத்தோர் நாடாண்டாராயினும் அவர்க்கு இவை கூறலமையாது என்றவாறு.

"மன்பெறு மரபி னேனோர்." (638.)

எனவே, அரசர் வைசியரன்றிக் கீழ்[3] அமையாவாயிற்று.

---

[1]சூரியவம்சத்துப் பிறந்த மித்ரசகன் என்னும் கல்மாஷபாதன் வரலாற்றைக் குறிக்குமோ இத்தொடர் என்பது ஆராயத்தக்கது.

[2]தொல் - சூ - 626. பேர். [3]சீவக - 2567. நச்.

(பி - ம்)—*குழலு......தாரு மாரமுந்.

640. புறக்கா ழனவே புல்லென மொழிப
வகக்கா ழனவே [1]மரமென மொழிப.

இது, மக்களை வழங்குமாற்றுக்கண் மரபுகூறி, இனி ஓரறிவுயிர்க்கு இன்னவாறு சொல்லுதன் மரபென்ப துணர்த் துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்:—புறத்துக் காழ்ப்புடையனவற்றைப் புல்லெனவும் அகத்துக் காழ்ப்புடையனவற்றை மரமென வுஞ் சொல்லுப என்றவாறு.

'புறக்காழன' எனவே, அல்வழி வெளிறென்பது அறியப் படும்; அவை பனையுந் தெங்குங் கமுகும் முதலாயின புல் லெனப்படும்; இருப்பையும் புளியும் ஆச்சாவும் முதலாயின மரமெனப்படும். இங்ஙனம் வரையறைகூறிப் பயந்ததென்னை? புறத்தும் அகத்தும் கொடிமுதலாயின காழ்ப்பின்றியும் அகின்மரம்போல்வன இடை யிடை பொய்பட்டும் புல்லும் மரனும் வருவன உளவாலெனின்,—இரண்டிடத்தும் ஏகாரம் பிரித்துக்கூறினமையானும் 'எனமொழிப' என்று இருவழி யுஞ் சிறப்பித்து விதந்தமையானுஞ் சிறுபான்மை அவையும் புல்லும் மரனுமென அடங்குமென்பது.

"இரும்பனம் புல்லின் பசுந்தோட்டுக் குடம்பை." எனவும்,
"யாஅங் கொன்ற மரஞ்சுட் டியவின்." (குறுந் - 198.)
எனவும் வரும்.

"நிலாவி னிலங்கு மணன்மலி மறுகிற்
புலாலஞ் சேரிப் புல்வேய் குரம்பை." (அகம் - 200.)

எனப் புறக்காழும் அகக்காழும் அல்லன புல்லெனப் பட்டனவென்பது; அது, பனையோலையுமாகலிற் புறக்காழு டைய பனையுமாமென்பது. ஒதிமரக்கிளவியுமாமென்பது சிறுபான்மை. பிறவும் அன்ன.[2] (அரு)

(பி - ம்)—[1]மரமெனப்படுமே. [2]சிலப் - 16. அடியார் :— "தாலப் புல்லின் வால்வெண் டோட்டு : 'புறக்கா ழனவே புல்லென மொழிப' என்றாராகலின் புல்லென்றார்." பொருந - 143 - நச்:— 'இரும்பனம் போந்தைத் தோடும்': 'தோடே மடலே' என்னும் சூத்திரத்துப் பிறவும் என்றதனால் 'போந்தை' முடித்தாம்.

641. தோடே மடலே யோலை யென்று
வேடே யிதழே பாளை யென்று
வீர்க்கே [1]குலையென நேர்ந்தன பிறவும்
புல்லோடு வருமெனச் சொல்லினர் புலவர்.

இது, முறையானே புறக்காழனவற்றைச் சொன்மரபு புணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்:—எண்ணப்பட்ட வாய்பாடும் பிறவும் புல்லுறுப்பினைச் சொல்லும் வாய்பாடு என்றவாறு.

'பிறவும்' என்றதனால், குரும்பை நுங்கு நுகும்பு போந்தையென்றற் றொடக்கத்தனவுங் கொள்க.

"இரும்பனை வெண்டோடு மிலைந்தோனு மல்லன்." (புறம்-45.)
"மாவென மடலு மூர்ப." (குறுந் - 17.)
"அகடபு காட்சி யவையத்தா ரோலை." (கலி - 94.)
என வரும். ஒழிந்தனவுங் கொள்க.
"வண்டோட்டு நெல்லின் [2]வருகதிர் வணங்க." (நெடுநல் - 22.)
என்பதும் அது.

'நேர்ந்தன பிறவும்' என்பது, கேட்டாரை உடம்படுவிப்பன பிறவுமென்றவாறு.

"வண்கோட் பெண்ணை வளர்ந்த நுங்கின்." (சிறுபாண் - 27.)
"பனைநுகும் பன்ன சினைமுதிர் வராலொடு." (புறம் - 249.)
என வரும். பிறவும்[3] அன்ன. (அசு)

642. இலையே தளிரே முறியே தோடே
சினையே குழையே பூவே யரும்பே
நனையுள் ளுறுத்த வனையவை யெல்லா
மரனொடு வரூஉங் கிளவி யென்ப.

இஃது, அகக்காழனவற்றுறுப்பினைச் சொல்லும் மரபு புணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(பி - ம்)—[1]குலையே. [2]வாங்குகதிர்க்கழனி.
[3]"மூக்கறு நுங்கின்" (தகடூர் யாத்திரை.) ப - 237.

இதன் பொருள்:—எண்ணப்பட்டனவும் பிறவுமெல்லாம் மரத்துறுப்பினைச் சொல்லும் வாய்பாடு என்றவாறு.

'அனையவையெல்லாம்' என்ற புறநடையானே, புல்லுந் தழையும் பொங்கரும் முதலாயின கொள்க. அவை,

"தெய்வ மடையிற் றேக்கிலை குவைஇ." (பெரும்பாண் - 104.)

"முறிமே யாக்கை." (நற் - 151 ; மலைபடு - 313.)

"யாஅ வொண்டளி ரரக்குவிதிர்த் தன்ன." (அகம் - 333.)

"தோடுதோய் மலிர்நிறை யாடி யோரே." (அகம் - 166.)

"மேக்கெழு பெருஞ்சினை யிருந்த தோகை." (குறுந் - 26.)

"கொய்குழை யகைகாஞ்சித் துறையணி நல்லூர." (கலி - 74.)

"நனைத்த செருந்தி." (அகம் - 150.)

"அண்டர் மகளிர் தண்டழை யுடீஇயர்
மாஞ்செல மிதித்த மாஅல் போல." (அகம் - 59.)

என்றாற்போல வருவனவுமெல்லாங் கொள்க.

மேலைச் சூத்திரத்து,

"புல்லொடு வருமெனச் சொல்லினர்." (641.) எனவும்,

இச்சூத்திரத்து,

"மரனொடு வருஉங் கிளவி." (642.)

எனவும் மிகைபடக் கூறியதென்னையெனின்,—அம் மிகையானே எடுத்தோதிய புறக்காழனவும் அகக்காழனவுமன்றி அவற்றொடு தழீஇக் கொள்ளப்படுவனவுமெல்லாம் இவற்றுக்குரியவென்பது கொள்க. அவை, ஊகம்புல்லும் சீழகம்புல்லும் பஞ்சாய் முதலியனவும், புழற்கால் ஆம்பல் முதலியனவும், புல்லெனப்பட்டடங்கி யவற்றின் பெயரும் பெறுமென்பது. பிடாவும், காயாமுதலிய புதலும், பிரம்பு முதலாகிய கொடியும் மரமெனப்பட்டவற்று உறுப்பின் பெயர் பெறுமென்பது; அவை, ஊகந்தோடு சீழகந்தோடு எனவும், பிடவிலை காயாம்பூ முல்லைப்பூ எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன.

மற்றுப் பிறப்பு முறையால் தளிர் முற்கூறாது இலை முற்கூறியதென்னையெனின்,—புல்லினுள் ஒருசாரன இலை

யெனவும், பூவெனவும்படுமென அதிகாரங்கோடற்கென்க. அவை,

"ஈத்திலை வேய்ந்த வெய்ப்புறக் குரம்பை." (பெரும்பாண்-88.)

எனவும், 'ஆம்பலிலை, தாமரையிலை' எனவும், 'ஆம்பற்பூ, தாமரைப்பூ' எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன கொள்க.

இன்னும் இவ்விலேசானே புல்லிற்குரியன மரத்திற்கு வருவனவுங் கொள்க; அவை,

"ஈன்றவ டிதலைபோ லீர்பெய்யுந் தளிரொடும்." (கலி - 32.)

என ஈர்க்கென்பது மாவிலைமேல் வந்தது. பிறவும் அன்ன. (அஎ)

643. காயே பழமே தோலே செதிளே
வீழோ டென்றுங் கவையு மன்ன.

இது, மேற்கூறிய இரண்டற்கும் பொதுவுறப்புணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் :—இவையும் அவ்விருதிறத்தோடொக்கும் என்றவாறு.

உதாரணம் :—தெங்கங்காய் கமுகங்காய் எனவும், வேப்பங்காய் மருதங்காய் எனவும், காயென்பது அவ்விரண்டற்கும் வந்தது. பழமென்பதற்கும் இஃதொக்கும். பனங்தோல் வேப்பங்தோல், பனஞ்செதிள் வேப்பஞ்செதிள், தாழைவீழ் இத்திவீழ் என இவையும் இருபாற்குரியவாயின.

மற்றிவையெல்லாம் வரையறையின்றிச் செல்லுமாயிற் புறக்காழன அகக்காழனவென வரையறுத்துப் பயந்ததென்னையெனின்,—அவ்விருபகுதியுள் அடங்கக்கூறியவெல்லாம் புல்லெனவும் மரமெனவும் படாவென்றற்கும், அவற்றுறப்பு ஓதியவாற்றாற் புல்லின்கண்ணும் மரத்தின்கண்ணும் பெருவரவினவா மென்றற்கு மென்பது. (அஅ)

644. நிலந்தீ நீர்வளி விசும்போ டைந்துங்
கலந்த மயக்க முலக மாதலி

ஙிருதிணை யைம்பா லியனெறி வழாஅமைத்
திரிவில் சொல்லொடு தழாஅல் வேண்டும்.

இஃது, உலகியலெல்லாம் மரபிற்றிரியாமையின் அதன் சிறப்புணர்த்தி அதற்குக் காரணமுங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்:—நிலனும் தீயும் நீருங் காற்றும் ஆகாயமுமென்னும் ஐம்பெரும் பூதமுங் கலந்த கலவையல்லது உலகமென்பது பிறிதில்லாமையின் அவற்றைச் சொல்லுமாறு சொல்லாது இருதிணைப்பொருளென வேறுபடுத்தும் ஐம்பாலென வேறுபடுத்தும் வழங்குகின்ற வழக்கெல்லாம் மரபிற் றிரியாத சொல்லொடு தழீஇவரல்வேண்டும் என்றவாறு.

இதன் கருத்து:—"நிலம்வலிது, தீவெய்து, நீர்தண்ணென்றது, வளியெறிந்தது, விசும்பு அகலியது" என அஃறிணை வழக்கினவாயினும் இவை கலந்தவழியும் அவ்வாய்பாட்டான் வழங்காது உயர்திணை வாய்பாடு வேறாகவும், அஃறிணை வாய்பாடு வேறாகவும் அவைதம்முட் பகுதியாகிய ஐந்துபாற்சொல்லும் வெவ்வேறாகவும் வழங்குகின்ற வழக்கிற்குக் காரணம் மரபல்லது பிறிதில்லை யென்றவாறு; எனவே, மரபினை வலியுறுத்தவாறு.

மற்று நிலம் நீர் தீ வளி ஆகாயமென ஒன்று ஒன்றனுள் அடங்குமுறையாற் கூறுதல் செய்யாது மயங்கக் கூறியதென்னையெனின்,—அவை கலக்குங்கால் ஒரோபொருளின் கண்ணும் அம்முறையானே நிற்குங்கொலென்று கருதினுங் கருதற்க, மயங்கிநிற்குமென்றற்கு அவ்வாறு கூறினானென்பது. (அகூ)

645. மரபுநிலை திரிதல் செய்யுட் கில்லை
மரபுவழிப் பட்ட சொல்லி னான.

இது, மரபினையே வற்புறீஇயது.

இதன் பொருள்:—வழக்கினகத்து வரலாற்றுமுறைமை பிறழாது வருதலே தக்கது, மற்றுச் செய்யுள்செய்த சான்றோர் அதற்கேற்ற வகையாற் செய்யப்பெறுவராகலின் என்றவாறு.

அவர்க்கு இம்மரபு வேண்டுவதன்றுகொலென்று கருதி னுங் கருதற்க

“மரபே தானு,
நாற்சொல் லியலான் யாப்புவழிப் பட்டன.” (392.)

என்றதனுன், மரபுவழிப்படுங்காலென்பான்,

‘மரபுவழிப் பட்ட சொல்லி னை.’

என்ருனென்பது. ஆண்டுக் கூறிய மரபு உலகியலாக லான் அவ்வுலகியல் அவ்வாருதற்குக் காரணம் ஈண்டுக் கூறிச் செய்யுட்கும் அதுவே காரணமெனக் கூறினுனென் பது. இதனது பயன்: ‘செஞ்ஞாயிறு’ என்பது, வழக் கன்ருயினும் உண்மைநோக்கி அதனைச் செய்யுள்செய் யுஞ் சான்ருேர் (புறம்) அவ்வாறு வழங்கினுற்போல உயர் திணைப் பொருளையும், ஐம்பெரும்பூதங்கள் அஃறிணையான் வழங்குதலுண்மை நோக்கி அவ்வாறுஞ் சொல்லப்பெறுப கொலென்று ஐயுற்ருனை ஐயம் அறுத்தவாறு. அஃறிணைப் பாற்கும் இஃதொக்கும்; அல்லதூஉம், இன்ன செய்யுட்கு இன்னபொருளுரித்தெனவும், இனைப்பகுதியாற் பெயர்பெறு மெனவும், மரபுபற்றியே சொல்லப்படுமென்றற்கும் இனி, ‘நிறைமொழி மாந்தர் மறைமொழி’ (490) போல்வன சில மிறைக்கவி பாடினுருளரென்பதே பற்றி அல்லாதாரும் அவ் வாறு செய்தன் மரபன்றென்றற்கும் இது கூறினுனென்பது; அவை: சக்கரஞ் சுழிகுளம் கோமூத்திரிகை ஏகபாதம் எழுகூற் றிருக்கை மாலைமாற்று[1] என்ருற் போல்வன. இவை மந்திர வகையானன்றி வாளாது மக்களைச் செய்யுள் செய்வார்க்கு அகனைந்திணைக்கும் மரபன்றென்பது கருத்து. அல்லாதார் இவற்றை எல்லார்க்குஞ் செய்தற்குரியவென இழியக் கருதி அன்னவகையான் வேறுசில பெய்துகொண்டு அவற்றிற்கும் இலக்கணஞ்சொல்லுப. அவை இத்துணையென்று வரை யறுக்கலாகா; என்னை? ‘ஒற்றை, இரட்டை, புத்தி, வித்தாரம்’ என்ருற்போல்வன பலவுங் கட்டிக்கொண்டு அவற்ருனே செய்யுள் செய்யினுங் கடியலாகாமையின், அவற்றிற்கு வரை யறைவகையான் இலக்கணங்கூறலாகாவென்பது.

---

[1] யா - வி - ப - 492.

"ஐயைதன் கையு ளிரண்டொழித்தெ னைம்பான்மேற்
பெய்தார் பிரிவுரைத்த லில்லையால்.'' எனவும்,

"கோடாப் புகழ்மாறன் கூட லனையாளை
யாடா வடகினுளுங் காணேன்.'' (திணைமாலைநூற் - 4.)

எனவும் சொல்லுவார் சொல்லுவனவற்றுக்கெல்லாம் வரையறையின்மையின் அவற்றுக்கு இலக்கணங்கூறுூர் பண்ணத்திப்பாற் (492) படுப்பினல்லதென்பது. (கூ0)

646. மரபுநிலை திரியிற் பிறிதுபிறி தாகும்.

இது, மேற்போன வழக்கிற்கும் செய்யுட்கும் வருகின்ற இலக்கணத்திற்கும் பொது.

இதன் பொருள்:—மரபினை நிலைதிரித்துச் சொல்லுபவெனின்,—உலகத்துச்சொல்லெல்லாம் பொருளிழந்து பிறிது பிறிதாகும் என்றவாறு.

செவிப்புலனாய ஓசைகேட்டுக் கட்புலனாய பொருளுணர்வதெல்லாம் மரபுபற்றாக அல்லது மற்றில்லையென்றவாறு.

647. வழக்கெனப் படுவ துயர்ந்தோர் மேற்றே
நிகழ்ச்சி யவர்கட் டாக லான.

இது, வழக்கினுண் மரபினைப் பிழைத்துக் கூறுவனவும் உளவென்பதுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்:—வழக்கென்று சொல்லப்படுவது உயர்ந்தோர் வழங்கிய வழக்கே; என்னை? உலகத்து நிகழ்ச்சியெல்லாம் அவரையே நோக்கினமையின் என்றவாறு.

அவரையே நோக்குதலென்பது, அவராணையான் உலக நிகழ்ச்சி செல்கின்றதென்றவாறு; எனவே, உயர்ந்தோரெனப்படுவோர் (509) அந்தணரும் அவர்போலும் அறிவுடையோரு மாயினரேன்பது. (கூஉ)

648. மரபுநிலை திரியா மாட்சிய வாகி
யுரைபடு நூறா மிருவகை [1]யியல
முதலும் வழியுமென நுதலிய நெறியின.

(பி - ம்)—[1]நிலைய.

இது, மேற்கூறப்பட்ட மரபு வழக்கிற்கேயன்றி இலக்கணஞ் செய்வார்க்கும் வேண்டுமெனவும், அவ்விலக்கணம் இனைப்பகுதித்தெனவுங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்:—மரபுநிலையில் திரியாமை தமக்குக் குணனாக உடையவாகி எல்லாரானும் உரைக்கப்படும் நூல் இரண்டிலக்கணத்தவாகும், முதனூலெனவும் வழிநூலெனவுங் கருதிக்கொள்ளும் அடிப்பாட்டான் என்றவாறு.

"மரபுநிலை திரியிற் பிறிதுபிறி தாகும்." (646.)

என்பதனை இதற்குமேல் எய்துவித்தானன்றே, அதனான் மரபுநிலை திரியாமையே தமக்குத் தகுதியாவதெனவும், இவ்விருவாற்றானும் ஒன்றனைச் செய்தலே மரபெனவுங் கூறியவாறு.

'நுதலியநெறி' (648) என்றதென்னையெனின்,—இன்னதே முதனூல் இன்னதே வழிநூலென்பதோர் யாப்புறவில்லை; ஒருநூல்பற்றி ஒருவன் வழிநூல் செய்தவழி அவ் வழிநூல்பற்றிப் பின்னொருகாலத்து ஒருநூல் பிறந்தாயின் அது வழிநூலெனப்பட்டு முன்னை வழிநூலே முதனூலெனப்படுமென்றற்கென்பது. இதனைச் சார்புநூலென்னுமோவெனின்,—வழிநூலுஞ் சார்புநூலுமாகலின் அங்ஙனங் கூறானாயினான். எற்றுக்கு? சார்புநூலினைப்பற்றி ஒருநூல் பிறந்தவழிச் சார்பின்சார்பெனக் கூறல் வேண்டுவதாகலானும் அதனைச் சார்ந்து தோன்றிற் சார்பென்னுஞ் சொல்லை மும்முறைசொல்லியும் அதன்பின் தோன்றிய நூற்கு நான்முறை சொல்லியும் எண்ணிகந்தோடுதலானுமென்பது.

மற்று இரண்டாமெண்ணு முறைமைக்கணின்ற நூலினையே வழிநூலெனக்கொண்டு மூன்றாவது தோன்றிய நூலே சார்புநூலாகவும் அதன்பின்னர் நூல் செய்யப்பெறாரெனவுங் கொள்ளாமோவெனின்,—முதனூலிற் கிடந்த பொருளை ஓர் உபகாரப்பட வழிநூல்செய்த ஆசிரியன் செய்தக்காற் சார்புநூலெனப் பின்னர் ஓர் ஆசிரியன் நூல்செய்ததனாற் பயந்ததென்னையென்க. என்றார்க்கு, வழிநூலும் பிற

காலத்தரிதாமாயின் அதனையும் எளிதாகச் செய்தலன்றே இதனாற் பயந்ததென்னின்,—அதுதானும் பின்னொருகாலத்து அரிதாமாயின் அதனையும் எளிதாகச் செய்வானல்லனோ வென்று மறுக்க. இவ்வாராய்ச்சி வேண்டாவென்றற்கன்றே இவ்விருவகையானும் வருதலே மரபென்பானாயிற்றென் றொழிக.

[1]ஒன்றன்வழியேயன்றியுந் தாந்தாம் அறிந்தவாற்றானும் நூல்செய்யப் பெறாரோவெனின்,—அது மரபன்று; அது நோக்கியன்றே,

"மரபுநிலை திரியிற் பிறிதுபிறி தாகும்." (646.)

என்ற விதி நூலிற்கும் எய்துவித்துப் புகுந்ததென்பது; என்னை? பிறிதுபிறிதாகுமாறெனின்,—ஒரு பொருட்கண்ணே மாறுபட்ட இலக்கணங் கூறின் அவ்விரண்டும் அதற்கிலக்கணமாகாது; என்போல? மாணிக்க மணியினைச் சேவ் வண்ணம் முதலாயின சில இலக்கணங்கூறிய நூல் கிடப்பக் கருவண்ணமுதலாயினவும் அதற்கிலக்கணமென்று ஒருவன் [2]எதிர்நூலென்பதோர் நூல் (ப. 1355) பிற்காலத்துச் செய்யுமாயின் அஃது அதன் இலக்கணமெனப்படாதாகலானென்பது.

மற்றுக் காலந்தோறும் வழக்கு வேறுபடுதலின் வழக்கு நூலும் வேறுபடவமையும் பிறவெனின்,—

"வழக்கெனப் படுவ துயர்ந்தோர் மேற்றே
நிகழ்ச்சி யவர்கட் டாக லான" (647.)

என்றமையானும், அங்ஙனங் காலந்தோறும் ஓரோர் நூல் செய்யின் வழக்கல்லது எஞ்ஞான்றும் அவ்விலக்கணத் தாற் பயமின்றாகியே செல்லுமாகலானும் அது பொருந்தா தென்பது.

---

[1]இவ்வாறே சிவஞான முனிவரும் பாயிரவிருத்தியுட் கூறினர்.

[2]முதனூல், வழிநூல், சார்புநூல் என மூன்றும் வேண்டுவர். (இறை-சூ-1-உரை) அம்மூன்றேயன்றி எதிர்நூல் என ஒன்றையும் அவர் வேண்டுவர்.

அல்லதூஉம், முற்காலத்து வழங்கிவந்ததனை வழுவென்று களைபவாயினன்றே பிற்காலத்துப் பிறந்தவழக்கு இலக்கணமெனத் தழீஇக்கொள்வதென்க. இந்நூல் இலக்கணத்தினை இவ்வோத்தின் இறுதிக்கண் வைத்தான் வழக்குஞ் செய்யுளுமென்று விதந்து புகுந்த இரண்டிலக்கணமும் முடித்தல்லது அவற்றைக் கூறும் இலக்கணங் கூறலாகாமையினென்பது. இக்கருத்தறியாதார் செய்யுளியலினை ஒன்பதாம் ஓத்தென்ப.

அல்லதூஉம் இந்நூலிலக்கணம் வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்குமேயன்றி அங்ஙனமாகாப் பொருண்மேவும் பண்டம் முதலாயவற்றிற்கு இலக்கணஞ் செய்யுங்காலும் நியாயஞ் செய்யினுந் தமிழ்நூலதற்கிலக்கணம் எவ்வாற்றானும் இதுவே யென்றற்கும் ஈண்டுக் கூறினானென்பது. எனவே, பிறபாடைநூல்களாயின் இம்மரபு வேண்டுவதன்றாயிற்று. மற்று முதனூலினை இன்னதென்பது துணிந்து உரையாரோவெனின்,—அதுவன்றே இனிக் கூறுகின்றதென்பது. (கரு)

649. வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின்
முனைவன் கண்டது முதனூ லாகும்.

மேல் ஒன்றற்கு முதனூலாகியும் ஒன்றற்கு வழிநூலாகியும் வந்து தடுமாறுமென்றான், இனி அவ்வாறன்றி ஒன்றே முதனூலாகவுஞ் சிறுபான்மை உண்டென்கின்றது.

இதன் பொருள்:—செய்வினையின் பயன் துவ்வாது மெய்யுணர்வுடையனாகிய முன்னோனாற் செய்யப்பட்டதே ஒருதலையாக முதனூலாவது என்றவாறு.

எனவே, மேலைச்சூத்திரத்து முதனூலும் வழிநூலுமெனப்பட்டன முதலுஞ் சினையும் போலத் தடுமாறுமென்பதூஉம் இதுவாயின் தடுமாறாது எஞ்ஞான்றும் முதனூலாமென்பதூஉம் பெற்றாம்.

வினையென்பன, இருவினை; இன், நீக்கத்துக்கண்வந்தது. 'விளங்கிய அறிவு' என்பது, முழுதும் உணரும் உணர்ச்சி. 'அறிவின்' என நின்ற இன் சாரியை. இன்ன அறிவினொடு

கூடிய முனைவன் அறிவின் முனைவனெனப்படும். முன்னோனை முனைவனென்பது ஓர்சொல் விழுக்காடாம். முன்னென்பதனை முனையென்பவாகலின்.

மற்று 'வினையின்' என்ற வேற்றுமை நிற்பதன் நிலையும் நீங்குவதன் நீக்கமுங் கூறுமாகலின் ஒருகாலத்து வினையின் கணின்று ஒருகாலத்து நீங்கினான்போலக் கூறியதென்னை யெனின்,—அற்றன்று; வினைப்பயந் தொடரற்பாற்றுள்ளம் இலனென்பதன்றி அவர்க்குச் சில செய்கையுளவென்பது பல்லோர்க்கும் உடம்பாடாகலின், அவ்வினைக்கணின்றே, போகமும் பாவமும் மெய்யுணர்வுபற்றித் தெறப்பட்ட வித்துப்போலப், பிறப்பில்பெற்றியனாகி நீங்குமாகலின் அவ்வாறு கூறல் அமையுமென்பது; என்னை? 'குற்றங் கெடுத்து முற்ற உணர்ந்தோரும்', கெடுப்பதோர் குற்றமின்றி முழுதுணர்ந்தோரும், எல்லாம் பிறர்க்குறுதியாகிய ஆகமஞ்செய்யினுந் துறக்கம் முதலாகிய பயன் றுய்ப்பாரல்லராகலின்.

இனி முனைவனாற் செய்யப்படுவதோர் நூலில்லையென்பார், அவன்வழித் தோன்றிய நல்லுணர்வுடையார் அவன்பாற் பொருள்கேட்டு முதனூல் செய்தாரெனவும், அம்முனைவன் முன்னர் ஆகமத்துப் பிறந்ததோர் மொழியைப்பற்றி அனைத்துப் பொருளுங்கண்டு பின்னர் அவற்றவற்றுக்கு நூல் செய்தார் அவரெனவும், அவ்வாகமத்தினையே பிற்காலத்தாரும் ஒழுக்கம் வேறுபடுந்தோறும் வேறுபடுத்து வழிநூலுஞ் சார்புநூலுமெனப் பலவுஞ் செய்தாரெனவுங்கூறுப. அவை எவ்வாற்றானும் முற்ற உணர்ந்தோர் செய்த நூலன்மையின் அவை தேறப்படா; அல்லதூஉம், அவை தமிழ்நூலன்மையின் ஈண்டு ஆராய்ச்சியிலவென்பது.

மற்று மேலைச் சூத்திரத்து நுதலிய நெறியானே முதலும் வழியுமாமெனவே, எல்லார்க்கும் முதல்வனாயினான் செய்தது முதனூலேயா மென்பது பெறுதுமாகலின், ஈண்டு இச்சூத்திரங் கூறியதென்னை யெனின்,—தாமே தலைவராவாரும் அத்தலைவரை வழிப்பட்டுத் தலைவராயினாரும் பலராகலின் தாமே தலைவராயினார் நூல்செய்யின் முதனூலாவதெனின்,—அற்றன்று; தாமே தலைவராயினார் முற்காலத்துத்

தமிழ் நூல் செய்திலராகலின் தலைவர் வழிநின்று தலைவனாகிய அகத்தியனாற் செய்யப்பட்டதும் முதனூலென்பது அறிவித்தற்கும், பிற்காலத்துப் பெருமானடிகள் *களவியல் செய்தாங்குச் செய்யினும் பிற்காலத்தானும் முதனூலாவதென்பது அறிவித்தற்கும், அங்ஙனம் 'வினையி னீங்கி விளங்கிய அறிவினன் முதனூல் செய்தான்' என்பது அறிவித்தற்கும் இது கூறினானென்பது. எனவே, [1]அகத்தியமே முற்காலத்து முதனூலென்பதூஉம், அதன் வழித்தாகிய தொல்காப்பியம் அதன் வழிநூலென்பதூஉம் பெற்றாம்.

என்றார்க்கு முந்துநூலெனப்பட்டன முற்காலத்து வீழ்ந்தன வெனக் கூறித் தொல்காப்பியர் அகத்தியத்தோடு பிறவும் அவற்று வழி நூல்செய்தா ரென்றக்கால் இழுக்கென்னை யெனின்,—அது வேதவழக்கொடு [2]மாறுகொள்வார் இக்காலத்துச் சொல்லினும் இறந்த காலத்துப் [3]பிறபாசண்டிகளும் மூன்று வகைச் சங்கத்து நான்கு வருணத்தோடு பட்ட சான்றோரும் அது கூறாரென்பது.' என்னை? கடைச்சங்கத்தாருட் களவியற் பொருள் கண்ட கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரர் 'இடைச்சங்கத்தார்க்கும் கடைச்சங்கத்தார்க்கும் நூலாயிற்றுத் தொல்காப்பியம்' என்றாராகலானும், பிற்காலத்தார்க்கு உரை யெழுதினோரும் அது கூறிக் கரிபோக்கினாராகலானும், அவர் புலவுத் துறந்த நோன்புடையாராகலாற் பொய்கூறாராகலானு மென்பது. இங்ஙனங் கூறுக்கால் இதுவும் மரபுவழுவென்று அஞ்சி அகத்தியர்வழித் தோன்றிய ஆசிரிய ரெல்லாருள்ளும் தொல்காப்பியனாரே தலைவரென்பது எல்லா ஆசிரியருங் கூறுபவென்பது; எங்ஙனமோவெனின்,—

"கூறிய குன்றினு முதனூல் கூட்டித்
தோமின் றுணர்த றொல்காப் பியன்ற
னாணையிற் றமிழறிந் தோர்க்குக் கடனே." (ப - 1355.)

இது, பல்காப்பியப் புறனடைச் சூத்திரம்.

---

*சிலப் - 8 : 1 - 2 - அடியார்.

[1]இவ்வாறே சிவஞான முனிவரும் பாயிர விருத்தியுட் கூறுவர்.

[2]செந்தமிழ், தொகுதி, 4 - பக் - 7. [3]தொல் - சூ - 453 - பேர்.

"வீங்குகட லுடுத்த வியன்கண் ஞாலத்துத்
தாங்கா நல்லிசைத் தமிழ்க்குவிளக் காகென
வானோ ரேத்தும் வாய்மொழிப் பல்புக
ழாஅனாப் பெருமை யகத்திய னென்னும்
மருந்தவ முனிவ னாக்கிய முதனூல்
பொருந்தக் கற்றுப் புரைதப வுணர்ந்தோர்
நல்லிசை நிறுத்த தொல்காப்பியனும்."

என்பதனால் அகத்தியர் செய்த அகத்தியத்தினை முதனூ லெனவும், அவர் வானோர் ஏத்தும் வாய்மொழிப் பல்புகழ் ஆனாப்பெருமை யுடையாரெனவும், அவரால் செய்யப்பட்ட முதனூல் பொருந்தக் கற்றுப் புரைதப உணர்ந்தோருள் தலைவராயினார் தொல்காப்பியனாரெனவும், பன்னிரு படலத் துப் புணர்ந்துரை வகையாற் பாயிரச் சூத்திரத்துள் உரைக் கப்பட்டது. இனி, பன்னிரு படலம் முதனூலாக வழி நூல் செய்த [வெண்பாமாலை] ஐயன் ஆரிதனாரும் இது கூறி னார்; என்னை?

"மன்னிய சிறப்பின் வானோர் வேண்டத்
தென்மலை யிருந்த சீர்சால் முனிவரன்
றன்பாற் றண்டமிழ் தாவின் றுணர்ந்த
துன்னருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப் பியன்முதற்
பன்னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகர்ந்த."

எனப் பாயிரஞ் செய்தற்கு உடம்பட்டமையி னென் பது.

இவற்றா னெல்லாம் அகத்தியமே முற்காலத்து முதனூ லென்பதூஉம், தொல்காப்பியம் அதன் வழிநூலென்ப தூஉம், அதுதானும் பனம்பாரனார்

"வடவேங்கடந் தென்குமரி." (பாயிரம்.)

எனக் குமரியாற்றினை எல்லையாகக் கூறிப் பாயிரஞ்செய் தமையிற் சகரர் வேள்விக்குதிரை நாடித்தொட்ட கடலகத்துப் பட்டுக் குமரியாறும் பனைநாட்டோடு கெடுவதற்கு முன்னைய தென்பதூஉம், அவ்வழக்குநூல் ஈண்டுப் பற்றியல்லது மூன்று வகைச் சங்கத்தாருஞ் செய்யுட்செய்திலரென்பதூஉம், ஆசிரிய

ரும் அவர் போல்வாரும் அவர்வழி ஆசிரியருஞ் செய்யுள்செய்த சான்றேருஞ் சொல்லாதன சொல்லப்படாவென்பதூஉம் அவருடம் படாதனசொல் உளவென்று எதிர்நூலென (ப-1350) ஒருவன் பிற்காலத்து நூல்செய்யுமாயின் தமிழ் வழக்கமாகிய மரபினெடுந் தமிழ் நூலொடும் மாறுபட நூல்செய்தானுகுமென்பதூஉம், இனித் தமிழ் நூலுள்ளுந் தமது மதத்துக்கேற்பன முதனூல் உளவென்று இக்காலத்துச் செய்துகாட்டினும் அவை முற்காலத்து இலவென்பது முற்கூறிவந்த வகையான் அறியப்படுமென்பதூஉம், பாட்டுந் தொகையும் அல்லாதன சிலநாட்டிக்கொண்டு மற்றவையுஞ் சான்றோர்செய்யுளாயின வழுவில் வழக்கமென்பார் உளராயின் இக்காலத்துள்ளும் ஒருசாரார்க்கல்லது அவர் சான்றோரெனப்படாரென்பதூஉம், இங்ஙனங் கட்டளை செய்யவே காலந்தோறும் வேறுபடவந்த அழிவழக்கும் இழிசினர்வழக்கும் முதலாயினவற்றுக்கெல்லாம் நூல்செய்யின் இலக்கணமெல்லாம்எல்லைப்படாது இகந்தோடுமென்பதூஉம், இறந்தகாலத்து நூலெல்லாம் பிறந்த பிறந்த வழக்குப்பற்றிக் குன்றக்கூறல் (663) என்னுங் குற்றந்தங்குமென்பதூஉம், ஒன்றுகப் புறனடுத்து ஒருசூத்திரமே செய்துபோத அமையினன்றி ஒழிந்த சூத்திரங்களெல்லாம் மிகையாமென்பதூஉமெல்லாம் படுமென்பது. (கூச)

650. வழியெனப் படுவ ததன்வழித் தாகும்.

இது, வழிநூலாமா றுணர்த்துகின்றது.

இதன்பொருள்:—நுதலிய நெறியானன்றி வழிநூலென்றற்குச் சிறப்புடையது அம்முதனூல்வழிப் பிறந்த வழிநூல் என்றவாறு.

அது தொல்காப்பியம். மற்றுப் பல்காப்பியம் முதலியனவோவெனின்,—அவை வழிநூலே; தொல்காப்பியத்தின்வழித் தோன்றினவென்பது; என்னை?

"கூறிய குன்றினு முதனூல் கூட்டித்
தோமின் றுணர்த றொல்காப் பியன்ற
ஞணையிற் றமிழறிந் தோர்க்குக் கடனே." (ப - 1353.)

என்பவாகலானும், இவ்வாசிரியர் பல்காப்பியர், பல்காயனார் முதலாயினாரை அவ்வாறு கூறாராகலானுமென்பது; என்றார்க்குத், தோல்காப்பியங் கிடப்பப் பல்காப்பியனார் முதலியோர் நூல்செய்ததெற்றுக்கெனின்,—அவரும் அவர் செய்த எழுத்துஞ் சோல்லும் போருளுமெல்லாஞ் செய்திலர்; செய்யுளிலக்கணம் அகத்தியத்துப் பரந்துகிடந்ததனை இவ்வாசிரியர் சுருங்கச்செய்தலின் அருமைநோக்கிப் பகுத்துக்கூறினாராகலானும் அவர் தந்திரத்துக்கேற்ப முதனூலோடு பொருந்த நூல்செய்தாராகலானும் அமையுமென்பது. பிற்காலத்துக் காக்கைபாடினியாரும் தொல்காப்பியரோடு பொருந்தவே நூல்செய்தாரென்பது; மற்று,

> "வடதிசை மருங்கின் வடுகுவரம் பாகத்
> தென்றிசை யுள்ளிட் டெஞ்சிய மூன்றும்
> வரைமருள் புணரியொடு கரைபொருது கிடந்த
> நாட்டியல் வழக்க நான்மையின் கடைக்கண்
> யாப்பின திலக்கண மறைகுவன் முறையே." (ப - 923.)

எனத் தெற்குக் குமரியன்றிக் கடலெல்லையாகிய காலத்துச் சிறுகாக்கைபாடினியார் செய்த நூலினையும் அதன் வழிநூலென்றுமோவெனின்,—ஈண்டுக்கூறிய பொருளெல்லாந் தழுவுமாற்றாற் செய்தாராயின், அது வழிநூலாதற்கு இழுக்கென்னையென்க. இனி, சில குன்றக்கூறினார் தொகுத்து நூல்செய்தாராகலி னென்பாரும் உளர். ஒழிபொருளவாயினது தொகையெனப்படாமையின் அங்ஙனங் கூறுதல் வழிநூலிலக்கணமன்றென்பது. (கூரு)

651. வழியி னெறியே நால்வகைத் தாகும்.

இது, வழிநூல் இனைத்துவகைத்தென்கின்றது.

இதன்பொருள்:—மேல் வழிநூலெனப்பட்டது நான்கு வகையாற் செய்யப்படும் என்றவாறு.

இதன் பயன்: ஒருநூலுள் ஒன்றல்லது பலவாராவெனவும், அதனானே நான்குவகைய வழிநூலெனவும், முதனூலாயின் ஒன்றேயாமெனவுங் கூறியவாறாயிற்று.

அவையாவன மேற்கூறுப. (கூசு)

652. தொகுத்தல் விரித்த றொகைவிரி மொழிபெயர்த்
ததர்ப்பட யாத்தலோ டனைமர பினவே.

இந்நான்கு வகையுங் காரணமாக மேற்கூறிய நால்வகை வழி நூலும் பெறலாம் என்றவாறு.

தொகுத்தலென்பது, முதனூலுள் விரிந்ததனைச் சில் வாழ்நாட் சிற்றறிவின் மாக்கட்கு அறியத் தொகுத்துக் கூறல்; விரித்தலென்பது, முதனூலில் தொகுத்துக் கூறு பட்டு விளங்காது நின்றதனை விளங்குமாற்றான் விரித்துக் கூறல். தொகைவிரியென்பது, அவ்விருவாறும் பற்றித் தொகுத்து முன்னிறீஇ அந்நிறுத்த முறையானே பின்விரித் துக் கூறுதல். மொழிபெயர்த்தென்பது, பிறபாடையாற் செய் யப்பட்ட பொருளினைத் தமிழ்நூலாகச் செய்ததுவுந் தமிழ் நூலுள் வழிநூற்கு மரபாமென்றவாறு. அதர்ப்படவென் பது, நெறிப்படவென்றவாறு; நெறிப்படுதலென்பது, அவ் வாறு மொழிபெயர்த்துச் செய்யுங்கால் அது கிடந்தவாற் றானே செய்யப்படும். தொகுத்தும் விரித்துந் தொகைவிரி யாகவுஞ் செய்ததனாற் பயமில்லை, தமிழர்க்கும் ஆரியர்க்கு மென்பது. [1]மொழிபெயர்த்தெனவே, பொருள் பிறழாமை பெற்றாம். வழக்குநூலுள்ளும் மொழிபெயர்த்து யாக்கப்படு வன உளவோவெனின்,—அற்றன்று; அது வேண்டுமே? வேதப்பொருண்மையும் ஆகமப்பொருண்மையும் நியாயநூற் பொருண்மையும் பற்றித் தமிழ்ப்படுக்குங்கால் அவற்றிற்கும் இதுவே இலக்கணமென்றற்கு மொழிபெயர்த்தலையும் இவற் றுக்கட் கூறினானென்பது.

இனி, படர்ந்துபட்ட பொருண்மையவாகிய மாபுராணம், பூதபுராணமென்பன சில்வாழ்நாட் சிற்றறிவின் மாக்கட்கு உபகாரப்படாமையின் [2]தொகுத்துச் செய்யப்பட்டு வழக்கு நூலாகிய தொல்காப்பியம் இடைச்சங்கம் முதலாக இன்று காறும் (ப. 1353) உளதாயிற்றெனக்கொள்க. (கஎ)

---

[1]மொழிபெயர்த்தல்யாப்பான் நூல்செய்துரைப்பான் புகுந்த ஆசிரியர் வேறுபடச் செய்துரையார் (சிவஞானபோதம் - சூ - 11.)

[2]சிவஞானமுனிவரும் இச்சூத்திரத்திலோதியவாறே கூறுதல் காண்க.

653. ஒத்த சூத்திர முரைப்பிற் காண்டிகை
மெய்ப்படக் கிளந்த வகைய தாகி
யீரைங் குற்றமு மின்றி நேரிதின்
முப்பத் திருவகை யுத்தியோடு புணரி
னூலென மொழிப நுணங்குமொழிப் புலவர்.

இஃது, எல்லா நூற்கும் ஆவதோர் இலக்கணமுணர்த்து தல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்:—ஒத்த சூத்திரத்தினை உரைநடாத் தல்வேண்டினவழிப் பிறந்த காண்டிகையும், அக்காண்டிகை யானும் விளங்காத காலத்து அதனையும் விளங்கக்கூறும் உரை விகற்பத்ததுமாகிப் பத்துவகைக் குற்றமுமின்றி நுண்பொரு ளவாகிய முப்பத்திருவகை உத்தியொடு பொருந்திவரின் அதனை நூலென்று சொல்லுப நுண்ணிதின் உணர்ந்துரைக் கும் புலவர் என்றவாறு.

'ஒத்தசூத்திரம்' என்றதனான், நூலின்வேறாகிய இரு வகைப் பாயிரமுஞ் சூத்திரத்தோடு ஒத்த இலக்கணத்த வென்பது கொள்க. 'உரைப்பின்' என்றதனான்,

"உண்ணின் றகன்ற வுரையொடு பொருந்தி." (478.)

வருதலை நூலிலக்கணமெனச் செய்யுளியலுட் *கூறிப் போந்தாம்; அங்ஙனம் வேறாகிப் பொருந்திவருமெனப்பட்ட* உரையின்றிச் சூத்திரத்தானே பொருள் நிகழ்ந்த காலமும் உண்டேன்பதாம்.

இதனது பயம்: உரையுங் காண்டிகையுமின்றிச் சூத் திரத்தானே சொற்படுபொருள் உரைத்தலுமுண்டு, அஃது அவற்றையொழிய ஆகா இக்காலத்தென்றலாயிற்று.

'உரைப்பின்' என்னும் வினையெச்சம், 'கிளத்தல்' என்பத னோடு முடியும். 'வகை' என்றதனான் உரையெனப்பட்டது தானும் அக்காண்டிகையின் மெய்ப்படக் கிளந்ததே யாகலின் அவ்விரண்டுஞ் செய்யுளியலுட் *கூறிவந்த உரை விகற்பமே யென்பதுணர்த்தியவாறு. அஃதேல், காண்டிகை யென்றாற்*

போல இதற்குப் பெயர் வேறுகூறுனேவெனின்,—வேண்டியார் வேண்டியவாறு.

"மறுதலைக் கடாஅ மாற்றமும்." (659.)

எல்லையின்றி இகந்துவருவன வெல்லாம் உரையுள் எழுதப்படாமையின், அதுவுங் காண்டிகைப் பகுதியே யென்பது அறிவித்தற்கு வேறு பெயர் கூறுது 'மெய்ப்படக் கிளந்த வகை' என்றே போயினுனென்பது.

மற்று இல்லதற்கும் இலக்கணஞ் சொல்லுவார்போல ஈரைங்குற்றமுமின்றி யென்றதென்னை யெனின்,—அவற்றை எதிர்மறுத்துக் கொள்ளும் பத்துவகைக் குணமுங் கோடற்குத் தந்துகூறினு னென்பது. அவை,

"எதிர்மறுத் துணரின் திறத்தவு மவையே." (664.)

என்புழிச் சொல்லுதும். அல்லதூஉம் இவை கூறியவதனனே பிறிதொரு பொருள் கொள்ளப்படும் இடங்களும் உள; அவை நோக்கி அங்ஙனங் கொள்ளாதனவுந் தொகுத்து உடன் கூறினுனென்பது. அவையும் அவற்று விரிச்சூத்திரத்துட் கூறுதும்.

'ஈரைங்குற்றமும்'என்ற உம்மையை எச்சப்படுத்துப் பிறவுங் குற்றம் உளவென்பதுங் கொள்க. அவை முதனூலொடு மாறுகோடலும் யாப்பினுட் சிதைதலும் போல்வன. அவை முன்னர்ச் சொல்லுதும்.

'நேரிதின்'என்றதனுன், முதல்வன் செய்த நூலாயினும் வழி நூலாயினும் அவ் வழிநூலின் முழுவதூஉந் தெரிந்துணரும் நுண்ணுணர்வினுர்க்கே முப்பத்திருவகையுத்தியும் புலனுவதெனக்கொள்க. அவையும் முன்னர்ச் சொல்லுதும். 'வகையதாகி' என்பது, 'புணரின்' என்பதனேடு முடிந்தது. 'புணரின்' என்பது, 'மொழிப' என்பதனேடு முடிந்தது.

ஒத்த சூத்திரத்தினை உரை நடாத்தல் வேண்டிற் காண்டிகைப் பொருளினை விளங்கச் சொல்லும் உரைவிகற்பத்ததாகி யெனவே, [1]சூத்திரமுங் [2]காண்டிகையும் [3]உரையுமெனமூன்றும் அவற்றேடு [4]குற்றமின்மையும் [5]உத்திவகையுங் நூலிலக்கணம் ஐந்தாயின.

இதனது பயம் : இவற்றது விரிச்சூத்திரங்களான் உய்த்துணர்வான் எடுத்தோதித் தொகுத்துக் காட்டலாயிற்று.

மற்றுக் குற்றத்தினை இடை வைத்து உத்தி வகையினை ஈற்றுக்கண் வைத்ததென்னையெனின்,—ஈரைங் குற்றமுமின்றி வரும் இலக்கணம் முதனூற்கண் இல்லையென்பது 'முதல்வன்கண்' (661) என்புழிச் சொல்லுமாகலின், அவை போல முதனூற்கண் உத்திவகையும் வாரா, சிறுவரவின வென்றற் கென்பது.

இனி, 'ஒத்த' என்றதனாற் பொதுப் பாயிரமுஞ் சிறப்புப் பாயிரமும் சூத்திரமுந் தம்மின் வேறென்றலும், அவ்விருவகைப் பாயிரவுரையுஞ் சூத்திரவுரையும் வேறெழுதப் படுமென்றலும், சூத்திரவுரையுட் பாயிரவுரை மயங்கி வருவன உளவென்றலும், அவ்விருவகை யுரைக்கும் வேறாயினும் அவ்வுரை செய்தான் பெயர் கூறுதன் முதலாகிய பாயிரவுரை கூற அமையு மென்றலும், சூத்திரந்தானே பாயிரமில்லாதவழிப் பாயிரம்போல நான்முகத்து நிற்குமென்றலும், அங்ஙனம் நின்றவழிப் பொதுப்பாயிரமுஞ் சிறப்புப்பாயிரமும் உரை வகைத்தாற் பெய்துரைத்தலும், அவ்விருவகைப் பாயிரமுஞ் செய்தார் இன்னாரென்றலுமென் றின்னோரன்ன கோடலாயிற்று. இவை யெல்லாஞ் சூத்திரத்தொடு ஒத்தஇலக்கணமேயாதலின் ஒத்த வென்னும் மாட்டேற்றா னடங்கின.

அவை வருமாறு ;

"வலம்புரி முத்திற் குலம்புரி பிறப்பும்."

என்னும் பொதுப்பாயிரமும்,

"வடவேங்கடந் தென்குமரி." (பாயிரம்.)

என்னுஞ் சிறப்புப் பாயிரமும் ஒழிந்த சூத்திரங்கள் போல நூற்பாவகவலாகி நூலின் வேறாகி இன்றியமையாவாயின. அவற்றிற்குச் சூத்திரவுரையோடு மயங்காமல் வேறு உரையும் ஆண்டெழுதப்பட்டன.

"எழுத்தெனப்படுப." (தொல் - எழுத் - 1.)

என்னுஞ் சூத்திரத்தினை நிறீஇ 'என்பது சூத்திரமெனவும், இவ்வதிகாரம் என்ன பெயர்த்தோவெனவும், இவ்வதி

காரம் யாதனை நுதலியதெனவும், அவற்றிற்கு விடைகூற லும், இவ்வதிகாரம் எனைப் பகுதியான் உணர்த்திற்'றெனவுங் கூறி ஒழிந்த ஓத்திற்கும் இவ்வாறே சூத்திர வுரையோடு பாயிரவுரை மயங்கச் சொல்லியவாறும் அவற்றவற்றுட் கண்டு கொள்க.

இனி, இவ்வுரைசெய்தார் யாரோவென்றவழி, மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரரென உரையெழுதினான் பெயர் கூறுதலும், சூத்திரஞ் செய்தான்பெயர் கூறுதலோடு ஒத்த இலக்கணத்ததாயிற்று.

> " அன்பி னைந்திணைக் களவெனப் படுவ
> தந்தண ரருமறை மன்ற லெட்டனுட்
> கந்தருவ வழக்க மென்மனார் புலவர்." (இறையனார் - சூ. 1.)

என்பது பாயிரமின்றித் தானே நூன்முகத்துநின்று இருவகைப்பாயிரவுரையும் பெய்து உரைக்கப்பட்டது.

" வடவேங்கடந் தென்குமரி."

என்னுஞ் சிறப்புப்பாயிரஞ் செய்தார் பனம்பாரனாரெனவும்,

" வலம்புரி முத்திற் குலம்புரி பிறப்பும்."

என்னும் பொதுப்பாயிரஞ் செய்தான் ஆத்திரையன் பேராசிரியனெனவும் பாயிரஞ்செய்தான் பெயர் கூறியவாறு.

'என்பதுபாயிரம்; என்னுதலிற்றோ' எனப் பாயிர வுரைக்கு முகவுரைவந்தவாறு கண்டுகொள்க.[1] பிறவும் அன்ன. (௬௮)

654. உரையெடுத் ததன்முன் யாப்பினுஞ் சூத்திரம்
புரைதப வுடன்படக் காண்டிகை புணர்ப்பினும்

---

[1]சிவஞானமுனிவர் பாயிரவிருத்தி:—"என்பது பாயிரம், என்னுதலிற்றோவெனின் என்பதூஉம், ஆக்கியோன் பெயர் முதலிய வெட்டும் உணர்த்துதனுதலிற்று என்பதூஉம், பாயிரங் கேட்டலாற் பயன் இதுவென்பதூஉம், இப்பாயிரஞ்செய்தாரிவர் என்பதூஉம் போல்வன பாயிரத்துக்குப் பாயிரமெனக் கொள்க. இவையெல்லாம் 'ஒத்த சூத்திரமுரைப்பின்' (653) என்புழி ஒத்த என்பதனாற் கொள்ளப்படும்."

விடுத்தலும் விலக்கலு முடையோர் வகையொடு
புரைதப நாடிப் புணர்க்கவும் படுமே.

இஃது, ஐயம் அறுத்தனுதலிற்று; என்னை? மேற் கூறிய சூத்திரம் உரைபெறுங்காற் காண்டிகையும் உரையும் வேறுவேறு பிறக்கக்கண்ட மாணுக்கன் ஒழிக்தனவும் ஒன் றென்றனை ஒழித்துவருங்கொலென்று ஐயுற்றாற்குக் காண் டிகையும் உரையுமே கண்டாய் ஒன்று ஒன்றனை ஒழிந்துவரு வன வென்று ஐயம் அறுத்தமையின். மேலதற்கே புறனடை யெனவும் அமையும்.

இதன் பொருள்:—உரையெடுத்து அதன்முன் யாப்பி னும் - காண்டிகையினை விளக்குங் கருத்தினானும் அக்கருத் தின்றியும் அச்சூத்திரத்திற்கு உரைதொடர்ந்தெழுதினும்; சூத்திரத்தினை அதுவென்று சுட்டினான்.

"முற்படக் கிளத்தல் செய்யுளு ளுரித்து."(தொல்-சொல்-39.)
என்பதனா னெனவுணர்க.

சூத்திரம் புரை தப உடன்படக் காண்டிகை புணர்ப்பி னும்-அச்சூத்திரத்திற்கு இடையின்றிக் காண்டிகை பொருந் தச்செய்யினும் 'புரைதப' என்பதனான் மேல் இடைபுகு மெனப்பட்ட பாயிரவுரையின்றிச் செய்த காண்டிகைக்கும் பெரும்பான்மையெனக்கொள்க. 'உடன்பட' என்பதனாற்காண் டிகையல்லாத முகவுரைக்கண்ணே முன்னும் பின்னுங் காண் டிகை பெய்து உரைத்தலுங்கொள்க. கொள்ளவே முற்கூறிய ஐந்தும் (ப - 1359) ஒருங்குவருதலும் இவ்வாறே பெற்றாம்.

விடுத்தலும் விலக்கலும் உடையோர் வகையொடு - கடா விற்கு விடைகூறுவாரும் போலி மறுப்பாருஞ் சொல்லுஞ் சொற்பகுதியோடு; 'வகை' என்றதனான், அவ்விருபகுதியுங் காண்டிகைக்கு வருங்காற் குறிப்பினாற் கொள்ளவருமெனவும் உரைக்கண் வருங்காற் கூற்றினாற் கொள்ளவருமெனவுங் கொள்க. அஃதேற் கூற்றினாற் கோடன்,

"மறுதலைக் கடாஅ மாற்றமு முடைத்தாய்." (659.)

என வருகின்ற சூத்திரத்திற் பெறுதுமெனின்,—அற் றன்று; அது பிறன்கோள் பற்றி மறுதலைக்கடாஅமாற்றமுங்

கூறுதற்குச் சொல்லினான்; இஃது அன்னதன்றி அறியாது வினாவுந் துணையேயாகலின் வேறென்பன. விடுத்தலெனவே, வினாவினை விடுத்தல்பெற்றாம். விலக்கலெனவே, அஃதல்லாப் போலியை விலக்குதலென்பது பெற்றாம்.

புரைதப நாடிப் புணர்க்கவும் படுமே - காண்டிகை யிரண்டும் உரையிரண்டுமென்று வருகின்ற நான்கன்கண்ணும் இடை அந்தரமின்றிப் புணர்க்கவும்படும் அவ்விரு பகுதியும் என்றவாறு.

அஃதாவது, காண்டிகைப்பகுதி இரண்டற்கும் விடுத்தலும் விலக்கலும் உடையோர் குறிப்பினாற் கொள்ளவைத்தலும் ஒழிந்த உரையிரண்டன்கண்ணும் அவை கூற்றினாற் கொள்ளவைத்தலுமென உணர்க. உம்மை, இறந்தது தழீஇயிற்று; என்னை? காண்டிகையும் உரையும் ஒன்று ஒன்றனை ஒழித்தும் வருமென்றமையின். ஒழியாதுவருதல் 'உடன்பட' என்றதனால் தழுவப்பட்டது. இவற்றிற்கு உதாரணமாமாறு தத்தம் விரிச்சூத்திரத்துட் சொல்லுதும். (௯௯)

655. மேற்கிளந் தெடுத்த யாப்பினுட் பொருளொடு
சில்வகை யெழுத்தின் செய்யுட் டாகிச்
சொல்லுங் காலை யுரையகத் தடக்கி
நுண்மையொடு புணர்ந்த வொண்மைத் தாகித்
துளக்க லாகாத் துணைமை யெய்தி
யளக்க லாகா வரும்பொருட் டாகிப்
பலவகை யானும் பயன்றெரி புடையது
சூத்திரத் தியல்பென யாத்தனர் புலவர்.

இது, நிறுத்த முறையானே சூத்திரமாமாறுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்:—மேற் கிளந்து எடுத்த யாப்பின் உட்பொருளொடு,

"சூத்திரந் தானே,
ஆடி நிழலி னறியத் தோன்றி

நாடுத லின்றிப் பொருணனி விளங்க
யாப்பினுட் டோன்ற யாத்தமைப் பதுவே." (481.)

என மேற் செய்யுளியலுள் விதந்தோதிய இலக்கண முடைத்தாய்.

எனவே, வழுவமைக்கின்ற கிளவியாக்கத்து முதற் கண்ணே வினையியலுட் கூறப்படும் இலக்கணத்தினை ஆண்டு ஓர் உபகாரப்படக் கூறியதுபோல அடிவரையின்மைக்கு ஆண்டுக் கூறியதல்ல இச்சொல்லப்பட்ட இலக்கணம், ஈண்டு இனிக் கூறுகின்ற இலக்கணத்தோடு கூடி மாபெனவேபடும் என்றுனும். ஆண்டுப் பொது வகையாற் கூறிய நூலிற்கும் இஃதொக்கும்; என்னை? பல சூத்திரந் தொடர்ந்து நூலாகி ஈண்டே மரபுகூறப்படுதலின். உரையாயின் அன்னதன்றி நால்வகையுரையுள் ஏற்பன பகுதிவேறுபடும் மரபு கூறுகின்ற மையின் அது செய்யுளியலுட் கூறியவாறுபோலாது வேறெனவேபடும் ஈண்டென்பது.

இனி, முற்கூறிய பாயிரவிலக்கணத்தினை இன்றியமையாது சூத்திரமென்றற்கும் இதுவே ஒத்தாகக் கொள்க; என்னை? மேற்புறத்துநின்று 'மேற்கிளந்தெடுத்த யாப்பு' எனவே படுமாகலினென்பது.

இதனது பயம்: பாயிரவிலக்கணங்களோடு பொருந்தச் சூத்திரஞ் செய்தலென்பதாயிற்று. இஃது ஒப்பக்கூறல் (665) என்னும் உத்திவகை.

மேற்கிளந்தெடுத்த இலக்கணமாவது, ஆடிநிழற்போல் பொருளானுந் தேர்தல்வேண்டாமற் பொருட்பெற்றி உணர்கின்றுங்குச் சூத்திரத்தொடருள் இலக்கியமின்றாயினும் அதனை இதுகேட்டான் காணுமாற்றுற் செய்தலாயிற்று.

இனி, மேற்கிளந்தெடுத்த பாயிரவிலக்கணச்சூத்திரத் தோடு பொருந்துங்காற் பொதுப்பாயிரவிலக்கணம் பொருந்தா, சிறப்புப்பாயிரவிலக்கணம் எட்டுமே பொருந்துவன வெனக் கொள்க; அஃதென்னை பெறுமாறெனின்,—மேற் கிளந்த யாப்பென்னுது எடுத்த யாப்பென்றதனனே ஒரு

நூற்குச் சிறப்புவகையான் இன்றியமையாதாகி எடுத்துக் கொள்ளப்படுவது.

"வடவேங்கடந் தென்குமரி." (பாயிரம்.)

என்றாற் போலுஞ் சிறப்புப்பாயிரமாகலானும், பொதுப் பாயிரம் எல்லா நூன்முகத்தும் உரைக்கப்படுமென்றற்கும் அங்ஙனங் கூறப்பட்டது.

சில்வகை எழுத்தின் செய்யுட்டாகி - அடிநிமலின் அறியச் செய்யுங்கால் அதுபோல ஒருவழிப் பொருளடக்கி ஒருவழி வெள்ளிடை கிடப்பச் செய்யப்படாது பொருட்கு வேண்டுஞ் சில சொல்லாற் செய்யுஞ் செய்கைத்தாகி; செய்யுளென்றான் அடிவரைச் செய்யுளின் வேறுபட்ட பொருட்பாட்டிற்றாகிய அடிவரைப்பாட்டினுட் சிறப்புடைய ஆசிரியத்தானும் வெண்பாவானுஞ் செய்யவும்படுஞ் சூத்திரமென்றற்கென்பது; என்னை? மண்டிலப்பாட்டின் உடம்போடு புணர்த்துச் சூத்திரஞ் செய்தமையானும்

"சின்மென் மொழியிற் றாய பனுவல்." (548.)

வெண்பாட்டாகி வருமாதலானு மென்பது.

சொல்லுங் காலை உரையகத்து அடக்கி - பொருளானும் போலியானுஞ் சொல்லுவார் சொல்லுங்கால் அவ்வுரையெல்லாந் தன்னகத்தடக்கி.

நுண்மையொடு புணர்ந்த ஒண்மைத்தாகி - பருப்பொருட்டாகிய பாயிரம்போலாது நுண்பொருட்டாகிய பொருள் கேட்டார்க்கு வெள்ளிதன்றி உள்ளுடைத்தாகி.

துளக்கலாகாத் துணைமை எய்தி - முன்னும் பின்னுங் கிடந்த சூத்திரங்களானே தன்னுட்பொருள் இன்றியமையாதாகவெய்தி; எனவே, ஒன்றொன்றனை இன்றியமையாத உறுப்புப்போலச் செய்யல் வேண்டுமென்றவா றாயிற்று.

அளக்கலாகா அரும்பொருட்டு ஆகி - அளத்தற்கரிய பெரும்பொருட்டாகி.

பல்வகையானும் பயன் தெரிபுடையது - பலவாற்றானும் பொருள் விளங்க வருவது.

சூத்திரத்து இயல்பென 'யாத்தனர் புலவர் - இவை யெல்லாஞ் சூத்திரத்திலக்கணமென்று முதனூல்செய்த ஆசிரியராற் சொல்லப்பட்டன என்றவாறு.

இஃதியல்பெனவே, இவற்றிற் சிறிய வேறுபட்டன விகாரமென்றானும்.

"உகரமொடு புணரும் புள்ளி யிறுதி
யகாரமு முயிரும் வருவழி யியற்கை." (தொல் - எழுத் - 163.)

என்றவழி, யகாரமும் உயிரும் வருவழியெனவே இது நிலைமொழித்தொழிலென்பது, ஆடிநிழலின் அறியத் தோன்றிற்று.

இனி, நிலைமொழித்தொழில் வேறுகூறினமையின்,

"மயங்கா மரபி னெழுத்துமுறை காட்டி."(தொல் - பாயிரம்.)

எனப் பாயிர இலக்கணத்துடன் பொருந்துவதாயிற்று.

இனி, எண்வகையாற் பரந்துபட்ட புள்ளியீற்றுச் சொல்லினை யெல்லாம் உகரமோடு புணரும் புள்ளியென அடக்கினமையிற் சில்வகையெழுத்தின் செய்யுளுமாயிற்று. யகரமும் உயிரும் வருவழி இயற்கையென வருமொழிப்பரப்பெல்லாம் அடக்கினமையின் அதற்கும் இஃதொக்கும்; இதனைப்பற்றி யெழுந்த பொய்ப்பொருளும் மெய்ப்பொருளும் பலவாகலின் உரையகத்தடக்கலும் உடைத்தாயிற்று.

தொகைமரபினுள்ளும் உயிர்மயங்கியலினுள்ளும் புள்ளி மயங்கியலினுள்ளுங் குற்றியலுகரப்புணரியலினுள்ளும் பரந்துபட்ட பொருளினை நுழைந்து வாங்கிக்கொள்ள வைத்தமையின் நுண்மையொடு புணர்ந்ததூஉமாயிற்று. இச்சூத்திரம் பொருளுரைத்தவழியும் வெள்ளிதன்றி உள்ளுடைத்தாகலின் நுண்மையுடைத்தெனவும் பட்டது.

"குறியதன் முன்னர்த் தன்னுரு பிரட்டலும்."
(தொல் - எழுத் - சூ. 160.)

என்பதூஉம்,

"ஞகாரை யொற்றிய தொழிற்பெயர் முன்னர்."
(தொல் - எழுத் - சூ - 296.)

என்பதூஉம் முதலாயவற்றிற்கும் இஃது இன்றியமை யாதாகலும் இதற்கு அவை இன்றியமையாவாகலும் உடைமையின், துளக்கலாகாத் துணைமையெய்திய தூஉமாயிற்று. இருபத்துநான்கீறும் இருபத்திரண்டு முதலும்பற்றி எழுந்த மொழிகளெல்லாம் வேற்றுமைக்கண்ணும் அல்வழிக்கண்ணும் இருமொழித்தொழிலும் ஒருவகையால் தொகுத்துக் கூறினமையின் அளக்கலாகா அரும்பொருட்டாதலும் பெற்றாம். இங்ஙனம் வருதல் இயல்பெனவே சிறிய வேறுபட்டு வருவன உளவாயின் அவையும் அமையுமென்றானும்; அவை,

“அந்நா லெந்து மூன்றுதலை யிட்ட
முன்னுறக் கிளந்த வுயர்திணை யவ்வே.”(தொல்-சொல்-210.)

என்றாற்போல்வனவும் பிறவும் இலேசுசொல்லும் இயல்பன்றி விகாரமெனப்படும். (கOO)

656. பழிப்பில் சூத்திரம் பட்ட பண்பிற்
கரப்பின்றி முடிவது காண்டிகை யாகும்.

இது, முறையானே காண்டிகையாமாறுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்:—குற்றமில்லாத சூத்திரந் தனதுட்பட்ட இலக்கணத்துள் ஒன்றுங் கரவாது முடியச்செய்வது காண்டிகையாம் என்றவாறு.

‘பழிப்பில் சூத்திரம்’ என்றதனால், காண்டிகைசெய்யத் தகாதென்று இகழ்ச்சிப்படப் பரந்தன உளவாயின் மறுத்துச் செய்கவென்பதாம். இதனை வருகின்ற காண்டிகைக்கும் அகலவுரைக்கும் ஏற்பித்துக்கொள்க.

உதாரணம்: “எழுத்தென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப் படுவன அகரமுதல, னகர விறுவாய் முப்பஃது என்று சொல்லுவார் ஆசிரியர், சார்ந்து வரலிலக்கணத்த மூன்றுமல் லாத இடத்து” (தோல் - எழுத் - சூ - 1) எனவரும்; பிறவும் அன்ன. இனி, மறுத்துச் செய்யுங்கால்,

“வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன்
வெறியாட் டயர்ந்த காந்தளும்.” (63.)

என்பது, தெய்வச் சிறப்பினை அறியுஞ் சிறப்போடு வெவ்வா யுடைய வேலனது வெறியாட்டினை ஆடிய காந்தளுமென்றாற் போல வருவன பலவுங் கொள்க. இங்ஙனங் கூறிய உதார ணங் காட்டல் வேண்டாமையை உணர்ந்து உரை நடந்த கால மும் உடையவாகும் முற்காலத்து நூல்களேன்பது கருத்து. அஃதேல், உதாரணத்தோடு வருங் காண்டிகையிலவோ வெனின்,—அது வருகின்ற சூத்திரத்துட் சொல்லுதும்.கரப் பில்ல தென்னுது முடிவதென்றான், அதனாற் பரந்துபட்ட சூத்திரத்தினை அங்ஙனம் மறுத்துச் செய்யாது தொகுத்துக் காண்டிகையான் உரைக்குங்கால் உட்பொருளெல்லாம் விளங் காமற் கரந்து செய்தலும் உண்டென்பது கொள்க; அது,

"வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன்
வெறியாட் டயர்ந்த காந்தளும்." (63.)

என்பது முதலாக இக்கூறப்பட்ட இருபத்தோரு துறை யுங் கரந்தை யெனப்படு மென்றாற்போல மாட்டேன்னுஞ் செய்யுளுறுப்பினைத் தோற்றுவாய் செய்து விடுதல்; பிறவும் அன்ன. (கOக)

657. விட்டகல் வின்றி விரிவோடு பொருந்திச்
சுட்டிய சூத்திர முடித்தற் பொருட்டா
வேது நடையினு மெடுத்துக் காட்டினு
மேவாங் கமைந்த மெய்ந்நெறித் ததுவே.

இது, மேலதற்கோர் புறனடை; எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விதியுமாம்; என்னை? காண்டிகையை மேலதனோடு இருவகைய என்றமையின்.

இதன்பொருள்:—விட்டகல்வின்றி விரிவொடுபொருந்தி- சொற்படு பொருள் சொல்லுங்கால் தொடர்மொழிகளைத் தொகைநிலை பயனிலை முதலாயவற்றாற் பகுத்துக் கூறாது பகுத்துக் கூறும் உரை விகற்பம் போன்று மற்றப் பொருள் தோன்றி; விடுத்த லென்பது, கண்ணழிவு; அக்கண்ணழி வான் அகன்று படுதல் விட்டகல்வெனப்பட்டது. அங்ஙனம் அகன்று படுதலின்றியெனவே, 'இஃது இன்ன வேற்றுமைத்

தொடர் இஃது இன்ன பயனிலைத் தொடர்' என்றாற் போலச் சொன்னிகழ்ச்சி யுடைத்தாயின் அஃது உரையெனப்படு மென்றாளும்.

சுட்டிய சூத்திரம் முடித்தற் பொருட்டா—இது நியமச் சூத்திரம் அதிகாரச்சூத்திரமென்றாற்போல முதற்கட்சொல் லிய சூத்திரப் பெயரினை அவ்வாறாகி முடிந்த முடிபு சொல்லு தல் பொருட்டாக; ஏது நடையினும்—நியமச் சூத்திர மென் றானும் பிறிதொன் றென்றானும் மேற்கொண்டக்கால் இன் னது காரணத்தினெனக் காரணங் கூறும் வழக்கினானும்; எடுத்துக் காட்டினும்—அங்ஙனங் காரணங் கூறியக்கால் அதற்கேற்பது ஒன்றாயினும் உதாரணமாயினும் வழிநூற் காயின் முதனூல் எடுத்துக் காட்டுதலாயினும் ஒன்று பற்றி யும்; மேவாங் கமைந்த மெய்ந்நெறித்து அதுவே—சூத்திரஞ் செய்த ஆசிரியன் வேண்டியதே சொல்லி விடும் பொருளிலக் கணத்திற்று மேற்கூறிவருகின்ற காண்டிகை என்றவாறு.

இது, 'மெய்ந்நெறி' என்பது, சூத்திரத்துச் சொல்லிற் கருதிய பொருளிலக்கணம். அதனை அவன் வேண்டியாங்குச் சொல்லி முடிப்பினல்லது சூத்திரத்துச் சொற்கண் வந்த சொல்லாராய்ச்சியும் எழுத்தாராய்ச்சியும் அறிய வேண்டுவன வெல்லாஞ் சொல்லாரென்பது கருத்து. இதனை ஈற்றுக்கண் வைத்ததனானே வருகின்ற உரையும் இங்ஙனம் விட்டகல் வின்றி வருதலுடைத்தெனக் கொள்க.

உதாரணம்:

"இயற்கைப் பொருளை யிற்றெனக் கிளத்தல்."

(தொல் - சொல் - சூ, 19.)

என்பது, தன்றன்மையான் நிகழ்பொருளை இன்ன தன் மைத் தென்று சொல்லுக வென்றவாறு. அது, 'நிலம்வலிது, நீர் தண்ணிது, தீவெய்து, வளிபுளரும்' என்றாற் போல்வன. இதற்குக் கருத்தோதுதல் பாயிர வகையாற் பெறுமென்பது.

"உரைப்பிற் காண்டிகை." (653.) என்புழிக்கூறிவந்தாம்.

மற்று, 'உயர்திணையென்று சொல்லுப ஆசிரியர் 'மக்கட் சுட்டின்கண், [1]அஃறிணை யென்று சொல்லுப ஆசிரியர் அவரல பிறவற்றுக்கண், அவ்விருதிணைப் பொருண் மேலும் இசைக் குஞ் சொல்வினை' (தோல் - சோல் - சூ - 1.) என்றக்காலும்,

'வேற்றுமை யெனப்பட்ட பொருள் ஏழு.' என் றக்காலும் உதாரணங் காட்டுமாறென்னை ? அவற்றவற்றுப் பின் வேறு சூத்திரங்களான்,

"ஆடூஉ வறிசொன் மகடூஉ வறிசொற்
பல்லோ ரறியுஞ் சொல்லொடு சிவணி." (தோல்-சோல் - சூ - 2.)
"ஒன்றறி சொல்லே பலவறி சொல்லென்று." (ஷ - சூ - 3.)
"அவைதாம், பெயர்ஐ யொடுகு
இன்அது கண்." (தோல் - சோல் - சூ - 65.)

என உதாரணங் கூறுமாறிலனின்,—அவை துளக்க லாகாத் துணைமையெய்தி நின்றமைபின் அவ்வாறு உதார ணம் ஆண்டுக் காட்டாக்காலும் அமையும், அவற்றைப் பிற் கூறுமாகலி னென்பது. அல்லதூஉம், எதிரது நோக்கி உயர் திணைச்சொன் மூன்றும் அஃறிணைச்சொல் இரண்டுங் காட் டியக்காலும் இழுக்கன்றென்பது. ஒழிந்தவற்றிற்கும் இஃ தொக்கும். (கoஉ)

658. [2]சூத்திரத் துட்பொரு ளன்றியும் யாப்புற
வின்றி யமையா தியைபவை யெல்லா
மொன்ற வுரைப்ப துரையெனப் படுமே.

இது மேல்,

---

[1]சேனவரையரும் நச்சினார்க்கினியரும் வேறு கருத்துப்பட வெழுதுவர்.

[2]தோல் சூ-18. நச்:—'எங்கில மருங்கிற் பூ' (19) என்பதனால் பூவும் புள்ளும் வரைவின்றி மயங்குமெனவே, ஒழிந்த கருவும் மயங்குமென் பது 'சூத்திரத்துட் பொருளன்றியும்' என்பதனான் உரையிற்கொள்க. 'அலர்ந்திகழ் நறுங்கொன்றை' (கலி-150) என்னும் நெய்தற்கலியுள் காண்க. தோல் - சூ - 463. பேர்:—கலிப்பாவின் உள்ளுறுப்பிற்கெல் லாம் அடிவரையறை 'சூத்திரத்துட் பொருளன்றியும்' என்பதனால் உய்த்துணர்ந்து காட்டினும்.

"ஒத்த சூத்திர முறைப்பிற் காண்டிகை
மெய்ப்படக் கிளந்த வகைய தாகி." (653.)

என நிறுத்த முறையானே காண்டிகையினை மெய்ப்படக் கிளந்த வகை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் :—மேல்,

"பழிப்பில் சூத்திரம் பட்ட பண்பின்." (656.)

வருதலும், அதுவே ஏதுவும் எடுத்துக் காட்டும் உடைத்தாகி வருதலுமென இருவகையும் உடைத்தென்றான்; இனிச் சூத்திரத்துட் பொருளன்றியும் ஒருதலையாக அதற்கு இன்றியமையாது பொருந்துவன வெல்லாம் அதனோடு கூட்டிச் சொல்லுதல் உரையெனப்படும் என்றவாறு.

அவை, "இயற்கைப் பொருளை யிற்றெனக் கிளத்தல்."
(தொல் - சொல் - சூ - 19.)

என்றவழி, எடுத்தோத்தின்றி 'நிலம்வலிதாயிற்று' என்னும் வழுவமைதி கோடலும்,

'ஒத்த சூத்திரம்' (653.) என்றவழி,

பாயிரம் ஒத்த சூத்திரமென்று கோடலும் இன்னோரன்ன கொள்க.

எல்லா மென்றதனாற் சூத்திரப் பொருளேயன்றி எழுத்துஞ் சொல்லும் பற்றி ஆராயும் பகுதியுடையவாதல் வேண்டும் அவ்வுரை யென்பது கொள்க.

இனி, மேற் காண்டிகைக்கு ஓதிய இலக்கணங்களுள் இதற்கேற்பன வெல்லாம் அதிகாரத்தாற் கொள்ளப்படும். அவை [1]ஏதுவும் [2]நடையும் [3]எடுத்துக்காட்டுஞ் [4]சூத்திரஞ் சுட்டுதலுமென் (657) றின்னோரன்னகொள்க. இவையெல்லாந் தழுவுதற்குப் போலும்,

"இன்றி யமையா தியைபவை யெல்லாம்." (658.)

என்று எடுத்தோதுவானுயிற் றென்பது. (கOரு)

659. மறுதலைக் கடாஅ மாற்றமு முடைத்தாய்த்
தன்னு லானு முடிந்த நூலானு
மையமு மருட்கையுஞ் செவ்விதி னீக்கித்

தெற்றென வொருபொரு ளொற்றுமை கோளீஇத்
துணிவொடு நிற்ற லென்மனார் புலவர்.

இதுவுங் காண்டிகைபோல உரையும் இருவகைத் தென்பது அறியுமாற்றான் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்:—மறுதலைக் கடாஅ மாற்றமும் உடைத்தாய்—மறுதலை மாற்றத்தினை இடை செறித்துக் கடாவுதலும் அதற்கு மறுமாற்றமாகிய விடை கூறுதலும் உடைத்தாய்; தன் நூலானும்—உரை யெழுதுவானாற் கூறப்படுகின்ற உரை தனக்கு முதனூலாகிய சூத்திரத்தானும்; இதனானே உரையின்றிச் சூத்திரமே நூலெனப்படுவதூஉமாயிற்று: முடிந்த நூலானும்—அதன் முதனூலானும்; முடிந்த நூலென்பது இனைநூலென்பாரும் உளர்: இனைவன கூறத் தான் கூறானாயின் அது குன்றக்கூறலென மறுக்க. அங்ஙனங் கொள்ளும் பொருண்மை யுளவாயின் அவை,

"சூத்திரத் துட்பொரு ளன்றியும்." (658.)

என்பதனான் அடங்கும்.

மற்று முதனூலாற் கூறிய பொருள் சில குன்றக் கூறினான்போல முடிந்தநூலாற் கொள்க என்றதென்னை யெனின்,—அற்றன்று; இப்பொருண்மை முடிந்த நூலினும் உண்டென்று எடுத்துக்காட்டப்படு மென்றானென்பது; இது, மேல்

"ஏது நடையினு மெடுத்துக் காட்டினும்." (657.)

என்றவழிப் பெறுதுமாயினும் முதனூலல்லது எடுத்துக்காட்டப்பெறாஅதொன்றற்கு ஈண்டு வரைந்துகூறினானென்பது; எனவே, இனைநூலும் அவற்று வழிநூலும் எடுத்துக் காட்டுங்கால் தனக்கு முதல்வராயினாரை நாட்டி அவர் கருத்தேபற்றிப் பிறர் செய்தாரெனினல்லது பிறர்மேல் தலைமை நிறீஇ அவர் கருத்துப்பற்றி இவர் செய்தாரெனக் கூறார்.

அங்ஙனங் கூறின் அவர் நூற்கே உரையெழுதுவா னல்லனோ வென மறுக்க.

இனி, "வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின் முனைவ." (649.)

னாற் செய்யப்பட்ட முதனூற்காயின் முடிந்தநூல் எடுத்துக்காட்டேலென்னும் இவ்விலக்கணமின்றென்பது கொள்க, ஒருதலையன்மையென்னும் உத்திவகைபற்றி யென்பது.

ஐயமும் மருட்கையுஞ் செவ்விதின் நீக்கி - ஐயவுணர்வும் பொய்யுணர்வுஞ் செம்பொருளினான் நீக்கி; தெற்றென ஒரு பொருள் ஒற்றுமை கொளீஇ - அச்செம்பொருள் கருவியாகக் கேட்பான் உணர்வு மருட்கை நீக்கி மெய்யுணர்ந்து தெற்றெனவும் இரட்டுறுதனீக்கி ஒற்றுமை கொளுத்தியும்; துணிவொடு நிற்றல் என்மனார் புலவர் - கவர்படச் சொல்லாது ஒரு பொருள் துணிந்துரைத்து மாறுதலும் அதிகாரத்தான்நின்ற உரையிலக்கணம் என்றவாறு.

மறுதலையும் மாற்றமுமென்பது, கடா விடை; ஐயமும் மருட்கையுஞ் செவ்விதினீக்கல் ஒருபுடை யொப்புமையுடைய போலியும் அதற்கு ஒன்றும் இயைபில்லாத பொய்ப்பொருளு மெனப்படும்.

"பிறிதுபிறி தேற்றலு முருபுதொக வருதலும்."
(தொல் - சொல் - சூ - 105.)

என்றவழிப், [1]பிறிதொன்று ஒருகாற்சொல்ல ஆறுமுருபெனவும், பின்னொருகாற் பிறிதெனை ஒழிந்த உருபெல்லாந் தழுவுமெனவுஞ் சொல்லுதல் போலியெனப்படும்; என்னை? அவ்வாறுவதனொடு ஏழாமுருபும் பிறவுருபேற்கும் வழக்குள் வழி ஒன்றனைக் கொண்டமையின் அஃது ஒருபுடையொப்புமையுடைத்தாகி அப்பொருளன்றெனவும்படாது மற்றொன்றனைக்கோடல் பொருளெனத் துணியவும்படாது ஐயவுணர்வு செய்தமையின் அது போலியாயிற்று.

இனிப், "பிறிதுபிறி தேற்றலு முருபுதொக வருதலும்."
(தொல் - சொல் - சூ - 105.)

---

[1]இச்சூத்திரத்திற்கு ஏனைய உரையாசிரியர் உரைகளையும் நன்னூல் விருத்தியுரைகாரர் கருத்தையும் ஒப்புநோக்குக.

என்னும் இரண்டும்மையும் பொருளிலவென்று பிறிது பிறிதேற்றல் உருபுதொக வருவதற்கண்ணென்று பொருள் கூறுதல்போல்வன சூத்திரத்தின் கருத்தறியாது பொய்யை மெய்யென்று மயங்கிய மருட்கையெனப்படும். இவ்விரண்டனையும் நீக்கி உண்மை உணர்த்துதல் உரையெனப்படுவதாயிற்று. நிற்றலென்பது, நிற்க அவ்வுரையென்றவாறு. தன் நூலானும் முதனூலானும் ஐயமும் மருட்கையும் நீங்குங்கால் அவற்றுட்கிடந்த செம்பொருளானே நீக்கப்படுமென்பது 'இரண்டு கண்ணானுங் கூர்மையாற் பார்த்தான்' என்பது போலக் கொள்க. (கூ0ச)

660. சொல்லப் பட்டன வெல்லா மாண்பு
மறுதலை யாயினு மற்றது சிதைவே.

இது, வழிநூற்கே ஆவதோர் வேறுபாடுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்:—மேற்கூறிய சூத்திரமும் காண்டிகையும் உரையுமென்னும் மூன்றற்குஞ்சொல்லப்பட்ட இலக்கணமெல்லாஞ் சிதையாது மாட்சிமைப்படினும் முதனூலோடு மாறுகொள்ளின் அவற்றுள் எல்லாஞ் சிதைந்தனவேபடும் அந்நூல் என்றவாறு.

'மறுதலையாயினும்':என்ற உம்மை, எதிரது தழீஇயிற்று; மேற்கூறும் பத்துவகைக் குற்றமுமே (653) யன்றி வழிநூற்கு இதுவுங்குற்றமாமென்றமையின். 'ஈரைங்குற்றமுமின்றி'(653) என்பதனை நோக்க இறந்தது தழீஇயிற்றுமாம். இதனானே பிற்காலத்து நூல்செய்வார் நூலிலக்கணம் பிறழாமற் செய்யினும் முற்காலத்து நூலோடு பொருண் மாறுபடச் செய்யின் அது மரபன்று வழிநூற்கென விலக்கியவாறாயிற்று. எனவே, முதனூற்காயின் இவ்வாராய்ச்சியின்றென்பது கருத்து; என்னை? முதல்வனான் மாறுபடுதற்கு அதன் முன்னையதோர் நூல் இன்மையினென்பது. அல்லதூஉம், 'மற்றது' என்று ஒருமை கூறினமையானும் இது வழிநூற்கே விலக்கிற்றென்பது கொள்க. மற்று மேல்,

"முதலும் வழியுமென நுதலிய நெறியின." (648.)

எனவே முதனூலின் வழித்து வழிநூலென்பதூஉம் மறுதலையாயிற் சிதைவென்பதூஉம் பெறுதுமாதலின் இச் சூத்திரம் மிகையாம் பிறவெனின்,—அற்றன்று; முதல்வழி யென்பன முன்னும் பின்னுங் காட்டினன்றி மாறுபடாமைக் கூறல்வேண்டு மென்பதூஉம் பெறுதுமாகலின் அது கூறல் வேண்டுமென்பது. பெறுமாகலின் இது கூறல்வேண்டுமென் பது. அல்லாக்கால்,

> "முன்னோர் நூலின் முடிபொருங் கொவ்வாமைப்
> பின்னோன் வேண்டும் விகற்பங் கூறுவான்." (நன்னூல்.)

செல்லுமென்பது. (௬0௫)

661. சிதைவில வென்ப முதல்வன் கண்ணே.

இது, மேற்கூறிய வழிநூற்குப்போல முதனூற்கே ஆவதோர் வேறுபா டுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்:—மேற் பொதுவகையாற் கூறப்பட்ட நூலிலக்கணம் ஐந்தனுள் (ப - 1359) ஈரைங்குற்றமுமின்றி யென முன்னே ஓதிய இலக்கணம் ஒன்று; முதனூற்காயின் அம்மரபின இலக்கணம் வேண்டுவதன்று என்றவாறு.

சிதைவிலக்கணத்தைச் சிதைவென்று ஓதினான் ஆகு பெயரானென உணர்க. மற்று,

> "வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின் முனைவற்கு." (649.)

சிதைவிலவென்பது அறிவானே உணர்வலெனின்,— எடுத்தோத்துக் களைந்து உய்த்துணர்தல் பயமின்றென்பது. அல்லதூஉம், முதனூற்கு முன்னையதோர் நூலினை இலக்கிய மாகப்பெறினன்றே முதல்வன்றான் நூலிலக்கணஞ்செய்வது.

மற்று அன்னதோர் நூலின் அவன் செய்யாத நூலிலக் கணம் யான் செய்தேனெனவும், அவற்றுச் சிதைவினையே முதனூற்கண் இல்லையென்றதூஉம்,ஒழிந்த நான்கும் முதல்வ னூற்கண்ணே உளவாகலின் அவற்றை இலக்கணங் கூறினான் எனவும், இனிக் குற்றங்களும் பிறரோன்றுங்கொலென்று அஞ்சி இங்ஙனம் அவற்றை வரையறுத்து யான் பாதுகாக் கின்றேனெனவும், அங்ஙனம் பாதுகாத்து இவ்விலக்கணங்கள்

ஓதிற்றும் அவன் முதனூலே இலக்கியமாகப் பெற்றனவும் 'கூறியது கூறல் (663) போல்வன வேறோர்பொருள் விளக்கு மாயிற் குற்றமன்று' என்பதனையும் யானே கூறியதன்றி முதல்வனுயிற் சில்வகையெழுத்தின் செய்யுட்டாகவே அவற் றை வேறுவேறு விதித்துப் பரந்துபடச் செய்யுமெனவும், இவையெல்லாம் அறிவித்தற்குச்

"சிதைவில வென்ப முதல்வன் கண்." (661.)

என்றானென்பது.

மற்று முதல்வன் யாப்பே கூறுமாயின் அந்நூற்குத் தந்திரவுத்தியும் வேண்டுவதன்றாம் பிறவெனின்,—அங்ஙன மே முதனூற்காயின் முப்பத்திருவகையுத்திவாராது சிறு பான்மையான் வருமென்றற்கன்றே,

"ஈரைங் குற்றமு மின்றி நேரிதின்
முப்பத் திருவகை யுத்தியொடு புணர்ந்த." (653.) தென ஈண்டு விலக்கப்பட்ட குற்றத்தின் பின்னர் அவ்வுத்தியை வைத்த கருத்தென்பது ஆண்டும் (ப - 1360) கூறுவாமாயிற் றென்பது.

மற்று முதனூலினுல் நூல் இலக்கணங் கூறுமோ வெனின்,—கூறினானேயன்றோ? தான் ஒருவகையான் நூல் செய்து மற்றதுவே நூலிலக்கணமெனப் பிற்காலத்தார்க்கு அறிய வைத்தமையினென்பது.

மற்றுச் சிதைவிலவென்பார் யாரோவெனின்,—நிகழ் காலத்தாசிரியரும் எதிர்காலத்தாசிரியரும் என உணர்க. (கoசு)

662. முதல்வழி யாயினும் யாப்பினுட் சிதையும்
வல்லோன் புணரா வாரம் போன்றே.

இது, முதனூலொடு மறுதலைப்படுதல் வழிநூற்குக் குற்றமென்கின்றது.

இதன் பொருள்:—முதல்வழியாயினும் யாப்பினுட் சிதையும் - அதிகாரத்தானே முதனூலினைக் குற்றமின்றி வருவவென்று ஈண்டு இலக்கணங்கூறல் வேண்டுவதன்றென் றான் இனி அம்முதனூலினை மாறுபடாமல் ஆண்டோதிய

பொருண்மை கூறுமாயினும் நால்வகையாப்பினுண் முதனின்ற மூன்றும் பற்றி வழிநூற்குக் குற்றம்பிறக்கும்: மற்று மொழிபெயர்த்தலொழியக் கொள்ளுமாறென்னை யெனின்,—' யாப்பினுட் சிதையும்' என்று இடமும் இடத்தியல் பொருளுமாக ஓதினுகலின் அஃதொழிக்கப்படும். மற்றஃதொழிக்குமாறென்னையெனின்,—தமிழ்நாட்டு வழக்கிற்கு முதனூலாகிய அகத்தியத்துண் மொழிபெயர்த்துச் செய்ய வேண்டும் பொருளிலவாகலானும், பிற பாடைக்கும் பொதுவாயின பொருளவாயின் அவையுந் தமிழ் வழக்கு நோக்கியே இலக்கணஞ் செய்யப்படுமாகலானும், அவர்க்கும் மொழி பெயர்த்தல் வேண்டுவதன்றுகலின் அதுவே ஒழிக்கப்படும். இக்கருத்தினுனன்றே,

"வழியி னெறியே நால்வகைத் தாகும்." (651)

என வழிநூலையே விரித்து நால்வகை யாப்பிற்கும் உரிமை கூறியதென்பது. அங்ஙனம் முதனூற்கு மொழிபெயர்த்தலின்மையின் யாப்பொன்றும் பற்றிச் சிதைவு பிறவாது, ஒழிந்தனபற்றி வழிநூற்குச் சிதைவுண்டாமென்பது கருத்து.

வல்லோன் புணரா வாரம் போன்றே—வாரம் புணர்ப்பான் வேறொருவனுயவழி முதற்கூறு புணர்ந்தாற் புணர்ந்தவாற்றேடு பொருந்தச் செய்யாதவாறுபோல என்றவாறு.

வாரமென்பது, கூறு; என்னை? ஒரு பாட்டினைப் பிற்கூறுசொல்லுவாரை,

"வாரம் பாடுந் தோரிய மகளிரும்." (சிலப் - 14 : 155.)

என்பவாகலின்.

யாப்பினுட் சிதைத்தலென்பது, முதனூலும் வழக்கு நூலாயின் இழிந்தோர் வழக்கும் வழக்கன்றேவெனக் கூட்டி விரித்து யாத்துச் செய்பினும், அழான் புழான் (தோல்-எழுத்-சூ-193) என்பன போல்வன இக்காலத்திலவென்று களைந்து தொகுத்து யாத்துச்செய்பினும், தொகை விரியும் மயங்குமாற்றுன் விரிந்தது தொகுத்த லென்னும் நூற்புணர்ப்பினைத் தொகைவிரியெனும் யாப்பெனக் கூறியதல்லாதவழித் தொகுத்து யாத்தே செய்தலும் இம்மூவகை யாப்பினேடு மெய்த்

திறங் கூறுவலெனமொழி பெயர்த்தலை மயக்கிக் கூறுதலு மெல்லாம் யாப்பினுட் சிதைவேயாம். அது பண்ணும் பாணியும் முதலாயின ஒப்பினும் வல்லோன் புணர்ந்த இன் னிசை யதன் நீர்மைப்படக் காட்டா. வாரம் புணர்ப்பான் புறநீர தாகிய இசைபடப்புணர்த்தல் போல்வதாயிற்று.

மற்று இழிந்தோர் வழக்கினைப் பிற்காலத்து உயர்ந்தோ ருந் தகுதிபற்றி வழங்குபவாகலான் அவையும் அமையாவோ வெனின்,—அவை சான்றோர் செய்யுட்குதவாது; கற்றுணர்ந் தாருங் கற்றுணராதாரும் மற்றவை கேட்டே மனமகிழ் வாரைப் பற்றி நிகழ்ந்தனவாயினும் ஒற்றுமைப்பட்டு ஒரு வகை நில்லா. பெற்ற காலந்தோறும் பிறிது பிறிதாகிக் கட்ட ளைப் படுத்து நூல் செய்வார்க்குங் கையிகந்து வரையறையின் றாமாகலின் அஃது இலக்கணமெனப் படாதென்பது. (கo௭)

663. சிதைவெனப் படுபவை வசையற நாடிற்
கூறியது கூறன் மாறுகொளக் கூறல்
குன்றக் கூறன் மிகைபடக் கூறல்
பொருளில மொழிதன் மயங்கக் கூறல்
கேட்போர்க் கின்னா யாப்பிற் றாதல்
பழித்த மொழியா னிழுக்கங் கூற
றன்ன றொருபொருள் கருதிக் கூற
லென்ன வகையினு மனங்கோ ளின்மை
யன்ன பிறவு மவற்றுவிரி யாகும்.

இது, நிறுத்த முறையானே 'ஈரைங் குற்றமும்' (653) உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்:—சிதைவு எனப்படுபவை வசையற நாடின்—குற்றமென்றற்குச் சிறப்புடையனவற்றைக் குற்றந் தீர ஆராயின்: இவற்றை எனப்படுப வென்பதென்? குற்ற மாதற்குச் சிறந்திலவாம் பிறவெனின்,—இவ்வாசிரியர் எஞ் ஞான்றுங் குற்றத்திற்கு இலக்கணங் கூறாராகலான் இலக் கணத்தொடு கூறுந்துணைப் பயம்படுதலும் ஒருவாற்றாற் சிறப்

பெனவேபடுமென்பது. அல்லதூஉம் ஒழிந்த செய்யுட்காயின் இவையனைத்தும் ஆகாவென்பது ஈண்டே தழாஅல் வேண்டு மாகலானும், செய்யுட்காயின் அவை அமையாச் சிறப்பு உடைமையானும் இது வழக்குஞ் செய்யுளுமேயன்றி அவற்றின் வேறுபடவுஞ் செய்யப்படும் நூலிலக்கணமாகலானும் எழுவகை வழுப்போல அமைவனவே கூறாது நூலுள் வரப்பெறாதனவும் வரைந்து கூறினனென்பது. அமைவனவற்றினஞ் சார்த்தி ஒழிந்தனவுங் கூறினான்: அல்லாக்கால், அவையே குற்றமாகி ஒழிந்தன புகுதப்பெறுவான் செல்லு மென்றஞ்சி யென்பது.

'வசையற நாடின்' என்றதனான், இங்ஙனங் குற்றமென்று வரையப் பட்டனவற்றைக் கொண்டு புகுந்து மற்றொருபொருள் கொள்ளின் அவை வசையற்றனவா மென்பது. அவை, [1]கூறியது கூறன், [2]மாறுகோளக் கூறல், [3]மிகைபடக்கூறல், [4]பொருளிலமொழிதன், [5]மயங்கக்கூறல் என்னும் ஐந்துமாயின.

[1]கூறியது கூறல், முன்னொருகாற் சொல்லிய பொருள் பின்னுமொருகாற் சொல்லுதல்; அது,

"உட்குவரத் தோன்று மீரேழ் துறைத்து." (56.) எனவும்,

"வந்த வீரேழ் வகையிற் றாகும்." (58.) எனவும்

இருகாற்சொல்லி ஒருகாற் பயன்கொண்டவாறு.

[2]மாறுகோளக் கூறல்,

"மரப்பெயர்க் கிளவிக் கம்மே சாரியை." (தோல்-எழுத்-415.)

என்றவழி, புல்லினையும் மரமென அடக்குதல். இக் கருத்து நோக்கி[யும்] (யே) போலும் ஆண்டு,

"ஒன்றென முடிப்பின் தன்னின முடித்தல்."

என்பதனால், புல்லினையும் மரமென்று தழீஇயின [அக்] கருத்தென்பது.

[3]குன்றக்கூறல், சொல்லப்புகுந்த பொருளினை ஆசறக் கூறாது ஒழியப்போதல்; இஃதோர் பயன்படாக் குற்றம்.

[4]மிகைபடக்கூறல், சில்வகை யெழுத்தின் செய்யுட்டாகச் செய்யாது சூத்திரத்துட் சிலசொன் மிகையாகச் செய்தல் போல்வன ; அவை,

“ ஆயீ ரியல புணர்நிலைச் சுட்டு.” (தொல் - எழுத் - சூ - 107.)

என்றாற்போல்வன. இங்ஙனம் மிகைபடச் செய்யுங்கால் முன்னின்ற சொல்லிற்கு ஒன்றும் இயைபில்லன கூறலாகா ; என்னை ?

“ மூப்பாற் புள்ளியு மெழுத்தோ ரன்ன.”
(தொல் - எழுத் - சூ - 2.)

என்றவழி, ‘அவைதாம் முப்பாற் புள்ளியும்’ எனப் பயனிலைகொண்டு மாறிப் பின்னர் ‘எழுத்தோரன்ன’ என்றது, ஆண்டு இயைபில்லதோர் சொல்லென்று இலேசுபடாது தான் சொல்லுகின்ற பொருட்கும் இயைபுபடச் சொல்லியே மிகைப்படுத்தல் வேண்டுமென்பது ; என்னை ?

“ எழுத்தெனப் படுப.” (தொல் - எழுத் - சூ - 1.)

என்பதனுண் மூன்றுமே சிறப்புடையவென்பது கொண்டானாயிற் பின்னர் அம்மூன்றினையுஞ் சிறப்பில்லா முப்பதினோடும் ஒக்குமென உவமிக்கலாகாதெனவும், மாட்டேற்றுச் சூத்திரங்களானெல்லாம் ஒப்புமை பெறுவதல்லது சிறப்பின்மை காட்டப்படாதாகலானும், முப்பஃதுமே சிறந்தனவென்னுங் கருத்தினனாயின் மூன்றுஞ் சிறப்பிலவென்பது முதற்சூத்திரத்துட் பெறப்படுமாகலின் பின்னர் இவ்விலேசு கூறிச் சிறப்பழித்தல் வேண்டாவாகலானும் ‘பல பொருட் கேற்பி னல்லது கோடல்’ என்று ஐயு[ற]ற்றோருஞ் சூத்திரஞ் செய்யானாகலானும்,

“ எழுத்தோ ரன்ன.” (தொல் - எழுத் - சூ - 2.)

என்பது ஆண்டு இயைபில்லதோர் சொல்லென்றதனை ஆண்டுப்பெய்து இலேசு கொண்டானெனல் ஆகாதென்பது.

[5]பொருளில மொழிதல்-நூனுதலிய பொருளன்றி,

“ என்மனார் புலவர்.” என்றாற்போல,

வழிநூல் வாய்பாட்டு மாத்திரையேபயனாகச் செய்வன.

[6]மயங்கக் கூறல் - நிறுத்த முறையானன்றி,

"அத்தி னகார மகாரமுனை யில்லை." (தொல்-எழுத்-சூ-125.)

என மயங்கக்கூறிப் பிறிதொன்று கோடல்.

[7]கேட்போர்க்கின்னா யாப்பிற்றாதல் - சூத்திரச் செய்யுள் கேட்போர்க்கு இன்னாதிசைப்பச் செய்தல்.

[8]பழித்த மொழியான் இழுக்கங் கூறல் - முடிவில்லாத சொல்லானும் இழிந்த சொல்லானும் எடுத்து முடிப்பன வற்றை மறுமுடிபுபற்றி இழுக்கங் கூறல்[ாயிற்று].

[9]தன்னானொருபொருள் கருதிக் கூறல் - முன்னோராற் கூறவும்படாது வழக்கினுள்ளதுமன்றித் தன்னுள்ளே ஒரு பொருள்படைத்துக் கூறுதல்; ஆனென்பது ஒருசொல் லெனத் தானென்பதோர் சொற்றாய் மெய்யினுள் உணரநின் றது. தன்னாற் றானொரு பொருள்படைத்துக் குறுகச்செய் தல் மூன்றாவதெனினும் இழுக்காது; என்னை? நுதலிக்கூற லென்னும் பயனிலைக்குத் தானென்னும் பெயர் வெளிப் படாது நின்றது வெளிப்படுத்துக்கொளப் பெறுதுமாகலின்.

[10]என்ன வகையினு மனங்கோளின்மை-எவ்வாற்றானும் பொருளறிதற்கு அரிதாகச் செய்தல். இவை நான்குங் குன் றக்கூறலொடு கூட்ட ஐந்தும் எஞ்ஞான்றும் பயன்படாதன வாயின.

அன்ன பிறவும் அவற்று விரியாகும் - அவைபோல்வன பிறவும் ஈரைங்குற்றமெனப்பட்ட தொகை எண்ணிற்கு அவ்வாறு தொகுத்தற்கேற்ற விரியெண்ணும் இவையும் இவைபோல்வன பிறவும் என்றவாறு.

'விரிந்தது தொகுத்தல்' என்பதனான், எதிரது நோக்கி ஆண்டுத் தொகுத்தானாதலின் ஈண்டு அவற்றைத் தொகை கூறாது விரித்தெண்ணினானென்பது.

'பிறவும்' என்றதனான், 'வெற்றெனத் தொடுத்தல், மற் றொன்று விரித்தல், சென்று தேய்ந்திறுதல், நின்று பயனின் மை' என்றாற்போல்வன கொள்க. இவை மேல் 'ஈரைங் குற்ற மும்' (653) என உம்மையால் தழுவியவற்று விரியாயின, முத னூலொடு மாறுதலும் யாப்பினுட் சிதைதலும் இவைபோல

ஓரோவழி வாரா ; அந்நூலின் கொள்ளக் கிடந்தமையின் ஈண்டவை புறனடையால் தழுவப்பட்டவாறென்பது. இவை யெல்லாங் குற்றமென்று களையப்படுவனவாயினும் 'ஈரைங் குற்றமுமின்றி' (653) என முதற்சூத்திரத்துள் ஓதிப்புகுந் தான், அல்லாக்கால் இவற்றுட் சில நூலுட் புகுதுமாறும் அவற்றாற் பயன்கொள்ளுமாறும் இன்மையினென்பது. பயன் கொள்ளப்படுவன, ஐந்தென்பது மேற்காட்டினும்.

இனி, அப்பதினொன்குங் குற்றமேயாகி வருமாறு:—

"தன்மை யுவமை யுருவகந் தீவகம்
பின்வரு நிலையே முன்ன விலக்கே
வேற்றுப் பொருள்வைப்பு வேற்றுமை யெனாஅ." எ - ம்,

"உருவக முவமை வழிநிலை மடக்கே
விரிசுடர் விளக்கென மரீஇ வருவன."

எனவும் சிலசூத்திரங்களை முதனிறீஇப், பின்னரும் அவ்வாய்பாட்டானே,

"தன்மை யுவமை யுருவகந் தீவகம்
பின்வரு நிலையே முன்ன விலக்கே
வேற்றுப் பொருள்வைப்பு வேற்றுமை யென்றாங்
கெண்வகை யியல செய்யுட் கணியென
ஐயறு புலவர் வகுத்துரைத் தனரே."

என்றாற்போல[ப் பின்னரும்]அவ்வாறே சூத்திரஞ்செய் தல் [1]கூறியது கூறலாய்ப் பயன்படாதாயிற்று ; என்னை? இவற்றது வேறுபாடு தொகைச் சூத்திரத்துத் துணிந்தெண் ணியதனானே பெற்றவழிப் பின்னும் அவ்வாறே மற்றோர் சூத்திரஞ்செய்ததனாற் பயந்ததின்மையினென்பது.

"அன்றென வொருதலை துணிந்த குற்ற
நன்றறி புலவர் நாட்டுதற் குரிய."

என்றாற்போல்வன வரையாது குற்றமென்றதனையே சான்றோர்க்காயிற் குற்றமாகாதென்றல் [2]மாறுகோளக் கூற லாம், செய்யுட்கெல்லாம் அணியிலக்கணங் கூறுவான் குற்றங் கூறும்வழி வரைந்துகூறுதலின்.

செய்யுட்குரிய பொருட்படை யெல்லாவற்றுள்ளும் நல்லனவுந் தீயனவும் இவையென்று சொல்லப் புகுந்தான்

அவற்றுட் சில சொல்லியொழிதலும், வழக்கொடு மெய்ப் பொருளும் ஆராய்வலென்று புகுந்தான் அவற்றுள் வழக்கிற்கு வேண்டுவ கூறி மெய்ப்பொருள் ஆராய்ச்சி முழுவதூஉஞ் சொல்லாது நெகிழ்ந்துபோதலும், எடுத்துக்கொண்ட நூலுட்காட்டும் இலக்கியங்களைச் சூத்திரத்தான் அடிவரை செய்வனென்று புகுந்து சில மறுத்துச் செய்து சிலவற்றுக்குச் செய்யாதுபோதல் போல்வனவும் [3]குன்றக்கூறலாம். அவை முடிந்தநூலிற் கண்டுகொள்க.

"இடையிடை திரியா தியனெறி மரபி
னுடைய கருப்பொரு ளோரோவழித் துவன்றவு
மியற்கை மரபி னுரிப்பொரு டோன்றவும்
பன்னிரு காலமும் நால்வகை யிடத்தொடுந்
தொன்னெறி மரபிற் றோன்றினர் செயலே."

எனச் சூத்திரஞ்செய்து நாற்பத்தெட்டினும் நாற்பத்தெட்டுகாலமுந் தொக்க சூத்திரத்தால்,

"துடைப்பன துடைத்துச் செயற்கை போல
வழியிட னொழித்துக் காலங் கூறுவல்."

என்று புகுந்து அக்காலத்துள்ளுஞ் சிறுபொழுது கூறாது இடவிலக்கணமே கூறி இடத்திற்குச் சுருங்க வேறு சூத்திரஞ் செய்தவாறு போலாது அதற்கு இன்றியமையாதனவெல்லாங் குன்றாமற் கூறாது சென்றுபட்ட பரப்பிற்றாகச் சூத்திரஞ் செய்தல்போல்வன [4]மிகைபடக்கூறலாம். அஃதாவது இன்னிளவேனிலென்பது,

"தண்ணிழ லறல்யாற் றடைகரைத் துறைதொறு
மிலங்கு முலைக்க ணேய்ப்பக்கோங் கவிழ்ந்து
வண்டுதா தூதுந் தண்டளிர்க் காவிற்
பருமல ருதிர்ந்து முருகுகமழ் பரப்பின்
மண்வயிறு குளிர்க்குந் தண்ணறுங் கயத்து
நிழலிரு ணடுவ ணழலவிர் தாமரைத்
தாள்கறித் தருந்தும் வாளெயிற் றிளமீன்
புள்ளுக வெறிய வெள்ளென்று பிறழும்
பளிங்குநெகிழ்ந் தன்ன துளங்காத் தெண்ணீர்
தளிர்குடைந்து தெவிட்டிய குயில்குனிந்து குடிப்ப
மரவந் தாழ்ந்த கரைமரச் சாரற்
றேனூறு தேறல் வேனிற் கண்ணும்

வாரார் கொல்லென நீர்வார் கண்ணொடு
புலம்புடை மகடூஉக் கலங்கஞ ரெய்த
யாறுங் குளனுங் காவு மாடி
யோருயிர் மைந்தரு மகளிருங் களிப்பக்
காம விழவொடு கன்னியர் நோற்ப
நிலவுஞ் சாந்தும் பலவயிற் பயன்படத்
துன்பக் காலந் துடைத்தனர் பெறூஉ
மின்பக் கால மென்மனார் புலவர்."

என்றாற் போலப் [பற்றிக்கூறிப்] பெருஞ் சூத்திரஞ் செய்த வழியும் பருவத்திற்கு வரையறை யிலக்கணம் போதுதலின்றி விடுதலாயிற்று.

இனி,

"அம்மூன் றென்ப மன்னைச் சொல்லே." (தொல் சொல்-254.)

"அப்பா லெட்டே யும்மைச் சொல்லே." (தொல்-சொல்-257.)

"ஆயீ ரைந்தொடு பிறவு மன்ன."

என இன்னோரன்ன பலவும் மிகைபடச் செய்தார் இவ்வாசிரியராகவிற் பிற்காலத்து நூல் செய்தார்க்கும் மிகைபடச் செய்தல் அமையுமேன்பாரு முளர்; அற்றன்று,

"யாவயின் வரினுந் தொகையின் றியலா." (தொல்-சொல்-292.)

எனப்பட்ட எண்ணுகலின் தொகை கூறினமையானும் வழக்காதலானும் அது முதலாக அல்லது சூத்திரச் செய்யுளுஞ் செய்யாராகலானும் அங்ஙனந் தொகை தொடராக்கால் இரண்டாகப்பட்டு விகார வகையால் தொகுத்தானு மெனவும் அவை பல சொல்லாகலால் தொகுக்கப்படுவன வல்லவெனவுஞ் சொல்லி மறுக்க; அல்லதூஉம், மன்னென்பதோர் இடைச்சொல்; அது தானடைந்த சொற்பொருளன்றித் தனக்கு வேறுபொருளின்மையிற் பொருள்பற்றி மூன்றெனலாகாது, பலபொருளொருசொல் எனப்படுவதன்றி. அதனான் அதனை நோக்கி மூன்றென்றானல்லன், அஃது அடுத்த சொல்லினை மன்னைச்சொல்லென்றான், அவை மூன்றன்றி எத்துணையும் பலவாயினும் ஒன்றாயினும் மூன்று பகுதிப்படுமென்று கோடற்கென்பது. ஒழிந்த இடைச்சொல்லாயி

னும் அவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். மன்னைச் சொல்லென்பது வேற்றுமைத் தொகையே யன்றிப் பண்புத் தொகையாகலு முடைத்து. மன்னடுத்த சொல்லினையும் மன்னென ஆகுபெய ராற் கூறினானென்பது.

"வழக்கு வழிப்பட்ட சொல்லீறு திரியினும்
படைத்துக் கொண்ட சொல்லொடு சிவணித்
திரிசொல் லென்றே செப்பினர் புலவர்
வரிவளைப் பணைத்தோண் மடநல் லோயே."

என்றாற்போல இயைபில்லன கூறுதல் [5]பொருளில மொழிதலாம். இவை ஒழிந்த செய்யுட்காயின் 'தடங்கண்ணாய்' (நாலடி - 116.) என்றாற்போல் வரப்பெறுமென்றற்கு ஒத் தென்னையெனின்,—அது செய்யுள் செய்வார் வேண்டியவாறு செய்பவாகலின் ஈண்டுச் 'சில்வகை யெழுத்தின்' (655) செய் யுட்டாகச் செய்யு நூற்கே இது விலக்கினமையின் அதன் திறத்துக் கடாவின்றென மறுக்க.

[6]மயங்கக் கூறலென்பது,

"மயங்கா மரபி னெழுத்துமுறை காட்டுவல்." (பாயிரம்.)

என்று புகுந்தாற்போல இன்னது சொல்லுவலென்று புகுந்தான் மெய்ந்நூலும் வழக்கு நூலும் உடனாராய்தலும் ஆரியமுந் தமிழும் போல்வன உடனாராய்தலும் போல்வன.

[7]கேட்போர்க்கின்னா யாப்பாவது,

"கதந பம." (தொல் - எழுத் - சூ - 61.)

"சஞயவ."

"உயிர்முன் பின்வல்லினம்."

"லரயநதாமென."

என்றாற்போலச் சூத்திரச்சுருக்கமும் மொழிக்கு முத லாமெழுத்தும் ஈறாமெழுத்தும் பொதுவகையான் அடங்க ஓதுதற் பயனோக்கி இங்ஙனம் இன்னாவோசைத்தாகச் சூத்தி ரஞ் செய்தல் போல்வன.

[8]பழித்தமொழியானிழுக்கங்கூறல்.

"விளாமெ னிறுதி பழமொடு புணரிற்
றளாவியற் றன்றி யியற்கை யாகும்."

என்றாற்போல விளாமென்பதோர் வழூச்சொல்லாற் சூத்திரஞ் செய்தல். ஒன்றற்கொன்றென்பதனை,

"ஒன்றினுக் கொன்று."

எனச் சூத்திரஞ் செய்தலும் அது.

[9]தன்னானொருபொருள் கருதிக் கூறலென்பது, மலைபடுகடாத்தினை ஆனந்தக்குற்றமெனப் (ப - 914) பிற்காலத்தானொருவன் ஒரு சூத்திரங்காட்டுதலும், பதமுடிப்பென்பதோர் இலக்கணம் படைத்துக் கோடலும் (நன்னூல்) போல்வன.

[10]என்னவகையினு மனங்கோளின்மை வருமாறு :

இருதிணைப் பிறந்த வைம்பாற் கிளவிக்கும்."

என்னுஞ் (தொல்-சொல்-சூ-163) சூத்திரத்திற்கும்,

"எப்பெயர் முன்னரும் வல்லெழுத்து வருவழி."

(தொல் - எழுத் - 128.)

என்பதற்கும் வேறுபொருள் உரைப்பாருரைக்குமாற்றான் அறியப்படும்.

இனி, [11]மற்றொன்றுவிரித்தலென்பது, ஆறுறுப்பும் பாவினமுங் கூறுவலென்று புகுந்து பொருளாராய்ச்சி பலவுங் கூறுதல். இதுவும் இன்னோரன்ன [12]மிகைபடக்கூறலாய் அடங்குமெனினும் அமையும்.

[13]நின்றுபயனின்மையென்பது, பிற்காலத்துத்தோன்றிய வழக்கேபற்றி அவற்றிற்குங் குற்றந்தீர இலக்கணங்காட்டிய வழி அது சான்றோர் செய்யுட்குப்பயன்படாது தம்மோரன்ன செய்யுட்குப் பயன்பட்டொழியச்செய்தல். அவை வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. பாட்டியன் மரபெனக்காட்டுவனவும் அவை.

இனி, [14]வேற்றெனத்தொடுத்தலென்பது, கேட்போர்க்கின்னா யாப்பின்பாற் பட்டு அடங்கும்.

[15]சென்றுதேய்ந்திறுதலென்பது, சொல்லப்புகுந்ததொருபொருள் எல்லாவிடத்துஞ் சொல்லப்படுவதாகவும் ஈற்றுக்கண்மாய்ந்து மாறுவது. அதுவுங் குன்றக்கூறலாய் அடங்கும். ஒழிந்தனவும் அன்ன.

மற்றுக் கூறியதுகூறன் முன்வைத்ததென்னையெனின்,—அது நூலுட்போலச் செய்யுட்கண்ணும் பயன்படவரின் அமையுமென்றற்கென்பது ; அவை,

"வைகலும் வைகல் வரக்கண்டு மஃதுணரார்." (நாலடி-39.)

"வஞ்சியாய் வஞ்சியார் கோ." (யா - வி - ப - 230.)

எனச் சொல்வகையான் இரட்டித்தவாறு. இனியமைவனவற்றிடையே குன்றக்கூறல் வைத்தான் அவற்றுத் துணைச் சிறப்பிலவென்று ஐயுறுமை யென்பது.

இவ்வாசிரியர் யாண்டும் இலக்கணமேகூறி இவ்விலக்கணத்திற் பிறழுவருதலைக் குற்றமென்று கொள்ள வைப்பினன்றி இல்லாத குற்றங்கட்கு இலக்கணங் கூறுதார் இது கூறினுர்,

"எதிர்மறுத் துணரின் றிறத்தவு மவை."

என வருகின்ற (664) சூத்திரத்தான் இவையும் இலக்கணத்திற்கு உபகாரப்படுதலினென்பது. (கoஅ)

664. எதிர்மறுத் துணரின் றிறத்தவு மவையே.

இது, மேற் குற்றம்பத்துங் கூறி இனிக் குணமும்பத்துள வென்கின்றது. மேலெல்லாம் இவ்வாசிரியன் இலக்கணவழக்கினையே விதந்தோதி அதனிற்பிறழ்ந்தது குற்றமென்று கொள்ளவைத்தான் ; இவ்வோத்தினுள் 'ஈரைங்குற்றமும்' (653) என்பன சில குற்றங் கூறினுன், இது மாறுகோளக் கூறலாங் கொல்லோவெனின்,—அற்றன்று ; இவையும் இலக்கணமே கூறினனென்பான் இவற்றை யெதிர்மறுத்துக்கொள்ள வென்றுனென்பது. இதனது பயன்: உள்ளது சொல்லுதலே யன்றி இல்லது சொல்லுதலும் நூலிலக்கணமென்றறிவித்தலாயிற்று ; அவை,

"பெயர்நிலைக் கிளவி காலந் தோன்ரு." (தொல்-சொல்-சூ-71.)

"வினையெனப் படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது."

(தொல் - சொல் - சூ - 200.)

என வரும் ; எனவே, கூறியது கூறுமையும் 'மாறு

கோளக்கூறுமையும்', 'குன்றக்கூறுமையும்' போல்வனவும் *பத்து உள நூலிலக்கணமென்றுணும். மேல்,*

"ஈரைங் குற்றமு மின்றி." (653.)

என்றதல்லது அவற்றை காட்டிக்கொண்டு எதிர்மறுத்துக் கோடல்பெறுமையின் இது கூறினுமெனன்பது. (கOக)

665. ஒத்த காட்சி யுத்திவகை விரிப்பி
னுதலிய தறித லதிகார முறையே
தொகுத்துக் கூறல் வகுத்துமெய்ந் நிறுத்தன்
மொழிந்த பொருளோ டொன்ற வவ்வயின்
மொழியா ததனை முட்டின்று முடித்தல்
வாரா ததனுன் வந்தது முடித்தல்
வந்தது கொண்டு வாராத துணர்த்தன்
முந்து மொழிந்ததன் றலைதடு மாற்றே
யொப்பக் கூற லொருதலை *மொழிதல்
தன்கோட் கூறன் முறைபிற ழாமை
பிறனுடம் பட்டது தானுடம் படுத
லிறந்தது காத்த லெதிரது போற்றன்
மொழிவா மென்றல் கூறிற் றென்ற
றன்குறி யிடுத லொருதலை யன்மை
முடிந்தது காட்ட லாணை கூறல்
பல்பொருட் †கேற்பி னல்லது கோட
றொகுத்த மொழியான் வகுத்தனர் கோடன்
மறுதலை சிதைத்துத் தன்றுணி புரைத்தல்
பிறன்கோட் கூற லறியா துடம்படல்
பொருளிடை யிடுத லெதிர்பொரு ளுணர்த்தல்
சொல்லி னெச்சஞ் சொல்லியாங் குணர்த்த
றந்துபுணர்ந் துரைத்தன் ஞாபகங் கூற

(பி - ம்)—*மொழியே. †கேட்பின்.

லுய்த்துக்கொண் டுணர்த்தலொடு மெய்ப்பட நாடிச்
சொல்லிய வல்ல பிறவவண் வரினுஞ்
25சொல்லிய வகையாற் சுருங்க நாடி
மனத்தி னெண்ணி மாசறத் தெரிந்துகொண்
டினத்திற் சேர்த்தி யுணர்த்தல் வேண்டு
நுனித்தகு புலவர் கூறிய நூலே.

இது, முறையானே இறுதிக்கணின்ற முப்பத் திருவகை யுத்தியுங் கூறி மற்றும் இந்நூலுள் அதிகாரம் மூன்றற்கும் வேண்டும் புறனடையுங் கூறுத னுதலிற்று.

இதன் பொருள்:—ஓத்தகாட்சி யுத்திவகை விரிப்பின்—முற்கூறிய குற்றங்களோடு ஒப்பத்தோன்றுந் தோற்றத்தினை உடையவாகிய உத்திக் கூற்றினை விரித்துச் சொல்லின்.

பத்துவகைக் குற்றத்தோடும் ஒத்துவருமெனவே இவையும் நூற்கணன்றி ஒழிந்த செய்யுட்கு வருங்கால் விலக்கப் படுதலும், முற்கூறிய குற்றம்போல இவையும் வேறு சில பொருள் படைத்தலு முடையவாயின. காட்சியுத்தி யென்று இவற்றைக் கூறியவதனான் நூலுட்காணப்படுமென்ற ஐந்து குற்றத்தோடும் (663) ஒத்தல் கொள்ளப்படும், அவ்வந்நூற் குப் பயம்படவரும் பகுதியா னென்பது.

உத்தி யென்பது, நூல்செய்யுங்கால் இயல்பு வகையாகிய வழக்குஞ் செய்யுளும்போலச் செவ்வனஞ் சொல்லுதல் ஒண்மை யுடைத்தன்றும் பிறவெனின்,—அற்றன்று; அவ் வாறு செய்தக்கால்,

"நுண்மையொடு புணர்ந்த வொண்மைத்தாகல் வேண்டும்." (655.)

என்பது முன்னர்ச் சொல்லினும். ஈண்டுச் செவ் வனஞ் சொல்லாத தந்திரவுத்தி வகையும் அவ்வாறே ஒண்மையுடையவா மென்பது கருத்து; என்றார்க்குச் செவ் வனஞ் செய்தலை உத்தியென்றானேவெனின்,—அது சொல் லாமை முடிந்ததாகலினன்றே உத்தியென்றது இவற்றை உத்திவகை யென்பானுயிற் றென்பது; அஃதேல், இவற்றை முன் தொகுத்தான்போல விரிப்பினென்ற தென்னையெனின்,-

முன்னர் எதிரது நோக்கி (653.) முப்பத்திரண்டெனத் தொகை கூறிப் பின்னர்,

"மனத்தி னெண்ணி மாசறத் தெரிந்துகொண்
டினத்திற் சேர்த்தி யுணர்த்தல் வேண்டும்." (665.)

என்கின்றுனுகலான், அங்ஙனம் இனம்பற்றி அவற்றோடு அடங்குவனவெல்லாம் அவற்று விரியாகுமென்னுங் கருத்தி னற் கூறினனென்பது.

"அவனிவ னுவனென வரூஉம் பெயரு
மவளிவ ளுவளென வரூஉம் பெயரு
மவரிவ ருவரென வரூஉம் பெயரும்
யான்யா நாமென வரூஉம் பெயரும்
யாவன் யாவள் யாவ ரென்னு
மாவயின் மூன்றோ டப்பதி னைந்தும்
பாலறி வந்தவுயர் திணைப் பெயரே." (தொல்-சொல்-சூ-164.)

என்பதனுள்,

"ஆவயின் மூன்றோ டப்பதி னைந்தும்."

எனத் தொகுத்துக் கூறியவழி அது மிகைபடக் கூற லாகாது; என்னை? உம்மையெண்ணுகலின் தொகையின்றியுஞ் சில்வகையெழுத்திற் செய்யுட்டாக வழக்கியலானே சுருங்கச் செய்வதோர் ஆறுளதாயினும் அப்பதினைந்துமென தொகுத்துக் கூறல் உத்திவகையான் அமையுமாகலி னென்பது கருத்து. இங்ஙனந் தொகை கூறுதல் வெள்ளிதன்றி ஒள்ளிதாகல்; அவை, பதினைந்து பெயருமே ஒரு நிகரன வென்பது அறியலாகு மென்பது.

இனி,

"மெய்பெறு மரபிற் றொடைவகை தாமே." (413.)

என்னுஞ் சூத்திரம் போல்வன பிறிதொரு பொருள் பயக்கு மென்றலும் அச்சூத்திரத்துட் காட்டப்பட்டது. இவ் வாற்றான் இவ்வுத்திவகை எல்லா நூற்கும் இன்றியமையா வாயின.

மற்று வகையெனப்படாது செவ்வனஞ் செய்யும் உத்தியாவன யாவையெனின்,—

"இயற்கைப் பொருளை யிற்றெனக் கிளத்தல்."

(தொல் - சொல் - சூ - 19.)

என்றாற் போலச் சொல்லி யொழிவன. பிறவும் அன்ன.

'விரிப்பின்' என்ற வினையெச்சம் 'சேர்த்தி யுணர்த்தல் வேண்டும்' என்ற முற்றுவினை கொண்டு முடிந்தது. 'மெய்ப் படநாடி' என்பன போல்வனவற்றுக்கும் இதுவே முடிபு; அதற்கு நூலென்னும் பெயர் கொடுத்து முடிக்க. நூலை யென்று ஐகாரம் விரிப்பின், வேண்டுமென்பது தன் பாலா னும் பிறன் பாலானும் பெற்றதோர் பெயர் கொண்டு முடி யும்.

(1) நுதலியதறிதல் - சூத்திரத்துள் ஓதிய பொருளாற் சொல் லப்படும் பயன் இல்லதுபோலச் சொல்லியதனானே அதற்கேற்ற வகையாற் கருதி யுணரப்படு பொருள் இன்னதென்று கொள்ள வைத்தல்: அது,

"வேறுவினைப் பொதுச்சொ லொருவினை கிளவார்."

(தொல் - சொல் - சூ - 46.)

"சிறப்பி னாகிய பெயர்நிலைக் கிளவிக்கு
மியற்பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார்."

(தொல் - சொல் - சூ - 41.)

என இவை வழுவற்க வழுவமைக்க என்னும் இரு பகுதியுள் வழுவமைத்தற்கெழுந்தன வென்பது கருதினான் ஆசிரியனென்பது அறிய வந்தன. இதனை முதற்கண் வைத் துப்போய் இறுதிக்கண்ணே உய்த்துக்கொண்டுணர்தலை வைத் தான் இதுவும் அதுபோல் உய்த்துக்கொண்டுணர்தல் ஒரு வகையானுடைத்தாயினும் அதனாற் பெற்ற பயன் பிறிது மொன்று உளதாதல் வேற்றுமையுடைமையி னென்பது; அது முன்னர்ச் சொல்லுதும்.

இனி, மூவகைத் தமிழ் வழக்கமும் நுதலியதும் அவற் றுள் இயற்றமிழே நுதலியதும், அதிகாரம் நுதலியதும், அதிகாரத்துள் ஓத்து நுதலியதும், ஓத்தினுட் சூத்திரம்

இனி, புள்ளியென மேல் ஆளவாராததனைப் புள்ளி யென்று ஆள்வனவற்றோடு மயக்கங் கூறுதலென்பது,

"அவைதாங்,
குற்றிய லிகரங் குற்றிய லுகர
மாய்த மென்ற
முப்பாற் புள்ளியு மெழுத்தோ ரன்ன."
(தொல் - எழுத் - சூ - 2.)

என்புழி, குற்றியலிகரம் புள்ளியென்று யாண்டும் ஆள வாராமையானும், அதுதான் அவ்வழி வரவேண்டுதலானும், அங்ஙனம் புள்ளியென்று ஆளவரும் குற்றுகரத்தோடும் ஆய் தத்தோடும் உடன்கூறுதலாயிற்று ; இங்ஙனம் உடன்கூறுக் காற் புள்ளியுங் குற்றிகரமுமெனச் சூத்திரம்பெறுதல் வேண் டுவதாவான் செல்லுமென்பது ; இனி,

"ஆ ஏ ஓ அம்மூன்றும் வினா." (ஷை - 32.)
"மாறுகோ ளெச்சமும் வினவு மையமும்." (ஷை - 290.)

எனக் கூறுவனவும் அவை ; என்னை ? இடைச்சொல் லோத்தினுள் வினாவென்றோதாத ஆகாரம் வாராததுடன் ஆண்டு வினாவென்று ஓதிய ஏகார ஓகாரங்களுள்,

"ஆ ஏ ஓ அம்மூன்றும் வினா." (ஷை - 32.)

என்று உடன்கூறினமையானும், அவ்வாறு இடைச் சொல்லோத்தினுள் எடுத்தோதாத மாறுகோளேச்சத்தோடும் ஐயத்தோடும் ஆண்டோதிய வினாவினையும் எண்ணினையும் எழுத்தோத்தினுள் விதந்து உடன்கூறினமையானுமென்பது ; இது நோக்கிப்போலும்,

"ஈற்றசை யிவ்வைந் தேகாரம்." (தொல் - சொல் - சூ - 259.)

என இடைச்சொல்லினை எழுத்துச்சாரியை பெய்தோ திய கருத்தானே இப்பொருண்மை கொள்ளவைப்பானாயிற்று மென்பது.

மற்றிவை எதிரது போற்றலாகாவோவெனின்,—அது பொருட்படைக்கண்ணதெனவும், இவை ஆட்சியுங் குறியீடும் பற்றியதோர் பகுதியெனவுங் கூறிவிடுக்க. அஃதேல், குறி யீட்டால் ஈண்டாராயாதோவெனின்,—இவை உத்திவகையாக

மென முறைமை கூறுதலும் : இனி இயற்றமிழுள்ளும் எழுத்ததிகாரத்தோடு சொல்லதிகாரத்திற்கும், சொல்லதிகாரத்தோடு பொருளதிகாரத்திற்கும் இயைபு கூறுதலும் : அதிகாரத்துள் ஓத்துப் பலவாகலின் அவை ஒன்றன்பின்னொன்று வைத்தற்கு இயைபு கூறுதலும் : அவ்வாறே சூத்திரத்திற்கு இயைபு கூறுதலுமெல்லாம் அதிகார முறைமைக்கு இனமென்று சேர்த்தியுணரப்படும் ; பிறவும் அன்ன.

அதிகாரமென்ற பொருண்மை யென்னையெனின்,— முறைமையெனவும், இடமெனவும், கிழமையெனவும், கொள்ளப்படும். அவற்றுள், ஈண்டு அதிகாரமென் றொழியாது முறைமையெனவுங் கூறினமையின் அதிகாரமென்பது முறைமைப்பொருட்டன்றி முன் ஓரிடத்து நிறுத்தி அதன்வழி முறையாற் பொருள்கோடல் கொள்க ; என்னை ? முன்னும் பின்னும் நின்ற சூத்திரம் இரண்டனையும் ஓரிடத்தன வாகக் கருதல்வேண்டும் : அங்ஙனங் கருதாதலியைபுகொண்டு ஒன்றன்பொருண்மை ஒன்றற்கு வருவித்தல் அரிதாகலானும், அங்ஙனம் இடம் பற்றுக்கால் ஒருவன்செய்த நூலோடு பிறிதொருநூற்கு இயைபு கூறுதவாறுபோல எழுத்ததிகாரத்தோடு சொல்லதிகாரத்திடை இயைபுகூறல் வேண்டுவதன்றுவான் செல்லுமாதலானுமென்பது. எனவே, இடமெனப்பட்டதுதானே முறைமைப்பொருளும் படுமாயினும் இச்சூத்திரத்துள் அதிகாரமெனவும் முறைமையெனவுங் கூறினமையின் ஈண்டு இடமுறைமையென்பதே கருத்தாயிற்று. இதனானே உடன்பிறந்தாருள் ஒருவற்குரியது வழித்தோன்றினார்க்கும் ஒருவழி உரியவாறுபோல முன்னர்நின்ற விதி பின்னர்வந்ததற்கும் வேண்டியவழிக் கொள்ளப்படுமென்பது உத்திவகையாயிற்று.

இனியொருசாரார், இங்ஙனம் வரைந்துகொண்ட இடத்துள்ளே யாற்றொழுக்குப்போலவன்றி இடையிடையும் பெறுமென்பது நோக்கி அரிமாநோக்குந் தேரைப்பாய்த்துளும் பருந்துவிழுக்காடும் ஆகி வருமெனவுஞ் சொல்லுப ; அவையும் இனத்திற்சேர்த்தி யுணர்த்தவேபடுமென்பது.

நுதலியதுமெனவும் இவை நுதலியதறிதற்பகுதியாய் அடங்குமென்பான்.

"மனத்தி னெண்ணி மாசறத் தெரிந்துகொண்
டினத்திற் சேர்த்தி யுணர்த்தல் வேண்டும்."

என்கின்றானென்பது; மேல்வருகின்றவற்றுக்கு மொக்கும். அஃதேல், இதனை ஆண்டு வைத்து மற்றதனை ஈண்டு வைப்பினும் இஃதொக்கும் பிறவெனின்,—அற்றன்று; நூலின் வேறாகிய பாயிரத்துள்ளாயினும் இந் நுதலியதறிதல் வருதலும் உத்தியென்றற்கு இதனை முன்வைத்தா னென்பது.

(2) அதிகார முறைமை-முன்னின்ற சூத்திரப்பொருண்மை பின்வருஞ் சூத்திரத்திற்கும் பெறற்பாலன பெறவைத்தல்; அவை

"இயற்கைப் பொருளை யிற்றெனக் கிளத்தல்."

(தொல் - சொல் - சூ - 19)

என்றவழி இற்றெனக் கிளத்த லுரிமை பூண்டதன்றே அதனைச்,

"செயற்கைப் பொருளை யாக்கமொடு கூறல்."

(தொல் - சொல் - சூ - 20.)

என்புழியுங் கொள்ளவைத்தலும்,

"குற்றிய லிகர நிற்றல் வேண்டும்." (தொல் - எழுத் - சூ - 34.)

என்பதனை,

"குற்றிய லுகரம் வல்லா றூர்ந்து." (தொல்-எழுத்-சூ-36.)

நிற்றல் வேண்டும் என்று கொள்ளவைத்தலும் போல்வன.

இனி, வழக்கியலும் வழக்கியலாற் செய்யப்பட்ட செய்யுளியலும்பற்றி எழுந்த இலக்கணம் இயற்றமிழெனப்படும்; அச்செய்யுளின்றியமையாத இசையிலக்கணம் இசைத்தமிழெனப் பெயரெய்தி அவ்வியற்றமிழ்ப் பின்னர் வைக்கப்பட்டதெனப்படும்; இவ்விரண்டன்வழி நிகழ்த்துங் கூத்திலக்கணங் கூறிய நாடகத்தமிழ் அவற்றுப் பின்னர்த்தா

பது. இங்ஙனங் கொள்ளாக்கால் இருதிணைப்பெயரும் வினையும் மும்மூன்றெனல் ஆகாதன்றேவென்பது.

"சொல்லெனப் படுப பெயரே வினையென்
றாயிரண் டென்ப வறிந்திசி னோரே." (தொல்-சொல்-சூ-160.)

என்றவழி,

"இடைச்சொற் கிளவியு முரிச்சொற் கிளவியு
மவற்றுவழி மருங்கிற் றோன்று மென்ப." (ஷை - ஷை - 161.)

என வகுத்தலும், இனி ஆராய்ந்த இயற்சொல்லொடு வேறு மூன்று சொற்கூட்டி நான்கென்றலும் அவ்வாறே இனமெனப்படும்; என்னை? ஒழிந்த மூன்று சொல்லும் இயற்சொல்லின் வேறுபட்டமை கூறுமாகலினென்பது. அஃதேல், எழுத்து முப்பத்துமூன்றெனக் கூறிப் பின்னர், இருநூற்றிருபத்தாறுயிர்மேய்க் குப்பைகோடலும் வேற்றெழுத்தாகி வருமென்பது 'வகுத்து மெய்ந்நிறுத்தல்' என்பதனாற் கொள்ளாமோவெனின்,—கோடுமன்றே;

"புள்ளி யில்லா வெல்லா மெய்யும்." (தொல் - எழுத் - சூ - 17.)

என்புழி,

"உருவுரு வாகி யகரமொ டுயிர்த்தலும்." (ஷை)

என ஆசிரியன் இரண்டெழுத்தின் கூட்டமாகச் சூத்திரஞ் செய்திலானுயினென்பது.

'மெய்' என்றதனான், வகுத்தவற்றைப் பின்னும் வகுத்து நிறுத்தல் கொள்ளப்படும்; என்னை? இயற்சீர்பத்தெனவும் ஆசிரியவுரிச்சீராறெனவும் வகுத்தவற்றை,

"இயற்சீ ரிறுதி நேரவ ணிற்பி
னுரிச்சீர் வெண்பா வாகு மென்ப." (331.)

என இயலசை மயக்கமாகிய நான்கனையே இயற்சீரெனவும்,

"வெண்பா வுரிச்சீ ராசிரிய வுரிச்சீ
ரின்பா நேரடிக் கொருங்குநிலை யிலவே." (335.)

என்றவழி, ஆசிரியவுரிச்சீர் ஆறனுள் இரண்டனை ஒழித்து உரியசை மயக்கமாகிய நான்கனையே ஆசிரியவுரிச்சீரெனவும் வகுத்து நின்றமையினென்பது.

(3) தொகுத்துக் கூறல் - தொகுத்தியாத்த நூலுள்ளுந் தொகுத்துக் கூறுதல்.

அவையாவன :—எழுத்து முப்பத்துமூன்று, சொல்லிரண்டு, பொருளிரண்டு என ஆசிரியன்றானே தொகை கூறுதல்போல்வன.

" இருதிணை மருங்கி னைம்பா லறிய
ஈற்றினின் றிசைக்கும் பதினோ ரெழுத்தும்."
(தொல் - சொல் - சூ - 10.)

எனப் பல சூத்திரத்து விரிந்தன தொகுத்தலும்,

" ஆவயின் மூன்றோ டப்பதி னொந்தும்
பாலறி வந்த வுயர்திணைப் பெயர்." (ஷை - 164.)

என ஒரு சூத்திரத்து விரித்துத் தொகுத்தலும் போல்வனவும் அதன் பகுதியாய் அடங்கும்.

(4) வகுத்து மெய்ந்நிறுத்தல் - அங்ஙனந் தொகுத்துக்கூறிய வழி எழுத்து முப்பத்துமூன்றென்ற தொகையினைக் குற்றெழுத்தும் நெட்டெழுத்தும் உயிரும் உயிர்மெய்யும் வல்லினமும் மெல்லினமும் இடையினமுமென்றாற் போலவும் உயர்திணை அஃறிணையென்ற தொகையினை ஒருவன் ஒருத்தி பலர் ஒன்று பலவென்றாற்போலவும் வகுத்தல்.

" உயர்திணைக் குரிமையு மஃறிணைக் குரிமையு
மாயிரு திணைக்குமோ ரன்ன வுரிமையும்." (ஷை - 162.)

" இயற்சொ றிரிசொ றிசைச்சொல் வடசொலென்
றனைத்தே செய்யு ளீட்டச் சொல்லே." (ஷை - 397.)

என வருவனவும் அவை. இவற்றுள் இருதிணையெனக் கூறிப் பெயர் மூன்று, வினைமூன்றென்றலும்; இனி, அகத்திணை புறத்திணையெனக்கூறி, அகம்புறமெனக் கோடலும்; இனமென்றது, அவை குற்றெழுத்து நெட்டெழுத்தென முற்கூறியனவே மற்றொரு பெயர் பெற்றாற்போலாது சொல்வகையான் மூன்றாவதோர் சொல்வேறு பெற்றமையினென்

(6) வாராததனான் வந்தது முடித்தல் - ஒருபொருண்மைக்கு வேண்டும் இலக்கணம் நிரம்ப வாராததோர் சூத்திரத் தானே அங்ஙனம் வந்த பொருண்மைக்கு வேண்டும் முடிபுகொள்ளச் செய்தல் : அது,

"தொடா விறுதி தம்முற் றும்வரின்
லகரம் றகரவொற் றாகலு முரித்தே." (தொல்-எழுத்-214.)

என அகரத்திற்குக் கேடுவாராத சூத்திரத்தானே, லக ரம் றகரவொற்றாய் வருமெனப் பிரித்துத் திரிபுகூறியதே பற்றாக அகரம் ஆண்டுநில்லாது கெடுமென்று கொள்ளவைத் ததனானே, 'சிற்சில வித்திப் பற்பல கொண்டார்' என்று வந்த புணர்ச்சி முடித்தவாறு கண்டுகொள்க.

"எல்லா மென்னு மிறுதி முன்னர்
வற்றென் சாரியை முற்றத் தோன்றும்." (ஷை - 189.)

என்றவழி, எல்லாமென்னும் விரவுப்பெயருள் உயர் திணைகூறி வற்றுச்சாரியை பெறுமையான் அது பெற்றுவந்த அஃறிணைக்கூறே முடித்தலும் அது ; பிறவும் அன்ன.

இனி, இங்ஙனம் முடிபுகோடலன்றி ஆண்டுக் குறியிடுத லும் ஆட்சியுங் குறியீடும் ஒருங்குநிகழ்ந்தது பின்னர் ஆட் சிக்கண் வாராமையும் வந்தவழிப் பிறவற்றோடு கூறுதலும் அதற்கு இனமெனப்படும் ; அவை,

"அவ்வகை யொன்பதும் வினையெஞ்சு கிளவி."
(தொல் - சொல் - சூ - 230.)

என முடிந்ததனை மீண்டும்,

"நெறிப்படத் தோன்று மெஞ்சுபொருட் கிளவி." (ஷை-430.)

எனக் குறியிடுதல் எச்சவியலுள் வந்ததாயினும், முன் னர் அக்குறியீடு வந்ததின்மையின் அது வாராததெனப்படு மாகலின் அஃது ஈண்டுக் குறியிடுதலாயிற்று. வினையியலுட் பெயரெச்சமென்று ஆளுதலும் அது.

வண்ணச்சினைச்சொல் முற்றுச்சொல் (ப - 1407) என் பனவும், குற்றியலிகரத்தைப் புள்ளியென்றலும் ஆட்சியுங் குறியீடும் ஒருங்கு நிகழ்ந்தனவாகலின் அவையும் இனி வாரா மையான் வந்துழி வந்துழி அவ்வாறு ஆண்டானென்பது.

'மெய்' என்றதனான், வகுத்தவற்றைப் பின்னும் வகுத்து நிறுத்தல் கொள்ளப்படும்; என்னை?

"இயலசை மயக்க மியற்சீ ரேனை
யுரியசை மயக்க மாசிரிய வுரிச்சீர்." (325.)

என்று பகுத்தோதியவாற்றானென்பது; அக்கருத்தினானன்றே ஒழிந்த இரண்டனையும்,

"கலித்தளை மருங்கிற் கடியவும் படாஅ." (336.)

என இறந்ததுதழீஇ உரைப்பானாயிற்றென்பது.

(5) மொழிந்த பொருளோ டொன்ற வவ்வயின் மொழியாததனை முட்டின்று முடித்தல் - எடுத்தோதிய பொருண்மைக்கு ஏற்றவகையான் அப்பொருண்மைக்கட் சொல்லாதடுதொன்று கொள்ளவைத்தல்.

'முட்டின்றி முடித்தல்' என்றதனான், எடுத்தோதாததும் எடுத்தோதியதனோடு ஒக்குஞ் சிறப்பிற்றென்றவாறும். அதுபோல்வன அதற்கு இனமெனப்படும். மற்றிதனை அருத்தாபத்தி யென்னுமோவெனின்,—என்னுமன்றே;

"பிறசீ ருள்வழித் தன்றளை வேண்டுப." (367.)

என்னும் பொருட்டன்றித் தன்சீரோடு இயற்சீர் வந்து தளைகொள்ளுமென மொழியாததோர் பொருள்கோடலி னென்க; இனி,

"ரஃகா ரொற்றும் பகர விறுதியும்." (தொல் - எழுத் - சூ - 490.)

என்றவழி, ஒழிந்த நான்கெழுத்தும் ஈற்றினிற்கு மென்று கோடல் போல்வனவும் அதன் இனமெனப்படும்; என்னை? 'ஒன்றேன முடித்த றன்னின முடித்தல்' எனினும் இழுக்காது; இனி,

'சீரியை மருங்கி னோரசை யொப்பின்." (368.)

என்றவழி, ஒன்றாதது இயற்சீர்வெண்டளை யென்று கோடல் அருத்தாபத்தியாகி,

"எடுத்த மொழியினஞ் செப்பலு முரித்து." (ஷை - 61.)

என்ற வழக்கியலானே வழுவன்றி அடங்குமென்பது.

லானும் அதுதானே உத்தியெனப்படுமாதலானும் அதனை ஈண்டு ஆராயானென்பது.

(7) வந்ததுகொண்டு வாராததுணர்த்தல் - பின்னொரு வழி வந்தது கொண்டு முன்வாராததோர் பொருள் அறிய வைத்தல்: அது,

"ஞாங்கர்க் கிளந்த வல்லெழுத்து மிகும்."
(தொல் - எழுத் - சூ - 204.)

என்பது.

"எஞ்சிய மூன்று மேல்வந்து முடிக்கு
மெஞ்சுபொருட் கிளவி யிலவென மொழிப."
(தொல் - சொல் - சூ - 439.)

என, வந்தது கொண்டு மேற்கூறப்பட்ட எழெச்சத்திற்கும் மேல் வந்து முடிக்குஞ் சொல் வாராததனை வருமென்றுணர்ந்துகொள்ள வைத்தமையின் இதுவும் அதுவேயாயிற்று.

"ஆயிரு திணையி னிசைக்குமன சொல்லே." (ஷை - 1.)

என்றவழி, திணையென்னும் பெயர் எப்பொருட்கும் எய்துவித்தல் ஒருசூத்திரத்துள்ளே கோடலின் அதனை அதற்கு இனமென்று கொள்ளப்படும்; பிறவும் அன்ன.

(8) முந்து மொழிந்ததன் றலைதடுமாற்ற - முன்னொருகாற் கூறிய முறையன்றிப் பின்னொருகால் தலைதடுமாறுகக் கூறுதல்; அது,

"பன்னீ ருயிரு மொழிமுத லாகும்." (தொல்-எழுத்-சூ-59.)

"உயிர்மெய் யல்லன மொழிமுத லாகா." (ஷை - 60.)

எனவும் உயிரும் மெய்யும் நிறுத்தமுறையானன்றிக்,

"கதந பமவெனு மாவைந் தெழுத்து
மெல்லா வுயிரொடுஞ் செல்லுமார்." (ஷை - 61.)

எனவும் மெய்பற்றி வரையறை கூறுதலும்,

"எல்லா மொழிக்கு மிறுதியு முதலு
மெய்யே யுயிரொன் றுயீ ரியல." (ஷை - 103.)

என முற்கூறிய முறைபிறழக் கூறுதலுமாயின.

மெய்யும் உயிரும் பற்றி விதந்து வரையறுப்பினும் அஃது இரண்டற்குஞ் செல்லுமென்று கோடற்கும், இனி இயல்பு வகையான் ஈறாக ஒருதலையாக உடையன மெய்யென் றற்கும், அவ்வாறு கூறினானென்னுமோவெனின்,—அங் ஙனமே; அக்கருத்தினானன்றே 'ஒத்தகாட்சி' எனக் குற்றத் தோடு ஒப்புமைகூறி மற்றுப் பொருள் பயத்தலின் அமையு மென்று கொள்வாமாயிற்றென்பது.

இனி, "மூன்றுதலை யிட்ட முப்பதிற் றெழுத்தின்."

(தொல் - எழுத் - 103.)

என்றாற்போல்வன இனமெனப்படும்.

"புள்ளி யில்லா வெல்லா மெய்யும்." (ஷை - 17.)

என்பது மெய் முற்கூறினமையின் இதுவும் இதற்கு உதாரணமெனப்படும்.

மற்று மயக்கங் கூறலொடு இதனிடை வேற்றுமை யென்னையெனின்—அஃது,

"இன்னே வற்றே." (ஷை - 119.)

என நிறுத்தமுறையாற் கூறாது மற்றதுவேபற்றாக மற்றொருபொருள் கொள்ளப்படும்; இஃது அன்னதன்றி இங்ஙனம் மயக்கக்கூறல்வேண்டும் பொருண்மைத்தாகி வரு மென்பது; அஃதேல், இது மாறுகோளக்கூறலென்னுங் குற்றமாகாதோவெனின்,—ஆகாது; என்னை? இது முற் கூறிய பொருளினை மாறுபடாமையானும் நிறுத்தமுறை தலை தடுமாற வைக்குந் துணையாகலானுமென்பது.

(9) ஒப்பக்கூறல் - ஒன்று கூறுங்கால் இருபொருட்குறித்த தென்று இரட்டுறச்செய்தல். அது,

"இன்னி னிகர மாவி னிறுதி
முன்னர்க் கெடுத லுரித்து மாகும்." (ஷை - 120.)

என்றாற்போல்வன.

"வினையெஞ்சு கிளவியு முவமக் கிளவியும்." (ஷை - 204.)

"அன்ன வென்னு முவமக் கிளவியும்." (ஷை - 210.)

என இனமல்லனவற்றை உடனெண்ணுதலும்,

"மாமரக் கிளவியு மாவு மாவும்." (தொல் - எழுத் - 231.)

என மாட்டெறியுங்கால் வேறுவேறு விதியுடையன வற்றை ஒருங்கு மாட்டெறிதலும், ஆண்டு ஆறு வல்லெழுத் தினையும் உடன்கோடலும், நிலைமொழித்தொழிலொடு வருமொழித் தொழிலும் ஒப்புக்கொண்டு மாட்டெறிதலும் போல்வன ஒப்பக்கூறலென்னும் பகுதியாய் அடங்குமென் பது.

(10) ஒருதலை மொழிதல் - ஓர் அதிகாரத்திற் சொல்லற்பால தனை வேறு அதிகாரத்துச் சொல்லிய இலக்கணமே ஆண்டுங் கொள்ளவைத்தல்: அது,

"அ இ உ அம்மூன் றுஞ் சுட்டு." (ஷை - 31.)

"ஆணும் பெண்ணு மஃறிணை யியற்கை." (ஷை - 303.)

என இவை எழுத்ததிகாரத்துக் கூறியவாற்றானே சொல்லதிகாரத்துள்ளும் அவ்விலக்கணங் கொள்ளவைத்த மையின் அப்பெயர்த்தாயிற்று.

உடம்பொடுபுணர்த்துச் சொல்லுவன அதற்கு இன மெனப்படும்; என்னை? விதியல்லாதது விதிபோல மற்றொரு வழிச் சேறலின்.

(11) தன்கோட்கூறல் - சொல்லாதன பிறவுளவாயினும் அந் நூற்கு வேண்டுவதே கொள்வலென்றல்: அது,

"அஃதிவ ணுவலா தெழுந்துபுறத் திசைக்கு
மெய்தெரி வளியிசை யளபுநுவன் றிசினே." (ஷை - 102.)

"சகரக் கிளவியு மவற்றோ ரற்றே
அஐ ஔவெனு மூன்றலங் கடையே." (ஷை - 62.)

"குற்றெழுத் தைந்து மொழிநிறை பிலவே." (ஷை - 44.)

"பாடலுட் பயின்றவை நாடுங் காலை." (3.)

என வரும். இவ்வாற்றானே,

"அளபிற் கோட லந்தணர் மறைத்து." (ஷை - 102.)

ஆயினும் அது கூறினேனெனவும், இயற்சொல்லிற்கு அல்லது நிலைமொழியாக்கங் கூறேனெனவும்,

"வழக்குஞ் செய்யுளும் ஆராய்வல்." (பாயிரம்.)

என்று புகுந்தான் பாடலுட் பயின்ற வழக்கே கூறுவ லெனவுங் கூறுதலின் அவை தன்கோட்கூறுதலாம்.

இனி, ஒன்பதுமயக்கத்துண் மெய்ம்மயக்கங்கூறி ஒழிந் தன கூறாமையும், வினைத்தொகையும் பண்புத்தொகையும் எடுத்தோதி முடியாமையும்,

"நாடக வழக்கினு முலகியல் வழக்கினும்
பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்." (53.)

பற்றிப் பொருளிலக்கணங் கூறுவலென்றலும், பெரும் பான்மை இலக்கணவழக்கென்ப என்றலும், அதனானே சிறு பான்மையை மயக்கமென்றலும், அம் ஆம் எம் ஏம் என்பன முதலாயவற்றை அங்ஙனம் பகுத்தோதுதற்பயனும், அவை வினையின்றி அவ்வினைசெய்தான்மேல் நிகழ்கின்ற கூறுத லுமே பற்றி,

"வினைசெயன் மருங்கிற் காலமொடு வருநவும்."
(தொல் - சொல் - சூ - 252.)

என்று இடைச்சொல்லோடு ஓதுதலும் போல்வன அதற்கு இனமெனப்படும்; என்னை? இவைதாங் கூறுவ லென்றுபுகுந்தவற்றுள்ளும் ஒருபொருளானவற்றைவரைந்து கொண்டமையின் அவற்று விரியெனப்பட்டன.

(12) முறைபிறழாமை - காரணமின்றித் தான் சிலபொருள் எண்ணி நிறுத்தியபின்னர் அம்முறை பிறழ்ந்தாலுங் குற்றமில்வழியும் அம்முறையினையே இலக்கணமாகச் சொல்லுதல்; அது,

"பெயர் ஐ ஒடு கு
இன் அது கண்விளி யென்னு மீற்ற." (ஷை - 65.)

என நிறுத்தமுறை[யாற்]பற்றி எழுவாய்வேற்றுமை இரண்டாவது மூன்றாவதெனப் பெயர்கொடுத்தல்.

"அகரமுத னகர விறுவாய்." (ஷை - 1.)

"கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை யிறுவாய்." (1.)

வழக்கியலானும் இலக்கணவகையானும் உள்பொருளை விதந்தே எண்ணி நிறுத்தாதவழியும்,

"அவற்றுள், அஇஉஎஒ." (தோல்-எழுத்-சூ-3.) எனவும்,

"அவற்றுள், நடுவணைந்திணை நடுவணதொழிய." (2.)

எனவும் முறைபிறழாமற்கோடல் அதற்கு இனமெனப்படும்.

(13) பிறனுடம்பட்டது தானுடம்படுதல் - உள்பொருள் இன்றாயினும் வழக்கியலாற் கொள்பொருள் இதுவெனக் கூறுதல்; அது,

"பண்டியன் மருங்கின் மரீஇய பண்பே."

(தோல் - சோல் - சூ - 91.)

என்றாற்போல்வனவற்றான் அறிக. இனி,

"மீயென மரீஇய விடம்வரை கிளவியும்." (தோல்-எழுத்-250.)

என்புழி, மேலென்பது இலக்கணமென்று எடுத்தோதியதனை மரூஉவென்றமையின் அதுவும் அதன்பாற்படும்; என்னை? முதனூலுட் கொண்டவாறறிந்து மற்றதனைத் தான் இச்சொல் இன்னவாறாயிற்றென்று இலக்கணங் கூறாது உடம்படுதலின். மற்றதனை இனமென்பதெற்றுக்கு? இது தானே பிறனுடம்பட்டது தானுடம்பட்டதாகாதோ முதனூலாசிரியன் உடம்பட்டதாகலினெனின்,—அற்றன்று; முதனூலாசிரியனைப் பிறனென்னுமையானும், முதனூலின் வழித்தாகிய நூலுள் அவன் உடம்பட்டதொன்று உடம்படுமென்று உத்தி வகையாற் கொள்ளாது முழுவதூஉங் கொள்ளுமாகலானும், அவ்வாய்பாடு கூறலாகாதென்பது.

இனி, முதனூன் மேலென்பது மீயெனமரீஇயிற்றென்று விதந்தோதப்பட்டதனை அங்ஙனங் கூறாது மீயெனமரீஇயிற்றென்று வாளாது கூறினமையின், அதனை இனமென்று கொண்டாமென்பது; எனவே, ஈண்டுப் பிறனேன்றது வழக்கினுள்ளோரை நோக்கியாயிற்று; என்றார்க்கு, ஒழிந்த வழிநூலாசிரியரைப் பிறனென்றானென்னுமோ வெனின்,—அவருடம்பட்டது உடம்பட்டதனாற் பயந்ததென்னை? முதனூலிற் பிறழாமை நூல்செய்யுமாயினென மறுக்க.

அல்லதூஉம் இசைநூலும் கூத்தநூலும் பற்றிப் பிறன் கோட்கூறலென்பதனுற் பிறனென்னினன்றி இயற்றமிழ்க் கண்ணே முதனூலாசிரியனைப் பிறனென்னுமென்பது; அஃதேல், வழக்குநூல்செய்வான் அவ்வழக்கினை வழங்கு வாரைப் பிறனென்னுமோ வெனின்,—இலக்கணமும் வழக்கு மென இரண்டனுள் இஃது இலக்கணமாதலின் அவ்வழக்கினுள் வழங்குவாரைப் பிறனென்றல் அமையுமன்றே வென்பது; என்றார்க்கு அவருடம்பட்டது உடம்படுதல் உத்திவகையென்படுதெற்றுக்கு? அஃது இயல்பேயன்றேவெனின்,— அங்ஙனம் மரீஇயினும் இலக்கணமென்பது திரிபில்லாதாகலிற் றிரிபுபடும் வழக்கினை உடம்படுதல் இலக்கணமன்றாயினும் அது வழக்கினுள்ளார் வேண்டுமாற்றான் இலக்கணமேயா மென்பது கருத்து; அல்லாக்கால் 'எள்ளேபோல எட்குப்பையுந் தன் தன்மையான் உள்பொருளாகலும் வேண்டும்' அன்றே வென்பது.

(14) இறந்தது காத்தல் - முற்கூறியவோர் சூத்திரப்பொருண்மை பின்னொரு சூத்திரத்தான் விலக்குதல் : அது,

"பால்கெழு கிளவி நால்வர்க்கு முரித்தே." (199.)

எனக் கூறிய பின்னர்,

"நட்பி னடக்கை யாங்கலங் கடையே." (200.)

என்றாற்போல விலக்குதல்.

நூற்புறனடையும் ஓத்துப் புறனடையும் அதிகாரப் புறனடையும் போல்வன அதற்கு இனமெனப்படும்; அவை,

"ஈறியன் மருங்கி னிவையிவற் றியல்பெனக்
கூறிய கிளவிப் பல்லா றெல்லா
மெய்த்தலைப் பட்ட வழக்கொடு சிவணி
யொத்தவை யுரிய புணர்மொழி நிலையே."

(தொல் - எழுத் - சூ - 171.)

"புள்ளி யிறுதியு முயிரிறு கிளவியுஞ்
சொல்லிய வல்ல வேனைய வெல்லாம்." (ஷை - 202.)

என வருவன போல்வன.

(15) எதிரது போற்றல் - வருகின்ற சூத்திரப் பொருண்மைக் கேற்ப வேறொரு பொருண் முற்கூறுதல்: அது,

"ஈறுகு புள்ளி யகரமொடு நிலையும்." (தொல் - எழுத் - 161.)

என வருகின்றதனை நோக்கி,

"ஆற னுருபி னகரக் கிளவி
யீறு ககரமுனைக் கெடுதல் வேண்டும்." (ஷை - 115.)

எனக் கூறுதலும்,

"பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தன்மை."
(தொல் - சொல் - சூ - 229.)

என வருகின்றதனை நோக்கித்,

"தன்மைச் சொல்லே யஃறிணைக் கிளவியென்
றெண்ணுவழி மருங்கின் விரவுதல் வரையார்." (ஷை - 43.)

என வழுவமைத்தலும் போல்வன.

இனி, ஒரு சூத்திரத்துள்ளே,

"ஈறுகு புள்ளி யகரமொடு நிலையும்." (தொல்-எழுத்-சூ-161.)

என வருவதனை நோக்கிக் கூறிய,

"குற்றொற் றிரட்ட லில்லை." (ஷை - 161.)

என்றல் அதற்கு இனமெனப்படும்.

(16) மொழிவா மென்றல் - ஒரு பயனோக்கி முற்கூறுதுமென்றல்: அவை,

"உணரக் கூறின் முன்னர்த் தோன்றும்." (ஷை - 35.)

"கடப்பா டறிந்த புணரிய லான." (ஷை - 37.)

"அவ்வே,
இவ்வென வறிதற்கு மெய்பெறக் கிளப்ப."
(தொல் - சொல் - 121.)

என வரும்.

இங்ஙனங் கூறியதனாற் பயன்: குற்றுகாவீற்றுக்கணன்றிப் புணர்மொழிக் குற்றிகரமின்றென்பதூஉம், இனிப் புணர்மொழிக் குற்றிகரம் பெருவாவிற் றென்பதூஉம் அறிவித்தலாயிற்று.

"அவ்வே, இவ்வென வறிதற்கு மெய்பெறக் கிளப்ப."
(தோல் - சொல் - 121.)

என்பதூஉம்,

"அவ்விளி யேலா" (ஷ - 39.)

என்றதூஉம் அவ்விளி யிலக்கணமென்றற் பயம் பட வந்தது.

ஈற்றுப் பொதுவினால் விளியேற்கு மென்று ஓதப்பட்ட பெயருள் இவை விளியேலாவென விளிவிலக்கல் வேண்டுதலானும் நீவாராயென்பது இயல்புவிளியன்றென விலக்குதலும் விளியிலக்கணமேயாதலானு மென்பது. இனி,

"மெய்பெறக் கிளந்து பொருள்வரைந் திசைக்கு
மைகார வேற்றுமைத் திரிபென மொழிப."
(தோல் - எழுத் - சூ - 15.)

"மெல்லெழுத் தியற்கை சொல்லிய முறையான்
ஙஞநம வென்னு மொற்று கும்மே." (ஷ - 143.)

என வருவன அஃதன்பாற்படும்; என்னை? அவையும் முன்னர்ப்போய் மொழிவனவற்றை அவாவி நின்றமையி னென்பது.

(17) கூறிற்றென்றல் - முற்கூறியதோர் இலக்கணத்தினை மற்றொரு பொருட்கும் விதிக்க வேண்டிய வழி, அவ்விலக்கணத்தினை மீட்டுங் கூறாது மேற்கூறியவாற்றானே கொள்க வென்பான் அவை கூறினமென்று நெகிழ்ந்து போதல்: அவை,

"கைக்கிளை முதலா வெழுபெருந் திணையு
முற்கிளந் தனவே முறைநெறி வகையின." (497.)

"எண்வகை யியனெறி பிழையா தாகி
முன்னுறக் கிளந்த முடிவின ததுவே." (517.)

என வரும். இவை அகப்பொருட்கும் புறப்பொருட்கும் ஓதிய இலக்கணஞ் செய்யுளுள்ளும் அவ்வாறெய்துவித்த வாறுயிற்று.

"முதலெனப் படுவ தாயிரு வகைத்தே." (17.)

"மெய்பெறு மவையே கைகோள் வகையே." (500.)

"மாத்திரை யளவு மெழுத்தியல் வகையு
மேற்கிளந் தன்ன வென்மனூர் புலவர்." (314.)

என வருவன அதற்கு இனமெனப்படும்; என்னை? கைக்கிளை பெருந்திணைக்கும் இவையே முதலென்றலானும், திணையுங் கைகோளும் போல்வன புறப்பொருட்குங் கோடற் பயன்பட வைத்தமையானும், முற்கூறிய மாத்திரையும் எழுத்தும் பிறவாற்றாற் செய்யுட்குப் பயன்படுமாற்றான் வேறு பட்டதல்லது அவை மேற்கூறிய மாத்திரையும் எழுத்துமே என்றமையானு மென்பது.

(18) தான் குறியிடுதல்-உலகு குறியின்றித் தன்னூலுள்ளே வேறு குறியிட்டாளல்: அவை,

உயர்திணை அஃறிணையெனவும், கைக்கிளை பெருந்திணையெனவுஞ் சொல்லிற்கும் பொருளிற்கும் வழக்கியலானன்றி ஆசிரியன் தானே குறியிடுதல். வண்ணச்சினைச்சொல், முற்றுவினைச்சொல்லென (ப - 1397) ஆட்சியுங் குறியீடும் ஒருங்கு நிகழ்ந்தனவும் வினையெஞ்சுகிளவியும் பெயரெஞ்சுகிளவியு மென்று ஆண்டு,

"ஆயீ ரைந்து,
நெறிப்படத் தோன்று மெஞ்சுபொருட் கிளவி."
(தொல் - சொல் - சூ - 430.)

எனக் குறியிடுதலும் அது.

"இரண்டா குவதே
யையெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி." (ஷை - 72.)

"மூன்றனு மைந்தனுந் தோன்றக் கூறிய
வாக்கமொடு புணர்ந்த வேதுக் கிளவி." (ஷை - 93.)

எனப் பெயர் கொடுத்தல் அதற்கு இனமெனப்படும்.

(19) ஒருதலையன்மை -

"வேற்றுமை யாயின் வல்லெழுத்து மிகும்."
(தொல் - எழுத் - 235.)

என விரித்தாற்போலாது இலக்கணங்கூறி ஒழிதல்:

அது, "குறியதன் முன்ன ராய்தப் புள்ளி
யுயிரொடு புணர்ந்த வல்லாறன் மிசைத்தே." (ஷை - 38.)

என்றக்கால் யாண்டும் ஒருதலையாக வாராது, வருஞான்று வருவது ஆண்டென்று கொள்ளவைத்தல்.

இனிச் சொல்லோத்தினுள் வேற்றுமையென்று ஓதப் பட்ட எட்டனுள் எழுவாய்வேற்றுமையினையும் விளிவேற்று மையினையும் வேற்றுமையென்றது எழுத்தோத்தினுள் அல் வழியென்றல் போல்வன அதற்கு இனமெனப்படும்.

(20) முடிந்தது காட்டல் - சொல்லுகின்ற பொருட்குவேண்டு வனவெல்லாஞ் சொல்லாது தொல்லாசிரியர் கூறினு ரென்று சொல்லுதல் :

அஃது, 'ஒன்றறிவது உற்றறிவது' என்றற்கும், 'இரண் டறிவது உற்றுஞ் சுவைத்தும் அறியும்' என்றற்கும் முறை மையாற் சூத்திரஞ் செய்வான் அவை அவ்வாருதற்குக் கார ணங் கூருது,

"நேரிதி னுணர்ந்தோர் நெறிப்படுத் தினரே." (582.)

என முடிந்தது காட்டல்.

"நுண்ணிதி னுணர்ந்தோர் கண்ட வாறே."

(தொல் - எழுத் - சூ - 7.)

என்ருற்போல்வன அதற்கு இனமெனப்படும்.

(21) ஆணை கூறல் - இவ்வாசிரியன் கருத்து இதுவெனக் கொள்ளவைத்தல் : அது,

"அம்மி னிறுதி கசதக் காலைத்
தன்மெய் திரிந்து ஙஞந வாகும்." (ஷை - 129.)

எனக் கருவியோத்தினுட் சாரியை மகரம் பகரவரு மொழிக்கண் திரியாதென்று போய்ச் செய்கையுள் வல்லெ ழுத்தினது இயற்கை மெல்லெழுத்தாதல் அறிவித்தற்கு அல்வழி யெல்லா மெல்லெழுத்தாகுமெனச் சொல்லுதல் போல்வன. ஙஞந ஆதற்கும் இஃதொக்கும்.

"ஓம்படை யாணையிற் கிளந்தவற் றியலாற்
பாங்குற வுணர்த லென்மனுர் புலவர்." (தொல்-சொல்-396.)

என்ருற்போல்வன அதற்கு இனமெனப்படும்.

மற்றுத் தன்கோட் கூறலொடு இதனிடை வேற்றுமை யென்னையெனின்,-அது தந்திரஞ்செய்யும் பகுதிக்கண்ணது; இஃது அன்னதன்றிப் புணர்ச்சிக்கட் சிறப்புடைய நிலைமொழி வருமொழிக்குத் திரிபுபோலாதென்று கருவியாகிய இடைச்சொற்காயின் இத்துணையமையுமென்று ஆணைசெய்தலின் அப்பெயர்த்தாயிற்று.

பல்போருட் கேற்பின் நல்லது கோடல் - ஒரு சூத்திரந்துட் பயந்த சொற்றொடர் பலபொருட்கு ஏற்றதாயினும் நல்லது கொள்கின்றாரெனக் கருதி அவ்வாறு செய்தல்; அவை,

"ஒருவ ரென்னும் பெயர்நிலைக் கிளவி
யிருபாற்கு முரித்தே தெரியுங் காலை." (தொல்-சொல்-193.)

என்றவழி, ஒருவரென்பதொருசொல் தன்கண்ணே இருபாலாரையுந் தழீஇ நிற்குமெனவும், அது கருவியாக இருபாலாரையுஞ் சொல்லப்படுமெனவுங் கவர்ந்தவழி,

"தன்மை சுட்டிற் பன்மைக் கேற்கும்." (ஷை - 194.)

என்பதனோடு படுத்துநோக்க இருபாலாரையும் ஒருசொல் தன்கட் டழீஇ நிற்றலே நல்லதென்று கொள்ள வைத்தல்.

"நும்மெ னிறுதி யியற்கை யாகும்." (தொல்-எழுத்-சூ-187.)

என்புழி, எழுத்து விகாரமுடையதனைக் களைந்து சாரியைக்கண்ணே இயற்கை கோடலும் அதன்பாற்படும். இதனை ஏற்புழிக்கோடலெனவும், ஒருபுடைச்சேறலெனவுஞ் சொல்லுப.

(22) தொகுத்த மொழியான் வகுத்தனர் கோடல் - ஒரு வாய்பாடு எடுத்தோதப் பல வாய்பாடு அதற்கு வந்து பூணுமென்று வகுத்துக்கொள்ள வைத்தல்; அது,

"செய்து செய்யூச் செய்பு செய்தெனச்
செய்யியர் செய்யிய செயின்செயச் செயற்கென
வவ்வகை யொன்பதும் வினையெஞ்சு கிளவி."
(தொல் - சொல் - சூ - 230.)

"காப்பி னொப்பி னூர்தியி னிழையின்." (ஷை - 73.)

என ஒரு வாய்பாடு தொகுத்து ஓதியவாற்றானே பல

வாய்பாடு வகுத்துக் கொள்ளவைப்பதென்பது. செய்தென்பதனை,

"நக்கு வந்து கண்டு நின்று பாடிப்போய்."

எனப் பலவாக்குதலும், முற்றுவாய்பாடு பலவுமாக்குதலும், இனிக் 'காப்பின்' என்றவழி,

"புரத்தல் புறந்தர லோம்புதல் போற்றல்."

எனப் பலவாக வகுத்தலுங் கண்டுகொள்க.

"உருவென மொழியினும்." (தொல் - சொல் - 24.)

என்றலும்,

"இதன திதுவிற்று." (ஷை - 111.)

என்றலும் போல்வன அதற்கு இனமெனப்படும்.

(23) மறுதலை சிதைத்துத் தன்றுணி புரைத்தல் - ஒரு பொருளினை ஒருவன் வேறுபடக் கொள்வதோர் உணர்வு தோன்றியக்கால் அவ்வேறுபாட்டினை மாற்றித் தான் துணிந்தவாறு அவற்கும் அறிவுறுத்தல். இது மறுதலை சிதைத்தலுடைமையின் வாளாது தன்கோட்கூறலின் அடங்காதாயிற்று. உ - ம்:

"மூவள பிசைத்த லோரெழுத் தின்றே."

(தொல் - எழுத் - சூ - 5.)

"நீட்டம் வேண்டி னவ்வள புடைய." (ஷை - 6.)

"குன்றிசை மொழிவயி னின்றிசை நிறைக்கும்." (ஷை - 41.)

என மூன்றுமாத்திரையான் ஓரெழுத்து உண்டென்பாரை விலக்கி வழக்கியலான் இல்லையென்று தன்றுணிபு உரைத்தவாறு.

உயிர்மெய் வேறெழுத்தன்றென்பான்,

"புள்ளி யில்லா வெல்லா மெய்யு
முருவுரு வாகி யகரமோ டுயிர்த்தலும்." (ஷை - 17.)

"மெய்யின் வழிய துயிர்தோன்று நிலையே." (ஷை - 18.)

என வேறுபடாது கூறுதலும் அது.

வழக்கினுள் அறியாதார் மாட்டு ஒன்றுபோல இசைப்பனவாயினும் அன்றென்று கூட்டமுணர்த்தினமையின்,

"மொழிப்படுத் திசைப்பினுந் தெரிந்துவே றிசைப்பினு
மெழுத்திய றிரியா." (தொல் - எழுத் - 53.)

என்றலும் அதன்பாற் சார்த்திபுணரப்படும்; பிறவும் அன்ன.

(24) பிறன்கோட் கூறல் - தன்னூலே பற்றாகப் பிறநூற்கு வருவதோர் இலக்கணங் கொள்ளுமாறு கூறுதல்: அது,

"அரையளபு குறுகன் மகர முடைத்தே
யிசையிட னருகுந் தெரியுங் காலை." (ஷை - 13.)

"அளபிறந் துயிர்த்தலு மொற்றிசை நீடலும்." (ஷை - 33.)

"பண்ணைத் தோன்றிய வெண்ணான்கு பொருளுங்
கண்ணிய புறனே நானான் கென்ப." (249.)

என இவை அவ்வந்நூலுட் கொள்ளுமாற்றான் அமைபு மென்றவாறாயின.

"அளபிற் கோட லந்தணர் மறைத்து." (ஷை - 102.)

என்பது அதற்கு இனமெனப்படும்; என்னை? அவர் மதம்பற்றி இவர்கொள்வதோர் பயனின்றாகலினென்பது.

(25) அறியா துடம்படல் - தானெடுதிய இலக்கணத்தின்வேறுபட வருவன தான் அறிந்திலனாகக் கூறி அதன்புறத்துச் செய்வதோர் புறனடை; அவை,

"கிளந்த வல்ல வேறுபிற தோன்றினுங்
கிளந்தவற் றியலா னுணர்ந்தனர் கொளலே."
(தொல் - சொல் - 119.)

"வருவவுள வெனினும் வந்தவற் றியலாற்
றிரிவின்றி முடித்த றெள்ளியோர் கடனே." (555.)

என வரும்.

இறந்தது காத்தலோடு இதனிடை வேற்றுமை என்னையெனின்,—இறந்ததென்பது தான் துணிந்து சொல்லப்பட்ட பொருளாகல் வேண்டும்; இஃது அன்னதன்றிச் சொல்லப் படாத பொருண்மேற்றாகி அதுவுந் தான் துணியப்படாத பொருளாகித் தான் நூல்செய்த காலத்தே உள்ளவற்றுள் ஒழியப்போயின உளவாயினுங் கொள்கவென்பான் வேறு பிறதோன்றினும் எனவும் வருபவுளவெனினும் எனவுங்

தேறாது அதன் ஐயப்பாடு தோன்றச் சொல்லுதலின் இது வேறென்க. முழுதுணர்ந்தாற்கல்லது பழுதறச் சொல்லலாகாமையின் இஃது அவையடக்கியல்போல்வதோர் உத்தியெனக் கொள்க.

"குறியதன் முன்னர்த் தன்னுரு பிரட்டலு
மறியத் தோன்றிய நெறியிய லென்ப." (தொல்-எழுத்-160.)

"செல்வழி யறிதல் வழக்கத் தான." (ஷை - 312.)

என வருவன அதற்கு இனமென வுணர்க.

(26) பொருளிடை யிடுதல் - வேற்றுமைப் பொருளினைச் சொல்கின்ற பொருண்மைக்கிடையே பெய்துசொல்லுதலும், சொல்கின்ற பொருட்கு இயையுடையதனை ஆண்டுச் சொல்லாது இடையிட்டுப்போய்ப் பிறிதொருவழிச் சொல்லுதலும் போல்வன; அவை,

"முறைப்பெயர்க் கிளவி யேயொடு வருமே."

(தொல் - சொல் - 137.)

என்றாற்போலச் சொல்கின்ற உயர்திணைப்பெயரிடை விரவுப்பெயர் பெய்துரைத்தலும் போல்வன வழுவமைக்கின்ற கிளவியாக்கத்துள் ஓதாது எச்சவியலுட்போக்கி,

"அவையல் கிளவி மறைத்தனர் கிளத்தல்." (ஷை - 142.)

எனச் சொல்லுதலும் போல்வது.

"தானென் பெயருஞ் சுட்டுமுதற் பெயரும்
யானென் பெயரும் வினாவின் பெயரு
மன்றி யனைத்தும் விளிகோ ளிலவே." (ஷை - 139.)

என்றவழி, தானென்னும் விரவுப்பெயரினை இடைப்பெய்து விலக்குதலும், வேற்றுமைக் கிளவியோத்தினுட் கூறாது எஞ்சிநின்ற வேற்றுமைத் தொகை முதலிய எச்சங்களை எச்சவியலுட் சொல்லுதலும் போல்வனவும் அதன்பாற் சார்த்தியுணர்க.

(27) எதிர்பொருளுணர்த்தல் - தான் கூறிய இலக்கணத்திற் சில பிற்காலத்துத் திரிபுபடினும் படுமென்பது முதற் கால முதனூலுங் கொண்டுணர்ந்த ஆசிரியன் எதிர்

காலத்து வருவது நோக்கி அதற்கேற்றதோர் இலக்கணங் கூறிப்போதல் :

" மகரத் தொடர்மொழி மயங்குதல் வரைந்த
னகரத் தொடர்மொழி யொன்பஃ தென்ப
புகரறக் கிளந்த வஃறிளை மேன." (தோல்-எழுத்-சூ-82.)

என்று ஓதிய இலக்கணத்துச் சில பிற்காலத்துக் குறைய வருதல் எதிர்பொருளெனப்படும். அதனைத் தான் உணர்ந்து,

" கடிசொ லில்லைக் காலத்துப் படினே." (தோல்-சோல்-452.)

என்று கூறவே முற்கூறிய பொருளினை வற்புறுத்தலாம் அதுவென்பது. இங்ஙனந் திரிபுபடுதல் அறிந்தே கூறுதலானும் எதிர்பொருளாகலானும் இஃதறியாது உடம்படுதலின டங்காதாயிற்று.

" பொய்யும் வழுவுந் தோன்றிய பின்ன
ரையர் யாத்தனர் கரணம்." (145.)

என்பதூஉம் அதன்பாற்படும்.

(28) சொல்லி னெச்சஞ் சொல்லியாங் குணர்த்தல் - சொல்லினுற்றலாற் பெறப்படும் பொருளினையும் எடுத்தோதியாங்குக் கொள்ளவைத்தல் : அஃது,

" எஞ்சிய வெல்லா மெஞ்சுத லில." (தோல் - எழுத் - சூ - 77.)

என்புழி, எல்லாமென்பதனை எச்சப்படுத்தற்கு ஆகாதன இருபத்தாறு கொண்ட வழியும் அதனை எடுத்தோதிற் சிறப்பின்றென்று கொள்ளற்க என்பது இதன் கருத்து.

எச்சவியலுட் கூறிய போருள் அகத்தோத்துக் கூறிய பொருளோடு ஒப்பக்கூறுதலும் அதன்பாற்படும்.

'மொழிந்த பொருளோ டொன்ற வவ்வயின் மொழியாதனை முட்டின்று முடித்த'லொடு இதனிடை வேற்றுமை யென்னையெனின்,—அஃது எடுத்தோதப்பட்ட பொருட்கண்ணதெனவும், இஃது எடுத்தோத்திேனுடு ஒக்கும் எச்சப்படவைத்துக்கொள்ளும் இலக்கணங்களெனவும் அதனேடிதனிடை வேற்றுமையுணர்க.

(29) தந்து புணர்ந்துரைத்தல் - உள்பொரு ளல்லதனை உள போலத் தந்து கூட உணர்த்தல்; அவை,

"அளபெடை யசைநிலை யாகலு முரித்தே." (329.) எ - ம்,

"குறிலிணை யுகர மல்வழி யான." (317.)

எனவும் கூறுங்கால் அளபெடையினை எழுத்துப்போலவுங் குற்றுகரத்தினைக் குற்றெழுத்துப் போலவும் ஓதுதல் போல்வன.

"மெய்யி னியற்கை புள்ளியொடு நிலையல்."(தொல்-எழுத்-104.)

"மெய்யுயிர் நீங்கிற் றன்னுரு வாகும்." (ஷை - 139.)

என மேற்கூறிய புள்ளியினையே ஒருபயனோக்கி மீட்டும் புள்ளிபெறுமெனக் கூறுதல் அதற்கு இனமெனப்படும்.

"குறுமையு நெடுமையு மளவிற் கோடலிற்
றொடர்மொழி யெல்லா நெட்டெழுத் தியல." (ஷை - 50.)

என்பதேபற்றி,

"நெடியதன் முன்ன ரொற்றுமெய் கெடுதலும்."(ஷை - 160.)

என்புழி, தொடர்மொழியே நெட்டெழுத்தாக்கிக் கோடலும் அது.

(31) ஞாபகங் கூறல் - சூத்திரஞ் செய்யுங்கால் அதற்கு ஓதிய இலக்கணவகையானே சில்வகையெழுத்தின் செய்யுட்டாகவும் நாடுதலின்றிப் பொருணனி விளங்கவும் செய்யாது அரிதும் பெரிதுமாக நலிந்து செய்து மற்றதனானே வேறுபல பொருளுணர்த்தல்; அது,

"மெய்பெறு மரபிற் றொடைவகை தாமே
. . . உணர்ந்திசி னோரே." (413.)

என வருதல். இதனாற்கொண்ட பொருண்மையெல்லாஞ் செய்யுளியலுட் காட்டப்பட்டன.

"எப்பெயர் முன்னரும் வல்லெழுத்து வருவழி
யக்கி னிறுதிமெய்ம் மிசையொடுங் கெடுமே." (ஷை - 128.)

என்றாற் போல்வன அதற்கு இனமெனப்படும்; பிறவும் அன்ன.

(32) உய்த்துக்கொண்டுணர்தல் - ஒருவழி ஒருபொருள் சொல்லியக்கால் அதன்கண்ணே மற்றொரு பொருளினையுங் கொணர்ந்துகொண்டறியுமாறு தோன்றச் செய்தல்; அவை,

"நெட்டெழுத் திம்பருந் தொடர்மொழி யீற்றுங்
குற்றிய லுகரம் வல்லா றூர்ந்தே." (தோல் - எழுத் - 36.)

என இடனும் பற்றுக்கோடும் கூறி அதனான் ஈறு ஆக்கங் கோடலும்,

"குற்றிய லுகர முறைப்பெயர் மருங்கி
னொற்றிய நகரமிசை நகரமொடு முதலும்." (ஷை - 67.)

என முதலாக்கங் கூறியதனானே இடனும் பற்றுக்கோடும் அதுவேயெனக் கோடலும் போல்வன.

பெயர்வினைக்கு ஓதிய இலக்கணம், ஒழிந்த சொற்குஞ் செவ்வனஞ் செல்லுமென்று கோடல் அதற்கு இனமெனப்படும்; பிறவும் அன்ன.

மற்று நுதலியதறிதலொடு இதனிடை வேற்றுமை யென்னை யெனின்,—அது வாளாது பயமில கூறியதுபோலக் கூறியவழி இவ்வாறு கூறியது இன்ன கருத்துப் போலுமென்று அறியவைத்தலும், உரைவகையானும் நுதலியதறியச் சொல்லுதலுமாம்; இஃது, அன்னதன்றி அச்சூத்திரந் தன்னான் ஒருபொருள் பயந்ததன்றலையும் பின்னொருபொருள் பெறவருதலின் இது வேறென்பது.

மற்று ஞாபகங் கூறலோடு இதனிடை வேற்றுமை யென்னையெனின்,—பயமில்லது போலவும் அரிதும் பெரிதுமாகவும் இயற்றி எளிதுஞ் சிறிதுமாக இயற்றுது சூத்திரஞ் செய்தல் வேறுபாடே நிமித்தமாகத் தோற்றிக் கொள்வதோர் பொருள்பெற வைத்தலின் இதுவும் வேறெனப்படுமென்பது.

மெய்ப்பட நாடிச் சொல்லிய அல்ல பிற அவண் வரினும் - உய்த்துக்கொண்டுணர்தலொடு மேற்கூறிய முப்பத்திரண்டும் இச்சூத்திரத்துள் எடுத்தோதிய பொருள்வகையான் ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டனவன்றே? அங்ஙனஞ் சொல்லாதன பிறவும் இந்நூலுள் வரினும். சொல்லிய வகையாற்

சுருங்க நாடி - உத்திவகையென வகுத்துக்கொண்டு ஓதிய முப்பத்திரண்டு பகுதியான் அடங்குமாறு ஆராய்ந்து. மனத்தின் எண்ணி மாசறத் தெரிந்துகொண்டு - ஓதப்பட்ட உத்தி பலவும் ஒருங்குவரினும் உள்ளத்தால் தெள்ளிதின் ஆராய்ந்து மயக்கந்தீர வேறுவேறு தெரிந்து வாங்கிக்கொண்டு. இனத்திற் சேர்த்தி உணர்த்தல் வேண்டும் - முப்பத்திரண்டற்கும் ஏற்றவகையான் இனஞ்சார்த்தி மற்றவற்றை இன்னது இதுவெனப் பெயர் கூறல்வேண்டும், அங்ஙனந் தொகநின்றவழியும் வேறுவேறு கொண்டு. நுனித்தகு புலவர் கூறிய நூலே - தலைமைசான்ற ஆசிரியராற் கூறப்பட்ட நூல் என்றவாறு.

எண்ணிய முப்பத்திரண்டுமல்லன தோன்றினும் அவற்றுள் அடக்கி அவைதாம் ஒருங்குவரினும் வேறு தெரிந்து இனந்தொறுஞ் சேர்த்துதலை அவாவி நிற்கும் ஈண்டு ஓதிய நூலென்பது கருத்து.

சொல்லிய வல்ல பிற அவண் வருமாறும், அவை சொல்லிய வகையாற் சுருங்க நாடி இனத்திற் சேர்த்துமாறும் மேற்காட்டப்பட்டன.

இனி, ஒருங்கு பலவுத்தி வந்தவழி உள்ளத்தால் தெள்ளிதினெண்ணித் தெரிந்து கொண்டு இனத்திற் சேர்த்துதல் வருமாறு :

"அன்ன பிறவுங் கிளந்த வல்ல
பன்முறை யானும் பரந்தன வரூஉ
முரிச்சொ லெல்லாம் பொருட்குறை கூட்ட
வியன்ற மருங்கி னினைத்தென வறியும்
வரம்புதமக் கின்மையின் வழிநனி கடைப்பிடித்
தோம்படை யாணையிற் கிளந்தவற் றியலாற்
பாங்குற வுணர்த லென்மனார் புலவர்." (தொல்-சொல்-396.)

என்றவழி,

"அன்ன பிறவும் கிளந்த வல்ல
பன்முறை யானும் பரந்தன வரூஉ
முரிச்சொல்."

என்பது, இறந்தது காத்தலாம்; என்னை? இசையுங் குறிப்பும் பண்புமே யன்றிச் சீர்த்தியும் புனிறும் போல்வன

வேறும் உள எடுத்தோதப்பட்டன எனவும், எடுத்தோதாது இசையுங் குறிப்பும் பண்புமன்றிச் சேணென்றுந் தொறு வென்றும் வருவன உளவென்றுங் கூறினமையின்.

'வரம்புதமக் கின்மையின்' என்பது, எதிர்பொருளுணர்த்தலும் அறியாதுடம்படலுமாம். 'ஓம்படையாணை' என்பது ஆணை கூறலாம். இங்ஙனம் ஒரு சூத்திரத்துட் பலவந்தவழி ஒன்றே உத்தியென்றுணராது மனத்தினெண்ணி மாசறத் தெரிந்துகொண்டு இவ்வாற்றான் இனத்திற் சேர்த்துக என்றான் ஆசிரியனென்பது.

"மரபுநிலை திரியா மாட்சிய வாகி
யுரைபடு நூறா மிருவகை நிலைய." (648.)

என்பது முதலாக இத்துணையும் வழக்குநூலிலக்கணங் கூறினான், எழுநிலத்தெழுந்த செய்யுளின்(476) இதுவும் ஒன்றாகலின் இதனைச் செய்யுளியலிற் கூறினான், ஈண்டு மரபு கூறும்வழி ஒழிந்த செய்யுட்குப் போலாது நூலிற்குப் பொருட்படையாகிய யாப்புக் குற்றங்களும் உத்தி வகையுங் கூறல்வேண்டுதலிற் கூறினானென்பது. அங்ஙனங் கூறாக்காற் 'பாட்டின் மரபு' கட்டுரை போலவும்,

"கட்டளை அரங்கின்றி வட்டாடியது." (குறள் - 401.)

போலவும் வரம்பின்றி வேண்டியவாறு நூல்செய்தல் விலக்கின்றாவான் செல்லும்; செல்லவே, எழுசீரானாகிய முடுகியலடியானும், எத்துணையும் நீண்டதோர் வஞ்சிப்பாட்டானும், பிறவும் வேண்டியவாறுஞ் சூத்திரஞ் செய்தலும், ஒருவன் பெயரினை அவ்வச் சூத்திரச் செய்யுளுட் சார்த்து வகையாற் பெய்து கூறலும், உணர்த்தப்படும் பொருளினை முதனூலுட் கிடந்தவாறு போலாது மரபுநிலை திரியச் செய்தலும், நால்வகை யாப்பொடு மாறுபடச் செய்தலும், வேண்டியவர் வேண்டியவாற்றாற் சில பொருள்களை வேறு தோற்றிக் கொண்டு நூல் செய்தலும் விலக்கின்றாகல் படுமென்பது.

இனி, உத்தி வகையும் அவ்வாறே இன்றி யமையாதன வெனப்படும்; என்னை? உணர்த்தப்படும் பொருள் இது

வென்று அறிவித்தலும், எழுத்துச் சொற் பொருளெனப் பகுத்துக்கொண்டு அதிகாரஞ் செய்தலும், உணர்வு புலங் கொள்ளுமாற்றால் தொகுத்துக் காட்டலும், மற்றவற்றை வகுத்துக் காட்டியவழிப் பயமில் கூறலென்று கருதாமல் அது தன்னோர் பயம்படச் செய்தலும், முதனூலாயின வெல்லாம் நூற்பொரு ளுணர்தற்குக் கருவியுஞ் சூத்திரச் சுருக்கத்துக் கேதுவாகலும் உடைமையின் அவையும் வேண்டப்பட்டன வென்பது.

இனி, அவற்றை இத்துணையென வரையறுக்கால் எத்துணையும் பலவாகி இகந்தோடுதலும், வழிநூன் முதனூல் வழித்தன்றாகலும் படும். முப்பத்து மூன்றெழுத் தென்றாயினும் அப்பெற்றித்தன்றி அறுபத்தாறாகக் கொள்ள வைத்தானென்று உத்தி கூறலும் உடம்படுவானாதல் செல்லுமென மறுக்க.

இனி, 'நுனித்தகு புலவர் கூறிய நூல்' என்றதனானே, பாயிரச்செய்யுளுஞ் சூத்திரச்செய்யுளும் ஆசிரியப்பாவும் வெண்பாவும் பெற்று வருதலும், அவ்விருபாவும் பெற்று வருதலும், பாட்டுப்போல எல்லா வுறுப்பும் பெறுதற்குச் செல்லாவென்பதூஉம், மாத்திரை முதலாகப் பாவீறாக வந்த பதினொன்றும் வண்ணங்களுள் ஏற்பன கொள்ளினுங் கொள்ளுமெனவும், யாப்புறுப்புக் கொள்ளுங்கால் ஈண்டோதிய மரபுங் கொள்ளப்படுமெனவுங் கொள்க. உரைக்குங் காண்டிகைக்கும் இவற்றுள்ளும் ஏற்பன அறிந்து கொள்க.

இன்னும் 'நுனித்தகு புலவர்' என்றதனானே தந்திரமுஞ் சூத்திரமும் விருத்தியுமென மூன்றும் ஒருவரேயன்றி ஒன்று ஒருவர் செய்தலும் இரண்டு செய்தலும் பெறப்படுமென்றலும், ஒருசாலை மாணாக்கரும் தம்மாசிரியரும் தம்மிடை நூல் கேட்ட மாணாக்கரும் பாயிரஞ் செய்யப் பெறுபவென்றலும், பொதுப்பாயிரமும் சிறப்புப்பாயிரமுமென அப்பாயிரந்தாம் இரண்டாமென்றலும், ஈவோன்றன்மையும் ஈதலியற்கையும் கோள்வோன்றன்மையும் கோடன்மரபுமென்ற நான்குறுப் புடையது பொதுப்பாயிரமென்றலும், அதன்வழியே கூறப்

படுஞ் சிறப்புப்பாயிரந்தான் எட்டிலக்கணமுடைத்தென்றலும், அவை ஆக்கியோன் பெயரும் வழியும் எல்லையும் நூற்பெயரும் யாப்பும் நுதலியபொருளும் கேட்போரும் பயனு (நன்னூல்) மெனப்படுமென்றலும், அவைதாம் நூற்கின்றியமையாவெனக் கொள்ளப்படுதலுங் கூறிமுடிக்க.

சிறப்புப்பாயிரத்தானே நூலிலக்கணம் ஒருவகையான் உணரப்படும்; பொதுப்பாயிரத்தானே ஆசிரியரும் மாணாக்கரும் நூலுரைத்தலும் நூல்கேட்டலும் மாசறவறிந்து உரை நடாத்துவாராக. அதனானே இவை நான்முகத்தினின்று நிலாவுமென்பது. (ககO)

"நுண்மா ணுழைபுல மில்லா னெழினல
மண்மாண் புனைபாவை யற்று." (குறள் - 407.)

"ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப் பியனடி
பல்காற் பரவுது மெழுத்தொடு
சொல்கா மருபொருட் டொகைதிகழ் பொருட்டே."

ஒன்பதாவது

மரபியற்குப் பேராசிரியருரை

முற்றிற்று.

பொருளதிகார மூலமுமுரையும் முற்றும்.

ஒன்பதியல்களிலும் உள்ள சூத்திரத் தொகை

"அகத்திணையைம் பஃதைந்து புறத்துமுப்பத்
தாறுகள வைம்பான் கற்பின்
மிகத்திடுமோர் மூன்றுபொருண் மிசையினுமொன்
றிருபானேழ் மெய்ப்பா டாகுந்
தொகுத்த முப்பா னேழுவம மிருநூற்று
நாற்பதின்மேற் றெடைக்கு நான்கா
[1]மிகத்தின்மர பொருநூற்றுப் பத்துபொருட்
கியல்விதிமுன் றியையு மாறே."

இயல் கோப்புமுறை

"ஈட்டு மகத்திணையு மேய்ந்த புறத்திணையுங்
காட்டுங் களவியலுங் கற்பியலு—மீட்டும்
பொருளியன்மெய்ப் பாடுவமம் போற்றிய செய்யுண்
மரபியலு மாம்பொருளின் வைப்பு."

தொல்காப்பியச் சூத்திரத் தொகை

"பூமலர்மென் கூந்தால்! பொருளியலிற் சூத்திரங்க
ளாவவறு நூற்றறுபத் தைந்தாது—மூவகையா
லாயிரத்தின் மேலு மறு[2]நூற் றெருபதென்ப
பாயிரத்தொல் காப்பியங்கற் பார்."

தொல்காப்பியர் திருவடி வாழ்க.

(பி - ம்)—[1]வகுத்தபஃ தெழுநூறு மாபுபொருள் விதியல வரிமுன் றுறே. [2]நூற்றுப் பஃதென்ப.